

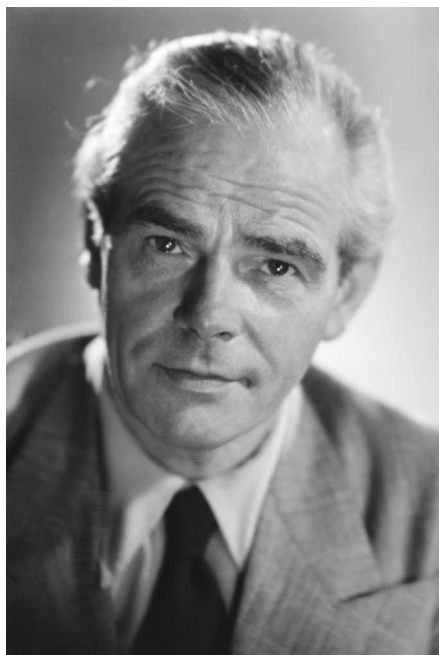
Vraag en Antwoord

Deel 4

Jozef Rulof

Jozef Rulof
1898-1952

Vraag en Antwoord (6 boeken)

In de periode 1949-1952 beantwoordde Jozef Rulof tijdens contactavonden in het gebouw 'Ken U Zelfen' in De Ruitersstraat in Den Haag vragen van toehoorders. Veel van de vragen gingen over de inhoud van de eerder verschenen boeken. Andere vragen handelden over de thema's en levensvragen waar de toehoorders mee bezig waren. Eerst werden de vragen en antwoorden schriftelijk vastgelegd. De uitwerking hiervan vindt u in deel 1 van 'Vraag en Antwoord'.

Later werden de contactavonden op de wirerecorder (geluidsopname-apparaat) vastgelegd. Teneinde de lezer de oorspronkelijk uitgesproken tekst zo compleet mogelijk aan te reiken, bevatten deel 2, 3 en 4 van 'Vraag en Antwoord' woordelijk de door Jozef Rulof uitgesproken tekst.

Delen 5 en 6 van 'Vraag en Antwoord' bevatten de antwoorden die meester Zelanus aan toehoorders gaf tijdens contactavonden aan de Sarphatistraat in Amsterdam. Ook deze delen bevatten de woordelijk uitgesproken tekst. Hier werden soms ook vragen gesteld over de lezingen die meester Zelanus in dezelfde periode in het gebouw 'Diligentia' in Den Haag hield, en die zijn vastgelegd in de drie delen van de 'Lezingen'.

Tijdens deze avonden wezen de sprekers er herhaaldelijk op dat de antwoorden bedoeld waren voor wie alle boeken had gelezen.

Jozef Rulof

Vraag en Antwoord

Deel 4

De Eeuw van Christus

Contact en copyright

De Eeuw van Christus

Braspenningstraat 88, 1827 JW Alkmaar, Nederland

Tel: 00 31 (0)728443852

E-mail: info@rulof.org

Website: rulof.nl

De illustratie op de stofomslag van dit boek is een tekening van Rie Reinderhoff naar de aanwijzingen voor het bandontwerp die Jozef Rulof visionair ontving op één van de contactavonden.

© 1952-2021, Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, Nederland, alle rechten voorbehouden.

Vraag en Antwoord Deel 4, 2021

ISBN 978-90-70554-77-4

Inhoud

Contact en copyright	4
Woord van de uitgever	7
Boekenreeks	8
Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof	9
Artikelenlijst	11
Jozef Rulof	15

1952

Contact-avonden	19
Donderdagavond 19 juni 1952	21
Donderdagavond 4 september 1952	59
Donderdagavond 11 september 1952	96
Donderdagavond 18 september 1952	137
Donderdagavond 25 september 1952	177
Donderdagavond 2 oktober 1952	216
Donderdagavond 9 oktober 1952	256
Donderdagavond 16 oktober 1952	295
Donderdagavond 23 oktober 1952	337
Donderdagavond 30 oktober 1952	377

Woord van de uitgever

Geachte lezers,

Dit boek behoort tot de reeks van 27 boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen tussen 1933 en 1952. Deze boeken worden uitgegeven door Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, die hiervoor in 1946 door Jozef Rulof werd opgericht. Als bestuur van deze stichting staan wij garant voor de oorspronkelijke tekst van de boeken die wij heden ter beschikking stellen. In die tekst staan de toevoegingen door de uitgever tussen (ronde) haakjes, om ze te onderscheiden van de oorspronkelijke tekst.

We hebben ook een toelichting bij de boeken gepubliceerd, die 140 artikelen bevat. Het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beschouwen we als een onlosmakelijk geheel. Bij sommige passages uit de boeken verwijzen we naar desbetreffende artikelen uit de toelichting. Zo bijvoorbeeld verwijst (zie artikel ‘verklaring op zielsniveau’ op rulof.nl) naar het basisartikel ‘verklaring op zielsniveau’ zoals dat op de website rulof.nl te lezen is.

Met vriendelijke groet,
Het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus
2021

Boekenreeks

Overzicht van de boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen in de volgorde dat ze gepubliceerd werden, met de jaartallen waarin de inhoud van die boeken tot stand kwam:

Een Blik in het Hiernamaals (1933-1936)
Zij die terugkeerden uit de Dood (1937)
De Kringloop der Ziel (1938)
Zielsziekten van Gene Zijde bezien (1939-1945)
Het Ontstaan van het Heelal (1939)
Tussen Leven en Dood (1940)
De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (1941)
Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (1942)
Geestelijke Gaven (1943)
Maskers en Mensen (1948)
Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (1950)
Jeus van Moeder Crisje Deel 2 (1951)
Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (1952)
Vraag en Antwoord Deel 1 (1949-1951)
Vraag en Antwoord Deel 2 (1951-1952)
Vraag en Antwoord Deel 3 (1952)
Vraag en Antwoord Deel 4 (1952)
Vraag en Antwoord Deel 5 (1949-1952)
Vraag en Antwoord Deel 6 (1951)
Lezingen Deel 1 (1949-1950)
Lezingen Deel 2 (1950-1951)
Lezingen Deel 3 (1951-1952)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (1944-1950)

Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof

Het voorwoord van deze toelichting is:

Beste lezers,

In deze 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina's. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een 'leven na de dood', maar op zielsniveau heeft het woord 'dood' elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen. Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks

alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijdsperiode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeslacht van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijk-wetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het 'woord van de uitgever' naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek (isbn 978-94-93165-77-9) en als e-book (zie pagina 'downloaden' op rulof.nl), en staan alle artikelen als aparte webpagina's op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van 'Het Jozef Rulof Naslagwerk', in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,

Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,

Ludo Vrebos

11 juni 2020

Artikelenlijst

De toelichting bestaat uit de volgende 140 artikelen:

Hiernamaals

1. Ons Hiernamaals
2. Bijnadoodervaring
3. Uittreding
4. Sferen in het hiernamaals
5. Lichtsferen
6. Eerste lichtsfeer
7. Tweede lichtsfeer
8. Derde lichtsfeer
9. Zomerland - Vierde lichtsfeer
10. Vijfde lichtsfeer
11. Zesde lichtsfeer
12. Zevende lichtsfeer
13. Mentale gebieden
14. Hemel
15. Gene Zijde
16. Kindersferen
17. Weide
18. Sterven als overgaan
19. De dood
20. Geest en geestelijk lichaam
21. Crematie of begraven
22. Balseming
23. Orgaandonatie en transplantatie
24. Aura
25. Fluïdekoord
26. Euthanasie en zelfmoord
27. Schijndood
28. Geesten op aarde
29. Duistere sferen
30. Schemerland
31. Land van haat en hartstocht en geweld
32. Dal van smarten
33. Hel
34. Dante en Doré
35. Engel

36. Lantos
37. Meesters
38. Alcar
39. Zelanus
40. Boeken over het Hiernamaals
- Reïncarnatie
41. Onze reïncarnaties
42. Herinneringen aan vorige levens
43. Wereld van het onbewuste
44. Aanleg talent gave
45. Wonderkind
46. Fobie en angst
47. Gevoel
48. Ziel
49. Gevoelsgraden
50. Stoffelijk of geestelijk
51. Onderbewustzijn
52. Dagbewustzijn
53. Van gevoel tot gedachte
54. Zonnevlecht
55. Hersenen
56. Overspannen en slapeloosheid
57. Leren denken
58. Gedachten van een ander
59. Wat weten we zeker
60. Wetenschap
61. Psychologie
62. Geestelijk-wetenschappelijk
63. Universele waarheid
64. Gevoelsverbinding
65. Geliefden uit vorige levens
66. Uiterlijke gelijkenis met onze ouders
67. Karakter
68. Persoonlijkheid
69. Deelpersoonlijkheden
70. Wil
71. Zelfkennis
72. Socrates
73. Wedergeboren voor een taak
74. Wedergeboren opperpriester Venry

75. Alonzo vraagt waarom
76. Spijt wroeging berouw
77. Goedmaken
78. Wedergeboren als Anthony van Dyck
79. Tempel der ziel
80. Boeken over reïncarnatie
- Onze Kosmische Ziel
81. Onze Kosmische Ziel
82. Verklaring op zielsniveau
83. Er bestaan geen rassen
84. Stoffelijke levensgraden
85. Mens of ziel
86. Anti racisme en discriminatie
87. Kosmologie
88. Alziel en Albron
89. Onze basiskrachten
90. Kosmische splitsing
91. Maan
92. Zon
93. Kosmische levensgraden
94. Onze eerste levens als cel
95. Evolutie in het water
96. Evolutie op het land
97. De vergissing van Darwin
98. Ons bewustzijn op Mars
99. Aarde
100. Goed en kwaad
101. Harmonie
102. Karma
103. Oorzaak en gevolg
104. Vrije wil
105. Rechtvaardigheid
106. Ontstaan van de astrale wereld
107. Schepper van licht
108. Vierde Kosmische Levensgraad
109. Het Al
110. Animatie van onze kosmische reis
- Universiteit van Christus
111. Universiteit van Christus
112. Mozes en de profeten

- 113. Bijbelschrijvers
- 114. God
- 115. De eerste priester-magiër
- 116. Het oude Egypte
- 117. Piramide van Gizeh
- 118. Jezus Christus
- 119. Judas
- 120. Pilatus
- 121. Caiphas
- 122. Gethsemane en Golgotha
- 123. Apostelen
- 124. Kerkelijke vertelsels
- 125. Evolutie van de mensheid
- 126. Hitler
- 127. Joodse volk
- 128. NSB en nationaalsocialisme
- 129. Genocide
- 130. Graden van Liefde
- 131. Tweelingzielen
- 132. Moederschap en vaderschap
- 133. Homoseksualiteit
- 134. Psychopathie
- 135. Krankzinnigheid
- 136. Het mediumschap van Jozef Rulof
- 137. De Eeuw van Christus
- 138. Lichtende toekomst
- 139. Ultiem genezingsinstrument
- 140. Directe-stemapparaat

Jozef Rulof

Jozef Rulof (1898-1952) ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een Blick in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blick in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon

blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terecht komt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklaringsniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek 'Tussen Leven en Dood' te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als 'André-Dectar' zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich af-

scheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op andere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hiervoor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trancelezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trancelezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken. In 1950 kon meester Zelanus de biografie van Jozef met als titel 'Jezus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jezus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stem-apparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelanus had al op het einde van zijn boek 'Geeselijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

Contact-avonden

gehouden in het gebouw

‘Ken U Zelfen’

De Ruyterstraat 41 te 's-Gravenhage

vanaf 19 juni 1952 t/m 30 oktober 1952

door Jozef Rulof

Donderdagavond 19 juni 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Ik heb hier de eerste vraag: 'In het boek over 'Zielsziekten' wordt een verklaring gegeven over homoseksualiteit. Zijn alle geesten in dit stadium geweest?'

Van wie is dat? (Het blijft stil.)

Van geen mens?

Van u, dame?

Mevrouw, wij allen ... Homoseksualiteit bestaat er niet, en het is er toch, tenminste, zoals de wereld dat bedoelt. Maar het is, als kosmische wet, dat de geest uit het mannelijke organisme vertrekt naar het moederlijke. En omdat ... In die eerste graad, opnieuw, voelt het gevoelsleven zich noch moederlijk noch vaderlijk. Kunt u dat voelen? We gaan zo zevenmaal in het mannelijk organisme, en dan komen we hier en dan komen we vanzelf weer in het moederlijke, en dan zijn we ... Dan hebben we het organisme, daarin liggen ook ontzettend veel splitsingen en stoornissen, en dubbele geslachten, en dan krijgt u splitsing van vader- en moederschap. Hebt u daar nooit van gehoord? Er zijn veel mensen die dat bezitten.

Maar de homoseksualiteit is niets anders dus dan dat de geest, de ziel, als mens naar het andere lichaam gaat, want wij leven in beide organismen. Dat kunt u lezen in de boeken.

'De geest Lantos was toch steeds man en Marianne steeds vrouw?'

Neen, die hebben zich in dat leven ontmoet, en zoals wij elkaar weer ontmoeten ... De een is man, de ander is moeder, maar wij zijn beide; wij gaan in beide organismen. Duidelijk?

En dat wil de wereld nog wel niet aanvaarden maar dat komt straks allemaal. En dat is onherroepelijk een goddelijke wet. In al de organismen is dat te zien en te beleven. Dat is niet alleen voor de mens, maar dat is ook voor de dierenwereld. Die reïncarnatie gaat altijd door.

'Krankzinnigheid is toch ook dikwijls een gevolg van een organische fout?'

Mevrouw ... Ja, dat kan. Maar dan is het geen krankzinnigheid, dan is het een stoffelijke stoornis. Maar de pertinente eigenlijke krankzinnigheid, die is bezetenheid. Voelt u wel? Een krankzinnige ... En dat leest u in 'Zielsziekten', je hebt bewuste krankzinnigheid en ziekelijke. U bedoelt hier natuurlijk de ziekelijke, de mens die waanzinnig is, krankzinnig is. Maar dat kan ook plaatsvinden door een tumor in de hersens, of hier of daar in het lichaam, in het organisme, een andere stoffelijke stoornis. De geestelijke is direct de

bezetenheid – voelt u wel? – dan zit daar iemand in. En dan is het niet zo eenvoudig om die er weer uit te krijgen. Maar wij zijn er altijd vatbaar voor. De mens staat ervoor open.

U moet dat boek nog maar eens goed lezen. Maar ik zeg u erbij, we zouden daar nog wel tien boeken over kunnen schrijven, dan bent u er nog niet. Want elk mens, elke krankzinnige, de psychopathie, en alles erbij, is een apart boek. Nu krijgt u: elk mens is verschillend náár zijn karaktertrekken. De krankzinnigheid en de bezetenheid is hetzelfde. Als u daarop ingaat, dan voelt u wel: de een die houdt hiervan, de andere mens houdt daarvan, die heeft die verlangens, en náár die verlangens ziet u de bezetenheid, de handeling, de daad, de toestand, en nu is het natuurlijk, elk mens is anders, en krijgt u ook weer verschillende complexen en problemen bij die mensen te zien. En die zijn enorm diep. De psycholoog, de psychiater weet er nog geen huis mee te houden. Hij heeft nog geen grond, geen fundament.

U vraagt hier nog: ‘Hoe gaat het met de mensen die als imbecielen,’ daar hebt u het al, ‘debielen geboren worden? Zij kunnen toch geen rekenschap afleggen van hun gedragingen?’

Mevrouw, dat zijn mensen – dat is een gevoelskracht en een afstemming – die het dagbewustzijn nog niet bezitten en miljoenen levens hebben gekend waarin ze misschien normaal waren. Maar die mensen hebben de goddelijke wetten overschreden. En die woorden vindt u vele, meermalen in al die twintig boeken, die negentien die er zijn, vindt u die in terug.

Maar wanneer overschrijdt de mens nu een goddelijke wet? Wanneer je nu alles in het leven stukslaat en vernietigt ... En dan is hartstocht en geweld nog maar een kleinigheid. Maar het gaat hoofdzakelijk geestelijk. Ja, je doet alles geestelijk, innerlijk, dat is natuurlijk waar, maar die kernen ... Een wet, onwaarheid, nou ja, dan is de mens een beetje aan het liegen. Maar direct het leven vernietigen in de geest, een kind vermoorden, een mens vermoorden, dan overschrijdt u langzaamaan dit universum en ten einde, uiteindelijk, hebt u noch leven noch dood; u hebt geen bestaan meer, want u hebt u uit het goddelijke, ruimtelijke, harmonische ...

(Meneer in de zaal): ‘Gareel.’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Gareel.’

...gareel getrapt. U hebt er zichzelf uitgeslagen. En nu doet de mens in miljoenen levens wel verkeerd. En nu komt u in de tijd dat u dus een abnormaal gevoelsleven bezit; een abnormale geest, die normaal is ten opzichte van God, maar wij hebben die wetten overschreden. En nu drukt bij de geboorte ... In de moeder begint die overspanning, in dat embryonale stadium, tussen de derde en de vierde maand in de moeder, drukt, komt die spanning vrij,

en dan wringt zich die geest tot ontwaking. En dan gaat de stof, de stof die komt in een verwrongen toestand, en dan ziet u een imbeciel, dan ziet u een psychopaat. En dat is zuiver en volkomen menselijk bezit, dat heeft de mens zelf gedaan.

U kunt tevreden zijn, we zijn het allemaal geweest. Wij zijn allemaal vanuit die gevoelsgraad gekomen en hebben misschien wel een paar tien-, twintigduizend levens verknoeid, mismaakt. En nu vroeger, ja, wat wist de psycholoog voor vijftigduizend jaar terug van een psychopaat? Als u 'De Volkeren der Aarde' weer leest, daar is er een tijd geweest dat heel de mensheid, de mens die op aarde leefde, die was bezeten. Maar nu hebben we weer natuurlijke bezetenheid en ziekelijke; ziet u, die ziekelijke, dat is het abnormale. Naarmate de mens hoger komt en een maatschappij heeft opgebouwd, zien wij hem vallen.

Hij stikt in zijn studie. Een mens leert talen; psychopathisch, hij zit nu in Rosenberg (psychiatrische inrichting in Den Haag). Ik heb een moeder ... Ik heb het u verleden verteld. Een moeder komt bij mij: 'Kunt u iets voor mijn zoon doen?'

Ik zeg: 'Nee dame.'

Zestien talen, vijftien talen, maar de zestiende brak hem zijn innerlijke nek. Toen had hij er nog eentje bij willen nemen. En nu zit hij met zijn zestien talen in Rosenberg. Hij zit er nog trouwens. Een jonge man, een kop; een genie, zeiden ze. Alles cum laude geslaagd in zijn studie, maar nu: Rosenberg. Ziet u, zijn gevoelsleven kon niet tegen die studie op. En dat is nog maar studie.

Nu gaan we met het leven beginnen. We leven ons uit, we maken alles kapot, we zijn wispelturig, we weten het niet, en dan krijgt u langzaamaan afbraak. En dat nu van honderdduizend levens als man en vrouw. Hoe zijn we tekeer gegaan? U voelt wel, wanneer u die psychopathische inrichtingen bekijkt – en de halve mensheid is nog psychopathisch – ook al doet de mens verkeerd, als hij het nog maar wéét. Maar nu hebt u ... Wat u leest in de tijd daar van Adolf Hitler, daar zegt meester Alcar, die zegt: 'Kijk, dit is een bewuste krankzinnige.'

Een mens die slaat en trapt, die verkeerd denkt, is nog onbewust, en bewust abnormaal ten opzichte van de schepping, God, de wetten. Waar of niet? Moet u eens kijken hoeveel bewuste krankzinnigen er nog rondlopen. Daar staat u mee te praten. Maar als u de wartaal en de armoede beluistert, dan heten die mensen nog bewuste abnormalen, bewuste abnormalen. Ze zijn in deze maatschappij bewust, maar ze zijn voor Gene Zijde, voor hun innerlijk leven, voor God, kosmos zijn ze onbewust.

De mens weet niet eens dat er een reïncarnatie is, dat de ziel in beide

lichamen leeft. Al die wetten die wij nu beleven die zijn nieuw, dat is de Universiteit en de „Eeuw van Christus”, wil zeggen: de mens krijgt momenteel bewustzijn. En nu kunnen wij u voor de ganse kosmos opvangen. Als u duizenden vragen stelt, dame, kunnen wij ze nu beantwoorden. Wij hebben de reizen gemaakt.

Maar wanneer u nu ziet, de wereld bekijkt, elk land, elk volk, links en rechts om ons heen, daar zitten krankzinnigen. En als u nog eens een enkele normale erbij ziet, dan staat hij nog in de rij voor een zenuwarts. De pertinente, de onherroepelijke normale, die we zo zeggen, die slaan nog door hun geest, door hun karakter stukken en brokken. Ze bijten elkaar, vertrouwen geen mens, hakken en slaan. Dat is nog erger. Nu is de mens wel bezig om zich geestelijk te verruimen, om zichzelf tot de ontwaking te brengen, maar slaat telkens weer: hangw, hangw, hangw. En wat dan nog? Die gaan achter de kist, gaan door, of gaan terug naar de aarde. Zijn we mannen en we moeten nog moeder worden, en we hebben die graad, die graad van moederschap die de aarde bezit ... Omdat de aarde lichamen heeft geschapen, en daarvan is één lichaam het hoogste, dat is niet het blanke ras, maar dat is de zevende graad. Daar leeft voor de man en voor de vrouw, de moeder en de vader ... Als wij die graden van organismen, dat betekent ruimte in de natuur, hebben beleefd, laat de aarde als kosmisch moeder ons vrij; want ze zegt: ‘Ga nu maar verder.’

Wanneer wij mensen geen verkeerde dingen hadden gedaan ... Ja, kijk eens hier, dat zegt voor God niets, want er is geen verkeerd zijn, verkeerd doen. Dus die psychopaten die zijn normaal, uiteindelijk, God heeft geen ziekten geschapen, geen krankzinnigen, geen psychopaten, geen haat, geen geweld, geen onrechtvaardigheid, geen duivel; dat is het verkeerde, dat is de afbraak in de mens. Dus die mensen zijn allemaal bezig om zich naar die geestelijke wereld te voeren, om zich tot die ontwaking te brengen. Zonden en veroordeling bestaan er niet eens. Ze zeggen wel: ‘Je moet het goedmaken.’ Jazeker. ‘God zal je straffen.’ God straft geen mens. Maar de mens staat toch onherroepelijk vroeg of laat voor die afbraak. Dat heb ik gezien. Daar zijn die boeken door geschreven.

Hebt u hier nog een vraag over?

U kunt hier de hele avond wel over doorpraten, dame, want zoveel boeken zitten hierin. Maar dan moet ik weer vragen stellen en dan denkt u weer niet.

Geen vragen meer?

Dit is universeel. Als meester Zelandus morgen begint, dame, dan krijgt u van deze drie vragen een boek van vijfhonderd pagina's. Maar dan moeten wij terug naar het ontstaan van de aarde, het ontstaan van de maan, door de kosmos heen en dan komen we eindelijk bij de mens die aan zichzelf gaat

beginnen. Maar het boek is er al.

Hebt u 'De Volkeren der Aarde' gelezen?

Mevrouw, lees 'De Volkeren der Aarde' en u hebt die lijn voor u. En daar staat het ook in. En nu, in deze tijd is de mens bezig om zich geestelijk te verruimen. We hebben Christus gekregen, Die was op aarde. Maar u voelt zeker nog wel, hoe de chaos is op aarde voor de mensheid, maar hoe armoedig de mens nog denkt. De mens wil niet leren denken. Het zijn kleine duiveltjes, zeggen ze. Je bent hier weleens moedeloos als je de drama's hoort van de mens. Dan leven ze erin, ze lezen al boeken en ze zeggen: 'Wat is het prachtig', en ze vertikken het om eraan te beginnen.

Hoe moet ik leren denken? Bouw in de eerste plaats voor uzelf nu eens iets op. Waarom is de mens altijd in staat om maar verkeerd over de mens en het leven en alles te kletsen. Wat is geklets, wat is geroddeld? Verleden hadden wij het erover. Het goede krijgt u er niet in. Al zou u het erin slaan, dame, slaan zij u van hen weg. Dat vindt men maar even goed, maar het verkeerde dat is altijd raak. Is het niet leuk? Wij staan dus voor afbraak en vernietiging open. Wat zei Christus? 'Ga weg, Satan.' En dan wouden ze een mens kastijden, en dan zegt Hij, schreef Hij in het zand, nietwaar: 'Wie vrij van zonden is, gooi de eerste steen.' Ja, dieven en moordenaars stonden om Hem heen.

'Wij hebben dit, wij hebben dat.' Ziet u, dat is de bewuste psychopathie. Als u werkelijk fouten in de mens ziet, ga ze dan rustig en kalm losmaken en probeer met elkaar, of voor uzelf, dat tot de ontwaking te voeren. 'Achter de kist' moet u er toch aan beginnen. 'Achter de kist' wil zeggen: als u hier dat lichaampje verlaat. Dat skeletje hier heeft niets te betekenen, dame, waar de mens zo gek mee is. Ja? Krijg ik dadelijk de heren natuurlijk op het dak.

De dames, wij hebben het ... Hebt u de grote lezingen in Diligentia meegemaakt over de kosmologie? De mens hangt alles aan zichzelf. Zeker, we moeten een klein beetje getierelantijnd rondlopen, waar of niet? We mogen iets doen. Maar wat waarde heeft, mevrouw, meneer, daaraan denkt men niet. En gaat u nu maar kijken, het is allemaal sensatie, en sensatie kan er nog zijn, waarom niet, het leven moet een sprankelheidje hebben; een beetje getikt zijn, dat geeft ook niet, als wij maar bij het natuurlijke blijven. Maar de kosmos, de macrokosmos in de mens slaat men dood. En dat is allemaal krankzinnigheid en psychopathie. U krijgt er bij de mens niets in. Al praat u zich zwart en zelf morsdood, het gaat niet, ze moeten er zelf aan beginnen.

U hebt dus tien verschillende graden van krankzinnigheid, bezetenheid, honderdduizend voor psychopathie, dan krijgt u er een tien miljoen voor de bewuste krankzinnigheid, want er is misschien één mens op de miljoenen die pertinent geestelijk kosmisch normaal denkt. En het is toch weer doodeenvoudig, indien wij in alles rechtvaardigheid, harmonie en die liefde, dat klei-

ne beetje liefde leggen. Dan heb je de zekerheid van de Christus. Dat is toch wel ons voorbeeld, ook al zegt de katholieke kerk en het protestantisme dat wij des duivels zijn; maar wij hebben het over de werkelijke liefde. En dat zijn de wetten, dat is het hiernamaals, dat is Gene Zijde, de astrale wereld, dat is een ander universum, dame, en daarover hebben wij boeken geschreven.

Als u van de zomer de tijd wilt nemen – dit is de laatste avond – dan kunt u zich verzadigen. Heerlijk in het zonnetje onder de boom, met wat gekoer natuurlijk, waar of niet?

Zijn er geen vragen meer, dames en heren?

Dit is het mooiste en het machtigste probleem, en de mens weet het niet.

‘Hoe gaat het met de mensen die imbecielen zijn?’

Kijk, u voelt wel, die mensen die u momenteel tegenkomt in de werkelijke, harmonische astrale wereld, die eerste sfeer, daar zijn geen imbecielen meer, die mens kent de schepping. Als ze daar aankomen, als u daar aankomt en u hebt liefde en geluk in u zitten, in u leven, onder en in uw hart, dan kan men u daar opvangen en dan krijgt u onmiddellijk de wetten verklaard. Maar wie hier op aarde nog rondloopt en half bewust is, psychopathisch, u voelt wel, die hebben nog minstens een vijftig- en een honderdtal levens nodig. Dan moet u eens kijken – u kunt uzelf al feliciteren – hoever u eigenlijk al bent als u al normaal kunt denken, normaal maatschappelijk. Want wanneer u nu met de huisgezinnen begint, het leven op aarde, in de maatschappij, dan krijgen we weer maatschappelijke psychopathie. U voelt wel waarheen die vragen gaan. En dan is het vervuiling, dan is het afbraak, dan is het weer vernieuwing, en dan is het weer anders. Wanneer is de moeder, wanneer is de man in harmonie met de natuur, met de ruimte, voor de maatschappij, voor Golgotha, voor God, zijn universum? Wanneer? Wij zijn ermee bezig.

Geen vragen meer?

Jammer.

Ik heb hierzo: ‘Kunt u mij verklaren wat vloeken betekent?’

Dames en heren, als ik zeg: godverdomme! (gelach) dan schrikt u natuurlijk. Godverdomme! Daar ben ik nu helemaal niet bang voor, zie, want ik ken God. En Hij verdoemt me ook niet. Want vloeken bestaat er niet. Vindt u dat niet leuk, meneer? Vloeken bestaat er niet. Ik durf het wel midden in de stad te zeggen, maar dan zeggen ze: ‘Wat een ruwe vent is dat.’ ‘Godverdomme!’, zeggen ze dan. Ja, als ik het nog even doe, dan rennen ze toch allemaal weg. (gelach) Godverdomme. (gelach) Als ons nu meneer pastoor hoort, donderen wij allemaal de hel in. Want u gaat met me mee. Maar, godverdomme, dat valt niet mee. (gelach) Ja, dat durft u niet, hè, dat durft u nu niet.

Ik durf te bidden door godverdomme te zeggen. En dat durft u niet. En

dan kijk ik nog Onze-Lieve-Heer in de ogen. Want ik heb het gedaan vroeger. En toen kwam Hij zo, Hij zegt: 'Dat bestaat niet, hè.' Ik zeg: 'Nee, ik heb het nog nergens gezien.' En toen had ik een meester voor me. En toen ging ik nog hoger, ik denk: Nou ga ik nog hoger en nou zal ik het eens in de buurt zeggen, hard uitschreeuwen, van Zijn omgeving, Zijn heiligheid, en toen riep ik: 'Godverdomme!'

(Mevrouw in de zaal): 'O, god!'

Schrikt u nog niet, dame?

Er was eens een joodje, ja, niet omdat het een jood was, maar toen zegt hij, toen zegt hij: 'Zowaar, ik zeg: het is waar, zowaar dat ik mijn vrouw en kinderen heb, ik heb er drie, ik zet ze allemaal in.' En gelijk lag hij voor de vloer, dood. Hij loog natuurlijk. En toen was er een angst in hem die zei: 'Nu ga ik eraan, want ik lieg.' En toen zei de wereld: 'God heeft hem gestraft.' Nee mevrouw, hij belazerde zichzelf. (gelach) Want hij loog en bedroog, en hij had toch angst voor God.

Kijk, daar is geen narigheid en er is geen angst, er zijn wel spoken, maar je hoeft voor een spook niet bang te zijn. U hoeft voor niets bang te zijn indien u die wetten kent. Het zijn allemaal wetten.

Ik zal maar niet meer godverdomme zeggen. (gelach) Maar, ziet u, dat is helemaal niet belachelijk, en de meesters die kijken mij er helemaal niet scheef voor aan, want God verdoemt niet. En u bent zelf de godheid. Hoe kunt ge nu uzelf verdoemen? Ja, als je flink tekeer gaat, u kunt wel met uw hoofd tegen de muur lopen ... Maar wanneer u dat zegt, dat 'god' en 'verdomme' ... Verdomme, wat is dat nu eigenlijk? Godverdomme. Ja, dat moeten we toch ontleden. God is de ruimte. God is het leven. De mensen die de lezingen in Diligentia hebben meegemaakt, die achthonderd lezingen, en al de boeken hebben gelezen, die zijn misschien ook al niet meer bang. Je zegt het niet omdat het voor de maatschappij een verschrikkelijk woord is. Want God ... je vraagt erom of God je verdoemen wil; en er is geen verdoemdheid. Het eerste dat ik meester Alcar vroeg ...

Verleden week, toen Bernard hier kwam voor het eerst, toen zegt hij: 'Ik val daar even mezelf over de benen.'

Ik zeg: 'Getverdikke nog an toe, geleuf gij dat nog?'

Toen zegt hij: 'Vluuk gij nog?' (gelach)

Ik zeg: 'Bernard, is dat dan vlu'ke?'

Dan moet ik hem eerst meenemen door de kosmos. En ik vind het heerlijk dat die vraag hier is. Want je hoeft er niet aan te beginnen straks en op straat mij na te apen, hoor, (gelach) want dan bent u toch nog niet gelukkig.

Maar, god-verdomme. Ja, daar zitten we weer voor dat woord. God is het universum, is sterren en planeten, is de dierenwereld, is Moeder Natuur, dat

is God. Maar die godverdomme, dat, zie je (gelach), ja, u heeft zeker weer, dat heeft de Bijbel geschapen. Daar zit die knuppel, die zweep van de Bijbel in, en die voert de mens regelrecht naar die verdoemdheid. Maar je hoort het, die harde woorden die hoor je altijd, overal, en dan zeggen ze: 'Wat kan die man vloeken. Die is al verdoemd.'

Ziet u wel, dat moet de mens allemaal leren. In de toekomst, in de geestelijke wereld, hier, aan Gene Zijde loop je ook niet de hele dag met godverdomme op je mond en daar denk je aan die dingen niet, want het is God. Want we hebben daar hele andere gedachten. We gaan zweven, we gaan de wetten verklaren, wij gaan de wetten beleven, maar God, Die oneindig is en Die ziel, geest en leven betekent voor al het leven in de ruimte, in al die universums, verdoemt niet. Want wij mensen, en die macrokosmos, die planeten en sterren, de dierenwereld, Moeder Natuur en de bloemen en alles, dat kan zich niet verdoemen; dat is allemaal God.

Maar ze bedoelen hiermee, meneer, een man met een baard, een god met een baard; die op zijn stoel zit, en waar die Petrus elke dag mee confereert, die daar zit en oordeelt en de mensen slaat. Ja, die god van het Oude Testament.

Wij zeggen, en dat zeggen de meesters nu ook, die ploert heeft niets te betekenen. Dat is nog veel erger. Ik durf die god van het Oude Testament zo wel uit te kafferen voor vuile ploert. En dat is hij ook. Want die god verdoemt daar en maakt het ene leven maar kapot en het andere gaat hij zegenen. Dat bestaat niet, mensen. Die god heeft nooit bestaan. Maar de Bijbelschrijvers hebben de God van al het leven niet gekend. Wat is nu vloeken? Meneer, we doen het niet, om daar de hele dag die twee woorden bij elkaar te rijmen en iets hard te zeggen; maar het bestaat niet.

Hebt u daar ook zelf over nagedacht?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Godverdomme bestaat niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Het staat in 'Maskers en Mensen'.'

Nee, het bestaat niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Frederik zegt zelf, weet u wel, ik hou van vloeken, je vloekt immers toch niet. Weet u wel?'

Ze doen immers toch niets. Je kunt gerust ... Nou ja, daar is geen aardigheid aan. Je kunt gerust dat woord beleven. Het is een woord. De mensen hebben van alles, van alle goddelijke wetten hebben ze woorden gemaakt. Zo is dit net zo. Godverdomme. Puh, wat dan nog? Hij doet mij niets, want ik ben het zelf. Wij zijn de goden die dit universum bewonen en vertegenwoordigen. God heeft ons Zijn organisme gegeven; nee, wij zijn het. En nu gaan we onszelf vervloeken.

Ziet u wel. Als je nou nog eens een keer gadverdikke zegt, Bernard, dan geeft het niks, hè? Maar we zullen uitkijken en dagen tellen want wij gaan onze godheid in ons een stootje geven, en dat is uiteindelijk ook weer niet nodig.

Hier hebben we geloof ik geen vragen meer over.

Maar, dames en heren, weet u het nu, dat het geen vloeken is?

Maar, ga maar niet in de stad staan, in de kerk ook niet, want u wordt eruit gejaagd. Als we hier de hele avond daarmee bezig blijven dan deugt het natuurlijk ook weer niet want we hebben nog wel iets anders. Maar u weet: er bestaat geen vloeken. Want indien u er toch toe over gaat, dan bent u alleen maar bezig om uzelf een klein beetje voor de gek te houden. Meer niet. Maar ook niets minder.

(Tot iemand in de zaal): Ja dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Maar waar zijn de geboden dan voor gegeven als wij ons dan wel moeten houden aan: gij zult niet doden. Er staat toch ook dat je Gods naam niet ijdel zult gebruiken? Dat behoort toch ook tot de geboden?'

Ziet u, in de tien geboden, dame, leven nog fouten. En die tien geboden die heeft Mozes ontvangen, maar Mozes zijn gevoelsleven ligt er nog aan vast. Gij zult Mijn naam niet ijdel gebruiken. Mijn lieve god, mijn lieve mensen, wat bedoelen ze daarmee? Als u gaat denken en u gaat bidden ... Wij zijn nu momenteel zover dat wij weten: wij kunnen nog niet eens overal voor bidden. U kunt bidden en kracht vragen voor gezondheid, maar wanneer we eruit moeten, en voor duizend andere dingen waardoor ge dit lichaam zult verlaten, deze wereld – en dan krijgt u een nieuwe evolutie – dan gaan we ook weer bidden.

In het Onzevader zijn fouten. 'Brengt ons niet in verzoeking.' Welke onbewuste heeft ... Als Christus nu een goddelijk bewuste is ... Hij is God Zelf, als Zoon, als Vader, en als Geest.

Maar de Bijbel zegt weer, ja ... Zie, daar is die man weer met die baard, dat is de man met de baard, dat is god.

...God als geest en God als zoon ...

En nu laten ze Christus praten alsof Hij direct alleen uit God is geboren. En wij niet, wij lopen ernaast. Wij krijgen God nooit te zien. Wij komen wel hier of daar in een mooie hemel misschien. Ja, als u godverdomme zegt dan bent u er al uit, dan bent u al eeuwigdurend veroemd. Maar ook voor de katholieke kerk en de protestantist en de Bijbel, en dergelijke gezegden, zijn wij al eeuwigdurend veroemd, en dan komen wij hier of daar aan, maar wij krijgen God en Christus nooit te zien.

Als u één keer iets ergs hebt gedaan, u hebt een mens vermoord of wat dan

ook, dan bent u voor de katholieke kerk en voor Christus bent u eeuwigdurend veroordeeld. Want u wordt, ja, u wordt nog wel vergeven, maar wanneer komen wij dat eeuwige brandende vuur uit, dat er niet is, dat niet bestaat? En zo kunt u nu aan de gang blijven.

Wanneer krijgt de godgeleerde goddelijke betekenis? Wanneer hij het leven kent, zijn geest en zijn ziel, God en Christus. En daar kennen ze nog niets van. Zelfs in de tien geboden liggen er nog fouten. Is het niet vreselijk?

(Meneer in de zaal): 'In zes dagen heeft de Heer de hemel en de aarde geschapen.'

Ja, dat heeft er nog niet eens mee te maken. Dan moet je alweer verder terug. Dan begin je met de Bijbel en dan kun je, alles in het begin kun je daar ... Dan begint er een ... als dat eerste, die zesentwintig, achtentwintig gezegden, dan kun je beginnen, die leg je maar aan de kant, en dan krijg je daar eindelijk een klein verhaaltje.

(Meneer in de zaal): 'Dat staat ook in de tien geboden.'

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Het gaat hierover: dat de Bijbelschrijvers begonnen, toen was de schepping al miljoenen jaren oud. En Mozes kreeg inspiratie. Hij heeft geen uittrekking beleefd, want dan had Mozes het geweten. Maar het kon niet. Want weet u waarom niet? Ze hadden Mozes ... Ze hebben Christus zoveel tijd later vermoord, wat hadden ze met Mozes dan klaargemaakt? Het kon er niet in, meneer. En nu staan we net zo op de wereld. Als u nu tegen de mens gaat praten, en zegt: 'Meneer, er is geen veroordeeldheid. En loop toch uit de kerk want het heeft toch niets te betekenen. U kunt wel de kerk beleven, u kunt wel bidden, u kunt dat wel doen, maar u komt er zo toch ook niet, want u zult de wetten leren kennen.'

Meneer, gaat u nu eens aan een graf staan lachen en zeg – ja, wanneer de mens daar zich leegschreit, wordt het belachelijk –: 'Waarom moet u zich nu doodmaken, innerlijk kapotmaken, vernietigen, als degene die van u is geweest grafwaarts wordt gedragen?' Wanneer de mens nu volkomen krankzinnig is in verdriet, dan prikkelt dit u vanbinnen omdat u weet. En nu kunt u wel zeggen: 'Mevrouw, er is geen dood. Die man gaat door. En die moeder ziet u terug. Ja, later, misschien over honderdduizend jaar.' Meneer, dan verklaren ze u voor gek. En straks komt die wijsheid in de katholieke kerk. Dan is het niet meer nodig. Die godgeleerdheid daar in Utrecht en in Leiden, waar ze studeren, dat moet evolueren. Hoe arm zijn die mensen. En dan moet u eens beginnen, meneer. Als die vragen gesteld worden, kunnen we erop ingaan. Maar gaat u maar beginnen bij de Bijbel, bij het begin, en dan krijg je zo'n vreselijk verhaal dat hier struikelt, en daar loopt het vast, en daar zitten we weer; hebben we met een god van haat, van veroordeeldheid, van

kwaad, vernietiging te maken. Uit de brand zijn wij. In de brand zitten wij.

(Tot iemand in de zaal): Ja meneer?

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof, als de mens dan nog een god heeft die de zon stil laat staan dan kon het ene leven het ander leven vernietigen.'

Ja, het is nog veel erger ook, meneer Brand.

(Meneer in de zaal): 'Jozua die was in gevecht met de Amorieten en het werd al donker, de zon ging onder', ja, 'toen bad hij tot God dat de zon stil zou blijven staan', ja, 'en de zon bleef stilstaan', en daar had je het ook ja, 'de maan ging onder', nee, die kregen ruzie met elkaar, '...het hele leven vernietigd wordt.' Ja.

Meneer, we hebben hier Bijbelkenners, als die mensen beginnen, en die hebben nu de boeken gelezen, ze zitten erbij te schreien nu, nu ze de Bijbel lezen weer, door de boeken, dan zeggen ze: 'Mijn god, mijn god, mijn god, mijn god. Kon dit de wereld begrijpen en kon de wereld dit aanvaarden, dan leer je de Bijbel kennen. Wij kennen de Bijbel.'

(Meneer in de zaal): 'Maar de ... (onverstaanbaar) is vernietigd, toen hebben ze de steden geplunderd, en de steen triomfantelijk weggevoerd, en de mensen, dat waren vrouwen en kinderen, want het leger was al verslagen, die hebben ze geslagen met een scherp zwaard zodat geen ziel meer over was ...'

Zie je wel, de ziel die hebben ze ook al vermoord. Ja, die Bijbel, die Bijbel. En we hebben er weer vierhonderdduizend, nieuwe. De koningin heeft weer een nieuwe druk gekregen, een nieuwe band waar zesentwintig professoren aan hebben gewerkt. Och och och, en wat dan nog? En weer verdoemdheid. Ze hebben er weer een nieuwe. Ze hebben weer vijfentwintig jaar gewerkt aan de Bijbel: weer verdoemdheid, weer hetzelfde verhaaltje. Het paradijs, daar is, geloof ik, een gat in gekomen. Het was eerst afgebakend en hebben ze er een papier, en hebben ze zo ... met zijn allen zijn ze tegen die hoek aangelopen daarzo. Hier en daar kunnen ze erdoor kijken. Nee, de verdoemdheid is er nog.

Meneer, waar moeten we in vredesnaam naartoe? Je verzinkt in dat geratel. Het zijn net ratelslangen, dame, onder het gras, daar komen ze vandaan, ritselen even, en je hebt zo'n goddelijke beet in je nek, ze hebben je te pakken.

(Mevrouw in de zaal): 'Is de Bijbel dan gemaakt om de mensen bang te maken, of is de Bijbel geschreven om de mensen dichterbij het licht te brengen?'

De Bijbel is geschreven om de mens tot God te brengen. Maar toen de Bijbelschrijvers begonnen, toen is er aan die Bijbel geschaafd, van de een na de ander. En na die tijd weer anderen. En de eigenlijke schepping is niet verklaard. En dat is jammer. Maar het kon ook niet eerder, want ze hadden die mensen ook weer vermoord. Ze wisten van de schepping niets af. Contact

was er niet. Je hebt profeten daar in de Bijbel, dat zijn bewuste moordenaars. Zij worden verzorgd, zij hebben het goddelijke woord, maar ze moeten daar maar gaan slachten. Neemt u dat? Nou, dat neemt toch geen mens meer in deze tijd.

Als je toch Christus kent, Christus. Nu hebben ze ... Dat ze die mensen daar woorden in de mond hebben gelegd, dat kan ik me indenken, over zo'n halve gare profeet, die daar liep en je scheldt hem uit voor 'kale kop' en toen liet hij daar twintig beren komen, god was dat weer, en de kinderen vernietigen; daar hebben we toch geen ontzag voor.

Maar later, toen Christus kwam, toen hebben ze de goddelijke Christus weer stoffelijke dingen over Zijn lippen gelegd; in Gethsemane, op Golgotha, hier en daar, wat Hij zegt, blijft niets van Zijn goddelijk woord over. Dat is weer door de mens uitgelegd, en weer naar die vervloekte verdoemdheid, die onrechtvaardigheid. Telkens weer dat straffen erin. 'Zeker, de mens is angstig gemaakt', zeggen de meesters, 'wij konden nergens aan beginnen.'

'Dóe niet verkeerd.' Er is gesproken in die tijd over verdoemdheid. 'Gij verdoemt uzelf, gij maakt uw leven kapot.' Maar ze hebben er brandende hellen bij gesleept, van gemaakt. En nu is die Bijbel al vijfduizendmaal veranderd, maar nog niet ... en leeft nog in dierlijke graad, want die god die heeft het ene leven lief en het andere wordt afgemaakt.

(Mevrouw in de zaal): 'God heeft alle mensen lief.'

Ja, ja, dat zeggen ze, maar de een krijgt een cadeautje van hem en de ander krijgt niets: dat is de Bijbel. Er zijn honderdduizenden fouten in de Bijbel, onwaarheden, ten opzichte van de werkelijke Bijbel, die kosmisch waar is. Dat zijn de natuurwetten, dat is het leven van God zoals Hij Zichzelf heeft geschapen: zijn wij, is de dierenwereld, is Moeder Natuur. Wij, God verstoffelijkt Zichzelf. Maar ze zien nog een mens buiten de kosmos en al het leven om, zien ze nog een godheid. Ze kennen God nog niet.

Neemt u dat? Neemt u dat al? Ja?

Nu krijgt u een metafysische sprong, dame. Nu kunt u wel zeggen: 'Weet ú het nu?' Als ik u nu zeg: Ik heb vijftigduizend reizen mogen maken achter de kist, als kind begonnen wij daarmee. Ik werd vrijgemaakt, ik ging kijken, en toen ik dertig werd, toen kwamen de meesters en begonnen ze echt. En het eerste wat ik vroeg, buiten mijn lichaam, ik sliep daar, ik zag mijzelf liggen, en ik ging eruit: 'Is er een vuur in de hel?'

'No.'

'Is er verdoemdheid?'

'Nee.'

En toen ging ik maar door en toen kreeg ik mijn vragen, en dat is 'Een Blik in het Hiernamaals'. Hebt u die gelezen? Ziet u. Als u dat gaat lezen, dame,

dan komt u werkelijk in strijd met de Bijbel. En dan is er geen begin meer van de Bijbel, want dat begin kunt u zo overboord gooien, want de scheppingen waren reeds miljoenen jaren oud.

De geleerden, de professoren ... Professor doctor die en die, een theoloog, verleden voor de radio – ja helaas, er valt iets in deze eeuw, en dat is –: ‘Het verhaal van de Bijbel, zoals het in de Bijbel staat, is onwaarheid.’ Voor de radio. Dus wij schieten op. Ze moeten al aanvaarden dat de mens niet geboren is zoals het in de Bijbel is gezegd. Vindt u dat niet verschrikkelijk? Miljoenen mensen, het ganse rechtvaderlijke bewustzijn van onze maatschappij en de wereld hangt samen met het begin van de Bijbel. En nu is er geen goddelijke rechtvaardigheid daar, daarin, want daar wordt er geslagen en getrapt.

En nu in deze eeuw moeten de professoren, de godgeleerden, de theologen, moeten voor de radio gaan zeggen, dat is voor veertien dagen, drie weken terug gebeurd, over de V.P.R.O. (Vrijzinnig Protestantse Radio Omroep), helaas en voorzichtig: ‘Het begin van de Bijbel is in strijd met de werkelijkheid. Maar’, zei hij ineens, en daarachter, ‘voor ons is er nog altijd’, en dat is God, ‘een plaats in al Zijn werelden, voor elk mens.’ En toen ging hij daar maar spoedig op door, of hij had de hele V.P.R.O. uit elkaar gerammeld. Want de mensen zaten in Nederland met zulke oren te luisteren.

(Mevrouw in de zaal): ‘Hij reageerde op: Het verhaal van Adam en Eva is historisch niet meer houdbaar.’

‘Is historisch niet meer verantwoord’, zei hij. ‘Is historisch niet meer verantwoord, kan niet meer.’

Voelt u? Maar als wij gaan zeggen: ‘De Bijbel begint met kletspraat, maar zo en zo en zo en zo ...’ Ze hebben mijn ‘Volkeren der Aarde’ gekregen. Meneer, de mens is in de wateren geboren. Zo-even kwam er een dame hierzo, de Uitkijk (religieus tijdschrift), niet? Wie was dat? Daar staat het al in: De mens is in de wateren geboren, is er langzaam uitgekropen. Maar Jozef Rulof zegt het.

De maan gaan ze straks leren kennen, dame. Lees mijn ‘Het Ontstaan van het Heelal’ eens. Ze zijn uitverkocht, maar de bibliotheek heeft ze nog. De mens is in de wateren geboren. Dan krijgt u: Vanuit het goddelijk plasma, protoplasma, gaat de schepping beginnen, en God vergeestelijkt Zich – ze noemen dat God, maar het is de Almoeder en de Alvader, de Albron, de Alziel, het Alleven ging zich vergeestelijken en verstoffelijken. En toen hebben zij er maar ... Ja, in de Zevende Kosmische Graad, dat was Christus, en de Zijnen: ‘Hoe moeten wij dit alles noemen?’ En toen kreeg de aarde een naam, en die heette God. Wij noemen het, de meesters noemen het in de kosmologie: Wayti.

Wat is Wayti? Dat is ziel, dat is geest, dat is leven, dat is licht, dat is va-

derschap, moederschap, en dat is het woord God ook. Maar dit is één God, hier, al die mensen, wij zijn hier vanavond misschien wel met driehonderd mensen, maar wij hebben hier één God, één vaderschap en één moederschap. Wij komen tot universele eenheid voor de macrokosmos en voor de ruimte, voor het leven achter de kist. Als je daar een sfeer binnenwandelt dan zie je miljoenen vaders en moeders. Ze noemen het engelen, het zijn engelen. Je moet die schoonheden eens zien, die mannen, die machtige mannen van vijfentwintig jaar, die een bewustzijn hebben, ontzagwekkend diep voor deze ruimte, en elke levensvonn kunnen verklaren van God; en die moeder daar als het moederschap van zo'n wereld, zo'n sfeer; dat zijn wij straks met miljoenen moeders en mannen samen. En dan vertegenwoordigen wij weer, wij vertegenwoordigen de Almoeder, de Alziel en het Alleven als mensen. Dat is de bedoeling.

Nu moet u eens aan de Bijbel beginnen. Wat blijft er nu van over? Ja, die verhaaltjes. Voelt u wel?

Als de nieuwe Bijbel wordt geschreven, dame, dan krijgen we de nieuwe Bijbel, ik heb de vijf eerste boeken voor de nieuwe Bijbel in mijn huis klaar liggen. Geloof u niet. Geloof de wereld nog niet. Maar daar begint het, in de Albron, toen er nog niets was, daar begint het. We kunnen er vijfduizend schrijven. En dan gaan we alleen maar de mens volgen.

En nu krijg je het Huis Israël, er is een huis ontstaan, en de mens heeft weer een huis. En het was Jakob, Abraham en Eva en Isaac en Mozes. En die hele, hele ruimte daar bij elkaar is één huisgezin. Noach behoort er ook nog bij met zijn cognac en zijn dieren. Dat is één huisgezin, dat is één wereld, dat is een begin. En toen kreeg de mensheid een denken, een geloof. Want de mensheid was metafysisch, direct ten opzichte van God achter de kist, niet te overtuigen. Dus men kreeg een geloof. De meesters begonnen te werken. De mens die achter de kist kwam in de astrale wereld keerde terug en zag dat hij leefde. Toen begon hij te denken. Dat is de werkelijkheid. En toen werd Mozes geboren.

En wat ze er nu in al die eeuwen van gemaakt hebben! Er is van die goddelijkheid niet veel meer over. En u zult het zien, ik krijg toch eens gelijk. Want ze beginnen telkens alweer met een nieuw fundamentje en dit is toch wel wat in deze eeuw, dat men voor de radio moest zeggen ... Dat kon men voor vijftien, dat had u voor vijftien jaar terug eens moeten proberen, dame. Voor vijftien jaar terug. Maar nu komen ze voor de radio, de god, de professor: 'Helaas, het is niet meer houdbaar.' Dat kwam uit de V.P.R.O. Maar over mijn boek praat meneer Spelberg (E. D. Spelberg, Nederlands predikant en omroepjonier) niet, hij weet: 'Die kerel heeft verdikke gelijk.' Maar o wee. Dan raakt hij zijn mensen kwijt. Mevrouw, het gaat om zijn boterham.

Om een boterham, om zijn baantje houden ze de evolutie van de mensheid tegen. Als ze mij daar eens een half uurtje gaven, dan mogen ze de boterham houden. Ik voed me met gras, met bomenschors en kikkerbiljetjes – nou nee, dat mag ook weer niet (gelach) – appels en peren. Maar die boterham, die eer die mag meneer Spelberg houden als hij mij maar het half uurtje geeft, dan mag hij doen wat hij wil, mevrouw, maar dat krijgen we niet. Maar toch weten ze het al, dat de Bijbel met onwaarheid begint. En nu zou je ze. Had-den we het maar.

Had u nog iets?

Dat gaat u lezen nu?

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Meneer, ik heb het niet tegen u, ik ben heerlijk met die dame aan het praten, hou je ...

Mevrouw, wij zijn met elkaar aan het praten.

(Tegen die meneer): Dat moet je ook nog leren, weet u dat? Rebel. (gelach)

Mevrouw, hebt u niets meer? Gaat u nu aan 'Een Blik in het Hiernamaals' beginnen?

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, gelooft u aan al deze verhalen van de grote geneeskracht van Jezus Christus?'

Jazeker. Ja, nu komt u weer op iets anders. Jazeker. Ja, alles is niet fout. Maar het gaat over: wat is waar van de schepping? Kan God dat gezegd hebben? Is dat God? Of zijn het de mensen? U moet de Christus niet ontleden. De Christus was goddelijk. Maar ze hebben Hem menselijke gedachten op Zijn lippen gelegd, in Gethsemane bijvoorbeeld, het ergste wat er is. Altijd weer staan we voor dat feit.

Christus is alleen in Gethsemane, de apostelen liggen daar in slaap, niet-waar, die waren moe, de heren. Het zou geschieden. En ze vielen heerlijk allemaal in slaap. Mooie helpers had Christus naast Zich. Christus ligt daar ergens heel in de verte in Gethsemane. Wie heeft Hem daar gehoord? Niemand was in die omgeving te zien. En nu zegt men, Christus heeft daar gesoebat en gesmeekt: 'Mijn God, mijn God, laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan.' Gelooft u dat?

In Buchenwald en hier in de maatschappij zijn de mensen met peukjes sigaretten vermoord en verbrand. Deze vijf jaar, daar hebben de mensen veel meer geleden nog, lichamelijk, dan de Christus. En die gingen erin en zeiden niets. En indien ze hadden verteld wat er aan de hand was, waarvoor ze hadden gevochten, hadden ze die martelingen niet ondergaan; maar de mens zei niets.

En die Christus in Gethsemane Die zit daar: 'Ach God, ze willen Me doodmaken.' Want zoiets moet Hij toch gezegd hebben. 'Ze willen Me nu

doodmaken, Onze-Lieve-Heer.' En Hij was Zelf Onze-Lieve-Heer. Maar, mijn God, wie was ... had God Hem verlaten ook nog, ook nog, op Golgotha? 'Mijn God, mijn God, hebt Gij Mij verlaten?'

Wilt u het zien vanavond, plak maar hier aan de muur, spijker mij eraan vast, ik lach u nog midden in uw gezicht uit. Nee, maar ik doe het. Ik doe het. Mensen hebben ze de tenen uit elkaar gescheurd, de nagels van de voeten gescheurd, en het is gebeurd en ze zeiden niets. En de Christus moet dan zo zwak zijn? Mevrouw, wat blijft er van de goddelijke Messias over? Hier en daar, en daar en daar en daar, u kunt onmiddellijk overal: 'Stop, lees maar. Stop, staar maar. Zo is het.' Ga maar door. En Hij zeide ... 'Boem stil: hier is het alweer in strijd met de werkelijkheid.' En zo blijft u aan de gang.

Wie heeft de Bijbel geschreven? Mensen. Mensen die onbewust waren. De Bijbelschrijvers die waren zover. Johannes en Petrus, ze waren onbewust. Petrus loopt naast de goddelijke bewuste God als mens en verraadt Hem nog, verloochent Hem nog.

En wat waren die Bijbelschrijvers die Hem niet eens hebben gezien noch hebben gekend?

De maan, we zullen een licht maken voor de nacht en een voor de dag. Ze wisten niet dat de aarde al draaide. Toen Galilei in Rome kwam en (tegen) de paus zei: 'De aarde draait om de zon', toen werd hij opgesloten. Die Bijbelschrijvers hadden ze op moeten sluiten, dan hadden we deze narigheid niet gehad. Maar, mevrouw, dat kon nog niet want de mensheid was nog onbewust. Nu, in 1952, nu worden we nóg uitgelachen. En straks, meneer, mevrouw, en ze moeten dit aanvaarden, want ze beginnen ermee, er zijn al lang professoren ... de biologen, die vechten al in Leiden.

Er was een jongen, die wordt bioloog, en die heeft het met de student (theologie) ... Maar de bioloog die heeft mijn boeken gelezen en zegt: 'Jongen, ik zet jou vast. De Bijbel begint met kletspraat. Hèhèhè, jij studeert voor niks, straks sturen ze jou de straat op met nonsens.'

Die jongen die hield op, hij zegt: 'Je hebt gelijk.'

Hij naar de professor. Ja, ja, het gaat om een erezaak. Als u daar in Leiden gaat zeggen, gaat vragen aan een professor en zegt: 'Professor, nu de waarheid, óf ik word dokter, ik word arts. Maar stuurt u mij straks met onwaarheid de wereld in? Is de Bijbel gerechtvaardigd, is dat het goddelijke woord wanneer de Bijbel begint?'

En dan moet hij nu zeggen: 'Nee.' Want ze weten het wel.

Maar waarom wordt de mens dom gehouden, dame? Inééns kan men die mensheid niet opvangen. Maar langzaam, stootje voor stootje. Over honderd jaar komt er weer eentje voor de V.P.R.O. en zegt: 'Hij had gelijk, toen.' Maar er gebeurt niets in die tijd, hoor. Het gaat door. Het dier ... Er wordt 's

morgens gebeld: rrrt, en daar komen ze aan. Moet je haar zien. Ja, en maar biechten.

Had u nog iets, dame? (gelach)

O. En maar biechten.

Ja, ik zou erg tekeer willen gaan, maar ik stuur u met een hoop zenuwen naar huis vanavond, het is vanavond de laatste keer. Ik ga lekker niet erg tekeer, maar, o, je zou ze. In het nieuwe seizoen dan ga ik echt tekeer, dame, over de Bijbel. U moet de Bijbel dan maar meebrengen, dan zullen we eens ... Hier hebben we Bijbelkenners, dat zijn professoren. U moet eens met die mensen gaan praten. Wilt u een mooi gesprek hebben met mensen die de Bijbel goed kennen? Pertinent? Ik heb hier één Arie zitten. Waar is Arie? Is die hier? Is de Heier hier?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Meneer Arie, dames, sta eens op en kijk die mooie man in zijn ogen, dat is een goeie man. (gelach) Dame, dat is een heilige, ik ben maar een groot kreng, maar dat is een heilige. U komt met elkaar in contact, en als u dat eens wilt doen, dame. En als er nog meer liefhebbers zijn om de Bijbel te leren kennen ... Als u er nog niet uit wilt: hij haalt u er wel uit, en hij zet u er weer in ook. Mijn hemel, mijn hemel. We hebben de tijd niet, maar ik luister graag naar die mensen. We hadden er hier verleden nog een. Thijs de Groot is ook zo'n kei. Dame, dat zijn vechters. Die mensen hebben gebloed om te mogen weten, en toen kregen ze de boeken. Nu ligt de Bijbel open. De Bijbel heeft ook zeven verschillende werelden om te verklaren. Maar de mens zit nog aan de verdoemdheid. Meneer, mevrouw, o, ik wilde dat ik erbij was, want dat wordt een mooi gevecht.

Zijn er nog liefhebbers? Dames?

Ja, pas op, want anders zetten ze hem in Scheveningen ook vast, want in Scheveningen is hij ook al de rebel van Jozef Rulof. Dat wordt gevaarlijk. Maar hij kan u de Bijbel verklaren, dame. En hoe? Een genot. Dan krijgt u een goddelijke pudding, waar u steeds meer van wilt gaan eten. Ja, met een lief sausje. Nee, open en wel, u kijkt zo tot op de bodem.

We gaan maar weer verder.

'Wist u dat ...' staat hier. 'Hoe weten vogels wanneer ze naar het zuiden moeten vliegen?'

Van wie is dat, meneer?

Meneer, hoe weet een postduif dat hij naar huis moet terugkeren?

(Meneer in de zaal): 'Dat is het zesde zintuig.'

Ja, dat zeggen ze, maar wat is nu het zesde zintuig? Hebt u 'Geestelijke Gaven' van mij gelezen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Die twee boeken? Meneer, allebei uit? Meneer, dan moet u het weten. Dan ligt alles voor u open, dan liggen al die vogels, de wateren, de paling ook ... Waarom zoekt de paling de zeeën op om iets te doen, om te paren zeggen ze? Maar de zee is baring, de zee is moeder. Men noemt een oceaan een zee. En men noemt water water. Nietwaar? Het is nat. Maar wat is het nu eigenlijk, meneer? Wat is nu eigenlijk water?

(Meneer in de zaal): 'Moeder.'

Ja, moeder, ja meneer, we hadden het er verleden over, maar dan zijn we er nog niet. Het is goddelijk plasma als stof. Maar zoals u de oceaan ziet, meneer, een grote zee, zo was de Albron als ziel en alleen als leven, en dat heeft zich verstoffelijkt. Want elke zelfstandigheid, de mens, een boom, een bloem, het dier, wateren, de ruimte ... in de ruimte zweven wij. Maar die zelfstandigheid water is alleen vloeibare baring, en niets anders. Elementale wetten vindt u er weer in terug. U vindt daar alles van de kosmos in die wateren, en is alleen baring.

Waarom gaan die palingen weer naar de plek midden in die oceaan, waar er gebaard moet worden? Wat is dat daar in die buurt? En dan hebt u het natuurinstinct om te baren en te scheppen. Maar ook weer voor de bescherming voor koude en hitte en warmte. Het dier past zich aan de natuur aan; nee, het dier zorgt voor zichzelf, en vindt en gaat onherroepelijk naar die stroom.

En nu zegt de mens: 'Hoe kan zo'n dier dat nu vinden?' En het is zó doodeenvoudig. Zoudt u denken, meneer, dat wij, nu we weten dat we tot God terugkeren, tot het goddelijke bewuste Al, dat wij ... Ja, wij gaan weleens linksaf en rechtsaf, maar dan doen we verkeerd, daar hadden we het in het begin van deze avond over. Maar zou u niet denken dat die goddelijke wetten toch doorgingen en ons naar dat goddelijke nirwana optrekken?

Elk dier dat tot de gevleugelde soort behoort, en het dier in de wateren, en elke graad van leven bezit een eigen lichamelijk instinct. En dat instinct, meneer, wil zeggen dat dat dier pertinent – wij noemen het nu het zesde zintuig – het aanvoelen en het éénzijn bezit voor zijn organisme en zijn leven. En onfeilbaar, meneer, trekt de warmte het dier uit de koude, en zal zijn tijd daar leven, en keert terug totdat het hier weer is, want in deze, deze tijden zal het dier baren. En weet u waarom, meneer, dat er zoveel vogels nu vanuit het Oosten hier naar het Westen komen, meneer?

(Mevrouw in de zaal): 'Om hier te baren.'

Om hier te baren. Maar waarom, mevrouw, komt dat dier vanuit het Oosten? Nu krijgt u het antwoord. Waarom komt dat dier vanuit die warmte terug om hier in Holland en in Scandinavië, in Europa te baren, meneer? Waarom?

Ja meneer?

(Meneer in de zaal): ‘Omdat het bewustzijn van het Westen hoger staat als van het Oosten, en het dier, het gevleugelde dier in bewustzijn ook hoger is als de lagere soort, zoekt die het bewustzijn op van de mens.’

Meneer, u bent er wel dichtbij, maar u bent er glad naast. Maar dit is een kosmische vraag, en ik kreeg hem, zo direct onder het praten kreeg ik hem van meester Alcar te zien. Ik geloof niet dat u erachter komt. En u zegt aanstonds weer: ‘Hoe bestaat het?’ Hoe eenvoudig is het. Als ik u maar één woordje ervan zeg, ligt die ganse machtige schepping voor u open. Maar u komt er niet achter. En de geleerde komt er niet achter. De natuuronderzoekers komen er niet achter. De dierenkenners niet, de vogelzoekers niet.

Wat is het, dame? Weet u het?

(Mevrouw in de zaal): ‘Voor de evolutie.’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Voor de evolutie.’

Ja, natuurlijk voor de evolutie. Het dier baart. Maar waarom pertinent hier naartoe?

(Er wordt door elkaar gepraat.)

(Mevrouw in de zaal): ‘Wanneer ze weer vertrekken, dat ze steeds naar dezelfde plek terugkomen.’

Daar hadden we het over. Het is het instinct van het dier. Onfeilbaar dus – gaan we de eerste vraag beantwoorden – gaat het dier naar het Oosten, naar het Westen, naar het Noorden en het Zuiden. Het dier stemt zich af. De duif stemt zich af op de liefde, op het bezit, en onfeilbaar trekt die telepathische draad, dat gevoel, voor de duif, trekt dat dier terug. De mens is precies hetzelfde. Wanneer u een keer raak bent, en u neemt de gedachte van de mens over, bent u telepathisch één, dan krijgt u het zo gestuurd, en dát trekt het dier, de duif, terug. Maar waarom?

(Tot de geluidstechnicus): Hoeveel minuten heb ik nog?

‘Nog drie minuten.’

Drie minuten. Dan gaan we straks daarop door.

Maar waarom? Ik zal u echt plagen voor de pauze.

(Mevrouw in de zaal): ‘...het hoogste organisme ...’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Omdat het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) het hoogste organisme heeft.’

Ja, het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) heeft het organisme. Maar is die duif ook het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl)? Nee, nee nee nee. Die duif die heeft geen Hollanders en geen Fransen en geen Belgen en geen Duitsers. En het heeft te maken met

acclimatiseren. Maar wat is het nu eigenlijk? Wat zit daar toch in dat broei-proces? Dames en heren, als u maar leert denken, als u maar even denkt.

(Mevrouw in de zaal): 'De natuur.'

Wat zegt u, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'De natuurwet.'

Ja mevrouw, het is een natuurwet. Maar waarom komt die vogel, al die vogels, waarom komen die in de zomer heerlijk bij ons terug?

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat de vogel het dier is dat een hogere graad bezit om ...(niet te verstaan) te stijgen.'

Ja dame, maar dat is het niet.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'De verhitting van het dier om te broeden zit hem in het Oosten in de weg.'

Meneer, u bent er! Het gaat in het Oosten te hard, dames. Als het dier daar broeden moet, en het hoort erbij, dan heeft dat dier afstemming op die wetten. Waarom hebben de oosterse vogels dat ... Maar het gaat nu om die dieren die hier naartoe komen, voor die soort, die vinden afstemming op ons klimaat, en nu gaat het voor die soorten in het Oosten te snel. Ze zouden daar de eitjes neerleggen, en komen vanzelf uit, na twee-, na vierentwintig uur waren ze er al, maar dan ging het te hard. Zo snel, dames en heren, is die schepping er niet. Want u komt weer terug bij uzelf en bij de geboorte van een dier, van een mens, van alles: het gaat langzaam tot die ontwaking. En kan niet te koud zijn en het mag niet te warm, het mag niet te veel hitte bezitten. Want dan krijgt u de directe rotting. Maar die rotting, dat is ook een rotting, een eitje waar het vogeltje al een dag of tien op zit, gaat ook rotten, maar dat is nog een levende baring. En dat ruikt ook wel, hoor, maar dat is nog geen algehele rotting. Een rottingsproces is weer heel iets anders. Maar het gaat, voor onze Europese soort gaat het in het Oosten te vlug. En nu komt het dier, moet het dier om te baren, de zwaluwen en al die andere soorten, en de ooievaars ook, moeten naar ons klimaat terug, want in het Oosten, meneer, staat de kachel altijd vuurrood. Want ze zijn daar niet alleen geboren, maar ze zijn daar gebraden ook.

Kijk, dat gaat weer: waarmede heeft dat diertje als organisme mee te maken? Wat is acclimatisatie? Tot welke levenswetten behoren deze dieren? Want wij hebben dieren, die zijn noordelijke, we hebben zuidelijke dieren, oostelijke dieren, en we hebben westelijke dieren. Met andere woorden, meneer, en dit is het laatste antwoord voor dit, dat het dier dat bij het Westen behoort, zal ook westers baren en scheppen. En het oosterse dier, u gaat maar naar Avifauna (vogelpark in Alphen aan de Rijn), daar ziet u zoveel oosterse

dieren, die leggen hier niet omdat ze die dieren weer uit hun harmonisch natuurleven en instinct hebben getrokken. En nu zien ze maar weinig eitjes.

Vindt u dat nou niet leuk en eenvoudig? Is het niet eenvoudig, meneer de professor? Is het niet eenvoudig wanneer u de wetten leert kennen en ziet dat het Noorden ijsberen bezit? Waar of niet? En hier in het Westen hebben we kippen. Het Oosten heeft heilige koeien. Ja, die zijn er ook. En als we even dáárheen gaan, dan komen we aan de Zuidpool, en daar is het ook koud. En daar is het ook koud.

Dames en heren, weet u vanavond, voordat u de thee krijgt, het verschil tussen een mus en een olifant? Dan houd ik mij aanbevolen. Tot aanstonds.

PAUZE

Dames en heren, wij hebben hier nog ...

O ja, in de allereerste plaats: wij komen terug, donderdag, de eerste donderdag in september, dat is de vierde, geloof ik. Als we voor die tijd niet weg zijn, ziet u. Ja, we weten het nog niet, hoor, u hoort het nog wel. Misschien komt u hier wel voor niets, ik weet het niet, ik heb gezegd, verleden week: Ik ga naar Turkije, ik wil graag naar Marokko, want daar zijn ook nog wat mensen te bereiken. Die Hollanders die krijgen veel te veel.

Maar, dames, volgens de leer van Hendrik en van Bartje komen wij vier september terug.

Ik heb hier: 'Dit is nog een onopgelost vraagstuk. U weet wel: Hoe weten vogels wanneer ze naar het zuiden moeten vliegen? Dit is een nog onopgelost vraagstuk ofschoon er een moderne theorie is waarbij verkondigd wordt dat vogels gevoelig zijn voor het veranderen van het licht en van de lengte van de dag als de herfst komt.'

Ziet u, ze zijn er al dichtbij, en dat is acclimatisatie, dat is de constitutie van het dier. De levensgraad van het organisme ten opzichte van Moeder Natuur, het Westen, het Oosten en het Zuiden heeft, bezit instinct en dat instinct voert zichzelf naar de koude of naar de warmte naarmate het lichaam dat nodig heeft. Is het niet doodeenvoudig, meneer?

En dan krijgen we nog: 'En dat zij eveneens in de lente het feit van meer licht en een langere dag, wanneer de zon hoger klimt, kunnen aanvoelen.'

Dat is al verandering van klimaat. Dat voelen ze aan? Nee meneer, dat lichaam zelf stuurt het leven als dier terug naar die afstemming. Het gebeurt allemaal innerlijk. Het leven vindt afstemming door het organisme op dát klimaat, op Oost, op West, op Noord of Zuid. En nu hebt u natuurlijk de verschillende soorten van organismen. Eén graad, in één soort van dierlijk geveleugeld leven zijn misschien wel een duizenden soorten, in één graad. En

die graden passen zich allemaal weer aan.

Krijgt u nu bijvoorbeeld een overgang, dan is dat dier bijvoorbeeld in Noorwegen of een beetje al achter in Duitsland, tegen de koude én de warmte, dáár krijg je ze te zien. En wanneer u nu de schepping kent, en u kent die evolutie van dier én mens én natuur, dan ligt voor de bioloog ook alles open, meneer. Gelooft u dat niet? Wanneer hij de schepping kent zoals God, zoals de Albron dit heeft geschapen, en hoe die lichamen zichzelf hebben gemanifesteerd, kunt u het leven, ziel – de ziel vanzelf – en het gevoel van het organisme ontleden en bepalen. En dat is voor de wateren en het dier in de bossen en op het land.

(Jozef leest verder:) ‘Deze theorie heeft echter enige gebreken. Ze verklaart bijvoorbeeld niet hoe vogels die in de streken rond de equator overwinteren,’ daar heb je het alweer, ‘waar de dag en de nacht altijd gelijk zijn, zouden kunnen weten wanneer zij naar het Noorden moeten vertrekken. Heeft een van onze lezers weleens een andere uitleg gehoord?’ Van wie is dat? ‘General electric news-service.’

Van wie is dat, meneer? Is dat een magazine?

(Meneer in de zaal): ‘Dat staat bij ons in het bedrijfsorgaan.’

In het bedrijfsorgaan. Meneer, dat is een ... deze vragen die voeren u ... Het is te veel, het worden wel vijftig pagina's. En onder de vijftig hebt u er nog niets aan want u moet heel, gans, helemaal door de natuur. U moet, als u nu een zwaluw neemt, dan moet u de afstemming van de zwaluw en eenden kunnen volgen. Waar hebben die voorouders, die prehistorische ouders van die dieren geleefd? Dan moet u terug om langzaamaan de bewustwording en de ontwaking en de evolutie van dat organisme te volgen en te ontleden, eerst dan kunt u verklaren waarom die vogels het natuur-instinct nog bezitten. Een vogel heeft het trouwens, een vogel heeft het altijd. Want een vogel heeft zijn innerlijk niet versnipperd. Net zomin als een slang en een krokodil en de andere diersoorten in de oerwouden. Maar dat wordt te veel, anders zou ik erop reageren.

Nog vragen hierover, dames en heren?

Bent u al een beetje van het vloeken gezuiverd?

Wat gingen wij tekeer, meneer, hè?

Maar als u even doordenkt ... Er zijn geen vragen over dit meer?

Ja meneer?

(Meneer in de zaal): ‘Ik had laatst een gesprek met iemand en die heeft de legruimte in Indië (Indonesië) ...’

Wat heeft die meneer?

‘...die heeft de leg voor een kip die dan eigenlijk hier thuishoren, die worden daar toch ook gehouden?’

U kunt een dier verplaatsen, meneer. U kunt een kip meenemen naar Indië. Maar dan heeft de kip ... Nu komt het alweer, wij hebben het over gevleugelde diersoorten en nu komt u alweer tot de mens terug. En nu kan de mens, en het dier, ergens leven. Maar het dier heeft het net zo beroerd als de mens. Maar het dier, als u een stelletje kippen meeneemt naar Indië, dan moeten ze ook nog acclimatiseren en dan krijgen ze een warme snot. Ik heb eens iemand gehoord, hij zegt: 'Hoe kunnen ze nou in Indië de snot hebben?' Maar ze hadden de snot. Maar dat dier, die kip die moet zich acclimatiseren, maar bezit alweer afstemming op de mens, want de kip behoort tot de mens. En dan kunt u wel zeggen: 'Wat is dat voor een onzin?' Maar, als u dat aanvaarden kunt, al het leven is uit de mens ontstaan. De kip is uit onze lever en ruggemerg geboren. En er zijn andere soorten. Dus vanzelfsprekend bezit de kip voor die ruimte die kracht, dat gevoel; dat organisme kan die weerstand verwerken. En toch zijn er velen die bezwijken. Maar wij hebben het over gevleugelde dieren. Een kip heeft ook wel vleugeltjes, maar wanneer het hoger komt zit het toch al tegen het prikkeldraad op. Ik wil maar zeggen, wij krijgen de vrije natuur, het natuurinstinct. Maar de kip is al los van dat natuurlijke instinct. Want dat dier past zich volkomen aan het maatschappelijk-ik-zijn van de mens aan. Dus daar hadden wij het niet over. Wij hadden het over zwaluwen, eenden, andere vogels, ooievaars ...

Ja meneer?

(Meneer in de zaal): 'Meneer, als er onder de vogels een albino voorkomt' ... Ja ... 'wordt hij door zijn eigen soortgenoten, omdat hij niet de natuurlijke schutkleur heeft, wordt hij dikwijls uitgestoten.' Wordt ie verbannen, meneer. 'Is dat disharmonie?'

Dat is het gevaar al, die ouders die weten al: ze worden toch dodelijk verwond, of wat dan ook. Meneer, als u in de natuur komt, wolven, u hoort zo vaak, dat interesseert me altijd ... Als u in de Noordpool komt en de pinguïns, en de leeuwen en de ijsberen; is er een zwakkeling bij, meneer, die gaat het water in en dan weten ze het ineens ... De eskimo's houden de kinderen onder ijskoud water en dan weten ze ineens of het een blijvertje is. Maar anders gaat het kind zo de grond in. Het is: ze stellen het zelf vast. Een moeder, een hond, een hond die voelt, de moederhond voelt dat: er zijn er twee bij die zijn zwak, halen het toch niet, of stekeltjes, nietwaar ... Een rasdier, zo'n sufferige, zo'n verbasterde zeggen wij, dat is al splitsing van natuur-bewustzijn, dus splitsingen van het instinct, dan krijgt u een verbastering. Meneer, die moeder die kan het niet schelen of er acht of tien geboren worden. Maar het eigenlijke goede ras, meneer, een herdershond bijvoorbeeld, die bijt zo zo'n zwakkeling dood. Pakt hem: uit het nest. Wat is dat? Eigen bescherming. U voelt het.

En miljoenen gevoelens, verschijnselen zijn er. En de wetenschap, de bioloog, de kenner, de natuurkenner staat nog machteloos omdat hij het gevoelsleven van het dier en het organisme en de schepping, de ruimte, de wereld van dit dier niet kent. Maar elke handeling van een dier, zou u denken dat die niet te ontleden is, zou u denken dat een dier dat en dat doet, zomaar? Heeft een dier geen gevoel? Waarom smijt een dier de zwakke kinderen uit het nest?

Wat is dat voor een valsaard, die koekoek, die daar zijn eitjes zomaar neerlegt, die luiaard, die daar zo'n klein vogeltje laat martelen? En dat jong dat – verleden in dat magazine – hij kruipt daar, kletskaal is hij nog, en dan kruipt hij net zolang, en smijt hij net zolang totdat die eitjes eruit zijn: hij alleen zit erin. De jongen maakt hij af, de jonge koekoek. En dan groeit meneer op, en dan heeft meneer ook de ruimte. Wat is dat voor een gek instinct? Instinct. En dan zit de jonge koekoek daar, en zo'n musje, zo'n woudegeltje heeft die grote koekoek te voeren. En hij slikt alles, en vader en moeder kunnen het niet schelen, want het dier wordt verzorgd. Wat is dat voor een parasitisme? U kunt alles ontleden, meneer. Eigenschappen van dier en mens.

Maar hebt u niets anders vanavond?

Ik ben klaar, wie heeft er nog vragen?

Hier zitten we nu.

Ja mevrouw?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik hoorde laatst over de radio over het noorderlicht, weet de wetenschap nog steeds niet wat het is?'

Dat weten ze wel, dat weten ze wel, mevrouw. De wetenschap die weet: het is een splitsing van koud en warmte. Dat weet de wetenschap wel. Zei die man dat ze het niet wisten?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat ze daar dan aan het zoeken waren, want de radio-activiteit die werd daardoor vergroot.'

Ja mevrouw, maar de geleerden, de natuurkundigen zijn zover dat ze zeer zeker – ik heb het trouwens zelf gehoord, voor de radio-universiteit hadden ze het erover, verleden jaar – dat ze zeer zeker die en die verklaring kunnen geven van het noorderlicht. Het is een botsing tussen licht en duisternis, en warmte en koude. En zover zijn ze. Maar om de eerste fundamenteën op te bouwen ... Vroeger wisten ze ook niet wat een regenboog was. En daar gaat het heen. Voelt u wel? Het is Noord en Zuid, en West en Oost, komen in botsing. En dat noemen ze het noorderlicht, maar het is het uiteindelijke deel van die en die werking. Van hoeveel miljoenen? Wat gebeurt er in die macrokosmos als dat noorderlicht wordt gezien? Wat is er aan de hand, dame, wanneer u daar in IJsland bent, aan de Noordpool, en u krijgt daar zeven, acht maanden duisternis, vier weken dag, vier maanden dag? Wat is dat alle-

maal? Dacht u dat ze niet zover waren? Ze zijn een heel eind nu. Vroeger keek men naar die natuurverschijnselen, nu worden ze verklaard, omdat de mens, ja, de werking, het ontstaan ... Hoe is het in het Noorden? Wat is de middelpuntvliedende kracht voor het Noorden, voor het Westen? Wij hadden het verleden over middelpuntvliedende krachten van de macrokosmos, maar dat zit ook weer in elk insectje. In de nietigste korrel zand zit de macrokosmos. Dus u krijgt alles weer gematerialiseerd; in de microkosmos ziet u dat terug. Een beetje ver van huis, vindt u niet? Is er nog iets?

Mevrouw?

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, waarom gaat de ene mens vroeg dood en de andere laat?'

Hèhèhè, nu fopt u mij.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, u hebt het zelf onderlaattst gezegd: Waarom vragen jullie dát niet.'

Ja, maar weet u dat dan niet? Dat weet u wel.

Waarom gaat de ene mens vroeg en de andere laat over, sterft hij? In de eerste plaats is er geen sterven, dame. En er is ook niemand die te vroeg of te laat gaat.

(Mevrouw zegt iets.)

Nee, maar dat is er nu. Dus er is geen vloeken, er is geen verdoemdheid en er zijn geen zonden, en er gaat geen mens te vroeg over. Het kán. Door nonchalantigheid, door roekeloosheid kunt u even te vroeg overgaan. Maar uw werkelijke evolutie, dus dat is de goddelijke voortgang, daar is niets aan te verknoeien. Weet u wie dat is? Daar gaat het nu over.

Ik breng u dus vanuit het menselijke denken naar het goddelijke. Aan de goddelijke evolutie, dame, is niets te versnipperen. Ook al pleegt u moord na moord, ook al leeft u zich uit en doet u aan brandstichting, leugen en bedrog, en u kunt zich uitleven zoveel u wilt: daaraan is niets te veranderen. De mens gaat te vroeg over, en voor God weer niet. Vindt u het niet leuk? Maar waar zit het nu in? Ik heb het u verleden, ik heb het u wel twintigmaal verklaard.

Wat gebeurt er nu als de mens te vroeg overgaat? Is er dan van te vroeg overgaan sprake? Jazeker, een mens wordt vermoord, een mens loopt zomaar onder de tram. Een motorrijder, hadden wij het over, die rijdt daar tweehonderd kilometer, die weet pertinent: hij gaat. Die vliegtuigen nu, die straalvliegtuigen, de mensen die daar in moeten gaan zitten en straks met tweeduizend kilometer moeten gaan vliegen die vermoorden zichzelf, die gaan te vroeg over. Te vroeg gaan zij over. Maar dat is menselijk te vroeg overgaan. En daar hebben we het niet over gehad. Ik ga dus nu vanuit het menselijke, niet naar het geestelijke, maar naar het goddelijke evolueren en daar is niets

aan te versnipperen. Maar waar leeft dat nu? Waarin kunt u in die machtige wereld van de mens, waarin kunt u nu die wet zien en beleven? Er is niets van God, dames en heren, u kunt u ... Ik zal het vanavond maar zeggen, dan kunt u een prettige vakantie beleven. Maar u kunt van God niets verknoeien noch versnipperen. U leeft u maar uit; u kunt de goddelijke kern in u niet kapot krijgen, niet verduisteren. Niets kunt u doen. Aan de goddelijke kern in u, dit is nu kosmologie, is niets te verknoeien. Daarom: vloeken bestaat er niet, verdoemdheid is er niet. En als de mens nog zoveel zonden doet: er bestaan geen zonden. Wat worden we heilig, vindt u niet?

Maar begin er maar eens aan; u staat straks toch voor uw eigen daden. Daar ontkomt u niet aan. En wáár die mensen leven, wij hebben elkaar iets aangedaan momenteel dat met het leven, met God te maken heeft, afstemming heeft op de goddelijke realiteit, harmonie, rechtvaardigheid, dan komen wij over honderdduizend jaar voor elkaar te staan, en onfeilbaar maken wij weer goed aan elkaar. En toch heeft God ons niet gestraft.

Maar waar ligt de wet God wanneer we spreken van: 'Waarom gaat de een vroeg over, te vroeg over en de andere niet?' En het is er niet, en toch is het er.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, ik bedoel niet té vroeg, ik bedoel: waarom gaat de ene mens vroeg over ...'

Ja, het blijft allemaal hetzelfde. Te vroeg, of vroeg. Te vroeg is al, dat voert u al tot afbraak. Maar waarom gaat de ene mens laat? En waarom gaat de ene mens vroeg over? Mevrouw, er bestaat geen, in de eerste plaats geen laat in de kosmos, in de ruimte. En vroeg is er ook niet.

(Mevrouw zegt iets.)

Ja mevrouw, maar daar zit het niet in.

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Wij hebben het over dit: waarom is er aan de goddelijke wet ... Ik ga over door een motor, ik rijd tweehonderd kilometer. Ik ben heerlijk aan het boksen en die man die geeft me eentje onder mijn kin en ik ga neer, ik val dood neer: en weg. Te vroeg. Maar voor God niet.

Maar wat gebeurt er nu met die persoonlijkheid? Waarom, moet u horen, waarom is die mens niet uit zijn goddelijk harmonisch leven te boksen, te timmeren? Het gebeurt toch. En toch is het niet zo. Daar wil ik u heen hebben.

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat de ziel niet te vernietigen is.'

Nee dame, dat is het niet. Maar voelt u dit? Moet u goed luisteren, ik heb het u hier verklaard. Wij denken menselijk. En daardoor leert u denken. Wij denken menselijk, het is een menselijk probleem. De mens gaat vroeg over en de mens gaat laat over. Dat is al evolutie. Want er is geen overgaan, dame. Dus dat overgaan is er al niet. Waarom gaat iemand te vroeg weg, vroeg weg,

en een ander laat? Vroeg en laat bestaan er niet in de kosmos, voor God. Er is alleen eeuwigdurende vooruitgang. Ook al doet u nog zo verkeerd vanavond, u bent toch bezig om vooruit te gaan. Is het niet leuk?

Nu gaan we morgen de dames echt pesten. Vindt u niet, meneer? Piet Hein, pas op. Pas op nu. 'Pas op', zei iemand. 'Pas op', en toen keek ik en toen lag er iets. En toen was de aarde aan het beven. 'Pas op', zeggen we nu. Maar waar leeft het, dame? U kunt nu de problemen gaan zien, menselijk, geestelijk, ruimtelijk, goddelijk. En dit nu, ik verbind u nu pertinent en direct met het goddelijke gebeuren en dan is er geen vroeg zijn, geen laat zijn. En dan is er geen verdoemdheid en er is geen zonde. Niets is er meer. Alleen God is er. Is het niet mooi?

Maar waar leeft het?

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'Staat dat in verband met onze levensaura?'

Ja, heeft er ook wel mee te maken, maar dat is het nu lekker niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Met oorzaak en gevolg?'

Ook dame, maar dat is het ook niet. Ziet u?

Ja meneer?

(Meneer in de zaal): '...Karma is nog niet geweest.'

Ja meneer, maar dat is het niet. (gelach) Ja meneer, maar dat is het niet. Wat is het nu? Ik heb het u verklaard. U leest boeken, u leest 'Geestelijke Gaven', ach ach ach, 'Een Blik in het Hiernamaals', en ze weten het nog niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja dame.

(Mevrouw in de zaal): 'Blijven ze in de toestand dat ze toch ...(niet te verstaan) overgaan?'

Ja, dat gaat erheen nu. Nu gaan we op die weg. Ik zal u nu maar helpen. Moet u opletten. Iemand gaat te vroeg over door nonchalantigheid, roekeloosheid. Maar nu moet u horen, die mens, die geest komt niet van zijn aardse toestand los, en blijft toch in die sfeer gevangen. Dus voor God is er geen verandering. Alleen de mens heeft zich uit het dagbewuste leven geslagen en getrapt. En meer niet. Dus die goddelijke wet gaat toch door. U maakt uw leven in die sfeer af. En als het einde komt, dame, dus dan is de aura opgelost, dan is er uw tijd, wij noemen het tijd; neen, dan is de geboorte en het vaderschap beleefd en gaat de ziel als mens verder om te reïncarneren. Dat is de goddelijke wet. Dus er gebeurt niets. Alleen dít gebeurt er: wij brengen ons alleen maar narigheid naar huis. Wij slaan en trappen, wij vernietigen het goddelijke harmonische éénzijn en het licht en de liefde en de hartelijkheid en de welwillendheid, het hand in hand gaan met God door ons leven. Dat

maken wij kapot.

Daar zitten we nu, hè? Daar zitten we nu.

En toen was er avond, (gelach) de vierde dag, dames en heren, en zei God: 'Het zij zo. Alles klopt als een bus.' Maar wij zitten met de misère. En tegelijk werden we het paradijs uitgejaagd. Toen stonden we buiten en de slang zei nog extra naar ons, mevrouw: 'Ssssss, pt.' (gelach) En toen kwam er een engel uit de hemel met een gloeiend zwaard en zei: 'Eruit, lelijkerds. Maak dat je wegkomt.'

Wij beginnen weer opstandig te worden vanavond. Maar dat gaat niet.

Dames en heren, toen was het de vijfde dag. (gelach) Maar toen hadden we geen straat, geen land, we hadden niets meer, want we waren toen eeuwigdurend verdoemd. 'En door pijn en armoede en ellende zult ge uw kinderen baren.' Alsof dat niet aan de gang was daar al, in het paradijs. (gelach) Het ging om de kindertjes. En toen we buiten waren, kregen we eerst het antwoord. Wat is dat toch voor een rare Onze-Lieve-Heer geweest, hè? Eerst zaten we heerlijk ... O nee, was u het of was ik het? (gelach) Er was maar één Adam en één Eva. En nu hebben we er honderd miljoen. Allemaal zonden. Dat zijn de zondebokken van het paradijs. (gelach) Bwuwhuwhu. Wat zullen ze er in de hemel een plezier van hebben, nu het zo in elkaar zit. Wat is het mooi, hè?

Petrus zegt: 'Och och och, Onze-Lieve-Heer, wat hebben ze er een chaos van gemaakt. Ik ben natuurlijk een huichelaar, want ik heb de Christus verloochend. Maar ik heb het toch veranderd?' Maar dat paradijs daarzo, o, wat waren dat kuddedieren daarzo. O, o, o. Ach ach ach, moet je het drama horen. Hebt u niets anders vanavond? Want we waren in het paradijs, ja, ik voerde u er naartoe. Hoor de slang sissen, hij sist onder mijn hart, dame.

(Tot iemand in de zaal): Wat had u?

(Mevrouw in de zaal): 'In 'De Volkeren der Aarde' staat ...'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'In 'De Volkeren der Aarde' staat ...'

Neen dame, neen, als u weet hoe de sferen van licht zijn ontstaan, en u hebt werkelijk lief op honderd procent kracht ... Maar, mevrouw, dan zat u hier niet eens meer. Dan was u allang daar. Maar we zijn allemaal bezig om te ontwaken en te evolueren, om iets te leren, om ons iets eigen te maken. U maakt allemaal een louteringssfeer mee. Bedoelt u dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja maar, ik dacht ... in de 'Grebbeinie' ... maar dan ontwaak je toch in de eerste sfeer?'

Kunt u. Eén op de miljoenen mensen zal die afstemming bezitten. En dat zijn dan ook waarachtig buitengewone levens. En wat wilt u daar nu van weten?

(Dame zegt iets.)

O, weet u dat ook? Als u nu 'Een Blick in het Hiernamaals' leest, dame, dan komt u er vanzelf. De mens wil lezen. Iemand zei, iemand gaf een ander een boek, een dame: 'Och', zegt ze, 'wat heb ik met dat kinderlijke gedoe, daar is niets, het is geen stijl.'

En toen vroeg die meneer mij: 'Wat moet ik die dame geven?'

Ik zeg: 'Meneer, niets. Helemaal niets van ons.'

Want 'Een Blick in het Hiernamaals' is kinderlijk verklaard en geschreven. En wilt u mij nu wijsmaken dat u al volwassen bent in de geest? Dat bent u niet, dat is niemand. Maar die dame vond die stijl te kinderlijk. En dat is zo machtig kinderlijk geschreven, dat een schrijver zei: 'Ik wilde dat ik dat kon.' Maar de mens kan niet kinderlijk meer denken. En het kind van de Bijbel is een kind, maar een kind van Gene Zijde is nog kinderlijker, want toen zei de Christus: 'Laat de kindekes tot Mij komen.' En als u dat gaat lezen, dame, dat kinderlijke gepraat en gevraag, als u dat voor uzelf bewustzijn geeft, alles, alles, alles van uw karakter en onze maatschappij, de mensen, het dier en de ruimte, dan betreedt u die eerste sfeer, en bent u in harmonie met al de wetten van God en het leven achter de kist. Duidelijk? Laten wij er maar aan beginnen. Vindt u niet? Ja?

Wat zei u daar nog?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat ik hard bezig ben.'

O, u bent ermee bezig. Bedankt.

Wie van u?

Ja meneer?

(Meneer in de zaal): 'Hoe is ons bloed en ons hart op de Vierde Kosmische Graad, mag ik dat van u weten?'

Meneer, net als brandewijn. (gelach) Ja, u lacht nu wel. Ik bedoel niet die brand in de wijn, maar ik bedoel het doorzichtbare van die stof. Het wordt ijler en ijler. En in de Zevende Kosmische Graad, meneer, bezit de mens geen bloed meer. Maar op de Vierde Kosmische Graad ook al niet meer.

(Tot iemand in de zaal): Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): '...geen hart meer?'

U hebt daar nog een hart. Want hoe zal uw hart zijn in die wereld? Wat is de bedoeling van uw hart? Ja, wat is daarvan de bedoeling? Wat heeft de Albron, God dus, met uw hart bedoeld? Waarom hebt u hier rood bloed in uw aderen?

(Meneer zegt iets.)

Omdat u van adel bent? (gelach)

Omdat u van adel bent. Ja meneer, dan hebben we blauw bloed. Maar het heeft nu in deze tijd geen betekenis meer. Nee meneer, omdat u nog een dierlijke afstemming hebt. U bent nog een zoogdier. (gelach) Dames en heren,

hoe mooi of u ook bent, maar u bent nog altijd een zoogdier.

(Tot iemand in de zaal): Wat zegt u?

U bent een mannelijk zoogdier, meneer. Maar de wetenschap zegt werkelijk, en dat is waarheid: wij behoren nog tot de zoogdieren. Maar wanneer wij geestelijke vleugelen krijgen, meneer, nu komt het, dan lost uw bloed op en dan verandert uw bloed, want uw bloed, het menselijke bloed bezit nog de dierlijke afstemming. U zuigt nog altijd bij de moeder de melk weg. Nu wilt u de kosmos bedrinken. En daar zijn we mee bezig, meneer, maar wij zijn werkelijk voor God en de ruimte zoogdieren. Wist u dat niet?

(Meneer zegt iets.)

Een godheid genoemd. Ja, wij zijn goden. Maar als natuurafstemming, voor het organisme, meneer, zijn we zoogdieren.

(Meneer in de zaal): '... nog een vloeker bent.'

Ja, daar hebben wij het niet over of u nog vloekers bent, een dief en een moordenaar, daar hebben wij het niet over, dat is weer wat anders. Maar uw lichaam, meneer, bezit nog de dierlijke afstemming. En wanneer dat verandert ...

Uw vraag zegt: 'Hoe is ons bloed daar?' Meneer, wat zal het u interesseren? Het is doodeenvoudig, als u naar het goddelijke terugkeert, veranderen uw ogen; uw organisme verandert niet meer, ja, u wordt alleen mooier. Dus ge zult zijn als de goddelijke werking is, die het evenwicht bewaart tussen uw gevoelsleven en de hartklop van uw getiktiktik innerlijk. Dat begrijpt u natuurlijk niet. Maar wil zeggen: u zult werking zijn, baring en schepping. En naarmate uw leven zich verruimt ten opzichte van de ruimte en planetenstelsels, hoger en hoger, verandert uw organisme. En straks hebt u geen rood bloed meer. En van blauw bloed is er natuurlijk geen sprake.

Weet u het nu?

Nee, dat dacht ik wel, meneer. Maar ik ga er ook niet meer op in, want het is mij te ver weg. Meneer, wat kan het mij schelen wat ik daar voor bloed heb straks. Het kan me wel schelen wie ik daar ben, geestelijk. Wat kan het mij schelen, meneer, of ik, wat ik, hoe ik in het Al zal zijn, als ik nu het Al maar in mij voel. Wat kan het mij schelen, meneer, of ik in de duisternis kom of in de eerste sfeer, meneer; ik weet hoe ik eruit kom. U hebt het altijd maar over de eerste sfeer en de tweede sfeer en de hemelen. Meneer, ik nooit. Ik wil er straks als we eruit gaan, wil ik er niet eens heen. Vindt u dat niet vreemd?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus in Diligentia zei: we gaan allemaal naar het goddelijke Al.'

Ja meneer, u gaat er wel heen. Maar weet u wie er in de hemelen leeft?

(Meneer in de zaal): 'Uw broet.'

Moet je horen ... Nee meneer. Die geestelijk op zijn en doodmoe, die leven

er, de zieken. Dat wil niet zeggen dat ze lichamelijk ziek zijn. Maar zij die mediteren bewonen de hemelen. En de gezonden van geest zijn op de aarde, in de ruimte om de mens tot God terug te brengen. Of wilt u daar ook gaan luieren? Meneer, ik taal niet naar een hemel. Ik wil wel de hemel vanbinnen hebben. Want wanneer u hem hebt, dan wilt u er niet heen. Neen, u gaat het zoeken onder de onbewusten, u wilt de mens beleven en daardoor brengt ge uw hemel tot bewustzijn.

Meester Alcar en meester Zelanus die zijn altijd weg. 'Ik ga naar mijn huis.' Ja meneer, maar dan zitten ze misschien aan de Noordpool en daar leren ze niets. Als u eenmaal achter de kist bent, in de eerste en de tweede en de derde sfeer, meneer, dan kunt u bijna niets meer van uw leven kwijt. U wordt als bewuste uit de vierde en de vijfde sfeer voor de aarde al niet meer begrepen. Wie kunt u nu bereiken in die wereld, in die astrale wereld, in die oneindigheid?

Dacht u dat ik daar naar mijn bloemetjes ging zitten kijken en daar ging wandelen? Ik heb daar miljoenen mannen en vrouwen gezien. Ik zeg: 'Luizakken, wat doen jullie hier?'

'Hé, daar zegt iemand wat.'

'Ja meneer, er zegt iemand iets, die van de aarde komt, en op aarde bewust is. Luizakken, waarom vertegenwoordigen jullie de hemelen? Wat voeren jullie hier uit?'

Naar muziek, naar Mozart luisteren? Het kan. Naar de bloemetjes kijken, één zijn met de bloemen?

Wat dacht u, meneer, hoe de hemelen werden bevolkt? Meneer, dat zijn zieken. Nee, ze zijn niet meer ziek, ze zijn moe, ze zijn in meditatie. Ze zijn bezig om zich de schepping eigen te maken. Maar dat is in ieder geval nog stilstand. Het hoogste bewustzijn, meneer, dat gaat naar de onbewuste, dat daalt af in duistere sferen en tracht daar de mens te bereiken, onder het werk, daardoor heeft meester Zelanus zich klaargemaakt als de spreektrumpet voor de Universiteit van Christus. Die zat negen eeuwen lang in de duisternis, hij had lak aan lichtende sferen. Want in zich, onder het wandelen, onder dat denken en voelen en handelen ontwaakte en verruimde zich zijn wereld. Ja.

Wat doet u morgen?

(Meneer zegt iets.)

Goed meneer, maar pas op, nu moet u zo opletten. Als u morgen op straat wilt staan, wilt gaan werken en u klampt zich aan de mens vast die er niet gereed voor is, en u zegt: 'Meneer, weet u iets van het hiernamaals af dat Jozef Rulof verkondigt?' Dan zeggen ze: 'Wroooh', meneer, 'politie!' Dan zit je al in de ... Meneer, als de mens naar u toe komt. U loopt maar, u loopt maar, maar dan moet u de mensen niet in de kerk gaan zoeken en ook niet bij de

biechtstoel, u kunt ze links en rechts ... Weet u waar de mens misschien te bereiken is, meneer?

(Meneer zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Op een ziekbed.'

Op een ziekbed. Ja.

U zet nu eens een hele hoge hoed op. Maar hoger dan hoog. Die ze op de wereld nog niet kennen. Dan valt u een beetje op, meneer. Ja, waarom niet? U loopt nu niet ondersteboven door het leven heen, maar u hangt u iets aan, en dan valt u op; vanbinnen, dat moet u maar afwachten. Maar u doet iets. Neem bijvoorbeeld een ladder en een bezem bij u, en u speelt de geestelijke schoorsteenveger. Wat zoudt u daarvan denken? Dan zeg je: 'Meneer, wat bedoelt u met die ladder?' en dan zegt u ...

Wat wilt u doen?

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Ja ook. Dan zegt u: 'Meneer, die ladder betekent: om tot God op te klimmen. En de bezem: om u schoon te vegen.' Dan ga je weer het gekkenhuis in. Nee, ik weet het niet.

Meneer, als u de mens in de natuur ontmoet en hij vist, en u loopt daar en hij klampt zich aan u vast, wacht dan niet te lang indien u voelt dat hij openstaat en geef hem het woordje, een eerste prikkel. Maar ga niet te ver, want dan voelt de mens zich al bedrogen en belogen. De mens wil niet lastig gevallen worden door onze leer en door kosmische wijsheid.

Meneer, dat doet men aan Gene Zijde anders. Daar moet een mens om schreeuwen. En als u zo'n schreeuwende krijgt, meneer, geef dan alle krachten aan die mens, en dan kunt u praten en dan gaat het erin. Dan gaat u maar beginnen. En dan bent u bezig in de duisternis? Nee meneer, dan hebt u nog licht. Maar in die hellen, lees 'Zij die terugkeerden uit de dood', daar is het niet zo eenvoudig, meneer. Want u moet nu bewust zijn voor afbraak en verdierlijking en dat leegzuigen, want ze zuigen u daar leeg, en u moet uzelf blijven. Maar hier is het nog geen kunst.

Maar waar het mij om ging is dit: dat de sferen van licht zijn bevolkt door hen die mediteren. Achter de vierde sfeer, meneer, dat komt al niet meer tot de aarde terug. Ook al gaf meester Alcar zijn leer en zijn wijsheid, dat is van de Universiteit van Christus, maar die vierde sfeer die maakt zich al gereed voor de Vierde Kosmische Graad, voor een nieuw stoffelijk universum. Maar de rest dat gaat terug en kijkt op aarde, in de sfeer der aarde – alleen de aarde maar is te bereiken – of er een mens wakker is te schudden, want daardoor verruimt de mens zichzelf.

Ik heb hier weleens gezegd, het is onbegonnen werk om de mens te leren,

maar als u ... U begint er ook aan. Ik heb mijn huisje daar gezien, mijn ruimte, en er komen al bloemen in, meneer, van een ander, door een ander, ik kan ze uit de grond rukken, maar ze komen zelf weer terug, want u bent ook bezig. En dat van mij gaat naar meester Zelanus, en van meester Zelanus gaat het naar meester Alcar, en dan gaat het hoger en hoger totdat God ... de Christus krijgt toch pertinent de winst. En is het niet eerlijk, want Hij gaf alles.

Had u nog iets anders?

Wie van u?

Ja dame?

(Mevrouw in de zaal): '...als Christus als mens geweest is op aarde om ons goddelijk te maken?'

Jazeker. U leest 'De Volkeren der Aarde'. Hebt u die uit?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Daar staat het in. Christus is als mens, als wij mensen, op de maan geboren en heeft met Zijn eerste mensen, dat zijn de eerste embryo's die door die uitdijning tot vergeestelijking en verstoffelijking kwamen, is Hij aan Zijn reis begonnen, en Hij was de eerste, met die mensen, Die het goddelijke Al betrad. Hij was precies zo'n moordenaar en een kannibaal als wij het zijn geweest. Een psychopaat, een krankzinnige. Hij heeft moederschap, vaderschap beleefd. God heeft geen andere werelden, andere mensen geschapen, want Christus behoort tot ons. Maar zo moet de universiteit, de godgeleerde en de theoloog Hem nog leren kennen. Voor die studie, voor de theologie en de godgeleerdheid, dame, is de Christus Gods Zoon, is Hij alleen maar direct vanuit God naar de aarde gekomen om de mensheid te zegenen. Meer niet.

En Christus zei: 'Voordat gij was, was Ik er al.' Christus spreekt over reïncarnatie dat Hij daar en daar bij het Huis Israël is geboren. En spreekt Hij over, nietwaar, Arie? Daar hebt u de reïncarnatie van de Christus. En de mens zegt: 'Nee.' Maar de Christus is door de macrokosmos, van planeet naar planeet ... was net zo onbewust als wij, en dan kun je met de Christus als broer van de aarde, en zuster, praten. En dan hoeft je het heus niet te doen met gij en u. Ik heb jij en jou tegen Hem gezegd en toen hoorde ik Hem, zag ik Hem. Toen kreeg ik het antwoord. En toen kwam ... Het ging om Hemzelf. Indien dát er niet was, had de hele kosmos voor mij geen cent te betekenen gehad, ik had de boeken van meester Alcar in een hoek gegoooid, ik zeg: 'Eerst antwoord. Anders sta ik stil.' Ik stond ook stil. En het ging verder dan meester Alcar kon brengen? Nee, het ging regelrecht óm de Messias. En als ik geen werk voor Zijn wereld, voor Zijn ruimte had te doen, had ik nooit antwoord gekregen. Dacht u van wel? Die had zich helemaal niet geïnteresseerd

en meester Alcar zijn boeken waren, de boeken van de meesters die waren de kachel ingegaan. Maar ik móést antwoord krijgen. En toen begreep ik, meermalen gezien, dat dit werkelijkheid was. Ik heb het hiernamaals gezien. Ik denk: maar nu ging het om de Christus.

En als je dan werkelijk Christus wilt horen en het gáát om Zijn leven en om de mensheid, en om (het Huis) Israël, mevrouw, dan staat Hij over vijf minuten naast u. Maar het moet om de werkelijkheid gaan. En ons geschreeuw en ons gebed en gevraag helpt u toch niet. Want u raakt Zijn leven niet. En nu ga je bidden, en dan kun je duizend jaar blijven bidden, en zo heilig zijn, u raakt Hem niet, dame. Want je moet door het kannibalisme, je moet door het universum gaan, die lange weg moet u afleggen, en dan van de aarde afscheid nemen, het hiernamaals opbouwen, de Vierde Kosmische Graad, de Vijfde, de Zesde en de Zevende, en dan betreedt u het goddelijke Al, en daar kun je Hem bereiken. Maar dan moet je die lange weg, die kosmische weg, die moet u bewandelen, anders dringt uw gevraag en zoek en gesmeek niet tot Hem door, want u wandelt, u gaat om de wetten heen. Voelt u wel?

Als u moederschap wilt beleven van Christus, moeders: morgen hebt u het antwoord waarom u het kindje niet krijgt. Maar dan moet je als moeder tot de Christus gaan en Hem als Almoederlijk bewustzijn beleven en bespreken, dan kun je een gebed bevoelen. En als u daarin bent ...

Daarom ben ik niet bang om te vloeken, want vloeken bestaat niet, ik ken de Christus, ik ken God. Ik ken al de wetten, door de meesters. Ik ben uit de klei. Vergeet u dat niet? Ik ben niets. Ik ben slechts instrument. Maar omdat ik het was, en omdat ik het werd, heb ik die kosmos beleefd. Wij zijn nergens angstig meer voor. Ik ga niet te vroeg, niet te laat. Voor mij zijn al die narigheden voor de mens opgelost. Ik ken ze. Er zijn geen ups en downs meer. Ziekte, wat kan mij een ziekte schelen, als ik eraan moet, meneer ... ik ga er niet aan. Ik zeg u erbij: Je hoeft niet om pijnen en martelingen te gaan vragen. Want dat is dom, hè? Dom. Dat is ook krankzinnige vermoeidheid, hoogmoedswaanzin. Daar hebben wij het niet over. Maar voor een dood ...? En om voor Christus iets te doen, als ik er iets mee kan bereiken, mijn God, haal mijn licht, haal mijn nieren, haal mijn bloed weg, wat kan ik ervoor krijgen? Zeker om die mensen daar nu in de maatschappij door te laten tierelantijnen? En och, wat is het prachtig als u een mens uw hoornvlies geeft; jazeker, om straks daar een ander mens zijn licht uit zijn ogen te steken door een woord, door een pak slaag, door een trap, door narigheid, door ge-kanker. Wie geeft mij de zekerheid dat die mensen niet anders doen met mijn licht, met mijn hoornvlies, dan goedheid? Dan kun je van mij duizenden ogen krijgen. Ja, ik ben een beetje gek om een mens nog slechter te maken door mijn zien. Dat zit eraan vast. Wat kan ik verdienen voor Onze-

Lieve-Heer? De mens zegt: mijn leven inzetten. Jazeker, jazeker. Wat gaat er gebeuren met mijn goeie dingen die ik voor het goede – die een ander mens voor het brave wil verbruiken en wil geven – wil schenken, maar niet voor afbraak? Is dat niet zo?

Nog een vraag, dame?

Want we zaten even bij de Christus en dan wordt het interessant.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik wou nog wat vragen. Als Christus nou begonnen is zoals wij, zal ik maar zeggen, hoe kon Hij ons dan zover vooruit zijn en wij zijn nog onbewust?'

Maar mijn lieve kind, hoever bent u het oerwoud vooruit? Daar leven nog, kent u ze niet? (Jozef trommelt ergens op) De hele dag van 's morgens acht tot 's avonds twaalf uur. Ja meneer, lach maar, nietwaar, maak mij zwart en ik zal u een Indiaanse dans laten zien. (gelach) Maar ik schreeuw net als die mensen: 'Hoehoehoehoe ...' (Een beetje zingend) (gelach) Meneer, het duurt miljoenen jaren voordat dat oerwoud daar, die mooie zwartjes (toen deze contactavonden gehouden werden van 1949 tot 1952, was het woord 'zwartje' een gebruikelijke aanduiding van iemand met een donkere huidskleur), die mooie mensen daarzo, die zich omhangen met zulke schelpjes, het duurt maar een paar miljoen jaar voordat zij uw blank lichaam bezitten. Dame, nou krijgt u toch gelijk, er is een begin en er is een eind, nietwaar? En er is toch een onrechtvaardigheid. Want de ene is al ver weg en de ander is nog niet ver weg. Waarom heeft God Zichzelf dan niet ineens allemaal, al die levens en Zichzelf ineens geschapen? Hè?

Is er een te vroeg en een te laat? Is er een begin en een einde? Als u aanvaarden kunt dat er geen begin is en ook geen einde, dan is er geen te vroeg en geen te laat, en geen vroeg en laat, maar dan is het oerwoud net het eigeste, krek het eigeste als het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), het bruine soort en de zwarte. Dan leeft u nu reeds in het goddelijke stadium, dame. Maar dat gelooft u zelf niet. Moeders, dames, moeders, kinderen, u bent godinnen. Bbrrbrr. (gelach) Dat zouden ze wel willen, meneer, hè? En de heren dat zijn goden. Jazeker, dat neemt niemand. Ja, die heel lief is. Menselijke goden. Voelt u waarheen ik wil? Wij zijn het. Maar even buiten de deur en uit de stilte van het paradijs, en onze lipjes beginnen weer te kwetteren. Poewh, zeggen we dan.

Dame, we zijn er nog niet.

Maar er is geen begin en geen eind. Wij zijn bezig te evolueren. Christus is niet te vroeg daar, want Gene Zijde is bewoond. Het Al is al bewoond. En nu kunt u miljoenen jaren, over miljoenen tijdperken spreken, dan zijn wij nog niet in het goddelijke Al. Van hier, van de aarde naar de Vierde Kosmische Graad, die te moeten beleven en te beëindigen, dame, neemt reeds

honderdmiljoen levens voor u. En dan mag ik nog een paar duizend jaar blijven praten over honderd miljoenen organismen als moeder en als vader, en dan heb ik de Vierde Kosmische Graad nóg niet beleefd. En ik ben toch in het begin en het einde.

Maar wat zou u daarvan denken, dame, wij krijgen één leven straks op de Vierde Kosmische Graad, en dat duurt ongeveer, volgens aardse tijd, zevenhonderdduizend jaar en vier uur. (gelach) Ja dame, in één leven duurt ons leven zevenhonderdduizend jaar en vier uur en vijf minuten volgens onze tiktik. Maar daar is er geen tijd meer, en daar is er geen einde meer, want wij gaan naar de Zesde, Vijfde Kosmische Graad, wij gaan naar het eeuwigdurende mens-zijn als God. En dan is er nooit meer een einde. Wij zijn altijd jong.

Wat wordt dat vervelend. Wat wordt dát vervelend, dame. Altijd tegen datzelfde gezicht aan te kijken in het huwelijk, altijd diezelfde moeder. Er komt nooit een einde. Dat wordt vervelend. Vindt u niet?

(Iemand zegt iets.)

Nee, maar ik stel die vraag. Maar iemand die zei mij een keer en die vroeg: 'Nou, wat dan nog? Dan zijn we in het Al. Altijd hetzelfde en altijd niks meer als dat.' Ik zeg: 'Meneer, het wordt vervelend.' Ik stel u weer die vraag: het wordt vervelend, meneer. Meneer, mevrouw, zullen wij maar niet ophouden? Wat hebben wij mensen, in deze dierlijke graden nog, stoffelijk, onbewust, wat willen wij nu al van het heelal weten? De Albron?

De meesters verklaarden ons de wetten omdat we die oneindigheid moeten leren kennen, of er was weer een dood punt. Dus u krijgt de wijsheid volkomen goddelijk verklaard. Maar wie zijn wij in het Al? Ik kan het u wel verklaren. Ik heb daar die mensen gezien, en dan zijn ze wind en regen. Alles wat aan wetenschap bewustzijn kreeg, elementale verdichtingen, uitdijingswetten, hitte, koude, ziel, geest, leven, vader- en moederschap, bloem, natuur, dat werd allemaal oneindig diep, en had ziel, geest en een persoonlijkheid. Wij zijn werking, wij zijn baring, wij zijn groei en bloei. Dat blijven wij eeuwigdurend. En als we dat bewustzijn niet hadden, loste ook dat ganse universum voor onze ogen op. Maar een ander die is er, en wij zijn er nog niet.

Mevrouw, meneer, onze eerste sfeer, is die wel gereed voor ons?

Laten we eens gaan beginnen – we moeten aanstonds ophouden – laten we nu, in deze vijf minuten eens even gaan denken over al die lezingen. U hebt er van de winter weer een honderd gehad. Maar begin nu van de zomer, als u naar huis gaat straks, want ik groet u zo meteen. En dan zeggen wij: wij nemen vakantie. We gaan nu denken. En dat is het mediteren voor Gene Zijde. Wat hebt u geleerd? Is uw karakter, is uw vriendschap, is uw liefde, is uw bereidwilligheid ... Wat voor eigenschappen heeft de mens in zich? Waar

verlangen wij naar? Naar een man waar je gek op zoudt kunnen zijn? Op een vrouw waar je dol op zoudt kunnen zijn, mannen? Zo jezelf maar wagsmijten terwijl je niet weet hoe laat of het is, wat je staat te wachten, geluk of gezondheid, narigheid? Meneer, wat hebben wij, mevrouw, wat hebben wij geleerd? Wat zeggen de meesters? Waarvoor heeft meester Zelanus zich door de lezingen in Diligentia zo uitgebalanceerd? Waarom heeft hij zo geploeterd om het ons duidelijk te maken en die kosmos verklaard?

Je kunt zeggen: Wat hebben wij met de kosmos te maken? Maar, dames en heren, elke karaktertrek die wij verkeerd behandelen, verduisteren wij voor de makrokosmos; want een karaktertrek is universeel goddelijk diep. Wanneer beginnen wij aan de waarheid, de werkelijkheid, de liefde, de rechtvaardigheid, het willen dienen, het willen: onszelf leren kennen? Het willen weten: wie ben ik? Waarvoor ben ik hier? Wat ga ik doen? Wel? Dan loopt u niet te janken als uw moeder of uw vader straks gaat, dan zeg je: 'Tot straks, kind. Zo meteen zien wij elkaar terug.' Ja, zo meteen. Het kan zijn dat diegene alweer naar de aarde komt, of oplost in de wereld van het onbewuste, en dan komt u daar en dan staat er een andere moeder, een andere vader; u bent kind van uw kind, en moeder van uw moeder, en vader van uw vader. En zo zijn er miljoenen mensen, vonken van God, die u daar opvangen en zeggen: 'Wat hebt jij van uw leven gemaakt?'

Waarvan zullen wij nu in de maanden van deze zomer, dit jaar 1952, waarvan zullen wij nu beginnen? Gaf ik u iets deze winter?

(Zaal): 'Ja.'

Ja, zeggen ze weer.

Dames en heren, laat mij dan met rust zo meteen.

Ik hoop dat ik u geleerd heb dat u mij nu eens met rust laat. Als u boeken wilt hebben moet u er gauw bij wezen want ik ga weg. Nu ga ik weg. Nu ga ik naar Marokko. Ik ga naar Turkije, dame. Ik ga met de sultan van Turkije praten. En ik ga hem geestelijk bewustzijn geven. Misschien kom ik wel met een paar Turkse moppen terug, wie weet, (gelach) voor de Universiteit.

Dames en heren, vragen zijn er niet meer. En we moeten ophouden.

Ik wens u van de zomer het allerbeste. Heb lief alles wat leeft. Doe het voorzichtig aan. Maar vloek niet. (gelach) Want dan zeggen de mensen: 'Zie je wel wat je daar leert.' Ik heb u alleen dat vloeken maar verklaard. Maar u gaat nu niet brutaal worden en zeg het ook nog eens een keer, want dat klinkt niet in deze maatschappij. We zijn wel een beetje hard, zie.

Dames en heren, het beste, wat leven, wat ziel en wat geest erbij. Begin normaal voor uzelf te leren denken. Sta eens op eigen benen. Praat met elkaar, ontleed voor elkaar de boeken, ga neerzitten en vraag aan de ruimte om u in deze eenzaamheid, dat wordt eenzaam, in deze stilte, in dat mediteren

te mogen optrekken, en ik verzeker u, dames en heren, naast u hoort u dan: 'Goed zo, mijn kind, ik ben er ook. Ga verder.' En dan valt de stem vanuit de ruimte midden en onder uw hart. En dan kunt u kussen ook.

Dames en heren, vaders en moeders, het beste.

Ik dank u voor uw welwillende aandacht.

Tot straks. Geluk. Zegen en liefde. Maak er iets moois van. Nee, zo is het goed. Bonjour.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 4 september 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Wij zullen maar weer beginnen. Beginnen met vraag en antwoord.

Ik heb hier de allereerste vraag: 'Meneer, mijn zoontje is onder behandeling van Harry Edwards, the spiritual healer. Deze schrijft dat de genezing hoofdzakelijk geschiedt wanneer het kind slaapt. Ik ben gewend het kind 's avonds om elf uur op te nemen. Zou het nu mogelijk zijn dat ik hiermee enig contact verbreek?'

Mevrouw, dat moet u meneer vragen.

Van wie is dat?

(Het blijft stil.)

Van wie is dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Van mij.'

Mevrouw, dat moet u die Engelsman vragen. Want ik ga zijn werk niet doen. Voelt u wel? U moet naar die man schrijven wat u moet doen. Ik kan u wel antwoord geven, daar gaat het niet over, maar dan komt u onder twee mensen te staan. U moet zich aan één mens houden. Als ik u raad geef en hij zegt: 'Dat is niet goed', dan voelt u wel: dat gaat niet goed met geestelijke zaken. Dat doet een dokter trouwens ook niet.

Dus u schrijft hem maar wat u moet doen. Dat opnemen zegt niets, hoor, dat zegt helemaal niets. Al zou uw kind vliegen dan moet hij dat kind, als hij geestelijk in contact is, nog bereiken. Nu krijgt u al antwoord, daar gaat het niet over. Maar u schrijft hem maar en ik hoor dan wel van u het antwoord. Ik ben nieuwsgierig wat hij zegt.

Maar, kunt u dat begrijpen?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Dank u.

Ik heb hier: 'Als jongen van twaalf jaar kreeg ik al de neiging tot roken, dat in de loop der jaren tot een onverzadigbare behoefte is geworden. Bij het lezen van 'De Volkeren der Aarde' wil ik u nu de vraag stellen: Als de astrale persoonlijkheid zich verzadigt aan de aardse mens waar het eten en drinken betreft, zonder dat deze zich bewust is dat deze overmatigheid een gevolg is van astrale inwerking, kan dit dan ook bijvoorbeeld bij het roken het geval zijn?'

Van wie is dat?

Meneer, wat zal een astrale persoonlijkheid – laten we zeggen, ik ben aan Gene Zijde en u ook – nu hebben aan zo'n rokertje?

(Meneer in de zaal): 'Wat hebben ze aan eten en drinken?'

Ja, maar wat is nu een rokertje, een sigaretje? Als u in zo'n oneindigheid leeft ... Er zullen wel andere dingen zijn waar de mens niet vanaf komt. Maar een sigaretje door beïnvloeding van de astrale wereld te gaan roken en meer te roken; meneer, dat heb ik nog niet gehoord. Dat is niet zo erg. Ik denk dat u het eerder en spoediger bij uzelf moet zoeken. U rookt er maar een paar minder.

Hoeveel rookt u er per dag?

(Meneer in de zaal): 'Tien, vijftien.'

Meneer, dat is niets. Ik rook er vijfhonderd per dag. (gelach)

Ze zeggen: een schrijver van geestelijke boeken en een instrument mag niet roken. Mag je niet. Meneer, onder het schrijven werd er bij mij gerookt. Moest ik vlug een sigaret opsteken, anders was mijn hart aan de hol gegaan. En door een sigaret op te steken verbrak men dat koord even, de spanning. Maar die sigaretten ... Hoe geweldiger de stof, daar lagen één, twee, drie van die peukjes, die waren allemaal uitgedampt, zo. Alleen om de spanning te verbreken. Waar de astrale wereld zich al niet aan vastklampt, hè? Maar anders moesten we ophouden. Er zijn altijd andere middelen. Maar vijf, tien, twaalf sigaretten, meneer, dat is niets. Maar dan ben ik alweer aan het dokteren, hè? Maar rook er maar gerust geen zestig. Geen zestig, meneer.

Ik heb hier: 'Bij de aanvang van de komende contactavonden en de lezingen door de meesters hopen wij dat er vele mensen stoffelijk en geestelijk zullen ontwaken voor het welzijn van hun eigen ik, en de ruimte leren aanvaarden door de goddelijke wetten voor en in zelf te beleven. Zij die geestelijke honger en dorst hebben, kunnen vinden bevrediging en lavenis in de „Eeuw van Christus”. De trilogie van 'Maskers en Mensen' geven een machtig beeld, hoe de mensen en de maatschappij zijn en hoe het moet worden. We aanvaarden dat we de maskers zelf geschapen hebben toen we ons uit de natuurlijke harmonie traptten, en zullen ze moeten oplossen door in harmonie te leven. Elke reïncarnatie brengt zijn eigen masker mee, en zal juist door evolutie moeten oplossen. Vraag nu: Is het mogelijk dat één wezen van deze wereld zonder masker is? Volgens mij niet, omdat het onbewustzijn nog moet ontwaken.' Het onbewustzijn. 'Is dit niet een graad van epilepsie ...'

Och kom. Van wie is dat?

Meneer Berends, epilepsie. Wat is epilepsie, meneer?

(Meneer in de zaal): 'De grens tussen de derde en de vierde graad ...'

Meneer, dat is een vallende ziekte.

(Zaal): 'Ja, ja.'

Epilepsie is een vallende ziekte, meneer. En u wilt dat ... En u zegt tussen de grens van de derde en de vierde sfeer ...

(Meneer in de zaal): 'Graad.'

De hellen?

(Meneer in de zaal): 'De graad van de slaap.'

Van de slaap?

(Meneer in de zaal): 'Van de slaap.'

Epilepsie?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Een graad van slaap? Epilepsie is een stoornis in het zenuwcentrum, in het evenwicht, tussen het evenwichtscentrum, daar leeft de epilepsie. En als dat nu ... Ik heb mensen in die tijd genezen, die vielen maar zo twaalfmaal op een dag, zo ineens zakten ze weg en dan lagen ze op de grond, op straat, in de tram, overal.

Ik heb het hier eens een keer verteld, toen hadden we het over epilepsie. Die vrouw kreeg zestien pilletjes te verwerken van de dokter, per dag. Toen vroeg ze mij of ik haar kon genezen. En toen werd eerst de diagnose gesteld. En de diagnose lag tussen de kleine en de grote hersens. Dus dat heeft al zo met uw slaap niets uit te staan. Ik zeg: 'Mevrouw, ik kan u helpen en dan krijgt u het misschien eens in de drie weken terug, maar weg krijg ik het niet. Die zenuw is te oververmoeid, dat evenwichtscentrum kan ik niet herstellen.'

Toen zegt ze: 'Meneer, als dat mogelijk is ...'

Ik heb het, in vier maanden had ik haar tot eens in de veertien dagen. Ik kreeg ze tot eens in drie weken en toen tot eens in de maand, viel ze niet meer. En toen bleef ze maar weg, toen zegt ze: 'Want je krijgt me toch niet beter.'

Ik zeg: 'Mevrouw', op z'n 's-Heerenbergs, 'de 'droedels.' Ik zeg: 'Mevrouw, geen mens in de wereld, geen morfine, niets is in staat om u zover te brengen, maar ga uw gang maar.' En toen ging ze langzaam weer overspannen worden en vanzelf overspannen zijn, en dit en dat, dat maakte haar weer aan de gang. Ik heb ze niet meer gezien.

Maar wat u daar bedoelt, meneer, met uw gepraat: 'Is het mogelijk dat één wezen van deze wereld zonder masker is? Volgens mij niet, omdat het onbewustzijn nog moet ontwaken. Is dit niet een graad van epilepsie?'

Als u stil blijft staan bij maskers ... Ja, de maskers en de mensen, als u daarover na hebt gedacht ... Ik zat in de bergen in Marokko, heb ik u verteld, in Turkije, en daar zag ik de maskers van en voor de mensen. Overal kun je maskers en mensen zien. Maar daar heb ik gedacht aan de maskers. En als ik ... Ik denk: Zitten er bij mij nog, dan ruk ik ze af en ik trap ze hier in elkaar, ik begraaf ze daar tussen die bergen, dan heb ik er in Holland niets meer mee te maken.

Maar, meneer, wie is zonder masker? Je hebt bewuste maskers, die zijn

heel erg, en je hebt onbewuste maskers. Je hebt miljoenen maskers. Als u van de winter iets moois en machtigs wilt beleven, ga dan in de eerste plaats 'Het Ontstaan van het Heelal' ... Want we gaan straks bij leven en welzijn in Diligentia beginnen over het ontstaan van de maan en daar blijven wij totdat we de maan volkomen kennen. We maken het embryonale leven mee tot aan het visstadium en dan gaan we verder.

Maar wanneer u 'Maskers en Mensen' voor deze avonden wilt beleven en ontleden, en daarvan uw eigen maskers zien en leren kennen, is dat, zijn dat de mooiste en de machtigste avonden die u ooit op aarde kunt beleven, want 'Maskers en Mensen' zijn kosmische boeken. Voelt u wel? En als u dan begint te gaan zoeken naar de maskers ... Je hebt ... Hoeveel verschillende maskers zijn er? Ik praat over bewuste en onbewuste.

Welke maskers ziet u nog, meneer Berends?

(Meneer in de zaal): 'Ja, er zullen natuurlijk nog genoeg maskers zijn die men zelf niet eens kan zien.'

Meneer, we hebben willige en onwillige maskers, kwaadaardige, lieflijke, u kunt het ganse woordenboek erbij halen, dan is elke karaktertrek reeds een masker. De ene karaktertrek kent u en de andere weer niet. En er zijn karaktertrekken die laat de mens niet zien. Dat zijn de onwillende, de onwillende maskers. Meneer, en daarvan zitten wij tot aan onze mond vol, van de onwillende maskers. Dat zijn maskers. Als u bij de maskers blijft – u voelt wel, van die drie boeken zijn eenentwintig werken te schrijven – dan krijgen we de maskers voor het karakter, voor de persoonlijkheid, het gevoelsleven, liefde, geluk, huwelijk. Meneer, hoeveel maskers heeft het huwelijk? De één bedriegt de ander? Ik weet het niet. Wij staan voor elkaar en wij hebben een masker op. Is dat waar of niet?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Aan Gene Zijde moeten die maskers eraf. Dat leren u de boeken 'Een Blik in het Hiernamaals'. U krijgt maskers van verschillend karakter, gezicht, ruimte: hartstocht, geweld, kunsten en wetenschappen, liegen en bedriegerij, valsheid in geschrifte, ook een leuk masker. Meneer, er zijn er miljoenen. Nu is God, Christus, de hellen, de hemelen, krankzinnigheid, psychopathie, ziekten, alle ziekten der aarde: maskers. Als u ze kent rukt op dat ogenblik, of valt op dat ogenblik vanzelf het masker. De wetenschap staat voor maskers.

Ik heb met een meneer gesproken van een van de radio's. Ik zeg: 'Geef me dat kwartiertje, meneer, om over de maskers en de mensen te spreken, over de mens en zijn universum.'

Toen zegt hij: 'Meneer, als ik daarover praat, trappen ze mij en u de deur uit.'

En heel de wereld snakt naar het weten: Hoe kan men dat masker nog

maar leren kennen, in plaats om het te kunnen afrukken. Wie is daartoe in staat? Wij zijn ertoe in staat; wij krijgen geen mogelijkheid.

Hoeveel miljoenen maskers en mensen staan er in die 'Maskers en Mensen', die trilogie, beschreven? Hoofdzakelijk nog maar: Gene Zijde, huwelijk, kindje krijgen. Een kind dat psychopatisch wordt geboren. Een vrouwtje van dankbaarheid – u hebt dat gelezen – die daar elke morgen, of elke week, voor de Heilige Maria een boeket bloemen neerlegt uit dankbaarheid dat ze zwanger is en moeder wordt.

Dat gebeurt nu nog elke dag, meneer, mevrouw.

En als dan dat kind aan stukken en brokken uit dat lichaam vandaan komt, en de dokter heeft een tang nodig en zegt: 'Ja kind, het is verschrikkelijk, maar ...' Die bloemen hebben niet geholpen, geen Maria, geen God, geen Christus. En daar een publieke vrouw een drieling krijgt, zo gezond als de wereld zelf. Dan is dat een afgrijselijk masker, dat wij kennen want wij hebben twintig boeken die u daarvan de wetten verklaren. 'Maskers en Mensen' zijn de machtigste boeken die de meesters hebben beschreven. Ik lees er nog zelf elke dag in. U ook?

(Meneer in de zaal): 'Ja. Ik ...'

Nu staan we voor epilepsie: een masker, meneer, een lichamelijk masker. We hebben lichamelijke, geestelijke, ruimtelijke, goddelijke maskers. Vraag deze winter over 'Maskers en Mensen' en we schrijven weer, dan ga ik beginnen, dan gaan we, dan zullen we het ook opnemen. We hebben een boek klaar, zoals u weet.

Bent u klaar, juffrouw, met dat boek van hier? Is juffrouw Bruning hier?

(Mevrouw in de zaal): 'Het is nog niet helemaal af.'

Is het niet machtig?

(Mevrouw in de zaal): 'Jazeker.'

Meneer, mevrouw, we hebben een werk, tussen 1950-1951, niet?

(Mevrouw in de zaal): '1950-1952.'

1952. 1950-1951 is dat. Van 1952 hebben we niets opgenomen.

(Mevrouw in de zaal): 'Van 1949 naar 1951.'

We gaan nu al naar 1953.

Ja, dat is zo ontzagwekkend, daar staan uw eigen vragen in, meneer Berends. Als u dat krijgt, dan hoeven we eigenlijk al niets meer te zeggen. Maar als u nog beginnen wilt, deze winter, aan 'Maskers en Mensen', schrijven wij een nieuw boek. Maar dan hoop ik hier de vragen te krijgen, en dan blijven wij erop staan. Ik kan die boeken ... Tweemaal is mij gevraagd: lees ze voor. Ja, dan lees ik weer voor en dan denkt u nog niet. U moet ze er zelf uithalen, de maskers naar voren brengen. Maar het beste is: begin met uw eigen maskers. De mens doet het niet.

Wilt u geloven, toen ik daarbuiten was, ik denk: Waarom moet ik weer naar Holland terug? U bent hier, de hele zaal zit vol, u hebt geloof ik dorst, maar ik heb de meesters gevraagd: 'Laat mij toch in godsnaam schoenpoetser worden. Als je zo dít ziet en dát hoort; ze leren niks.' Ik weet het niet.

Maar de één valt over de ander. De één ziet de maskers van de ander. 'En, hoe vind je dat?' 'En moet je dat zien. Huh, wat een ...'

En zo gaat het maar door. Nooit eens mooie gedachten over de mens. Je wordt onwel als je dat gepraat hoort. En mensen die lezen boeken en maken vijf jaar lezingen mee, en dan is dat geroddel en geklets ... Als u niet stopt dan valt dat masker ook nooit. Is dat zo? Moet u horen. U gaat niet luisteren, heb ik u gezegd, u volgt dat luisteren niet, u luistert niet eens wat u zelf zegt, u denkt niet: ook dat is een masker. Want het is nu nog voor de hele maatschappij, voor uw eigen ik en voor uw taak en wat u ook doet, is het nog altijd geroddel. Word maar kwaad.

Ik heb gemediteerd. Wat hebt ú gedaan in die tijd? Als u werkelijk door had gedacht, meneer Berends, u hebt de laatste jaren zoveel geestelijke en kosmische vragen gesteld, dan had u deze epilepsie er niet eens bijgehaald. Ziet u? Daaraan voel ik dat u nog stilstaat, dat u níét hebt gemediteerd.

Ik heb na die paar dagen dat ik weg was, en weer terugkwam, heb ik alweer dertig schilderijen gekregen, dertig. Borden, meesters, Van Dyck, meester Alcar heeft zelf geschilderd. Ze kosten honderdduizend gulden natuurlijk, om de boeken uit te geven. Verkopen we nooit. Maar er zal een dag komen dat we ze hebben.

Wat hebt ú gedaan door te denken? De maskers afgerukt? Meneer, als u de narigheid ziet, de ellende ... U zult wel denken: wat bent u zwaar op de hand, maar dat is het niet, u hebt alleen dán iets aan ons eenzijn, aan deze avonden, als wij die maskers bij de keel krijgen, en zoals Frederik het zegt: en onder onze voeten leggen en aan gruzelementen stampen.

Er zijn erbij, meneer Berends, die zitten boven in een boom, je denkt dat je ze de hals om kunt draaien en dan zitten ze daar en lachen ze je achter je rug uit. En vecht ú daar niet tegen? Hebt ú daar niet mee te maken? De mens stapt niet af van zijn eigenliefde. Een masker? Nee meneer, dat is de zichtbare. Maar de mens wil zichzelf behouden. Als je de mens maar íéts verklaart, en het is waarheid, maar het raakt even die persoonlijkheid, dan zet de mens weer dat verschrikkelijke masker op, dat dan eigenliefde betekent en heet, en dan dring je er niet meer doorheen.

Hier kun je de hele winter over gaan praten, over je briefje; maar ik ga even door want ik heb niet veel briefjes vanavond. En dan kunt u daar eens vragen over stellen.

Wat moet u doen? Wat wilt u eigenlijk beginnen hier? Ik heb u honderd-

duizendmaal gezegd: Híér leeft u aan Gene Zijde. En niet daar. U bent een eeuwigheidsbezit. En de mens vertikt het om die geestelijke, christelijke, ruimtelijke, goddelijke maskers af te leggen. Aan Gene Zijde leeft u dan ook in de akelige duisternis en die is niets anders dan een verschrikkelijke stank. U sluit zich achter een masker af en er komt nooit geen geestelijke frisse lucht binnen. Is dat niet zo? Daar zitten we nu. Ja mevrouw.

Vraag: 'Indien de dood intreedt door kanker ...'

O, hier zijn we mee klaar, meneer Berends, met dit?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

'Is het niet mogelijk dat één wezen van deze wereld zonder maskers is?' Zult u daar aanstonds vragen over stellen? Of moet ik ze gaan zoeken? Gaan zien? Volgens mij niet. Is er niet een mens op de wereld zonder maskers?

Meneer, is de mens – ja, nu ga ik alweer terug – is de mens vrij voor God, ik zal u even helpen denken, voor God klaar met zijn maskers, voor zijn liefde, zijn vriendschap, zijn kameraadschap, zijn taak? De knecht bedriegt zijn baas, en steelt uurtjes, is lui; de baas, nou ja. En zo gaat u maar door, dan bent u nog maar lichamelijk, maatschappelijk bezig. Maar geestelijk. De mens haat iemand en zij weten niet waarom. Er zijn mensen die mij gehaat hebben. Ik kon doen wat ik wilde, en toch haat, en ik weet niet waarom. Wat is dat, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Dat is een masker.'

Een masker uit het verleden. Waarom haat de mens de mens? Eerst die haat eruit of u krijgt nimmer dat masker te zien. En dat is een afschuwelijke. U moet allemaal eerst Gene Zijde goed beleven en zien en dan eerst vallen de maskers, meneer en mevrouw. U leeft nog te erg op aarde. U wilt hier nog zijn, u wilt u niet losmaken, niet pertinent die gedachte aanvaarden: ik leef nu reeds achter de kist. Want als je sterft, als je slaapt, dan ga je eruit; je gaat naar de grens – u hebt de boeken alweer – waar u toe behoort, u stapt in een wereld die de uwe is, met uw maskers, uw haat, uw afbraak, uw vernietiging. Wat wilt u? Uw katholieke kerk ook.

Ik heb het niet tegen u, dames.

Dat is het protestantisme van Caiphas. Dat klinkt niet en dat rijmt zich niet. Maar daar zit iets aan vast waardoor men op Golgotha iemand vermoordde. En al die verschrikkelijke maskers, meneer; maskers en mensen, maskers en mensen. Eerst moet u weten waar de goddelijke, de ruimtelijke maskers zijn en waar ze leven, wilt u houvast krijgen, en dan ga je die maskers de tanden uittrekken. Niet met een mooie tandartstang, maar met een gewone tang van meneer Van Straaten. (gelach) Zo'n echte, met olie eraan. Die ruk je er zo uit en dan draai je zo'n masker de hals om.

Meester Zelanus zei verleden in Diligentia: 'De mens hangt, slaat zich aan

een eeuwige kosmische muur, en blijft hangen omdat hij het vertikt om aan zichzelf te beginnen.'

Niet? Ja, wat ben ik toch vanavond weer zwaar op de hand, hè?

'Indien de dood intreedt door kanker, kan de wetenschap bepalen in welke graad die ziekte was?'

Nee meneer, de wetenschap die stelt vast als de kanker er is, en de dood is gekomen, de mens sterft aan die kanker, stelt de wetenschap vast in welke toestand die ziekte is, want de wetenschap kent nog geen graden van kanker.

'Gesteld dat het nog niet de hoogste graad was, kan toch een volgend leven daarmee weer behept worden?'

Foei foei, foei foei, foei. Meneer Berends, u moet leren denken. We hebben die kankergeschiedenissen al duizendmaal hier behandeld.

'Gesteld dat het nog niet de hoogste graad was' ... in die mens natuurlijk? (Meneer in de zaal): 'Ja' ... 'kan toch een volgend leven daarmee weer behept worden?'

Hoe brengt u dat en verbindt u dat weer tezamen? Die ene mens sterft, die mens daar die sterft aan kanker. Ik, bijvoorbeeld. Ik kom terug bij mensen die geen kanker bezitten, meneer, want dat is een familiekwestie, en ik ben zo vrij en ik vlieg en ik krijg een mooi organisme, misschien word ik een meisje, word moeder, en ik heb met kanker en tbc, melaatsheid niets uit te staan, meneer. Waarom brengt u toch altijd de stoffelijke narigheid en de stoffelijke toestand terug tot de geestelijke ruimtelijke wetten, die des geestes zijn?

(Tot iemand in de zaal): 'Ja?'

(Meneer in de zaal): 'Waarschijnlijk is dat dan een gebrek aan het denken die mij zelf in die toestand voeren doet, dat neem ik best aan. Maar als we dan die boeken dan zodanig lezen willen volgens ons eigen begrip, dan blijkt daaruit ook alweer dat wij niet voldoende kunnen doordenken.'

Meneer, ik zal u wat anders vertellen. U schrijft en denkt er zelf boeken bij. Dat is het. Als u zich alleen houdt (aan) wat daar staat ... Want wanneer een boek niet meer geeft dan dat ... 'Maskers en Mensen', daar kunt u door denken en daar kunt u door gaan opbouwen, zoveel en zo diep als u wilt. Maar als u blijft bij hetgeen wat daar staat, meneer, dan hebt u al voldoende, en dan kunt u het misschien alweer niet verwerken, zoveel staat erin. Maar u gaat zelf boeken schrijven.

Ik moest mij bepalen bij één vraag en één antwoord, en daar mocht ik vier weken over doen. En had ik die verklaring niet, kon meester Alcar niet verder. Ik moet u dus leren denken, daarom zijn 'Maskers en Mensen' geschreven, om u aan het denken te maken.

Meneer, mevrouw, het normale, reële denken is het hoogste bezit van de

wereld. Dat zijn de professoren, de doctoren, de genieën. De kunst, als een schilder niet door de verf heenkomt en hij kan niet bedenken hoe het in elkaar gaat, blijft het gepruts. En als de schrijver niet voelt wat hij schrijft door zijn woord, en hij zegt zomaar wat, dan is dat boek niets waard. Wanneer het gevoel niet essentieel geraakt is door de schrijver, dan is dat gevoel vals, meneer. En de recensent die zegt: 'Meneer, dat is kletspraat.'

Ouderdom en bewustzijn geeft te denken en te voelen, en dat is hetgeen waar de mens naar snakt, oud en jong, man en vrouw. En u weet het onherroepelijk, als u een schilderij ziet, of u hoort mooie muziek, u hoort dit, u zegt onmiddellijk: 'Dat is niks.' Of een film. Onmiddellijk bent u klaar met uw gevoel. De één zo, de ander zo. De menselijke gevoelens zijn verschillend naar het bewustzijn, en dan krijgt u de kritiek, u krijgt het weten. Maar wanneer u niet tot de dingen doordringt, doordenkt, komt u er niet. U moet blijven bij hetgeen wat er in die boeken staat en er niets bijhalen. U gaat zomaar van de stof in de geest. Ik heb het u meermalen verteld. En de geestelijke wereld is weer een andere. Dat is de innerlijke. Dat zijn wij, degene die nu praat hier, en denkt. Stof heeft er niets mee te maken. Wat wil die kanker zostraks beginnen, meneer?

Is het u duidelijk, meneer Berends?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

En wat is het eenvoudig, vindt u niet? Doodeenvoudig. Als u maar begint te denken.

(Jozef leest verder:) 'Bladzijde 171, 172, daar staat ...' In wat voor boek? Ook 'Maskers en Mensen'? 'Als iemand zijn gegeven woord niet houdt, komen de beren en hyacinten ...' Hyacinten. U bedoelt zeker de jakhalzen?

(Meneer in de zaal): 'Nee, de hyacinten komen.'

'...hyacinten zijn kop afbijten.'

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat staat in 'Maskers, deel II.'

...zijn benen ...

(Mevrouw in de zaal): 'Hyena's.'

'...als iemand zijn gegeven woord niet behoudt, komen de béren ...'

(Meneer in de zaal): 'Ja, de beren en hyacinten.'

(Zaal): 'Hyena's.'

En hyena's, zeg ik u. Een hyacint is toch een bloem? (gelach) Maar zou daar ... dan is het een drukfout. Maar ik geloof niet dat de hyacinten ... Een beer en een hyacint die krijgen geen ruzie. Meneer, ik denk dat u in Haarlem in de flora bent geweest en dat die bloemen nog in uw hoofd zitten. Maar hyacinten en beren die krijgen geen ruzie met elkaar. Ik heb die twee nog nooit op een viool horen spelen.

'...als iemand zijn gegeven woord niet houdt, komen de beren en de hy-

ena's zijn kop afbijten. Antwoord: zullen eenmaal kleur moeten bekennen.'

Nu wilt u weten wat dat betekent?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat wil ik niet. Ik heb die zinnen overgenomen en die heb ik ter antwoord aan anderen geschreven als zijnde: is dat juist?'

'...zullen eenmaal kleur moeten bekennen.'

Als een mens zijn woord niet houdt, wil dat zeggen ... Frederik heeft een enorme beeldspraak, dan komen de beren en hyacinten ... (gelach) – U ziet het alweer, de mens is vatbaar voor beïnvloeding (Jozef reageert op iemand die kucht in de zaal) – '... komen de beren en de hyena's zijn kop afbijten.'

Meneer, dat wil zeggen dat het kwade in de mens zijn eigen karakter vernietigt. Voelt u wel? Dat zijn ...

(Tot iemand in de zaal): Ja?

(Meneer in de zaal): 'Dus het antwoord dat eronder staat is niet juist?'

'...zullen eenmaal kleur moeten bekennen.'

Dat is heel juist, meneer, want die móeten kleur bekennen voor het goede en voor de ruimte, voor de maskers. Het gaat toch over de maskers en de mensen? Dus die karaktertrekken en dat niet ... De mens die zijn woord niet houdt, en al die verkeerde eigenschappen, die bedoelen, die hebben verkeerde gezichten, die hebben maskers, die kunnen brullen, die kunnen je kwaad doen, en die zullen straks hoofden moeten buigen, maskers afrukken en kleur moeten bekennen.

Is het niet eenvoudig?

(Jozef leest verder:) 'Frederik zegt in zijn gekheid tegen Hans: 'Zorg voor een paar revolvers, bij het oerwoud.' Voel je, en wilt ... Antwoord: 'Wees voorzichtig, pas op jezelf.'

Kijk, wilt u weten wat dat betekent?

(Meneer in de zaal): 'Ja, daar gaat het juist om.'

'Frederik zegt in zijn gekheid tegen Hans: 'Zorg voor een paar revolvers, bij het oerwoud.' En het antwoord is: 'Wees voorzichtig, pas op jezelf.'

Dat wil dus zeggen, wanneer men in de psychologie, de psychopathie en de krankzinnigheid treedt, afdaalt, meneer, dan hebt u een enorme hoeveelheid geestelijke wapenen nodig om uzelf te beschermen, en dat is: wilskracht, kennis, aanvoelen vooral, denken, het sensitieve gevoel. Dat zijn de wapenen die men moet hebben om voor psycholoog ... de psychiatrie, die studie te volgen, en in een gekkenhuis te willen afdalen. Want daar gaat het om. Dat was de bedoeling van Frederik.

Gaat u nu eens onbewapend in een gekkenhuis. Onder een stelletje van twee-, driehonderd, zo. Geen twee, vier, vijf en tien; dat is nog niets, maar zo'n twee-, driehonderd zo. Als normaal mens, ga daar eens binnen. De dokter die vlucht zelf al weg. Ongewapend, in een tijd van, in een korte tijd,

meneer, mensen die niet sterk zijn, zusters, broeders, die zijn ook psychopatisch. Die dalen af.

Ik heb mensen gesproken die konden er niet tegen. Het is zo ongelofelijk moeilijk, zwaar werk voor zusters en broedertjes, ook voor de dokters, om met die onmenselijke mensen te leven en te praten, dat is meer afgrijselijk, en dan moet je bewapend zijn. De dokter is bewapend door zijn studie in de psychiatrie, psychologie. Maar de leek weet van niets, meneer. En dan zegt Hans tegen Frederik, (zie 'Maskers en Mensen' deel 2 hoofdstuk 10, Frederik zegt tegen Hans) meneer: 'Wees voorzichtig en neem een paar revolvers mee.' Dat zijn karaktertrekken die je zelf in je handen hebt.

Als dit op het moment, wanneer die beiden spreken, als die hadden gezegd: 'Zeg, Frederik', zegt Hans, 'pas maar op hoor, want het is niet eenvoudig.' Daar zit niets in. 'Je gaat er maar in en je doet maar.' Daar zit niets in. Als je die film gaat draaien, en je zegt niets anders, meneer, dan is die film, is dat woord dood. Daarom is het een pracht van een beeldspraak bij, een tinteling, een prikkeling, die je leert denken, die je doet denken, doet voelen. Elk woord, elke zin is een universeel bezit van 'Maskers en Mensen'.

Ik heb een psycholoog gehoord, verleden jaar, en die had ze gelezen, een psycholoog, hij zegt: 'Het grootste, grootste, grootste werk dat ik ooit in mijn leven op de wereld nóg eens zal lezen is het werk 'Maskers en Mensen' van Jozef Rulof.' Een psycholoog. Hij zegt: 'Mijn god, mijn god, mijn god, duizendmaal kun je die boeken lezen, want elke zin verbindt je weer met geest, met ruimte, met maatschappij, met studie, met wetenschap, met de mens zelf.' Daar staan we.

'Wees voorzichtig, pas op jezelf ...'

'Vier: let op de zwarten en voor de kameeldrijver. Je bent zelf een kameel en stuwt je eigen leven naar de afbraak. Fantasia is een prinsesje.'

Ja, kijk, mijn lieve man. Nu is Frederik al gek, hè? Op dat moment, waar u dat schrijft, is Frederik gek en vertelt hij de grootste onzin met waarheid en menselijkheid, maar dan moeten wij het boek erbij halen. Als het boek hier is dan heb ik er tien avonden voor nodig om die gekkenhuisgeschiedenis, die anderhalve dag dat hij daar bij Hans in het sanatorium leeft, om die te ontleiden, want elk gek gezegde heeft nog pertinente betekenis, die Frederik geeft.

(Meneer in de zaal): 'Dat kunnen wij er toch nooit uithalen?'

Dat haalt u er nooit uit. Maar de maatschappij is hartstikke gek, onbewust, krankzinnig. Dat zijn niet ... In de maatschappij ontmoet je die beren, die jakhalzen. En er staan mensen ongewapend en worden zomaar door de andere mens bewust neergeknald. Is dat dan zo onduidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat niet.'

Daar heb je het alweer. Ziet u, u moet alles ... Die drie boeken, dat is de

maatschappij met de mens, de geleerdheid, kunsten en wetenschappen, alles zit erin. De ziel en de geest wandelt om u heen en zet u een pluim op uw hoed. Frederik doet er wat karma bij en schaatst om dat prieeltje heen. En ineens komt hij vanuit de werkelijkheid in de onwerkelijkheid. En toen kuste hij. Het was raak ook, want de zuster werd, stond, en zat en hing, en voelde zich behyponotiseerd. Hij zegt: 'Ik ben nog hypnotiseur ook.'

In die gekke, gekke wereld, meneer, speelt zich het onbewuste en bewuste hypnotisme af. Dat wil zeggen, de mens kletst en praat en doet en handelt, en daar staat een dokter aan het hoofd en die weet het ook niet. Want die dokter zegt: 'Als er bij mij een sterft, Frederik, dan hangen wij die dooie een kaartje om zijn nek, en dan gaat hij regelrecht naar God en dan staat erop: 'Als je nog meer van deze waanzinnigen en gekken hebt, houd dan op, want je bent geen normaal schepper. En houd op gekken en dwazen en fantasten naar de wereld te sturen. Wie bent u eigenlijk?' Hij zegt: 'Maar we hebben nog geen antwoord.' Hij zegt: 'Wie dat daarboven is, en wie het ook is, het doet er niet toe, maar ...'

En toen zei Frederik iets en toen slikte hij het terug.

Hij zegt: 'Maar die man daar, of die godheid, die denkt: zoek het maar uit. Maar wat is dat voor een God', komt daar onmiddellijk, 'die niet anders te doen heeft dan gekken en dwazen en zieken naar de wereld te sturen?' Dat zegt een geleerde.

Dat zijn maskers, meneer. Waar u van ondersteboven rolt? Nee meneer, dat is het onbewust-zijn van de mensheid, de faculteiten. Die dokter, die professor Hansius staat, – daar heb je toch de wereld, maskers en mensen heeft de ganse schepping bij de keel – de dokter, de psycholoog, de grote geleerde staat machteloos. Die moet nog een dooie een kaartje om zijn nek hangen en erop schrijven: stuur alstublieft gezonden, of verklaar mij deze geschapen rotheid.

Wat blijft u? Maskers en mensen. En Frederik loopt naast hem en dan zegt hij nog even: 'Als je me belazert, meneer, maak ik je kapot.' Er zijn honderd miljoen moorden gebeurd voor de goedheid en de ontwikkeling van de mensheid. Maar vandaag aan de dag doen we dat niet meer. Maar je zou ze.

De waanzin, de onmenselijkheid en het nuchtere lege gedoe dat je dagelijks uit radio, en kranten leest, meneer, is de stilstand, is de melaatsheid voor de geest. En je komt er niet achter.

We hebben medicijnen en ze vertikken het om het te slikken. En ze worden écht beter. Er zijn geen maskers meer. En die dokter, die professor hoeft niet meer te vragen: 'Zeg, God, waarom schep je nog altijd gekken en zieken?' Want dan valt het masker en dan kijkt diezelfde dokter in zijn eigen gezicht en zegt: 'Verrek nog aan toe, ik ben er voor tweehonderdduizend jaar

zelf aan begonnen.'

En dan zit meneer Hans op de knieën en dan houdt hij onmiddellijk op, of er is nog een klein vonkje lieflijkheid in hem om te zeggen: 'Ja, het is verdraaid moeilijk.' Net als ik hier voor sta en dacht: Waarom moet ik weer terug om weer te gaan praten, ze leren toch niks. En Hans zegt: 'Ik schei eruit want ik sta machteloos.'

Ik ook. En toen kwam ik daar een stel mieren tegen, en die volgde ik zo, en toen werden het een hele hoop, ik zeg: 'Wat doen jullie?'

Toen zeiden ze: 'Nou, wij leven voor ons plezier.'

En toen ben ik er ook aan begonnen. Nou leef ik voor mijn plezier.

Moet u nog iets weten van 'Maskers en Mensen'?

Daar zoudt u wel graag stil willen blijven staan, bij die Hans en bij die Frederik, is het niet?

Meneer, kom met de vragen en wij hebben machtige avonden. Ik ga er werkelijk diep op in, want dan leef je weer.

'Je bent zelf een kameel.'

Ziet u, een kameel ... 'en stuwt je eigen leven naar de afbraak.' Dat wil niet zeggen dat een kameel ... een kameel is nog geen engel. Een kameel is nog een prehistorisch dier. 'En stuwt dat leven naar de afbraak'. Dat wil zeggen, die toestand van dat dier als afstemming heeft niets anders te doen dan te sjouwen, te werken voor de mens, afbraak, de afbraak dienen.

Een kameelachtige karaktertrek, meneer en mevrouw, die slaan wij er zo nu en dan uit. Vroeger deden ze dat. Toen nam de man de knuppel en dan kreeg Eva een pak slaag, in het oerwoud. Op het weiland net buiten het oerwoud, daar had je een plasje, en dan gingen we weer baden en dan vergaten we weer alles. Maar wij sloegen die karaktertrekken eruit. En op een goeie morgen liep Eva weg. Toen was Adam alleen en toen zijn er geen kinderen meer geboren. Toen stond de schepping stil.

En wanneer wij die kameelachtige gevoelens niet leren kennen, dan voelt u wel ... Hij had os-, hij had krokodil-, hij had slangen-, dieren-bewustzijnsgraden kunnen noemen. Hij had wilde katten-allures, hondengeblaf, muizen, ratten, luizen, vlooiën, gaat u maar door. Dat zijn allemaal dierlijke graden die een karaktertrek van de mens kunnen beïnvloeden? Nee, die de mens zelf heeft geschapen.

Moet u nog een dubbele bult, of maar een enkele? (gelach)

Die dubbele bulten ... De wereld weet nog niet waarom een kameel een dubbele bult heeft en de ander maar een enkele. Dat zou je natuurlijk wel willen weten. Waarom heeft de ene kameel twee bulten, met zo'n inhammetje, met zo'n dal, en een ander, zit je bovenop, heeft maar één hoogtetje. Hèhèhè. Als u het wist meneer, gaat u dadelijk naar Turkije, en dan zoekt u

naar de ark van Noach. Want dat is het vraagteken voor de ark van Noach. Wist u dat?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Ik ook niet. (gelach) Jaja.

'Je bent zelf een kameel en stuurt je eigen leven naar de afbraak. Fantasia is een prinsesje.'

Meneer, is Fantasia (zie Maskers en Mensen, deel II hfst. 10) geen prinses? Die Frederik is een geweldig kunstenaar. Hij zegt: 'Fantasia is een prinsesje. Ik heb ze ontmoet in Londen en in Parijs, en overal, ze danste, ze zong en ze schreeuwde, ze verkocht bloemen op Scheveningen, links het strand. En zo ging hij maar door. Kunt u dat ook niet eventjes, zo'n vierentwintig werelden achter elkaar doordenken, en eruit gooien? Dan zegt toch de maatschappij: 'Die man is gek.' Nonsens vertellen en wijsheid geven kon alleen Buziau (J. F. Buziau, komiek, 1877-1958). Nietwaar? En wie het niet bezit is namaak en verdient geen cent. Die mensen jagen ze van de bühne weg. Nou?

Fantasia, meneer, is een prinsesje, jazeke, dat is een barones, dat is een gravinnetje. Meneer, wij houden elkaar elke dag, elk uur voor de gek. Wij barsten van fantasie. Zonder grond, zonder fundament, meneer; we vliegen, we zweven, we leven boven ons gemoed en boven onze stand. Is het niet zo? Meneer, welk prinsesje is dát? Dat is een adel die bloedarmoede bezit. Is het niet zo, mevrouw? Die eten elke dag spruitjes. Jazeke, had u zeker niet gedacht, op geestelijke avonden van Jozef Rulof, met al die geestelijke boeken en die schilderijen, dat wij het hier over spruitjes hadden, mevrouw? Jazeke, maar spruitjes zijn lekker. Ik eet ze nooit, daar gaat het niet over. (gelach)

'Fantasia had gemengde kleurenstof.' Ja meneer, dat is allemaal behang, dat is allemaal omhulsel, dat is een garderobe, meneer, die is op de pof gekocht. Dat hangt vol, meneer, en dat kleedt zich en dat zwaait en dat zweeft en dat zwaait en dat danst en dat springt en dat zingt en dat speelt piano 's morgens om negen uur, komt nooit koffie om elf uur. Dat is fantasie.

Hebt u daar iets van, dames?

Ja, de heren krijgen ook een mep, hoor, de heren zijn allemaal beren. Welke meneer zit hier nu met twee bulten, als een kameel, (gelach) in zijn gevoel, in zijn gemoed?

Mevrouw, heeft hij ook soms geen twee bulten?

Is uw dame, vrouw, ook hier?

Mevrouw, zeg het eens, ziet u nog weleens van die twee bulten?

Er zijn mannen die de ene bult al in Amerika hebben en de andere in Rusland. Zoveel gaten zitten ertussen, dat de vrouw er nooit eens lekker op kan zitten rusten. (gelach) Die kameel zakt door zijn knieën, meneer? Nee, die is niet in staat om die lieverds te dragen. Nou, eerlijk gezegd, dat is niet zo

slecht. Kameelachtige mannen, oooooch. (gelach) Meneer, wie bent u?

(Meneer in de zaal): 'Als die kameel op de knieën valt, heeft hij wel dorst, hè?'

Het enige dat waar is: ze hebben altijd water bij zich. En kunnen ... Ja, het zijn woestijn gasten. Wat hebben wij toch een kamelen hier rondlopen in Den Haag. Waar je komt zie je kameelmannen. (gelach)

Of, meneer Berends, is die ene kameel met dat ene bultje soms de dame? Dan deugt er iets niet in de schepping. Nou ja.

Ik heb hier nog: 'Ze had nog meer pijlen op haar boog die ze afschoot als het noodzakelijk was.' Dat is die Fantasia, dat prinsesje.

'Acht: We hebben gekust, dat mijn vrouw intussen stierf.'

Is het niet vreselijk?

'We hebben gekust, dat mijn vrouw intussen stierf.'

Ja, ziet u, meneer Berends, u hakt hier overal maar uit, en dan vindt u daar in ene keer iets, maar dat volgt ... Dan moeten wij het boek bij hebben. Als u dat hebt, als u daar de verklaring en alles van wilt hebben – want dat is een gek gepraat daarzo, maar heeft op dat moment voor zijn gek-doen betekenis, voelt u wel? – en als u dat nu wilt ontleden, en u wilt daar het woord voor hebben, dan moet u het boek meebrengen en dan ga ik het lezen en dan gaan we daar het mooie van uithalen. Maar u moet niet die enkele gezegden uit dat ganse verband rukken, dan heb ik ook geen houvast meer. Ik weet wel waar het op slaat, maar dan hebt u er niets aan, want dat begrijpt geen mens. Is dat zo?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ik kan er wel wat bij maken, maar dat is toch de bedoeling niet.

'We hebben gekust ...' Ja, goed.

Negen, dat is acht en negen. 'We hebben haar begraven en onder hekeltjes gelegd.'

Hèhèhèè, 'we hebben haar begraven' – die vrouw die dan gestorven is, in 'Maskers en Mensen' – 'en onder hekeltjes gelegd.' Wat zijn nu hekeltjes?

(Meneer in de zaal): 'Ik heb het zo begrepen dat hier juist door in die toestand waarin het beschreven werd, hier een masker afgerukt werd.'

Ja, dat hoort er ook. Ik heb gehoord dat u in 's-Heerenberg bent geweest.

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Ja, u niet, maar andere mensen. En die mensen die hebben daar voor de hut van Sint van Tien gestaan en daar werden alleen mensen begraven die zich hadden opgehangen. En dat is dus, die man die zich ophangt, de man die dieft, steelt, radbraakt en alles doet, die gaat over de hekel. Is dat niet leuk?

'We hebben hem onder de hekeltjes begraven.' Ziet u, onder de bagger,

onder de roddel, waar de mens vandaan komt, waar de mens mee rondloopt, waar de mens door ontwaakt en gaat slapen. Dat noemt Frederik niet de afbraak in de maatschappij, maar: we hebben de mens onder zijn eigen hekeltes gelegd. En daar ligt hij nu. Tot hoelang? Is het niet leuk?

(Meneer in de zaal): 'Ik had het er niet uitgehaald.'

Dat haalt u er ook niet uit, want daar moet je bij denken. De mens gaat over de hekel. Waar komt dat hekelachtige woord vandaan? Dat wil zeggen, dat de mens bepraat wordt, bekletst. Maar wanneer de mens zichzelf uitschakelt uit de maatschappij, krijgt u van de katholieke kerk een graf onder de hekeltes, want u hebt zelf het kruishout eraan geslagen. U gaf uzelf voor de maatschappij – u moet geen zelfmoord plegen – een naamkaartje. En Frederik, die zo naïef is en kinderlijk, die zegt: 'De mens ligt onder zijn eigen hekeltes ...'

Had u er dat ook uitgehaald? Is het niet leuk? Dat zijn 'Maskers en Mensen'.

Ik heb me een beroerte geschrokken en gelachen toen hij dat allemaal zei, want ik stond ernaast en ik denk: Goh, goh, goh. Frederik van Eeden heeft dat geschreven.

'Wat is er met jou gebeurd?'

Hij zegt: 'Ja, ik heb een toneelstuk klaar gehad, dat was ook fantasia, en nog een boek; en ze hebben het kapotgemaakt.'

En dat zijn z'n allerbeste werken, maar hij kwam er niet door. Maar hier kan hij zich even uitleven in 'Maskers en Mensen'. Een machtig contact was het toen we daaraan begonnen. En juist in een mooie tijd van strijd, van afbraak en vernietiging, kwam er een wonderlijk product op aarde. Is het niet leuk? De meesters maakten daar gebruik van en schiepen een trilogie en legden de mens onder zijn eigen hekeltes. Voor elkeen staat er wat in.

(Tot de geluidstechnicus): Hoeveel minuten heb ik nog, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Nou, ik schat nog een minuut of zeven, of tien.'

En een masker ging heen.

Ja, na dat ging er een masker weg.

'Het wijzen van Napoleon ... Het rijzen van Napoleon?' Napoleum ...? 'Napoleumstaartjes kost niets.' Ja. Het rijzen van Napoleums, Napoleoms.

Of?

(Meneer in de zaal): 'Napoleon z'n taartjes.'

Zijn taartjes? Hier staat staartjes. (gelach) Het rijzen, kan een staart rijzen? O nee, een taartje wel.

'Het rijzen van Napoleon-taartjes kost niets en zijn smakelijk.'

Wat is dat nou weer? Dat staat allemaal op het moment ... Dat is allemaal gezegd en geschreven op het moment als Frederik bij Hans in het gekkenhuis

zit. Is het niet zo?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

'Het rijzen van een Napoleon-taartje kost niets.'

Want de mens breekt af, de mens maakt zichzelf stuk, en dijt uit. Napoleon dijde uit. Dat noemt hij een taart, zijn leven was net een taart. Hij dijde uit tot hemelhoog, hemelhoogte, en kwam in de koude winter voor Moskou terecht en bevroor. Het kost niks. Dat moet je zelf weten. 'En zijn smakelijk?'

Meneer, het antwoord is: als u dat doet, dan bent u bezig om u, dat is het antwoord al, om u ten koste van anderen te verrijken. En als u door de afbraak, door de vernietiging, zoals een Napoleon, als u daardoor het leven wilt aanvaarden en wilt beginnen en wilt beleven; meneer, wat blijft er dan van al die geestelijke en ruimtelijke maskers over?

U voelt wel, die Frederik in zijn toestand daar bij Hans, in die gekke wereld, die zegt daar dingen die altijd nog in de waanzin normaal zijn en werkelijkheid vertegenwoordigen. Maar die moet u er nu zelf uithalen. Hij zegt daar waanzin, en spreekt werkelijkheid, maar heeft altijd nog de wereld in handen. En dan kunt u denken. Dan kunt u aan één bladzijde, juist één zo'n hoofdstuk, kunt u een maand doen. Want ik zeg u, die 'Maskers en Mensen' die hebben minstens eenentwintig andere boeken in zich. Daar kun je eenentwintig werken, dikke werken, dikke boeken van zevenhonderdvijftig pagina's over schrijven.

Wat hebt u voor de pauze hier nog over te vragen, meneer Berends?

(Meneer in de zaal): 'Ik heb nog wel iets te vragen, en het houdt er ook verband mee, met wat daar allemaal in staat. Daar staat namelijk in: van een bewuste krankzinnigheid, een ziekelijke krankzinnigheid in de psychopathie. Die dingen worden er ook in beschreven, in 'Maskers'. En van ieder wordt een uitleg in gegeven, wanneer het ene en wanneer het andere is. Maar nu weten we van Frederik dat hij bewust in het gekkenhuis ging. Nu heb ik getracht dat eruit te halen. Wat was hier de oorzaak waarom hij eigenlijk naar het gekkenhuis wilde gaan om daar al die gekken te gaan beleven en trachten te onderzoeken of veel meer masker te willen worden? Wat zijn hier de oorzaken van die verschillende personen die daar zijn als zogenaamd gek? Is dat juist?'

Ja, daar zit veel meer in en het is veel duidelijker en eenvoudiger. Frederik die daalt af, die gaat in het gekkenhuis bij Hans om die gekken te leren kennen. En Hans kent ze niet met zijn studie. En wanneer u een gek niet beleven wilt, leert u hem ook niet kennen. U moet gek worden; en toch bewust blijven.

(Meneer in de zaal): 'Is dat mogelijk?'

Nou, dat hebt u toch beleefd ...

(Meneer in de zaal): 'Frederik.'

Dat wordt hier toch aangetoond door dat boek.

(Meneer in de zaal): 'Is dat ook voor een ander mogelijk?'

Ik kan toch vanavond zo gek doen als ik wil, en ik ben niet gek.

(Meneer in de zaal): 'Niet in het gekkenhuis of wel in het gekkenhuis?'

Wilt u onzin hebben vanavond, en zegt u: 'Nou meneer.' en dan zal ik u, op hetzelfde moment zal ik u de wijsheid geven. Ik kan toch vanavond voor danseres gaan spelen, ook al breng ik er niets van terecht; ik maak niet van die geleerde pasjes, eerlijk is eerlijk, maar ik kan toch gaan dansen. En wie zegt nu dat ik gek ben? Ben ik dan gek als ik nu eens allures krijg. Ga vanavond eens heerlijk dansen.

Ik stel me voor vanavond: ik ben Paganini. De viool even opdraaien, ik ga beginnen. Speelt u orgel? Dan speel ik viool. Dat kunnen we werkelijk doen en net als Paganini dat deed, alleen u hoort het niet, u moet het nu voelen. Wie is er nu gek? Maar nu ga ik in die gek, werkelijk in die gek, en ik wil die man, die vrouw, die mens leren kennen in zijn denken en voelen. En dat is nu de psychologie voor Frederik. Dat is het afdalen in de psychologie, in de waanzin, want als de dokter, de psychiater niet afdaalt in de krankzinnige leert hij die zieke nooit kennen.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'Het resultaat is toch geweest, van Frederik van Eeden, dat hij een stuk of vijf, zes uit dat gekkenhuis gehaald heeft.'

Ja. Dat doen ze nu nog.

(Meneer in de zaal): 'Dat is dan toch een doel geweest van hem.'

Hij heeft er toch maar heerlijk een paar uitgehaald. Nietwaar? Hij heeft ze door hypnose ... En dat doen ze nu, er is zoveel met hypnose te bereiken.

Maar de vraag van meneer Berends is: Wat is psychologie, wat is psychiatrie, wat is bewustzijn en onbewustzijn?

De dokter als prof is onbewust. De psycholoog is onbewust. De dokter is een halve onbewuste gek, of bewust. En daar zijn de ziekelijke, dat wil zeggen, de mens die zijn normaal dagbewustzijn als maatschappelijk gevoel heeft verloren en daarin is opgelost. En dan spreekt men wartaal. Wie zegt dat?

(Meneer in de zaal): 'Dat zegt de abnormale, de buitenstaander.'

Daar komt een mens, ik heb toch die zieken, die mensen bij me gehad, een jongen, een moeder, die jongen die kende vijftien talen, en met de zestiende, en met de zeventiende toen brak hij zijn innerlijke nek; en ineens daar gaat hij van het menselijke toneel af en zegt: 'Aha, en ik ben de dichter, ik zal u ...'

'O jee', zegt moeder, 'wat is er nou gebeurd?'

Vijf uur later zat hij in Rosenberg, en daar zit hij nu nog. Hij leerde te veel. Hij kende zijn grens niet. En nu dichtte hij. En hij werd ineens Napoleon. En hij stond op de bühne, en hij kwam in Jeruzalem, en dan sprak hij Hebreeuws, dat kon hij ook, en dan was het een oude jood, een priester. Spreekt daar soms de reïncarnatie? Meneer, na de pauze zullen we het daar eens over hebben.

Tot straks.

PAUZE

Dames en heren, wat hebt u van de maskers gemaakt?

De mens die hier nog niet is geweest en die boeken niet heeft gelezen, zou ik toch eerst willen geven: wat zijn nu voor de mens hier op aarde, in deze maatschappij, voor deze tijd, de maskers en de mensen? Ik zou u aanraden, zoals ik zei, lees die boeken, lees ze twintigmaal, want u kunt ze dertigmaal lezen. God is een masker. Een afgrijselijk masker is nu nog God. Want er zijn wel honderden goden in de ruimte voor de mens. Die ene God kent men niet. Er is er maar één. Ik heb die Ene gezien, Die kunt u allemaal zien. Hij heeft Zich verdeelt door myriaden vonken, door planeten, sterren, zonnen, mens, dier, bloem en plant, nacht, licht en duisternis. Hij is alleen leven, geest, ziel. Hij is uiteindelijk alleen Liefde.

En we hebben in het Oude Testament een god van haat en wraak; die heeft men nu nog lief. De dominees op de wereld moeten leren dat God liefde is, kennen God niet. De faculteit godgeleerdheid loopt nu nog, in de twintigste eeuw, mank, is kreupel. Als u naar Leiden gaat ... Er lopen daar mensen, studenten van mij, die mijn boeken hebben gelezen, en die leren voor biologie. En één is erbij die wordt arts, en die zegt tegen zijn medestudent dominee: 'Straks kan ik je verklaren dat jij met onwaarheid de wereld wordt ingestuurd. Want de Bijbel begint met onwaarheid.' Hetgeen de Bijbel in het begin zegt is in strijd met de goddelijke werkelijkheid. En dat staat in 'Het Ontstaan van het Heelal', in 'De Volkeren der Aarde', in 'Een Blik in het Hiernamaals', in al de boeken krijgt u de God van liefde, de ruimte, de God van vader- en moederschap te zien en te beleven.

Wat zijn de maskers voor de mensen?

Christus is een masker voor de mens. Wat in Jeruzalem is gebeurd dat klopt niet met de werkelijkheid, want men wil dat de Christus voor de mens is gestorven. En dat is waanzin, want men heeft Hem daar bewust vermoord. Een masker.

Socrates kreeg vergif te drinken toen hij (kwam) met: 'Wat bent u als u zich gelukkig voelt? Waar komt dat gevoel vandaan?' En hij ging nog even

verder, en toen kon hij een gifbeker drinken, want hij, Socrates, een kind van de ruimte, besmette de mens.

Galilei werd in het Vaticaan afgeslacht. Toen hij zei: 'De aarde draait om de zon', toen zei ene Clemens: 'Om de dooie dood niet, de zon draait om de aarde, en jij blijft er vanaf!' En toen zat Galilei zeven jaar in een kerker in het Vaticaan. Dat is een God vertegenwoordigen daar. Zijn familie dan, deze die er nu is, zal geen Galilei's meer opsluiten, want men heeft, ook voor de katholieke kerk, geleerd. En ze weten nou wel dat de mens in de wateren is geboren, als embryonaal cellenleven aan het eerste leven begon, uit de Albron, die planeten en sterren schiep. Waardoor dit universum is ontstaan, dat weet men daar, maar men laat dat nog niet los omdat de kerk dan valt.

Wat doet u eigenlijk hier?

Dit is een gek die aan het woord is. Maar een gek met kosmisch bewustzijn en weten, want die gek heeft het bewust kunnen zien. Of het is op de wereld nog niet te koop. Wat ik u geef zijn profetieën. Men komt al tot die richting.

Er zijn nog meer maskers voor de bioloog en de geoloog, en vooral de theoloog en de godgeleerde. Wij hebben de maskers voor de psychiatrie, de psycholoog, de astronomen; de astrologen die hebben gelogen, want ze hebben de waarheid niet. Het is nog allemaal: zou dat, en zou dit? Astrologie wordt geen wetenschap. Sla me nu maar weer niet dood. Maar u zult het straks beleven, u krijgt de bewijzen, want de wetenschap gaat toch langzaam-aan die fundamenteën leggen en dan zegt men: astrologie heeft geen masker, want die maakt de mens nu zelf.

Astronomen kennen het universum niet, want de zon is een vaderschap; en de maan, als moederplaneet, en de anderen die leven hebben geschapen, zijn moeders, zijn vonken van dat goddelijke moederschap, en heeft de astro-noom nog te leren kennen. Maskers.

De mens wordt hier op aarde geslagen en weet niet waarom: een masker.

De mens gaat naar een universum, naar een geestelijke astrale wereld, en de mens zegt: 'Zou dat nu wel? Er is er nog nooit een teruggekomen.' Maar dat ze zelf in de reïncarnatie leven van duizenden miljoenen levens, voelt men niet, ziet men niet, kent men niet, men kletst maar raak.

De Bijbel praat over een familie die daar geleefd heeft, en die heette Abraham, Isaak en Jakob. En de Bijbel praat ook over twee mensen die daar ergens, toen de schepping begon, een paradijs hebben beleefd, met leeuwen, slangen, ratten en muizen. Ook onze Haagse luis was er ook eens, want Adam zei op een morgen: 'Daar jeukt iets op mijn hoofd.' (gelach) En toen zei Eva: 'Hoe kan dat, wij worden toch beschermd?' Hij zegt: 'Daar mankeert iets aan ons.' En waarachtig, toen vingen ze daar de eerste luis. En toen zijn ze niet zó gekomen, maar toen hebben ze hem, pfft, het paradijs uitge-

blazen. En toen waren ze weer vrij van fouten, zonden en verkeerd denken. Want Adam had niet eens aan die luizenstreken moeten denken. (gelach) Want dat was reeds een luizenstreek die hij bedacht en voelde. Want God kan toch geen pietjes scheppen, dat kan toch niet? Want de mens leefde in het reine, zuivere, kristalheldere natuurlijke en had zich nog niet vervuild.

Ja, waar gaan we nu weer naartoe?

Wat zijn maskers, dames en heren?

De mens die dit alles nog niet heeft geleerd, niet kent, die wil weten: 'Leef ik achter de kist?' Ja. 'Een Blik in het Hiernamaals', drie delen. Ik ga reclame maken weer voor de meesters. Als u dat weet, en u kunt het aanvaarden – ik heb het ook móéten aanvaarden, want ik heb het gezien – dan gaat u beginnen om achter de kist het hiernamaals te beleven door de hemelen te betreden. En dan maakt u reizen door die geestelijke astrale ruimte. En dan gaat u beginnen met 'Zij die terugkeerden uit de dood', daar krijgt u de dood te zien door verschillende mensen, die van tevoren kwamen zeggen bij mij: 'Vannacht om half vier ga ik sterven. Ik ben eruit!' De Russische priester Rozanov kwam bij mij 's avonds om half zeven vertellen: 'Vannacht om half vier ga ik sterven, André, Jozef. Prachtig, prachtig, prachtig', hij kon slecht Hollands. 'Prachtig.' Maar dat 'prachtig' dat klonk zo enorm. 'Ik reizen maken nu. O, alles, mensen, wereld moet weten, o, boeken waarheid, boeken waarheid.' Ik heb hem nog een keer gezien. Hij zegt: 'Ja.' Ik zeg: 'Weet u het nu?' Ik zeg: 'Als ik nog even verder ga, staan de gifbekers al voor me klaar.'

De mens is te lui, de mens is te dom, de mens is te onbewust; om niet te leren. Vindt u dat deze mensen werkelijk krankzinnig zijn in Den Haag, in Amsterdam, in Holland, dat ze het vertikken om God te leren kennen? Om de Christus werkelijk te leren kennen? Dat de Christus van de maan af kwam, net als wij, en dat er geen andere Christus is dan de mens die het goddelijke Al heeft bereikt en daar nu de God van al het leven heeft te vertegenwoordigen?

In de allereerste plaats gaat u beginnen met fundamenten te leggen, heb ik u gezegd, en praat eens met elkaar. U bent hier in die eeuwigheid. Die maatschappij, dames en heren, heeft geen cent te betekenen, ook al bent u nog zo mooi, u hebt nog zoveel, dat zegt mij geen cent. Er zijn mensen die willen me vijfduizend gulden geven, en ik wil ze niet eens hebben. En ik kan nog een boek hier uitgeven, van 'Ken U Zelfen'; kan niet, ik heb geen geld. Maar ik mag van die mensen het nog niet eens aannemen. Zo gek zijn wij, dat wij vijfduizend gulden weigeren om aan te nemen om de boeken uit te geven. 'Nee', zeggen de meesters, 'zorg eerst maar voor uzelf.' Zulke bedriegers zijn dat.

(Een dame zegt, klinkt hoog): 'Huh.'

(Jozef doet het na): Ja. Huh.

De mens moet weten en aanvaarden dat u hier leeft, dan is er voor de dood en uw eeuwige leven al geen masker meer. Dan leeft u in die werkelijkheid. Dan legt u fundamenten. Dan is het geklets en gezwam in de ruimte opgelost. U begint nu met de realiteit. U moet beginnen, moest ik ook, beginnen, dat wat ik doe, ga ik bedenken, en daarvan betreed en beleef ik de fundamenten, de graden, die dan zijn, en nu komen de wijsgerige stelsels, nu staan we voor Socrates: Wanneer ben ik waarheid? Wanneer heb ik vriendschap? Wanneer, wanneer? Als ik twijfel? Als ik van de mens iets heb te vertellen? Als ik verkeerd denk van de mens en het leven?

U wilt vooruit, u wilt ontwikkelen; ik heb het verleden jaar, de winter, ik heb hier avonden me gek gepraat, en in Diligentia erbij. We hebben zo'n honderdvijftig lezingen gegeven. En wat hebt u van die avonden opgenomen? Bent u waarlijk mediterende geweest deze drie maanden? Wat doet u voor elkaar wanneer u werkende bent voor de mens? In de allereerste plaats voor uzelf. Iets kapotmaken? Gaat u geen nieuwe gedachten leggen om die oude maskers af te rukken? Als u geen goeie gedachten aan die maskers geeft, dan rukt u ze absoluut niet van uw geestelijk face-je, uw gezichtje, af. En dan blijven ze aan u kleven.

Moet ik u leren hier, en het is geloof ik wel het beste: hoe leer ik denken? Jullie denken niet. Hoe leer ik denken? Jaja.

De mens die die boeken nog niet heeft gelezen ... de mens die staat voor maskers en mensen, God, Christus, reïncarnatie. U bent miljoenen malen op aarde geweest, mensen. Het oerwoud, die zwarten daar, die kleurlingen, als je daar in Afrika komt, waar nu zo'n gevecht geleverd wordt om die zwartjes: alleen voor blankes, en dát voor de zwartes, dan zou je de blankes in de zwartes stoppen en de zwarten naar Onze-Lieve-Heer sturen ('zwartjes' en 'blankes' is Zuid-Afrikaans). Die blanken vergeten dat ze zelf uit het oerwoud komen. Maar de wetenschap (denkt nog in 1952): dat zijn rassen.

Wij gaan eens vanuit onze wereld kijken naar de mens in het oerwoud. En de God van liefde laat die daar onder de bladeren van het oerwoud, in die angst, tussen dat slangen- en krokodillengedoe leven, voor die mens bestaat er geen hiernamaals en geen God van ruimte en een blank ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Die mensen zijn daar eeuwig in verdoemd. Jazeker. Die mensen komen naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) en vertegenwoordigen ... dat duurt even maar twee miljoen jaar, dan is die oerwoudbewoner hier burgemeester van Den Haag. Dat duurt maar ... daar heeft hij maar tweehonderdduizenden levens voor nodig, om moeder te zijn en vader te zijn, en eindelijk kan hij hier in Den Haag en Amsterdam en in Europa naar een universiteit gaan, en wordt hij minister

van financiën. Ook hij, als het nog nodig is.

Ja, de wereld vergaat niet, mevrouw, maar dan hebben we de zeven hoofden voor de wereld, want in 'De Volkeren der Aarde', leest u maar ... We krijgen de eenheid voor de volkeren der aarde. 'Hahaha', zeiden ze in 1940.

Ik zeg: 'Duitsland wordt weer op de been geholpen.'

'Nu ben je gek.'

En nu vraagt Holland en vraagt Frankrijk, en Amerika zegt: 'Hebben jullie ook nog soldaten voor ons?'

Jozeef Rulof was in die tijd gek, de meesters ook, toen we die lezingen gaven in Diligentia.

In 1946 begon meester Alcar met de avond: 'Ik vertel u profetieën vanuit de Universiteit van Christus.' U zult het straks lezen in 'Jeus III', daar staat de lezing in. En nu zijn de wonderen er. Duitsland wordt geholpen door heel de wereld. En Adenauer wordt ontvangen in Engeland. En dat had hij in 1946 eens even moeten proberen, dan hadden ze hem gelijk gevangen genomen. En de Duitser krijgt weer een helm op. Hèhèhè, hij krijgt weer vliegtuigen, en ze maken van hem weer een soldaat, meneer.

Voelt u hoe gek de wereld is? En denkt u dat ik en een ander, die voor zijn hiernamaals, die aan de maskers tornt, gaat denken voor die gekken? En voor die verdwaasden? Die rampza ... rampzalig zijn ze helemaal niet, want die mensen voelen zich gelukkig als ik weet niet wat. Ze hebben alles. Ze hebben alles.

Meneer, de wereld staat op zijn kop. Nee, de mens die is nog onbewust. Hij gaat niet eens op benen, hij tolt. Hij weet niet dat hij werkelijk in het goddelijke gareel loopt, meneer. U loopt er nog glad naast. Er is wel één snoertje vanuit de ruimte waar Jeus zijn centjes mee vond. Je had me mee moeten nemen, dan had ik je naar de plaats gebracht, naar de Hunzeleberg had ik je gewezen. Nog ligt daar de afdruk in het bos van die zestien gulden en centen. Dáár ligt het goddelijke snoertje. Er is slechts één snoer vanuit God te beleven. Dan eerst vallen de maskers af, voor ziel, geest, leven, persoonlijkheid, voor uw kunsten en wetenschappen, uw goddelijk eeuwigdurend hiernamaals. Dat zijn de maskers en de mensen.

En wilt u wat leren? Begin dan om die vervloekte dingen af te rukken, of u leert nooit, niets. 'Achter de kist' staat uw eigen zweep klaar, want ge kletst, ge roddelt, ge denkt slecht van de mens. Nooit eens is er een goede, liefdevolle gedachte voor een medemens. 'Al wil je, al heb je met de mensen niet te maken', zegt meester Alcar tegen mij, 'denk goed van het leven van God, of u komt er niet. Ik sta stil.'

Moeder Crisje gaf ons het voorbeeld, ze zei: 'Gij moe't nie't kwaad denke van de mensen, andes bu je het eiges.' Dan leeft in u een duivel, en dan ben

je kwaad. Altijd goed denken. Ook al sta je voor een dief en een moordenaar. Wat dan nog? Wat dan nog als die mens daar vierentwintig mensen vernietigt? Als je de onwerkelijkheid als realiteit wilt beleven, dames en heren, ga dan in dienst en ontketen een oorlog en je krijgt atoombommen momenteel, honderdduizend, in je zak om mensen te vernietigen.

Als je de oorlog in moet, als zo'n hals, zo'n onschuldige gekke hals hier van een staat je commandeert om te gaan schieten, dan mag het, ook voor God, en er staat nog een Bijbelmens bij, die uit Leiden of hier of daar vandaan is gekomen, met het goddelijke principe op zijn borst en in zijn zak, en zegt: 'Wat jij doet is goed, want gij zult uw volk en land verdedigen.' Vuile moordenaar. Dat is het goddelijke woord dat je meekrijgt. Moet je daar iets van weten? Wilt u dat leren?

Waar leven nog meer maskers? De ganse maatschappij, elk uur, meneer, is een masker. Want er zijn voor de ruimte geen uren en geen tijd, we leven in de eeuwigheid. Wat wil je als je gaat beginnen om te leren denken? Wat wil je beginnen als je jong bent, moeder bent, vader bent, oud bent, en de liefde staat voor je? Gauw, gauw, gauw maar bijten? Er wordt niet gedacht, er wordt niets beleefd. Nú moet u beginnen om die miljoenen maskers te willen afrukken.

Ja, ik houd geen preek vanavond, hoor.

(Meneer in de zaal): 'Ga maar door.'

Jazeker.

(Meneer in de zaal): 'Hij is juist goed.'

Meneer, ja meneer Götte.

(Meneer in de zaal): 'Ik heb ook gemediteerd in die drie maanden, en toen ben ik tot de conclusie gekomen dat het dan beter was dat je niet meer terugkomt op deze aarde, want je stoot toch steeds je bolletje, en het eindeloos is om je daarvoor te interesseren, en dat je maar beter een ander sfeertje opzocht waar je die kopstukken maar niet ontmoette die je dwarszitten en hinderen.'

Meneer, u zegt: 'Ik heb ook gemediteerd ...' En wilt u hier nog terug een keer?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik wil weleens terug, een leven over een miljoen of wat jaren dan, misschien dat het even beter is.'

Meneer, ik wil nog wel vijftig levens terug met dit gevoel en bewustzijn. Ik heb ... U leeft hier in het paradijs, maar u hebt het niet, u ziet het niet. Dít is het hiernamaals, dat heb ik door honderd miljoen mogelijkheden en bewijzen uitgevonden, nee, moeten aanvaarden. Of ik hier leef of daar ... Ja, ik zit hier gevangen, ik kan niet vliegen; dáár gaan we naar de maan, in één seconde zitten we op Jupiter, Venus, Saturnus. Dat is de ruimte, dat is geluk.

Je hoeft niet meer te eten. Dat vervloekte eten en drinken is voor mij de grootste ellende op deze wereld. Ja.

Maar terug? Hè, meneer, eens heerlijk in elkaar te zakken door hard te werken; is dat niet prachtig? Te genieten van je kunst. Ik heb nu weer in deze maand, toen ik terugkwam, dadelijk begonnen we, ik heb dertig meesters gekregen. Ik heb nu eindelijk dingen in handen die meester Alcar, Anthony van Dyck, zelf door mij heeft gemaakt. En daar voor te zitten ... En al was ik een stratenveger, meneer, het weten, het blijde gevoel dat ik niet méér kan, is ook geluk. Hoogmoedswaanzin, meneer? Het in harmonie zijn met duizend dingen is het vioolspel van een Paganini, is het denken van een Socrates, en is de cirkelgang voor het universum van een Galilei. Meneer, dat is de hoogste kunst die de mens zich voor zichzelf opbouwt en die je elke seconde van de dag kunt beleven.

Een machtig gesprek met een medemens, je eigen vrouw, of je man, of een vriend, of een broer, of een zuster, over scheppingen. Er zijn er hier onder ons die gaan 's avonds, hand in hand gaan ze naar huis, gaan ze slapen. Praat erover, denk erover. 'Dag kind', en dan gaan ze slapen. En dan 's morgens staan ze weer op met die ruimte, met dat hiernamaals. Moet je je dat nu eens indenken, moet je zo'n kop koffie proeven van zo'n vrouw. Ja, mannen. Daar zit geen surrogaat meer in. Als die edele, mooie handen daar voorzichtig aankomen en zeggen: 'Proef eens.' En al die heerlijkheid en die harmonie erbij. Of ze lopen je ondersteboven met zoiets. Ja, het gebeurt bij mij nooit. Het andere gesprek, dat je zo harmonisch kunt beleven.

Ja, er komt een dame bij mij, en die zegt: 'Meneer, ik heb boeken van u gelezen. Maar als je dan thuiskomt en mijn man ligt met een andere man in mijn bed, dan schrik je toch wel even.'

Ik zeg: 'Kind, wat staat u er nog goed op.' Ik zeg: 'Mevrouw, ik heb zo'n ontzagwekkend heilig ontzag.' En toen ging, dat arme kind ging me daar dingen vertellen, ik was net terug, er kwam nog zo'n drama. Ik zeg: 'Gaat u maar zitten, vertelt u het maar.' Ik denk: Mijn god, mijn god, vrouw, wat bent u groot.

'Ja', zegt ze, 'toen hij zag dat ik daar stond, toen sloeg hij mij tegelijk maar voor de grond ook. Hij had me natuurlijk dood willen slaan. Mijn jongen, net zo krankzinnig gemaakt, staat tegen me op; ik heb godzijdank nog twee meisjes.'

Maar daar gaat meneer. Ja, wat nu, wat blijft er nu nog over? Dat is geen masker meer. Die man daar bezit de homoseksualiteit. Hij had veel beter met een boom kunnen gaan slapen, dan had de boom hem de ruimte verklaard, maar dan had hij natuurlijk zijn kop gestoten. Dan had de boom hem even gedrukt, en dan was hij zoethout, en de boom was leven gebleven. Maar dan

ga ik denken. Als de drama's je worden verteld, dan zegt de mens: 'Ghèè, hoe bestaat het? Maak toch dat je wegkomt.'

Nee, dan eerst ga ik genieten. En dan ga ik naar de mens kijken hoe ze denken, hoe ze praten, hoe ze het verwerken. En dan kan ik die mensen een tien geven.

Ze zegt: 'Ik ben een wrak.'

Ik zeg: 'Kind, het licht, uw levenslicht als kracht en energie, dat straalt u nu nog uit uw ogen, uit uw persoonlijkheid. U hebt al een honderd. Blijf staan waar u staat en ga verder.'

En als je dan zo geslagen bent, lichamelijk en maatschappelijk, en je komt dan nog bij de spiritualisten, en die voeren u van de wal in de sloot, en je krijgt de kletspraat te horen in trance, dan zak je toch even in elkaar en dan deugt er niets meer. En nog zegt die dame: 'Hebt u nog boeken voor mij waardoor ik mij kan verrijken? Ik heb die man nog lief, want hij weet het niet beter, hij is het. En nu ik de homoseksualiteit ken, nu ik weet dat de man uit het mannelijke gaat ...' De scheppende kracht, langzaamaan, zevenmaal leeft de persoonlijkheid erin als geest, en gaat dan over naar het moederschap. Dan is plotseling de mens in een lichaam gekomen en weet er geen raad mee, voelt zich nog scheppend en zit daar met een moederlijk organisme. Hij is nu in die graad, hij is man geworden en voelt zich nog moeder. Hij is uit het moederschap vandaan gekomen en wordt man. En als je dat dan weet, mensen ... en nu zegt u misschien: 'Die viezeriken, die slechterds, is dat even wat?' dan zegt u doodeenvoudig daarna: 'Ik was het gisteren ook nog.'

En nu ga ik denken en dan denk ik: Mijn god, wat ben ik blij dat ik er nu uit ben. Want dit is toch onnatuurlijk, als je thuiskomt en hij heeft hij lief, hij heeft hij lief. Ja, het is gevoel, en de wetten zijn niet anders. De maatschappij maakt deze mensen kapot. Ik niet, want we kennen de graden van deze maskers. Die maskers die zijn voor ons afgerukt want de mens als geest, als ziel, de ziel van God als mens, zal ik het zo zeggen, leeft in beide organismen, want anders stond het leven op een dood punt. Want de moeder heeft het contact met God, want de moeder baart en wij scheppen. Alleen kun je tegen deze mensen zeggen: 'Man, dat moet je niet doen.' Maar wie kan dat? Maar als je dan kunt zeggen: 'Ik gaf hem mijn zegen en mijn geluk.' En zegt: 'Laat mij dan in vredesnaam met rust en ik ben blij dat je mij niet dood hebt geslagen want je had de gevangenis maar ingegaan. Ik zal maar gauw weggaan, hoor. Je mag alles houden.' En daar gaat dit kind, en zegt ze: 'Nu sta ik daar, ik heb geen dak meer over mijn hoofd, ik ben mijn man, mijn kind kwijt, niets heb ik meer. En hebt u nog boeken voor mij waardoor ik mijzelf kan verrijken?'

Dames en heren, die dame is hier en die dame die weet nog niets van het-

geen ge weet, maar hebt u ook van dát gevoel? Dat is al de geestelijke rijkdom van een machtig moederschap en een persoonlijkheid die op eigen benen kan staan en handelt, en toch niet haat, niet afbreekt, niet vernietigt, die mensen hebben geen maskers meer. Ja.

Als er één onzer maar iets in zijn buurt krijgt, als er maar een zacht windje langs die mensen heenwaait, dan spatten ze reeds van kif soms uit elkaar en zeggen ze: 'Wie zet daar een deur open?' Ochocho. Heb de mens lief en gij ontwaakt. Maar hoe moet je daar nu aan beginnen?

(Meneer zegt iets.)

Wat zegt u?

U bent bang voor reïncarnatie. Meneer, u hebt het over de hemelen, u wilt u afstemmen op geestelijke geluk. Meneer, dat leeft in uzelf. Als u niet wilt en zij niet wilt, dan houdt alles op. En als zij wil en u wilt niet, meneer, dan staat God tussen u en de mens, en Christus erbij, alleen u ziet ze niet. En dan krijgt de gevoelige die wil, die dorst en hongert, de ruimtelijke tik. En dat is dan een hand op het hoofd – en dat kunt u weer lezen in 'Een Blik in het Hiernamaals' – die zegt: 'Goed zo, mijn kind, gaat u zomaar door. Ik ben bij u.' Laat hij, en zij, zichzelf maar kraken, wij gaan verder.

De moed, de strijd op leven en dood die, voor de mens, wordt gevoerd met het onbewuste kind ... Er zijn hier vrouwen die moeten vechten om een boek te lezen en te komen. 'Zit je weer met die rommel van die gek?' 'Als je niet ophoudt, hang ik mij op', zei er een.

Toen zegt ze: 'Nou, hang je dan maar op.'

En toen kwam ze 's avonds thuis, toen zat hij lekker voor een oude klare. Hij had nóg gelijk. Wie zou hem geen gelijk geven in zijn wereld, maar de andere zei: 'Ziet u, wat vals, hè?' Bluf.

Ga praten, dames en heren, met elkaar. U wilt een boek lezen, u interesseert zich voor een rood kooltje, een kapper, een duif, een hond en een kat, u hebt hobby's; maar maak van uw God eerst een hobby, en laat dat masker vallen. Heb God eens lief zoals gij uw hobby's liefhebt. Heb het hiernamaals lief, meneer, mevrouw, uw reïncarnatie. Deze ruimte, meneer, mevrouw, die hoort u toe, heb die eens lief en ga en leer denken, of u komt er nooit. Als u straks de kist ingaat staan er vijfenzeventig knuppels voor u klaar. Niet van de Satan, en noch van de duivel, en noch van Gabriël, en noch van de god van haat, van geen Christus, maar die hebt u zelf daar omheen gezet, want u wandelt er nu reeds in. U vertikt het om te denken, om te aanvaarden, u wilt niets beleven, u blijft stokstijf voor de goddelijke realiteit staan en zegt altijd maar: 'Neel' 'Stik', zeggen de mensen.

Verleden vroeg mij iemand, daar was u bij: 'Wat is een vloek?' en toen zei ik: 'Godverdomme.' En toen zeiden de mensen: 'Hè, wat is dat hard.' Toen

liep er geenéén weg. Maar er bestaat geen vloek. Er waren erbij: 'Godzijgedankt.' Ik hoef niet elke dag godverdomme te zeggen. Dat is een woord: God verdomt mij. Het is geen vloek, want ik vraag alleen maar of Hij mij wil killen, en Hij kan mij niet killen want ik ben God zelf; ja, geen goddelijke persoonlijkheid. Morgen gaat het de straat weer over en dan zeggen ze: 'Jozef Rulof zegt: hij is God.' En dan hebben ze het weer niet begrepen. Maar een vloek bestaat er niet. En er waren mensen die zeggen: 'Godzijgedankt, ik heb me rotgevloekt in de tijd van het leven, nu ik al zestig ben, en heb ik er lekker maar langsgeskletst.' Hij zegt: 'Mijn god, er valt een pak van mijn hart. Ik heb iedereen uitgescholden en uitgevloekt. En nu heb ik niet eens gevloekt. Jozef Rulof, je krijgt honderd gulden van me.'

Ik zeg: 'Geef ze maar aan je pastoor', (gelach) ik zeg, 'dan kan hij nog een nieuwe aflaat voor je maken, want zeker ben je toch nog niet. Van mij krijg je geen aflaatjes.'

Maar, dames en heren, het masker 'vloek' viel op die avond weg. Ik dacht ook, meester Alcar die keek ik in de ogen, ik zeg: 'Zal ik het wagen?'

'Ja', zei hij, 'knetter maar even.'

En 'Brrrrrr', zeiden ze. Nou, ik was wel hard, hè? God, het klinkt toch zo ... Zal ik het nog eens doen? Ik niet.

Hij zei, zij zei, en velen zeiden: 'Mijn hemel, ik heb gevloekt dat de stukken eraf vlogen. Is het nou werkelijk waar, meneer Rulof, dat er geen vloek bestaat?'

Ik zeg: 'Nee, u bent zelf een godheid. U vertegenwoordigt God, u bent God zélf, mensen bestaan er niet.' Ik zeg: 'Hoe kun jij nu jezelf verdoemen?' Ik zeg: 'Ja, het is een hard woord, dat de mensen niet begrijpen, en het gaat naar God terug, tot God toe, maar God kent men niet en die verdoemdheid ook niet. Want verdoemdheid is er niet en God verdoemt geen mens, hij kan zich niet verdoemen. Weer viel er die avond een ontzagwekkend masker, door mijn vloeken.

En toen hadden er, toen zeiden de mensen: 'Die avond heeft mij het mees-te geleerd.' Hij zegt: 'Ik vloek nooit meer.'

Ik zal proberen ... In de sferen loop je toch ook niet: 'Zeg, sodemieter eens even op?' (gelach) Als je in de hemelen komt en er komt een meesteres of een engel voorbij en zegt: 'Zeg, lazer eens even.' Nee, dan ... Hoe praat men in de sferen van licht?

Ja, 'laat ons bidden', zegt men in de katholieke kerk en het protestantisme. 'Laten we vanavond nog even het heilige evangelie ontleden.' En dan begint men: 'Uw heilig licht ...', en beven maar en schreien. En ik maar kijken, en ik maar zien, en ik maar wachten, en vanuit de kerk kwam niet één lichtstraaltje want de mens kende God niet. En je raakt Hem alleen wanneer je Zijn

licht door je woorden vertolkt. Is het niet eenvoudig? En al dat gepraat helpt u niets. Maskers, maskers, maskers. Vloeken mag je niet.

In de sferen van licht denkt men ook. In de sferen van licht, de meesters, de vrouwen en de mannen die door het universum zweven en die de aarde hebben volbracht, die hun kringloop hebben beleefd, die gaan hand in hand van planeet tot planeet. En meneer en mevrouw, en nu zou je natuurlijk wel willen weten waar die het over hebben.

Er is nog niemand onder u geweest die met mij eens een kosmisch gesprek heeft kunnen voeren, en toen ging ik mij voelen. Er is nog niemand geweest onder de mensen, zolang als ik hier ben op de wereld, die met mij een geestelijke gesprek kon bedenken en beleven, want dan moet je er zelf aan beginnen. Als u het wilt weten, als dat ene foute fundament niet is opgelost, krijgt u nimmer een nieuw. En geestelijk denken geeft u verruiming, geeft u contact, geeft u eenheid. Maar dan moet de haat eruit, de kletspraat eruit, het verkeerde denken eruit, dan moet de mens in harmonie willen leven voor zichzelf, zijn taak, en zich niet met het leven van een ander mens bemoeien, want dat is druk leggen, dat is het halt roepen tot een ander. Indien die mensen u zouden horen, staan ze voor u en trekken u uit uw eigen gelukje. Dacht u van niet? Maar u bent nog niet te raken, u bent nog niet te trekken, want u bent nog onbewust? Nee, de maskers zijn het. U praat onwetend, onnatuurlijk, u praat er glad naast.

Waar heb ik het vanavond eigenlijk over nu we voor het eerst beginnen? Ik loop veel te hard van stapel. Waar of niet?

Had u nog een vraag, meneer?

U was bang om niet terug te keren naar de aarde? U hebt gemediteerd? Meneer, ik ga honderdduizend ... ik hoef niet meer terug, ik kan niet eens meer terug; maar ik zou er nog wel een keer terug willen om nou eens echt moeder te zijn. Niet man. Dat mannengedoe is niets.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'U zei vanavond in den beginne ... waarom moet ik nu weer terug? En dat raakte me juist.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Dat u weer terug moest, en tegen die mensen zitten te spreken; dat er weinig invloed vanuit ging. Maar het is toch wel heel veel wat er vanuit gaat, dat is niet zo weinig.'

Waaruit meneer?

(Meneer in de zaal): 'Van het woord.'

Van dit?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Het is kletspraak, meneer.

(Meneer in de zaal): 'Dat begrijp ik. Maar ...'

Als u het zegt. Ik geloof u toch niet.

(Meneer in de zaal): 'Ja ...'

Meneer, ik stel er me niets van voor. Maar ik ben bezig. Meester Zelanus die zei verleden tegen mij ... Ik zeg: 'Wat maak jij je toch druk', toen zei hij: 'Ik ben niet voor die mensen bezig, ik ben voor mezelf bezig. En het schijnt dat de mensen er nog interesse in hebben.'

(Meneer in de zaal): 'Nou en of.'

Zeker.

Maar wanneer u werkelijk aan uw leven, aan dit wilt beginnen, waar wij het over hebben ... Meneer, ik ben geen droge boer, geen droog, ik ben nooit droog geweest. Ik heb altijd pret. Als u mij ziet, dans ik. Ik kan gek doen, blij doen. Een gelukkige universele, ruimtelijke blijdschap leeft er in mij. En waarom in u niet? Dit leven is niet zwaar. Meneer, als u het over de dood hebt, en reïncarnatie, dan zeggen ze: 'O, dat zware gedoe.'

Meneer, ik ken de dood, en Magere Hein daar praat ik elk ogenblik mee. Want hij is er niet. Hij zegt: 'Ze hebben mij een zwarte lege hoed opgezet. En ze hebben mij een hol masker opgegeven, een doodskop', zegt Magere Hein, 'met twee gaten erin, zonder tanden; vier liggen er hier uit en de rest daar.'

Een geraamte, dat is de dood. Hahahaha, de hele wereld staat nog tegenover een dood te kijken. Als ik die vrachtwagens over de straat zie rijden met die lijken erin, ik zeg: 'Haha, daar gaat er weer een naar zijn evolutie.' Of terug naar de aarde, of naar de duisternis. Hij heeft misschien, zij heeft misschien stukken en brokken geslagen, dat moeten ze zelf weten. Maar zij is eruit, de ziel, krijgt vleugeltjes, en het leven gaat voort, want een dood is er niet. En is dat nu zure kost? Drukt u dat wanneer gij over de dood spreekt, die leven is en betekent?

Hebt u het over krankzinnigheid, over ziekten? Mevrouw, praat over de maatschappij, praat over uw werk, maar haal uw reïncarnaties, haal het universum erbij en gij krijgt ruimte. Waaraan dacht u dat gij straks, vrij van uw organisme, dat dubbeltje beentjes, dat oude en het mooie en heerlijke kasteel waarin u leeft, waar gij, als u daarvan vrij bent, over spreekt, als uw geestelijke ogen opengaan en gij in een andere wereld kijkt? Over roddel? 'Ik krijg nog tien gulden van haar en van hem.' 'Zeg, die leven ook boven hun stand!' Dat kun je in die astrale wereld niet meer want daar leeft niemand boven zijn stand, want je komt niet van je stand vrij. Als je in de bananen zit, glij je daar ook uit. (gelach)

Jazeker, dames en heren, ik heb de wereld gezien, ik ken de mensen, ik ken de kosmos, ik ken ziel, geest, leven, psychopathie, krankzinnigheid. Ik

ken al de – dat zult u gek vinden, maar leest u mijn boeken maar, en als u duizend jaar met me wilt praten, dan zal ik het u bewijzen – ik ken al de rassen (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) en alle geloven en alle godsdiensten van de aarde, ik ken de enige God Die er bestaat, Die ken ik. En Die heb ik zo-even nog in Zijn ogen gekeken. Hij zegt: ‘Vloek nog maar een keer.’ Hij zei: ‘Want Ik ben het toch niet.’ En dan spreek je natuurlijk wartaal. Maar wanneer je daar binnengaat in die tempel, wanneer je daarin gaat en wilt denken, de dingen die reëel zijn en helemaal niet bovennatuurlijk, maar essentieel voor uw dagelijkse ik, uw slaap, uw rust, uw vrede, uw geluk op aarde, meneer, begin dan: Wie is de enige God? Niet dat boek dat een dominee schreef, ‘De God Die gij niet kent’. Want toen hij aan het laatste woord kwam, wist hij het nog niet.

Wij kennen God, wij kennen Christus, wij kennen de ruimte. Wij kennen alle ziekten, alle narigheden. Dat doet God niet, dat heeft de mens zich door zijn afbraak opgebouwd. Wij kennen psychopathie. Wij kennen de godgeleerdheid, wij kennen kunsten en wetenschappen, de astronomie. De Universiteit van Christus, heb ik u in al die jaren verteld, heeft en bezit alles, als u er zelf maar aan begint. Nou? Mmmm.

Dames en heren, zijn er nog vragen?

Ja meneer?

(Meneer in de zaal): ‘Bezit is doorgaans, tenminste wat wij nou leren van de meesters, is doorgaans voor onszelf, want je kunt het haast nooit kwijt aan een ander.’

Als u het kwijt kunt ... Er zijn mensen die maken zich druk en dik. Ik ben nu in het openbaar bezig, maar ik loop niet hard voor een mens. Heb ik vroeger gedaan. Ik heb mijn zieken gedragen, en praten, praten, praten. Ik heb geleerd hóé het te doen. Ik zal u nog iets vertellen. Als u daarmee begint, en u weet iets van die boeken en het hiernamaals en uzelf af, ga het dan niet op de straten vertellen, maar wacht werkelijk af tot de dorstige komt, want dan is het raak. Voordien verklaren ze u toch nog altijd voor gek.

Maak van uzelf geen Jehova-leer, want die Jehova-leer heeft valse fundamenten. De wereld barst niet uit elkaar. En de aarde vergaat niet. En God laat dat universum niet uiteenspatten omdat de mensen zo slecht leven, want de mens is God Zelf. En de aarde zal blijven bestaan totdat de laatste vonk die geestelijke ruimte en goddelijke werkelijkheid bezit als fundament en afstemming op Zijn leven, Zijn geest, Zijn ziel, Zijn vader- en moederschap bezit. Dan eerst lost langzaamaan de aarde op, zoals de maan haar taak heeft volbracht, en zal zij sterven.

Als de aarde in ene keer uiteenspatte, dan kwam er een gat in het universum en dan was werkelijk de schepping kapot. Want die zuiging kan geen

andere planeet verdragen, meneer, dat gaat allemaal vanzelf. We hebben het hier gehad over zwaartekrachten en wetten van het universum. Waarom is de maan dood?

Meneer, had u nog iets anders?

Waar wilt gij nu met deze lezingen aan beginnen? Terug maar met leuke dingen? Ik zal u zo nu en dan leuke dingen vertellen. Maar ik ben echt kwaad, hoor. Ik ben boos. Ja, anders boos. In de sferen zijn ze ook boos. Als u daar niet wilt gaan denken, laten ze u lekker zitten. Hier kunnen we nog praten, dag en nacht. Maar daar commandeert mij geen mens meer. Daar ga ik alleen naar degene die werkelijk voor honderd procent dorst. Daarom zei Christus tegen de apostelen: 'Volg Mij, Ik maak u vissers van de mensen.' Maar dat was een fout, hè? Als je de goddelijke Christus gaat ontleden en goddelijke wijsheid ... Ik kan u hier het geestelijke antwoord geven, ik kan u het ruimtelijke, kosmische antwoord geven en het goddelijke, en dan komen wij voor machtige woorden te staan die de Christus niet eens heeft gesproken. En Hij zei tegen Petrus en Johannes en de anderen: 'Volg Mij', en ze lieten het huishouden in de steek.

En als wij het doen, zijn we slecht. Wij moeten onze taak afmaken, ook al worden we geslagen en getrapt. Dat zijn mensen, die hebben een huwelijk als wilden in het oerwoud niet beleven. Hij slaat haar en zij hem. Zij tiraniseert, ze laat het eten elke dag aanbranden zodat hij erin stikt, en hij doet dát. En toch zeggen wij: 'Maak die taak af.' En Christus zei: 'Kom, volg Mij en Ik maak u vissers van de mensen.' En ik kan u vanavond vertellen dat Hij dat nooit heeft gezegd, want ze liepen Hem zelf achterna. Daar zit iets in. Als je de goddelijke kern in u tot ontwaking brengt ...

Iemand die kreeg van mij een schaalpje, of kocht het, van de meesters. En dat is de Christus boven in de ruimte, en onder een ... het lijkt net een noot, en in die noot zit een diamant, een parel, een kern, en twee mensen daaronder, en dat ding betekent: haal uit alles de kern en ge krijgt Mij; op een klein porselein schaalpje, het is niet te betalen, maar het is er. Haal uit alles de kern voor je geest, voor je persoonlijkheid, voor je vader- en je moederschap. Leer toch elkaar kennen. Bekijk elkaar eens in de ogen. Maar wanneer u verkeerde dingen zegt, mevrouw, stralen uw oogjes niet als moeder. En die van hem hebben helemaal niets te betekenen. Ook al speelt hij nog zo mooi piano, ook al loopt hij nog zo lekker hard, en al smaakt hem nog zo goed dat sigaretje en sigaartje, dames, als er vanbinnen niets spreekt, niets kolk, krijg je hem nooit op geestelijke stoel.

Pvwt, dat zijn jullie; ik ook, hoor.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Ik ben een broer van meneer Götte.'

U bent uit de kleuterhoek?

(Meneer in de zaal): 'Ik ben ook een broer van de heer Götte.'

Ja meneer, ik ook.

(Meneer begint iets te zeggen.)

Bent u dan geen broer van al die andere mensen hier?

(Meneer in de zaal): 'Ik ...'

Meneer, uw grootmoeder en uw voorvaderen uit Frankrijk zitten hier ook.

(Meneer in de zaal): 'Maar ik wou u even zeggen dat uw leer, uw goddelijke leer', ja, 'die u bezit', ja, 'en ik heb heel weinig tijd om uw boeken te lezen, ik heb ook weinig gelezen, maar het is voor mij voldoende, daar heb ik die boeken van u niet voor nodig, enkel uw goddelijke leer.'

Om hier te zitten? Meneer, maar dan mist u toch een hoop. Waarom hebt u geen tijd om te lezen? Wat doet u nu nog? Hoe oud bent u, vierentwintig?

(Meneer in de zaal): 'Ik ben vierenzeventig.'

En u hebt geen tijd om nu eens aan ... Wat doet u dan, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Ik heb niet veel aan lezen gedaan. Ik heb veel gewerkt. Ik heb weleens gelezen, maar niet die leer zo zeer ...'

Kijk ...

(Meneer in de zaal): '...de Bijbelleer ook niet, maar uw leer ...'

Wilt u geloven, meneer, dat ik veel meer, ik krijg veel meer diepte en gevoel, juist van de Bijbelkenners. Als een Bijbelkenner hier zit, meneer, en die krijgt de boeken in handen, die mensen die zoeken, en de werkelijke dorstigen, de hongerigen, die krijgen daar de wetten en ze weten dat God niet verdoemt. Ik heb ze bij me gehad, die lagen snikkend voor me, kerels, een vader van vier, vijf kinderen, die zei: 'Mijn God, mijn God, ik ben de hele wereld overgezwalkt, en nu krijg ik van een jongen – die kwam hier naar het gekkenhuis van Socrates, 'Ken U Zelfen' aan de Ruyterstraat – en die zegt: 'Jij zoekt naar God. Hierzo.'

Meneer, nu kent men de Bijbel en nu gaat men lezen dat Christus anders is, en God anders is en die mensen genieten dieper, krijgen meer omdat ze die vergelijkingen kunnen maken. En dan is het jammer dat u niet leest.

(Meneer in de zaal): 'Ik vind, ik heb er genoeg aan, aan uw leer en nu gaat ...'

Ja maar, meneer, mijn ganse leer zijn twintig boeken en straks krijgt u er nog een hoop bij.

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat begrijp ik allemaal.'

Maar dat is mijn leer, dit praten is maar kletspraat. Daar stel ik me hele-

maal niets van voor.

(Meneer in de zaal): 'Maar uw leer is van goud, vind ik wel, serieus, en mooi en goddelijk.'

Ik neem het heus niet, hoor. Meneer, ik loop niet in die verwaandheid. Als ik het aan zou nemen, meneer, dan lag ik morgen, nee, ik lach morgen, ik lag nergens, maar, maar eh, (gelach) maar dan liep ik al met molentjes. Meneer, 'Een Blick in het Hiernamaals' en 'Zij die terugkeerden uit de dood'. Word toch eens als die Rozanov, ga toch eens Jeanne spelen, die gingen door de 'kist' en kwamen weer terug. Ga eens eventjes met de meesters door de hellen en de hemelen, meneer, straks dan weet u hoe het in elkaar zit. En aan Gene Zijde, meneer, alles wat momenteel uit Holland komt ...

(Meneer in de zaal): 'Dat is uw leer die u geeft, meneer, dat is voor mij alles, machtiger is er niet.'

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, mag ik dat eventjes verduidelijken?'
Ja dame!

Hebt u het teruggekregen in Scala (toneelzaal in Den Haag), dame? Ik heb mijn hele wereld er naartoe gestuurd.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb u horen blaffen.'

Ach fijn. (gelach) Ik wilde dat u wist dat ik er was, en in ene keer toen ging ik blaffen en toen denk ik, toen zei ze, ik denk: de snotkop zal weten dat ik er ben. (gelach) Maar, dame, u speelde prachtig, ze hadden alleen aan het eind ... Ja, Bijleveld die had u alleen een nieuwe jurk moeten geven.

Maar wat had u?

(Mevrouw in de zaal): 'Deze vrouw was niet verwaand, ze wilde eenvoudig blijven.'

Maar u had een mooi jurkje moeten hebben, u stond daar zo lekker in een hoek. En aan het laatste eindje denk ik – ja, ik ging het weer kritiseren, niet? – het spel was prachtig. Maar ik denk: ach, geef ons nu dat tintje. Allemaal hadden ze nu een nieuwe wereld, en u alleen niet.

Maar afijn, wat had u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik vond het gezellig dat u er was, dat wilde ik nog even zeggen.'

Merci.

(Mevrouw in de zaal): 'En uw vrouw natuurlijk. Maar deze man is mijn broer.' Ja. 'En ik begrijp heel goed wat hij bedoelt.' Ja. 'Die man heeft heel veel geleden en verdragen.' Ja. 'En nu hij u hoort spreken', ja, 'nou voelt hij: ik heb het goed gedaan.'

Goed zo. Maar zie, dat begrijp ik natuurlijk. Maar ik zou hem dat andere cadeautje er ook nog bij willen geven. En juist nu, vierenzeventig. Rookt u, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Roken?'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Heel weinig hoor.'

Meneer, daar gaat het niet over. Maar ik bedoel dit. Als het straks een beetje koud wordt, bij het kacheltje, rustig met een boekje en een fijn sigaar-tje van veertig cent, en dan zo nu en dan een trekje, en dan die geestelijke kost erbij, meneer, dan zijn we lichamelijk, stoffelijk, geestelijk één en maken we een trip door de ruimte. Meneer, wie doet ons wat? En dan geniet u ook. Dan kun je een speld horen vallen. En ga dan eens rustig neerliggen en denken nog even, en dan gaat u in de ruimtelijke, menselijke slaap, en daarin voelt u zich zachtens gedragen.

(Meneer in de zaal): '... had ik ook hetzelfde.'

Maar morgen ben ik er niet meer, meneer, en dan hoort u niets meer. Ja. Ik ga vannacht sterven. Morgen moet u het zelf doen. Wrať.(blaft) (gelach)
Ziet u, dat zijn ... Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb één bladzijde per dag.'

Ja.

Zijn er nog vragen, dames en heren, we hebben nog enkele minuten. Dan is de eerste avond van dit seizoen, van 1953 ...

(Zaal): '1952.'

Wat zegt u? Wat weet u goed dat wij nog in 1952 leven. Dát weten ze wel. Maar wat heeft dat 1952 nu te betekenen en te zeggen?

Dames en heren, u bent reeds mil-, mil-, miljoenen tijdperken oud en u weet het niet eens. Ik ben een eeuwigdurende. Durft ú dat van uzelf te zeggen? Ik was ergens, en toen zegt mijn schoonzuster ... Er kwam een vrouw, die liep daar in Wenen mij nog achterna, en die had van mij gehoord: 'Um Gotteswill, ich will den Mensch sehen und sprechen (Om Godswil, ik wil die mens zien en spreken).' Toen zegt mijn schoonzuster, die kan dat nog niet aanvaarden, zegt ze: 'Sie stirbt auch nicht.' Ik zeg: 'Wat?' Ze zei het zo verbazend leuk. Zegt ze: 'Sie ist auch eine die nicht stirbt.' Want zij weet het nog niet. En toen gingen we praten. Ik zeg: 'Nee, als je dit leest en dat kent ...'

Ja, dames en heren, ik kwam in Wenen en toen was ik een chauffeur, en nu ben ik een schrijver, ik ben een schilder geworden, ik was dokter, ik ben een psycholoog geworden, ik ben een leraar geworden en een kosmisch bewuste en ik heb 'vleugels'. Die mensen kennen mij niet meer. Maar we waren heel leuk en het was heel mooi, en het was alleen jammer dat ze Wenen zo kapot hebben gemaakt. Och och och och. Gaat u maar kijken naar de narigheid van de oorlog. Maar de oorlog in u, als u de mens en het leven en uw geest en uw karakter en uw persoonlijkheid niet begrijpt en niet wilt leren kennen, en u wilt zich niet voor elkaar buigen wanneer het goede moet en zal spreken

ten opzichte – dat hebben de lezingen u gegeven – van Golgotha, wedergeboorte, vader- en moederschap, dan is dat veel erger dan atoombomben en Napoleons.

Ja, daar zitten we nu, hè, grijs, oud, lelijk, mooi.

Dames en heren, het leven begint, elke seconde van de dag kunt ge een nieuw fundament leggen voor miljoenen levenswetten. U kunt een tempel bouwen waar u straks achter de kist, uit dit organisme, dit kasteeltje, in leven kunt, en wegen zijn er, die de mens zal bewandelen, die u zult ontvangen als u hier voor de mens openstaat. En dat wil heus niet zeggen dat ge de mens zult dragen met uw centjes en alles; laat ze zelf werken en laat ze zelf denken. Goeddoen, dames en heren, is alleen mogelijk wanneer ge de Socrates in u tot ontwakning hebt gebracht en Galilei; en nu de meesters, meester Zelanus, meester Alcar, Ubronus, Damascus, Cesarino.

(Meneer in de zaal): ‘Meneer Rulof?’

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): ‘Wanneer gaat het weer eens door om in Diligentia te mogen komen?’

28 september beginnen de lezingen in Diligentia (zie Lezingen deel III) over de kosmologie van uw eigen leven. Wij blijven, geloof ik, tien, vijftien lezingen, vijftien weken, vijftien lezingen op de maan. Wij beginnen bij het ontstaan van de maan als embryonaal leven, en wij hopen dat we de maan in het einde van 1953 kunnen beleven als visstadium, om dan verder te gaan naar de bijplaneten, naar Mars. En als mens ... dan staan we voor Christus, als mens, door dit universum, dan gaan we vanuit dit universum naar de Vierde Kosmische Graad, meneer, de Vijfde, de Zesde, en dan komen wij als mens met Christus, als de eerste mensen die het universum tot licht hebben gebracht en gevoerd, komen we voor onze goddelijke persoonlijkheid te staan. Maar die reis alleen reeds, meneer, dat zijn twee zulke dikke boeken. En dat is in een boek nog maar te vertellen, maar wanneer we dat avond aan avond moeten beleven, elke morgen, in anderhalf uur, u voelt wel, dan kunnen we alleen over die reis van het cellenleven tot het visstadium op de maan, kunnen wij, astronomisch verklaard, kunnen wij tienduizend lezingen over geven, en dan hebben we nog niet het visstadium bereikt.

Meester Alcar ... Als u hier nog niet bent geweest; er zijn twintig boeken voor u. Meester Zelanus en meester Alcar die zouden nog honderdduizenden boeken kunnen schrijven. En ik voor mezelf – dat is geen bluff, want dat zal ik u allemaal bewijzen – ik heb er al twintigduizend in mij tot de ontwakning gebracht, en voor die allen heb ik de maskers afgerukt. Ik ben niet bang voor moeheid. Ik ben ook niet bang voor liefde, want ik hou van mannen en vrouwen, ik hou van de mens, ik hou van het leven.

Tot de volgende week, dames en heren, slaap lekker, maar begin er ook aan, en ruk nu aan de maskers.

Ik hou van u.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 11 september 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Voordat ik met de vragen begin – ik heb grote landkaarten hier, zie ik – heb ik toch een verrassing voor u, ook al is die verrassing er nog niet helemaal. Dinsdag kregen wij hier ... en Amsterdam heeft de première. Ik had er maar veertig, en die vlogen natuurlijk weg. Maar de 28ste september in *Diligentia* 's morgens krijgt u 'Jeus III'. Want ze liggen onder de pers te drogen. (Klapt in zijn hand) Dus 'Jeus III' is nu uit.

Als u er vijftientig wilt hebben, geef dat dan maar dadelijk op. En het kost geen *f* 17,50, want ik heb gerekend op *f* 17,50, maar wij hebben een kunstje uitgevonden, en nu kost het niet veel: *f* 13,75. Dus dat scheelt moeder de vrouw *f* 4,—. Het boek is *f* 100,— waard, daar gaat het niet over, u kunt gerust *f* 50,— voor een boek geven, het geeft niets, dan geven wij het weer aan iets anders uit. Maar daar gaat het niet over. Dus straks, dames en heren, krijgt u 'Jeus III'. En dan kan ik gerust ophouden, dan hebt u eigenlijk alles.

(Mevrouw in de zaal): 'Kosmologie, krijgen we die dan niet?'

Als u een ton voor me hebt, dan hebt u het binnen een half jaar. Het kost maar een ton, dame.

Nu is 'Jeus III', dat is mijn twintigste. Ik moet nu weer beginnen om 'Zij die terugkeerden uit de dood', 'Zielsziekten', 'Het Ontstaan van het Heelal' ... Mevrouw, dat zijn vijf boeken, is maar vijftigduizend gulden. De kosmologie, dat moet heel iets apart zijn. Dat zijn ... (niet te verstaan) maar er kunnen er nog vijftientig, dertig bijgeschreven worden: halve miljoen.

Als mijn droom uitkomt, die ik u heb verklaard, dan krijg ik van prinses Wilhelmina twee miljoen. Maar ze heeft me nog niet geroepen. (gelach) Waar of niet? 's Morgens was ik mijn twee miljoen kwijt toen ik wakker werd. Men stelde mij hier de vraag over dromen. Ik zeg: 'Ik heb een mooie droom gehad.' En toen kreeg ik – ik zal hem vertellen voor de mensen die hem nog niet kennen – toen droomde ik op een nacht mijn eigen dromen; van Gene Zijde zijn ze altijd weer anders en beter, dan heb je dadelijk houvast. Maar ik droomde dat prinses Wilhelmina – ik hoop dat ze het vanavond hoort – mij vroeg: 'Jozef Rulof, kom nu eens, ik heb zoveel van u gehoord. Ik schilder ook.'

'Ja, dat weet ik.'

'En vertel mij eens wat u eigenlijk doet.'

En ik er naartoe, met meneer van Straaten. We kwamen voor de deur. Ik

zeg tegen meneer van Straaten: 'Ga jij maar naar de keuken want hier hebben ze tuutesoep.' (gelach) Ik zeg: 'Want dat hebben we de laatste tijd niet gehad.' En hij naar achteren zo, een straatje om, en hij werd opgevangen door de kok. Ik denk: die heeft het goed.

En ik kwam binnen. En daar zat de majesteit. En toen kwam ik bij haar, ik zeg: 'Nou ja, mevrouw', ik zeg, 'zegt u maar gerust jij en jou tegen mij, dan zijn we lekker dicht bij elkaar, hè.' Ik vond dat het leukste.

En toen zegt ze: 'Wel ja, laten we het maar doen.'

Ik zeg: 'Het is zover weg als ik eh ...'

'Hoe moeten we, wat moet ik doen?'

Ik zeg: 'Ik kan alles.'

En toen heb ik met haar een reis beleefd door het universum, planeten, sterren, verdoemdheid, God, de Bijbel door. Ze zat te duizelen. Twee uur lang. En toen mocht ik weggaan. En toen zegt ze: 'Jij krijgt van mij twee miljoen.'

Ik zeg: 'Ik zal u bewijzen dat ik er goed meedoe.' Ik zeg: 'En u hoort nog wel. Ik zal u in de eerste plaats alle boeken sturen. Een mooi schilderij krijgt u van mij, van de meesters.'

En wij naar huis. Ik zeg: 'Heb je tuutesoep gehad?'

Toen zegt hij: 'Nee, ze hadden geen tuutesoep.' Ik denk: Nou, dan ben ik mijn twee miljoen ook kwijt ... (niet te verstaan). En 's morgen word ik wakker en daar komt mijn vrouw met thee aan, ik zeg: 'Mijn god, mijn god, ga weg met de thee.'

Ze zegt: 'Wat heb je nou?'

Ik zeg: 'Ik heb twee miljoen verloren vannacht.'

'Twee miljoen?'

'Ja.'

En dat is mijn droom.

Mevrouw, als die droom uitkomt, dan krijgt u in een half jaar alle boeken voor niks. Voor niets. U krijgt er zelfs honderd bij om ze uit te delen. Was het maar waar. Wat zijn wij arme, arme bloeders. De dame, de mevrouw, die heeft, die stond verleden in de krant met honderdvijfenzeventig miljoen, ze was een van de rijkste vorstinnen van Europa. Mevrouw, schrijft u eens een klein briefje. U krijgt toch geen antwoord, hoor. Maar als u graag kosmologie wilt hebben.

Mevrouw, laten we dankbaar zijn dat het twintigste deel uit is. Met de mensen die hebben geholpen, er hebben een hele hoop geholpen ... De boeken, de lezingen, en alles wat wij zo doen, zit allemaal weer in 'Jeus III'. En het is er. En als u dat straks in handen hebt dan hoeft ik niets meer te vertellen. U zit ook op een stoel, ik heb op een stoel chaufferen geleerd, en Bernard

zal het u straks wel vertellen, want die vloog op de naaimachine boven, want die wou het drama weleens beleven. Hij zei: 'Bu gijj gansemaal hartstikke gek geworre?'

Ik zeg: 'Ja, ik ben gek.' Ik zeg: 'Maor ik word schaffeur.' 'Ik word schaffeur.' En ik bun het geworre ook.

Dames en heren, wij gaan beginnen. Ik heb hier ... U zorgt natuurlijk dat u op die morgen geld in uw zak hebt, hè, en sparen nog vlug, want van de zomer hebt u natuurlijk alles opgemaakt. Sparen.

'Ik zat buiten,' schrijft hier iemand, 'op een terras,' ziet u wel, 'en keek een meisje achterna.' Was dat soms een man? Is dat niet een man geweest? Van wie is dat? O, godzijdank, een dame. 'Ik zat buiten op een terras en keek een meisje na die op de fiets voorbijging. Langs haar rug zag ik een violette brede streep. Wat kan dat geweest zijn? Is dit een uitstraling of is dat gezichtsbedrog?'

Mevrouw, u had toch geen borrel op? Mevrouw, dat is nu iets, dat kun je overal waarnemen, want als de mens in de natuur loopt en u gaat ... even een schittering ... de mens komt bijvoorbeeld van schaduw in licht, dan krijgt u honderdduizenden flitsen te zien. En dit is nu niet iets waar ik op in kan gaan, want het is niks.

Vindt u het erg?

(Mevrouw in de zaal): 'Zo'n brede straal, zo langs ...'

Ja, al was het de zon, mevrouw, dan zegt het mij nog niets; want dat kunt u buiten allemaal beleven. Maar als u eens wat anders ziet, hou ik mij aanbevolen. O, er staat nog meer op achter. 'Ik hoor soms hele verhalen over de vliegende schotel,' meester Zelanus heeft het in Amsterdam erover gehad van de week, 'kunt u ons vertellen wat dit verschijnsel is? Heeft het te maken met oorlogswapens of is het een natuurverschijnsel?'

Nu kan ik het u navertellen. Ik wist het trouwens allang, daar gaat het niet over. Maar wat is nu een vliegende schotel, dames en heren? Jozef Rulof die weet immers alles? Wij komen van het vloeken tot de gloeiende schotels.

Mevrouw, meneer, wat is een vliegende schotel? Wat zou het zijn? De geleerden die maken zich gek en die worden krankzinnig, alleen reeds door die verschrikkelijke vliegende schotels. Wat is het nu?

In het universum zijn de engelen aan het kaarten en dan vliegt er zo nu en dan zo'n flits weg. (gelach) En dan, als u er vijf, zes, zeven zo bij elkaar ziet, dan zijn ze aan het kaart leggen, dan liggen ze zo naast elkaar.

Mevrouw, het zijn lichtreflexen, door magnetische velden ontstaan. Nietwaar, dat zei meester Zelanus verleden week. Hij gaf er een wonderbaarlijke verklaring van. En wilt u dat helemaal verklaard hebben, dan moet u het hem maar eens vragen, want het is een kosmisch probleem. Maar het houdt

verband met de ontwikkeling van en de groei van en voor het universum. Hij zegt: De ene mogelijkheid die er is, en dat weten wij natuurlijk, zou zijn, dat Gene Zijde zich manifesteert, een materialisatie, dat kan. Dus een persoonlijkheid aan Gene Zijde, meester Alcar of meester Zelanus, die zouden zo in het universum, zouden zich kunnen laten zien door de krachten van het universum. Je hebt gelezen over het geestelijke plasma, 'Geestelijke Gaven' hebt u gelezen. De verdichting van de menselijke aura, die is ook te verdichten al in het universum. En dat gebeurt al door de natuurwetten, want wanneer het een beetje gaat broeien krijgt u vanavond weer een heerlijke bui regen. En dan krijgt u, hebben we hier ook alweer verklaard, het ontstaan weer te zien van de scheppingen, want zo zijn de scheppingen, zo is God aan Zijn scheppingen begonnen. Eerst was er niets, toen kwamen er nevelen en toen kwamen er verdichtingen, en toen scheidden die wolken zich af, en toen kreeg u het embryonale leven op de maan, en zo is ook de aarde begonnen.

Datzelfde probleem kunt u in het universum zien. Dat worden verdichtingen. Dus een astrale persoonlijkheid zou zich, ze zouden zich met miljoenen kunnen laten zien. En waarom doen ze het niet? Ja, dat gaat ons niet aan. Christus hebben ze vermoord, vermoord omdat Hij kwam met goddelijke wonderen. Wonderen helpen niet meer. Als de Messias nog aan het kruis werd geslagen, wat moeten nu de mensen aan Gene Zijde, meesters, of wie het ook zijn, wat moeten zij beginnen met wonderen? Maar het zou kunnen, zegt meester Zelanus. Ook de Vierde Kosmische Graad, die leeft hierin, die gaat zo door het universum, die zou zich kunnen verdichten door wolken. Dat plasma dat kan zich zo snel verplaatsen, zegt meester Zelanus, in één seconde van de Noordpool naar de Zuidpool. En dan is het een zonreflex, die je ineens, tjoem, dáár ziet. Het staat stil, dan is de werking ook weg daarzo, dan is het een weerkaatsing, het spiegelbeeld van hetgeen zich in het universum verdicht, opbouwt, en wetten tot stand brengt. Die worden verstoffelijkt. Het is een aura, het is een plasma. Het is een schaduwbeeld van een werkelijke kracht. En zo kan ik doorgaan, zegt hij, tot in het oneindige, en dan weet u het nog niet, maar het heeft een boek nodig om dat allemaal te verklaren. Vindt u het niet leuk?

En de geleerden, en de geleerden en de geleerden ... En de vliegtuigen zitten zo'n ding achterna, en dan hebben ze het dáár, en dan zit het in ene keer aan die kant. En ze weten maar niet waarvoor. Ik zeg: 'Doctor, kom, dan geef ik u een verklaring. Ik weet het al zo lang.' Jullie hebben het nooit gevraagd, dus ik ga er niet op in. Er is nog zoveel wat ik weet, en dat vragen jullie ook niet. Hèhè.

Ik heb hier: 'Geachte heer Rulof, mag ik u vragen,' wat is dit? 'Een onontwikkeld kind wat nog nimmer talen leerde, spreekt een vreemde taal; wil er

niets mee te maken hebben, en toch komt dit steeds weer terug.'

Van wie is dit?

Mevrouw, dat kind is mediamiek. En dat kind is zeer sensitief. Maar er zijn twee mogelijkheden. Het kan zijn dat de astrale wereld in die persoonlijkheid leeft en spreekt. Maar ik neem aan dat het onderbewustzijn, het vorige leven van deze persoonlijkheid sprekende is.

Ik ben in dit leven pertinent bezig met Egypte, daar heb ik geleefd. U leest 'Tussen Leven en Dood' maar. En als ik het niet gezien had, dan zou ik het ook niet aanvaarden, daar ben ik veel te nuchter en te scherp voor. Maar mijn krachten zijn pertinent, ik weet ook pertinent ook wanneer die Dectar bij mij omhoogkomt. En dat is altijd streng, hard; omdat het daar hard en streng was. Als je flauwekul verkoopt in deze dingen, en je wilt gaan zwaaien en gaan zweven, komt er nooit iets van een mens terecht op dit gebied. Dit moet allemaal op honderd procent gebeuren. Eromheen draaien, gaat niet. Hier moet je altijd de werkelijkheid hebben, of er komt een kloof, er komt een gat in, en in dat luik, daarin dalen wezens af. U leest maar weer 'Geestelijke Gaven'. Die priesters daar die liepen op straat zonder hoofd, liepen ze naar het hoofd te zoeken, ze hadden het hoofd onder de arm en zeggen: 'Mijn hoofd, mijn hoofd, mijn hoofd ben ik kwijt!' Dat was tussen die uittreding gebeurd. Hij was het ook kwijt, zijn geestelijke.

En nu staan we daar voor problemen. Als u dat hoort! Dat hebben meer mensen. Daar hebt u pertinent het verschijnsel reïncarnatie, en aan honderdduizenden mogelijkheden, door die mogelijkheden kunt u vaststellen dat wij mensen honderd miljoen jaren en malen op aarde hebben geleefd. Als het kind, als het kind ook ... De wetenschap is nog zo ontzettend arm, de natuurkunde, de psychologie, godgeleerdheid, astronomie, biologie, geologie, gaat u maar door; ze weten het niet. En als u nu komt, als u een eendje ... Als u een kip neemt en u neemt twaalf eenden-eieren, en dat diertje broedt ze uit, dan staat die kip-moeder zich gek te schreeuwen omdat zij niet zwemmen kan. Maar die eenden die weten het. De wetenschap zegt: 'Kijk, dat is God.' Neen, dat is die onherroepelijke reïncarnatie. Want dat eendje komt terug, komt zovele malen terug bij de eend-moeder, om later dat stadium weer te verlaten, want dat is de reïncarnatie. Wij mensen weten van onze reïncarnaties, levens, weinig af. Ja, weet u wanneer ...

Dames en heren, ik zal u eens even voor een feit en wet plaatsen waar we vaak over hebben gesproken, en waardoor ik u onmiddellijk weer laat denken.

(Tot mensen in de zaal): Komt u binnen, dames. Gaat u maar zitten, er zijn nog enkele stoelen.

Waardoor, dames en heren, en vooral de ouden van mij ...

(Tot mensen in de zaal): Gaat u zitten, heren, daar hebt u stoelen, daar-ginds.

Waardoor spreekt onmiddellijk tot de mens de reïncarnatie? En de wetenschap staat weer, maakt van dat probleem, die ontzagwekkende wetten, maakt de wetenschap weer kletspraat, dierlijk gedoe. Ze weten het niet. Ze weten het niet. (gerommel in de zaal) Daar weten ze het ook niet.

Wat is het, dames en heren, waardoor wij onmiddellijk de reïncarnatie zien?

Meneer Berends, hebt u nog iets? Kan ik nog iets aan u kwijt?

(Tot iemand in de zaal): Ja meneer?

(Meneer in de zaal): 'Ik zou zeggen, door de slaap.'

Och meneer, dat is in Egypte te koop, maar nu niet meer.

(Tot iemand in de zaal): Wat had u, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat kind dat ...'

Ziet u nu wel, nu zult u eens weer wat beleven. Ze zijn er weer glad naast.

(Tot iemand in de zaal): Had u nog iets?

(Meneer in de zaal): 'De persoonlijkheid.'

Dacht ik het niet, jullie denken niet, meneer.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof?'

(Meneer in de zaal): 'Karaktereigenschappen.'

Nee meneer, u was er wel dichtbij, maar dat is het niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Door de kleurlingen.'

Door de kleurling? Wie zegt dat?

Ja mevrouw, maar dat is het niet.

Nou, we hebben er verleden week nog over gesproken. Ze leren niets. Maar het schijnt niet zo eenvoudig te zijn. Is het niet? Je springt maar zo in een wet van de ruimte en dan moet je het weten. Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Jozef?'

Ja mevrouw?

(Mevrouw zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): '...gevoelsgraden ...'

Ja, is het niet. Ja. Het is toch ... Als ik het weer zeg, dan zeggen ze: 'Hè.' Maar zo leert u nu denken. Er is een heel scherp verschijnsel waardoor wij de reïncarnatie moeten aanvaarden, ook al weet de wetenschap de fundamenteën niet te peilen, niet te zien, dan zeggen ze: 'Nou ja.'

Wat is het?

(Mevrouw in de zaal): 'De homoseksueel.'

Dacht ik het niet, daar hebt u het. En zegt u nu allemaal weer niet: 'Ja, daar hebt je het, ja?' Homoseksualiteit. De man die in het lichaam leeft en

zo-even uit het moederschap gekomen is, weet met dat organisme geen raad. Het zijn arme mensen. Men zegt: 'Dierlijk gedoe.' Mevrouw, we zijn het allemaal geweest. U bent er net uit, ik ook. En iedereen. We zijn er net uit. Wie wil mij wijsmaken hier, als moeder en vader, dat u honderd procent man, schepper bent, en honderd procent moeder? Het gaat niet om de schepper, die loopt er maar ... wij mannen lopen langs en naast de schepping. De moeder is het. Mannen die, mannen moeten veel meer ontzag krijgen voor de moeders. Als ze lief zijn natuurlijk.

Maar die gevoelens zien we terug bij het kind, later. Bij de kinderen is het al vlug te zien als u die blik en die reïncarnatie kent, die wetten kent, dan kunt u alles analyseren bij de mens, bij het kind. Maar die wetten die zijn er. En daarin leeft de reïncarnatie. En als u nu ... Dan zegt men 'homoseksualiteit', dat is de overgang van het vader- naar het moederschap. Voelt u hoe heilig die toestand is van de mens die daarin leeft? We hebben hier eens zo'n man gehad, hij zegt: 'Godzijgedankt, er valt een pak van mijn hart.'

Ik zeg: 'Ja meneer.'

Net als het vloeken, verleden. Die meneer die zegt: 'O, o, o, wat ben ik tekeer gegaan in mijn leven en nu heb ik lekker niet gevloekt. Ja meneer Rulof, bloemen krijgen de meesters van mij.'

Ik zeg: 'Ik geloof het.'

Maar die man die daar wordt uitgekafferd – als de mens zich overgeeft aan zijn gevoelens en ze zijn zo – ja, waar gaat het heen? Ze kunnen er niets aan doen. Ze zijn nog honderd procent moeder en lopen rond met een scheppend organisme, weten er geen raad mee. De Hollandse taal en de wetenschap, het woordenboek zegt: homoseksueel. Nu is de man, en de moeder, ze zijn ineens gebrandmerkt. En we zijn het allemaal. Iedereen moet erdoor. Want dat zijn de zeven graden voor vader- en moederschap. Daar weet de wetenschap nog niets van, meneer, en aanvaarden ze ook nog niet. En straks als het zover is, en de psychologie geestelijk en ruimtelijk en goddelijk wordt, dan zeggen ze: 'Mijn god, in 1952 hadden ze al lezingen daarover.' De boeken die zijn er al. Homoseksualiteit bestaat niet, want het is het overgaan naar het heilige vader- en moederschap.

Mevrouw, leert u vanavond weer iets?

(Mevrouw zegt iets.)

Is het de moeite waard?

En nu die gaven. Uit die persoonlijkheid ... Wij allen kennen Frans, Duits en Engels, we kennen al de talen op aarde, Chinees, Japans en alles. Maar ze leven in ons. Van het begin af dat onze ogen opengingen, ging de reïncarnatie, de laatste, uit ons vandaan. Er zijn taalknobbels, en zeggen, mensen met een hobby, die leren talen. Een jongen bij ons in de straat daar, toen ik nog

chauffeur was, een jongen van een slager ging talen leren, in een tijd van vier, vijf jaar kon hij er zestien; en dié kon ze aan, want hij bleef met beide benen op de grond staan. Zestien talen in vijf jaar. Een jongen van de slager. Hij was slager, hij zegt: 'Die jongen van mij die heeft ... dat is een taalknobby.'

Mevrouw, meneer, en zo hebben wij kunst. De ene die komt al krui ... Mozart kruipt naar de piano, die doet dit. Ik was aan het denken vroeger, ook al wisten mijn broers en mijn moeder het niet; mijn moeder wist het, Crisje wist het. En een ander heeft dit weer, dat is de reïncarnatie. Maar de wetenschap zegt: 'De mens als ziel komt voor het eerst op aarde bij de geboorte.' Daar staan we. Zo diep en zo bewust is nu de psychologie. Een psycholoog, als die man doctor is en professor erbij, dan staat hij nog tegen een dooie muur, hij kent de mens niet, zichzelf niet. En je leert de mens nooit kennen. Psychologie is nu nog doodgewoon stoffelijk, maar hij kent de stof nog niet eens, het lichaam niet, want dan sprak hij ook al niet meer van homoseksualiteit.

Dan zeg je: 'Och, kind ...' Ik heb die mensen, ik heb duizenden mensen opgevangen, ik zeg: 'Mevrouw, u bent dat niet; en meneer ook niet.' Ik zeg: 'Maar u moet nu trachten uw gevoel daar en daarop in te stellen, om moeder, echt moeder te zijn. U moet proberen om een kindje te krijgen. Dan gaat u onmiddellijk een stap hoger, want die geboorte, voelt u wel? Die brengt u onmiddellijk tot het mooie, machtige; u krijgt, door het kind, weer moederschap en dan krijgt u vanzelf gevoel, bewustzijn als moeder, door die geboorte, door dat kind te dragen. Is het niet machtig? Doodeenvoudig. En die geleerden die blijven staan, en die geleerden die weten het niet.

En zo zijn de geestelijke wetenschappen nog kruimels, ze moeten de eerste geestelijke fundamenteën nog leggen. Ruimtelijke fundamenteën, een goddelijk fundament wil, heet ... legt u maar vanavond een goddelijk fundament, dit is het goddelijke antwoord, ruimtelijk goddelijk, en dat heet: u bent vader en moeder, ik leef zelf, want de ziel, dat de mens is, is God. En die ziel zegt, God: ik leef in beide lichamen. Nu moet u de radio maar eens beluisteren, de Bijbel nemen en dan moet u horen en lezen. Wat weet meneer Spelberg, doctor Spelberg, en wat weten de katholieken, wat weet de prof, doctor, geestelijke, van God af? Mevrouw en meneer, ze zitten nóg in dat paradijs daar alleen. Ja, ik ga daar maar niet op in vanavond, anders gaat u te veel lachen. Ze zitten er nog met die slang en die perenboom; het waren geen appels, het waren peren. (gelach) Het waren citroenen. Er waren rooie, zoete en bittere peren bij en Adam wist precies waar de heerlijke was met een rood kleurtje. Zo'n sufferd was het toch ook niet. Maar daar gaat het niet over. De geleerden staan nog voor die wetten en weten het niet. De godgeleerde is straat-, straat-, straatarm. Menselijk onbewust. En die spreekt over God, en die heb-

ben het over de ruimte.

Mevrouw, dit is zuiver een reïncarnatie. Hier komt het onderbewustzijn omhoog. Als, kijk, en u kunt het merken ... Hoe oud is dat kind?

(Mevrouw in de zaal): 'Elf. Het is eigenlijk ...'

Nee, dat dacht ik wel. Maar u kunt het merken naarmate ... als Gene Zijde werkt – nu krijgt u sensitiviteit, want dat gevoel is er reeds – dan is er ook nu nog van beïnvloeding sprake. En dan kunt u in contact zijn. En daarin ... Kijk, en nu ben ik zo: ik was volkomen krankzinnig geworden indien ik voor mijzelf geen rem had. Als de mensen bij mij komen in die jaren en ze waren zo, zo, zo, ik denk: Hoe bestaat het, als u al die boeken hebt gelezen. En ik heb er nog honderdduizend in mij, laat staan meester Zelanus, dan moet je toch zeggen: 'Hoe hou je het uit?' De mensen zeggen tegen mij: 'Hoe houdt u het uit?' Ik zeg: 'Mevrouw, ik heb een rem.' En ik word niet gek, u wordt gek, ik niet, omdat u niet denkt. Ik ga net zolang doordenken tot ik er ben, één ding. En als ik erdoor ben, mevrouw, is het bezit. Dan word ik ruimer. Dat hindert me niet. Ik moet altijd zorgen, zei meester Alcar ... – die gaf me zoveel te leren – totdat je alles kwijt bent. Dat noemt men mediteren, nábelevan.

En nu gaat u beginnen met uzelf. Als die stem, die taal ... Zo denk ik erover. Is die taal in staat om mij te dienen en te helpen? Kan ik er wat aan verdienen? Neen? Dan gaat die taal overboord, dan heb ik er niets aan. En dat is úw wil. Is dat niet zo? Doodeenvoudig.

Maar de mensen, er zijn mensen die wouden schrijven, en die wouden dit, ook op dit gebied. Ik zeg: 'Mevrouw, als u gaarne gek wilt zijn, gaat u maar door.'

Wat zeggen die dingen als u er zelf narigheid van hebt, niet? Hoeveel spiritualisten zitten er niet in de Rosenburgs? En daar zitten ze nu.

Ja, ja, en dan schrijven ze zomaar. Ja, hij zegt: 'Ja, ik zal wel voor mijn kind zorgen.'

Ik zeg: 'Zeker het gekkenhuis in? Zegt die dat ook niet?'

We moeten leren denken. De ergste dingen, innerlijk, geestelijk, die we voelen en beleven, kunnen eruit. We moeten eerst gaan vragen: Wat wil ik? Welke liefde wordt me daar aangepresenteerd? Die ik zomaar op de straat kan vinden, heeft geen cent te betekenen. Voor liefde en geluk moet men vechten, voor bewustzijn moet men vechten, moet men denken. En als men zegt: 'Morgen begin ik eraan.' Morgen is Gene Zijde. U leeft hier aan Gene Zijde! Morgen bestaat er niet in de kosmos. Iemand zegt: 'Morgen zullen we eraan beginnen.' Morgen ben je gek, ben je arm, morgen is het niet meer nodig: nú staan wij voor Golgotha. Wat wilt u, wat wenst u? Uw woord, uw lipje open, en ik weet het: uw naamkaartje ligt reeds op tafel.

Waar of niet, ingenieur? Wat zei uw prof daarvan? Dat wist hij niet, hè?
(Meneer zegt iets.)

Voelt u hoe eenvoudig of het wordt? Ik kan er nog op doorgaan, maar dan wordt het een zware les. Bent u tevreden? Zegt u dat aan dat ...

(Mevrouw in de zaal): 'Mag ik u even vragen?'

Jazeker.

(Mevrouw in de zaal): 'Over meester Alcar ... (onverstaanbaar) als nou hier in dit geval geen meester Alcar aanwezig is die daar mij toch kan zeggen ... (met stemverheffing) en dan tóch wil komen. Misschien heb ik u niet goed begrepen.'

Ziet u, als u 'Geestelijke Gaven' leest ... Ik heb een meester Alcar; ja mevrouw, ik moest blijkbaar voor deze wereld iets doen.

(Mevrouw in de zaal): 'Nou ja, ik mag ...'

Elk mens is mediamiek, sensitief, elkeen. Ik kan van u allemaal instrumenten maken, ik doe het alleen niet omdat u niet wilt denken en u doet toch niet wat ik wil. Ik kan van u, heb ik u gezegd, ik kan u op slag, op de seconde kan ik een genezer, een genezeres, en een kei, net zo sterk als die man uit Engeland, net zo sterk dat ik het zelf heb beleefd. We gingen eroverheen, en de wonden, zulke gaten in de benen, zo: dicht. Dat kunt u ook. Als u doet wat ik wil en wat ze willen. Maar u hebt geen geloof. Misschien. U zegt: 'Ik wil', mevrouw, maar dan is het er vanbinnen nog niet. En dan zegt u: 'Ik zal.' Maar dan ligt er vanbinnen nog een klem van vroeger die niet mee wil. En zo is de mens, de persoonlijkheid, versnipperd. U leeft in dagbewustzijn.

Weet u wat mijn geluk is, mevrouw? Ik heb niks. Maar u hebt allemaal wat. En u moet hierin niets zijn, niets willen zijn, dan wordt u iets. Ik word geslagen en getrapt, belastend en beroddeld en bekletst; maar mij doen ze niets. Er zijn mensen die, als je ze aankijkt en maar even iets zegt: wrrang, daar liggen de boeken. Zeven jaar lang studie gaat zo overboord. Ze zijn al geraakt. Mevrouw, die moest ik over mijn knie nemen. Maar ik zal me wel in acht nemen. Ik zeg: 'Kom eens hier, een pak slaag hebben jullie nodig.'

Ik ben zo ontzagwekkend geslagen en getrapt, niet getrapt, ja, knauwen van meester Alcar, hij zegt: 'Ja, moet ik je laten verkindsen en verkrankzinnigen? Dan dit, of ik stop. Wíl je denken? Dan kan ik verder.'

Ik zeg: 'Ja graag, wat moet ik doen?'

'Dan dit, en niets anders dan dát.'

Veertien dagen met één probleempje, dag in dag uit. Doe ik dat goed, doe ik dat goed, kom ik erdoor, zal ik erdoor? Dan weer verder. Zo moest die arme meester Alcar met mij rondspringen. Maar ik heb het gekund. Ik kan luisteren. Ik kan iets doen. En ik wíl ook iets doen. En dan in de eerste plaats: ik wíl van de mens niet verkeerd denken. De mens is voor mij een goddelijk

leven. Dat karakter zegt mij geen cent. En die persoonlijkheid die er is, of mevrouw nou die of die, en meneer die is, zegt mij niets. Dat is allemaal leven. Zo leven wij aan Gene Zijde. Dat zijn de meesters, en dat was Christus.

En nu zegt men: 'Ja, maar wij hebben geen meester Alcar.' U hebt Christus in plaats van meester Alcar, wat wilt u? Ja, daar zitten we nu.

U moet eens met de Messias leren praten, dame. Ik kan elk ogenblik met Hem praten. Geloofst u niet? Maar niet zomaar naar dat Al daar. Maar dan heb ik Hem hier, dan zie ik Hem hier als mens, zoals Hij hier geleefd heeft, anders krijg je Hem niet. En dan moet u niet beginnen met gij, u; dan moet u zeggen: 'Zeg, hoe is het met jou? Toen jij hier was als een klein kind.' Je kunt toch tegen een kind niet van gij en u gaan praten? Want nu is Christus een kind. En dan ziet u Hem. En dan komt het vanzelf, dan ziet u Hem vanzelf. Het wordt zo machtig eenvoudig, maar zo heilig ontroerend, dame, dat je elke dag God midden in Zijn gelaat kijkt. Als u er maar aan begint. Er is niets met de mens te doen indien de mens pertinent zegt: 'Ik begin.' Maar de mens is nog versnipperd. Ze leggen voor dat karakter geen fundamente. Is dat niet zo? De mens sterk? 'Hoera', zeggen ze, 'en ik doe dit!' En als het erop aankomt, bom, daar liggen ze.

Vertrouw geen mens. Ik vertrouw alleen het leven. Meester Alcar moest mij vertrouwen. Weet u hoeveel pakken slaag dat ik heb gehad? Dat leest u zo meteen in Jeus III, dat echte vechten, vechten om sterren en planeten te kunnen overwinnen. Ik ben geen hemelbestormer. Maar ik ben een bestormer van het universum, en ik ben erdoor gekomen. U moet mij niet vragen ... Als u 'Jeus III' uit hebt, dan moet u mij eens vragen, dan moet u eens vragen gaan stellen straks: 'Hoe bent u daar doorgekomen?' Nou, dan loopt uw bloed 's avonds hier weg. Leuk, hè?

En 'ik heb geen meester Alcar'; mevrouw, ik ging, meester Alcar die keek ik op een ogenblik niet eens meer aan. Ik zeg: 'Ik moet u niet meer. Ik ga verder, hoger.'

En toen riepen ze in het universum: 'Op aarde is er een ontwaakt die een gevecht begint met de Messias.'

Ik zeg: 'En jullie kunnen stikken.' Hard? Ik zeg: 'Het gaat hier om leven en dood, om een man die moet sterven en een vrouw en een kind. En daar wil ik voor sterven. Want Hij zei: Wie Mij wil aanvaarden zal het Mijne ontvangen.' Ik zeg: 'Heeft Hij dat gezegd?' Ik zeg: 'Meester Alcar, wat zegt ú?'

Hij zegt: 'Ja, dan moet ik u meenemen.'

Ik zeg: 'Nee, Hij moet Zelf komen.' Ik zeg: 'Heeft er op de wereld een Christus geleefd? Interesseert Zich die mens, Christus, niet meer voor joden in Jeruzalem?'

Mevrouw, gaat ú eens zo vechten, dan krijgt u een beroerte. Morgen hebt

u een hartverlamming, want u bent niet zeker van uzelf. Ik wel.

En toen kwam Hij, Christus kwam. 'Hebt u Mij geroepen? Jeus, Jozef, André, ken je Me nog?'

Ik zeg: 'Ja, ik ken U.'

Dat krijgt u straks te lezen, te horen. Dat is kosmologie, mevrouw, kunt u in de kosmologie horen. Maar toen ging het om het ganse universum. Toen ging het ... Ik zeg: 'Ben ik instrument of niet? En als jullie denken dat ik het ben, dan ga ik je voorbij, want nu moet de Baas Zelf komen.'

In de oorlog wouden ze mij naar Duitsland hebben, heb ik u verteld, dat komt ook in 'Jeus III', en toen stuurde ik heerlijk met een papiertje de ruimte in: 'Zoek het vandaag maar uit, morgen ga ik naar Adolf. Wij beginnen aan 'Geestelijke Gaven'', want meester Zelanus had het verteld, 'of ik ga naar Duitsland want daar leven ook kinderen van Onze-Lieve-Heer.' Zal mij een zorg ... Ja, ik ga duiken, ik ga onderduiken, ik ga vier, vier jaar, twee jaar, drie jaar niets doen. Schrijven in een hoekje? Nee, ik vlieg Adolf aan als het moet en Satan erbij. En de duivel, die ben ik zelf. Ziet u, en toen stuurde ik naar de engelen ... Ik zeg: 'Meester Alcar, zoek het nu maar uit, jullie zijn afgezanten van Christus, meesters; bewijs het!' En toen wisten ze, miljoenen hoorden het in de sferen: André is bezig en die daagt meester Alcar uit. Om half elf. En één seconde later kwam dokter de Ruyter al in contact en die hoorde: 'Ga naar Jozef Rulof.' Net als ik: 'Ga naar Den Haag, ga naar Johan, ga naar Bernard.' 'Ga naar Jozef Rulof, ga naar Jozef Rulof, ga naar Jozef Rulof', en het zat vast; en om half vier stond hij voor mijn neus. En toen ging ik het bed in, toen had ik bloedende kanker. Ik kreeg eitjes en melk van Hitler en ik had het best, dame, de hemelen hadden gezegd nu. Maar we zullen maar ophouden, vindt u niet?

Als u het geloof hebt en het weten wil ontvangen, en u wilt er iets voor gaan doen, dames en heren, dan betreden we aanstonds nog wel de maskers en de mensen, en dan komt de mens tot ontwaking. Ga niet tot een meester Alcar, dame, want die is van mij. En die kan u niet helpen, want hij zegt: 'Aan één heb ik mijn handen vol.' Want die Jeus die was verschrikkelijk. Ik was veel te opstandig en te wild. Ik barstte bijna vanbinnen van kracht. En dan liep ik maar weer de garage uit, de boulevard over, dan kwam ik terug, was ik een beetje moe, en dan had ik me weer geremd. Nu doen we het met wijsheid, nu doen ze het met schilderijen, met de boeken, en met alles. Leuk, hè?

Weet u nu genoeg?

Merci.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Meneer?

(Meneer in de zaal): Mag ik hier nog een kleine vraag over stellen? U zei zo-even: als een moeder een kind baart, dat zij daardoor ... haar gevoelstoestand verhoogd werd. Maar hoe staat het nu met iemand die het mannelijke organisme bezit en moederlijke eigenschappen daarvoor bezit, hoe moeten die het beschouwen in dit leven: Gaat hij verder en blijft hij zo omdat hij niet hoger kán komen in tegenstelling van die moeder?’

In dit leven?

(Meneer in de zaal): ‘In dit leven.’

Kijk, dames en heren, nu gaan we natuurlijk over de homoseksualiteit.

(Meneer in de zaal): ‘Nee, het is maar eventjes, hoor.’

Je hebt zeven graden van het vaderschap. Je bent niet ... Laten we nu zeggen dat u nu, meneer Berends, in de hoogste graad bent, u bent nog niet klaar met de aarde, Moeder Aarde houdt u nog gevangen, dat is de kringloop der aarde, de planeet moet u gans beleven als moeder. Begrijpt u dat? Dus dan ga je hier (Jozef tekent wellicht op een bord), zeven levens krijg je als man, en in ene keer komt u hier en dan gaat u terug, dan moet u eruit, en dan hebt u die scheppende kracht al niet meer, want het moederorganisme, het moederlijke bewustzijn dat gaat na levens, daar gaat u vanzelf uit, want u bent dalende, u gaat dus uit scheppend naar dalend, en dan staat u daar. Nu te zeggen, nu bent u man, nog man, hier bent u nog man, en je hebt, nu ga ik zó, maar ik moet zó gaan, want je bent hier moeder, dit is vaderschap, dit is moederschap, dat is de kringloop, dat is een kringloop, hoor, dit gaat zó, goed. Maar ik neem het hier, maar ik moet het hier nemen, want hier is het moeder-, en dan kom je hier, en dan ben je vader geworden, en je bent nog moeder, je voelt je nog moeder, want die zevenentwintighonderd levens, die zeven levens die je hebt gehad als moeder, dat slaat u zomaar niet uit u weg, vandaan: dat is een natuurwet. En dat moet langzaamaan verbloeden, dat moet zich oplossen door het scheppende, het scheppende in het en voor het organisme, dat het gevoelsleven, u, gij als persoonlijkheid overneemt, en dan leeft u nu in dat lichaam. Langzaamaan komt u eruit, en dan wordt u weer volslagen moeder – voelt u wel? – en volslagen schepper. Dan gaan die gevoelens van mannelijk moederlijk zijn, dat is het, die gaan uit u weg, want langzaamaan lost dat moederlijke gevoel op en u wordt man, schepper.

En nu krijgt u weer zeven levens, zeven overgangen, dat zijn de overgangen, dat is het universum, bijplaneten van een planeet, van de maan naar bijplaneten dat gaat precies hetzelfde, gaat u over en dan krijgt u werkelijk dat universele goddelijke scheppende gevoelsleven, dan bent u, dan gaan we zuiver naar dat lieve vaderschap. Dat werkelijke vaderschap is het dienen voor de moeder en de kinderen. Voelt u wel? Dus de vader en de moeder dienen nu voor de reïncarnatie, voor het nieuwe leven. En die mensen lopen

daarmee. Voelt u wel?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

En dat zijn halfbewusten in vader- en moederschap. De wereld zegt: 'Het zijn beesten.' Het zijn geen beesten. Ik kijk niet slecht naar die mensen. Die mensen die zijn als ik ben, net zo, ik ben er net even uit. Kijk anders naar die mensen. Ze moeten geen getierlantijn en geen kermistent van goddelijke wetten maken. Daar heb je het nu. Is het niet zo? Daar spuwt de maatschappij op. Daar trapt de maatschappij op, en daar kijken ze aan. Meneer, wij lopen wel, wij hebben wel een kleinigheidje nog in ons dat ernaar uitstraalt, denkt u ook niet?

(Meneer in de zaal): 'Ik denk het wel, ja.'

Ja, kom er maar gerust voor uit. Als wij het werkelijk zijn, wij zijn vader en moeder, dan is het al prachtig, meneer, maar we zijn er net twee seconden vandaan en uitgelopen; door het leven, door reïncarnatie.

Voelt u hoe machtig die problemen ook zijn, maar hoe eenvoudig of het eigenlijk wordt? Ik heb die wetten beleefd, meneer. Ik kan ze u verklaren. Ik heb honderdduizend reizen gemaakt met de meesters. Ja, het is wel wat, als je dat nu allemaal bedenkt dan zeg je: 'Mijn god, mijn god, mijn god, hoe hebben we het uitgehouden.' Nou ja, het is er. Neemt mij ook niemand meer af. Als u begint, krijgt u het ook.

Maar bezwijk niet door een hard woordje. Er zijn mensen die voelen zich even geraakt, pfff, zo een windje. En dat vecht voor Christus, én we zetten alles in, en dan komt van die kant een windje: pfft, weg. Dat zijn dan vechters. Wat had Onze-Lieve-Heer aan dergelijke fantasten gehad?

Petrus, Petrus, we hebben het daar ook over gehad, en Johannes en Andreas, en ze zijn momenteel zo heilig. Ik heb met Petrus gesproken, ik zeg: 'Jij was toch ook een beste.'

'Ja, ik was er nog niet.'

Ik zeg: 'Naast de Messias wandelen en Hem dan nog verloochenen.' Ik zeg: 'Ik ben ook van dat soort.' Ik heb Johannes gezien, Petrus gezien, Paulus gezien, Andreas gezien, ik heb ook Judas gezien. Met Judas, voor Judas vecht ik nog harder als voor Petrus, want Petrus die is bezweken. Judas niet, die zegt: 'Ik heb het Heiligste verraden dat ik had', hij ging zich ophangen. Meester Zelanus heeft u de lezingen gegeven, wat moet ik nog zeggen?

Als u in die wetten komt, mevrouw, meneer, dan is God naast u, in u. Dan leeft u werkelijk gelukkig. En dan is er geen narigheid meer, en dan is er geen verkeerd zijn meer, dan is er alleen liefde – u gaat het verkeerde, het afbrekende, het geroddel, de kletspraat ... – die zegt: 'Ga eruit, mijn deur uit, Satan.' Want het voert u ... Alleen als u al luistert bent u van dezelfde slag, dezelfde graad. Bij mij hoeft niemand te komen. Hoefden we vroeger ook

niet te doen bij Crisje. Als je bij moeder kwam kletsen: ‘Bennad het ’t weer gedaon.’

‘Dan bu gijj zeker begonnen’, zei moeder dan.

‘Jao moe’der, ik ben begonnen.’

‘Dacht ik het niet.’

Ja, en als er geslagen moest worden dan hielden we de ellebogen maar in de hoogte, en dan sloeg ze zichzelf nog, die arme. Dan zegt ze: ‘Jao, daor kan ik nie’t deurkomme.’ En dan deed je maar zo. (gelach) ‘Daor zit zo’n galgestrop, dèn het wâ ...’

Dames en heren, ik ga nu beginnen.

‘Geachte meneer Rulof,’ ziet, ik ben al geacht ook, ‘Ik wil u en de meesters danken voor de liefde en het geduld aan uw toehoorders en vragen betoond. Het spijt mij erg dat u zo teleurgesteld bent wat ons denken betreft.’ Ja, ben ik, onherroepelijk. Niet voor allemaal. ‘Ik heb veel lezingen in Diligentia en avonden in het gebouw ‘Ken U Zelfen’ meegemaakt, en ook dikwijls uw boeken herlezen. Maar nu eindelijk begin ik de diepte enigszins aan te voelen. Wordt u nu maar niet wanhopig. Ik doe mijn best.’ Dus ik heb er toch een te pakken, zie ik. ‘Ik zit nog in mijn stoffichaam en vind ik het heel moeilijk abstract of in de geest te denken.’

Abstract. Van wie is dat?

(Mevrouw in de zaal): ‘Van mij.’

Abstract. Van u, zuster? Noemt u ... Wat is ... Denkt u abstract?

(Mevrouw in de zaal): ‘...dat verlang je toch ...’

Mevrouw, dat kunt u niet eens.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee?’

Nee, kunt u niet, u kunt niet abstract ... U kunt wel abstract schilderen, maar dan is het nog niet zo. Men noemt, de wereld noemt dat abstract. Maar wat is abstract?

(Mevrouw in de zaal): ‘Dat is niet stoffelijk.’

Mevrouw, zuster, dat is half ... Als u een gek hebt – voelt u wel? – die is nog bewust in zijn toestand. Maar wilt u abstract hebben dan moet u nog gekker dan gek zijn, en dan bent u er nog niet. Want het eigenlijke abstracte is het astrale werkelijke. Voelt u wel? En dan is het nog werkelijk. Maar hebt u dat? U voelt wel weer, dat woord heeft ruimte, bezit ruimte. De eigenlijke woordenkenner die begrijpt niet eens wat abstract is. Men begrijpt niet, mevrouw, dat wanneer men over de dood spreekt, en sterven, dat er geen sterven is, en ook geen dood. Voelt u wel? Zo kan ik u het halve woordenboek nog ontnemen. Weg met dat woord, want sterven is er niet. Sterven is er niet. Doodgaan is er niet. Verdoemdheid is er niet. En dan kunnen we doorgaan, en dan krijgt God eindelijk licht voor Zichzelf. Want Hij zegt: ‘De mensheid

in Den Haag of in Holland, of waar dan ook, krijgt een nieuw woordenboek, Mijn woordenboek.' Want daar hebben we nog niets van.

Wat men gemaakt heeft voor de literaire wereld, de faculteiten, de universiteiten, zuster, dat is nog allemaal halfwakend abstract, daar zit geen grein werkelijkheid bij, is niets van waarheid te beleven. Niets, überhaupt nichts. Der Mensch stirbt auch. Zei ik het niet verleden week?

Daarom bleef ik eventjes bij dat woord abstract. Maar ik ga niet verder op dat abstract. Maar als we erop doorgaan zult u eens kijken wat een woord is, een woord. U moet eerst leren woorden begrijpen, en woorden ontleden. Wanneer de mens ... die rampzaligheid, de mens schrijft brieven, en dan schrijven ze zo, en dan ga ik lezen, ik denk: zijn ze dat nu werkelijk? Mevrouw, u begrijpt zelf niet, u begrijpt zelf niet wat u schrijft, want u hebt daar woorden, die bestaan wel, maar dat is het niet. U kent de taal nog niet eens.

Ik kom uit de klei uit Gelderland, moet de Hagenaars de taal leren. Ik heb nooit en te nimmer een bladzijde in mijn handen gehad, maar ik voel de werkelijkheid van het woord. Zo hebben ze mij opgevoed. Waarom doet u dat toch niet? Ja ja, daar zitten ze weer.

(Jozef leest verder:) '...of in de geest denken. Ik lees nu weer over Gerhard de koetsier, om zijn denken om te schakelen. En hem werd alles bij beetje en brokjes getoond. Aan Gerhard werd gezegd: 'Gij moet vergelijkingen maken vanuit het geestelijke met het aardse.'

En dat leer ik u nu. En kunt u dat niet? Vergelijkingen maken met het geestelijke. Als u hier al schrikt, zuster, voor iets dat werkelijkheid is – maar men zegt u en het is waarheid, en u neemt het niet – wat wilt u dan aan Gene Zijde als geest, u bent nu uit de stof, beginnen? U staat voor die fundamente, die koude muur, die ruimte, dat is een ruimte, dat is een wereld, die is volkomen koud als een Noordpool, want u bent hier ook koud. Warmte gaat er niet van de mens uit. In de woordjes, in het denken, leeft geen warmte en geen liefde en geen ruimte, het is allemaal: hangwhangwhangwhang. Moet je horen, dan zijn ze zo groot en: 'Hou nou eens op.' En dan krijg je een snauw, en dan zou je ze. Ik niet, ik sla niet meer. Dan sla je jezelf. Dan zou je ze: 'Kind, kind, kind, kind', maar dan zijn ze tachtig en zestig en zeventig. 'Kind, kind, denk toch wat je zegt.' U moet eerst de taal leren en de taal leren begrijpen.

Bij ons zeiden ze: 'Ja, dat zou je wel willen. Je bunt hatstikke gek.' (gelach)
'Gij moet vergelijkingen maken vanuit het geestelijke met het aardse en hij kon zien.'

En kunt u dat niet nu u al die boeken hebt gelezen? U leeft aan Gene Zijde. Ik kom vanuit Gene Zijde, ik moet terug naar de aarde, ik, door al die stootjes van meester Alcar – moet u lezen zometeen in 'Jeus III' – raakte

ik mijn aards gevoel kwijt. Ik denk: ik hou niets meer over. U voelt wel, die Egyptenaren, er zijn er heel wat bezweken, want dan waren ze hier en toen konden ze niet meer terug, want je kunt niet meer terug als je hieraan begint. Wel luisteren, wel lezen, u kunt altijd terug, want u bent er nog. Maar ik moest eruit. Ik moest uittreden, ik moest weg. En toen kreeg ik zoveel geestelijke ruimte in mij dat ik geen adem meer had, en toen moesten we door. En toen kwamen we in 1940 voor 'Het Ontstaan van het Heelal' te staan, en toen zegt meester Alcar: 'Ik moet ophouden, want gij gaat kapot.' Zo zei hij het: 'Je gaat kapot, je bezwijkt.'

Ik zeg: 'O ja?'

Hij zegt: 'Ik kan kosmologie brengen.'

Maar hiérover is nog niemand geweest. Geen Socrates, geen Plato, geen Egyptenaar. Want ga maar na, er zijn nog stenen die godendom te vertegenwoordigen hebben, een wind, een nacht, een godheid. Nee meneer. Ja, het is wel ... Ze waren er dichtbij, meneer. Een godheid: een steen, een stukje vuur, en een stukje licht, dat waren allemaal goden. En het is God. Ze waren er dichtbij. Maar dat was pertinent God. Dus dat ging weer te ver. En toen zijn ze bezweken. Want ze konden niet verder. En toen hebben ze mij uitgedaagd. Maar daar heb ik het ook alweer niet over. Anders ga ik een lezing maken en dat komt allemaal straks. Stel zelf de vragen als u 'Jeus III' in uw handen hebt.

Maar toen zijn wij begonnen om geestelijk essentieel te denken, volgens de wetten. 'Ik leef hier.' 'Ik ben hier op aarde.'

Hoe denkt u nu elke dag?

'Ik ben nog op aarde.' 'Ik leef in de maatschappij.' 'Dát is mijn vrouw.' Dat zou je wel willen. 'En dat is mijn man.' Dat zou je wel willen. Wat u allemaal hebt – kan ik al beginnen – is gekregen goed vandaag.

Hebt u een lieve vrouw, meneer? Ben je ze misschien straks kwijt, want het kan zijn dat ze een ander toebehoort. We hebben miljoenen levens gehad. Ik kan zo naar vorsten en koninginnen gaan, ik zeg: 'Dat is mijn grootmoeder die jij daar hebt, daar heb ik nog wat mee te maken, met die.' Maar ze geloven je niet, meneer Götte.

En zo is alles geleend goed. U leeft nu voor de opbouw. Ik leef in de oneindigheid. Het kan mij niet schelen als ik mijn hele familie op straat dood vind, want ik ga eroverheen, want ik weet: ze krijgen 'vleugeltjes'. De mens staat bij de kist en schreit zich leeg, en zet een hoge zwarte hoed op en zegt: 'Ja, huh ...' (Jozef maakt huilende uithalen.) Wat zegt u? Ik zeg: 'Laot me nie't lachen.' Op het kerkhof bij de Lange Hendrik zat ik me gek te lachen, want hij was niet dood, hij stond er zelf bij. En in de kerk kreeg ik: 'Snuuf eens efkes, Jeus', van tante Trui. Ik zeg: 'Daar heb je haar ook nog.' 'Laot je

tuute maor snuuve. Ik, ik, ik weet ... Vader staat er zelf bij.' En vader keek naar zijn eigen lijk. Hij zegt: 'En het wordt nog ingezégend ook, en ík had het moeten hebben.' En toen wist hij in ene keer hoe diep de katholieke kerk was.

Mevrouw, denkt u daar eens over.

Maar ik ga eerst die brief eens uitlezen. Voelt u hoe machtig mooi ... Ik kan aan honderdduizend problemen beginnen, en dan laat ik dat ... alleen met een paar woordjes. En dan ga ik u machtige dingen vertellen, en dan schrijven wij ineens weer een boek. Maar ik moet dat briefje van u afmaken. Zoveel zit er aan één woord vast. Ja.

Gij moet vergelijkingen maken vanuit het geestelijke naar het aardse, sta daar eens bij stil, dan kun je leren, dames en heren, dan kunt u allemaal ... Ik maak van u allemaal schrijfsters en schrijvers. Als je geld hebt en het zelf uitgeeft natuurlijk. Heb ik ook. Moet je maar gaan werken. Wij begonnen met dubbeltjes en kwartjes om een boek uit te geven. We hadden veertienhonderd gulden bij elkaar en dan kwam die chauffeur van (uitgeverij) Mouton en toen zegt hij: 'Dat is ook bloed.'

Ik zeg: 'Ja, dat is bloed.'

'Hoera, het eerste boek is uit.' En ik gaf er zevenhonderd weg, ik was ze in ene keer weer kwijt, in twee dagen.

En toen zei meester Alcar: 'Als je zo doorgaat dan komen we er nooit.'

Ik zeg: 'Waarom? Ik ben ze kwijt!'

'En waar is het geld dan?'

Ik zeg: 'Geld heb ik niet.' (gelach)

En toen had ik er nog maar driehonderd. Nou, mevrouw, hoe krijg ik mijn geld terug? Moesten we weer beginnen, ik was ze kwijt. In plaats dat die mensen me nou eens waren gaan helpen, maar ik heb niks gezien, hè? Ik was zo blij dat ik mijn boeken mocht uitdelen. En later moest ik ermee ophouden – het is waar, sta je stil – want we moesten door. Met dubbeltjes en kwartjes, centen.

(Jozef leest verder:) 'Hebt u nog maar wat geduld. En voelt u zich alstublieft niet zo teleurgesteld,' zegt u daar nog achteraan. 'Ik heb veel vragen, maar zij vliegen nog niet zo hoog van de aarde, het betreft hoofdzakelijk mijn beroep.' Daar heb ik niets mee te maken, dame. 'Ik kan nog niet verder denken, want ik wil me nog niets verbeelden.' Wat is dat nu weer? U wordt God. 'Ik verbeeld mij niet dat ik te hoog vlieg.'

Als u te hoog vliegt valt u toch wel. Ja, de mensen krijgen er narigheid van. Als de mensen hier ... Er komt iemand, jaren geleden ... Ik zie ook die mensen niet meer. Die zijn allang weg hier. Die houden het ook niet zo lang uit bij Jozef Rulof. Die man die vroeg me eens op een avond: 'Mag ik ook bij de zittingen?' Toen waren de meesters begonnen te spreken.

Ik zeg: 'Ja, got, waarom niet.'

Die man komt thuis: 'En nu moet je nog eens wat zeggen. Ik ben nu de baas! Ik mag erbij.'

Ik zeg: 'Waar mag je bij?'

Toen zegt hij: 'Wat is er gebeurd?'

Ik zeg: 'Is die even gek?'

Toen kreeg meneer de hoogmoedswaanzin in zich, want hij mocht bij de zittingen van de meesters. Ik zeg: 'Meneer, u gaat er alweer uit.'

En hij ging eruit. Ziet u, dan nemen ze dadelijk het zwaard in handen en dan hakken ze maar. Dan worden ze op een voetstukje geplaatst. Ziet u?

Als je met zulke vetleren medailles hier in ons rijk rondloopt, dame ... Hoe lopen die mensen dan niet, zó? Nou, als ik zo'n hoogwaardigheidsbekleder als admiraal, een generaal tegenkom, doe ik altijd zó: pvft. Ik zeg: 'Meneer, dat is bloed.'

'Ik ben admiraal, ziet u dat niet?'

Ik zeg: 'Meneer, voor die smerige, vieze, kleverige dingen heb ik geen ontzag.' Ik zeg: 'Ook niet meer voor de anjers. De anjer van Onze-Lieve-Heer wordt ook al besmet. Daar zitten die twee miljoen aan vast.'

(Jozef leest.) 'Ik kan nog niet verder, ik moet leren denken.'

En nu ga ik door. De mensen die vanavond hier weer voor het eerst zijn, denken natuurlijk: die man is volkomen gek. Volkomen gek. Maar ik krijg ze nog wel. Als ze geduld hebben natuurlijk.

'Ik zou graag willen weten wat reumatiek is.' Hierzo, dat is een zuster van het ziekenhuis. 'Pijnstillende injecties heeft men in Engeland ontdekt,' nu ga ik Latijns leren, 'butazoladine, butazolidine,' is het niet zo? Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Butazolidine.'

Maar waarom zeggen ze het niet in het Hollands?

(Mevrouw in de zaal): 'Weet ik niet.'

Ik ook niet. Maar waarom moeten we nu, waarom zet de wetens ... o, dan snappen wij dat natuurlijk niet. Dan is het niet zo erg als je dat leest wat erin zit. Maar dan komt er vergif uit natuurlijk, hè?

'Maar de oorzaak van de ziekte kan men er niet mee bestrijden.'

U wilt natuurlijk nu een diagnose hebben. Dan moet u het later maar eens hebben over reumatiek. Als de meesters het goedvinden. Want ik kan weleens kanker ontleden, tbc, reumatiek is ook zo te ontleden, hoor, dame. En dan krijgt u ook voorbeelden en vragen. Maar daar hebben we het nu niet over. 'Wilt u mij er meer van vertellen?' Straks, later, als we zover zijn.

'Werkt magnetische bestraling genezend van mens op mens, of stralen van bepaalde metalen?' Mevrouw, leest u 'Geestelijke Gaven' maar. 'Alles wat men voor een ander doet, doet men voor zichzelf.' Jazeker, dame, maar niet

als je de mens vijftig gulden afsteelt. 'Hier is iets van mij afgenomen, en heb er niets voor teruggekregen en dit is toch niet de bedoeling van de leer der meesters?' Wat bedoelt u daarmee?

(Mevrouw in de zaal): 'Leest u maar even verder.'

O, dank u.

'Mag ik een voorbeeld aanhalen. Als ik vroeger een kraamvrouw en haar baby gewassen en verzorgd had, en ze zei dan: 'O, wat is het heerlijk zo fris verzorgd te zijn. En wat ruikt de baby toch lekker.'

Ja, die ruiken lekker. Maar waarom, dame, weet u dat ook? Er zijn moeders, vele moeders. Waarom ruikt uw baby ... Waar ruikt uw baby naar, dame? En wat is dat voor een reukje? Die kan ik u verklaren.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat is niet thuis te brengen.'

Is die niet thuis te brengen? Mevrouw, alles kunt u thuis brengen.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, u, maar ik niet.'

Als u het kerkhof op gaat, mevrouw, wat ruikt u dan? En als u de morgen-dauw voelt, dame, wat ruikt u op het land? De nieuwe geboorte, het nieuwe leven, onbesmet leven beruikt u. U ruikt meer astraal dan stoffelijke.

Dat vlees is nog onbesmet. En waardoor, dame, zuster?

(In de zaal wordt door elkaar gepraat.)

Omdat het kind nog geen vlees en geen dierlijk voedsel heeft gehad. Wist u dat niet? En nu krijgt u de uitstraling te ruiken van een baby, en dan zeggen we: 'Ha, wat ruiken ze heerlijk.' Ja dame, u ruikt nu de reine onschuld, jazeke.

In de geest kan er heel wat broeien straks, je kunt wel een psychopaat hebben. De psychopaat als baby, dames, straalt anders uit, heb ik beleefd, een diagnose gesteld, ik zeg: 'Het kind wordt psychopatisch.' Na vijf jaar zagen ze het al. Hij zegt: 'Waarom, meneer?'

Ik zeg: 'Ik rook het.' Ik ruikte het. Roken is toch niet ruiken? Roken is roken, dan hebben we met sigaretten te maken.

Dame, zuster, is dat niet interessant? Maak van mij een dokter, en we hebben feest in het ziekenhuis en we leren. Had ik maar de mogelijkheid.

'Als ik vroeger een kraamvrouw,' laten we het nog eens bezingen ...

(Tot de geluidstechnicus): Heb ik nog één minuut?

(Geluidstechnicus): 'Van mij wel, ja ... (niet te verstaan).'

O, wat is dat heerlijk.

'Als ik vroeger een kraamvrouw en haar baby gewassen en verzorgd had, en zij zei dan: 'O, wat is het heerlijk zo fris verzorgd te zijn. En wat ruikt de baby toch lekker,' moeders, is dat allemaal geweest voor jullie, zo? 'kreeg ik een dankbaar warm gevoel in mij.' Ja, logisch. 'Maar nu moet ik steeds denken: verbeeld je maar niets, moeder en baby. Ik doe alles voor mezelf.'

Ja. Dus, ja, ik ben hier ook voor mezelf bezig. Maar als u het doet, dame ... Ik kan wel zeggen: 'Mevrouw, ik heb met u niets te maken, ik leef voor mezelf, ik doe het ook voor mezelf, alles ... u hoeft me niet te danken.'

Ik heb de dames verleden week niet bedankt voor de bloemen. Ik ben zo weggelopen. Ik denk: snappen ze het?

'Hmm', zegt een ander, 'de schoft dankte nog niet eens voor mijn rozen.' Die was er nu niet bij, maar vroeger gebeurde dat zo.

Mevrouw, waarom geeft u mij dan bloemen als ik in de felheid om u iets te leren vergeet om goeiendag te zeggen? Wat kan dat goeiendag nu zijn? Ziet u, zo heb je het weer. U doet dat voor uw kind, voor uw moeder, voor een ziekenhuis, bevriende mensen, de zaligheid gaat op de moeder over. Mevrouw, u doet het voor uzelf, maar die moeder krijgt het zien, en die gaat aanstonds ook beginnen. U hebt het nu voor uzelf. Als u de wetten leert kennen aan Gene Zijde dan wil je met dank en met opbouw, en 'meneer', en 'och, meneer Rulof', en 'och, Onze-Lieve-Heer', Onze-Lieve-Heer wil daar niets meer mee te maken hebben. Hij zegt: 'Blijf maar doodeenvoudig, en aanvaard Mij maar waar het is begonnen.' En dan gaan we leren.

U moet zeer zeker blij zijn als u de mensen kunt helpen, dat is uw bezit. Maar het straalt ook eveneens op die andere moeder over. Dacht u van niet? En als het niet zo is, mevrouw, eens zal zij er toch aan moeten beginnen. En dan hoeft u ... U hoeft zich ook niet druk te maken en dik te maken, dame, zuster, dat u dat gedaan hebt. Ik verbeeld me niets dat ik hier kan praten en dat ik u kan leren.

Er zijn mensen die denken: dan komen ze op een laan, in een kasteel en dan zien ze een professor. En dan kom ik met een afgezakt gezicht aan de deur, ik zeg: 'Meneer, wat is er?' Horens heb ik niet.

'Ja, ik wou u even danken voor het boek.'

Ik zeg: 'Meneer, doet u dat maar niet want er komt misschien een tijd, dan liggen ze in een hoek, en dan stampet u op dat werk.'

Hebben we toch ook gehad. We hebben bloemen gehad, van vier- en vijfhonderd rozen in zo'n mand, en jaren later, dame; ach, weg bloemen. Waarom willen de meesters geen dank? En waarom wil Christus geen dank? Hij zegt: 'Straks ga Ik toch, straks denken ze anders over Mij.'

'Ik ben vuil, ik neem u niet. Ik wil niets met u te maken hebben, zei ik hier op een avond', maar ik meen het. U kunt mij toch krijgen, want u hebt mij. Maar ik wacht af. Ik wacht een paar jaartjes. Vijf jaar, zeven jaar. Nu doe ik al honderd jaar, doe ik er al honderd jaar over. Aan Gene Zijde, dame, hebt u mij onmiddellijk, hier niet meer. Want u wilt niet met mij mee. U bent bang voor ... U zegt wel 'ja' dat u wilt, maar laat er eens een wolkje komen, met een brandstapel erachter; hèhè ... dan rennen ze. Ik heb er zoveel zien rennen.

Mevrouw, gelooft u aan luchtkastelen? Maak er geestelijke van, met realiteit, en geef ze uitstraling en een weggetje.

(Tot mensen in de zaal): Kom binnen, dames, dan hoort u nog twee minuten wat.

En dan krijgt u realiteit te zien en te beleven. Ik zei verleden week: 'Laten we beginnen met de karakters te trekken. Laten we beginnen om van onszelf nu eens werkelijkheid te maken.' Leer dat eens en u krijgt uzelf anders te zien. En de maskers liggen op de grond. Is dat niet leerzaam? 'Leerzaam? Boeken lezen?' Nee dame. 'Honderd lezen?' Nee meneer. 'Lezingen?' Ach. 'Van de meesters? 'Ach kom', zegt meester Zelanus, 'denkt u nu dat ik kan aanvaarden dat ze dát geluk bezitten? Doe jij het maar. We zullen er samen kosmologie van maken. Dan kunnen we ze één voor één achter de kist opvangen en dan gaan we beginnen.' En anders mondje dicht hoor. Dan krijg je een mooi laken om. Mmm, daar liggen al, daar liggen de kleurtjes bij de kleermaker, de geestelijke kleermaker staat jullie al op te wachten. Ja. En dan zegt er eentje: 'Maar kun je daar ook gebakken vis krijgen?'

Ik zeg: 'Jazeker.'

Want hij lust graag vis.

Ik zeg: 'Ja, aan de grens van het land van haat kun je vis eten, kun je ook nog jenever drinken.' Mevrouw, is het niet zo, daar achter die tralies? Je kunt aan Gene Zijde alles. Maar dat alles voert je naar een heel andere persoonlijkheid indien er geen liefde bij is. En dan hebben we met Jan Satan te maken.

Ik zal het even afmaken. 'En het is zo egoïstisch, vind ik alles, zo alles voor jezelf te doen. En egoïstische of eigenliefde heeft geen betekenis in de sferen. Waar zit mijn verkeerde denken? Ik heb nog meer vragen, maar voorlopig genoeg. Met vriendelijke dank, ... Zuster Zwaantje.'

Bent u familie van de zwanen, dame? Nee toch?

Kijk, als de mens ... Zuster, u hebt, als u dat allemaal doet, de hoogste plichtsbetrachting, de geestelijkheid die de mens wil beleven op aarde, is het ziekenhuis, is het vader-, het moederschap; in huis de moeder voor de kinderen, is precies hetzelfde. Maar als u in het ziekenhuis bent, mevrouw, aanvaard ze. Je kunt er films van maken.

Neem mij eens een morgen mee, laat mij eens broeder spelen daarzo. U zult zien, in tijd van een half uur heb ik ze aan het belken; als je er iets bij zegt wat ze nog niet kennen, als je iets zegt waar een hond en een kat je voor streelt. Hondenliefde, dame, die sterft met de baas op het kerkhof. En waarom zou je nu zo'n mens die daar toch al gekraakt is in een ziekenhuis, waarom zou je die niet kunnen bereiken? Je hebt toch mijn leven gelezen, mijn leven, toen ik in het ziekenhuis lag, toen ik Sientje werd, nietwaar, in deel II, 'Jeus van moeder Crisje'. Nou, ik had al ... Het hele ziekenhuis at mij

niet, maar vrat me bijna op. En alle zusters waren klerewiet. En waarom? Omdat ik geen narigheid kende.

Wat is ziek-zijn, mevrouw. Ziekte kan je genezen, kan je doen uitdijen. En de zuster en de dokter die daar lopen; en u met uw gevoel en het weten dat u hebt, kunt die mensen iets geven. En dan gaan ze vanzelf zeggen: 'Wat is dat voor een mens? Wat is dat voor een persoonlijkheid?' En dan krijgt u al iets terug. En zo dijt u uit. En zo wordt u mooi vanbinnen.

Wat had u nog?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, je doet het allemaal voor jezelf, toch.'

Nou, ja, ik ben ook voor mezelf bezig, dame. En u krijgt er toch ook iets van. U bent aan het uitdijen. Ik doe dat allemaal hier voor mezelf. En u begint ook eens om uw eigen kind, uw vaders en uw moeders ... Hier heb ik er vierentwintig zitten, moeders en vaders, en kinderen uit vo ... Ik heb hier twee kinderen, die komen regelrecht uit Turkije. En er zijn er nog die hebben de afstamming nog van de hindoe's. Ook een paar negers (toen deze contactavonden gehouden werden van 1949 tot 1952, was het woord 'neger' een gebruikelijke aanduiding van iemand met een donkere huidskleur) zijn erbij, maar die zijn nu blank. Mevrouw, die ga ik ontwikkelen. Want het is mijn bloed. U hebt allemaal met uw eigen kern te maken op aarde. U kunt de mens niet meer ontlopen, want alles wat Europa bezit en alles wat tot de mensheid behoort, komt uit uw bloed, uit uw leven, uit uw geest voort, uit uw geest niet want dat is een eigen afstemming. En nu doet u dat voor uzelf. U doet dat allemaal voor een ander ook, dame. U moet niet een minderwaardigheidscomplex krijgen. Ik eet dat maar op, eet u die goeigheid maar gerust op, ik doe het ook; want uiteindelijk heb ik toch een lol dat ik u iets kan geven. Ja, daar is een voldoening bij. Maar ik moet het me niet verbeelden.

Dames en heren, de thee staat klaar.

PAUZE

Dames en heren, ik ga verder. Ik heb hier: 'Jozef Rulof, een gekke vraag: Toen Elsje en Erica ...' We hebben het hier over 'Maskers en Mensen', de mensen die die boeken nog niet hebben gelezen begrijpen hier natuurlijk niets. Maar dan moet u maar gaan lezen indien het u interesseert. 'Toen Elsje en Erica, later Frederik en Anna, met René en Karel naar Egypte gingen, wie paste er toen op het huis, op het kasteel?'

Meneer Koppenol. Wat bedoelt u daarmee, meneer Koppenol? Waar bent u?

(Mevrouw in de zaal): 'Hier.'

Is hij daar in een hoek gekropen? Op het huis, gewoon huis?

(Meneer in de zaal): ‘...Frederik, ...kasteel.’

Toen ze waren uitgetreden?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

En hun daar slapen? Meneer, er treden zoveel mensen uit, die ... dan dromen ze wel, maar er gebeurt ook iets. En die zijn uit het lichaam geweest in de nacht tijdens de slaap, die hebben iets anders beleefd daar natuurlijk, onder controle. Dat wordt gecontroleerd. De geest zelf, het gevoelsleven van de mens tijdens het dromen ... En wat er ook gebeurt tijdens de slaap, is het toch nog altijd zoveel procent in die toestand, in dat lichaam, dat over iets waakt, over veel waakt. Wat is dat nu?

Als u slaapt, dames en heren, en u bent erg aan het dromen en u maakt reizen ... In het oude Egypte ... Ik heb dat ook meegemaakt, als ik uit mijn lichaam ging, dan bleef er toch nog altijd iets – dat hebt u allemaal gelezen, hoor – iets in dat, bleef waken. Wij hadden wel hulp nodig omdat wij bewust de wetten gingen aantikken. Wij gingen naar de maan, naar het hierna-maals, dus dan ga je bewust denken, en dan moet er nog meer gevoel van dat lichaam weg – ik zeg het u al – om dat in de sferen te kunnen beleven ... want kom je daar op vijf procent dan zie je niks, dan heb je de ogen nog dicht. En hoe meer ... Ga je over de vijftig heen dan gaan de ogen wakker, open. Dus het leven in elke cel van uw lichaam, hart, bloed, hersens, dat zorgt en waakt over het kasteeltje, dat kasteel, dat lichaam. Is het duidelijk?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Nou weet u het ineens. Had u kunnen weten.

‘Ze waren immers enige maanden op reis,’ toen waren ze stóffelijk op reis. Lichamelijk gingen ze naar buiten.

(Meneer in de zaal): ‘Toch.’

Ja.

(Meneer in de zaal): ‘Toch?’

Toch, ja. Toen gingen ze met zijn allen die reis maken. En toen hadden ze niet te waken, toen hebben ze misschien een oude man op de tuin laten letten, een nachtwaker op het huis, dat er niet gestolen werd, en op de dag ... Karel ... Karel had nogal centjes. En toen gingen ze op reis. Toen sloten ze de deur dicht op dubbel slot en toen gingen de luiken naar beneden en de familie Wolff was op reis. Stoffelijk. Wist u dat niet?

(Meneer in de zaal): ‘Nee, ik heb steeds gedacht dat ...’

Ja, zie, nu moet u blijven bij hetgeen wat er staat en dan gaat u met hem naar Egypte. Ze hebben toen later samen een reis gemaakt. Eerst Frederik met René, en toen kwamen de gaven los, kwam er weer contact.

Precies hetzelfde wat meester Alcar met mij heeft gedaan, achter de kist vandaan naar hier, wakker gemaakt. Nu niet meer door het Oosten, maar nu

door een stoel, door chauffeur te worden, want dat was het machtigste fundament, dat leest u straks, waardoor hij mij kreeg. Want toen ik daar ging zitten ... die gekheid op een stoel, dat had hij ook anders kunnen doen. Maar dat waren de fundamenteën voor het Egypte. Hij legde daardoor zijn geestelijke fundamenteën om mij te krijgen. Want kon ik buiten het normale – u moet eens lezen hoe meester Zelanus dat ontleed heeft – buiten het normale om het abnormale te betreden, om chauffeur te worden. Hij zegt: ‘Jeus die doet net anders, andersom. Hij loopt achterwaarts vooruit.’ En toen leerde ik chaufferen op een stoel. Maar die stoel wás een wagen. Als je dat hoofdstuk leest en je gaat erin komen dan moet de hele wereld reeds overtuigd zijn door die gebeurtenis, dat ik op een stoel plaatsnam. Ik zie Bernard nog zitten. ‘Wat gaot gij nou doen?’ Ik zeg: ‘Ik gao chaufferen vanmorgen. Ik word chauffeur.’

‘Hèhèhè.’

Hè? (gelach)

Ik zeg: ‘Jao, ik mag toch wel hier in ow kemmerke? Gat gij maor arbeie.’ En ik op de stoel: wrrrrwrrr.

Och lieve god, hij kan niet meer tegen de stad. Hij wordt hartstikke gek.

Dat moet u maar eens lezen.

Maar meester Alcar gaat door, ik ontmoette hem op de Weteringkade. Ik zeg: ‘Gij kan ook plat.’ ‘Jao’, zegt hij, ‘ik kan ook plat.’ Casje. Dat moet u eens horen, moet u eens lezen, hoe wonderbaarlijk die ontwikkeling is geweest. Wat hebben die een moeite met ons gehad. Ja, het gevoel van Egypte was er.

En Frederik met René precies hetzelfde, maar die gingen even naar het Oosten. Daar was een ingewijde.

Ik kan met u hypnotisme en al die dingen meer ... Ik heb u verleden, tussen twee haakjes, verteld: hypnotisme is gevaarlijk. Hebt u (het tijdschrift) ‘Vizier’ gelezen?

(Zaal): ‘Ja.’

Ik zeg: Die onzin moesten ze niet doen met een mens. Nu ziet u het gevaar. En dat heb ik u verleden jaar al verteld. Ik zeg: Dat is ontzettend gevaarlijk. Nu komen er al slachtoffers. Het gerecht komt er al tussen. Spelen met de menselijke ziel, mijn god, mijn god, waar gaat dat naartoe? En dan moet u eens kijken zo’n charlatan die daar staat. ‘Je bent in slaap.’ Ik kan u allemaal in slaap brengen als het moet, degene die gevoelig is. ‘Je bent in slaap.’ En dan laten ze zo’n kind schreien en dansen. ‘Er is vuur, er is kou’, en een ander betaalt. En ze lachen: hèhèhè. En ze weten niet waarom ze lachen. Want er gebeuren ongelukken. De maatschappij die moet eerst de mens leren dat ze niet met goddelijk vuur spelen.

Maar Frederik en René gingen een reis maken, later gingen ze stoffelijk, de deur dicht, heerlijk naar de Großglockner, Turkije. En toen kwamen ze terug en toen maakten ze de deur weer open, en dat is de stoffelijke kern. Toen waren ze er. Dan moet je ... U bent even met René en Frederik bezig geweest in de geest en toen kwam de familie voor de dag, nietwaar?

(Jozef leest verder:) 'Is het dagbewustzijn in slaap, dan hebben we voor de aarde niets meer te vertellen, of we zouden hardop moeten dromen, maar nu op de dag. In verband met die vraag weten wij dat allen iets bezitten van die persoonlijkheden, die wij als eigenschappen beleven.' U bedoelt de hele familie daarzo. Karel, allen. 'Is het dagbewustzijn in slaap, dan hebben we voor de aarde niets meer te vertellen, of we zouden hardop moeten dromen.'

U bedoelt: wanneer de mens in slaap is ... het dagbewustzijn in slaap wil zeggen, de mens leeft in slaap. Maar de geest slaapt nooit. Die geest is eeuwigdurend wakker. Want wanneer de geest zou inslapen, meneer, wat gebeurt er dan? Dan komt onmiddellijk het sterven. De geest slaapt nooit, want de menselijke geest houdt het gevoelsleven wakker, en het gevoelsleven zorgt voor de bloedstroming. Dus je kunt ... ja, dromen. Mijn zusje Miets die droomde altijd hardop. En Teun had er ook veel van. En dan gingen we bij Miets zitten en dan hoorden we de hele dag, hoorden we alles wat ze klaar had gemaakt. En de volgende morgen zeiden we: 'Zeg, gij mot dat nog eens klaarmaken, wâ, gisteren.'

Miets: 'Dan hebben ze mie'n veraoie.'

Ik zeg: 'Nee, je praat in slaap.'

Want we waren allemaal aan het (slaap)wandelen. Bernard die wandelde zo hoog, toen viel die bij Bosman van het dak af, haalde hij een balletje weg. En Hendrik zat bovenop het dak duiven te vangen, in slaap. Lees 'Jeus II' nog maar eens. Meester Zelanus zegt: 'Wat is het toch gek, de menselijke machine kennen ze niet.'

De mens op straat is wakker en droomt. En de mens ín slaap is wakker en zit bovenop het dak en weet het niet. Hendrik zegt: 'Dèn zwarte, dèn wil niet naar binnen kome.' Wat hij op de dag had beleefd, speelde zich in de slaap af. En dat is toch doodeenvoudig.

Maar de wetenschap weet nog niet, de psycholoog weet nog niet wat er op dat ogenblik gebeurt wanneer de mens in slaap praat. Ze weten maar niet waar het vandaan komt. Zeggen ze: 'Ja, de persoonlijkheid, het gevoelsleven.' Maar wat het gevoelsleven is, dat weten ze ook niet. Dat, hier zit het, weten ze niet, het kan in de rug zitten. Nee meneer, het zijn de hersens, de hersens die denken, voor de geleerden. Nou ja, nu zijn ze er glad naast, want het gevoelsleven is het.

Meester Zelanus zei het dinsdagavond: Hersens, dames en heren, hebben

niets te betekenen, want de hersens vangen het gevoelsleven op – en zo is het, dat heb ik allemaal kunnen zien door die uittredingen – de hersenen die vangen het gevoelsleven op en sturen het door of wij spatten als gevoel ... Wanneer wij beginnen te denken, dat is zo ontzagwekkend sterk. Als je een bepaald iets raakt met uw gedachten, meneer, dan stort dit ganse gebouw in. Alleen door te denken. Als de trilling van een klank, ingenieur, nietwaar, en je raakt de grondtoon, stort een kasteel in.

En wat is dan het denken, zo'n klankje, maar nu het denken van de mens? Maar ze weten het niet, ze zeggen: 'Dat komt door de hersenen.' Maar de hersenen vangen het gevoelsleven op, zenden het door, versnipperen het, sturen het links, en die houden die druk tegen, daar liggen zenuwen – als je het evenwicht kwijtraakt, moet u eens kijken wat er dan gebeurt daarzo, want al die nerfjes en die zenuwtjes die kennen wij – en dan gaat het door, en dan gaat het weer terug, over de rug, naar de maag, en zo komt het terug, en dan krijg je hier op het gehemelte de klank, het timbre. En als je dan zanger bent, meneer, dan kunnen we u dadelijk zeggen of u uit uw keel zingt, met uw gevoel of door uw hersens. Ja. En zo gaat het.

En als dat slaapt dan is het in werking. Anders had ik toch mijn twee miljoen niet kunnen bedromen. (gelach) En elk mens droomt, en elk mens heeft in zijn slaap iets. De mens blijft in leven want er is nooit een stilstand in de mens geweest. Het is toch wat. En als u nu vannacht na twaalfen komt ligt heel Den Haag te snurken. En de halve wereld snurkt. Snurken noemen ze dat. Moet u met de mond dicht gaan slapen, dan snurkt u niet meer.

Maar heel de wereld is in slaap, zegt de wereld, en niemand slaapt er eigenlijk, alleen de hersentjes en de zenuwtjes slapen, maar de mens zelf is altijd eeuwigdurend wakker. God ook.

(Mevrouw in de zaal): 'Ook in de wereld van het onbewuste?'

Mevrouw, er is geen wereld van het onbewuste. 'In de wereld van het onbewuste', in het cellenleven bedoelt u. Als de mens in een wereld komt om weer te worden aangetrokken, dan bent u in het eerste stadium van het denken, voor wat? Mevrouw, u denkt nu menselijk. Maar u denkt niet voor de geboorte. En dat is ook voor honderd procent. In het embryonale leven, mevrouw ... Als het kind in u komt als embryo, gaat het leven; dat is precies hetzelfde als de wereld van het onbewuste. De wereld voor de geboorte, om opnieuw weer terug te keren naar de aarde, is precies hetzelfde. Dat kind denkt. Die persoonlijkheid denkt op honderd procent, als embryo, voor de geboorte. Is niet in slaap. Anders zou de vrucht afvloeien en kreeg u een bloeding. Als dat leven niet meer denkt, mevrouw, dan vloeit het leven zo weg. Maar er is nooit stilstand. Nooit is de mens zonder gevoel. Wij zijn eeuwigdurende werking. Slaap zegt niets, dame. Slaap is mooi voor de beentjes,

moe zijn de benen, zo, rust.

(Mevrouw in de zaal): 'Als de mens van de Vijfde of de Zesde Kosmische Graad overgaat, dan moet de mens toch, dan moet die ziel toch bewust helemaal ...'

Mevrouw, daar komen we straks op terug want ik ben met meneer Koppenol bezig. Ik ga met u lekker niet naar de Zesde Kosmische Graad toe.

Meneer Koppenol, bent u blij? Hier pikken ze het u zomaar voor de neus weg, is het niet? Zal ik met die dame beginnen?

(Meneer in de zaal): 'Nee ...'

O, zie je wel, maar dan betaalt u een kwartje meer vanavond.

(Jozef gaat verder.) 'Als Frederik uit het gekkenhuis komt, zichzelf heeft leren kennen,' ja, een beetje maar, hoor, 'zegt hij tot Hans: 'Wees een beetje hartelijk voor de mensen, geef hun wat meer liefde.' Wil dat zeggen dat hij die innerlijke gekken wat meer vrijheid moet geven, iets van de maatschappij moet laten zien?'

Meneer Koppenol bedoelt, en dat staat in 'Maskers en Mensen', Frederik, als u onder de gekken komt ... Frederik is onder de gekken, onder de gekken van Hans, dat is een professor, een psychiater, en die vriend van hem, dames en heren die er nog niets vanaf weten, die sluit zich bij die gekken op en leert ze kennen. En hij komt eruit en hij zegt: 'Wees een beetje hartelijk en een beetje lief voor die mensen.'

Maar, mevrouw en meneer, als u als dokter daar staat, weet u niet hoe gij uw liefde kwijt kunt aan die mensen. Nee. Want je moet de liefde en de hartelijkheid verkindsen, zoals die mensen zijn, en dan gaan ze het voelen. Ik zal het u bewijzen als u mij in contact brengt. Ik heb van die mensen gehad. En weet u, als ik binnenkwam en ik moest ze behandelen, en dan keken ze zo, en dan deed ik net of ik gek, net een kind. En dan gingen ze ook smilen. Ik zeg: 'Mooi weer is het buiten.' Boem, had ik ze te pakken. Ik zeg: 'Kalm maar, ik doe je niks. Ik breng je alleen tot rust.' Toen had ik die grote mens, toen kwam die mens wakker. Maar ik moest eerst kind worden. Toen begrepen ze mij. En toen was het contact met die mensen prachtig. Grote mensen gingen belken, zeggen: 'Praat nog eens een beetje met mij, want hier kunnen ze niet praten.'

Ik zeg: 'Nee, hier zwammen ze maar, hier snauwen ze maar, hier kletsen ze maar.'

De mens denkt, als ze zeggen: 'Schat, hoe is het?' dat je de mens kunt helpen. Nee meneer, nee mevrouw, dat 'schat' en dat 'lieverd', dat is zo oud, en zo droog en zo afgezaagd. Meneer, heb je niets anders dan 'lieverd' en 'schat'? Hè? Nee, je moet elkaar ...

Ja mevrouw, is het niet waar? Je moet elkaar als je oud wordt heerlijke ver-

haaltjes kunnen vertellen waar wat in zit. Echt kinds doen. Kinderlijk. Kijk, die twee dames van vierentwintig beginnen al te grinniken. Tachtig, niet, dame, tachtig, is het niet? Bijna tachtig? U?

(Mevrouw in de zaal): 'Zestig.'

Mevrouw, ik heb het helemaal niet tegen u. Ik heb het tegen dat lieve grijsje daarzo. Bijna tachtig? Dichtbij, hè? Nou.

(Mevrouw in de zaal): 'Raadt u maar.'

Ikke niet. Waarom zou ik u eh ... Je mag van ladies niet zeggen hoe oud of ze zijn. Ik zeg vierendertig.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik ben geen lady.'

U bent een lady, jazeke, ik ken u.

Maar we gaan weer met meneer Koppenol door. Maar wat is het, meneer, om voor gekken lief te zijn? Word kinds, word eens wat anders. Word 'niet normaal' en wees niet normaal bij gekken. Wilt u een pertinente oppasser zijn, dan zegt de dokter: 'Die weet met die mensen raad.' Maar wat die vent uitspookt weet hij niet. Hij zegt: 'Meneer, ik ben ook kinds geworden.'

Word weer kinds. Een broeder uit een gekkenhuis die komt bij mij, hij zegt: 'Meneer Rulof, wat is dat nu, ik heb een paar boeken van u gelezen, en nu begrijp ik mezelf.' Hij zegt: 'Dan komt er een, de dokter: 'Ga er niet in want hij vliegt je aan, hij maakt je af! En meneer doet mij niks.' En hij kómt; en dan gaat die kracht al. Hij zegt: 'Van die man straalt er iets uit.' Hij zegt: 'Meneer ...' En wat zei Onze-Lieve-Heer? En die meneer die ging staan, hij zegt: 'Nou ja, maak me maar dood. Ik doe je niets.' Hij liet de slang voelen dat hij geen slang was. Hij stond daar en keek en werd kinds, werd kind. En toen zei de gek die daar zat: 'Verroest, dat is geen gevaar daarzo.' De dokter, de grote mens in de maatschappij, alles is gevaar voor de mens, voor de gek, voor de zieke.

De geesteszieke, meneer en mevrouw, die is door de maatschappij gekraakt. Alles in de maatschappij zijn slangen en beren, volgens de 'Maskers en Mensen' en Frederik, die hebben die arme zielen gekraakt. Er is geen kinderlijk, rein, zuiver, naïef woord meer te bedenken noch te bevoelen. De mens denkt met zijn 'lieverd' en 'schat' alles te bereiken, meneer, mevrouw, dat is nog ouder dan je eigen leven, dat heeft niets meer te betekenen. Als je die mensen wilt bereiken zoals die man ... Hij zegt: 'Dokter, ik word kind, ik weet het niet.' Ja, van die man ging iets uit, waar Christus over sprak. Hij zegt: 'Word als kind, en ge hebt God en ge hebt Mij.' Dat was zo'n kind die voor een groot mens stond die was gekraakt. En de leeuw, de tijger die doet niets als je doodstil kunt blijven staan en kind word. Dat zeggen die ontdekkingsreizigers ook. Hij zegt: 'Meneer, en blijf staan. Doodstil. Niet meer denken.' En de leeuw die wou een sprong nemen, liep er omheen, keek nog

zo en denkt: dat leeft niet meer. En zo kun je een gek bereiken.

En dat zei Frederik tegen Hans. En Hans denkt: nou ja, een paar appeltjes, een sigaretje. Meneer, dat beseffen ze toch niet. Maar wil je ze weer mens maken, moet je beginnen, meneer, de psycholoog, waar de eerste afbraak is begonnen, en die mensen door werden geslagen. Daar moet je het eerste fundamentje weer leggen, om dat te verzachten, om dat gevoel weer naar boven te brengen en wakker te maken. Daar moet je de medicijnen voor hebben van je geest. Dat bedoelde Frederik. Nou, en had Hans dat? Hebben dat de psychologen? Hèhèhè, met medicijnen en vergifjes.

Er komt een psycholoog in zijn gekkenhuis. Hij is ... Een jongen uit Leeuwarden komt bij mij, hoofdopzichter van het krankzinnigenwezen, dokter en psycholoog, hij zegt: 'Ik weet er niets van, Jozef Rulof. Praat mij even dol, ik heb maar een uur.' En toen heb ik hem dolgepraat. Hij zegt: 'En nu ken ik mijn Napoleons een beetje.' Want hij had twintig Napoleons in zijn huis. Vandaag waren ze boer en waren ze de koeien aan het melken zo, dat was uit een vorige leven, die man kwam van kantoor, hij zat de hele dag niks anders als koeien te melken. Ik zeg: 'Nou heb je zo'n oude Noor te pakken. Die heeft natuurlijk een koeienfarm gehad vroeger, en melkt nu.' 'Melk? Vijftien cent de kilo.' Toen was hij weer groentenboer. Toen was hij weer groentenboer: 'Vijftien cent, een kilo melk.' Ik denk: nou ... In die tijd.

Hij zegt: 'Wat zou dat wezen?'

Ik zeg: 'Meneer, in die tijd wogen ze het water nog met stenen.' Ik zeg: 'Dat is er natuurlijk één van het oude Jeruzalem.'

'Nou', zegt hij, 'nou wordt het bar.'

Ik zeg: 'Ja, zoek het maar uit, meneer.' Heel de mensheid leeft in één mens.

Maar ik ga naar meneer Koppenol. Wat gaat het u eigenlijk aan?

(Jozef gaat verder.) 'Wat dat zeggen wil, zegt hij. Wil dat zeggen dat hij die innerlijke gekken wat meer vrijheid moet geven?' Vrijheid, meneer, u weet het nu, het helpt helemaal niet. 'Iets van de maatschappij moet laten zien?'

Ze zijn door de maatschappij gekraakt, vernietigd. De maatschappij, ons heerlijke, mooie, bewuste rotleven, rotmaatschappij, die maakt de mens gek. Het katholicisme maakt godsdienstwaaninnigen, en de Bijbel ook, mevrouw. De Bijbel maakt godsdienstwaaninnigen. Er zitten meer godsdienstwaaninnigen in het krankzinnigengesticht dan normale gewone maatschappelijke straatgekken. Mensen van de kermis worden niet gauw gek. Mensen die aan God doen worden gek. Meneer, waarom? Omdat ze God niet kennen. Indien ze ons aanvaardden dan was er geen God meer die de mensen verdoemt en de mensen krankzinnig maakt, want de angst in de mens maakt ze krankzinnig. Hoe is het mogelijk? Waren er geen godsdiensten ontstaan, mevrouw, waren er ook geen godsdienstwaaninnigen.

Zo mooi is nu het geloof. Wanneer er geen godsdienstwaaninnigen meer zijn dan spreekt de dominee zijn recht, en universele werkelijkheid. Maar dan zijn er geen gekken meer. Maar hij is zelf nog dol. Hij is bewust gekheid aan het maken.

Al die Spelbergen, vertel ze het maar, zijn bewuste godgeleerden? Jazeker, waanzinnigen zijn het in hun menselijk gepraat. 'En laat ons bidden voor deze dag.' Gotgotgotgot, wat heeft het Onze-Lieve-Heer weer druk gemaakt vandaag. 'En laat ons danken, wij leggen ons neer.' Och, meneer, ik zou wel eens een half uurtje met u menselijk, geestelijk, ruimtelijk willen praten. Maar dan was je deze god kwijt. En nu zit het gekkenhuis vol.

Leert u een beetje, mevrouw? Ja, werkelijk? Wist u dat niet, dat er zoveel godsdienstgekken zijn? Door god werd de mens gek. Hoe kan dat? U wordt niet gek. De mensen zeggen: 'Je moet niet naar die vent toegaan en die boeken niet lezen, dan word je gek.' Maar wie is er nu gek? Hèhèhèhè, wat heeft meneer de burgemeester van Den Haag nog te leren. Och, och, och, en professor van Dijk in Leiden. Hmm. Laat hij zijn hoge hoed maar gerust afzetten, want hij heeft hem nog niet verdiend. Die lintjes die hij gekregen heeft voor zijn geleerdheid zeggen mij geen cent, dame. Ik heb liever een zakje met gepofte patates frites op Scheveningen van een kwartje, die zeggen me meer dan al die gouden lintjes. Want dan heb ik de aardappel in mij, een stuk natuur. Ja, waar gaan we nu naartoe? Dat is ook iets van Frederik.

Nou meneer, ga maar door.

(Jozef leest verder:) 'Dan weet toch de gek die straks een aards leven zal krijgen iets of in ieder geval meer van het stoffelijke leven af en leert hij hoe hij zich straks zal gedragen.'

Dames en heren, meneer Koppenol, wij zijn allemaal door de krankzinnigheid gegaan. En als u het nog niet hebt beleefd, dan kunt u het straks nog worden. Denkt u, dames en heren, dat u vrij bent van psychopathie en krankzinnigheid? Ook al praat u momenteel nog normaal? Volg mij eens en probeer eens om dit instrument te zijn; bent u in twee weken gek, dan verliest u de werkelijkheid. U moet niet boven uw stand gaan leven. Als God, als de ruimte in u gaat spreken, en u wordt wakker, meneer, dan gaat het vanzelf. En dan is het al erg genoeg, want dan moet u vechten. Maar dan gaat het vanzelf. En wat hier staat: de mens moet nog ontwaken.

Ik heb het verleden week nog verteld, bent u dat van verleden week vergeten? Kent u God? U gaat Hem kennen. U wordt niet meer gek om naar God te zoeken, naar Jehova.

'En de wereld vergaat. Maak vlug, en geef u over, want de aarde verdwijnt uit de ruimte.' Jazeker. Dat kind dat Jehova volgt en aanvaardt is een abnormale, want dat gebeurt niet. De aarde maakt haar taak af. De aarde verliest

haar bezit niet. De aarde stort niet in. Dan komt er een gat in het universum, en dan heeft God geen overgangen meer. Dan is er werkelijk sprake van vernietiging, maar dat kan niet. Nu de Jehova-mensen.

De mens in dagbewustzijn op de straat, meneer ... Kunt u normaal geestelijk denken?

Ga met mij beginnen, dan zal ik u onmiddellijk vertellen of u verkeerd denkt. U hebt twintig boeken gelezen, u hebt twintigmaal, dertigmaal 'Maskers en Mensen' gelezen, meneer Koppenol, zegt u, u hebt achthonderd lezingen meegemaakt in Diligentia, nietwaar? U kunt al wel denken. Ik heb u van de winter aan het denken gezet. Ik zeg: Ga nu eens met elkaar thuis praten wat u al zo weet. En wat u dan weet, dat gaat ín u, tot een hoekje; en dan gaat u beginnen met hetgeen u nog niet kent. Dan raak je al die Bijbelse, kerkse, wereldse, maatschappelijke gekheid kwijt, die onwaarheid, die kletspraat. Moet u eens luisteren – heb ik u geleerd – hoe de mensen praten over geest, over God, over de dood, over geboorte, over kind, over wetenschap; allemaal naast de werkelijkheid want ze weten het niet. En nu komt u aan de universiteit en daar hebben ze het weer over een god die verdoemt; en dat is een professor. Sla hem onmiddellijk achter zijn stoel vandaan, want hij is het niet.

En nu staan wij in 1952, hebben wij het over de kosmologie, de reële, ene God. Er is er maar Een. En er leven er op aarde nog honderdduizend, en dat zijn geleerden. Meneer, hahaha, ik lach zo'n geleerde midden in zijn gezicht uit. Ik zeg: 'Meneer, laat me toch niet lachen.'

Er was een meneer, een grote meneer, een geleerde, een godgeleerde op aarde, en dan mochten ze thuis niets zeggen want hij was aan het denken. 'Pa, het eten staat klaar.'

'Ik ben aan het denken!' (gelach)

Toen hij dood ging zei mevrouw: 'Eindelijk, nu kunnen wij aan ons leven beginnen.'

Vijfendertig jaar waren ze slaaf, want de prof moest denken. Nu is hij toch vergeten, want hij hād niks. Zo wordt het leven verkankerd. Verkankerd? Ja meneer. Versnipperd. De prof denkt. Ik heb voor niemand ontzag, meneer, wanneer hij naast God kletst. Maar wanneer het de werkelijkheid is, meneer, dan lig ik dadelijk voor u op de knieën. Ik zeg: 'Godzijdank, we hebben weer fundament.' Is het niet zo?

Als u met elkaar praat – ja, ik moet dat afmaken – als u werkelijk gelukkig wilt zijn, meneer en mevrouw, leer dan eens om iets waarachtigs aan elkaar te vertellen, wat werkelijk realiteit bezit. En dan moet u eens kijken. Ga nu maar eens beginnen over kunst. Over het huis schoonhouden, eten koken, dat kennen we ook al, maar ga nu eens aan de heilige zaken die in u

zitten, die in u leven, aan de geest, aan de ziel, het gevoelsleven beginnen, de persoonlijkheid. Ach, ach, ach, ach, wie bent u? Ja. Wie bént u? U vindt mij natuurlijk brutaal. Maar ik kan het u bewijzen.

En ik ga maar weer door. 'Dan weet toch de gek die straks een aards leven zal krijgen iets ...'

Ja meneer, dat weet u ook. Wanneer die gek gek is geweest, die wordt voor de tweede keer nog even gek totdat hij de realiteit heeft bereikt. Door hoeveel duizenden karaktertrekjes wordt de mens gek? Er was een mens, er waren miljoenen mensen, die zitten nog in Rosenburg, die hadden lief. En de jongen liet het meisje alleen, en nu is zij al vijfenveertig en zegt: 'En hij heeft mij verlaten. En hij heeft mij verlaten. En hij heeft mij verlaten.' En daar komt ze nooit meer uit. Want h́j was het alleen, er was geen ander. En zij werd gek door de gebroken liefde.

Hoeveel duizenden mensen, mannen en vrouwen, zijn ... Mannen, ja, zoveel zitten er niet, meestal de moedertjes. De mannen, die, die, die, die, lelijkerds, (gelach) die rennen, die bouwen aan een nieuw weiland en kopen zich schapen; nou, dan weet u het zeker wel. Ik hoef niet te zeggen dat ze koeien kopen, maar ze kopen zich schapen. Maar die arme vrouwtjes die daar geslagen zijn ... Een enkele jongen zit er ook wel bij, dat is een hele gevoelige, maar het meest meisjes, die zijn dan geslagen en dan komen ze in het gekkenhuis, en dan zitten ze daar, heel hun leven lang. Hebben liefde verloren. Hèhèhè, wat is liefde? 'Die jongen heeft me bedrogen', en dan gaan ze zakken, door liefde.

Die door verlies, die meneer had twintigduizend gulden verloren. 'Ben me krot, ben me krot', maar ze had nog vijftientig huizen. Meneer, die vrouw zit daarginds nog, heb ik gekend, alleen door het verlies van een paar huizen, door de oorlog. 'Ik heb niks meer, alles is weg.' Een meneer verloor zijn vrouw, zijn kinderen, in de oorlog: 'Ik heb niks meer, alles is weg.'

Maar wij waren er ook nog, de burens, de mensen, de maatschappij, miljoenen mensen waren er nog, en er waren hele lieverds bij. Nee: 'Alles ben ik kwijt. Niks heb ik meer.' Gekkenhuis, Rosenburg. En nu kan ik doorgaan.

Wanneer bent u krankzinnig met uw ganse persoonlijkheid, meneer? U kunt duizenden levens beleven, en in elk leven bent u nog krankzinnig omdat gij al die karaktertrekjes tot de geestelijke werkelijkheid moet voeren. En als u dat nog niet bezit, meneer Koppenol, dan kunt u nog altijd bezwijken. Wist u dat niet? Duidelijk? Hoeveel malen kunt u gek worden?

En nu gaat u eens beginnen, meneer, aan deze studie: Ik ben waarheid, ik ben liefde. Voor wie? Hoe?

(Tot iemand in de zaal): U stoorde. Fluisteren mag u hier niet eens, dame.

Nee, maar het gevoel kwam naar ons toe en toen stonden we stil.

Maar hoeveel is er in ons dat de werkelijkheid bezit? En die andere eigenschappen die zijn nog in staat om te dalen, dan hebben we de strijd, hebben we strijd te voeren om die naar het geestelijke gareel, de geestelijke harmonie te brengen. En voor als we die hebben, meneer, dan zijn we al duizendmaal bezwiken. Is het niet zo? Is het niet zo? Meneer, dat is de menselijke psychologie. Hoe, wat maak ik van mezelf?

Nu praat er een god-, nu kan ik weer aan de gang gaan, een godgeleerde, die pertinent, meneer: 'Dat is Gods woord, en dat is waarheid.' Meneer, oorlogen zijn er ontstaan, omdat de ene ...

Luther zei: 'Zo is het', en de katholieke kerk zei: 'Zo is het.' En Luther zei: 'Nee, zó is het.' En toen Luther dan uitgevochten was, meneer, toen stonden we nog voor het brood, en braken we het brood en dronken we een aards wijntje; en daar was er nog altijd een god die verdoemde. Ja. En toch is Luther ... heeft hij zo'n ontzettende strijd gevoerd, en die goeie Luther, moet je die Lutherse kerk maar eens horen, die goeie Luther heeft zo geleden. Voor wat? Voor niks, meneer. Want de mens, het Lutherse geloof staat nog op de verdoemdheid. Nou? En er is nog een hel ook. En een eeuwigdurend branden is er nog. En nou heeft die arme ... Waar heeft die arme Luther, waar heeft hij eigenlijk voor gevochten? Waarom heeft die man zich zo druk gemaakt met de katholieke kerk? Waarom liet hij niet katholiek wat katholiek was, en protestants protestants? Er is nu een Luthers geloof bij. Maar zijn we er wijzer door geworden? Is er verruiming gekomen door Luther?

Moet je eens nagaan, meneer, wat daar allemaal voor de dag komt als u God en de ruimte kent. Dat moet er allemaal uit. En, meneer, en als u dan nog niet bewust bent in die ruimte, u hebt hier de metafysica, u hebt hier geestelijke wetenschap, dan wordt u weer krankzinnig. Want u gaat eraan, u komt niet door die fundamenteën, en u loopt u weer te pletter tegenover uw geloof, uw gevoel, uw leerschool. U wordt maar weer iets, u wilt maar weer iets te hoog vliegen, u wilt maar voor Paganini gaan spelen en u kunt het niet: kwá, daar ligt weer een mens. Voor een beetje kunst? Meneer, weet u wat kunst is? Als u in de mens de lichtjes in de ogen ziet, dan is het kunst. Als u helderziende wilt worden, meneer, en u raakt pertinent het leven ...

Wilt u weten van mij hoe helderziend ik ben? Dan zal ik u vanavond eens een mooi bewijs geven. Er is nog een volgeling van mij ergens. Ik praat vanmiddag met een meisje van eenentwintig jaar, vanmiddag, jaren geleden, ik kijk ze zo in de ogen, praten zo, hebben het over de boeken, mooi, mooi kind. Komt de volgende dag weer naar me toe en heeft iets nodig: een paar boeken. Ik kijk ze weer in de ogen. Ze zegt: 'Wat kijk je, Jozef?'

Ik zeg: 'Je bent moeder geworden.'

'Kun jij dat zien?'

Ik zei: 'Ja, je ogen zijn veranderd.'

Die helderziendheid, dames en heren, hadden ze in het oude Egypte niet eens. Ze was moeder geworden die avond. Jazeker. Ze had verkering gehad. Maar de ogen waren veranderd. Dat zag ik. Toen zegt ze: 'Dat is prachtig.'

Ik zeg: 'Ja, ik heb het over mijn helderziendheid. Of dat van jou prachtig is dat gaat me niet aan. Maar mijn helderziendheid kijkt door het dagbewuste heen. Ik ga regelrecht naar je moederschap, en je ogen zijn momenteel moederlijk. Je hebt het kind-zijn verloren, nee, je bent mooier geworden.'

Meneer, die uitstraling die ging zo naar mijn hart. Dat is helderziendheid, vindt u niet?

Toen zegt ze: 'Wat is het prachtig.'

Ik zeg: 'Ja, ik krijg een tien van meester Alcar.'

Maar dat kunnen er misschien twee op de wereld. Maar dan moet je je eerst voor tachtig en honderd jaar opsluiten in de eenzaamheid, dan kom je weer tot een natuurgezicht, en dan gaan al die maatschappelijke gevoelens uit, want, meneer, als u die in u hebt – en ik leef ook in de maatschappij, maar ik kan het nóg – als u die maatschappij en al dat geknul en al die onzekerheid in u hebt, hoe wil u dan reine klaarte gaan zien? Hoe wilt u dan rein helderziend zijn? En u kunt het toch. U kunt allemaal helder gaan zien als het troebele uit u vandaan is.

Zei ik weer zoiets. Dat is ook niet van mij, mevrouw, hoor, dat zei Socrates vroeger.

Nou ja, ik ben hier: 'Met andere woorden, de mens die zijn gevoelens smoort, staat voor het innerlijke leven stil, leert zelf ook niets van het leven kennen, maar wij zouden zeggen: Wat een keurig net mens is dat.'

Ja. U bedoelt dit. We hebben hier in de maatschappij, en daar kijkt de mens naar, want dit zijn alweer boekdelen, heb je mensen die doen nooit fout, altijd raak, alles is prachtig, alles is mooi. En als je die mensen na twintig, dertig jaar, veertig jaar, ontmoet, mevrouw en meneer, er valt niets van die mensen te zeggen, ze zijn nog, ze hebben nooit iets verkeerd gedaan, want ze zijn sterk van karakter, maar ze zijn in niets veranderd. Een plichtsbetrachting, dit en dat en dat, en ze zijn eerlijk als goud, en ze hebben een geloof en ze gaan naar de kerk, en ze bidden, kijkt u maar naar die snuitjes, die mensen veranderen niet. Veranderen die mensen? Nee meneer, dat leven gaat alleen kerks en dogmatisch voorbij, die leren niets. Maar ga nu eens naar de markt en praat eens, zoals de maatschappij dat zegt, met een viswijf. En dan kan ze wel snateren, maar daar komt ondervinding uit.

Waarom ging Christus naar de melaatsen en naar de slechtsten? Hij zegt: 'Die daar lopen die denken dat ze het zijn, die zijn het niet.'

Het is waar. Meneer, als we daarover praten, nou, dan ontleed ik u alle-

maal. En als u zegt: 'O, ik heb zo'n goeierd.' Ik zeg: 'Meneer, wat uw geluk is, zegt mij geen cent.'

Die daar in een schoonheid leeft met een machtig gewaad aan, zo'n dame, zo'n getierlantijn ... Mevrouw, is dat mooi? Och, mevrouw, wat zegt dat aardse gedoe? Laat mij het innerlijke eens ... Laat mij even in die oogjes kijken en ik weet het. Nee meneer, mij zegt die rijkdom niks, ook al hebt u tien miljoen niet, want u bent straatarm. Is het niet zo? Wat een wijsheid. Maar ligt het niet op straat, meneer? U moet het alleen zien.

Ja. En hier kan ik nog wel mee doorgaan. Maar die mensen die moet u nou eens zelf uitzoeken.

(Jozef leest verder:) 'Als Frederik vertelt van zijn kennismaking met Erica en Karel, zegt hij: 'We maakten een reisje. Op de boot leerde ik hen kennen, Karel en Erica, met de fjorden in zicht. Slaat dat op de tijd van voor de stofelijke geboorte van Karel?'

Nee meneer, dat slaat op het dooie nuchtere Noorden. Ze waren naar het Noorden gegaan. Naar Denemarken, in de fjorden. Ze waren pertinent een reis aan het maken. En dat is nog niet zo oud, dat 'Maskers en Mensen'. Ik kan je nog mensen laten zien, ik kan je nog met de mensen verbinden die er nu nog van leven. Maar het heeft ook weer met reïncarnatie te maken. Wist u alles maar, hè? Maar u weet alles niet. Als u me een miljoen geeft, zeg ik u het nog niet. Als ze het boven zeggen, ja. Dan zou je raar opkijken, meneer. En dan zou je zo dankbaar zijn, om het te weten, is het niet? Maar je wordt er niet wijzer van. Word je daar wijzer van als je alles weet? Ach kom.

Nou, ik heb weer: 'Frederik zegt: 'Ik heb in mijn leven veel vrienden gemaakt, en behouden ook', jazeke, "hoewel ik er geen goede kennis door won, veel bankrekeningen betaalde enz."

Dat deed hij ook. Weet u wat dat betekent?

(Meneer in de zaal): 'Hij had steeds de verkeerde neiging ...'

Hij gaf veel uit, en ze hebben hem allemaal bedrogen. Hij betaalde zijn bankrekeningen en hij kreeg nog, later, een tik op zijn nek.

Nu sta ik voor de vraag: 'Als ik geld uitgeef heb ik daar misschien niet eens het recht voor, althans, ben ik me goed gaan realiseren wat ik doe, maar dat geldt dan tevens voor alles.'

Dan moet je geldt met dt schrijven, want nu blijft het geld, je hebt het over geld. Maar dat geldt ... Anders kom ik in de war. Ziet u wel, u bent een Hagenaar, is het niet? Ik niet. Maar dat geldt is met dt. Is het niet waar, mensen? Ja, ik ben ook niet zo'n geleerde, maar ik voelde het ineens. Ik denk: geld en geldt, dat zijn twee dingen. 'Moet iets achter', zegt de geleerde. Ik denk: o, nou begrijp ik die t. Zo heb ik Hollands geleerd. Jullie denken niet.

Frederik ... Als je mensen geld geeft, de mensen goed geeft, de mensen

dit geeft, ben je ze zo kwijt. Je kunt een mens voor twee gulden, tien gulden kopen. Als je de mensen, het is hard, het is vreselijk, maar die psychologie ... Ik was voor een maatschappelijke taak uiterst geschikt, en vooral voor sociaal werk, want ik keek door uw leugens heen. De mens geeft, de mens doet, Frederik ook. Hij zegt: 'Ik heb erdoor geleerd.' Maar je wordt erdoor geslagen, want je raakt je mensen kwijt.

Ik heb vrienden gemaakt, maar waar zijn ze?

Meneer, wat is vriendschap? Kunt u vrienden behouden? Kunt u ze voor eeuwigdurend hebben? U hebt mij onherroepelijk voor eeuwigdurend. Maar u loopt toch van mij weg. Ik heb nog nooit een vriend van me weggejaagd; ze zijn altijd weggelopen. 'Ik hou', zei ik, 'van u, van uw leven.' Uw karakter zegt mij geen cent, meneer. En wees maar blij, anders moet ik plukken, en ik pluk, en ik pluk, en dan zijn er geen veertjes meer. Ik zeg: 'Zo.' Ja, dat houdt u niet uit elke dag. Meneer, waarom zouden we het zo niet doen? Zo moet je leren denken om in harmonie te komen met gans deze maatschappij. Meneer, ik ben angstig voor vrienden. Ik ben zo bang voor vrienden, meneer, mevrouw, want ik raak ze weer kwijt. En dat is vreselijk. Je raakt ze weer kwijt. En daarom heb ik er liever niet een. Ik heb broers; ik heb ze niet. Laat ze toch leven die zoeterds, die lieverds. Ze hebben mij onherroepelijk, maar ze hebben mij zelf weggestuurd. Voelt u wel?

Ik kom niet bij u aan huis om te praten, meneer; ik ben toch altijd met u bezig, ook al ziet u mij niet. En zo ruim wordt vriendschap. U hoeft elkaar niet te zien. U mag blij wezen eigenlijk, ja, nadat u de lezingen hebt: u ziet elkaar weer. Ga denken. Waarachtige vriendschap, meneer, geestelijke waarheid, en gaat u maar door, het woordenboek komt alweer, dat moet allemaal geestelijk fundament krijgen. En eerst dan heeft vriendschap iets te betekenen.

Meester Alcar die zei in het begin tegen mij: 'Wil je dat ineens allemaal overwinnen?'

Ik zeg: 'Ja, graag.'

'In één tik kan ik dat', zegt hij. Hij zegt: 'Heb het leven lief, dan heb je de vriend vanzelf. En als hij je belazert, zie je het onmiddellijk, als je bedrogen wordt. De vriend doet het. Als jij het maar niet doet. Dan heb je hem onmiddellijk.'

Meneer, drie jaar volhouden goed te zijn, valt niet mee. Om de vriend vier jaar, vijf jaar, tien jaar, twintig jaar, om werkelijk vriend te zijn, mevrouw, meneer, echtgenoot, dame, dat hebt u allang niet meer, want u hebt in die jaren weleens iets tegen elkaar gezegd. En dan ging de vriendschap weg. Liefde, hèhèhè, de vriendschap was reeds weg, en die had al geen geestelijk fundament meer. Wil ik u in elkaar zetten als man en vrouw? Dan leer ik u

eerst weer vriendschap beleven, want de vriendschap, meneer, voor deze wereld, staat hoger dan uw liefde. Weet u dat niet? Want we hebben voor elkaar geen vriendschap meer. Want als ik iets vraag aan hem of haar, zegt ze: 'Doe het zelf.' En voor een vriend lopen we ...

Als we jeugdig zijn, en zij kijkt, wij tenminste ... Ach, meneer, ik stond vijf uur lang, zes uur lang 's avonds in de regen, maar dat moeten ze me nu nog eens doen. Kletsnat, en ik vond het heerlijk, meneer. Een kou, in bed, veertien dagen ziek; ik bleef staan. Dat moet u elkaar nog eens vertellen na veertig jaar. Maar dat is het. Dat is het, dat staan daar. Hebben we nog van dat echte? Van die echte gekke liefde, zegt Frederik ergens in het boek. Wie wil deze gekke liefde niet beleven? Wij zijn allemaal gek, meneer.

Als je de liefde van Frederik beleeft, echte zuivere vriendschap, meneer, als u die beleeft, weet u wat de maatschappij zegt? 'Die zijn gek.' Meneer, al loop je in een zwart pak en witte schoenen aan, dan zeggen ze, 'Die meneer die loopt nu al met een laken aan.' Dan worden we abnormaal ... Echte vriendschap, dames en heren, bestaat al niet eens meer, want alles is bezoedeld. Maar hoe zijn wij? Wij zijn bezig om vriendschap op te bouwen. Hebben we die? Hèhèhè. Doe het zelf. Wit zelf uw muurtjes.

Ik heb hier een heel ontzettend groot stoffelijk ding. (Jozef vouwt iets open.) Van wie is dat?

Meneer, hebt u dat gedaan?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Hebt u dat uit uzelf gedaan, door de boeken van ons?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Meneer, wij hebben een catalogus voor u. Ik kan er u donderdag wel duizend meebrengen. En dat heeft iemand uit Haarlem gedaan. En die heb ik gecontroleerd. En hij had het zeer goed gedaan; de sferen, de hellen, en alles. En dat hebben wij in ... Wij kunnen ze meebrengen. We hebben de lezingen nog niet in Diligentia. Maar daar hebben we ze ook. Onze mensen kennen het ontstaan van de hellen en de hemelen, en de planetenstelsels, nietwaar? Dat heeft meneer Giebels gemaakt uit Haarlem, en dat hebben wij. Maar nu wilt u van mij weten of dat absoluut juist is? Wij hebben het al, en dat is volkomen door de mens klaargemaakt. Kijk eens, meneer, als u dit uit wilt tekenen, dan kan ik u onherroepelijk het juiste geven. Als u 'Het Ontstaan van het Heelal' leest, dan hebt u het. En hebt u die boeken gelezen?

(Meneer in de zaal): 'Net begonnen.'

U bent pas begonnen? Hebt u ze alle drie uit?

(Meneer in de zaal): 'Nee, eentje.'

Meneer, dan lees ik dit niet eens. Want dan schrijft u straks weer anders, ziet u? Als u die drie boeken hebt gelezen, en de 'Blikken in het Hiernamaals'

erbij, hellen en hemelen, dan kan ik gaan kijken of u er bent, want u bent er nog niet. En nu gaat u mij al een ontleding geven, terwijl er nog tweeduizend werelden achter liggen. Is dat zo? Ja, ik moet wachten tot u het geheel hebt. Dat hebt u nu natuurlijk niet.

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Nou ja, daar heb je het. Dus u moet de drie delen, 'Het Ontstaan van het Heelal' is een trilogie, moet u hebben, en als u dan een ding, kaartje geeft van die werkelijkheid, kan ik u zeggen, ja of nee. U bent er nog niet. 'Het Ontstaan van het Heelal' stoffelijk, stoffelijk, vele keren. Maan. Vele keren, twee, vele keren. Wat is dat? Bijplaneet, aarde. Vele malen. Bedoelt u daar vele miljoenen levens?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Meneer, dat klopt allemaal. Maar dat staat in dat boek. Dus u geeft mij iets wat ik zelf weet, en wat ik zelf beleefd en geschreven heb. Nu moet ik dat van u krijgen?

(Meneer in de zaal): 'Nee. Ik vraag alleen of dat juist is, die zienswijze.'

Nu wilt u mij, u hebt hier getekend, en nu wilt u van mij weten of u dat begrepen hebt?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dan is het wat anders.

(Jozef gaat verder.) 'Is het hiernaast gegevene juist? Zo ja, waren er dan op de ontvangende planeten, twee tot zeven, reeds mannelijke, vrouwelijke wezens aanwezig ...' Ziet u wel, de dames en heren die het uit hebben die kunnen u al antwoorden. '...aanwezig om de stoffelijke ziel te ontvangen?'

Nou meneer, gaat u maar met al die ouden van mij praten, en die kunnen u college geven. Is het niet leuk, dames? Dat zijn al kosmisch bewusten. Die kunnen u college geven, meneer, dames en heren hier, en die nemen u mee en die gaan u alles verklaren. Wilt u met de mensen praten? Ik zal ze u zo aanwijzen. Vindt u het niet leuk? Maar u moet ... U voelt wel, u krijgt deel II, dat zegt het u al, en deel III zegt het helemaal. Dus u gaat ...

Wat zegt u?

Dus u gaat lezen.

(Jozef leest verder:) 'Meneer, de beschrijving van de Tempel der Liefde doet mij denken aan de grote hindoebouwwerk.'

Ja meneer, daar komt wel iets van. Daar is wel iets bij. Maar hebt u 'Een Blick in het Hiernamaals' ook al gelezen?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Ziet u wel, meneer, ga nu eerst beginnen met een 'Een Blick in het Hiernamaals', vervolgens 'Zij die terugkeerden', 'Zielsziekten', 'De Kringloop der Ziel', 'Het Ontstaan van het Heelal', 'Tussen Leven en Dood', en ga met

‘Grebbeleinie’, ‘De Volkeren der Aarde’, ‘Geestelijke Gaven’ beginnen, en kom dan later nog eens bij me terug, dan krijgt u onherroepelijk van mij de hele avond antwoord. Is dat eerlijk?

Dank u.

Ja, nu krijgt meneer Berends vanavond geen beurtje, want die had ik moeten hebben. Maar, meneer Berends, u gunt het de mensen wel, is het niet? Dat neem ik mee en dat zal ik in huis even nog nakijken. Maar meneer Berends had verleden week, u lachte wel, maar meneer Berends had gelijk.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, dat is ook zo.’

Daar stond hyacinten. Maar ik zei het al. Ik zeg: Beren en hyena’s ... Dat is daar later weer, en slangenbuurten en slangenkuil, weet u wel? Maar beren en hyena’s, en dan ruk je dat uit het verband, en dan heb ik geen contact meer, maar de beren en de hyacinten – ik denk: ja, ik moet weten zo of zo – dan hebben de hyacinten die betekenis en dan komen we tot het liefelijke en het kwade. Dan is de bloem de lieflijkheid voor de mens, het karakter.

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar dat zei Frederik tegen Hans toen hij pas in dat ...’

Ja, en daarvan zeg ik ... Waar het nu over gaat, dat is die gekke toestand die Frederik beleeft, hij rammelde de hele wereld door elkaar. En nu moeten wij Frederik volgen in zijn waanzin, maar ook de werkelijkheid zien. En dan heb je het hele hoofdstuk nodig.

Meneer Berends, neemt u dat?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, dat zal ik moeten nemen.’

Meneer, moeten? Ik geef u eerlijk uw mooie dingen terug. Maar ik krijg het mijne ook, want u moet het niet uit elkaar rukken. Was het boek van u hier?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Ik heb er nu natuurlijk vanavond niet in gelezen. Wilt u dat volgende week?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, heel graag.’

Dan gaan we er de volgende week in beginnen. Dan ga ik volgende week dit het eerste behandelen. Is dat goed?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, heel graag.’

Gaat u er nog even op door, leg nog mooie dingen vast. Dan krijgen we daar een hele mooie kern uit.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, dat is juist de bedoeling.’

Dat is de bedoeling. En dan leren we natuurlijk iets.

(Meneer in de zaal): ‘Zeer zeker.’

Dames en heren ...

(Tot de geluidstechnicus): Hoeveel minuten heb ik nog?

(Geluidstechnicus): ‘Een paar minuten.’

Een paar minuten. Mocht ik u vanavond iets geven? Hebt u een kleinigheidje gevoeld van hetgeen wat ik bedoel? Als u er ook aan begint, dames en heren, bent u achter de kist zeker. Verlang niet naar aardse dingen. Het is wel leuk als je een automobiel hebt, een mooi kasteel. Het is heerlijk als je anderhalve ton op de bank hebt, en je voelt je zeker, en je hebt hier nu niet te eten. Maar ik kan u bewijzen, dames en heren, droog brood – dat leest u straks in ‘Jeus III’ – met radijsjes, eerlijk verdiend, daardoor zijn mijn gaven opgebouwd, daar teer ik nu op en het gaf mij geestelijk bezit. Maar ik praat alweer uit iets dat u nog niet kent. Als u straks ‘Jeus III’ gelezen hebt, dan kom ik terug op droog brood met radijsjes.

Dames en heren, de mensen denken altijd dat ik rijk ben. Vanmorgen kwam iemand, die denkt: Nou, die woont daar op een laan, dat is een schrijver, die heeft al twintig boeken. En toen brak hij bijna zijn nek over de asemers. Is het niet vreselijk? (gelach) Hij zegt: ‘Meneer ...’ Ja, ik zeg: ‘Meneer ...’

En er kwam een vrouw verleden voor de deur – hoe rijk bent u? – ‘Bent u de dienstbode van meneer?’

‘Nee’, zegt ze, ‘ik ben de vrouw van Rulof.’

Och, ook alweer een teleurstelling. En toen kwam ik tevoorschijn, en toen was het helemaal gebeurd. Toen zat hij daar, en toen zegt hij: ‘Nou, dit is ook niks.’

‘Nee mevrouw, we zijn nog niks en we hebben niks.’

Dames en heren, slaap lekker, en tot de volgende week.

Word ook niets, dan bent u alles, krek het eigeste wat Onze-Lieve-Heer is geweest en waardoor Hij alles aan de mensen gaf, dan hebt u de ziel, de geest en het hiernamaals.

Dames en heren, met een kus van de ruimte voor vanavond.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 18 september 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Ik hoop dat u mij kunt begrijpen, of begrijpen is misschien weer wat anders, maar verstaan, want ik ben mijn geluid kwijt.

(Mevrouw in de zaal): 'Verkouden.'

Dat krijgt u straks wel, hoor, dame. U krijgt ook wel een beetje kou.

(Mevrouw in de zaal): 'O nee.'

Ik ga vanavond onmiddellijk beginnen met meneer Berends. Eens kijken, wat heeft hij daarop staan. O, wat heeft die man heerlijk in dat boek zitten ... Kijk, dat is nou lezen, ziet u.

(Jozef begint te lezen.) "Ben je er, Frederik?" stoffelijk. 'Ik hoor hem niet. Ik zeg: 'Juist kaptein, dáár was het. En toen vielen er slachtoffers.' Hans probeert het nogmaals.'

Kijk, meneer Berends, ik zal beginnen met bladzijde 180, ik zal uw gevaarte erbij nemen, maar ik zal u erbij vertellen, dat: hier zijn we bezig in een gekkenhuis, Frederik heeft zijn plaats uit de maatschappij verlaten en volgt toestanden, er zit wat in, er zit waarheid in, menselijkheid, en is altijd te plaatsen. Hij zegt, hij doet dat alleen om te bewijzen, voor zichzelf en de lezer, dat hij zijn bewustzijn nog heeft, en nonsens kan vertellen. En als Hans dat ook had gedaan, en Karel, als een dokter werkelijk in de psychiatrie, in de psychologie afdaalt tot de kern, verliezen ze dit bewustzijn.

De wetenschap – als ik u dat even mag zeggen – komt er nooit omdat de dokter fundamenteën moet leggen. Wat kan. En waardoor is de occulte metafysische wereld ontstaan? Alleen omdat Egypte, China, Japan, maar vooral Egypte, aan de opbouw van die fundamenteën is begonnen.

Als u mijn boek 'Tussen Leven en Dood' neemt, dan krijgt u daar een prachtontleding. En dan verliest u onherroepelijk het dagbewustzijn, maar u krijgt iets anders terug. En in die toestand had Egypte volkomen het bewustzijn. Als ik uittreed, ligt mijn lichaam daar, voor vijftig procent gevoel is er nog in, als schijndood, het is volkomen leeg, en toch vol, er is vijftig procent gevoel voor de bloedsomloop, u voelt wel, of het hart stond stil, en bleef stilstaan, en dan was je, op slag was je werkelijk uit deze wereld.

Maar wanneer Frederik daarin afdaalt – en Hans niet doet – begrijpt u wel, is dat voor de mens de enorme leerschool, en daarin wil Frederik bewijzen dat hij het bewustzijn heeft behouden. En als u hier nu van leren wilt, dan zal ik u dít verklaren: Als u – en dat maakt u toch wel dagelijks mee, dat leest u in de bladen en in de kranten, en overal op de wereld gebeurt er

iets – wanneer de mens een studie maakt van het leven, maatschappelijk, geestelijk, ruimtelijk, dan moet hij oplossen in die toestand. En de genieën, de mensen die het éénzijn beleven met een planeet bijvoorbeeld, een astronoom, die gaan denken en lossen op. Een professor vergeet zijn hoed, of hij heeft hem op, en zijn bril zoekt die man, en alleen omdat die man opgelost is in zijn toestand. En dan zeg je: Daar heb je weer zo'n halve gare, nietwaar, of zo'n vergeetachtige professor, hij zoekt naar zijn hoed en zijn bril. Maar die man loste op in zijn toestand; wat ik nooit en te nimmer mocht doen, of ik was al weggeweest. Je bent, op twee graden voor deze wetten bent u al onherroepelijk opgelost, u hebt niets meer te betekenen, want in ons onderbewustzijn, in ons, laat ik het zo zeggen, niet onderbewustzijn maar onbewustzijn, moeten wij denken en ons contact met de stoffelijke wereld behouden. En dát is nu de studie van Frederik.

Maar wanneer u nu, en dat krijgt u aan het eind, in het derde deel, Frederik nú reeds zou leren kennen, u zou weten dat hij al een psycholoog is, en een kinderarts – en dat is gebeurd, meneer – dan voelt u wel, die staat daar zo ontzagwekkend sterk, want hij heeft voor zichzelf vastgesteld: zo kom ik er nooit. En dat zit er allemaal in. En dat kunt u, als u daarop ingaat en u voelt het, kunt u die vragen stellen, en dan krijgt u werkelijk van mij mooie antwoorden, omdat daarachter de menselijke, geestelijke, ruimtelijke psychologie leeft. Daarin kunt u die eenheid beleven.

Nu komen wij dus op die gezegdes. Voor mij zegt dat niet zoveel. Maar als u nu pertinent wilt weten wat dat allemaal betekent ...

‘Frederik geeft haar een zontje op de lippen,’ dat is die zuster, nietwaar, ‘en de lipjes reageren, maar het lichaam kan geen vin verroeren, zegt hij, want ze is onmiddellijk onder hypnose. Komt dit reageren omdat Frederik zijn diepere gevoelens aan haar leven openbaart?’

Meneer, als de hypnotiseur op een sujet ingaat, op u of op een ander, en hij krijgt die onder controle, dan gaat uw bewustzijn, uw evenwichtscentrum slaapt in, uw reageren is weg, en u bent in slaap door de wil van een ander. Nou, en dat meisje, die zuster, die loste op. Frederik, de moderne psychologie, die doet dat zo. Het moderne hypnotisme doet dat niet meer zoals vroeger: ‘Je zult slapen’, ‘je zult dit’, en, pfft, pfft, en maar blazen ... Als je het (tijdschrift) ‘Vizier’ van de week hebt gezien daarzo, ik heb u daar verleden, of verleden week, ik heb u daarvoor gewaarschuwd. Al twee jaar geleden, toen kwamen ze met de vraag: Is hypnotisme gevaarlijk? Ik zeg: die mensen die moesten ze de bühne aftrappen. Want er is een meisje in Engeland en die is er al drie, vier maanden, vijf maanden ongelukkig, en die kwam er niet meer onder vandaan, werd zenuwachtig, werk stuk, persoonlijkheid kapot, alles kapot; nu een groot proces. Zij spelen met vuur, schrijven ze nu. Als wij

het hier zeggen ... Nee. Die ongelukken moeten eerst gebeuren. En nu hebt u het bewijs.

Wanneer de (hypnotische) psychologie intreedt hebt u niets meer te vertellen, en dan kan ik wakker maken, en een ander, wat wij willen. En vooral ... Nu moet u eens nagaan, en dan laten ze poppetjes dansen, en al die dingen meer, en dan gaan ze op ergere dingen in, wat maakt u door zo'n ding al niet wakker? Dat klemmt zich aan dat gevoelsleven vast, het is een angel, en dat gaat dieper, en trekt iets omhoog dat u zo-even nog niet hebt gekend. Daar hebt u het gevaar.

Dat deed Frederik zonder erg, zo te praten en te praten ... ik wil maar zeggen, het moderne hypnotisme dat is zo: we gaan zo door de mens heen, hebben er geen erg in, en zitten er al onder. Omdat het gevoelsleven ... dat zenden ze op één punt, dat is een concentratie op één punt, je raakt gevoel, krijgt gedachten terug, telepathie is erbij, en ineens zo ...

Ik heb u verteld, dat kan ik ook wel als dat moet. En dat wouden ze van mij dan eens een keer hebben. We gingen naar buiten, en toen zeggen ze: 'Dat kun je niet.'

Ik zeg: 'Och jongen', ik zeg, 'als de slaap komt, en dan kun je zo lekker slapen, en dat is zo heerlijk.' Páts, hij was al weg.

We hebben hem twee uur laten snurken. En toen wou hij, toen we op de plaats van bestemming waren: 'Meen je dat nu?'

Ik zeg: 'Weet je het nog zelf niet dat je in de trein hebt geslapen?' Ik zeg: 'Dan ga je weer rustig slapen, o, het is heerlijk, je zult slapen en niets voelen, dromen zul je, prachtig.' Nou, daar ging hij alweer.

Ik zeg: 'Laat hem nou maar zitten tot vanavond, dan eten wij lekker alles op.' (gelach) En toen hebben we hem vier uur laten zitten. En toen wou hij pap eten en toen hadden wij het lekker opgegeten.

Ik zeg: 'Je hebt in de slaap pap gegeten, en biefstuk hebben we je laten eten, en je hebt een zure haring gekregen en', ik zeg, 'een rolmops', net als ik op de kermis doe, 'een bikkum, en een toetje.' Ik zeg: 'Ben je niet misselijk?'

Toen zei hij: 'Ja, daar zit hier wel iets.'

Ik zeg: 'Daar heb je het.'

Dat is de geestelijke narigheid die daarin zit. En dat kunnen we. Daarom ken ik de graden van contact en gevoel voor hypnotisme, want de psychische trance is precies hetzelfde, alleen gaat het nu door de wetten van Moeder Natuur.

En vanzelfsprekend zat de zuster onder Frederik zijn hypnose, zijn gevoel. Hypnose is opleggen van wil. Dat neemt u over, en als je een beetje gevoelig bent, meneer Berends, dan maken we van u nog een acrobaat vanavond. Dat zouden ze wel willen natuurlijk, hè? Of we maken hem minister van finan-

ciën, en dan krijgen we vanavond allemaal briefjes van duizend. En dan zegt hij daar ...

‘Hoeveel wilt u er hebben?’

‘Tien.’

En dan bént u het, meneer, omdat u uw dagbewustzijn kwijt bent voor dat ogenblik. Sterkere mensen die kunnen ze niet ... Ik wil met zo’n man wel in contact gaan. Ik zeg: ‘Meneer, maak me dan maar weg.’ Maar dan verplaats ik me even naar de ruimte ... Maar die mensen die stoten op een geestelijke muur, zoeken dat even af, en dan kunt u zich niet verbergen, meneer, u kunt niet links, u kunt niet rechts, en dan moet je, dan wordt u in een hoek gedrongen, en dan bent u verkocht. Maar wanneer je ruimte hebt, dan ga je even naar de hel of je gaat naar de hemel. Of je gaat, ik ga op de ring van Saturnus zitten, en laat hij me daar maar zoeken. Ik neem een meteoriet of ik vlieg door de ruimte heen, ik ga naar het oerwoud, dat zijn allemaal ruimten van gevoel, en dan moet hij ... als hij dat niet onder controle heeft, dan voelt u wel, dan gebeurt er niets.

Maar zo’n onschuldig zusterje, die nergens geen erg in heeft, die liep daarin, en was ineens weg. En toen kuste hij haar zo, en dat kostte Frederik een huisje. Hij was eerlijk. Want de geestelijke rechtvaardigheid kust zomaar niet. Ja, dat weet u zeker niet. Dat geldt alleen voor de heren, meneer.

(Meneer in de zaal): ‘Hebben de dames daar geen part aan dan?’

Nee, want die doen het toch niet. Als wij het niet aan de gang maken, meneer Berends, dan reageren de dames niet, dat is toch logisch?

(Jozef gaat verder.) ‘Komt dit reageren doordat Frederik zijn diepere gevoelens aan haar openbaarde?’

Meneer, dat is het nu, wat ik u even verklaarde; daar kun je natuurlijk nog een uur op doorgaan, en dan weet u nog niet wat hypnotisme is.

‘Hans vraagt: ‘Ben je er, Frederik?’ En antwoordt: ‘Juist, kapitein’, want Hans is immers de kapitein?’

Zag u daar iets anders in? U moet maar lezen wat er nu staat.

‘Daar was het. En toen vielen er slachtoffers.’

Zijn die er niet? Hans is een slachtoffer. Karel is een slachtoffer. Die zuster is een slachtoffer. En al die mensen daar, toen Hans dan in dat gesticht kwam, zijn eigen ellende zag in die mensen, toen stond hij op zijn eigen slachtoffers. Allen zijn slachtoffers van de maatschappij. En toen vielen er slachtoffers. Ziet u, Hans begrijpt Frederik niet, en hij kent de wetten niet. En dan heb je miljoenen slachtoffers te zien. Is dat zo? Slachtoffers.

‘Hans vraagt nog eens: ‘Frederik, ben je er?’

‘Ja, overste’, hij gooit er nog een schepje op, want Hans is professor doctor, en wat moet je hem nog meer geven, je kunt hem alles geven, want hij is

het toch niet. “Ja, overste.” Nou, hij zegt maar wat. ‘En toen zakte het dak in.’ Toen stortte Hans in elkaar. Toen stortte zijn hele wereld aan gruzels en menten, niet gruzelementen, maar fragmenten. Ik slik vanavond een hoop in, en dat zoekt u volgende week maar uit. (slaat op zijn verkouden stem.) (gelach)

“De gekken gaan slapen’, zegt Frederik. In de slaap ziet Frederik de zuster enige malen bij hem komen om naar hem te kijken.’ De gekken gaan slapen. ‘Toen Frederik wakker werd, dacht hij dat Anna naast zijn bed stond en thee bracht. Daarna moest hij zich realiseren dat hij in een gekkenhuis opgenomen was, en dat hij er vier en half jaar bromde. Dus door de slaap werkte het dagbewustzijn op volle kracht.’

Ziet u wel? Het is heel eenvoudig, toen hij daar ’s morgens wakker werd, denkt hij: Goh, waar ben ik nou toch? Wat ben ik begonnen? Maar neem me niet kwalijk, wat hij daar uitspookte. Dus hij dacht: O ja, ik lig niet boven; want hij kreeg, daar boven bij Karel kreeg hij zijn thee. En nu komt er zo’n zuster, hij denkt: Mijn god ... O ja, ik ben in het gekkenhuis. Zie je, dat moet je je toch wel even realiseren. Da’s niks bijzonders.

En dan vraagt u hier: ‘Dus door de slaap werkte het dagbewustzijn op volle kracht.’ Ziet u? ‘En speelde hij daarna weer voor gek.’ Doodgewoon voor abnormale. ‘Frederik begint te schrijven. ‘Ja, waar denkt een mens aan die van huis is gegaan, in een vreemde wereld. Ik ben hier alleen en er zijn massa’s mensen om me heen. De zuster van mijn hotel ...”

Ziet u wel, hij had immers gezegd tegen de mensen, tegen Karel: ‘Ik ga naar Zwitserland. Ik zal je wel een briefje schrijven.’ Nu draait hij daar omheen. Want in die trein ... Hij balanceert dat zo, dat hij toch bij zijn gekken blijft. Hij denkt: als je nou later weet wat er aan de hand is geweest, en wat ik heb uitgespookt, dan kan ik het je zo vertellen dat die brief weer klopt. Dat heeft allemaal geen betekenis, ziet u, dat zijn bijkomstigheden. Dat is om zijn karakter, om de dingen die hij doet, om die op te vullen – niet die zijn gebeurd – maar, op te vullen, op te nemen, te verklaren. Hij moet het toch enigszins vertellen, want hij zegt: ‘Ik zal schrijven.’ En dat doet hij van daaruit. En dat is doodgewoon. Wat hij daar schrijft, slaat weer op zijn abnormalen waaronder hij leeft.

En dan schrijft u hier nog: ‘De zuster van het hotel, waar ik ben, ik ben in een rusthuis,’ ziet u wel? – ‘Ik heb een rusthuis uitgezocht – zit naast me en denkt ... Ze vroeg me zo-even of ik schrijver ben. Ik zei: ‘Ja.’ De reis was nogal zwaar,’ nou makkelijk had hij het niet, ‘omdat er veel gekken in de trein waren,’ ziet u, Hans zijn instituut, ‘die met hun dokter naar Zwitserland gingen voor beterschap’. Is het niet leuk? Zeggen wij dat ook niet dagelijks?

Het is een prachtige symboliek. Het is geen symboliek. Het is een prachtig,

het is een machtig voelen en denken van Frederik. Want als je zo'n verhaaltje aan de krant zou geven, zit er tenminste weer wat in. Vindt u niet, meneer?

Dan krijgen we weer gelach, dan zeggen ze: 'Ha, hoe haalt hij het voor elkaar?'

'In België kwam dat stel in mijn wagen. Hoe vind je het? Niet zo prettig, hé? Maar omdat ik me nogal interesseer voor gekken leerde ik vele maskers begrijpen. Mooie maskers waren erbij. Ik zit nu in de natuur te genieten.' Daarzo. 'Daar voor me ligt ...'

O, toen dat gebeurde, op het ogenblik dat dit geschreven werd, meneer, dat hadden vijftig pagina's, dat had een heel boekdeel kunnen worden, alleen al om vanuit die wereld vergelijkingen te maken met de maatschappij, voor vrouw, man, regering, God, Christus. Dan hadden we hier alleen al – daarom, je kunt vijftig boeken schrijven van 'Maskers en Mensen' – hadden we hier alleen reeds tien boeken over geschreven. Alleen dat stukje, dat kleine briefje, dat zijn duizend pagina's, als hij even gaat ... en vergelijkingen gaat maken met God, Christus, Golgotha, Bijbel, universum. De psycholoog, de dokter. Nou. Wat zit daar allemaal niet in?

(Meneer in de zaal): 'Ja, daar zit reusachtig veel in.'

Ontzettend, meneer. Enorm.

'Mooie maskers waren erbij. Ik zit in de natuur te genieten. Daar voor me ligt 'Neu Karelshof'.' Dat is Hans zijn beweging. 'Dat is een machtig groot hotel waar vele vreemdelingen hun tijd doorbrengen om wat op verhaal te komen.' Hij heeft altijd nog de waarheid te pakken. Ziet u wel? 'Er zijn zieken aan boord.'

Ze moeten immers niet weten waar hij is. Hij vertelt pertinent de waarheid. Ik heb van die pagina's toen dat 's avonds, toen dat 's middag geschreven werd, heb ik ze wel twintigmaal nagelezen 's avonds; maar mét Van Eeden. We hebben dat samen, dat hele boek ... Hij zegt: 'Als ze u later iets vragen, moet u het weten.'

Hij heeft het mij net zo verteld – ik vertel alleen maar na wat hij zegt – net zo verteld wat hij daarmee bedoelt, en dat ging van gevoel tot gevoel, hè. En toen kreeg ik zijn boeken te beleven, onder het schrijven. Ik heb ze met hem, ik heb dit, deze drie boeken, bewust mogen beleven, want ik bleef in mijn organisme; hij erin, hier meester Zelanus, en achter ons meester Alcar. Dus vier psychologen erop, op dit werk. En ik beleefde het zo: vijftig procent. Hij zegt: fifty-fifty. Hij zegt: 'O, mijn god, ik ben begonnen, het ligt al vast', en gelijk ging meester Zelanus al door, hè? Meester Zelanus typte, en ik in hem, én Van Eeden, in één organisme, in één aura, dat is een ruimte, dat is een wereld. We zaten zo in elkaar. Ik mijn ogen dicht, Van Eeden zijn ogen dicht, en meester Zelanus achter de machine. En meester Alcar die keek zo, die zat

daarboven. En toen begon meester ... Iedereen trouwens die komt van die wereld en die gaat vertellen en dan, die sluiten de ogen. Je komt tot eenheid.

Maar die Gerhard de koetsier, en Theo van de Grebbelinie, och meneer, mevrouw, wat heb ik daardoor genoten, om die eenheid alleen al. En dan, als je uit elkaar wordt gezogen na het vastleggen en beleven van hun levens ... De dag, het uur, de minuut die komt onherroepelijk. En dan krijg je het laatste puntje, meneer, dat is gewoonweg een geestelijke transfusie waarin u uw hart, uw hersens, uw bloed en alles verliest. Ik schrik momenteel alweer als ik weer moet gaan schrijven alleen al voor het laatste puntje. Daar ben ik al bang van. En ik schrik nog erger, want ik leef drie, vier maanden ...

Als ik nu voor een boek sta van driehonderd, vierhonderd pagina's, dat boek duurt zes weken, leef ik zes weken in die wereld. En ik heb hier gepraat, ik heb hier verteld – en je denkt: dat is Jozef Rulof – ik ben hier bewust, en dan leefde ik in mijn boek, want ik moet mee. Zo ruim. Als u 'Jeus III' straks hebt, dan gelooft u het toch niet meer, maar het staat erin en het is gebeurd. Dan zult u zeggen: 'Mijn god, mijn god, mijn god, kan dat een mens verwerken?'

Meneer en mevrouw, u kunt een universum verwerken, als u maar aan het reële begint, aan de waarheid. Maar dat genot met Van Eeden ... Dus hij, toen hij ging, begon hij, en toen kwamen die dingen. Ik mocht niets zeggen, hij legde maar vast, hij zegt: 'Daarna gaan we het weer beleven', en intussen, mét meester Alcar, vast, en zag ik wat hij bedoelde. Ik denk: God, god, god, mijn god, wat kan die man denken. Wat had hij op de wereld al gebracht, met een toneelstuk, en met een psychologisch werk, dat ze de hoek hebben in getrap – en het machtigste van hem is – want het werd weer niet begrepen. Het was het minste, zeiden ze maar.

Zijn toneelstuk – op de goddelijke bühne sta je met hem – hebben ze uitgefloten, meneer, het machtigste wat er is. Van Eeden. En nu komt hij terug op de goddelijke bühne, maar anders. Toch wel leuk, als je achter de kist (bent) en je wilt voor Onze-Lieve-Heer wat gaan doen, dat je achter de kist weer kunt beginnen, en terugkomt.

'Hebt u contact (zie 'Jeus van Moeder Crisje' deel III hoofdstuk: '1939-1945')?'

'Ja.'

'Met de aarde?'

'Ja, wij hebben contact met de aarde.'

'Mijn god, mijn god.'

Ja, god. Elke gedachte, meneer en mevrouw, die u werkelijk voor de Universiteit van Christus, dat is de Christus, dat is de godheid van uw ruimte in dit universum, als u daar fundamenteën voor legt, die neemt u niemand meer

af. En dan kunt u vandaag weleens kwaad zijn, meneer, en u breekt in, of u doet een moord, het zegt allemaal niks, die daad neemt men u niet af, want die blijft. Dan zeggen de mensen: 'Nou, die heeft mooie dingen gedaan, en nou is alles kapot.'

Och, meneer, klets! Ik heb daar de demonen óp zien staan en die kregen ineens weer het gevoel van vroeger – die hebben de Christus verraden en alles gedaan, en die hebben de mensen vermoord – en ineens, en die konden genezen, en stapt zomaar weer in die heilige genezing, en hij kon het.

Of dacht je dat een moordenaar altijd moordenaar bleef? En dacht je dat een mens een fout begaat, dat dan dadelijk de ganse persoonlijkheid maar in de hoek moet worden getrapt? Maar dat dóét de maatschappij. 'Nee', zegt de maatschappij. En dan word je gestenigd, meneer? Nee, je gaat eerst de gevangenis in. Je zit je straf uit en dan word je door geen mens aangekeken. En of je nou wilt of niet, meneer, u moet toch weer kapot, want geen mens aanvaardt u. En dat is nou ons mooie geloof waar we in leven, ziet u? En dat is dan: God is liefde. Jazeker. Ja, daar kun je wel op doorgaan, maar dat is de bedoeling niet.

U schrijft hier nog: – Ik heb het alleen maar om het mooie te laten zien, hoe diep, hoe machtig mooi die maskers en mensen zijn, want die boeken leren u denken – 'De mens sloopt zich in de maatschappij. Er zijn zieken aan boord.'

'De mens sloopt zich in de maatschappij ...' Snapt u dat niet? Maar waardoor sloopt de mens zich nog meer? Waardoor maakt de mens zich kapot? Ik kan veel meer vertellen straks, ik kan u veel meer kraken, kraken, en dan krijgt u, in hemelsnaam, u krijgt dan het beeld hoe ze mij hebben gekraakt. En ik was dankbaar voor een pak slaag.

En als je maar naar de mens kijkt, schrikken ze al. Als je de mens wat leren wilt ... En kom niet aan dat persoonlijkheidje, dan ligt die mens al. Ach God, en dan smijten ze God en Christus en de hele wereld aan de kant. Ziet u? En zo sterk zijn de mensen dan.

Ik ben gekraakt door de zon, door de maan, en dat is het ergste wat er is, door Moeder Natuur, het water. Ik wilde elke dag maar zo naar het water. Dus ik had 'zelfmoord gepleegd', zeiden ze dan; nee, ik was één met het water. Alles spreekt.

In het water zijn we geboren. Ik durfde van de winter, ik durf in twee jaar al niet naar Scheveningen te gaan, want als ik erin loop, kom ik niet meer terug. Ik ga, en ik kom zo in het water, en die machtige ruimte waarin we geboren zijn, die roept me in ene keer: 'André, eindelijk heb ik je weer bij me.'

Ik zeg: 'Ja, dat zou je wel willen.'

En als ik dan niet met geweld, meneer, geweld ... Dat is de natuur-hypno-

se. Gelooft u daar niet in? Half Egypte is erin gelopen, in de Nijl, en hebben zich verdronken, omdat ze het water hoorden spreken. Dat is de eenheid met het leven van God. En het water is God als moeder. Ja. Daar zitten we nu.

Maar wanneer je daarin komt dan kun je wat leren. En dan kan de mens werkelijk van zichzelf iets maken. De mens, ik hamer er telkens op, de mens sloopst zich in de maatschappij. Waarvoor leeft u eigenlijk? Wat zeggen nu de maskers en de mensen? Wat zegt Frederik daar: 'Kale drukte, kale heb.'

Vanavond staat er iets prachtigs, gisteren, in het Algemeen Dagblad staat iets prachtigs: Een Engelse matroos heeft zijn Victoria-kruis verkocht voor zevenhonderd gulden, want hij had niet te eten. En toen zeggen die, die leuke krant zegt: 'Ja, dat blikje ...' Dat blikje, dat blikje, dat blikje; dus uiteindelijk is het dan toch maar een blikje. Dat blikje. Maar het is het hoogste militaire bevel en eer, die je in Engeland kunt krijgen, is het Victoria-kruis. Die jongen had niet te eten, verkocht hij het maar, had hij tenminste eten voor zijn vrouw en drie kinderen.

Meneer, laat u zich nog langer belazeren door een blikje? (gelach) Mevrouw? En waar sloopst zich de mens in deze maatschappij door af? Om wat? Word minister, meneer, en je bent een kind van Satan. Wat zeg ik? Ja, dat is, zo zeker is dat nog niet. Want het zijn toch goeie mensen? Meneer, als u hoort ... Doe aan politiek, meneer, dan moet u eens kijken in welke bagger u terecht komt.

Christus was ook een politieker. Meesters doen aan politiek. Zeiden de meesters niet in Diligentia: 'Maak van mij een koning over heel de aarde in deze toestand, en we zeggen: nee!?' Want dan moet je nog aan onrechtvaardigheid ... – ja, als ik het alleen voor het zeggen had – dan moet je niet anders dan onrechtvaardigheid doen, goedvinden.

Maar de mens in de maatschappij slaat zich neer door honderdduizend dingen. U kunt zeggen: u bent eruit; u bent erin (De mensen zouden kunnen zeggen tegen Jozef Rulof: 'U bent uit de maatschappij en wij zijn erin.'). Ik ben er ook in. Toen ik taxichauffeur was, meneer en mevrouw, toen was ik precies hetzelfde.

Waarom zou ik ... 'Poppie Drop', zeiden wij, hè? Poppie Drop. Waarom zouden we dat doen, meneer, als het niet nodig is? Ik heb ze daar elke dag gestraft. Zo'n sufferd was ik. Wat je in de maatschappij niet ontmoet. Als u een Haagse taxichauffeur vraagt, meneer: 'Weet u ook waar die meneer woont?' Och, meneer, hoe hoger wij komen des te duidelijker wordt de maatschappij voor ons. Wij wisten alles. En zij dachten, zij dachten dat we het niet wisten. Wij gingen altijd, wij gingen altijd, vrijdag 's avonds gingen we altijd naar het Oranjeplein om de hoek van het kerkje, want kwart voor negen kwam de pastoor, en dat wist geen mens. Ik zeg: 'Ga jij er naartoe? Dan ga ik wel.'

Ik naar de pastoor toe. En dan moesten we naar de Waldeck Pyrmontkade daarzo.

‘Komt u over een uur maar terug.’

‘Ja, eer ... ja meneer.’ Want hij was in burger.

Ik denk: maar die krijg ik. Ik denk: Crisje daar gaat er eentje vanavond.

En ik terug. Toen zegt hij: ‘Wat krijgt u?’ En toen gooide ik een kwartje erop. En toen zei hij: ‘Nee, dat is te veel.’

Ik zeg: ‘Meneer, waarom?’ Ik zeg: ‘U bent slecht en ik ben slecht, eerwaarde.’ Ik zeg: ‘U ging dáárheen, en ik weet precies hoeveel dames of er zijn.’ Ik zeg: ‘En ik krijg een kwartje, eerwaarde!’

‘Kent u mij?’

Ik zeg: ‘De hele Haag kent u, is het nu goed?’ Twee weken daarna was meneer pastoor weg. Kijk, dan leer je kennen ... (Er wordt hartelijk gelachen.)

Mevrouw, moeder, dat is werkelijk gebeurd.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik wilde zeggen ...’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘U hebt zijn hele pleziertje in de war gegoooid.’ (Er wordt hartelijk gelachen.)

Mevrouw, ik heb zijn hele carrière kapotgemaakt. (gelach)

Maar goed dit heb je, en toen zeiden de jongens – ik zal het hele verhaal wel vertellen – toen zeiden de jongens: ‘Waar is meneer? Ik zie hem niet meer.’

Ik zeg: ‘Die meneer is weg.’

Ik zeg: ‘De eerwaarde ...’

‘De eerwaarde?’

‘Kent u mij?’

Ik zeg: ‘Meneer, er is geen chauffeur in Den Haag of die kent u.’

‘Wat?’

‘Ja meneer, u bent al anderhalf jaar oud.’ En ik had een kwartje. En ik nam dat kwartje extra om hem uit de hoek te timmeren.

Ik zeg: ‘Meneer, gaat u nu ... eerwaarde, gaat u nu de mis doen?’

En warempel, hij ging binnen.

Ik denk: god god god. Ja, toen was André al aan het modderen in mij, ziet u, die was al bezig, die was al bezig.

Maar in die maatschappij ... Ik kan u duizenden verhalen vertellen waardoor je kunt leren. En dan straft het de mens meteen.

Ik kom daar.

‘Stop.’ ‘Brengt u mij maar even ...’

Ja, wij zijn eigenlijk met maskers en mensen, dat is ook een masker, met maskers en mensen bezig, maar het is de moeite waard. Of vindt u er niets

aan? Dan houd ik ermee op.

Een andere meneer. Als u Jeus de chauffeur straks krijgt, die weet ook iets. Toen zegt hij: 'Ach, chauffeur, mag ik bij ... mag ik zitten?'

Ik zeg: 'Meneer, gaat uw gang.'

'Voor?'

Ik zeg: 'Achter is anders ruimte genoeg.'

Nou, mevrouw, dan ... Een net mens, een meneer die kruipt niet naast zo'n oliepannetje, want wij hadden zo'n oliepannetje hangen met een liter olie. En dan ging meneer daar met zijn mooie broek zitten. Nou, ja ...

Nee, die mensen waren minder psycholoog dan wij. Daar kon je van leren. Ik zeg: 'Meneer, gaat u maar zitten.' Maar ik had het bandijzer al klaar. Ja, slaan deed ik hem niet. Slaan deed ik hem niet, maar een bandijzer ... We werden ook wel aangevallen 's avonds, dame, en dan sloegen ze ons de straat over. Ja, ook een mooi beroep is dat, hoor. Maar ik heb er veel door geleerd. Als u vraagt waardoor meester Alcar mij daarin bracht, en waardoor ik geleerd heb, kan ik zeggen: 'Het meeste toen ik taxichauffeur was.' Toen leerde ik. Elke dag nieuwe psychologie.

En dan kwam die meneer, hij zegt: 'Chauffeur, het is mooi weer.'

Ik zeg: 'Meneer, het is prachtig weer.' Maar ik nam hem tegelijkertijd aan, ik zeg: 'Mooi, prachtig weer', (gelach) en ik de Prinsenstraat door, de Scheveningseweg op. En ik zette er al een vaart in; en hij kwam nog eens, hij zegt: 'Ja, ja.'

Ik zeg: 'Ttja, tja, tja.'

En ik snoefde hem weer af; ván mijn mooie beentjes. (gelach) En ik op de Parkweg, ik denk: Als ik nu maar van vijftentwintig gulden terug moet geven. Mijn god, en dan zal ik hem een mat geven. Toen heb ik gestolen, dame. Maar die man strafte ik met centjes.

Toen zegt hij: 'Wat krijgt u?' En waarachtig, hij komt met vijftentwintig gulden voor de dag.

Ik zeg: 'Meneer, ik krijg f. 2,40 van u.'

'Mooi, houd er maar f. 3, - vanaf. Bent u tevreden, chauffeur?'

Ik zeg: 'Ja.'

'Een kopje koffie nog?'

Ik zeg: 'Even afrekenen, meneer.' Ik zeg: 'Meneer, hier hebt u een tientje terug, de rest houd ik zelf.' Ik zeg: 'Dat is voor de aanrakingen.' (hartelijk gelach) Ik zeg: 'Meneer, als ik dat in Scala vertel, verdien ik elke avond een miljoen. U bent nog te goedkoop af.' En toen ging hij schelden. Ik zeg: 'Mooie meneer.' Ik zeg: 'Ja meneer, u bent net zo vet vanbinnen en vanbuiten als dat oliepitje daar achter mijn meter. Is het nou goed?' Ik zeg: 'Meneer, ik heb de eer u te groeten.'

Toen zegt hij: 'Ja.'

Ik zeg: 'Ja. Ppvt.' (gelach)

Ja mevrouw, dat was die boer uit 's-Heerenberg, ziet u?

Maar ik leerde door de mens. En als je dan in de maatschappij nog meer wilt weten, meneer Berends ... De mens sloopt zich in de maatschappij. En daarom vertel ik u nu zo'n mooi verhaaltje. Ik heb het lichamelijk, ja, ik voelde het, ik heb het maatschappelijk en stoffelijk beleefd. Want als u de ogen opendoet, kunt u in de maatschappij elk ogenblik leren hoe het niet moet. Nou, word nu maar taxichauffeur, dan leert u meer, meneer, als dat u naar Leiden gaat als psycholoog.

Want ik heb ze gehad: 'Nou, dag kind, we gaan een hele partij bridgen.' (Jozef praat deftig.) Dan moesten we ze naar de Daendelstraat brengen, de heren.

Wilt u de baron helen, mevrouw? Nou.

Maar ik ga hier geen naamkaartjes neerleggen. Ik zeg: 'O ja, meneer, gaat u bridgen?' (Jozef praat deftig) Nou, en die straffen we altijd met vijftig cent.

Mevrouw, heb ik nu gestolen?

Ja, dat is jatten. (gelach) Jatten. Als u nu nog naar mijn oude baas gaat, dan zegt hij: 'Jozef? Nou, zegt die, die heeft de hele Haag gek gemaakt.'

Nu ben ik weer bezig. Ik maak u werkelijk dol. Vindt u niet? Waar lachte u eigenlijk over zo-even? (gelach) Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Met dat stukje bandijzer, zie ik in mijn gedachten een man met een ijs ...' (gelach)

Nou, mevrouw, laten we het nieuwe seizoen maar eens een beetje fatsoenlijk inzetten want het duurt nog lang, vindt u niet? Ik ben, kom net mijn bed uit, u ziet wel, ik ben heus geen chagrijn. Want vanmorgen stond ik om negen uur al op mijn hoofd. Ik denk, in ene keer droomde ik, toen was ik balletballerina, en toen kwam ik in de keuken terecht, en toen voelde ik dat het niet zo was. Maar toen was ik tenminste een hoop kwijt, anders had ik vanavond niet kunnen praten.

Vindt u mij echt dol? Nee toch?

(Zaal): 'Nee hoor.'

Zie je, nou gaan we weer met heilige ernst beginnen.

Meneer, dat leert u allemaal, meneer Berends, als u leert denken. Ik kan net zo diep gaan in de klucht als in de wijsheid. Want hoe dieper uw gevoel wordt, des te leukere dingen kunt u zeggen. Ik laat mijn vrouw bijvoorbeeld elke dag – heb ik sinds 1930 al met mezelf klaargemaakt – laat ik ze drie keer per dag lachen. Een keer om tien uur, dan zeg ik iets, en dan 's middags zo, als ze zo half in slaap is, zeg ik weer iets, dan is ze ineens wakker natuurlijk hé, maar dan krijg ik thee. Ik doe het voor die thee.

Maar als u ook dat kunt in de maatschappij, meneer Berends, en u kunt de slagen en de tikken en alles verwerken, om toch het leven lief te hebben en uzelf niet te grabbel te gooien zoals dergelijke mensen die daar naast een oliepitje en een vette chauffeur plaatsnemen om aan het geraamte te zitten prutsen – die moet je straffen met tien gulden; als hij me honderd had gegeven, dan had hij helemaal niks teruggekregen – dan leer je de maatschappij kennen. En overal en overal is er iets te leren. En dat zegt Frederik. ‘De maatschappij sloop de mens.’

En als u dan de geestelijke kern, het fundament daarvan ontleedt, dan krijgt u verruiming. En daarvoor dienen de maskers en de mensen. Ruk die maskers af. In het tweede deel doet hij het. Rukken ze al af. En in het derde deel worden ze verklaard. Ziet u? Daarom komt er een bandijzer bij dame.

(Jozef gaat verder.) “Waar je komt’, zegt Frederik, ‘overal zie je narigheid.’ Is dat niet zo? ‘Ik kan al dat leed niet verwerken. Ik ga er niet op in.’ Hij is van plan eerst om op krachten te komen omdat deze mensen alles voor je doen. Verder wil hij naar Italië, hij gaat eerst te voet, en gaat daar door de bergen.’ Hij heeft nog altijd, dat is nog allemaal over die brief, hè? ‘Er zijn zieken aan boord. De mens sloop zich in de maatschappij. Waar je komt, overal zie je narigheid.’ En dat is daar natuurlijk. ‘Ik kan al dat leed niet verwerken. Ik ga er niet op in. Hij is van plan eerst op krachten te komen omdat deze mensen alles voor je doen.’

Frederik maakt zich gereed om de sprong te wagen om in die psychopathie voor die mensen af te dalen. En als u nu begint ... Daardoor hebt u die ‘Maskers en Mensen’, deze trilogie. Als u door de ‘Maskers en de Mensen’, deze boeken, in de maatschappij, in elk verkeerd ding wat u zo ontmoet – nu gaat het over God, nietwaar, over Christus, het gaat over de melaatsheid, krankzinnigheid, psychopathie – als u dat gaat verwerken en ontleden, krijgt u de reine klaarte te zien. En aan het eind van het derde deel staat u op de goddelijke Bühne. En dat wil toch wel wat zeggen.

Dat boek haalt u uit de bagger van de maatschappij vandaan, en voert met u een strijd op leven en dood, en staat met u voor de kist. Frederik zelf is het die sterft, hij komt vrij, en dan staat de ganse familie op de goddelijke Bühne. En daar bent u momenteel mee bezig. Mooi?

(Meneer in de zaal): ‘Jazeker.’

Ja. Jazeker.

Ik dacht dat je zei: ‘Nou.’

(Meneer in de zaal): ‘Nou.’

Dit is machtig, meneer. Maar als de mens het machtige van een klein kern-tje, een klein ding, een nietige openbaring, dat het leven u te dragen en te zien geeft, niet voelt en niet begrijpt, meneer, dan hebben de grote wonderen

ook geen betekenis.

En dan krijgen we hier nog: ‘Hij gaat eerst te voet, en ik ga dan door de bergen ... Maar gaat er een gids mee?’ Dat is Frederik zijn bewustzijn. ‘In het bovenstaande geeft Frederik een samenvatting over gekken, maskers, leed en smart, wil op krachten komen, de natuur in, het reizen enz. waardoor de maatschappij op velerlei vormen ontleed wordt. Is dat juist?’

Meneer Berends, dat hebt u goed gevoeld. Als u dat zo door gaat doen, moet u er onherroepelijk uitkomen. En nadien weet u iets, kunt u iets ontleden. Maar, nu komt er iets bij, één hard woord van u ten opzichte van een ander ... U kunt weleens ... Je wordt weleens in de maatschappij gesard, en dan zeg je weleens wat terug, maar, o wee, als we gaan slaan of wat dan ook. Dan bent u dat bewustzijn ook weer kwijt. Er zijn genieën die hebben alles voor de wereld gedaan en gekund, en ze hadden geen liefde, ze hadden geen gevoel, en toen waren ze nog niets.

Ik kan van u iets maken als u er zelf ook aan begint. Is dat zo? En als u dat werkelijk doet ... Ik zeg u nogmaals, dames en heren, *hiér* leeft u achter de kist, en niet wanneer u voor dat gebeuren staat dat heet: u zult sterven. Want een dood-zijn is er niet. En u kunt er mij straks met de haren bijslepen, maar ik heb die dood al honderdmiljoenmaal gezien en beleefd, ik zweer het u. Waar moeten die boeken, waar moet toch in vredesnaam alles vandaan komen? Van Magere Hein?

Als u straks deel III hebt en u kent mijn leven; moet ik, kan ik dat nou werkelijk allemaal verzinnen? En dan kun je wel praten van onderbewustzijn ... Maar, ‘We zijn voor het eerst op de wereld’, zegt de psycholoog, ‘dit leven is het eerste’. En we hebben er honderd miljoen gehad, als vader en moeder.

Met andere woorden, aanvaard het, aanvaard het: begin nú. Als u hier niet ophoudt met uw innerlijk gechagrijn en getrap, en uw armoedige denken en voelen, u staat straks in de geest in een enorme wereld en dan bent u net zo koud als nu. Daar gaat het mij om. Ik kan u daar ook niet helpen. En er is niemand die u kan helpen. Hier vertikt u het, hier doet u het niet: *dáár* staat u alleen. Hier hebt u nog mensen, hier kun je nog koffie drinken en thee drinken, hier heb je nog gezelschap, hier heb je nog dit, men is nog naast u, *dáár* staat u alleen. Daar is er niemand meer, want u sluit zich voor die andere wereld, waarvoor de Messias naar de aarde kwam, af.

Ga maar door, maak u maar kapot, vernietig u maar. De mens jaagt, jaagt, jaagt, jaagt; naar wat, voor wat? Voor dat blikje van die jongen daarzo. Het Victoria-kruis, het hoogste wat er is, verkoopt die jongen – geef hem eens ongelijk – voor zeventien gulden. Die jongen kon geen baan krijgen. Is een oorlogsheld. Voor wie verkoopt u zich?

In Indië lazen ze de ‘Grebbeleinie’. Toen kwam de luitenant, toen zegt hij:

‘Ach, nou begrijp ik de opstand hier.’

Toen had er eentje gezegd: ‘Nou, lees zelf ook, dan loop je ook weg.’

Toen waren er veertig jongens, die waren in de ‘Grebbeleinie’ aan het lezen. Toen zegt hij: ‘Hier staat het.’ En toen wouden ze weg. Toen komt er een jongen in Den Haag hier, een van ons, die zegt, voor de keuring: ‘Aan mij hebben ze niks.’

‘Waarom niet?’

Hij zegt: ‘Wat moet ik zeggen?’

Ik zeg: ‘Niets. Je moet alleen zeggen: Ik dood niet. Ik dóód niet.’ Toen zegt hij (de kolonel): ‘Waarom niet?’ Toen zegt hij: ‘Nou, wat voor geloof heb je?’

‘Ik ben aan het Geestelijk Wetenschappelijk Genootschap van Jozef ...’

Alweer die Jozef Rulof. Toen waren er al honderdvijftig geweest.

Hij zegt: ‘Jongen, Jozef Rulof heeft gelijk. Maar vertel het maar niet aan een ander, anders heb ik morgen ook al niet meer te eten.’

Die las ook mijn boeken, die kolonel. Hij zegt: ‘Hij heeft gelijk. Maar wat blijft er van ons over? Wie kan hem aanvaarden van ons? Dan kunnen we hem de regering ook wel in handen geven.’ En hij zegt: ‘Weg met die rommel.’

Atoombom? Hèhè, meneer, daar maken we de kankerbestrijding van. En we maken dit en we maken dat. En als de Rus wil ... Laat hem komen, aan de grens zullen we hem opwachten en dan gaan we heerlijk met hem praten. En als hij niet wil, dan gaan we luizen opbouwen, dan gaan we insecten klaar-maken voor hem. Maar we doen niks, we denken alleen maar aan luisjes uit de ruimte, die dalen dan zo naar beneden en halen hem eruit. (Iemand lacht) Jazeker. Daar lacht u zeker weer. Dat kan, dame.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja?’

Jazeker.

Kijk, wilt u als massa een goddelijk wonder beleven dan moet je eerst zorgen, mevrouw, dat u niet gewapend bent met dolken. Wees voorzichtig. God, ja, daar zit iemand die heeft het over God en dan heeft hij, zo’n lange lat loopt er voor hem uit, waarover hij bijna zijn nekje breekt. Die moet hij zó opbeuren en dan zó lopen, en dan hebben ze natuurlijk kolen onder de benen, want het is warm daar beneden, en dan kijken ze naar boven of God alles zegent. En dan zijn ze behangen met kanonnen en straks met atoom-bommen. En dan gaan ze.

Zag u mijn glimlach?

En dat wil door God beschermd worden. Hèhèhèhè, ik heb gelachen. Ze zeggen: ‘En Vader, help ons, en help ons.’ En toen schoot ik in ene keer in de protestantse kerk in de lach. O nee, het was thuis, het is waar ook, bij de katholieken ...

De dominee zei: 'En Vader, help ons. En dat de vijand van ons verbannen wordt.'

En hij had warempel honderdduizend houwitsers (Tsjechisch krombaan-geschut) aan de grens gezet.

'Heb het leven lief wat leeft, wat er is, dan heb je Mij.'

Wat willen die stakkerds nu eigenlijk beginnen?

Wilt u een massawonder beleven door 'Maskers en Mensen'? Dat kan ook, indien u zich aan God overgeeft. Maar wanneer kan God, wanneer kan Christus ... Ik kan ook wel zo'n Bijbels verhaal opbouwen. Ik heb het beleefd, ik praat allemaal uit belevenissen. Ik heb dat allemaal beleefd. Ik krijg geen meester Alcar te zien als ik hem en hem en hem neerknal en dáár steek en dáár verkracht en dáár kapotmaak en alles maar doe. En dat ik me daar een ding op de jas laat hangen met bloed! Mijn lieve God, geef mij een vergeet-me-nietje. En dat wil God beleven, Christus beleven. Hèhè. Moet je het gepreek eens horen.

En God kan de massa helpen. En dat is ook in het begin van de Bijbel vaak gebeurd, dat je zo'n plukje mensen, die werkelijk werden beschermd ... En die hadden nog niets gedaan, dus God kon nog helpen; en dat waren de meesters weer. Maar ze voeren u niet van de wal in de sloot. En ze kunnen u niet helpen als u bewapend bent. Je moet eerst vrij zijn. Naakt zult ge staan voor Golgotha. En daar, van daaruit beginnen die wonderen. Niet alleen voor de enkeling, maar voor een gans volk. En nu moet u eens even nagaan en aanvoelen wat zoal de universiteit, de godgeleerde nog te leren heeft.

En dan de man daar, een dominee staat daar op het oorlogsveld en bidt. En dan gaat die soldaat ook nog naar de hemel toe, die heeft er net maar zo'n vierhonderd, vijfhonderd heeft hij er weggezaagd. En toen kwam de dominee, de aalmoezenier, en die gaf hem nog de zegen. Goh, goh, goh, zou je ze allebei niet bakken? Echt bakken. Maar dan gaan we terug naar het prehistorische tijdperk en dan doen we aan kannibalisme. Maar zo'n stukje van zo'n dominee lust ik nog. Bij mij ging hij de pan in. Ik zeg: 'Jij gaat terug waar je geboren bent. En je zoekt eerst eens naar je eigen afstemming. En dan zal er een tijd komen dat ik jou naar de universiteit stuur om dominee te worden. Maar dan is het niet meer nodig.' En dat hebben ze allemaal te leren, ja.

Meneer Berends, gaat u door met 'Maskers en Mensen'?

(Meneer in de zaal): 'Mag ik u nog even een vraag stellen? Die brief van de vorige week, die is zeker achtergebleven, niet? En die heeft u in uw zak gestoken en die zou deze week voorgelezen worden.'

Ik heb hem hier in gedaan. U hebt hem misschien op straat verloren. Als hem nu maar een dominee gevonden heeft, dan zijn we nog klaar. Misschien leest u het vandaag of morgen wel in de krant. Dan zeggen ze: ik heb iets van

een ... Als een dominee op straat het heeft gevonden, meneer Berends, zijn we klaar, hebben we mooie reclame. Maar ik heb hem hier in gedaan, hoor. Misschien zit hij er nog wel in. Wat ben je toch een lekkert, hè? (Jozef is aan het zoeken.) Hier heb ik hem net ... Ja. Nee. Maar hier heb ik hem ingelegd. Ik heb hem u mee naar huis gegeven want ik denk: Misschien zal die man er nog wat meer van maken.

(Meneer in de zaal): 'Nou, hij zit er niet in.'

Meneer, hebt u nog andere vragen?

(Meneer in de zaal): 'Ja, er was alleen dat gesprek, dat, er stond op bladzijde 171 bovenaan, van die bruine beren en hyacinten', ja, 'en toen beweerde u', ja, 'hier achter het podium vandaan, dat moet natuurlijk hyena's zijn', ja, 'nu is dat natuurlijk weer voor velerlei uitleg vatbaar, maar', weet u nog welke bladzijde dat was, het was 172, 'blz.171 bovenaan', 171, '171 bovenaan.'

Kijk, dat zeg ik, u hebt gelijk, omdat dat daarop staat, maar dat zie je, ik heb u erbij verteld, als u daar en daar een ruk uithaalt, ben ik het, want er komen nieuwe hoofdstukken, dan ben ik het contact kwijt, hè. Hier heb je hem, ja.

'Als men zijn woord breekt ...'

(Tot de geluidstechnicus): Hoeveel minuten heb ik nog?

(De geluidstechnicus zegt iets.)

'...zullen de slangen des levens u belagen.'

U voelt wel, de slangen in de maatschappij, daar heb je zoiets, de karaktertrekken die ... als je je woord breekt dan krijg je toch narigheid? Een mens die zijn woord breekt, een mens die pertinent zegt: u kunt dáárvan op aan. En dan was het woord woord. En het woord was 'ja', nietwaar? Maar dat is er niet en dan wordt u van links en rechts bedrogen, en dan komt de slang, de narigheid in de maatschappij die maakt u dan kapot. We leven immers nog in leugen en bedrog.

'Als aan de grond genageld blijft ge staan. En ik zeg nog: 'Als de mensen hun woord niet houden, komen de beren en tevens de hyacinten om hen dood te bijten.'

Voelt u wel, de hyacint is nu het goede. Nu staat goed en kwaad tegenover elkaar. Het goede van Golgotha die noemt onmiddellijk ... Hij kan wel zeggen: Christus ...om u dood te bijten, dat begrijpt u niet.

Maar het goede dat valt u aan, het verkeerde valt u aan, en het goede roept u onmiddellijk het halt toe en nu kun je bewijzen wat je hebt gedaan. Daar ligt het laatste oordeel al. Als hij daar al alleen op doorgaat, krijgt u alweer twintig pagina's, die u met de maatschappij verbinden. Hyacinten, heeft hij het nog hier over, '...juist, de hyacinten die komen om hen het hoofd af te bijten ... om hem het hoofd te doen buigen en af te bijten ...'

De bloem is de hartelijkheid voor het leven, de welwillendheid, de liefde, om uw hoofd te doen buigen, en om uzelf af te breken, af te maken, om uzelf ten opzichte van de ruimte, God, Christus te zeggen, te laten zien: Ziet u, dat heb ik nu klaargemaakt. Het goede roept u hierin het halt toe. Heeft u zo'n doodeenvoudig bloempje te pakken. En maak een vergelijking.

‘En ik zal ze wel krijgen ... Nog nooit was ik in die gelegenheid, nu zal ik ze krijgen. O, wat fraai zijn die appeltjes.’

Voelt u wel, hij is aan het dazen. Wat fraai zijn die appeltjes. Ze zijn zurig, vergiftige, alles zit erin. Hij zit onmiddellijk onder de levensboom. Daarom had hij in het begin immers van die levensboom ... De ene boom des levens waar alles aan zit, dat is uw leven. De mens ... Als we de mogelijkheid hadden gehad, had dit boek heel anders geweest, want dan hadden we de levensboom, en alle karaktertrekken hadden we eruit gehaald. Dan had u een inleiding gekregen die klonk als een klok. Maar we hadden in die tijd geen papier genoeg. ‘O, wat fraai zijn die appeltjes. Ik heb ze nog nooit zo gezien. Ik kén ze. Já, juist, ik kén ze. Ik weet wie hij is. Ik weet wáár hij was. Zag je dat, Hansi?’ Nou gaat hij alweer voor zichzelf aan de gang. ‘Zag je dat? Hans schrikt. Zag je dat, Hansi?’ Want Hansi is hij kwijt. En nu gaat hij ... ‘Hans schrikt.’ Nu gaat hij, Hans gaat hij, op de man gaat hij Hans al bepeilen. En stelt hij met die dingen vast – Frederik stijgt over alles heen – en stelt hij, door dat enorme denken en vergelijkingen stelt hij vast dat Hans maar een onbewuste is. En nou raakt hij maar even dat woord Hansi. Dat is dat vrouwtje waar hij, (Hans), ruzie mee gehad heeft en die hem bedroog. Daar staat Hans. Hans die vergeet die hele wereld weer van Frederik en staat weer voor het stoffelijke afbraakje, dat vrouwtje dat hij daar kwijt is, dat hem voor de gek heeft gehouden en bedrogen met de butler.

‘De naam Hansi is voor hem wat de lap is voor een stier.’

Dacht ik het niet, daar gaat de mens. Als je maar iets hebt, de mens ... Als je met het allerheiligste, de machtigste problemen ... U wilt weten hoe je dat vasthoudt. Als je dat maar ... door één ding van de aarde ...

Er waren eens twee mensen op straat en die stonden heerlijk gelukkig te praten, twee vrouwen. En als u nu werkelijk ruimtelijk, geestelijk vertrouwen wilt bezitten ... Kwam daar een man en toen zegt hij zo fluisterend tegen die vrouw: ‘Zeg, vrouw, daarginds staat uw man met een vrouw te praten.’

‘Wat?’

Weg vrouw, weg. Helemaal overstuur.

En hij ging door. Hij zegt: ‘Ja, ik had ze even voor de gek, om te kijken wat erin zat.’ Toen zegt hij: ‘Nou, je had daar eventjes wat moeten horen, die man die was al vermoord.’ Hij zegt: ‘Pak nu ...’

Als de werkelijke maatschappij, die zo dierlijk gemeen is, op ons leven

afstormt ... U gelooft alles maar, nietwaar, en als men u dat morgen voor u plaatst, en men zou het proberen ... Mevrouw, u gaat die maskers voor die of die vrouw niet afrukken.

Ik vertelde u verleden week: bij Crisje hoefde je daar nooit aan te komen, dat hebben wij geleerd.

Nee, dan vliegt, dan dondert de mens uit elkaar. Hij zegt: 'Dacht ik het niet. Ik heb ...' O goh. Dan zegt hij, dan komt die man: 'Maar, kind, ik heb je om een aardigheidje gehad.'

'Wel, jazeker, nou wil je nog liegen ook. Ik heb het allang geweten.' En daar gaat het; twee weken daarna, meneer, ze zijn gescheiden.

Die dingen die zijn al honderdduizendmaal gebeurd. De mens gelooft de mens niet. De mens vertrouwt de mens niet. Ja, u kunt nu de graden van het vertrouwen en het geloven ...

'Ik heb het gezien dat je de deur uitging.' De mens zet een fiets voor de deur om te kijken of de man niet weggaat tijdens dat de vrouw ook weg is.

'O ja?' Die man zet de fiets dáár neer.

En ze zegt: 'Zie je wel, jij bent weggeweest.'

Toen zegt hij: 'Ja, ik ben zeker van boven naar beneden gegaan, ik heb die fiets daar neergezet, anders brak ik mijn nek. Is het nou goed?'

'Nee, je bent weggeweest!'

Wat is dat? Wat is dat? Wanneer trekt de mens alleen maar waanzin, afbraak tot zich? Waarom kun je een mens niet duidelijk maken ...? Mijn god, u bent niet de enige die hier op aarde leeft, maar we leven met miljoenen mensen van onze graad. Christus is er ook nog. U struikelt over alles. Dat zijn de maskers van de mensen.

Als je de mens maar even de waarheid vertelt ... ik heb weer wat verteld, ik zei het zo, ik zeg: 'Ja meneer, maar mevrouw, ja meneer, maar dan gebeurt er dat en dan krijgt u dit.'

'Hahahaha.'

Ik denk: O god, wat ben ik weer begonnen. O, gottegot, wat ben ik nou weer begonnen. Ik moet ze gaan beliegen. Ik moet de mens, wanneer de mens bij mij komt, moet ik zeggen: 'Doe niets dat ...' Of toch (met deftige toon): 'Potztausend (potverdorie), wat is dat mooi, hè, och, wat is dat mooi.'

'Ja, hè?'

'Ja, mooi is het.'

En als de deur dicht is ... (gelach)

En dan zeggen: 'Kunt u tegen een stootje?' Ik krijg een kunstschilder bij mij. Ik zeg: 'Ja, je wilt je kunsten laten zien.' Ik zeg: 'Meneer, kun je ergens tegen?'

'Ja, zeg het maar, meneer Rulof.'

‘Nou, daar staat het gezwel.’ Daar stond het gezwel. Zó dik erop. Ik denk: god god god, minstens voor twintig gulden verf, op zo’n ding. Ik zeg: ‘Daar maak ik honderd schilderijen van.’ Ik zeg: ‘Man, man, man, schei eruit. Word bakker.’

‘Huhuhuhuhuh ...’

We hebben aspirine moeten halen, morfine moeten kopen, de dokter erbij, want meneer zakte in elkaar. (gelach) Mevrouw, het hele huis op stelten want na drie uur was hij nog niet bij. Ik zeg: ‘Kom nog eens bij mij met kunst.’ Och, och, och, wat schreide die jongen. Die jongen was ook hier de laatste jaren. Die jongen is in Rosenburg terechtgekomen. Niet gek, meneer, maar hij las ‘Maskers en Mensen’, en toen is hij oppasser geworden. Die moet u nu eens zien. Maar hij schildert niet meer. Hij zegt: ‘Wat was ik toch gek, meneer Rulof.’

Ik zeg: ‘Je was hartstikke gek.’ Ik zeg: ‘Je leefde boven je verstand.’

En zo heb ik er meer. Dan vragen ze aan mij: ‘Wat denkt u, meneer?’ Ik zeg: Effe kijken, hoeveel, hoeveel gram mag ik geven? Volle kilo? Boem. Hahahaha, daar gaan ze alweer.

De maatschappij, meneer. U moet bela ... O nee, je mag niet belazeren zeggen. U moet bedrogen worden. U wilt de kern, de geestelijke kern van die waarheid niet zien. En dan moet je eromheen draaien, in de maatschappij kom je bij die en die mensen, dat doen ze, en dan wordt u, van voren, van links, omhoog en rechts wordt u bedrogen. Mevrouw, meneer, dat neem ik niet.

Ik moest bij meester Alcar direct bij de kern beginnen, en dan zei ik: ‘Dit van mij is rot, pertinent slecht, dat moet eruit. Nek omdraaien.’ En toen begon ik. Nou zou je natuurlijk willen weten wat dat was, hè? (gelach) Dacht ik het niet. Meneer Berends vooral. Hij zegt: ‘Dan kan ik er ook aan beginnen.’ Maar u hebt toch die dingen niet. U hebt toch die dingen niet? Het bewijst, meneer, dat u door die dingen leert denken. Maar ik ben al veel te lang met die meneer bezig. Ik ga ergens anders naartoe.

Door al die dingen leert u echter. En als u dan ... Ik kan straks nog veel leuker met u praten als u die ‘Jeus III’ hebt. En dan hebt u dat uit, en dan hebt u die problemen gezien, en dan zegt u: ‘Ja, door dat kom je verder, door dit, door dat.’ En dan kunt u eens vragen stellen, en dan kom ik weer bij die maskers terecht; dat moet eruit. En die moet u gefundamenteerd tot de evolutie brengen, dat wil zeggen, ze liggen daar, en dan ziet u daar een brokkeling van, en dan krijgt u daar een spijkertje uit, en dan gaat u een sterkere daarin zetten en dan ziet u dit en dan ziet u dat, en ineens bent u leeg. Volkomen leeg. Dan zegt u: ‘Mijn god, ik ben alles kwijt.’ En dat voelt u zo pertinent, dan komt u in een rustpunt, meneer, en dan zegt uw eigen

innerlijk u: 'Het is waarlijk verdiend', meneer. En dat geldt niet alleen voor zo'n boekje die u daar leest, maar nu hebt u honderdduizenden karaktertrekken, u hebt met honderd miljoen dingen te maken in de maatschappij; en die nu tot de bühne te führen (brengen) van Frederik achter de kist, dat is nu voor u allemaal de kunst. En dat is hetgeen, het essentiële, het ruimtelijke, universele waar u nu voor leeft. Is het duidelijk? Ja, dat zeggen wij ook.

Ik heb hier de vraag: 'Is gebedsverhoring mogelijk, en hoe moeten wij die ons voorstellen? Daar er zoveel duizenden mensen gelijk bidden tot één God.'

Van wie is dat?

Mevrouw, weet u dat niet? Weet u dat niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Dan ben ik het toch weer vergeten.'

Dat is nou een van mijn aller-, aller-, alleroudste leerlingen, daarzo. En u vraagt het nu nog?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja?'

Ja, dan ... Bent u alles kwijtgeraakt in die jaren? Ik mag natuurlijk niet over kinds praten, daar gaat het nu niet over. Maar waar is het dan gebeven? Wij hebben vroeger weleens op Kijkduin anders gepraat.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar ik ben veranderd.'

Toen was ik vierendertig. Weet u nog?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, daar is toch een boel aan vooraf gegaan.'

Ja, hè? Ja, die dame die kent me nog vanaf 1934. En die komt met: Is gebedsverhoring mogelijk, en hoe moeten wij die ons voorstellen?

Maar u weet dat. En u weet het nu niet meer? Hoe bestaat het?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik ga twijfelen.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik ga twijfelen.'

Door wat? Door de oorlog soms?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, door alles.'

Door leed en smart. Als u leed en smart beleeft, twijfelt u aan God ook natuurlijk.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar ik wil alleen weten hoe God dan, voor al die mensen die gelijk bidden, allemaal dat kan vervullen.'

Ja, dan bent u toch wel een hoop kwijt uit dat boek. 'Vadertje, vadertje, vadertje, help mij toch', bidt er één. En naast hem ligt er een die zegt: 'Hé, wuwuwuwuwu.' En die hetzelfde, hetzelfde, hetzelfde. Maar Onze-Lieve-Heer die hoort niks, mevrouw, die hoort dat geprevel niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, wie hoort het dan?'

Nee, niemand hoort u.

(Mevrouw in de zaal): 'Niemand?'

Nee, niemand.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee?'

Weet u wanneer u gehoord wordt?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja?'

Als u zelf vanbinnen goed bent.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, goed.'

Ja, dan is het gebeurd.

(Mevrouw in de zaal): 'Daar doe ik mijn best voor.'

En dan gaat u tot de kern die net zo is en dat is dan de geest aan Gene Zijde. Maar waar bidden wij nu voor, om? Voor wat?

(Mevrouw in de zaal): 'Voor wat?'

Ja, waar bidt u nu eigenlijk om? Vragen die moeders allemaal, en die mannen ... Gaat u nog weleens heerlijk, meneer, op uw knietjes voor het bed zitten bidden? Doe je niet meer, hè? Nee, gauw, gauw eronder, gauw eronder. (gelach) Maar wie heeft dat gekniel voor het bed uitgevonden?

Frederik zegt in 'Maskers en Mensen' ...

Er was een vrouw, en vader, en de man zei: 'Dat gebeurt niet meer, kinderen worden ziek.' Kinderen hadden longontsteking. Voor het bedje, koud. Ja, maar hoe kan Onze-Lieve-Heer dat nou goedvinden, kinderen bidden tot Hem en dan krijgen ze nog longontsteking ook? Ja, maar 'vader heeft niet gelijk'. Want vader zegt: 'Ach, dat is toch niet nodig, als de kinderen heerlijk in bed, lekker warm, liggen, kunnen ze het ook.' Nee, dat moet op de knieën gebeuren. Anders is er geen eerbied genoeg. Wie heeft er nu gelijk?

Hoeveel ruzietjes zijn er in de protestantse wereld en de gereformeerde, de katholieke wereld geweest over wél knielen? Hij zei: 'Nee.' Daar zei zij het. Híj was achterlijk. Hier was zij het weer. 'Knielen, anders heeft dat gebed geen betekenis.'

(Mevrouw in de zaal): 'Dat wordt toch gezegd.'

Mevrouw, dat is nog de strijd in de hele wereld, en niemand hoort u. Niemand. Maar waar bidt u eigenlijk om? Dames en heren, wij hebben het zo vaak over bidden gehad. Maar wanneer moet u bidden? Wilt u kosmisch bewust worden, geestelijke zelfstandigheid krijgen, dan zal ik u leren wanneer u moet bidden.

(De geluidstechnicus): 'Eén minuut.'

Een minuut.

Als u nu een koppie thee krijgt, een kopje thee, of koffie, aanstonds, begin dan om uw vraag klaar te maken: Wanneer moet ik bidden? En dan zal ik u drie kwartier geven. Dan ga ik dit eerst afmaken, en dan gaan we met dat bidden beginnen, want het is dringend noodzakelijk.

Ik ben de gelukkigste mens op de wereld. Geloof u dat? Dat kun je wel zeggen, maar ik heb het geluk. Ik zal het u bewijzen. Ik haal ook het geluk

overal uit. Lekker, heerlijke kou deze dagen, heerlijke snot, heerlijk liggen denken, het is er nu al veel te vlug uit, dame. Heerlijke operatie; ooo, dat gaat niet. 'Dag lieverd.' (Jozef spreekt dit deftig uit.)

Dames en heren, de thee is klaar. Aanstonds gaan we verder.

PAUZE

Dames en heren, ik ga eerst deze brief afwerken. En dan gaan we beginnen – en dat is geloof ik wel heel noodzakelijk – over: Wanneer kan en mag en moet ik bidden? We hebben er hier meermalen over gesproken en toen kwam de waarheid.

Ik heb hier: 'Geachte heer Rulof, uit uw boek 'De Kringloop der Ziel'. Weet u hoe de mens op aarde wordt geboren?' Luister. 'Wanneer de vader, of de moeder, aan dit gebeuren gaat denken, bevinden zij zich reeds in een kosmische afstemming.' En dat hebben wij hier ook al meermalen behandeld. 'Dit gebeuren is dus een kosmisch wonder, een kracht, die deze verbinding versterkt en aantrekt, waardoor beide wezens zijn opgenomen. De ouders hebben op het ogenblik van instellen verbinding met het heelal. Dus met deze wereld. En die verbinding kan alleen door bruut geweld worden verbroken en is een geestelijke moord. Het leven dat tot deze wereld wordt teruggestoten, wordt op deze wijze vervloekt door de mens zelf. En dat zullen de ouders, of de mens, hebben goed te maken. Vraag: Hoe moeten wij dit zien? Wanneer wij geslachtsgemeenschap hebben en we doen ons best om geen vrucht te verwekken, plegen wij dan een geestelijke moord?'

Van wie is dat?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Meneer, aan uw vraag loopt de hele mensheid mank. U hebt een mooie, machtige vraag gesteld, en daar snakken de mensen naar. Maar ze durven het niet, want dan denken ze altijd eh ... nou ja.

(Meneer zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Ik ben zelf een God.'

Ja. Ik heb hier dames gehad die zeggen: 'Meneer, ik moet terug naar de aarde'. Nou, de mens die die boeken heeft gelezen, die twintig, en al die lezingen heeft gevolgd, die wist onmiddellijk: die dame heeft een kindje vermoord. 'Ja', zegt ze, 'ik moet terug. Ik móét terug.' Want ze kende de wetten. En dat is lef, meneer. Dat weet heel de ruimte. Dat hoeft je ook niemand, iedereen niet aan zijn gezicht te hangen, dat naamkaartje, is helemaal niet nodig. Maar de wet zelf verbindt u met het éénzijn.

Meneer, wanneer wij het leven dat we aantrekken terugslingeren naar de

ruimte, is dat een klap in het gezicht van God. En weet u nu, dat weten mijn oude mensen ook, hoe die tik voor Onze-Lieve-Heer, u kunt Hem ook Onze-Lieve-Heer noemen, maar God, aankomt? U slaat Hem midden in Zijn gezicht. En hoe is die klap? Daar is heus geen bandijzer bij vanavond, dame. Maar Hij krijgt een tik midden in Zijn gezicht. Hij geeft u het allerheiligste, het machtigste wat er is, want God geeft u door het kind wedergeboorte, u kunt terug naar de aarde. Nu zegt de mens: 'In deze chaos, in deze rommel, in deze ellende wil ik niet meer terug.' Maar de mens vergeet dat u de kringloop der aarde als lichaam moet beleven. Hoe en wat u daarvan maakt, zegt God niets, u komt er uiteindelijk toch. Dan gaan we geestelijk beginnen. Dus lichamelijk moet u de kringloop der aarde beleven, dat is het hoogste organisme dat de aarde voor de mens heeft gemaakt. En dat is God. De aarde. Hoe komt die tik voor God aan? Nou? Ik heb het u verteld.

Nu moet u het vreselijke ... als u ook voor de katholieke kerk ... Daar heeft de kerk weer gelijk in, het mag niet. Zieltjes aantrekken, dat is het mooiste en het machtigste waar de katholieke kerk, zonder het te weten, voor vecht. Wat de katholieke kerk voor zichzelf heeft opgebouwd, en voor de mens, zieltjes aantrekken, naar het geloof: maak kindertjes, kindertjes, kindertjes ...

'Is er nog niet een bij?'

'Nee.'

'Jammer.'

En dan zeggen ze: 'Die fanatiekelingen.' Maar u moest eens weten. En de paus en de kardinalen, dat zijn godgeleerden, die zijn nog zo achterlijk en naïef dat ze niet weten dat ze pertinent voor goddelijke wetten vechten als zij de mens achterna lopen en vragen: 'Wanneer krijgen we er weer eentje?'

Van mij krijgt hij dadelijk: 'Word zelf moeder, meneer.' Maar dat kan niet, hè? Meneer. Hij kan geen moeder worden. 'Meneer, baar en schep zelf, meneer, ga zelf beginnen daar met uw mooie nonnetjes en maak kindertjes, dan kunt u straks terug. Nu moet het die moeder doen daar, die daar vijftien, zestien kinderen krijgt, voor u.' Want die moeten toch terug naar de wereld?

Dus God geeft u, doordat ge kinderen krijgt, reïncarnatie, of de wereld stierf uit. Als elkeen daarmee begon, was er geen leven meer op aarde.

Een ander voorbeeld. Daar valt direct de godgeleerdheid mee voor en van de katholieke kerk. Als we allemaal zo kuis en heilig werden, dat noemen ze kuisheid – en dat is voor hun geen kuisheid meer, maar voor een ander weer wel – en als we zo heilig werden, ook allemaal kardinalen, wij mannen kardinalen, en de moeders maar nonnetjes en nonnetjes, dan was de wereld in één jaar foetsie. In vijftig, zestig jaar, nietwaar? De kindertjes groeiden uit, maar er kwamen geen kindertjes meer, geen evolutie meer, de reïncarnatie stond stil, want wij werden allemaal kardinaal, we waren allemaal pauzen.

Hahahahaa. Laat me niet lachen. En we waren zo heilig, en we waren met Onze-Lieve-Heer getrouwd, we hadden die eenheid, we hadden het goddelijke gezag in ons, we hadden het ons eigen gemaakt. Jazeker.

Maar godezijgedankt dat de mens niet allemaal die studie volgt, of, daar had je het weer. Wat zou Rome doen, wat zou de katholieke kerk doen indien wij allemaal, de hele wereld, elke man ging zeggen: 'Ik word paus. Ik ga studeren.'? Nou, dan waren er honderd miljoen vrouwen te veel. En nu? Nu hebt u een voorbeeld hoe gek, hoe vreselijk of dat is als we vanuit de geestelijkheid naar het naakte stoffelijke, menselijke afdalen, en dan de wetten voor ons zien waardoor wij het leven hebben gekregen.

En wat doet nu de mens zelf? Meneer, geef dat aan uw goddelijke ik, in u, over. En dan kunt u alweer vragen stellen, en hierover kunt u alweer drie, vier avonden geven. Net zo erg als bidden. Nou, laten we het met elkaar verbinden.

Wel wel, hoeveel miljoenen mensen bidden niet voor een kindje, moeders en vaders? Zij gaat 's zaterdags biechten nog extra, nog zuiverder, en ze maken zich gereed, zijn één, en dan komt er een kind aan stukken en brokken op de wereld. Of ... Die Onze-Lieve-Heer, of die God bemoeit Zich niet met die gebeden. En ze wachten, en ze wachten, en ze wachten, ze blijven kinderloos. En toen kwam er toch nog één, en die was gek, die was psychopathisch. Ik heb eens een meneer bij me gehad, ook katholiek, loopt met dat afschuwelijke probleem: Waarom zij, waarom zij, waarom zij, waarom zij? Moet je dat zien, ze vloeken als ketters, wij zijn kuis en rein en zuiver, wij bedriegen de mensen niet ...

Hij had, zo'n klein groenteboertje, een groentewinkeltje, goed, had hij te eten. 'Wij nemen geen appels, geen rotte appels voor echt geld, doen we niet, meneer. Ik ben eerlijk. Bent u ook katholiek geweest?'

Ik zeg: 'U boft want ik ben het ook geweest. Ik ben het nog.'

Hij zegt: 'En nu, en nu, meneer, nou komt mijn vrouw ergens anders tegenaan, en klaagt en klaagt en klaagt, en wil iets weten en loopt nu pertinent tegen een vrouw op', die had mijn boeken gelezen, 'en zegt: 'Lees het.' En nu komt die man bij mij en wil praten. Hij zegt: 'Nou hebben we achttien jaar gewacht, het heeft me al een kapitaal gekost aan bloemen, meneer.' En er werden missen gelezen, honderd gulden, vijftig gulden, vijfenzeventig gulden, en nou gaan ze. 'Wachten, meneer, wachten, meneer, nog mooier, nog mooier, zijn we nog niet goed genoeg? En toen kwam er een jongen en die was psychopathisch. Zou je die God daarboven niet uit zijn stoel trekken?'

Dat zei Hans ook tegen Frederik. Hans zei, 'Maskers en Mensen': 'Frederik, als er bij mij een sterft – en dat gaat over de hele wereld bij ons, bij mijn collega's – zo'n gek hier, dan hangen wij die gek een kaartje om zijn nek.' Niet

om zijn hals, om zijn nek. Hij zegt: 'En dan gaat hij regelrecht terug en dan zeg ik: 'Heb jij daarboven niets anders te doen dan gekken te fabriceren, om de maatschappij maar kapot te maken?' We staan machteloos. Wie bent u eigenlijk?' Nou, dat zegt de dokter. Meneer, elke dag, de waarachtige psycholoog die het leven wil leren kennen, meneer, staat voor een goddelijk masker ten opzichte van zijn zieken, of is dat niet zo?

De vader die geen kindje ... die met zijn moeder, zijn vrouw een kindje wil krijgen, een kindje wil hebben want het is geluk voor de mens, ze weten het geluk al, mijn kind, mijn kind, mijn kind – nee meneer, het is uw wedergeboorte, dat gaat naar het universum – die bidden en brengen bloemen en laten missen lezen, kunt u nog verder, wat moet u doen, die bidden dag en nacht, zijn eerlijk en braaf en krijgen een gek. Gah, gah, gah, gah, wat een heilige Vader is dat daarboven. En dan, als het niet komt, dan gaan ze twijfelen, en is er geen geloof meer, en dan komt het bezwijken. En dat is die god, een god van haat, en een god van wraak, en nog iets erbij, en nog iets erbij, en dan gaat het weer de hoek in. Die gaat de kerk uit, die vliegen over Den Haag heen, die mensen, en die zegt: 'Ik moet iets anders.'

Meneer, als bij ons morgen een kindje geboren wordt, en het is hartstikke gek – is het nog niet hard genoeg? – honderd procent psychopatisch, meneer, dan zeggen wij nog: 'Dank je wel', want ik ben het zelf. Ik heb met die gekke toestand te maken. Dit is leven waarmee ik te maken heb. Zij of ik. Vrouw of man. En als er geen kindje komt en het lichaam is normaal, dan ga ik naar de dokter en zeg ik: 'Is het goed?' 'Goed, meneer.' Komt er niet, krijgen we geen contact, geen eenzijn met God; dan is er iets anders spreken, en wel zó, dat wij ons uit die goddelijke harmonische geboorte hebben getimmerd. En dat is al droevig genoeg.

En nu de mens die zelf begint te moorden, de mens die wanhopig is hier. Want er zijn vaders en moeders ...

Ik heb als een bezetene gevochten voor mijn kind. Kreeg het niet. Maar ik heb net zo gevochten als een man en een moeder die het gaarne hadden willen hebben. Het was voor mij iets fantastisch geweest omdat ik de hellen en de hemelen en de ruimte al kende, ik was al aan het reizen. Ik denk: Nu iets van mezelf, de mens in de maatschappij die wil niet leren, dan kan ik nu eindelijk eens praten met mijn eigen bloed. En nu zeg ik: Veronderstel dat het ook een psychopaat was geweest? Mijn god, mijn god, waar verlangen wij naar?

Veronderstel nu, ik had daar gezeten, ik had het er van de week nog over: mijn kind, mijn kind, mijn kind had al met de moeder achter de tafel gestaan, met de boeken, en had voor vader al gesproken. Veronderstel dat ze de Wagenstraat in ging, en zei: 'Ik wil met die mooie boel van jou niet te maken

hebben.’ En slaat u het er dan maar uit. Dan had ik een nog grotere tik gekregen. Misschien had ik ze vermoord. Ja, wat gebeurt er niet als je je bloed, je ziel, je geest, je ganse ik wilt inzetten voor je eigen kind en ze zeggen: ‘Stik.’ En ze zeggen: ‘Ja, maar nu ben ik de baas.’

Net als in de oorlog, en toen hadden ze Mussert aan, en gamaschen (slobkousen), en een rijbroek, en een pet op, en toen stonden ze met een revolver: ‘Zeg nu nog eens wat.’ Hij zegt ‘Joh’, zegt de kapitein, ook gebeurd, meneer, ‘ik heb nog iets voor je. Ga mee naar boven. Een cadeautje.’ Hij schoot zo zijn kind voor de kop. Toen ging hij zich aangeven. Hij zegt: ‘Ik heb mijn kind vermoord. Want wij gaan er allemaal aan.’

Meneer, dat is hetzelfde als wanneer wij die geestelijke moord begaan. Wanneer we dat kind wegslingeren, staan we precies voor hetzelfde beeld. Er is geen revolver voor nodig nu: pfft, een blaasje, en het leven is foetsie. En wat moeten we nu doen? Wat moeten we nu doen? Honderd miljoenen problemen – dat geen problemen voor mij zijn – die stormen hier op uw vraag af, en zijn allemaal op te vangen als u ze leert bedenken. Anders moet ik hier een boek schrijven.

Het is pertinent verkeerd om dat, en zus en zus en zo te doen, u voelt wel ... Ik heb meerdere mensen gezegd: ‘Meneer, geef dat over.’ Ik heb die katholieken ook op kunnen vangen, ik zeg: ‘Meneer, weest u maar blij’, blijdschap, u weet niet eens of u gelukkig kunt zijn, ‘ik kan u verzekeren dat de psychopaat geluk voor u betekent.’ En dan zegt u: ‘Ja, maar het is me nogal wat als je van God een gek in je huis krijgt, en je hele leven gaat kapot.’

Er zijn mensen die hebben er drie, vier, en die zeggen: ‘Ja, ja, ja.’ Maar de mens met geestelijk gevoel, en die deze boeken leest, die zegt ... ‘Mijn hemel, mijn hemel’, zeggen deze mensen – nu moet u het verschil eens horen – ‘wat heb ik toen en toen klaargemaakt?’ En die kunnen het dragen, die kunnen het verwerken. En dat is ook de enige mogelijkheid. Doordat u weet, geeft u dat over. Nee meneer, uw eigen afbraak staat naast u. Maar nu bewust dat leven de ruimte inslingeren; dat is ook bewust tot u teruggekomen, en nu staat u voor die ruïne, geestelijk en lichamelijk, dat is de psychopathische kant.

Ga nu maar bidden om een kind, meneer. En die zijn er, miljoenen moeders, vaders, miljoenen zijn er die zeggen ... Een meisje van twintig, van zeventien, ja, mijn god, mijn god: zwanger. Dat kind wordt vervloekt in de maatschappij, de hele jongen loopt ook nog weg; ja, begin nu maar. Gebeurt dat niet elke dag? Hebben die kinderen menselijk, maatschappelijk verstand? En zegt de maatschappij: ‘Goh, kinderen, jullie krijgen allebei duizend gulden omdat er een kindje is, want nu kan er weer een ander geboren worden, de evolutie gaat door?’ Nee meneer, u gaat met uw kind de straat over.

En wat gebeurt er nu? Pats. Maar het blijft een moord, het is afbraak voor

uw leven. Want u bent even buiten de puberteitsjaren, meneer, wanneer de menstruaties er zijn, bent u natuurlijk moeder, en gereed om te baren, zover gaat het terug. En dan staan we voor natuurbewustzijn, verantwoordelijkheid, goddelijke eenheid speelt zich af, verstoffelijkt zich, en krijgt geestelijk gevoel. En een karakter dat is er al wanneer het kind in het lichaam, de geest ontwaakt. Wat gaan we nu doen als we twintig, vierentwintig, vijfentwintig, dertig zijn? Wat maken wij door ons huwelijk, door ons eenzijn van ons leven? Nou?

Wat wilt u zelf hier nog van weten?

(Jozef leest verder:) 'Hoe moeten wij dit zien? Wanneer wij eenheid beleven en we doen ons best om geen vrucht te verwekken?'

Meneer, dan zijn we bloedarm, dan zijn we krankzinnig en psychopatisch, dan zijn we zo waanzinnig krankzinnig en gek, niet alleen lichamelijk en geestelijk, maar wij trekken in het paradijs aan de bel, en we willen alles zien, en dan krijgen we het, en dan steken we de boel in brand. Nietwaar? We steken het paradijs in brand. Zo zijn wij. En de hele wereld is eraan begonnen. Wij hebben allemaal aan kannibalisme gedaan, wij zijn allemaal gek geweest, meneer. Vroeger had je nog niet die gestichten zoals nu, want toen liepen we ergens in het oerwoud rond, en dan hadden we van die gilletjes, weet u wel: 'Huwhuwhu, huwhewhe.' Ja, het werd niet begrepen, want ze gilden in die tijd allemaal zo. Ja, u wilt natuurlijk weer lachen, maar dat doe ik niet. Maar we gilden daar. En nu gillen ze in de maatschappij nog, maar nu verstaat geen mens ze.

Kinderen krijgen, meneer, is het aller-, aller-, allerheiligste dat er is. Het menselijk eenzijn is een goddelijke reis naar de ruimte, is het één- worden met planeten en sterren. God is het. Want het is de wedergeboorte die in onze handen ligt. Het is het vader- en moederschap. Als de moeder zichzelf nog niet kent, dan zal het, de sferen en de wetten en de planeten en de sterren zullen het de moeder leren; de moeder is het aller-, allerheiligste op deze wereld, voor de aarde en voor al de ruimten door God geschapen. Ja.

We hebben het hier eens 's avonds gehad over een geestelijk permanentje, maar laten ze dát maar eens een permanentje geven. Dacht u van niet?

Nog iets, meneer?

Denkt u er maar over na, dan weet u het. Lees 'De Kringloop der Ziel', lees 'Een Blik in het Hiernamaals'.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja dame.

(Mevrouw in de zaal): 'Is dat dan eigenlijk ook moord?'

Wat?

(Mevrouw in de zaal): 'Geen kinderen willen krijgen, verwekken.'

Mevrouw, dat is nog erger dan moord.

(Mevrouw in de zaal): 'Dan is toch nog geen ziel afgedaald.'

Degene die het beleeft en ontvangt, en het weer wegstuurt, die heeft tenminste nog iets beleefd. Maar degenen die helemaal niks beleven willen ... Die wil niet, wil niet ...

Ze willen wel wat beleven, maar niet ontvangen, bedoelt u dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, ik bedoel dan is er toch nog geen ziel in die moeder afgedaald?'

U denkt dat ... Ja, nou had ik wat op mijn lippen, maar ik zeg het maar niet. Ik ben weer te vlug.

Mevrouw, geen ziel, geen ziel is er in het leven afgedaald. Jazeker, er zijn toestanden waardoor de moeder, en de vader, niet kan baren, noch kan scheppen, want dan komt er geen bevruchting. En dan bent u ook niet in harmonie met het leven dat u zult aantrekken. U kunt dat alleen dan aantrekken wanneer u gereed bent. En nu is het gekke, dat er moeders zijn met vijftien, zestien kinderen, dat is de een na de ander, en dan zegt men: 'Moet je dat konijnenstel eens zien.' Daar gaan ze op schelden, de mensen. Ze weten niet dat ze het voor hen doen, en dat daar iets gebeurt waardoor zij het leven hebben. Miljoenen mensen hebben het leven te danken aan die honderd miljoen mensen die daar twaalf, vijftien, twintig kinderen hebben gekregen. Want de rest in onze levens, we hebben toch ...

Mijn lieve god, wat leren wij in één leven, we zijn nóg dierlijk bewust. Als we boeken lezen en wetten kennen en al die reizen gaan maken, en ik begin niet om dat, dat, dat, dat te doen, heeft dat geen betekenis; want we staan voor de realiteit. En de hele wereld smijt weg, en trapt af, en breekt. Hoeveel miljoenen kinderen krijgt God vandaag in Zijn aangezicht? Hoeveel? Vandaag? En dat is op die miljoenen geboorten ... die gaat elke seconde door, zuster, elke minuut, elke miljoenste seconde sterft er iemand – er sterft geen mens – gaat terug naar die kringloop, dat gaat door. Dat is al sinds de scheppingen begon, God Zich manifesteerde, ging dat beginnen. En nu gaat de mens door de kringloop der aarde, voor stof en geest, Gene Zijde, verder; het Al is er nu.

Hoeveel moorden worden er op dit ogenblik gepleegd doordat de kindertjes, het leven, God weer in het aangezicht worden geslingerd? En dat moet terug. Want die ziel zal op tijd geboren worden. Ja, ik kan het u ook kosmisch verklaren, want dan krijgt u de kans niet, dame en meneer, om dat leven terug te slingeren. Daarom bent u ook niet alleen stoffelijk, maar u bent geestelijk krankzinnig. Dacht u nu waarlijk dat gij ... Als ik nu eens kosmisch wil beginnen ... Ik moet nu menselijk gaan denken, nu ga ik ruimtelijk, nu kan ik u het goddelijke antwoord geven. Ik ben God hier vanavond,

en dacht u nu werkelijk, als ik u mijn leven, en mijn licht, en mijn vader- en mijn moederschap gaf, en dacht u nu waarlijk, dame – ga dat nu eens even bedenken, meneer – dat u mij dat maar zo weer in mijn gezicht kon slingeren en dat ik niet wist hoe stom, hoe armoedig dat leven nog, dat bewustzijn nog is in u? En dacht u nu waarlijk dat een God van liefde, een God van rechtvaardigheid – de goddelijke psychologie heet kosmologie – dat Die niet weet dat u Zijn leven niet kunt begrijpen?

Hèhèhè, en de wereld lacht. En de wereld bidt. En de wereld gaat door. En de mensen doen dat. Moet u die narigheid eens zien. Wie kan u antwoorden? Ik, door de meesters, en de meesters weer door hun meesters, en eindelijk staat u voor Christus, en Die zei: ‘Dood niet, wilt ge niet vermoord worden.’ Ja.

Hèhèhè, de katholieke kerk, word kardinaal. Daar lopen ze. ‘Moet je die pannevluggels zien’, zeiden wij vroeger. Weet u wat pannevluggels zijn? Vlin- ders. Pannevluggels, noemden we dat. Lopen ze daar met een halve kilo kant, waar je schortjes van kunt maken voor niks, met steken op als St. Nicolaas, met een revolver naast zich als een tang, als de bisschop van Spanje; en zijn kurkdroog vanbinnen. Salamalaikum. (hartelijk gelach)

Ja meneer, salamalaikum.

O, waar hebt u het nou weer over?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, die krul dat is een wormensteker.’

Wat is dat eigenlijk voor een ding?

(Mevrouw in de zaal): ‘Een vraagteken.’

O ja, hijzelf en zij erbij zijn vraagtekens.

En dat dient nog een mis voor me op, omdat ik moeder wordt. Ja. Nou, je moet mij nu nog eens keer naar de catechisatie sturen, dan slaat heel Rome me de bank uit.

Mevrouw, had u nog iets, zuster?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, ik moet het nog een beetje verwerken.’

Got, er zit anders niet zoveel in. (gelach) Ik vind het maar doodgewoon.

(Mevrouw in de zaal): ‘Vindt u?’

Ja. Ja mevrouw, ik vind alles momenteel gewoon.

Word rijk vanbinnen. Voel u nooit en te nimmer geprikkeld en geslagen, word ruim, word ...

Wat zegt u?

Mevrouw, dan dijt u uit. En vergrijp u niet aan het vader- en moederschap. Ja, ik zou wel graag kinderen willen hebben. Maar morgen komen ze met veertig kinderen. Dan kan ik niks anders doen, dat gaat niet. Schoolmeester is leuk.

Meneer, had u nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja meneer?

(Meneer in de zaal): 'Is het eigenlijk wel mogelijk dat als twee mensen één zijn, en beiden bewust geen nieuw leven kunnen aantrekken, dat ze daar tezamen één kunnen zijn in gedachten, of in de uitvoering van de daad? Ik bedoel: ligt in die, is in de handeling niet direct de gedachten gesloten van de mens zelf, ja, waardoor ze het eenzijn eigenlijk niet kunnen beleven?'

Meneer, ik zal u, ach, kunnen ... Er zijn van die psychopaten ... Er was eens een meneer uit Assen, kwam er eens bij mij, en die wilde met zijn heerlijk smoesje mij vertellen: hij was lichamelijk zo volkomen één, en het was zo prachtig. Ik zeg: 'Zo.' Ik zeg: 'Nou moet ik natuurlijk hier de deur uit, Jan?' Ja, dat was niks.

Meneer, denkt u nou werkelijk dat het menselijke éénzijn voor de ruimte betekenis heeft? Ja, voor de moeder wel. Maar wij, als man, wandelen naast de schepping. Meneer, het is werkelijk waar, en dat hoeft ik u ... U kunt rustig openbaar praten. Ik heb eens één keer in die jaren een avond gehoord in 'Pomona' (hotel in Den Haag), en daar had die man het over seksueel leven. Ik denk: ja, dat is nou eens goed want die man die slaat tenminste spijkers met koppen. En toen zegt hij: 'Ja, kinderen, jongens en meisjes, ik moet praten', er waren ook oude mensen bij, doodeenvoudig. Maar nu, ja, wat heeft die man daar nog een nonsens verteld.

Maar dacht u nu waarlijk uzelf wijs te maken dat de goddelijke kernen in de mens onderhevig zijn aan menselijk karakter als de liefde er is? Met andere woorden, wilt u mij wijsmaken dat het lichamelijke geslagen wordt omdat de mens geen éénzijn heeft met de andere mens? Ja, dat kan. Want dit is een gevoelskwestie. En door het gevoel wordt de stof tot splitsing gedwongen, nietwaar? Zo heeft God dat in de scheppingen gedaan. Hij splitste Zich van het moederschap en het vaderschap, en toen scheurde het universum uit elkaar. Zo is het ook nóg in de mens en voor de mens.

En dan hebt u wel gelijk, meneer, maar waar staan we dan voor? Waarvoor staan wij wanneer die wet, waar u het over hebt, spreekt? Weet u dat niet? Goh, nou meneer, als ik het u dadelijk zeg, zegt u: poeh.

(Meneer in de zaal): '...de aura.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): '...de stoffelijke aura.'

Nee meneer. Waar zijn wij wanneer die gevoelens spreken, mevrouw, meneer? Hè? Wat zegt u?

Ja?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Ziet u, in de eerste sfeer. Als u die heiligheid van eenzijn ruimtelijk geeste-

lijk wilt beleven, meneer, zorg dan dat u met alles, voor het woord, voor het denken, in harmonie bent. Hoe meer liefde u voor de man en voor de vrouw hebt, meneer, des te dieper krijgt u het goddelijke eenzijn te zien; en dan, waarlijk, dan hebt ge de goddelijke afstemming, meneer, en dan vlieg je uit elkaar van geluk. Is het niet zo? En dat kennen wij allemaal, meneer. Maar wat heeft dat nu te betekenen, waar u het over hebt?

Als je wilt scheppen en baren, meneer, dan is er van tegengaan en van afbraak geen sprake. Want dat kan ik u ook verklaren, meneer, zelfs de psychopaat voelt nog dat de drang voor schepping en baring in hem komt, want een vrouwtje in het krankzinnigengesticht, meneer, verlangt nog, en de man ook. En als zo'n kind daar zit, meneer, en zit daar met dat lichaam te wroeten en doet iets, meneer, en denkt u dan maar dat dat allemaal hartstocht is.

En denkt u dan helemaal niet als er een hond de deur uitrent, en dat zit daar, en daar zit zo'n kereltje daar vier weken voor uw deur, en dat hondje komt niet buiten, en zeg je: 'Maar daar zit niet Mientje.' En hij ruikt het.

Maar wij hebben ons spraakorgaan en reukorgaan en voelhorens afgelegd en versnipperd, wij hebben ons uit de natuur getrapt. Wij voelen niks meer, meneer, want wij zijn zo hard als een kei geworden. Wasse we dat maar, waren we dat maar.

Nee, meneer Berends. Als u werkelijk scheppende bent, meneer, staat u erbuiten, en hebt u als gevoel al niets meer te zeggen, want dan spreekt God in ons. Want het éénzijn van de mens is het splitsen, is het mengen, is het éénzijn van goddelijk vader- en moederschap. Dus, meneer, wanneer dát sprekende is ligt de persoonlijkheid met maatschappij en natuur overhoop. Nietwaar?

Ja, we weten het wel. Er zijn graden van huwelijk. Er zijn graden van gevoel. Er zijn liefdevolle, opbeurende, dragende gevoelens. Een mens die slaat en trapt, en snauwt en grient en alles doet; meneer, hoe kun je dat leven liefhebben? Dat bedoelt u toch?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ja meneer, dan breekt ge uw geestelijke nek. En nu is het ook echt menselijk. Vindt u niet? Want ik wil daardoor het goddelijke, ruimtelijke ten opzichte van het menselijke naar voren brengen, en dan ziet u dat wat van uzelf is en wat de schepping toebehoort. Is dat duidelijk?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Dank u.

Wie van u?

En waarom en waarvoor, dame, gaan we nu bidden? Dat die moeder of die man haar karakter gaat vervormen? Och, word toch in godsnaam lief en lief en lief, dan hebben wij het leven ... Ja mensen, als je waarlijk lief bent, gaat

ook door baring en schepping uw leven verruimen.

En hij zei dit, en zij zei dat tegen hem. En daar hebben ze kák, mop, afbreken. Ochwrgwogh. Luister. Wat dacht u, hoe dacht u aanstonds achter de kist – ik zeg u: hier is de eeuwigheid! – hoe dacht u daar die dingen te bedenken? Zoals hier?

(Meneer in de zaal): ‘Zoals je zelf bent, zul daar in je eigen toestand weer verder moeten ...’

Waar komen wij dan terecht, meneer Berends? Waar komen wij dan terecht? Waar zullen we elkaar dan terugzien?

(Meneer in de zaal): ‘Nou, ik denk dat we elkaar helemaal niet terugzien. We zullen voorlopig wel totaal voor onszelf moeten zijn, en in de kou om hen heen staan ...’

U bent tenminste nog op die bron eerlijk, bedankt.

Ja, hij gaat, zij gaat. O ja: ‘Straks zie ik je wel.’ Meneer, u kunt elkaar alleen zien, dame, wanneer u in al die bronnen de rechtvaardigheid en de liefde van en voor de goddelijke wetten in u hebt.

Een vriend van mij, die me zo liefheeft hier, die moet ook die liefde uit kunnen dragen. Ik hou niet van een enige liefde. Ik kan niet leven van een mens die maar één mens liefheeft. Daar stik ik in. U niet? Dat wordt een eenzijdige afgesloten liefde, meneer, die heeft met God niet meer, met geen ruimte niet meer, met geen natuur niet meer ... Dat zijn van die mensen die hebben alleen zichzelf lief.

Ja, ik zeg er altijd bij: ‘Ik ga het léven niet dragen.’

Ik heb geleerd, meneer, en u nog niet.

Er zijn mensen die maken zich dik voor de andere mens. Ja, als het nodig is. Als het honderdduizendmaal nodig is, meneer. Als er goed gedaan moet worden, meneer, moet u juist gaan oppassen, want ik heb nog altijd verkeerd gedaan. En later leerde ik. En toen wist ik dat ik het niet moest doen. Hoe worden wij wijs? Nee, wanneer worden we bewust voor de maatschappij en dat direct naar de geest? En nu vader-, moederschap, Christus, God, Golgotha, Gethsemane? We zitten hier te praten al zeven jaar lang, over Gethsemane, en ze willen daar Gethsemane meemaken, en wat nemen ze er vanaf?

‘O, die heiligheid, wat een morgen, wat een morgen, die meesters!’

Goeie genade, is de meester ermee geholpen dat je alleen dat lichtje uit dat Gethsemane neemt en de rest overboord smijt?

Mijn God, ik wou dat ik het boek nu al had. En als u het straks krijgt, lees dan vlug, dan kan ik tenminste met u aan een werkelijk menselijk gevecht beginnen, dán eerst krijg je geluk, als je de koe bij de horens durft te nemen in uzelf. Is dat zo? Dan zeggen ze: ‘Ja, het is moeilijk.’ Het is moeilijk, dat noemen ze moeilijk. Mijn God, is verhongeren moeilijk? Had u het in de

oorlog zó moeilijk? Toen kon je de mens kopen voor een aardappel. Ja, vrouwen en mannen. Ja, nu nog hoor, als je er vijf gulden bij doet. De oorlog en de ellende was de machtigste, de mooiste tijd voor mijn leven, want toen aten de mensen uit mijn handen. En nu zeggen ze: 'De 'droedels'.' We hadden hier al honderdduizenden mensen gehad, meneer, als ze kwamen, maar ze liepen weg. Want, het is zo moeilijk. Moeilijk. Straks zegt u tegen mij: 'Had ons maar dood geslagen, Jozef Rulof. Want wat ben ik blij dat ik ben blijven luisteren. Dat neemt mij geen mens meer af, wat ik nu heb.' En als u er niet aan begint, moet u het zelf weten.

Maar wanneer moeten we bidden, dame, wanneer moeten we bidden? U bidt nu maar voor geestelijk geluk. Hèhèhè, ga toch lekker 's avonds, of straks, u bent nu vierenveertig, nietwaar?

(Mevrouw zegt iets.)

Laten we zeggen honderddrie.

(Mevrouw zegt iets.)

Nou, een beetje eraf, het geeft niet. Honderddrie. Ga toch heerlijk onder de dekentjes liggen, mevrouw, en dan heerlijk op uw rugje, dek u lekker toe, en dan ga je eens even aan Onze-Lieve-Heer, aan uw God denken.

Doe je dat niet? Waarom niet?

(Mevrouw zegt iets.)

Nee, ik geef maar een voorbeeld. Ik doe het zo, dame. Ik ga niet meer knielen.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, ik ook niet. Maar je vraagt er steun bij dan.'

Maar van wie wilt u dat hebben?

(Mevrouw in de zaal): 'Van God.'

En wat gaat u Hem dan vragen?

(Mevrouw in de zaal): 'Om kracht, voor het leven van mijn dochter.'

Om kracht. Waar gaat u die kracht ... Welke kracht? Hoe, hoe moet die kracht zijn? Waar wilt u die kracht voor gebruiken?

(Mevrouw in de zaal): 'Nou, om goed te zijn, goed te doen ...'

Ja mevrouw, maar dat hoeft u niet te vragen, als u het doet, bent u het al. Dan is die kracht van God niet nodig. Als u pertinent tegen uzelf zegt: 'Ik wil goed doen', hoeft God u toch niet te helpen? Want dan is die kracht al bezig. Anders moet die kracht van de ruimte naar u toekomen.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar je hebt toch je beschermgeesten bij je? Kan je daar dan iets aan vragen?'

Beschermgeesten?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Wie zijn dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, wie zijn dat?'

Engelenbewaarders ...

(Mevrouw in de zaal): 'Engelen.'

...met met met ... met vleugeltjes. Mevrouw, een engelbewaarder, die kan niets aan de mens geven als de mens zelf niet bezig is om het vertrouwen in zichzelf te kennen.

Ik was ook vroeger aan het bidden voor de engelbewaarder, en toen ik hem zag, toen zei hij: 'Ja, maar je moet mij niet hebben.'

Ik zeg: 'Maar jij bent het toch?'

'Ja', zegt hij, 'Jes, ik ben het wel, maar die engelbewaarder zit in jezelf. Die moet je wakker maken.'

Want in de mens leeft God. God, en Zijn almachtige wetten en krachten, leeft in ons, dame. Nu moet u dat eerst door uw wil wakker maken, en dan kan een engelbewaarder u alleen zeggen, laten we nou aannemen dat ik er nu zo'n halve, beetje van heb: Mevrouw, eerst dat losmaken in u door goed te doen, vriendelijk te zijn, hartelijk, u doet uw leven. En als de mens u wat vraagt, geeft u netjes antwoord, nietwaar? U werkt totdat u erbij neervalt. U bent in de eerste plaats niet lui, u bent niet makkelijk, want u werkt, ook al bent u tachtig of negentig, u werkt van de avond tot de morgen, ook al zakt u in elkaar, u zult uw goddelijke menselijke krachten eerst moeten verbruiken, want daar heeft de mens ze voor gekregen. En dan zegt die engelbewaarder vanbinnen: 'Zo gaat het goed.'

Nu komt er nog iets bij, en dat is ook van God en dat leeft nog onbewust, maar door die fanatieke wil van u om sterk te zijn, hebt gij uw goddelijke vonk voor dit vandaag tot de ontwaking gebracht, en spreekt God tot u. Als u die weg nu niet weet, en u gaat naar een engelbewaarder, zoals de spiritisten dat zeggen: 'Mijn engelbewaarder, mijn geestelijk leider, die zegt dat en dat.' Meer kan die niet doen, want als hij werkelijk een geestelijk ruimtelijk bewuste is, dan zegt hij: 'Daal af in uzelf en maak dat wakker.' Want je krijgt niets cadeau.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar als je dan voor een ander wilt bidden dat die beter ...'

Hèhèhè.

(Mevrouw in de zaal): 'Kan je toch zelf ...'

Mevrouw, ik zal u een beeld geven. Voor een ander bidden dat hij beter wordt, helpt u niet als die man, dat gevoel, er zelf niet aan begint. Er zijn hier mannen die worden door de hele familie uitgekafferd, die is katholiek, en zeggen: 'Jij, ketter. En die vent, die kerel waar je naartoe gaat die moesten ze opsluiten.'

En hij zegt: 'Ja, ik ga toch. Ook al bidden jullie net zo lang tot de duivel hem kapotmaakt.' Maar die man die gaat maar niet kapot.

(Mevrouw in de zaal): 'Het gaat over mijn dochter ...'

Mevrouw, hier zijn mensen, ik geef u een beeld, hier zijn mensen en die zouden de man, en de man zou de vrouw, en die zou de familie, want dan komt er geluk, hier naartoe willen slepen omdat zij het gevoel hebben. En een ander zegt: 'Ga weg met die rotzooi.' En dan staan ze. Het lukt weleens een keer. Maar dan komt er heel iets anders voor de dag.

Er zijn hier mensen die vechten voor bewustzijn. Een vrouw is het machtigste wezen voor de ruimte, en als de man dit niet wil, en de vrouw wel, bijvoorbeeld, dan staat die man ook in de maatschappij en is straatarm, en kan het geestelijk genot en gevoel en ruimtelijk geluk van deze persoonlijkheid als moeder al zó niet beleven. En dan gaan we naar meneer Berends toe, en dat bedoelde hij, en dan krijg je een klap midden in uw gezicht. Ziet u?

En nou wilt u voor een mens gaan bidden, en een mens tot betere gedachten brengen? Mevrouw, dat gaat en bestaat er ook niet.

Mussolini ging naar Abessinië (Ethiopië). En honderd miljoen katholieken en protestanten en gereformeerden, en elk weldenkend mens zei: 'Ga niet, Muus!' Dat was amicaal, want dat bestond toen niet eens. Toen zei hij niet Mussolini, maar Muus.

Maar hij ging! En al die gebeden, de kerken lagen vol, en Muus die dacht, Mussolini dacht: 'Nou, laat maar pontu del ance del anco', en hij ging. (gelach) En dat heet op zijn 's-Heerenbergs: krijg de 'droedels'. Ik kan Italiaans ook, als je het maar begrijpt. (gelach) Mevrouw, hij ging naar Abessinië. Maar, staat er in 'De Volkeren der aarde', hij verliest het weer; want dat kon hij vroeger doen, dan had hij het nog vijftig, honderd jaar gehad.

Wij gingen vroeger naar Indië, mevrouw, voor driehonderd jaar terug, Jan de Wit, en Jan Pieterszoon Coen, hoe heette die knaap? Piet Hein was er ook, geloof ik. En Hendrik de Groot en Jan de Visser. (gelach) En er was nog een Herman de Koster bij. En we hebben daar, mevrouw, we hebben daar cultuur gebracht, mevrouw. We hebben daar kampongs in brand gestoken, omdat ze niet wilden. En nu werden we er weer uitgelazerd. (gelach) Wij gingen er nog miljoenen soldaten naartoe brengen om dat te redden, maar we moesten ze weer heerlijk naar huis brengen. En nu hebben we nog een hoop Canadezen ... Hoe heten ze? Die zitten nu te knoeien, vijf maanden, met die arme stakkerds die daar voor vorst en vaderland hebben gediend. Och och och, ik erger me zwart over die politiek van u. Ik zeg: 'Hou op, ga uit mijn ruimte, Willem.' Ja, ik heb het tegen Willem van de bakker. (gelach) 'Om die arme zielen te tatoeëren daarzo.' Niet? Hoe heten ze? Albanezen?

(Zaal): 'Ambonezen.'

Hoe? Hè?

(Zaal): 'Ambonezen.'

O ja, Ambonezen. Is dat ook niet droevig? Die kinderen hebben een oerge-loof in Hare Majesteit. Gisteravond las ik het in de krant. Onze lieve konin-gin Juliana ging naar Winterrust; stond er zo'n klein meisje van die mensen, en gaf bloemen. Ik denk: zinkt je hart nou niet op straat? Maar, mijn god, mijn god, is hier van rechtvaardigheid sprake? Ja of nee? En dan ... Nou, ik weet niet wat ze gedaan heeft.

Maar, mijn god, ik had die mensen een reis om de wereld laten maken, om het goed te maken, want ze hebben u lief, koningin. En hier worden ze in een plantage gehakt. En als ze wat zeggen, krijgen ze nog ruzie, dan worden ze afgemaakt. Mooi land, hè, mooi volk. Mooie rechtvaardigheid. Meneer en mevrouw, wilt u daarvoor bidden? Als u die vervloekte mensen ... Die mensen hebben ook een geloof, die geloven in de eerste plaats al in stoffelijke, maatschappelijke rechtvaardigheid, en krijgen de kous op hun hoofd. En dan, och och och, wat ziet u van het leven? Bidden om weer naar huis te mo-gen gaan. Lijden hier koude en armoede en hebben zich gegeven voor vorst en vaderland, en worden nu belazerd. Ze weten het niet. Dat gekonkel. Voor dat gekonkel wilden zij sterven. Er zijn er genoeg gestorven, dame.

Wij gingen naar Indië, dame, om geluk en welvaart te brengen. En de mensen hebben gebeden, want door Gods gezag en hulp hebben wij de vaan-dels kleur gegeven, en de medailles die hangen eraan. Ja, die blikjes.

Ziet u, bidt u daar ook voor?

'Word maar generaal, en u bent een ploertendoder.' Dat zei ik tegen een admiraal bij mij in huis. Ik zeg: 'Meneer, hier ben je geen generaal.'

Ik had eens een feldwebel (sergeant-majoor) van Holland in mijn huis, een feldwebel, de opperbevelhebber. Ik zeg: 'Hier geen woord over soldaten in mijn huis, of ik smijt u de trappen af.'

Hij zegt: 'Daar kom ik ook niet voor.'

Ik zeg: 'Voor wat dan?' Ik zeg: 'Doe dan die vetleren medailles van je jas.' Ik zeg: 'We kunnen nou niet over de Universiteit van Christus gaan praten', ik zeg, 'want je loopt met dolken in je zak.'

Toen zegt hij: 'Volgende keer kom ik in burger, meneer Rulof.'

Ik zeg: 'Merci.'

Hij weg. Nou, twee maanden daarna kwam hij in burger. Ik zeg: 'Ha, col-lega.' Nou, had ik hem eens op straat moeten doen, dan had hij me de deur uitgekeken. Maar hij zocht naar God, hij wilde ook bidden. Ik zeg: 'O, ja?' Ik zeg: 'Ik moet u nog leren bidden?'

U kunt niet bidden voor een kind, dame. U kunt niet voor uw dochter en voor uw vader en voor uw moeder niet bidden als zij het vertikken om goed te zijn, want ze zijn nog psychopathisch, onbewust. Daar zijn levens voor nodig. En u kunt niet bidden: 'God bescherm mij', als u zelf niet in het

harmonische gareel loopt.

En begin nu eens? Ik kan u honderdduizenden problemen verklaren wanneer u niet moet bidden. Want een gebed helpt niet als u iets vraagt waarvan en waarvoor u zelf te lui bent om het tot de ontwaking te brengen. Jazeker.

Hebt u nog iets?

Wat wil je bebidden, mevrouw? Dat uw kind gezond moet worden, die moet sterven? Gaat niet.

Er komt een dame bij mij, ik heb de bewijzen. Ik zeg: 'Mevrouw ...'

'Ja, ik heb van u gehoord. Kom voor mijn kind.' Een meisje van zeven jaar. Ik kom binnen. Meester Alcar zegt: 'Kijk maar.' Ik zeg: 'Mevrouw, ze gaat heerlijk sterven.' Ik denk: hoe krijg ik die mensen tot rust. Huhuhuh. Ik denk: goh, goh, goh, wat ben ik nou weer begonnen. Ik móét ze de waarheid vertellen, ik zeg: 'Het kind gaat heerlijk sterven.' Ik zeg: 'Maar er is geen dood, dame.' Ik zeg: 'Want het kind gaat eruit en gaat naar de wereld van het onbewuste, wordt weer opnieuw geboren straks, wellicht. Maar dit kind gaat naar de eeuwigheid, en zal daar doorgaan tot de zevende sfeer toe, en dan verder terug tot God.'

'Ja, maar ik ben mijn kind kwijt.'

En zij bidden. Toen naar de kerk, en toen maar kaarsen, en toen maar dit. Maar het kind ging. En daar zat de moeder.

Mevrouw, als u die wetten waar wij het hier over hebben niet kunt aangaan, dat uw kind moet gaan sterven, mevrouw, dan kunt u nergens voor bidden, want de mens kent God niet, zijn gebed niet, Christus niet, leven niet, dood niet, geest niet, ziel niet. De mens is een psychopaat in de ruimte van God.

Ja, en nu ben ik verkouden nog wel, en nu ga ik zo tekeer. En vanmiddag was ik aan het bidden, ik zeg: 'Geef me toch de kracht van de stem.' Ik zeg: 'Wat? Nou dan maak ik er cokes van. Praten zal ik.' En nu hoef ik Onze-Lieve-Heer niet voor te bidden.

Ik ging eens naar Diligentia, had ik helemaal geen stem meer, en ik kwam zó ... weg. En toen zegt meester Zelanus: 'Ja, ik kan het een keer doen, niet altijd, maar ik ga er wel omheen.' En toen kwam er een bariton. En toen kwam ik weer van de bühne af, ik zeg tegen meneer ... Toen zegt hij: 'Ja, ik wordt ook dol, want ik ken je niet meer.'

Ik zeg: 'Ik ook niet.' Ik zeg: 'Maar wat was er?'

Hij zegt: 'Een bariton, hoor het zelf.'

Ik zeg: 'Die kwam ergens vandaan.' Ik zeg: 'Gód was dat.'

En toen zei ik het daar zó dat iemand het zou horen. En toen zegt hij: 'Hahahaha. Zie je wel. Hahaha.' (gelach)

Ik zeg: 'God heeft vanmorgen hier gepraat, want ik heb geen stem.'

Ik zeg: 'Loop die eens achterna.'

'Nou', zegt hij, 'hartstikke gek.'

Maar ik *hád* geen stem, dame. En ik had ook niet behoeven te bidden. Ik lag op een morgen in bed, dame ...

Waarvoor wilt u bidden? Hahaha, laat me u uitlezen met uw geprevel. Ik ben wel streng en hard, mevrouw, maar voor uw geprevel maak ik, daar geef ik u een ruimtelijk vluchtje. Ik leg in uw handen, door anders te leren denken, een snoertje, dat u met tientjes en gouden adelaartjes verbindt. Ja, en dan ziet u geld in het bos liggen zoals ik.

Ik lag met spit op de longen. Weet u wat dat is? Dan kun je *dát* niet doen. En meester Zelanus zegt: 'Wil je, André?'

Ik zeg: 'Ja.'

Hij zegt: 'Dan gaan wij spreken vanmorgen.'

Ik zeg: 'Ja', ik zeg, 'maar haal jij me dan maar het bed uit.'

Hij zegt: 'Nou, dat doe ik.' Hij zegt: 'Geef me eens tien procent.'

Ik zeg: 'Ik heb niets meer. Dat kan niet,' ik zeg, 'want daar ligt een spier, en dan kun je niet zomaar.' Er zijn dingen, dan moet ik ook luisteren, hè. Het gebeurt weleens. En nu gebeurde er iets.

Ik ben ook weleens gedematerialiseerd, mevrouw, toen liep ik onder de tram, onder lijn drie, op de Laan van Meerdervoort, en ik ging door de bestuurder, door de elektriciteit, door de mensen, ik zwaaide zo naar de overkant, en ik belde aan, en toen zeiden de mensen: 'Je bent een spóók!' Ik zeg: 'Ja mevrouw', ik zeg, 'het heeft er iets van weg want ik was het net. Maar nou zit ik weer in mijn rabbekas.' En ik zeg: 'Meneer, is het zo erg?'

Hij zegt: 'Kijk zelf.'

Mevrouw, ik zag er als een lijk uit, want ik was gedematerialiseerd.

Maar die morgen met Diligentia, bidden voor spit ... En hoeveel mensen lezen de mis niet als er iemand iets in zijn ruggetje, in zijn hoofdje heeft, stiekem zo. Huhuh, een tientje erbij voor een arme, dan helpt het nog beter.

Ik zei tegen Crisje: 'Wat bid je toch altijd?'

'Jao', zegt ze, 'maor ik heb die arme vijf gulden gegève.'

Ik zeg: 'Dan gelef ik ow, want allemaol, dat bidden dat helpt toch niet.'

Maar het ging ons in Den Haag verbazend goed, laat ik u dat eerst vertellen. Als Crisje niet zo gebeden had, mevrouw, stond ik hier niet. (gelach) Heus. En als moeder dat niet had gedaan, dame, ik moet het eerlijk bekennen, dan had ik er lekker niks van, en nu heb ik het toch. Ik zeg: 'Moe'der, moe'der, als gijj nie't zo goed voor ons gebeie had, wat was er dan van mie'n en van Bennad en van Johan terecht gekomen? Niks, niks, helemaol niks.'

(Mevrouw in de zaal): 'Meent u dat?' (gelach)

Dame, ik stond op in bed, en gaf meneer, meester Zelanus, meneer Zela-

nus gaf ik zoveel gevoel ...

(Tot de geluidstechnicus): Ik heb nog twee minuten?

...hij pakte mij beet en ik trok me aan ... Hoe we ons klaar zijn gekomen ... Ik zag er wel een beetje verfrommeld uit die morgen, maar ik ging zo naar Diligentia, de trappen af. Ze trokken mij de wagen uit en kreunend ging, ik liep zo, weet je wel, net als een balletdanseres van voren. Ik maakte extra pasjes om in de artiestenkamer te komen. En toen het Panis Angelicus begon te spelen, toen zegt meester Zelanus: 'Sta eens op. Zet je handen eens in de zij, André.'

Ik zeg: 'Ja.'

Hij zegt: 'Ik neem je nu over', en liep weg, en hij kwam op de bühne, en hij had een bariton.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar toen kreeg u toch ook kracht van de meester?'

Ja dame, maar door wat? Door de occulte wetten. Door het in beslag nemen van dat organisme. Door de metafysische leer, waarvoor ik alles uit mijn bloed perste en gaf. En toen nam hij het over. Dus door de trance was het mogelijk om te spreken, dame, of ik had daar geen woord kunnen zeggen. En daar was God niet voor nodig, en ook geen Christus, want het ging tussen mij en de meesters, meester Alcar en meester Zelanus. En de mensen, toen de lezing voorbij was ... 'Het was enorm.' zeiden ze. En toen ik van de bühne af ging en weer bijkwam, toen zakte Jeus van moeder Crisje weer lekker in elkaar, en ik kon geen pap meer zeggen.

Dames en heren, bidt nu maar, maar vraag eerst waar u wilt beginnen.

Tot de volgende week.

Mevrouw, nog zo'n avondje?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik dank u wel.'

Ik dank u ook.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 25 september 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Ik kan u nu verzekeren, zondagmorgen krijgt u 'Jeus III'. U neemt uw bank maar mee want we hebben er voldoende in Diligentia. 'Jeus van moeder Crisje III' komt zondagmorgen in Diligentia uit. Met andere woorden: u kunt weer van start. In Amsterdam hebben ze het al uit, daar hebben ze de eerste vragen al gesteld. Dat is niet ondankbaarheid voor Den Haag, maar het liep zo, hè, het liep net zo.

Ik heb hier de eerste vraag: 'Meneer Rulof, zoudt u de volgende vragen voor mij willen beantwoorden? In één van uw eerste boeken staan schilderijen en op afgebeeld met de ondertekening 'Meester Alcar'. Zijn deze schilderijen dan niet door Anthony van Dyck geschilderd?'

Van wie is dat?

(Het blijft stil.)

Van wie?

Mevrouw, meester Alcar die heeft nooit geschilderd. Maar onder zijn leiding, onder zijn controle kwamen er andere schilders. Zo is dat. Ik heb er nu wel in huis die wel door zijn gevoel en kunst ... Op de borden. Ik heb echte Van Dyck's. Niet zijn stukken die hij in zijn leven hier heeft gemaakt, maar allemaal symbolieken en andere voorstellingen, ongelooflijk knap en schoon.

'In uw vorige lezing maakte u ons duidelijk dat bidden geen zin heeft.' Dat heb ik weer niet gezegd. Heb ik dat gezegd? Ziet u, dat is weer te hard. 'In een uwer boeken schrijft u dat een enkele keer een gebed de mentor bereikt. Ook uw Crisje had zestienmaal de kruisweg gegaan en kreeg antwoord door een visioen. Hier bracht een gebed dus uitkomst.'

Mevrouw, u kunt elke dag bidden. In de eerste boeken 'Een Blik in het Hiernamaals' gaan wij juist, de meesters, op het gebed in, dat het gebed alles is voor de mens. Ik heb gebeden in de eerste jaren, dat mijn ribben kraakten. Geloofd u niet. Maar ik barstte bijna uit elkaar van spanning, en alleen al door mijn bidden, bidden, bidden, bidden. Ik vroeg alleen maar om wijsheid, kracht en liefde. En dat alles is me gegeven. Later zag ik dat ik het zelf was. Toen wij aan de kosmologie moesten beginnen – de sociale aardse gevoelens als denken, God, Christus en alles, door de boeken die wij beleefden, de hellen, de hemelen, waren gefundamenteerd – kwamen wij tot kosmisch denken. En vanaf dat ogenblik, mevrouw, heb ik nooit meer gebeden. Nooit meer. Ik hoef het ook niet meer te doen. Ik weet, ik heb gezien, door de reizen die ik mocht maken: de hemelen, de hellen, de planeten. Er is geen

graad en geen wet meer in de ruimte of die hebben wij beleefd. Dat vindt u misschien hoogmoedswaanzin, maar wij hebben de boeken, die kunnen het u bewijzen. Als u dat allemaal kent, dan gaat u leven en dood kennen. U gaat uw leven begrijpen op aarde, uw wil, uw gevoel. Want wanneer u wilt bidden, dame, mensen, dan moet u verzekerd zijn dat gij zelf, voor uw gebed, honderd procent van uw gevoelsleven moet inzetten voor hetgeen waarvoor gij bidt.

Ik wil liefde, zegt de mens. De mens bidt voor liefde. Wie niet?

Er loopt een meisje, er loopt een jongen, nou, als die jongen erg gelovig is, en gevoelig is, gaat hij ook, als katholiek, als protestant, gaat hij ook bidden, stiekem. Een wilde die zoekt, die bidt niet, die zegt: 'Ik zoek het.' Die gaat naar een voetbalvereniging, of sluit zich aan bij korfballers, en pikt er een uit. Doet leuk, en het is al zo. Maar er zijn mensen die het aan God overgeven, en bidden, bidden, bidden. Nu is het mogelijk dat dat kind ook reeds ... en dan is het een gebed, dan is het verhoord, door haar denken en voelen, want zij stemt zich op liefde af, zij stuurt dus iets de ruimte in wat door haar gevoel – en dat is onherroepelijk een goddelijke, ruimtelijke, geestelijke wet – door het leven dat diezelfde afstemming bezit, wordt opgevangen.

(Tot iemand in de zaal): Hier hebt u nog stoelen, meneer.

...wordt opgevangen.

(Tot iemand in de zaal): Mevrouw, daar zit je heerlijk naast elkaar, zo ...

(Mevrouw in de zaal): 'We zitten altijd naast elkaar.'

Daar hebt u het al, dame. U had moeten horen waar we het over hadden. Ziet u wel, daar hebt u de kracht, de telepathie, het eenzijn. 'We zitten altijd bij elkaar.' Ja. In de hemelen laat je elkaar nooit meer los. Maar hier zeggen ze weleens: 'Hoepel nu maar eens even op.' Op zijn Hollands, op zijn heerlijks, op zijn moois, als je er iets liefs bij doet.

Dame, het gebed gaat tot in het oneindige indien u dat gebed beleven wilt. Verleden week waren we bezig en toen zei ik: 'Stem u af op dat gebed.' Ga erop in. Er zijn miljoenen problemen, en dan kreeg ik er drie, vier ... en de rest zit daar, luistert, wacht. Hebt u nooit dan eens in narigheid gezeten, dat de mens het niet meer weet, en dat je naar boven gaat en: 'God dit?' Nu gaan we beginnen, zo'n dik boek is het als u alleen het gebed ontleedt. Als u tot de katholieke kerk of het protestantistische, dogmatische denken ... dan moet u eens beluisteren, dame, meneer, waarvoor die God al niet geroepen wordt. 'Geef me de heilige kracht om die taak goed te doen.' Och, meneer, doe uw best en dan hoeft God het niet meer te doen. Dóé het.

Iemand die zei: 'Je moet eens weten wie ik ben.' Ik zeg: 'Mevrouw, meneer, bewijs het, en ik weet het.' En de ruimte die weet het, en iedereen weet het, als u zich maar door die liefde laat zien. Maar komt er hoogmoedswaanzin in

ons, ziet u, kennen wij God niet, de wereld niet, het leven niet, moederschap niet, vaderschap niet, leven en dood, reïncarnatie niet, de hemelen niet, de ruimte niet, we weten van onszelf niets, uw liefde niet, waarvoor zullen wij nu bidden? Nou, waar wilt u nu voor bidden? Dat u een pak slaag krijgt hier in het leven?

De mens, de man, de vrouw krijgt een pak slaag, door huwelijk, wordt bedrogen, gewogen en te licht bevonden, en wat is er allemaal niet bij? En dat heeft dan weer God gedaan. Of wie een beetje ruim is die zegt: 'Nee, ik ben het zelf.' Door deze gedachten krijgt u universeel gevoel en hoe hoger u denkt, hoe dieper u de wetten van God doorboort, des te duidelijker wordt uw denken.

En wat wilt u hier nu allemaal van weten, dame? Ik ga er altijd graag op in wanneer het over gebed gaat. Mijn Crisje ging zestienmaal de kruisweg, want dat weten we, dag en nacht ging zij bidden. Elke morgen te communie. De pastoor zei: 'Crisje, dat is niet meer neudig, gij hebt jao niks meer te biechte.' Ja, wat nu? Ze zegt: 'Ik heb ver ...' We hebben het toch meegemaakt. 'Ik heb verkeerd, ik heb verkeerd gedaan. Ik heb die vrouw tweevijftig gegeven', u hebt het gelezen in 'Jeus II', in 'Jeus I', 'en ze geet het geld verzoep. Ik weet het niet. Ik mag niet zeggen dat het zo is. Weet u dat? Ik heb verkeerd over de mensen gedacht, meneer pastoor, dat moet ik toch biechte.' Dat is het woord, het gevoel voor God, voor de ruimte.

Indien wij zo zijn, als wij die voorbeelden al in ons tot de ontwaking krijgen, dames en heren, dan hebben we daar geen pastoor en geen kardinaal, geen paus en geen God meer voor nodig, want de mens stemt zich op harmonisch denken af, wil goed zijn, en dan is dit denken het gebed. Maar een gebed heeft persoonlijkheid. Een gebed kunt u opsturen, een gedachte kunt u opsturen, en dan zijn ze ruimtelijk harmonisch, maar er zijn er ook die pertinent willen weten, voor iets ergens, om iets ergens vragen, en dan willen zij daar verandering in hebben. Iemand die zegt: 'Ja, daar is daarnaast, ik zie mijn kind daarzo, en ze is zo afschrikkelijk rot eigenlijk, het is zonde dat ik het zeg, en hard en onbesuisd en wild, en dat slaat en trapt maar, en nu bid ik al jaren, maar er komt maar geen verandering.'

Mevrouw, u kunt u dood bidden, het helpt u niet. Men bidt, men bidt, men bidt, men bidt. Ik heb toen, in de tijd toen ik genas, voor de stervenden gestaan, men bidt, men bidt, men bidt. Meneer pastoor die komt, ze twijfelde even, iemand kwam daar: 'Roep die man nu eens. Doet er niet toe!'

Ja, toen heette het: of je van de duivel of van Christus gebeten wordt, het blijft toch hetzelfde; want het gaat om de genezing van je man, om de liefde. Ja, en toen kwam ik. Ik zeg: 'Mevrouw, niets aan te doen. Uw man gaat dood. Maar een dood is er niet.'

‘Huh? Wat zegt u?’

‘Ja, een dood is er niet. Uw man is niet dood. U man gaat niet dood.’

‘O, god.’

‘Ja, hij gaat hier wel dood. Dit is wel eventjes, dat wat u nu liefhebt, en dat vanbinnen wat u niet kent en waarvoor u bidt en waarvoor nu wel kaarsen worden gebrand, dat gaat eruit, en dit blijft hier, dat gaat dood, maar de rest niet. Dat innerlijke leven, dat God is, dat gaat niet dood. Dat is de ruimtelijke afstemming.’ Ja, toen lag ik er toch weer uit, ziet u?

Daar sta je met wijsheid en je kunt het niet kwijt.

Ziet u, dame, ik ga nu niet te diep op mijn moeder in, maar zij was ... daarin gaf ze zich over. En nu kunt u een gebed beleven, en nu komt uw gebed in harmonie met hetgeen waarvoor u bidt. En als het nu karma is, oorzaak en gevolg is: – en nu komt het – dan voelt u het meteen, dan voelt u vanzelf, dan trekt u die persoonlijkheid al naar u toe. En toen zei de Lange aan Crisje: ‘En nu kan Wageman’, baron van Niekshausen daar noemden ze hem, ‘kan komen.’ De Lange begroef zijn kistje. Dat boek moet u nog maar eens een keer lezen. Er zijn mensen ... Want meester Zelanus begint daar in het begin zo fantastisch geweldig, en dan draait hij ons daar een wijsheid voor ogen, voor uw hart, voor uw leven en uw ziel, en dan heeft hij het over: ‘Och, Crisje, dan moet u eens in Den Haag komen, wat zegt het, in de stad, daar scheiden de mensen elk ogenblik. En daar’, moet u horen, ‘daar verkoopt zich de mens, elke seconde, Crisje. Je kunt de mens daar kopen voor een mooie fiets, voor een kruidenierswinkeltje.’

Moet de mens voor een ander gaan werken? Er is een vader hier, we hebben hier mensen, een man die zegt bijvoorbeeld: ‘God, god, god, als ik weer ga trouwen dan moet ik er een hebben van Jozef Rulof.’ Ik zeg: ‘Dan ben je nog lang niet gelukkig.’ (gelach) Er zijn vrouwen en die willen daar ... Ik zal me wel in acht nemen want ik ga geen mensen bij elkaar zetten. Maar, o wee, o wee, hoe zou ik dat gebed kunnen verhooren, en wat zou ik die mensen een geluk kunnen geven. Daar zit een man met twee, drie kinderen, zijn vrouw is gestorven, daar lopen hier van die wonderbaarlijke nightingales, en die willen maar goeddoen, die willen maar goeddoen; maar zet ze eens voor het feit met dat huishouden daar. Ze krijgen een man als een apostel, maar ik zeg lekker niet wie het is, anders dan wagen ze het misschien nog. En dan zoeken ze het daar. ‘En ik ga werken, en ik ga dienen’, en dan willen ze een man hebben, dan willen ze liefde hebben, en ‘ik loop maar en ik heb niks te doen, en ik bid dat ik nog eens een vriend en een kameraad zal krijgen.’

Mevrouw, ik kon het zo in elkaar zetten, en je had het heiligste op de wereld, maar ik zal me wel in acht nemen. Als er wat aan de hand is, krijg ik natuurlijk een knuppel op mijn hoofd. ‘Mijn hele leven zitten ze me achter

de vodden', zegt Buziau.

Maar goed, als u zich afstemt, instelt, dame, op gebed, en u wilt iets beleven dat uw innerlijk leven raakt, dan bent u bezig om uzelf af te stemmen op hogere wil, denken en voelen. En als het om goddelijke zaken gaat, waarvoor u nu in harmonie bent, dus geen oorzaak en gevolg, vanbinnen ... U vraagt om een kindje, of u vraagt om iets anders, en dat is nu niet mogelijk – dus u bidt voor niets, want het kan niet, er zijn stoornissen in uw persoonlijkheid, het heeft te maken met reïncarnatie, u kunt bidden duizend jaar lang – eerst moeten die oorzaken en gevolgen, die karmische wetten oplossen door levens, en dan krijgt uw gebed kracht en wordt het ook verhoord.

Wij hebben hier heerlijke avonden gehad. Wat hebben we gelachen. De dames waren in de eerste plaats aan het lachen, toen hadden ze het ook over de liefde. Toen zegt Frederik in 'Maskers en Mensen': 'Ja', zegt hij, 'ik weet het nu.' En dat is waar. 'De mens die bidt voor liefde.' Ga het niet te ver zoeken, maar zoek het bij uw eigen gevoelsleven.

Hij zegt: 'Toen ging ik naar buiten, met een broodje van twaalf cent onder mijn armen, en ik ging de eendjes voederen. Twee dagen daarna zat zij naast me.'

'Voelt u ook zo voor eendjes?'

Ik zeg: 'Ja dame. U ook?'

'Ja.'

'Leuk, die diertjes.'

'Ja, nou, de volgende morgen kwam ik op de koffie. Ik kreeg koffie.'

En daarna gaan we naar de bios. En we gaan eens een kaartje leggen, of Zwarte Pieten. Wat heet het, het doet er niet toe. Dammen. Schouwburg. En de verloving stond voor de deur. Het gaat heel eenvoudig. Het kost een broodje, het kost twaalf cent. Maar de mensen zoeken het ergens anders.

(Een dame lacht.)

Wat lacht u toch? Het kost maar twaalf cent, een verdroogd broodje. Voor acht cent kun je dat krijgen, een hele zak vol. Maar nu de kennis van het strooien, dame. (gelach) De kennis om zo'n ding te ontkruiden. Ontkruiden uzelf totdat er niets meer van overblijft. En gooi het kaf van het koren weg. En ge zijt geluk, leven en uitstraling, liefde. Moet u die snuitjes eens zien.

Mevrouw, had u nog iets?

Hebben we niks meer?

Geen vragen meer hierover?

Weten ze nu allemaal hoe ze bidden moeten? Mevrouw, daar zijn longontstekingen door ontstaan.

Vader zei: 'Bidden!'

En moeder zei: 'Maar, man, het is te koud, de kinderen krijgen een kou.'
'Nee', zegt hij, 'God bewaart mijn kinderen.'

En twee dagen daarna lagen ze allebei in het ziekenhuis. Toen keek hij zó naar boven 's morgens. Net als de dokter, de psycholoog, hij zegt: 'Weer een psychopaat op de wereld.' Maar diezelfde vader heeft nooit meer in God kunnen geloven omdat de kinderen door het bidden longontsteking kregen. Daar zit wat in. Voor de protestantistische kerk en het gereformeerde kind gaat u 's avonds op de knieën. En het is mooi, áls de kachel aan is, want die kachel zegt Onze-Lieve-Heer niets. 'U hoeft eerst niet te bevriezen', zegt Hij, 'voor Mij.' Want dat gebed krijgt toch wel ... Het gaat niet om stoffelijke uiterlijkheden, maar het gaat om uw gevoel. En daar hebben wij een andere warmte voor nodig. Maar leer dat nu eens het dogmatische kind, dan voorkomt u veel ziekten in de winter. Ziet u?

En als u dan die ruimtelijke gevoelens bezit, dat bewustzijn, u voelt wel, dan krijgt vader, en moeder, én het kind, én de kinderen, uitdijning. Ze gaan elkaar begrijpen, het leven wordt mooi, want de kinderen zeggen tot vader iets, en moeder en vader hebben boeken gelezen en kunnen ze antwoorden: 'Heb maar geen angst, want Vader, de God van al het leven verdoemt niet.' En nu maar weer bidden. Er zijn er hier nog genoeg die bidden.

Wij hebben hier mensen, mevrouw, die komen hier, en opdat God toch maar zal weten dat ze het goed menen, gaan ze toch nog eventjes 's morgens naar de kerk, dan valt dit weer weg. En dat is mooi, want de katholieke kerk heeft mooie uurtjes, mooie minuutjes. Maar die ongelofelijke zekerheid, dat geestelijke uitdijen is er niet. Maar ik heb meer ontzag voor deze mensen dan de mens die al over brandstapels praat en eróp gaat door bidden en liefelijke gezegden op papier, en die voor niets en alles bezwijken. Geef mij dan maar zo'n halve katholiek en zo'n half mystisch, metafysisch instrument als mens en kind, die nemen tenminste de geestelijke, Bijbelse, universele zekerheid. Maar wanneer bent u zeker, mevrouw, dat u niet meer hoeft te bidden?

Moet u horen ... Moet u horen, ik las vandaag toevallig het boek van kapitein Lagaay (Pieter Lagaay, kapitein op de Holland-Amerika lijn in de jaren 30 en 40), ik had hem die karikaturen teruggestuurd van 'Jeus III'. En toen zegt hij: 'Mijn boek is uit.' Ik zeg: 'Nou, ik zal het lezen.' Moet u horen, zo'n kapitein, de moeite waard wat die man daar vertelt. Zo'n kapitein, als het er opaan komt, dame, liggen ze op de knieën, en dan bidden ze. En dan is het toch altijd weer: God. Ja, God. Wij kunnen, mijn God, wij kunnen die mensen schaakmat slaan door honderd miljoen bewijzen, maar daar halen ze nog hun schouders voor op, zover zijn ze nog niet. Maar als het erop aan komt – dan moet u de zeeman eens gaan voelen in zijn hart – zijn het zulke nietige, kleine mensjes. En dan zie je, en dan hoor je, en lees je veel over

persoonlijkheden. En als het eropaan komt zijn ze allemaal nietig, want áls er een verkeerd stormpje overheen zeilt, over zo'n boot, dan liggen ze op de knieën. En, 'ach, gottegot', en, 'als er maar niks gebeurt'.

Daar heb je een mooi ... Ze hebben het voor de radio ook besproken, over de VARA (Vereniging van Arbeiders-radioamateurs) toen, en er komt een ... Oostenrijkse mensen, een man en vrouw, die vluchtten voor de nazi, voor het kind; en op de boot, drie dagen van Holland af, krijgt het kind een koorts en het gaat dood. En dan zijn die mensen zo ontzagwekkend gebroken.

En wij? Je wilt je man niet kwijt, je kind niet kwijt, je liefde niet kwijt. Hèhè, en als het eropaan komt zeggen wij, als je bewust bent omdat je die wetten kent: 'Zeg, ik benijd je, dat je gaat. Mag ik alstublieft voor u sterven?' Zijn er hier genoeg, dame, mannen en vrouwen, die er graag uit willen vliegen, want dan krijgen ze 'vleugeltjes'. Die hebben lak aan Magere Hein, want die is er niet, integendeel, ze zeggen: 'Jozef Rulof is het zelf', en die spreekt nog.

Nog iets? Wie wil er vanbinnen iets weten?

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof, u zei daarnet van een halve katholiek.'
Ja. 'Dat ben ik dan namelijk.'

Dat ben ik ook, meneer.

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar dat komt, ik ga zondag nog naar de kerk met de jongens.'

Ja.

'Omdat, ik heb tegen mijn vrouw gezegd: 'Tot Gerard naar de grote school gaat, zal ik met hem mee naar de kerk gaan. En dan kap ik ermee.'

Kapt u.

'En toen zegt ze: 'Zover is het nog niet.' Ze zegt: 'Want ik zal bidden.'

O ja.

'We hebben het over bidden.'

Ja.

'En ik heb ...'

Ja, daar heb je het al.

'Ik zit twee stappen van de kerk af.'

Ja.

'Hij mag van mijn part de lucht in vliegen. Maar als Gerard groot is, ga ik nooit en nooit van mijn leven meer. Nooit meer.'

Nee.

'Want ik zie nu in welke vieze, gore maatschappij of ik zit.'

Door dit? Heb je dat hier geleerd?

'Hierzo ...'

Hebt u dat hier geleerd die wijsheid?

‘Jawel.’

Wat zegt u?

‘In uw boeken.’

Merci. Zo ging het ons ook, meneer. Maar dat is heel goed wat u daar doet.

‘Maar ik heb drie jaar geleden ben ik met uw boeken begonnen, en toen heb ik de boeken van de Bijbelse geschiedenis er een beetje bijgehaald.’

Dat is de moeite waard.

‘Ik was geestelijk op ... (niet te verstaan). En ik zeg gewoon tegen de mensen: ‘Meneer, ik praat niet tegen u, want u bent een geleerde en ik ben een sufferd.’ Het is toch zo? Ik ben toch maar een sufferd?’

Zijn we allemaal, meneer.

‘Ik ben een ongeschoolde arbeider.’

Ze willen het alleen niet weten.

‘Ik ben een ongeschoolde arbeider. Maar mijn nieuwe baas, waar ik twee dagen werk, die man die wil bloed zien. Ik zeg: maar niet van mij. Niet van mij. En die man is ook christelijk, bidt ook. Ik zeg ...’

Maar hij moet bloed zien?

‘Hij wil bloed zien, meneer.’

Ja.

‘Vierendertigmaal de trappen op en af met een emmertje water. Ik zeg: Maar niet van mij.’

Uw bloed?

‘Ik ben een ongeschoolde arbeider, maar ik weet het nu.’

Ja, als u daarin komt, meneer, en als ze dan ... dan gaan ze naar de kerk, en bidden, bidden, bidden, dan zuigen ze de mensen leeg. Als u dat sociaal gedoe ziet, met dogmatisch gevoelsleven, dan wordt u onwel.

Maar wat u doet voor uw kind is hoogst goed. Tot zover, u geeft het kind ... U denkt toch anders.

‘Ja, ik kan toch geen kruisje meer maken, hoor, want ik stap die kerk in vandaag, en bij ons in de katholieke kerk is het zo dat je knielt, effetjes door je knieën heen, en dan maak je een kruisje en je gaat zitten. Maar eerlijk, zo-waar als ik hier zit, en hij weet het, ik kan het niet, en de consecratie, ik kan niet meer knielen, absoluut niet. En als meneer pastoor voorbijkomt, en hij geeft hier en daar een opdonder aan die kinderen, en hij staat, twee minuten later staat hij: in nomino Pater et filius et spiritus sanctus (In de naam van de vader en de zoon en de heilige geest) ...’

Hoe heet dat? (gelach) Zegt hij dat in het Latijn?

‘En dan te zeggen: Hocus spocus, Onze-Lieve-Heer zit erin. Dat moet je een ander wijsmaken maar mij niet.’

Meneer, kijk, dat zijn waarlijk gedachten die reeds door miljoenen mensen worden beleefd. Maar wij deden het veel eenvoudiger, Bernard en ik. U hebt toch het boek gelezen waar Bernard mij 's-Heerenberg liet zien, hè? Hij zegt: 'En dat is nou de kerk.'

Ik zeg: 'En daar zit Onze-Lieve-Heer, Bernard?'

'Jao', zegt hij, 'daar zit ie in.'

'Maor waarom is den kerk dan nie't altied hartstikke vol?'

'Omdat de mense dat nog nie't geleuve', zegt Bernard. 'As wiij later groot zun, gaon we ook met moe'der naor de kerk.'

Maar toen daagden wij Onze-Lieve-Heer uit, hè? En toen kwamen we: 'Poeh!' En we deden zó. We gingen ravotten even, namen de pet niet af, het petje niet af, zo met een vaart, en nu voor de ingang voorbij. Zzijt. Met de pét óp. Want iedereen nam daar de pet af. Wij niet. Pet óp. Horen niks. Nee. We hadden ook niets op het hoofd gekregen. Niets, er was niets aan de hand. Later deden we nog andere dingen, meneer. U hebt het deel II gelezen van 'Jeus'? Mooi gevecht was dat.

(Meneer in de zaal): 'Ze zijn schitterend.'

Meneer, als u dat doet ... Met mijn kameraden had ik het afgesproken, ik zeg: 'Bijt er eens op.' Op de heilige hostie hebben we gebeten.

(Meneer in de zaal): 'Meneer, hij roept geen au, ik heb er zes opgegeten, achter elkaar.' (Er wordt hartelijk gelachen.)

En u had er geen maagpijn van?

(Meneer in de zaal): 'Ik ben zes jaar misdienaar geweest.'

Meneer, dan heb ik, ja, nog niets beleefd in mijn boeken.

(Meneer in de zaal): 'Meneer, ik ben zes jaar misdienaar geweest. En er bleven, de hosties bleven erover. En ik denk: ik moet ze toch eens proeven.' (gelach)

Ja, dames en heren, kijk, de mens die hier nu voor het eerst komt, die denkt: lachen daar de mensen om? Maar deze mensen, dames en heren, die erom lachen ... Als u dat nog niet kunt, dan zegt u: 'Wat een verschrikkelijke godslasteraars zitten daar bij elkaar.' Maar die mensen lachen allemaal omdat ze de onzin kennen, want die hebben de boeken gelezen en ze weten het zelf: dat wordt van meel gemaakt.

(Meneer in de zaal): 'Meneer, dat zegt mij niets meer, alleen het gevoel, dat zegt mij alles. Vóélen moet je het.' Ja. 'Als je het niet voelt, blijf dan maar thuis.'

Ja, maar waar in huis?

(Meneer in de zaal): 'Maar de kapelaan die heeft tegen mij gezegd: 'Meneer', zegt hij, 'u hebt vijf lieve kinderen, een meisje is er van u dood, anders had u er zes gehad.' Maar hij zegt: 'U wordt gewaarschuwd, als u zo door

blijft gaan, komt u zonder werk.' Die grappenmaker die heb nog gelijk ook.' (gelach)

Sst, wacht nou eens even.

(Meneer in de zaal): 'Al moet ik met vod-papiertjes langs de deur gaan, maar mijn kinderen eten, heb ik tegen mijn vrouw gezegd. Absoluut.'

Hebt u geen werk nu?

(Meneer in de zaal): 'Nou, nog één dag.'

Wat bent u eigenlijk van uw vak?

(Meneer in de zaal): 'Nou, ik ben galvaniseur, maar die zaak is op de fles.'
Machinewerker?

(Meneer in de zaal): 'Galvaniseur.'

Galvani ...

(Meneer in de zaal): 'Galvaniseur.'

(Er wordt door elkaar gepraat.)

(Zaal): 'Wikkelen.'

Meneer, we hebben hier zo'n ... Ja, je moet niet bij die meneer komen ...

(Meneer in de zaal): 'Nee, maar daar gaat het mij helemaal niet om.'

Als wij wat horen dan zullen we zeggen: 'Hé, ga daar eens naartoe.'

Ja. Maar wat hebt u dan met die heilige hostie gedaan dan?

(Meneer in de zaal): 'Die heb ik gewoon opgegeten.'

De hele boel?

(Meneer in de zaal): 'Zes stuks, die waren over.'

O, maar ik bedoel, de hosties, dat is toch die gouden tempel die daar staat? Dat is de kerk zelf. Dus die kon u niet opeten. En wat gebeurde er daarna? Niks? Niks.

(Meneer in de zaal): 'Wat zou er gebeuren?'

Die was lekker. Dus u bent door de kerk gegaan, naarboven, door de haan naarboven geklauterd en de ruimte in gevlogen. En nu zit u hier.

(Meneer in de zaal): 'En ik ben blij dat ik hier zit.'

Ja meneer, en nu hoeft u niet ... Nou weet u precies wat bidden is.

(Meneer in de zaal): 'Bidden is vloeken.'

Nou, dat gaat te ver. Bidden is geen vloeken. Dat mogen we niet zeggen.

(Meneer in de zaal): 'Hansje kwam vanmiddag te laat thuis, mijn zoontje.'

Ja.

'Als je nog eens keertje thuiskomt, dat je te laat bent', zegt zij, 'dan krijg je geen brood. Beter van dit en beter van dat ... (niet te verstaan). Bidden.'

Tegen u?

(Wat rumoerig in de zaal.)

Was dat tegen u?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat was tegen mijn zoon. Bidden.'

Bidden.

(Meneer in de zaal): 'In eerste instantie heb ik dit afgeslagen en toch was het: Bidden', (gelach en door elkaar gepraat) 's Avonds weer: Bidden.'

(Mevrouw in de zaal): 'Schelden en dan bidden.'

Eerst word je vervloekt en dan moet je bidden. Nou, ja, dat is natuurlijk laag bij de gronds, hè? Daar is geen orde bij. Maar bij de hoogste intellectualiteit, meneer, steken ze elkaar dood, ook al, vermoorden elkaar geestelijk, tiranniseren elkaar het hele leven. Elke avond dan gaat er een wit kantje op het hoofd, dat zijn nog echte orthodoxen ook, en dan: djuhhubberdhubbddja. En dan daarna weer, en dan nog even nasoezen; en dan mogen ze praten. En dan wordt er weer gescholden, getiranniseerd. Och, och, och, och, nou ja. We weten het, en we hoeven er niet veel over te zeggen, want elkeen weet het. Een grote armoedige bende is het nog in de maatschappij. En de mens is afgrijselijk onbewust, en dat is alles.

Niemand meer over bidden?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ja, meneer.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof, mijn dochttertje die kwam in een zaak te werken als winkelmeisje ...'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Mijn dochttertje kwam in een zaak te werken als winkelmeisje', ja, 'en dan mocht ze, 's middags mocht ze mee-eten, en mijn dochttertje weet ook van de boeken af', ja, 'maar omdat ze aanvoelde, de mensen waren christelijk ... Toen denkt ze: Nou ja, ik ga aan tafel, ik doe mijn handen samen, ik doe mijn ogen dicht, maar ik denk niks, nietwaar, het zal me wel lekker smaken. Maar die mensen deden precies hetzelfde. Maar toen leerden ze elkander nader kennen en toen hadden ze elkander zitten belazeren.' (Er wordt hartelijk gelachen.)

Ze deden het alleen ... dus ze belazerden uw dochter en uw dochter belazerde die mensen. (gelach) En dat moet allemaal naar Onze-Lieve-Heer toe.

(Meneer in de zaal): 'En toen heb ik met die mensen gesproken, toen is dat ter sprake gekomen en toen hebben we er hartelijk om zitten lachen. En toen zegt hij: 'Steek eens een sigaretje van me op.' En toen heb ik zitten vertellen over de boeken. En toen zegt hij: 'Meneer', zegt hij, 'dat is hetgene wat ik altijd in me gevoeld heb, we benne besodemieterd ...'

Hèhè, we benne besodemieterd. Vanmiddag had ik iemand bij mij, die kwam een boek halen voor een grote zaak in Den Haag, hij zegt: 'Meneer, we zijn al duizend jaar besodemieterd. Ik ben in het kamp geweest.'

Ik zeg: 'Meneer, het zegt allemaal niets.'

'Hij zegt: 'Maar als je ze nu nog hoort, dan worden we nog besodemieterd.'

Ik zeg: 'Meneer, dat is het goede woord ook.' Maar het is griezelig griezelig, griezelig, hoe ze bedrogen worden. Belazerd.

Nog iets? (Het blijft stil.)

Nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Dan ga ik door. Als u van bidden wat hebt ... Want als u de problemen hebt, dan is het leuk, en dan haal ik het eruit. Dit zijn ...

(Meneer in de zaal): 'Ik wil daar nog wel iets over zeggen.'

Ja, dan kan ik er nog wel honderdduizend bijhalen, maar daar gaat het niet over. Want ik heb nog een hoop brieven.

(Meneer in de zaal): 'Nee, maar het is toch wel iets van waarde, hoor.'

Gaat uw gang.

(Meneer in de zaal): 'Ik heb dat kleine ventje thuis, dat had een ongeluk in het verkeer, dat was dusdanig over zijn toeren heen geraakt, en dat lag achtenveertig uur te worstelen en te woelen, en toen zei de dokter: 'Het gaat er alleen nog maar om hoelang of zijn hartje het houdt.' Maar ik was zo ontzaglijk begaan met dat leventje, en ik sta zo over dat bedje heen, het was ongeveer twaalf uur, en mijn vrouw zat in de keuken, mijn vrouw had er ook dag en nacht mee opgetrokken, is zelfs in verwachting ... Toen zeg ik: 'Kind, ga naar je bed.' Ze wou niet naar haar bed. Het ging allemaal om dat ventje. Ik zal u vertellen: mijn gevoel ging toen zo diep, dat ik mijn hart hoorde bonzen in mijn oren, en de tranen die er over mijn gezicht rolden waren gloeiend heet. Ik heb u weleens horen zeggen: bloed huilen. Dat was bloed huilen. Toen zeg ik: 'Jezus Christus, doe Jij iets, maak Jij hem dan in slaap.' En op de seconde af, het kereltje kijkt me aan, is apathisch, glimlacht tegen me, sluit zijn oogjes, en slaapt.

Ik ben de kamer uitgegaan met mijn handen voor mijn ogen. Ik kwam in de keuken, toen zegt mijn vrouw: 'Wat is er nou gebeurd? Slaapt hij?' Toen zegt ze: 'Wie heb hem in slaap gebracht?'

'Dat heb nou Jezus gedaan.' Ik zeg: 'Ga jij maar naar bed, dan blijf ik nog een poosje ...'

Dat is waarheid.

(Meneer in de zaal): 'Dat was op de seconde af.'

Er zijn hier mensen onder ons, meneer, die hebben hetzelfde probleem meegemaakt als u met uw kind, en die zeiden: 'Nou ...' En nou moet ik vloeken, maar toen zei hij: 'En nu is het godverdomme genoeg: kapot of gezond.' En het ging zo naar boven. Het slaapt in. En vloekt erbij. Vind je het niet leuk? 'En nu is het godverdomme genoeg. Kapot of beter, moeder.' Ach ja, béter. Alles of niets. Wat is dat? Dat is dat de geest van de mens ...

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Nee meneer. Als u iets raakt waardoor uw goddelijke vonk tot werking wordt gevoerd, gebeurt er een lichamelijk geestelijk wonder. En dat is geen wonder, maar dat is de pertinente goddelijke, ruimtelijke afstemming die de mens bezit en is. Want de mens is een godheid. Dus u maakt ... op dat moment overbrugt u de stoffelijke toestand. Meer niet.

(Meneer in de zaal): 'Juist. Ik bedoel dit: dat was ook een gebed.'

Ja. Want uw pertinente eerlijke, religieuze, mystieke wil wil het goede. En het gebeurt, meneer. Zo is het. En nu is bidden éénwording met het goede. En dan geschieden deze wonderen. Lourdes. We hebben het hier vaak over het gebed gehad. Maar ze hebben het nog lang niet uitgeput hier. Want alleen over het gebed ... Wanneer kan ik bidden? En u blijft daar twintig avonden hier over praten, en dan hebben we een machtig boek. Want nu gaan we het gebed uitrafelen, en waarvoor. En dan moet uit de zaal, uit u – niet alleen ... dat zijn maskers, meneer – de vragen komen, en dan gaan we ze ontleden en dan krijgt u goddelijke antwoorden.

Ik heb hier: 'Wat moet ik doen als het huwelijk vastloopt,' haha ... 'waarvan de vrouw halsstarrig weigert tot overleg te komen en de man tot voortzetting van het huwelijk geneigd is? Hoe moet in deze de man handelen?'

Van wie? Van Arie? Is dat een vriend van u, meneer Arie?

(Meneer zegt iets.)

Waar zit u?

O, daar, in dat hoekje.

Wat moet die man doen? Als het huwelijk vastloopt, dames en heren, en dat is wat, hè, in de wereld ... Hier vragen ze niet zoveel over dergelijke problemen, want het gaat hier allemaal goed. Machtig leven de mensen in harmonie, hier is nooit niets. Het gaat allemaal vanzelf, geestelijk gelukkig zijn ze. Dat is de eerste vraag in al die jaren die ik krijg: Wat moeten we doen als het huwelijk vastloopt?

Meneer, zijn er kinderen?

(Meneer in de zaal): 'Twee kinderen.'

Twee. Is de vrouw religieus? Heeft ze een God in zich?

(Meneer in de zaal): 'Nou, dat durf ik niet zo ...'

Verlangen naar een kerk of wat dan ook? Is er geen verlangende godsdienst in dat leven?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Ziet u, als er een God spreekt ... en nu hebben we godzijldank de Bijbel nog en het protestantisme en het katholicisme, smijt alles maar niet over de deur. Wanneer de mens een God heeft, meneer, dan zijn ze nog nu en dan vatbaar. Dan kun je ze door God, de hemel en de hellen, met onze boeken kun je ze bereiken. En is er dat niet, meneer, dan geven ze u zo een klap midden in

uw gezicht.

(Meneer in de zaal): 'Ik heb geprobeerd haar ook uw boeken te geven, maar ze voelde er absoluut niets voor.'

Niets?

(Meneer in de zaal): 'Niets. Ik heb ook van u weleens schilderijenwerk laten zien en zo; nou, dat interesseerde haar ook maar matig.' Ja. 'Dus ik heb ...'

Zie je, daar staan we nu. Meneer, hier zijn mensen ... en de bewijzen zou ik u kunnen geven, want we hebben genoeg mensen die op leven en dood hebben gevochten om hier te komen. Daar hebben ze de vrouw overtuigd, daar is het de man. Eindelijk, goh, goh, goh. 'Die onzin, en die gek en al die fantasten, hè?' Nu hebben ze: 'Mijn god, mijn god, wat ben ik stom.' Ja, wat ben ik stom. Dán gaan ze eerst beseffen wat ze missen. Maar wanneer dat gevoel er niet is, dan sta je werkelijk machteloos en dan kun je het nog alleen laten zien ... Want waar wij de mens door kunnen overtuigen, is God, Christus, hiernamaals, wedergeboorte, vaderschap, moederschap. En of u nu tot die mensen praat over: mijn god, u hebt kinderen, mijn god, daar staat de man en: kruipt dat bloed niet en zaagt dat niet in uw hart? Dat slaat en smijt en doet, dat heeft alleen interesse voor mooie dingen. Als u geld hebt, probeer het maar, u kunt ze alleen verzadigen met nieuwe dingen voor één dag, voor een half uur, en dan ligt het weer daar in de hoek, die hebben geen fundament voor de persoonlijkheid, voor het gevoel, het is allemaal leeg stof-felijk gedoe.

(Meneer in de zaal): 'Die vrouw was niet te verzadigen.'

Nou ja. Als de man, als de man alles heeft geprobeerd, dan is er dit nog – en hij wil zichzelf verruimen en verrijken –: dan moet hij ook streng staan. Als die vrouw al pertinent weigert om het goede, het mooie te doen ... Want je loopt zomaar niet uit elkaar, je neemt zo een vrouw maar geen kinderen af, en een man ook niet. Er zijn er die smijten dat zo aan de kant, of wat dan ook. Maar wanneer hij het gevoel heeft om te redden wat er te redden is, dan moet hij alles doen om te zeggen, kík ... Maar niet terúg, indien hij voor afbraak en hardheid en nonchalantigheid en al die dingen meer staat. Want wat moet je dan met zo'n persoonlijkheid en zo'n gevoelsleven beginnen? Laat ze zich dan maar te pletter lopen. Zorg voor je kinderen.

Ja meneer, had ik dat ... Als u het gevaarte van mij leest in 'Een Blik in het Hiernamaals', daar heb ik een half jaar ... Ik weet niet, ik weet nu nog niet waarom ik die kracht heb gekregen in die tijd. En ik bad me ook een beroerte voor die mensen. Maar ik moest er allemaal door, want ik moest bidden dat de stukken eraf vlogen. En waarom? Omdat ik door al dat bidden het gebed leerde kennen. Voel je wel? Zo zat meester Alcar mij op het dak, om me daarin te brengen, te vechten, en te bidden voor de mensen, voor zieken

en voor doden, en voor duizend dingen meer. En later kon ik stuk voor stuk mijn eigen gevoelens als gebed analyseren – voelt u wel? – en kreeg ik de kern voor mezelf en voor die mensen te zien. En toen was ik blij dat ik het gedaan heb, want u moet, als onbewuste moet u zomaar geen gebed wegslijten. U kunt zomaar niet op ‘vleugelen’ gaan leven die ruimtelijk bewustzijn bezitten en die u toch niet hebt, want u valt als een baksteen naar de aarde terug. Dus dat is geestelijk boven uw gevoelsleven leven, denken en voelen, en handelen. Ja, dat gaat niet. Dan kun je nog beter, zoals die vrouw zei: ‘Ik kan niet meer.’ Je voelt, hier staat u voor een doodeenvoudig onmenselijk karakter; want wie niet wil, heeft geen gevoel, en geen wil om het mooier te maken.

Het vreselijkste is voor de mens hier op deze wereld als ze pertinent niet willen. En dan sta je ook, dan staat iedereen, en elke wet staat machteloos, dan zou je ze wel dood willen timmeren. Ja, begin er maar eens aan. Ze zeggen: ‘Nee.’ Ze vertikken het. Er zijn vaders en moeders, die toch ... Wat is er niet gebeurd met kinderen in de eeuwen die voorbijgingen? Moord en doodslag. Vaders, ouders met kinderen, nietwaar, en de vader of de moeder, of de jongen, of wie dan ook, de gevangenis in. En wat hebben ze bereikt? Man en vrouw hebben zich vermoord. Wat hebben ze bereikt? Hij ging eraan, zij doodt, de kist in. Daar was hij het, zij nam vergif, toen ging ze toch. Later: God, god, god, hadden wij dat nu niet kunnen bepraten? Ja, in de gevangenis. Als het toch voorbij is. We zijn immers zo. We laten het komen tot het uiterste, dan barst de zaak.

Meneer, hij moet alles doen wat hij kan, en wil zij niet, laat ze dan maar zich te pletter lopen; indién hij ervan overtuigd is dat hij het goede wil.

Nog meer vragen?

Wat moet hij doen? Hoe moet hij handelen?

Hoe moet deze man handelen?

Deze man moet liefde voelen. Maar wanneer die liefde wordt vertrapt en hij ziet dat alles wat die vrouw, wat dat gevoelsleven wil in strijd is met huishelijkheid, met vriendschap, met rechtvaardigheid, harmonie; nou ja, dan hebt u met een bewuste krankzinnige te doen. Wie in deze tijd, die alles heeft ...

Hebben die mensen het goed?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, heel goed.’

Heel veel ...

(Meneer in de zaal): ‘Rijk.’

Rijk?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Nou, daar heb je het. Ik zou haast tegen die man zeggen: ‘Stuur ze maar weg, hier lopen er nog die zouden uw voeten willen kussen, alleen al, dat ze mogen dienen.’ Ja. Maar daar mogen wij niet aan beginnen. Heel rijk, en

dan lopen ze nog weg. En hij kan zeggen ... Hij is het niet? Hij doet alles en hij wil alles?

(Meneer in de zaal): 'Ja, een fijne kerel.'

Hoe bestaat het. Daar sta je.

(Meneer in de zaal): 'Altijd even fijn ... Fijn zijn zaken doen, eerlijk, oprecht.'

Ja. Meneer, pas op, want er lopen u vanavond tien dames achterna. (gelach) Als ik een dame was, dan vroeg ik onmiddellijk: 'Waar woont hij?' 'En waar leeft die goeie man? Heeft hij nog een automobiel ook?'

(Meneer in de zaal): 'Ja, ook.'

Hoe bestaat het. En nog een kasteel zeker? Een grote villa voor zichzelf?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ook nog.'

Nou. Och och och, ik wilde dat die vrouw eens mee zou willen komen, dan konden we haar eens even dat hartje omdraaien. Maar ja, meneer, eerlijk is eerlijk, ze moeten het eerst aan het lichaam, aan hun geest ondervinden hoe goed die mensen het hebben. Die vrouw, die heeft het te goed. Haar dankbaarheid is zoek. Nu gaan ze, (niet te verstaan) daar heb je het ... Als de mens geen gevoel heeft, geen God, en geen verlangen naar verruiming, wat blijft er dan van de vrouw en de man over, dames en heren? Daar zit u 's avonds tegenover elkaar: leeg.

Hier is een jong meisje, ik heb het drama gehoord. Toen zegt ze tegen een jongen: 'Ik waarschuw je. Hou je van deze boeken? Hou je van de ruimte?'

'Mmm, mij te ver weg.'

Toen zegt ze: 'Ik waarschuw je, ik vraag het nog drie keer.' Ja, dat is er een. 'Want ik ben niet van plan straks 's avonds tegen die lege ruimte aan gaan zitten te kijken: ik wil contact, ik wil een levend mens. Dit is het. Geen verlangen?' Een universiteitsjongen. Het drong nog niet tot hem door. Ze kwam weer terug. Toen zegt ze: 'Ik ben hartelijk, ik ben speels.' En daar zat de professor, zo, rookte een pijp, zei niks, achter de kachel bij schoonpapa en schoonmoeder. Maar hij is de deur uit. Toen zegt ze: 'Dan ga ik liever trouwen met het hoofd van Jut, want dan weet ik bewust dat ik een klap op mijn hoofd krijg. Maar deze begint op deze manier al.' Toen zegt hij: 'Het spijt me vreselijk dat ik je niet meer zie.'

Toen zegt ze: 'Mij niet, want ik ben je kwijt. Ik zoek iets anders.'

Als er van karmische wetten sprake is ...

Maar u voelt wel, ik heb u eens geleerd, de ontwikkeling voor en van de mens verzekert u van karma, oorzaak en gevolg. Met andere woorden, wat u als meisje en jongen van achttien en negentien en twintig jaar leert, is het bezit op vijftientwintig jaar wanneer het vanbinnen begint te kietelen. Want dan bent u kritisch, u bent voorbereid. Want een jongen die zegt: 'O nee!' 'O

ja, ga je praten?’ ‘O nee. Nu, hahaha, ga toch weg, die armoede.’

‘O ja?’ zegt ze. Toen zegt ze: ‘Die heeft geen gevoel. Die heeft helemaal geen afstemming op mij.’

We hebben hier meisjes van twintig, tweeëntwintig jaar, dat zijn kinderen van honderd; moeders, die hebben universeel bewustzijn gekregen. Ze worden nu kritisch. Toen zegt ze: ‘Misschien blijf ik wel over, want nu zal er toch een moeten komen die ook boeken leest.’

En, meneer en mevrouw, nu komt u thuis, u bent getrouwd, en u hebt een rijkdom, prachtig, prachtig, prachtig, maar het loopt zich toch vast, het loopt zich te pletter, want wij zijn zo, met die koekjes zijn we klaar, we bakken nog even in de keuken, een taartje erbij, te droog, te droog, en op een goede morgen zitten we, op een avond zitten we daar en hebben we allebei niets meer te zeggen. ‘Hèhè, ik ga eens daar naartoe.’

‘Wat moet je met die rommel?’

En nu gaat het beginnen. Weg karakter, weg huwelijk. Er is geen eenheid meer.

En nu gaan die kinderen, die gaan samen een boek lezen; goeie genade wat een verschil. Daarom hebben twee katholieken geluk, twee protestanten ook. Het is maar goed dat die nog vechten voor elkaar. Katholiek met katholiek. Want ... (niet te verstaan) altijd door het geloof gaat het huwelijk, gaat het gevoelsleven, gaat de liefde kapot.

(Mevrouw in de zaal): ‘Niet altijd.’

Wie zegt dat?

Niet altijd, mevrouw, die uitzonderingen zijn er natuurlijk ook. U hebt honderdmiljoen mensen. Waardoor de jood en de katholiek gelukkig zijn, dat weten we immers, dat is niet aan tijd ... dat weten we.

Maar, meneer, wat moeten we doen? Laat hij doen wat hij kan, laat hij nog even zeggen: ‘Bedenk wat u doet, het gaat niet om lichamelijke kastelen, maar het gaat hier om goddelijke zaken, om het geluk, voor u, voor mij en de kinderen. Weet wat u doet. En als u dat niet kunt, u wilt niet veranderen, u bent niet tevreden met dit, en dit, en dit ...’

Eigen kasteel, een automobiel, en geld als water ... Wat willen ze dan nog meer? En dán niet buigen voor het leven? Want het is het buigen voor het leven, voor de man, voor de liefde, voor duizenden zaken. Ja meneer, dan wordt het alleen maar erger indien u dat opnieuw opbouwt. Want ze bezwijken toch. Praten, praten, praten nog. En als ze niet willen, meneer, dan valt er niets te praten, en staan we machteloos. Geef haar nog even een stootje. Doe nog alles wat u kunt. En zet de punt op de i. En daal niet af momenteel als u dat al ziet, meneer, in medelijden, want u bereikt er niets mee.

Ik heb nu al, uit Amsterdam kreeg ik al mijn eerste vraag, en dat is voor u

ook, voor die man. Toen zei die meneer: 'Mijn god, mijn god, Jozef Rulof, wat was Jeus hard. Want eigenlijk is Irma daaraan kapot gegaan', zegt hij. Ik zeg: 'Ja. Mijn woord is wet. En mijn woord is: ja.' Dan komen de vragen al. 'Nou, dat was wel hard.' Ik zeg: 'Nee, het was niet hard.' Medelijden voert ons tot de afbraak, vernietiging, niet? Ik was verloofd en mijn woord is: ja. Al was het vijf minuten. Ja is ja, en nee is nee.

En wanneer we afdalen in zwakheid, meneer, dan bouwen we alleen maar abstracte dingen, en die storten toch in elkaar. En dan kunt u willen en doen wat u wilt, en denken erover, het helpt u toch niet. Ja.

Weet u het nu?

Nog niet?

Praten, praten, praten, en proberen wat er mogelijk is. Dan, indien u denkt dat u hulp nodig hebt ... Ja, probeer het eerst zelf, en dan de boeken ... Willen ze niet, is er geen God bij, is er geen Christus, en is er geen hiernamaals, nou, mijn lieve mensen, hoe wilt u die mensen tot het goddelijke gareel voeren? Betaal ze dan maar fatsoenlijk en zeg: 'Goddank, dit karma is voorbij.'

In hun eigen wereld smoren ze. Ja. Die drama's zijn op de wereld bekend. Toneelstukken, films, boeken. Tot in het oneindige toe zijn de boeken erover geschreven. De mens loopt zich te pletter, ze vertikken het om te buigen. Liefde, overgeven, nou, nou, nou. Iets proberen? Opnieuw? Want de mens kent zich niet, de mens is niet uitgeput, de mens is nog nimmer geestelijk aangeraakt. Begrijpt u dit?

Er kwam een oud mens, een oude dame bij mij. Toen zegt ze: 'Ja, hoe bestaat het?' Ik zeg: 'Mevrouw, u bent nog een kind van twintig, want u hebt nooit en te nimmer geestelijke liefde beleefd.' Mensen kijken naar oude mensen, de oude mensen zijn nog nooit lichamelijk, stoffelijk volkomen beleefd. Want het is niet mogelijk. Dat kun je alleen door het gevoel. En de moeder en de man die blijven jong. Wist u dat niet? Hier heb je het begin van de schepping. Zo begon de schepping. En hier zitten wij nu als druppels water. En het druppelt in de mens.

(Meneer in de zaal): 'Ik ben het niet helemaal met uw redenering eens.'

Waarover niet?

(Meneer in de zaal): 'Over hetzelfde geval waar u het nu over heeft. Stel u nou eens voor het geval wat ik zelf van een kennis heb meegemaakt. Een jong getrouwd stel.' Natuurlijk, er zijn problemen, ja ... '...alles, maar die vrouw staat op een goeie dag op de tram en wordt verliefd op de tramconducteur, en laat haar hele hebben en houwen, auto's, bontmantels, de hele boel in de steek om die tramconducteur.' Ja, het gebeurt dagelijks.

(Meneer in de zaal): 'Juist.'

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘...moest die vrouw nu teruggaan naar haar eigen man?’

Wilt u dan van mij hebben dat ... Ze werd daar verliefd op de tramconduc-teur. Kreeg ze het beter? Had ze het beter?

(Meneer in de zaal): ‘Ze was verliefd geworden.’

Wat is dat?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, dat vraag ik me ook af.’

Maar, meneer, waar blijft dan ons huwelijk? Waar blijft dan ons ja en ons nee? Dat wil zeggen: ik hou het bij jou maar niet meer uit, het gaat niet meer. En daar loopt die man. Wat? We hebben het hier al tienmaal over die problemen gehad. Ik zeg tegen de mannen: ‘Nou gaan we naar de harem terug, naar het oerwoud.’ Nee meneer. Door ‘Een Blik in het Hiernamaals’, door de boeken kan ik u verklaren: maak dit af. Die vrouw en die man die maar weglopen, die staan straks toch weer voor diezelfde wet.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Ja, maar wat is het wat die vrouw daar beleeft? (Een geluid van onweer.) Onze-Lieve-Heer bromt. Ja, dat zeiden we thuis altijd. Onze-Lieve-Heer bromt: Bidden. En wij lachten, want hoe kon dat nou, dat is toch Onze-Lieve-Heer niet. Maar voor Crisje moesten we op de grond, hoor, midden in de nacht.

Maar, meneer, wat wil die vrouw? Hoeveel verschillende gevoelsgraden en afstemmingen en persoonlijkheden zien we niet, daar voor de man, en daar voor de vrouw, die zeggen ineens: ‘Huh, nou ja. Nou ja, het is dood allemaal hier.’ Hèhè. Dat is leuk, hè? ‘Het is allemaal dood, het gaat niet, je begrijpt me toch niet. Ik ga maar weg. Ik heb iets anders. Ik heb iets beters, lief mooi.’ Wat lief?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, maar op dat moment is de macht, de plicht, het eergevoel, alles bij elkaar, als het erom gaat ...’

Meneer, willen we daar nog het woord liefde voor gebruiken? Weet u wat liefde is? Die andere liefde, die gekke liefde, waar ‘Maskers en Mensen’ over spreekt en waar het ons om gaat, dat was: thuisblijven waar je bent, afmaken. Ja, één ding. Nu komen we weer: wie was hij, die andere? Een tiran? Is het dan zo onbegrijpelijk, meneer? Dan moet ik u gelijk geven dat die vrouw daar op een goeie dag zegt: ‘Maar nu heb ik o, wat lief bent u tegen mij.’ Als zo’n iemand een hartelijk woordje krijgt van een ander mens. Ja, wie bezwijkt er dan niet?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, goed, dat zou ook ...’

Dus nou moeten we eerst weten: wie was hij? Wie is hij?

(Meneer in de zaal): ‘Dat heb ik hem ook weleens gevraagd.’

Meneer, ik ken een jongen, vrouwtje, moedertje, een kind van een knul, zoiets moois, vroeger, zoiets prachtigs, ik denk: wat een kerel, wat een kerel. Maar, dat leert u in de boeken weer, de mens wordt eerst bewust tussen vierendertig en achtendertig jaar. En niet op dertig bent u het al, maar alleen tussen vier- en achtendertig ontwaakt de mens, dan krijgt u het volwassen lichamelijke en geestelijke bewustzijn te zien, en dan weet u precies wat er aan de hand is. Op vierendertig, dertig, tweeëndertig, drieëndertig begint het al, dan komt er al iets uit wat niet zo mooi was.

Ja, nu, na zoveel jaren, na zoveel jaren: 'Ik heb niks meer aan je.' Eerst was die vrouw een af- ... een godin, hè, goh, goh, goh. Nou hebben we meege-maakt dat die vrouw, we kennen ze toevallig, dat die vrouw vier jaar lang het bedrog en alles en alles en al die vrouwen die hij maar nodig had, die nam zij, en verwerkte het en zei: 'Ik heb lief, want ik heb iets geleerd.' Totdat haar bloed ging vloeien. En nu het bloed, lichamenlijk wegvloeit allemaal ... Ze werd door niets meer aangekeken. 'Ja, ga weg, ga maar weg. Ik heb geen eenheid meer met je.' Nu krijg je nog dingen erbij, en als ze die man in de ogen keek was het net een schelvis. Lichamelijke psychopathie. Dat wonder, juweel van scheppingskracht, wat dat moedertje is, een kind erbij, en als je dat hoort praten, meneer, dan denk je dat je de Heilige Maria voor je hoort, zoveel gevoel. 'En ik hou het uit, want ik zal het dragen, ik heb nog altijd dat leven lief. De persoonlijkheid, ja ... maar dat leven lief. En dan aanvaard ik alles.' Na vijf, zes jaar, is het nu zo ver: 'Nu kan ik niet meer. Het is gestorven.' Nu staat ze voor de geestelijke afbraak.

En toevallig stelde ze een vraag in Amsterdam. En meester Zelanus die peilde dat zeker uit de ruimte, en hij gaat erop in. En ineens wist ze het. Zonder dat er iemand wat van wist, kreeg ze het goddelijke antwoord: 'Smeer hem maar. Nu is het voorbij. Stuur hem dan nu maar weg.' Ze zei: 'Ik ga een kamer nemen, ik heb wat anders.'

Maar, mijn God. En ik heb gepraat, en die heeft gepraat en die heeft gepraat, en dat heeft gepraat. Ik zeg: 'Man, ik moest je over mijn knieën nemen.'

Meneer, u slaat een psychopaat. Maar vroeger was het geen psychopaat, nu wel.

En als u nu zo en zo en zo praat, meneer, het gaat hier in, daar uit; meneer, ze horen het niet. Ik zeg: 'Je bent een ploert. Zo'n mooi mens ...' Ik denk, nu moet ik schelden zo hard als ik kan. Ik denk: schrik maar dood. Ik zeg: 'Je wordt zo ontzagwekkend gemeen en vies. En dat is zó machtig, mijn god, dat is een heilige Maria die je daar hebt.'

Meneer, het wordt niet gehoord. Bidden? Hèhè. Boeken gelezen, meneer, en de meesters geluisterd. Meneer, het gaat zo ver, er is een vrouw, die schrijft

mij: 'Mijn god, meneer Rulof, wat moet ik doen?' Die vrouw en die man komen op die lezingen, jaar in jaar uit. Ineens: 'Ik ga niet meer. Ik heb wat anders.' En ze zijn zo brutaal, ze gaan met die andere ook nog naar de lezing. Heb ik natuurlijk niet mee te maken, want dat moeten zij weten. Dan zeggen ze: 'Ja, ik heb geen lichamelijk eenheid. Ik heb geen liefde.' Voelt u waar ze naartoe gaan, die stakkerds? Meneer, het is zo ontzagwekkend onbeholpen. Maar alles komt terug – waarom? – vangen we op, en dan zeggen we als er geloof is: 'Hier is er wijsheid', meneer. En dat komt later voor de dag. En weet u dan hoe het heet, meneer? 'Wie bent u vandaag? Maar morgen?'

'Wilt u mij bewijzen, wilt u mij wijsmaken dat u van mij houdt', de vrouw, de moeder? 'Toon het dan en bewijs het dan. En als het er nog altijd is, nou, bid dan naar Onze-Lieve-Heer en zeg: 'Vader, het is er nog altijd.' En dan kus je elkaar. En dan knik je elkaar. En dan ben je dankbaar voor hetgeen zij doet en hij doet. En dan is het afgelopen.

Of de thee staat klaar.

PAUZE

Dames en heren, ik heb hier de vraag: 'Naar aanleiding van de besprekingen inzake de kinderbeperking van laatstleden donderdag kwam ik tot de onder volgende gevolgtrekking. Bij mijn aankomst in Nederland uit Indonesië is het mij opgevallen dat er hier ontstellend veel twee- en drielingen zijn,' zoveel drielingen is het ook niet, maar tweelingen wel, 'in tegenstelling met Indonesië, waar dit heuglijke feit slechts zeer sporadisch voorkomt.' Is dat zo? Van wie is dat? Is dat zo? 'Zou dit toe te schrijven zijn aan de kinderbeperking in het hoog gecultiveerde Westen?'

Dit is toch geen beperking als u meer kinderen krijgt, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Nee, juist niet veel kinderen krijgt.'

Hier?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

O, u bedoelt dat Indië nóg meer kinderen krijgt.

(Meneer in de zaal): 'Nee, in Indië heb je geen kinderbeperking. Want als u hier kijkt, dan zeggen ze: 'Nou ja, twee kinderen op zijn hoogst.'

Maar u hebt het hier pertinent over tweeling en drieling.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Wat bedoelt u daarmee? Dat in Indië sporadisch een tweeling geboren wordt?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Niet zoveel in ieder geval als in het Westen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dat heeft met de lichamelijke uitdijning uit te staan. Dus het lichaam evolueert. U gaat hoger en hoger tot die evolutie. Dus u kunt het ook zien. En, nou, Indië is anders ook niet te versmaden, want als je ... daar heb je toch mensen die hebben daar ook tien, twaalf en dertien kinderen.

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat is waar.'

Enkelingen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Geen tweelingen?

(Meneer in de zaal): 'Geen tweelingen.'

Maar hier, omdat het organisme uitdijt krijgt u meer bevruchtingen in één graad: tweeling en drieling. Krijgt u meer, omdat dit dus met het lichaam verband houdt. Maar nu zegt u ... Dus dat begrijpt u?

(Meneer in de zaal): 'Ja ja.'

Maar nu krijgt u hier: 'Zou dit toe te schrijven zijn aan de kinderbeperking in het hoge gecultiveerde Westen?' Ik lees hier nog verder. 'Als representanten van hogere sferen in de derde graad, het blanke velletje, en mede in verband met het feit dat ze hier dus het ontvangend orgaan voor de lagere sferen van deze graad (hebben), het donkere velletje, de donkere huid, zijn ... en men in de Oosterse landen zo goed als geen kinderbeperkingen beleeft – daar wordt kinderzegen als een grote eer beschouwd – kom ik tot de slotsom dat waar de reïncarnatie moet voortgaan deze geboorte van twee- en drielingen toe te schrijven is aan de beperkte ontvangende organen.'

Ziet u, ik zei het u al, u hebt het verbazend goed aanvoeld. Het heeft te maken met de evolutie voor het lichaam. Dat is de natuursoort, de rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). En een ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) is een organisme dat die en die graad van ontwikkeling voor de schepping en de aarde vertegenwoordigt. Duidelijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

'In de volksmond heet het: dat doen ze voor de kinderbijslag.' En dat is echt Haags, meneer. 'En bij voorbaat beleefd dank zeggend voor uw toelichting.'

Hier in Holland, of in Europa, in West-Europa, na de oorlog ... Vóór 1914 herinner ik mij nog hoe toen de oude mensen dachten, van die tijd, de getrouwde mensen, dat had een heel ander huwelijk. Men kuste in die tijd heel anders. Ja. Nu is elke kus berekend, meneer, nietwaar? Wanneer wij voor iemand staan en ze kijken: 'Nou, misschien hebben die ouders wat.' Of: 'Wat heb jij nu eigenlijk in te zetten?' Vroeger vlogen wij elkaar maar om de hals, koerden een beetje. Zo of zo. Maar eerlijk is eerlijk, was die tijd in de mens niet anders? De ouden moeten dat weten.

(Meneer in de zaal): 'Absoluut.'

Absoluut. Het gevoelsleven was anders. De mens is niet vóóruit, maar de mens is in gevoel achteruit gegaan. Wij kunnen daardoor nog beleven dat ook de westerling een tijd heeft gekend dat de westerling ook nog eenheid bezat met Moeder Natuur.

En waarom, meneer? Waarom is dat gevoel versnipperd?

Daar kunt u aan zien dat we regelrecht terug moeten naar de Indische mens. Als die goed is, dan zegt ... Als die eenheid beleven met de natuur ... Geef mij maar zo'n lieverd. Maar wanneer ze vals zijn, dan krijg je stokpaardjes naar binnen. Nietwaar? Dan laten ze je onbewust trouwen. Hebt u dat gelezen in 'Geestelijke Gaven'? Er komen er genoeg terug, die zijn getrouwd, en ze weten het niet. Door de doekoen (medicijnman, tovenaar)? Nou ja, laat het.

Maar waardoor, meneer en mevrouw – het is allemaal zo sociaal menselijk, maatschappelijk mogelijk – waardoor is de mens versnipperd? Nou?

(Mevrouw in de zaal): 'Door de maatschappelijke toestanden.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Door de maatschappelijke toestanden.'

Mevrouw, door de technische wonderen. We hebben een fiets gekregen en een auto, we vliegen, en overal ... Wij hoeven niet meer te lopen. De moeite is weg. De wil is weg. Het gemak dient de mens. Maar het gemak heeft de mens volkomen verprutst en versnipperd. Is het niet zo? Daar krijgt u toch gelijk in nu, ingenieur.

De maatschappij, het Westen is volkomen van de natuur losgeslagen. We hebben niets meer wat de ... Men kijkt naar die zwarten in Indië. Meneer, ga toch eens met die lievelingen praten. Ja, je hebt daar ook werkelijk geen karbouwen, maar nog kleiner, die zijn nog niet te benaderen en daar kun je nog geen, misschien geen intellectueel gesprek, als u dit intellectualiteit noemt, beleven. Maar wanneer de natuur spreekt, hebben wij geen intellectualiteit meer nodig, meneer. Want dan hebben we de ruimte, God, de maan, de zon, de sterren en de planeten. Elke goeie Hollander die Indië heeft beleefd, en waarlijk heeft beleefd, komt met een gebogen hoofd terug. Maar die daar eroverheen gingen en van die mensen kastanjes gingen poffen, de zweep achter de deur ... Ja, hoe word je dan behandeld?

Ik heb mensen die zijn met een baboe getrouwd. Meneer, ik heb verschillende mannen gehad, en verschillende mensen, die zeiden: 'Meneer, had u maar zo'n baboe en geen stadse.'

Wij mensen, als u dat goed begrijpt, zijn volkomen losgeslagen van God, tevredenheid, plichtsbetrachting, geluk, een hutje in de hei. We willen een mooi kasteel. 'Hè, die rotstraat daar bij mij.' 'En die etage dit en die dat.' De mens wil een auto, de mens wil dit. Waar verlangen wij naar? Een stukje,

brok natuur, de natuur-eenheid is weg. Ik moet terug hier in Holland naar 's-Heerenberg, naar Gelderland, toen stonden de bossen bij ons nog op de Grintweg. Die stilte, meneer. Nu is het kapot. De mensen zijn versnipperd. Kerk en godsdienst, meneer, hebben geen ontwikkeling gekregen. De mens verdient meer geld doordat hij meer dingen heeft gemaakt. En de kerk zegt mij ook iets. Van dat, van dit en dat. Zo is de godsdienst verkocht. Het gevoelsleven is verstoffelijkt, bij velen verdierlijkt. Meneer, en nu de mens dát wil bezitten en los is geslagen van huiselijke eenheid en bezit, geluk, horen we niets anders in de stad, in Den Haag, in het Westen: 'Ik geen kinderen. Twee hebben we er genoeg. Net zat.'

(Meneer in de zaal): 'Dus dan krijg je minder ontvangende lichamen.'

Maar een andere moeder, meneer, ga in Holland eens kijken, die hebben er zestien, twintig. Verleden ging er iemand naar Amerika met achttien kinderen. En van hoeveel moeders en vaders, mannen en vrouwen, zijn daar de mensen bij van hun eigen graad, waarvoor deze twee mensen dienen? En dan krijgen ze nog van een onbewuste hier in Holland op hun dak: 'Moet je dat konijnenhol maar eens bekijken.' Een mens die over de mens spreekt, een moeder die kinderen baart – het goddelijkste wonder, nog altijd, nietwaar, daar is niets aan te verprutsen – dat spreekt over konijnengedoe. Tegen wie hebben we het nu? Is het niet vreselijk? En dan kan de westerling, meneer, van de oosterling leren.

Ik heb zo ... ik weet niet waarom, maar wanneer ik de baas was ... Ik heb zo met die arme Ambonezen te doen. Ik had het er verleden week al over. Als ik maar wat van die mensen lees, dan zeg ik: 'Goh, goh, goh, wat een schofterige streken hier.'

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar niet alleen tegen de Ambonezen. Tegen hun ...'

Ja, meneer, u weet er nog meer van als ik. En dan kun je wel aan de gang blijven.

(Meneer in de zaal): 'U had het even over natuur. Als je een stukje natuur wilt beleven dan moet je naar Nieuw-Guinea komen', ja, 'daar leven de mensen nog in het stenen tijdperk.' Ja.

Ja meneer, maar verleden stond er een doctor voor de radio, ook een Papoea, dat was een doctor ...

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat kan.'

...en een ingenieur, en een meester in de rechten was erbij.

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat kan.'

En de minister hier en de koningin, of de minister moest de hoed afnemen. 'Dag, heren.' Dat heten dan Papoea's.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Even buiten hun kring eten ze u nog op.

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Ja, achter in de verte, hij zegt het zelf. Hij zegt: 'Daar is het levensgevaarlijk. Daar ga je de pot nog in.'

(Meneer in de zaal): 'Nee, ze eten het niet, want zij hebben ...'

Ze eten ons niet meer op?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat is een onderlinge vete die ze beslechten.'

Ja, daar hebben we het over. Dat doet er niet toe. Maar ik wil maar zeggen, hij zegt zelf ...

Ja meneer?

(Meneer in de zaal): 'Ik heb het zelf met ze meegemaakt, ...(niet te verstaan) maar ze laten je gewoon ...'

Ja, maar ik neem alleen maar wat die man zei. Er was een interview. Ja meneer, voor de radio waren ze. Hij zegt: 'Ja, kom je diep in de bergen, daar is het leven niet meer zeker.' Dat zegt hij als raszoon van dat ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op ruloof.nl). Maar hij was ingenieur, nee, hij was meester in de rechten.

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar dit was weer in verband met zijn geestelijk leven.'

Ja, logisch. Daarom wil ik zeggen, een Papoea en een Papoea is een heel groot verschil.

(Meneer in de zaal): 'Absoluut.'

Daar heb je het nu. Wij kijken naar die mensen, wij kijken daarnaar. Verbeeldt u zich maar niets als westerling. Want als u werkelijk de graden van het organisme gaat leren kennen dan komen we zelf weer in dat oerwoud terug. En onze geest is dan heel armoedig. Waar of niet?

Maar bent u tevreden? Is het duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Hier in het Westen, meneer, gaat het werkelijk om kindertoeslag. (gelach) Die goeie Willem Drees (ministerpresident van Nederland van 1948-1958) maakt mooie dingen, maar voor veel mensen is het ook alweer afbraak. We krijgen het alweer te makkelijk. Het is beter dat je het verdient. Maar ja, dat zijn de sociale, nietwaar, de maatschappelijke kuilen. Want daar leeft ook wat in, neem me niet kwalijk.

(Meneer in de zaal): 'Maar, meneer Rulof, ze genieten in het Oosten ook wel die bijslag.'

U moet er weer naartoe.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ja, begint het daar ook?

(Meneer in de zaal): 'Nou, ja.'

Krijgt u van Soekarno bijslag nu?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Maar als Europeaan toch zeker niet?

(Meneer in de zaal): 'Als Europeaan, en de inlander ook.'

Alsjeblieft.

(Meneer in de zaal): 'Alles.'

Alsjeblieft. Meneer gaat er weer naartoe. Naar onze vriend Soekarno?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Alsjeblieft. Doe hem de groeten van ons en zeg dat we kosmologie naar Indië willen brengen. Hij had daar eens mijn boeken, of hij ze uit heeft dat weet ik niet. U moet ze maar eens peilen daarzo. Zijn secretaris had ze gelezen, hij heeft ze in het rond gestuurd. In het Kurhaus heeft hij ze ontvangen. Ja, ik hoop dat ze vandaag of morgen schrijven, vragen: 'Kom eens even naar Indië, en geef een paar causerieën voor de radio.' Zouden ze vatbaar zijn, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Zeker.'

Massa?

(Meneer in de zaal): 'Zeker.'

Maar hoe krijg ik ze van Mohammed en van de islam los? En er zijn miljoenen Indiërs die weten dat de mens in de wateren is geboren.

(Meneer in de zaal): 'Jazeker.'

Dat weten ze. Het Westen krijgt het nú eerst.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'De boeddhisten.'

Ja, goed, miljoenen, en van die krijg ik allemaal gelijk.

(Meneer in de zaal): 'Er zijn daar geen boeddhisten.'

Nee. Dat zijn metafysiekers, dat zijn ruimtelijke mensen. Maar hebben ze de oosterse godsdiensten pertinent ... Nou ja dan, die islam, die kan ik niet veranderen. Want dan is er nog heel veel te veranderen daarin. En die aanvaarden u niet. Want dan ben ik al onthoofd voordat ik het kruisje heb gemaakt. Dan moet ik toch weer terug naar de katholieke kerk, meneer. Om ze even onder het gareel te brengen, maar zover komen we niet.

Ik heb hier ... Hooft dat er nog bij? Nee.

Vraag één: 'Graag zou ik nog één keer terug willen komen op de laatste vraag van de vorige week, namelijk bidden.' Maar die meneer is al bij mij geweest, hij zegt: 'Nu weet ik ineens alles.' Ik zal eens kijken of u nog meer hebt. 'U nam toen als voorbeeld, het bidden voor een ziek kind, maar dat toch gestorven is. Dus had al dit bidden geen resultaat. Maar in uw boeken bidt André.' Ik heb het u verteld, 'voor het behoud van het zieke Doortje.'

Ja. Maar het magnetisme, die gezwelletjes die we eruit halen, dat was een gebed. Ik zeg u nog extra, meester Alcar liet mij pertinent bidden. En ik raad het u ook aan. Als u het nog niet weet, als u niet zeker bent van uzelf, bid in vredesnaam zo hard als u kunt. Neem die zekerheid, als u de wetten kent en u zegt: 'Dood is, 'moet doodgaan' is evolutie', dan bidt u daar niet voor. Haal eruit wat eruit te halen is en tracht te begrijpen waarvoor ge kunt bidden. Want toen ik mijn bewustzijn kreeg door de boeken en de uittredingen, toen wist ik immers dat ik voor leven en dood niet kon bidden, toen ging dat al overboord. En er bleef niets anders over, dat is weer afstemming op de ruimte: geef me de wijsheid, de kracht én de liefde, zodat ik alles van mezelf voor datgeen waarvoor ik vraag kan inzetten. En dan heb je nog een universeel eenzijn en beleven en bidden met de ruimte. En dat is het machtigste wat er is. Zou ik niemand af kúnnen nemen. Voelt u wel?

En er waren mensen die zeiden: 'U zei: meester Alcar heeft mij eerst dood laten bidden.' En de astrale wereld, die meesters doen zo: zij keren u binnenstebuiten totdat die gevoelens overwonnen zijn en veranderden in geestelijke gevoelens. En dan doet de mens het anders. En dan sterft het stoffelijke gevoel, en het nieuwe dat in u is ontwaakt, dat krijgt nu voeding. En nu is het weten, verandering, nieuw bewustzijn voor de persoonlijkheid. Is het niet eenvoudig? Als u daar vragen over hebt ...

Vraag twee: 'Hoe staat u tegenover het Onzevader zoals de Bijbel dit leert bidden?'

Zijn er nog mensen onder u die het Onzevader nog bebidden? Niemand? Bid je helemaal niet meer het Onzevader? Wat een ketters zitten hier. (gelach) Wat een ketters. Maar als u gaat beginnen en u kent de wetten en u weet ... Deze mensen weten, dit zijn geen hoogmoedswaanzinnigen, maar: wij zijn goden, als mens. God manifesteerde zich door de mens, het leven, dat zijn wij. Mens, dier, bloem en plant, ruimte, planeten, sterren. Dat is de God hier als mens. 'Leid ons niet in verzoeking.' Toen dat kwam ... Altijd maar het Onzevader, en dat gaat maar door, want het hoort er immers bij, dat is het Onzevader. Men zegt dat Christus dat aan de mens heeft gegeven. Nu zeiden de hoogste meesters aan Gene Zijde: 'Heeft Christus dat werkelijk gezegd?' Ze weten niet waar het Onzevader vandaan is gekomen. Wanneer hebben de Bijbelschrijvers het werkelijk over de lippen van Christus horen verstoffelijken?

'Leid ons niet in verzoeking, bescherm ons voor het kwade.' Mevrouw, als u niet kwaad doet en het kwade niet wilt, hoeft God u niet te beschermen. En God zal u heus niet ... Wat is dat voor een vader die de mensen, een vader en moeder van de aarde doet dat niet, maar een God die zijn kinderen in verzoeking leidt? Hij stelt ons voor de feiten en zegt: 'Blijf er maar af.' Neen,

hij brengt u pertinent naar dat gevaar. En dan moeten wij maar vragen: 'Doe het alstublieft maar niet.' Wat zou die God daar nu in vredesnaam aan hebben? Toen struikelde ik. Ik kreeg het niet meer over mijn lippen. En alle mensen zeggen: 'Ik kan het ook niet meer want ik bezwijk.' 'Leid ons niet in verzoeking, verlos ons van het kwade.' Als je van je vrouw en kinderen wegloopt, moet je dan nog vragen aan God: 'Verlos mij van het kwade'? Je bent het kwaad al. En in honderdduizend dingen zijn we en vertegenwoordigen wij het kwaad, en nog heeft dat in het Onzevader voor de mens betekenis. En dan ga je vragen, meneer: Heeft Christus dat verstoffelijkt? En nu is het een doodeenvoudig – is het niet vreselijk? – gekerm.

En dat moet je nu eens tegen een bisschop zeggen, een godgeleerde. Dominee Spelberg bijvoorbeeld. Ik zeg: 'Meneer, is dat soms een grammofoonplaat elke vrijdagavond die wij horen?' 'Wij komen voor u en wij staan voor u, en buigen ons', en dan komt er nog iets. Altijd hetzelfde. God, god, god. Dat is een doctor. De twee gebroeders, en dan komt er er een nog een beetje: whuhuhuhummmm. En dan hebben we het. 'Wij staan weer voor u, naakt, en vragen ...' Voor wat? Mijn god, mijn god, doe het dan toch.

'En geef ons de wijsheid.'

'Meneer Spelberg, vertel de mensen dat het paradijs, het begin, kletspraat is, en dat de mens in de wateren is geboren, want je hebt 'De Volkeren der Aarde' gekregen. Maar je komt er niet voor de dag.'

Moet u eens nagaan, meneer en mevrouw, wat een verschrikkelijke huichelaars dat zijn. In Gods aangezicht staan ze nog te liegen want ze vertikken het. Want wanneer dat woord daar komt, mevrouw, meneer, zijn ze hun baan kwijt, hebben ze niet meer te eten. En dan gaat het vrijzinnige ... en het vrije protestantisme, de V.P.R.O. bezwijkt.

'Vandaag, luisteraars ...' En dan hoor je nog niks. Hoor je dat niet? Luistert u niet? U wordt angstig als je het Onzevader door die mensen hoort bebidden. Ze komen er niet uit. En er komt nooit iets nieuws in. Ze liegen en bedriegen, want ik geloof niet dat een doctor Spelberg momenteel nog gelooft dat God uit Adam een rib nam om Eva te maken van wat klei en wat levensadem. Nu wordt de mens maar bedrogen en koest gehouden. Wat is het nu eigenlijk? Bid nu maar.

En dat Onzevader is precies hetzelfde. De godgeleerdheid vertikt het om werkelijk te leren denken wat het Onzevader zegt. God zei ... De mens zegt: 'Breng ons niet in verzoeking.' Wat is dat voor een pias geweest, de Christus, Die dan in Jeruzalem liep en zei: 'Laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan.' Wordt u dan niet razend als mens? De mensen werden in de oorlog met sigarettenpeukjes vermoord, op de rug. Kwam er vanachter erin, meneer, grote gaten, het bloed liep weg. En ze waren al aan de longen, en nog zeiden ze:

‘Nee, ik zeg niks.’ Kracht. Ja, was het voor Christus geweest dan was het nog machtiger, nu was het voor een onderwereld.

En Gods zoon lag in Gethsemane, alleen, en was nog kwaad omdat Petrus in slaap viel. En de apostelen die sliepen daar, die waren doodop, doodop van het vragen stellen, want ze hadden die dag dertig kilometer gelopen. En nu zal het geschieden. En de goddelijk Bewuste, de Christus zei: ‘En laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan.’ Nu moet u dat eens horen, nu moet u dat eens gaan bevoelen: de Christus, de goddelijk Bewuste bezweek in Gethsemane. Ja.

(Meneer in de zaal): ‘En een ander die ging de brandstapel op en die bleef zichzelf, en de Christus kon het niet?’

Nee. En dat moeten wij geloven? Nee meneer, nee mevrouw, zeggen wij tegen die dominee en tegen meneer Spelberg en al die katholieken, dat hebt gij zelf van de Christus gemaakt want de onze Die was dat niet. De onze Die zei: ‘Er is geen dood, Ik ga verder.’ Nietwaar? En dan zeggen ze nog dat wij gek zijn, wij zijn ketters. Maar wij hebben een heel andere God, een heel andere Christus. En die God van ons Die luistert niet meer naar dat Onzevader. Nu kun je wel zeggen: ‘Meneer, dat begrijp ik allemaal.’ Maar wat zit er niet allemaal in? Leid ons niet in verzoeking, dwubdubdubdub. Ja.

Natuurlijk denken de mensen: ‘Die is hartstikke gek, die kerel, dat kan niet anders.’ Want ik neem toch niet aan dat u het met mij allemaal eens bent. Dat kan toch niet? Dat bestaat toch immers niet? Er komen steeds meer van die gekke mensen hier naartoe.

Blijkt toch dat de mens leert denken.

Mensen, mensen, ik wilde dat Onze-Lieve-Heer eens vroeg aan ons: ‘Gaan jullie nu maar eens met een man of dertig, veertig, vrouwen en mannen, de wereld over. En ga aan mijn werk beginnen.’ Wie gaat er met mij mee? Maar dan leven wij van de krappen, Piet Hein, en van slakken en mierenhuiden en het sap van een vrucht en van wat bladeren. En we hebben om ons een berenvelletje? Nee meneer, dat krijgen we niet eens. We vinden hier of daar wel een stuk belt. Heerlijk in de koude. Eerst gaan we de Noordpool bekeuren. Ja, de eskimo’s, meneer. Want in het Westen hoeft je niet te komen, daar zijn er genoeg van die messiassen. Maar we gaan ook niet in witte lakens, wij hangen ons rood, wit en blauw om, dan weten ze tenminste waar onze afkomst vandaan komt, met een kruis erin.

Maar ik ga verder. ‘Misschien getuigen deze en vele andere vragen die u gedaan worden van geestelijke armheid of nog niet geestelijk kunnende denken. Maar uw toehoorders staan niet in verbinding met de meesters of bezitten andere geestelijke gaven. Voor velen van uw gehoor die uw boeken hebben gelezen, is en blijft dit een geloof zonder enig bewijs. Afwachting tot

de tijd dat zij dit alles zelf zullen zien.'

Wat bedoelt u, het katholicisme of dit?

(Meneer in de zaal): 'Dit.'

Dit hier?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Bewijzen? Ja, bewijzen zijn er genoeg. We hebben de boeken gekregen. Ik heb genezen. Ik heb met genezen wonderen meegemaakt, beleefd, de mensen hebben beleefd, tien-, twintigtal wonderen à la Christus. En dacht u dat de mensen mij nu geloven en pertinent aanvaarden door dat wonder? Ja, even. Hè, meneer, over twee, drie jaar bent u vergeten. En nu begrijp ik waarom de meesters niet aan die wonderen wilden beginnen. Want u bereikt niets. U beleeft alleen de menselijke armoede die in de knoei is door leed, smart, lichamelijke ellende. Is dat voorbij ... Toen kreeg de Messias Zijn stenen achterna. 'Hij heeft mij ziende gemaakt', zeiden ze. 'Hij heeft mij ziende gemaakt.' Ja, want toen begonnen ze te stelen. Toen wilde de mens die zag ook alles bezitten. 'Had Hij het nu maar niet gedaan', zei vader, en moeder, 'dan was dat kind van ons geen slet geworden.' En dat krijgt nu de Christus op Zijn dak. Meneer, wonderen zeggen nu niets.

Maar wij hebben bewijzen door de boeken. Het kan niet uit één mens vandaan komen wat wij daar hebben, want dat wat ik heb is op de wereld nog niet te koop. Hoewel er voldoende sekten zijn die net zover zijn als wij, alleen we gaan een beetje, zoveel graden gaan wij dieper. De theosofie is machtig. Boeddha is machtig. Hoewel Boeddha dit niet had, de theosofie heeft dit wel, en dat weer niet, maar, een vijf procent van ons, hoogstens; maar goed, het is er. Maar er zijn hier mensen, meneer, die worden aangeraakt, en die zijn aangeslagen door deze wetten. Zij voelen pertinent: dát is het. En dan is er geen bewijs meer nodig, want hun ziel, hun gevoelsleven uit het verleden heeft zich geopenbaard.

Ik zeg het u honderdmaal: Als u hier niet was ... U bent al bijzondere mensen. Ik mag u dat niet geven, maar het is zo, u bent zo ontzagwekkend geweldig ten opzichte van deze wereld. Wat u ervan maakt zegt nog niets. Ook al scheldt u nog met elkaar. Ook al heb je nog narigheid. Maar dat u al bezig bent een wartaal van de ruimte op te nemen, meneer, is het hoogste bewustzijn, het hoogste geluk voor de mens van deze wereld. Ga eens even de wereld over. U bent de wereld over geweest. Dat u al luistert naar geestelijk waanzinnigen is het hoogste bezit, want de wetenschap, elke universiteit weet nog niet dat de mens miljoenen malen op aarde heeft geleefd. En dat gelooft u, u gelooft in die onzin. En dat is, voor ons is dat pertinent het beleven, het aanvaarden.

Ik heb het gezien, ik hoef niet meer te geloven. Ik geloof überhaupt niets:

ik weet.

En die mensen weten het hier ook. Maar er is toch nog altijd een kern, er zijn ... ik krijg telkens de bewijzen, dat ze het nóg niet weten. Ik heb mensen die jaren meegaan. Er zijn mensen hier die komen hier twee-, drie-, vier-, tienmaal, en dan bezwijken ze nog, dan zijn ze al vol. Dat wil nog niet zeggen dat ze het wegsnijten. Maar ze krijgen in ieder geval geen houvast. Want zij moeten er iets voor doen. Ik heb ze, die zeven, acht, negen jaar meegaan. Ik heb ze van twintig jaar oud, die ik al voor de oorlog, in 1930, '34, '33 kende, en nu doorgingen, doorgingen, doorgaan; en waarachtig in 1947, '48, en '50 en '51 nog bezwijken. En dan krijgt u ... En door wat? Door niets of wat dan ook, het doet er niet toe; ze zijn weg.

En wilt u mij dan wijsmaken dat die mensen het hebben geweten? En dat die waarlijk liefde hadden? En dat die rozen en die bloemen die ze meester Zelandus geven, werkelijk bewust worden geschonken? Mevrouw, het zijn doornen voor de meesters. Daarom zegt hij één keer: 'Geef mij een bloem van uw hart en ik kan hem op Golgotha neerleggen bij de Waarachtige.' Maar al zet u daar voor honderd gulden bloemen neer, mevrouw en meneer, en u kunt over honderd jaar niet bewijzen dat u er nog bent ... En geef in vredesnaam geen bloemen aan Onze-Lieve-Heer, als u nog niet zeker bent, van uw getwijfel. Als u, wij mensen niet zeker zijn dat wij dat bloemetje die wij daar neerleggen aan Zijn voeten, kunnen vertegenwoordigen voor de eeuwigdurende wereld, dan voelt u toch wel, dan verdort dat ding daar in slechts enkele minuten. Dus de werkelijkheid dwingt ons om pertinent te geloven en te aanvaarden.

Meneer, onze mensen zijn honderdmaal moeilijker te bereiken, te beleven, dan het kind van de katholieke kerk. Had ik maar in de mens het Jehova-gevoel voor de massa. Want dat zijn keien. 'Zo'n Jehova-klant', zeggen ze. Dat gaat deur af en deur uit.

De mensen bij mij die wilden er ook aan beginnen. Ik zeg: 'Geestelijke aalmoezen kun je in de ruimte niet kopen.' Dat zijn allemaal aalmoezen. Maar wanneer komt, ontwaakt er in ons het Jehova-gevoel, het pertinente aanvaarden van dat wat de meesters zeggen? En dat is, ik kan niet méér zeggen: ik sta met mijn leven in.

Meneer, ik kom uit de klei, u hebt allemaal geleerd en gestudeerd, ik niet. Het begon bij mij als kind. En als het dan pertinent begon, meneer ... U zegt: 'Die mensen geloven.' Nee meneer, die mensen van mij, die pertinenten, die pertinent van mij zijn, die hebben ook centjes in het bos gevonden, en die worden door verschillende snoertjes aangeraakt. En voor die mensen ... die zijn natuurlijk klaar. Ik krijg er maar één uit de honderdduizend, maar die éne die is van de meesters, en díé krijgt snoertjes. Die wordt vandaag of mor-

gen aangeslagen, en dan eten de mensen hemelenkoek. En dan staat u aan het graf en dan staat degene die gestorven is, staat naast u. Want ze hebben ook iets beleefd. En dan heet het niet meer: zou dat wel? Nee meneer, dit is.

Ik heb ze hier bij me zitten, meneer, dan lopen u de tranen uit uw ogen. 'Als ik met mijn handen moet bewijzen, meneer Rulof, dat ik het meen, hak dan maar af.' Ik zal me wel in acht nemen. 'Die ook, die ook, die voor gevoel, die voor dankbaarheid, dat stuk om mezelf te laten zien, en die hand ook nog, mijn benen ook, mijn bloed, mijn ogen, mijn licht.'

Ik zeg: 'Joh, weet toch maar, weet toch wat je zegt.'

Maar ze doen het, hoor. Ik heb ze erbij hier. Als ze het konden bewijzen, meneer, dan mag, dan kunt u ze vanavond nog aan de muur slaan, spijkers in de handen en in de benen, en ik garandeer u, als u wilt weten hoe sterk ik verschillende mensen heb opgebouwd, en niet voor onzin ... Als ik ze nu roep, op dit moment, en we halen de spijkers, dan zal ik u bewijzen dat ik er hier heb staan – en dat is geen geloven meer, meneer – die zeggen: 'Sla maar in. Hak maar in.'

Wie durft het? En die zijn hier aanwezig. Die weten dat ik het ook kan. Noemt u dit nog geloven?

(Meneer in de zaal): 'Zeker weten.'

Wat?

(Meneer in de zaal): 'Dat is zeker weten.'

Dat is weten. En wanneer u dat voelt, moet u zelf voelen, is het eeuwigdurende kracht, sterkte, dat is de hand die vastpakt en zegt: 'Hierheen. Daarheen.'

Meneer, ik heb heilig ontzag voor een Bijbelkenner, de werkelijke zoeker van de Bijbel, die gewroet heeft tot zijn bloed wegzakte. Een werkelijk katholiek, een werkelijk, wij hadden Crisje als voorbeeld, die zijn zo wonderbaarlijk mooi die mensen.

Maar wat die man daar zegt: 'Vuile rotzak, en kreng en alles.' Bidden, daarna? En maak vader maar slecht. 'En je vader dat is een gek, en je vader is dit.' Stoken de kinderen tegen vader op, dat zijn psychopaten. Daar kun je niet mee praten.

Wij halen hier alles uit alles. Maar wilt u mij wijsmaken indien gij alles in wilt zetten, dat u al door een blaasje van mij, als ik u iets streng zou behandelen, al wegloopt. Gebeurt nog. Die zeggen mij helemaal niets meer, meneer. Want als u waarlijk wilt genezen, meneer, dan moet deze persoonlijkheid, en dan moeten de franjes van uw persoonlijkheid, de dingetjes die u zo overgevoelig wilt beleven ... Het zijn dan overgevoelige mensen, die mensen zijn zo overgevoelig ... Wat voor de ruimte niet bestaat. In de ruimte kennen wij, aan Gene Zijde kennen wij geen overgevoeligheid, meneer, want dat is nog altijd

zwakte. Zwakte, zwakte, zwakte. Die mensen voelen zich geslagen, die zijn dadelijk getrap, die zijn zo geraakt. Huh, ha ... Die zijn kapot. Hèhè, stuur die nu eens even naar de Noordpool om mensen te helpen. Maak van die kinderen eens, die daar meesters vereren, en al die dingen meer, maak daar eens een Jehova-mens van. Hebben ze niet, kunnen ze niet.

Weet u wanneer ik voor mijn mensen ontzag heb? Doordat werkelijk het bloed wegvloeit. Ik krijg u straks als u 'Jeus III' hebt gehad. Dan weet je ook waar dit vandaan komt. En als u dat gelezen hebt, meneer, mevrouw, dan zijn we veel dichter bij elkaar. En dan zijn er geen bedelaars voor mij in de wereld. U moet van mij maar een woord zeggen, dan ligt u, met één woord ligt u er ook volkomen voor duizend jaar er bij mij uit, met één woord, die u mij zomaar in het gezicht slingert, die ik hoor, die u zegt. Ik reageer niet eens meer, want u wordt wind voor me. Wij ploeteren ons zo af, de meesters, de mensen, Christus, en dan zeggen de mensen nog: 'De ruimte en dat en dat stuurt hij als bedelaars de straat op.' Er zijn geen geestelijke bedelaars in de ruimte. Die dat zelf zegt is het. En dat is armoede en onbewustzijn. Die mensen kijk ik in mijn hele leven niet meer aan. Dat leven heb ik lief, maar het karakter zegt mij geen cent. Doet u dat ook niet? Is geestelijke bewustwording te koop?

Mijn god, wanneer dalen wij af in onszelf en worden wij een normaal mens? Door deze wetten en die boeken kunnen wij het. Vlieg toch niet te hoog. En als u er geen verlangen naar hebt ... Hier zeg ik u: Dit is de eeuwigheid. Buigen moeten we hier. Niet voor een mens ... Ook voor een mens, natuurlijk, dat hebt u gehoord aan het verhaaltje van die man daar. Buigen voor de mens. En indien de mens niet wil, dan komt er een eind, dan sterft het gevoel liefde, eenheid. Waar of niet? En dan zegt de advocaat: 'Hier zit niets meer in. Fffijt, eruit. Uit elkaar. Maak maar wat nieuws.' Ja, nu gaan we weer beginnen. Komt er iets. Nou, leren ze iets. Maar het gaat vier-, vijf-, zesmaal, krijgen nooit het geluk.

Meneer, bent u tevreden?

Ik kan er nog op doorgaan, want er zit overal meer in.

Nou hebben we meneer Berends weer: 'Bladzijde 191, 192, deel II, 'Maskers en Mensen'. Frederik zit in de harem van Hans en constateert dat bij de vrouwen de haatgevoelens sterker zijn dan bij de mannen. Juist doordat de vrouwen iets willen geven, en iets willen ontvangen en deze gevoelens doodgedrukt worden en ze nog te zwak zijn voor dit stoffelijke leven, verliezen ze zichzelf volkomen. Vraag: Was die haat reeds in de vrouwen aanwezig? Is deze ziekelijke krankzinnigheid ook een stoffelijk karma?'

Meneer Berends, ziet u, nou laat u de persoonlijkheid los, het gevoelsleven laat u vrij, en nu komt u met stoffelijk karma voor de dag, dat ik u verleden

volkomen heb ontleed. Is dat zo?

Waarom is de haat van de moeder dieper dan die van de man? En de man zou diep kunnen haten, maar een moeder gaat nog veel dieper. Waarom?

(Meneer in de zaal): 'Omdat zij het barende principe is.'

Ja, het barende principe. Maar wat zegt dat? Waarom haat de moeder dieper dan de man, kan zij dieper haten dan de man? Hoewel wij mannen niet voor de poes zijn. Ik krijg ze dadelijk wel, dan krijg ik mezelf ook.

(Meneer in de zaal): 'Omdat haar gevoelens veel dieper liggen dan bij een man.'

Gevoelens veel dieper, op wat?

(Meneer zegt iets.)

Op wat? Op wat?

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, ik zou juist zeggen dat de man dieper haat als de vrouwen omdat de vrouw altijd geneigd is om zich op te offeren.'

Ja, daar hebben we het nu niet over. Dan hebben we het over opoffering en liefde. Maar het gaat om de haat. We moeten bij de kern blijven.

Waarom kan de moeder dieper haten dan de man? Kent u 'Geestelijke Gaven', die twee boeken? Weet u het ineens, niet? De moeder kan dieper haten omdat de moeder ook contact heeft met de ruimte. Wij zijn los, vrij van de ruimte. Wij hebben geen eenheid met de ruimte, de moeder wel. Omdat de moeder ... dus baring gaat over schepping heen.

(Meneer in de zaal): 'En wij lopen ernaast.'

En wij lopen ernaast. Dus de moeder kan dieper haten, als het erop aankomt, dan de man, omdat de man dat gevoel als lichaam, als geest wel, maar als lichaam, als natuurwet niet bezit. Is dat niet eenvoudig?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Maar de man die kan ook tekeer gaan. Ja, die zoeterds die hebben alles kapotgemaakt. Op hun manier. Maar dit is een natuur-voelen. Begrijpt u dit? Dit is goddelijk haten. Dat wil zeggen: Er is een gevoelskracht die u zo diep laat voelen zodat de moeder zegt: 'Jij kunt klaarmaken wat je wilt.' En waarachtig de moeder zei: 'Nee', en het bleef nee, terwijl de man al in elkaar was gezakt. Zij hield zich nog vast. En het was zo erg, meneer, ze verdronk en ze zei: 'Als ik sterf zal ik nog mijn vingers laten zien.' En ze verdronk in het water en toen kwam nog de hand naarboven en zei: alsjeblieft. Weet u het niet? Dat verhaaltje? Ze had nóg gelijk. Ze zei: 'De 'droedels'.'

Ja, meneer Berends, de moeder kan dieper haten dan de man.

En nu zegt u: 'Was die haat reeds in de vrouw aanwezig?' In de vrouw, in welke vrouw, de geestelijke of de stoffelijke?

(Meneer in de zaal): 'De stoffelijke vrouw.'

De stoffelijke vrouw. Kan een lichaam haten?

(Meneer in de zaal): 'Nee, ik zeg ...'

Ja, als u over geestelijke vrouw praat en stoffelijke ... Was die haat reeds in de vrouw aanwezig, in de vrouwen? Meneer, bent u vrij van haat? Ik zal u één ding vertellen: indien die dames, elke gek, en elke krankzinnige, indien die vrij waren van verkeerd denken, geen haat, geen jaloezie, geen disharmonie; prettig, gevoel, ruimtelijk ... Meneer, hoe kunt u zich dan verkindsen? Hoe kunt u zich dan verknoeien? Hoe kunt u uit het goddelijke gareel uzelf vandaan en uit denken? Dat gaat immers niet. Doordat de mens onbewust is wordt de mens gek, komt hij in disharmonie.

Dus haat maar, en gij vernietigt uzelf. Nu niet, dan straks. Het breekt af, meneer, roddel, klets; u maakt van uzelf een moordkuil. U komt in een wereld die niets anders dan roddel en kletspraat is. Is dat niet zo? Dus u breekt toch uzelf af. Maar een mens, meneer, die mooie dingen heeft, die mooi denkt over het leven, over de mens, over de natuur, over God en over alles, hoe kan die mens in een duisternis zitten? Dat is alles licht, leven, werkelijkheid, harmonie, gevoel, eenheid. Dat gaat hand in hand, en maakt een vlucht door de natuur. Is het niet zo? Dat is een gezang, meneer. Dat is Dichtung und Wahrheit. Dat is een werkelijk, ruimtelijk, universeel gedicht want het voert u naar geestelijke, ruimtelijke liefde. Liefde. Hoort u? Niet zo?

Als u, leer dat van mij, als u maar éven verkeerd denkt, meneer, dan stemt u zich al af op onbewustzijn en dat is duisternis, kunt u dat licht niet beleven. Als ik maar even van mezelf zou denken: die mensen die kijken me aan, en ik denk: wat moeten die mensen van mij? Ik mag niet eens denken: wat zouden die van mij willen? Alles is goed. Ook al krijg ik een pak slaag. Ik durf niet verkeerd van mensen te denken, dan lig ik er al uit.

'En wanneer gij begint, André', zegt hij, 'om die tik, die klap', want wij leven nog in narigheid, in ellende, in afbraak, dat is uw maatschappij, 'om verkeerd te denken van degene die u slaat, dan sta ik machteloos. Want wij denken harmonisch over het leven van God.' En als je die tik krijgt, bedenk dan maar dat dat ontwikkeling en evolutie is, want er gebeurt niets voor niets. Is het niet eenvoudig?

Dat de NSB'ers in de oorlog op het verkeerde paard hebben gezet, dat kunnen ze nu bewijzen, want ze hebben erdoor geleerd. Maar toen wisten ze het nog niet. Nu wel.

Laat er nog eens een Mussert komen. Die gaat, die wordt ... Weet u wat er nu gebeurt met een tweede Mussert? De mijnen doen dat niet meer, die hebben het allang vergeten en die zijn dankbaar voor het pak slaag dat ze hebben gekregen. Maar voor de andere mensen ... Die krijgt eenzelfde pak slaag als de gebroeders De Wit hebben gehad, en dan kunnen ze een nieuwe Gevan-

gen Poort opbouwen. Want die worden verscheurd die nieuwe Musserts die nu nog komen en de mens dol willen maken met een speldje.

Meneer, wilt u van mij een medaille hebben? Het kost niks. Maar u moet het zelf betalen. U krijgt van mij een vetleren medaille op de jas met een groot ding erop. Ik geef u een heel ander kleurtje, meneer. En de maatschappij lacht ons uit. Maar wat hebben wij in die vijf kleine jaartjes geleerd? Ach, ach, ach. Meneer, ik was niet zo gek, maar ik had graag met Mussert willen vechten. Maar wat hebben die mensen een machtige leerschool gehad, onze NSB'ertjes. Het is toch merkwaardig, het zijn de mooiste mensen (zie artikel 'NSB en nationaalsocialisme' op rulof.nl) die ik in de maatschappij momenteel tegenkom.

De rotters die zitten daar en die hebben banen gekregen op een wit paard. Ze weten het wel. Dacht u dat er niet meer van die oude burgemeesters waren die we verleden weg hebben gejaagd? Want die moest gauw weg, want er zaten er nog wel meer. Meneer, ze hebben die Duitse weggejaagd, als u daarin komt, och och och och och, die kreeg verlof, mocht zo over de grens. De grootste bandiet die wij hebben gekregen, die kreeg nog uitbetaling. Och och och, wat hebben ze ons eerlijk bediend. Poeh. Moet je eens achter de schermen kijken. Moet je eens met mensen praten die er iets van weten, meneer, dan laat je de hele zaak ontploffen. En dát werkt voor God nog en nog de Bijbel. En zo'n arm mens die dacht voor de vooruitgang te dienen, die stopten ze daar achter zo'n concentratiekamp, of erin, en die ...

Onze mooie Hollandse mensen werden méér beulen dan de Duitse beul die wij hier hebben leren kennen, en die nu allang doodgeschoten is. Moet je de Hollandse heren soldaten eens horen, die (hebben) daar gehaat, meneer; ze hebben dezelfde tactiek toegepast bij de arme NSB'ers (zie artikel 'NSB en nationaalsocialisme' op rulof.nl), die hebben ze het vel van de ribben geslagen. Ze hebben ze tegen de muur aangeplakt, naakt, zodat de muur hen de rug zou doen bevriezen. En dan trokken ze het eraf en dan dachten ze dat de hele boel wel meeging. Gebeurd, hier in Holland. En dat zijn onze Hollandse kinderen.

Meneer, pas op, want we leven nog in het oerwoud. En dat heeft iets van een Papoea en een Rus te vertellen. En dat wil God vertegenwoordigen. En dat bidt. Hèhè, ja, wij kunnen erdóór kijken, godzijgedankt. En dat is allemaal haat, meneer.

'Is deze werkelijke krankzinnigheid ook een stoffelijk karma,' ... hoe kunt u dat zeggen? Dat is geestelijke armoede, '...doordat ze het in een vorig leven in eenzelfde toestand een ander aangedaan hebben?'

Nee meneer, die zijn nog bezig, die zijn pertinent nog aan zichzelf bezig, en bezweken door het leven op aarde, om iets te verlangen, daardoor zijn er

gekken ontstaan. Er zijn mensen die haten als duivels alleen omdat ze een geloof vertegenwoordigen, want: 'Wat ú hebt is des duivels.' En nu haten ze u, meneer, tot in het oneindige. Kent u de katholieke haat niet ten opzichte van een ander geloof? Dat doet de katholieke kerk nog niet eens, maar het gaat er zo door. Maar dat mensje van de kerk, moet u eens kijken en horen hoe de andere mens door een geloof van God wordt gehaat. En dat is nu 1952. Verbeeldt u zich maar niets, want de mensheid is net een zevenmiljoenste seconde bezig om te gaan denken. Ik heb geen ontzag voor een godgeleerde, meneer, die over verdoemdheid praat. Hebt u dat?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Geen mens meer die gaat denken en het leven in de natuur aanvoelt en ziet.

(Jozef gaat verder.) 'Er is er een in de harem die veel geld weggaf en tegelijkertijd de hartstocht ermee verbond. Dus ook een zwakte en daarachter een masker.' Ja. 'Is de sensitiviteit,' vraagt u, 'en de maskers, bij de zogenaamde homoseksuele vrouwen sterker dan bij de mannen? Is de homoseksualiteit van de vrouw sterker dan die van de man?'

(Mevrouw in de zaal): 'Maar homoseksueel is toch al man en vrouw? Dat is toch ...'

Homoseksualiteit is mannelijk en vrouwelijk.

(Mevrouw in de zaal): 'Jawel, maar het is toch, ze staan toch alletwee op de grens van man of vrouw te worden? De man naar vrouw en de vrouw naar man? Of andersom?'

Ja, ja, of andersom, ja, daar gaat het nu over. Er zijn mannen die hebben het gevoel moeder te zijn. En er zijn moeders die voelen dat ze man zijn. Dat zijn twee verschillende wetten. Nu vraagt meneer Berends hierin: 'Is de homoseksualiteit van de moeder sterker dan die van de man?'

(Meneer in de zaal): 'Nee, is de sensitiviteit van de vrouw, van de homoseksuele vrouw, sterker als die bij de mannen? Bij de man het stoffichaam, bij de vrouw het gevoel.'

De sensitiviteit is het gevoel, en dat slaat op het gevoel homoseksualiteit. En u zegt 'nee' en ik zeg 'ja'.

Dus, is er verschil in die graad van voelen?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Waarom niet?

(Meneer in de zaal): 'Omdat, het gevoelsleven van een man als stof met een vrouwelijk gevoelsleven, dat kunnen we gelijkwaardig stellen met een vrouwelijk wezen met een mannelijk gevoel.'

Meneer, u hoeft niet zoveel woorden te zoeken. Gevoel en gevoel is één. En waar het om gaat is alleen: liefde. Nu op een manier die geen liefdegrens

meer beleven kan. Dus, er is maar één gevoel in haar, in hem. En dat is abnormaal, want ze zijn nog niet moeder, en hij is nog niet scheppend. Maar beiden zijn in het moederlijke, vaderlijke; scheppende, barende. En dat gevoel is abnormaal, is versnipperd, omdat ze zojuist uit dat kwamen. En nu: zij in een mannelijk organisme, hij in een moederlijk organisme. Hij in de moeder en zij omgekeerd.

Want die grenzen die gaan door. Overgang, denk erover na.

(Tot de geluidstechnicus): Heb ik nog tijd?

(Geluidstechnicus): 'Een minuut of twee drie.'

(Jozef gaat verder.) 'Wat betekent: de vrouwen zijn ernstiger dan de mannen? Het oerwoudbloed loochent zich niet.'

Daar hebt u het alweer. De moeder kan dieper, dieper, dieper denken voor honderdduizenden dingen dan de man, omdat in haar het natuurgevoel als moederlijk organisme aanwezig is. Duidelijk? Doodeenvoudig.

Van wie krijg je de meeste liefde?

(Meneer in de zaal): 'Van de vrouw.'

Wie? Ja, daar heb je het alweer. Wie kust dieper, de man of de moeder?

(Meneer in de zaal): 'De vrouw.'

Nou, en wie is nu het eerlijkste?

(Meneer in de zaal): 'De vrouw.'

Dank u.

Dames, orchideeën van de heren.

'Wordt hiermee bedoeld dat de dierlijke toestand van de oerwoudbewoner, als vrouw, het barende principe in zich draagt en het moederschap heeft te aanvaarden?'

Ziet u wel. 'Wat betekent: de vrouwen zijn ernstiger dan de mannen? Wordt hiermee bedoeld dat de dierlijke toestand van de oerwoudbewoner als vrouw ...' Nee, we moeten niet terug naar het oerwoud. We blijven bij de maatschappij waarin wij leven, '...want in het oerwoud ziet men weinig de homoseksualiteit.'

Als u verder komt en u gaat reeds buiten dat oerwoud en u krijgt menselijk denken dan begint het menselijke geknoei. Hebt u dat niet daar vastgesteld, meneer? Maar gaat u verder, dieper en dieper, en u daalt af, meneer, dan heeft de mens het gevoel niet, en dan heeft de mens ... en dan lost de mens in zijn werk op, de mens heeft geen denken, maar de mens handelt pertinent naar het organisme. En dan krijgt u een heel ander leven en denken, voelen te zien dan hier in de maatschappij. Want u voelt wel, ook daarin is de mens alweer versnipperd.

Wanneer u op de homoseksualiteit wilt ingaan, dan voelt u toch wel, meneer, dan is elk mens in die graad geboren. Want wij moeten er doorheen.

Dan lost die op. En daar kunt u een boek over schrijven van duizend pagina's en dan bent u er nog niet, want u moet alle rassoorten (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), alle levensgraden voor het organisme, voor de geest, moet u behandelen en ontleden ten opzichte van God, de ruimte, de planeten en het hiernamaals, en dan eerst kunt u achter de dingen zeggen: 'Zo is het.'

Dames en heren, gaf ik u een kleinigheid vanavond?

(Zaal): 'Ja.'

Zondagmorgen spreken weer de meesters. En als je die hoort, dames en heren, dan hoor je werkelijk gepraat, en dan krijg je wijsheid. Want Jozef Rulof is nog maar een smekkerd.

Goedenavond. Tot kijk en tot zondagmorgen.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 2 oktober 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Ik ga vanavond beginnen met een meneer die nog niet zoveel heeft beleefd van ons, en blijkbaar ook de boeken nog niet heeft gelezen, geen 'Geestelijke Gaven', anders had hij dat geweten. Er staat hier: 'Voor het eerst uw lezing meemakende in Diligentia, is het mij opgevallen dat de spreker, naar men mij vertelde, de meester die door uw stoffelijk lichaam sprak, zich moet bedienen van een spiekpapiertje, en daaruit alles voorlas met gebruikmaking van uw bril. Dit begrijp ik niet al te best, daar toch mag worden aangenomen dat de meesters bij het schrijven van uw boeken ook geen spiekpapiertje ter beschikking hadden. Kunt u mij dat verklaren?'

Van wie is dat?

Meneer, spiekpapiertje?

(Meneer in de zaal): 'Ja, zo noemen wij dat.'

Wat is dat?

(Meneer in de zaal): 'Ja, waar u iets uit overneemt.'

Spiekpapiertje. Dan leren wij hier in Holland nog iets.

Meneer, u hebt 'Geestelijke Gaven' niet gelezen?

(Meneer in de zaal): 'Nee, nog niet.'

Daar hebt u het al. Als ik door afbraak mijn lichaam, mijn bloedsomloop, mijn hart en mijn zwarte haren verlies dan zouden de meesters mij weer nieuwe haren moeten geven, blauwe of blonde of zwarte, en een nieuwe bloedsomloop, en al die zenuwen erbij. Kan dat? Ga ik een keer dood? Verleden zei iemand: 'Hè, ik begrijp niet dat die meneer Rulof nog verkouden is.' Nou nou, ik mag niet eens meer verkouden worden.

Meneer, wat daar voor ons lag is een boek van de Kosmologie, en daaruit lazten wij voor. Maar het is geen spiekpapiertje. Als u die boeken voor u had, zou het u duizelen. Ik heb er vijf gereed voor de kosmologie. En dat zijn de eerste boeken – u kunt me geloven of niet – van de nieuwe Bijbel, die straks over vijftig, over honderd, over tweehonderd jaar geschreven wordt; want de mensheid moet, de Bijbel, beginnen in de wateren.

Neemt u dat?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

En daar begint dat. Wij komen straks – die reis hebt u verleden jaar niet meegemaakt, wij zijn vanuit de Alziel, het Alleven, enz. enz. door het Al gegaan – naar het Al terug, het bewuste Al. En nu gaan we beginnen bij de splitsing van het heelal ten opzichte van de mens, de maan, de ontwikkeling,

het ontstaan van de maan voor de mens. Nu zegt de mens die dat nog niet begrijpt en voelt: 'Wat is dát nu? De maan is dood.' En daar moeten we nu beginnen in deze lezingen, maar nu krijgt u voorbereiding, het nabeleven – dat hebt u gehoord – van mij ten opzichte van de stof, van de reizen die we hebben gemaakt. We kunnen zomaar niet ineens beginnen en de wetten van de maan ontleden. We gaan die mensen nu voorbereiden.

Maar daar schrik ik wel even van. Ik zal me in het vervolg maar niets meer verbeelden over Kosmologie, ik heb nu spiekpapiertjes. (gelach) Meneer, dat is een mooi woord, ik zal het onthouden. Misschien heb ik er nog weleens een keer wat aan.

Maar nu, als er geschreven wordt, moet meester Zelanus schrijven door dit. Ze kunnen het ook zó wel. Ja, logisch. Maar wanneer zij dus, nu moet u goed luisteren, dus de geest, moeten verstoffelijken, dan moet hij zich aanpassen aan het instrument wat hij bezit. En daarin zijn snaartjes aan het aftakelen: het licht in de ogen, dit en dat, misschien spieren voor te typen, en al die dingen meer. Daar moet hij zich aan aanpassen. En dat leest u in 'Geestelijke Gaven'. Dat zijn de geestelijke gaven voor het schrijven. Ziet u? En dan hebben ze dat ding nodig. Want dat kunnen ... Ze kunnen buiten dat ding om spreken, dat kunnen ze ook, want – u hebt dat niet meegemaakt, meneer – we hebben achthonderd, of zeshonderd lezingen in Diligentia meegemaakt hier, vraagt u de mensen maar, zonder dat ding. En dat is voor ons veel makkelijker, voor die meesters is het veel makkelijker ... zomaar direct vanuit de kosmos en hun wereld en bewustzijn te gaan spreken, dan zich vast te moeten klampen aan dat snertding hier, die bril. Want dat is een enorme kwelling voor meester Zelanus, dit. En hoe hij het eraf brengt, dat ziet u. Hij speelt met dat ding. En dat is heel eenvoudig. Hij kan veel makkelijker acht uur praten, zo direct eruit, vrij, dan gaat het vanuit zijn levende ... (niet te verstaan). En nu moet hij voorlezen, in opdracht van zijn meester weer. En dan ziet u wel, en dan hoort u, mijn oude mensen weten dan wat er van zo'n lezing wordt gemaakt.

Wij lazén zondagmorgen maar drie pagina's voor. En het waren er twintig. Voelt u? Hij keek zo, hij las door, en dan gaat hij ... onder het lezen legt hij nog die wetten uit, en dan gaat hij weer precies door. En dan kunt u zo nu en dan weleens horen ... wat hij dan verklaart, dat komt dan daarna even, maar dan gaat hij het nog duidelijker maken voor de mens, anders begrijpt u het niet.

Weet u het nu, meneer? Gaat u 'Geestelijke Gaven' lezen, dan weet u dat allemaal. Ziet u?

Iemand die vroeg hem ook nog, in Amsterdam: 'Waarom geeft u de lezingen niet in het Frans?' Hij was een Fransman.

Hij zegt: 'Ja, dat is dan zoiets. Maar verstaat u mij dan?'
'Nee.'

Nou, daar heb je het weer. Maar wanneer ... Talen. Ik heb Hebreeuws geschreven, gesproken, Frans ken ik niet – op zijn kop – ik heb spiegelschrift geschreven, Arabisch. En die dame die daar was, waar ik het medium voor was in die tijd, haar zoon kwam door, en die kon zelf al negen talen, en ik kon er niet één. En die talen kwamen voor de dag, door mijn linkerhand, op de kop, spiegelschrift, Frans, Arabisch. Ik zeg: 'Wat ik nou voor een onzin heb', en ik hield het zo en zij kijkt zo in de spiegel: 'Stop', zegt ze, 'Jozef, het is Arabisch.' En ze gaat het voorlezen. En toen: bewabdolebwoe.

Ik zeg: 'Vertaal het eens in het Hollands.'

En toen was het haar zoon, die was even met de moeder aan het praten. En toen zegt ze: 'Ma, ik was vanmiddag om half vier bij u. Wat was u lief tegen de hond.'

En toen zegt ze: 'Waar was hij dan?'

'Daar.'

Ja, en toen ging hij allemaal vertellen. Ik zeg: 'Maar nu moet u nog oppassen want nu komt u al in de buurt van telepathie.'

Maar dat kon niet, want Arabisch en Frans, en spiegelschrift op zijn kop, en Russisch, ze was een Russische dame, een Hollandse Russische, en toen kwam er Russisch. En dan manifesteerde zich iemand bijvoorbeeld, en als er dan geschreven werd, werd het ook nog even verklaard.

Ik zeg: 'Ja, daar manifesteert zich degene die dat zegt, daar, die dat geschreven heeft in het Russisch.' Ik zeg: 'Die laat zich zien, en dan kent u hem in ene keer.'

Hij zegt: 'Ze noemden mij de Mont Blanc.' Hij was zo kaal als een biljartbal. De Mont Blanc.

Toen zegt ze: 'Ha, dat is opa.'

Toen zegt ze: 'Ja, zeg me maar niks meer.'

Kijk, dat zijn bewijzen die kun je niet meer wegcijferen.

En toen werd er, door mijn linkerhand ... En dan ging ik zelf kijken waar dat jatje naartoe ging zo. Ik denk: gotgotgot. En dan: o zo, zo, zo fijn, en dan zzzjt, dan nam hij weer een vaart. Ik zat zelf naar die hand te kijken, en dan ging dat maar. Ik denk: Nou, wat voor onzin of er nou op komt, ik weet het niet. Maar ik liet het maar krassen. En dan zat ik met haar zo te praten, en die hand die bleef maar krassen. En toen was die uitgekrast, en toen kwam er zo'n half gaar litteken, of onteken, of teken kwam eronder. Ik zeg: 'Mevrouw, dit weet ik niet.'

Toen zegt ze: 'Dat is: ik hou van je.'

Hoe bestaat het? 'Ik heb u lief.' En dan was het zoiets, met nog zo'n hoe-

kie. Ik zeg: 'Ik kan dát misschien nog begrijpen, maar die hoek al niet meer.' Hadden we nog lol ook, meneer.

Meneer, bent u tevreden? U komt wel aan 'Geestelijke Gaven', dan vraagt u dat al niet meer. U moet nou niet alles verlangen van meesters. Wanneer ze dat gaan doen dan moeten ze dat doen op eigen kracht. Ik kan er nog een eind op doortimmeren, maar dat is niet nodig.

Wij hebben levitaties, dematerialisaties. Ik ben geleviteerd door een deur waar mensen bij waren. Ze kunnen alles, meneer. Ik ben eens, u gelooft het toch niet, over een straat gevlogen en toen liep ik onder lijn drie en ik ging door de bestuurder, door de lampen, door de mensen, en ik kwam als een geest aan de overkant te staan van de Laan van Meerdervoort, en daar belde ik aan; de mensen liepen van me weg. 'Je lijkt een geest.' Ik zeg: 'Ja, ik was net geest.' Gebeurd, meneer. Dat staat niet eens in de boeken, want de mensen geloven het toch niet. Dan zeggen ze: 'Wat gaat die man overdrijven.' Gebeurd, meneer.

Ik heb nog grotere wonderen beleefd, meneer, die staan ... Als u nu 'Jeus III' leest ... In 'Een Blick in het Hiernamaals' hebben wij ook veel dingen opgenomen, maar de machtigste problemen, meneer, die staan er niet eens in, want de mensheid zegt: 'Nou ja, nou verbeeldt hij zich dat hij Onze-Lieve-Heer is.' We hoeven het ook niet te doen. En godzijdank dat de meesters het niet hebben gedaan, want als u deel III neemt, daar staan bewijzen genoeg in. Waar of niet?

(Zaal): 'Ja.'

Als u daar niet van ondersteboven valt, als u dat niet kunt aanvaarden, dan is er ook niets meer. Vanavond is Jeus de redenaar aan de gang. Waar of niet, meneer Götte?

(Meneer in de zaal): 'Het is een mooi boek.'

Is het een mooi boek? Hebt u het al uit?

(Meneer in de zaal): 'Ja, bijna.'

Bijna. Jammer zeker weer.

(Meneer in de zaal): 'Nee, het is eigenlijk jammer dat ik het uit heb.'

Daar heb je het alweer, ja.

Nog een paar bijschrijven van dat soort?

(Zaal): 'Ja.'

Ja?

(Meneer in de zaal): '...voorbij de Peace Palace (spreekt uit piespallus).'

Meneer, als ik mocht ... (gelach) Hebt u ook de Piespallus gelezen? Dat heet Peace Palace, sir. Don't you like to think, to know what it is? Toen kon ik helemaal geen Engels, en toen wist ik nog niet eens wat het Peace Palace was. Ik zeg: 'Ja meneer, ik kan Frans, Duits en Engels.' Ik zeg: 'Ich hab, ja, in

Schlappenburg habe ich gefah ...'

Maar mijn Frans? Ik moest naar het Kurhaus, toen zegt hij: 'Parlez-vous français, monsieur?'

Ik zeg: 'Oui, monsieur, oui. Oui, monsieur.' En hij ging naast me zitten, toen wou hij Frans kakelen. Ik was, met oui oui was ik uitgeput. Ik zeg: 'Meneer, kent u dan Hollands?' Ik zeg: 'Weet u dan wat 'ja' betekent?'

'Hè?'

Ik zeg: 'Nou.'

'Nou ja, je hebt eigenlijk nog gelijk', zegt hij.

Ik zeg: 'Meneer, ga zitten en ik breng u weg. Waar moet u naartoe? Ik klets toch niet met uw 'oui, monsieur', en 'parlez-vous française?'" (gelach) Ik zeg: 'Geef mij maar een half pond mayonaise.' (gelach)

Maar ja, meneer, bent u bij de Piespallus geweest? Toen wilden ze me naar Amerika hebben, meneer. Maar daar hebben we het nu nog niet over, dan moet u straks maar terugkomen. Hoe vond u rammenas dan? Hè? Ja, Jozef Rulof kreeg alles voor niks. Ja. Hèhè.

(Jozef leest verder:) 'Geachte Heer Rulof, mijn dank voor hetgeen u op de avonden beantwoordt, hetwelk voor allen zeer leerrijk moet zijn.' Zou u dat werkelijk denken, dames en heren, is dit leerrijk? Ik ben van de week naar Dilgentia geweest, naar een dokter en heb ik ... O, ik denk, ik wil eens ... Mijn vrouw wilde nou eens weten, het verschil zien, wat er gebeurt daar. Ik zeg niets van die man, dat moet hij zelf maar uitmaken. Maar ik zat te wachten, te wachten, te wachten, te wachten, te wachten, te wachten, te wachten. En toen was de avond voorbij, en toen zat ik nog te wachten.

Ja. Meneer, ik neem het op tegen de heren. Goeie genade. De mens en zijn medemens ... Meneer, u moet allemaal eens hier en daar naartoe gaan, dan kunt u het verschil zien, dat zegt die meneer nu ook. U krijgt te veel van mij, weet ik nu. Veel te veel. En nergens krijgt u het ook. Heb ik gezien, dat moet ik voor mezelf vaststellen. Ik ging naar Amerika, dat is toch groot, daar komen toch mensen voor de dag; hebben dit. Meneer, ze zijn er niet. En hier in Europa? Ze zijn er niet. Wat krijgt u? De eigen ondervinding die u daar hebt, meneer. Ik ben opgevoed van kind af door die wereld. En die mensen moeten nog maar napraten. Ze hebben het over Frank Nutsing en Socrates.

Ik heb met Socrates ... ik met Fanny, in de ruimte, en hij met zijn sik, gingen we samen naar de maan. Maar die school die heeft hij niet gehad. Socrates die liep ook buiten met een kudde diertjes naast zich. Hij zegt: 'Want een geit gaf mij een universele lik. En het was de kus van God. Maar toen begreep ik het nog niet.'

En daar hebben die mensen het over. Och, och, och, mevrouw, wat moet u lang wachten voordat het woord eruit komt. Vind het eens uit.

Ik weet nu dat u veel te veel krijgt. Ontzettend te veel. Veel te veel hebt u van mij al, alleen al van die twintig boeken die daar liggen. 'Jeus III', de trilogie, 'Jeus III' is niet te betalen aan bewustzijn en geluk, vrede, welvaart en liefde, is niet te betalen, als u het daarover wilt hebben. Ja meneer. En allemaal alleen, meneer Götte, hartstikke – dat hoort u daarginds niet, hoor, dat komt niet over dergelijke lipjes – hartstikke alleen. Dat is 's-Heerenbergs, Gelderland. Maar ja, ik ga hier niet vanavond staan te klagen. Maar ja, moet u ook maar niet over de Peace Palace beginnen. Ja.

(Jozef gaat verder.) 'Gaarne had ik, indien mogelijk is, dat u een antwoord geeft op de volgende vragen naar aanleiding van een gesprek met derden. Hoe ziet u de crematie van het stoffelijke tegenover het begraven worden daarvan?'

Van wie is dat?

Meneer, hebt u 'Een Blik in het Hiernamaals' gelezen? Daar kunt u de wetten al verklaard krijgen. Crematie is fout.

(Meneer zegt iets.)

Ja, u vraagt hier over crematie.

'Mijn persoonlijk gezichtspunt is, dat bij het heengaan van de geest – ziel, leven – uit het stoffichaam, welke hogerop gaat, verder moet ... het zal voorkomen dat deze nog enige tijd aan het stoffichaam verbonden blijft. Dit geldt niet voor ieder. Bij crematie maakt dan de geest – ziel – de verbranding van het stoffichaam mee, wat zeer pijnlijk moet zijn. Is dit juist?'

Meneer, dat staat allemaal in mijn boeken. Daar krijgt u gelijk. Gaat u het maar aan uw derde vertellen. U hebt onherroepelijk gelijk. Ik kan dat allemaal nog meer verklaren. Maar wij hebben het hier al zo vaak over crematie gehad. En als u het woord van de meesters wilt aanvaarden ...

(Meneer in de zaal): 'Ik dank u wel voor uw uitleg.'

'Een Blik in het Hiernamaals', I en II, daar gaat een musicus, we volgen die man, we zien hem aan Gene Zijde. Hier zijn honderden vragen nog extra over crematie gesteld, niet? We gingen er heel diep op in, en dan krijgt u waarlijk een beeld te zien van de crematie.

(Meneer zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Precies hoe ik erover denk, nietwaar?'

Meneer, u hebt werkelijk de kern geraakt zoals die is. En wat er nog allemaal gebeurt zo, dat kunt u misschien niet weten, want u bent uw kosmische stof kwijt, uw plasma, voor die wereld, u loopt, u laat ineens alles verslinden, dat wordt uit elkaar gerukt, dat verpoeiert, u hebt geen grond onder uw voeten, en dat houdt er allemaal mee verband. Maar wat u er hier al van aanvoelt, direct, dat is onherroepelijk juist.

Nietwaar, mensen?

(Zaal): 'Ja.'

Ziet u.

Ik heb hier: 'Hoever gaat de helderziendheid en uw helderziendheid ten opzichte van de mensen, en de meesters, universeel?' Ja. Dat wil zeggen, dat is een ding, een antwoord, een vraag voor de mens die zeker aan het denken is. Hoever gaat mijn helderziendheid? Hebt u dat niet in 'Jeus III' gelezen?

(Meneer in de zaal): '...is het enigste wat ik nog weet.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Jeus III lezen, dan weet ik het, dat is het enigste wat ik nog weet.'

Hoever gaat nu die helderziendheid?

(Meneer in de zaal): 'Die helderziendheid die is kosmisch. Uw helderziendheid die is de fysische trance en niet de psychische.'

Kijk, deze helderziendheid gaat ... In het begin was het voor genezen, zag ik de ziekten, en andere dingen voor de mensen, altijd weer voor opvoeding, opbouw, om ze te helpen. Maar uiteindelijk en daarachter liet meester Alcar mij toch altijd beleven: de kern van het zien. En het zien is momenteel, in die jaren uitgedijt tot in het goddelijke. Hier zien wij goddelijk. Hoe bestaat het, hè? En dat kunt u volgen in 'Jeus III' nu, en in alle boeken. Kijk, we hebben de helderziendheid gekregen voor de dood. Ik kijk door de dood heen. Ik ken Magere Hein als mijn moeder, als u, mezelf. Dus ik heb al een helderziendheid die gaat uit de stof naar de dimensionale werelden, de geestelijke astrale. Helderziendheid voor hellen en hemelen; die ken ik allemaal. Die helderziendheid blijft niet bij de mens, integendeel, die gaat zo diep, totdat de meester (mij verbond) met de kosmos, het heelal, het ontstaan van planeten en sterren; toen werd mijn helderziendheid al universeel, ruimtelijk diep. En toen begonnen we later aan de Kosmologie. Toen betraden wij het goddelijke bewuste directe Al, en toen werd mijn zien goddelijk. En dat moest ik aanvaarden. Ik wilde het niet eens. Ik zeg: 'Mijn god, ik kijk door al de ruimten, door God geschapen.' En nou, kijk, nou is mijn helderziendheid ... die heb ik zo vaak u bewezen, op slag ga ik zien. Uw vraag die u stelt die brengt mij onmiddellijk, die bracht mij tot de kosmos, tot de planeten. Ze hadden het hier over Jupiter, Venus, Saturnus, zwaartekrachten, en ineens zit ik in het gevoelsleven van de aarde. Dus mijn zien, mijn beleven wordt onmiddellijk zien, en dan krijg je ruimtelijke, geestelijke eenheid. En nu is het beleven. Mijn zien gaat direct over tot het beleven, tot de kern en de werkelijkheid. En dat is griezelig knap. En daarheen ...

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Bewust.'

Bewust. Als we uittreden ben ik nóg bewust. Alleen dat lichaam is in slaap, maar ik blijf bewust. Dus wat meester Alcar mij dáár kan laten zien, kan hij hier ook. En daarom is dat spreken hier ... In Diligentia móeten ze zelf spreken, want ik ga nu te ver weg. Want als ik tot eenheid kom daar, pertinente eenheid ... Dus ik ga hier dingen vertellen die ik zie, maar dáár krijg je de eenheid. Want meester Zelanus, als hij zegt, ik ben met de maan bezig, dan ís hij de wet moederschap, vaderschap, maan, dan ontleedt hij die wet omdat zich dat in hem afspeelt, hij is één, en dan gaat hij zien en dan kan hij het zo verklaren. Zo spreken de meesters. Ik zé hier. Maar hun beleven eenheid.

Zou ik dat doen en kunnen? Sla ik voor de grond, los ik op. En in ene keer lig ik voor het vloertje. Dus dan krijg je bewusteloosheid. Want in mijn zien vergeet ik, verlies ik volkomen mijn gevoel en mijn bewustzijn. Ik sta hier te zien en ineens zou ik voor de grond kunnen slaan, maar dat is zó gecontroleerd en zó opgebouwd; dat duurt ook eeuwen, of dat duurt eeuwen, maar dat duurde nu jaren. Door honderdduizenden verschijnselen – door de trance voor het genezen, door de trance voor het schilderen, door de trance om uit te treden, en al die dingen meer – bouwde meester Alcar aan kosmisch goddelijk zien.

Als nu de ... Wie het ook is, en wat de geleerde ook aanraakt, ik heb het met meneer van Straaten nog weleens over zín kunde, dan zegt hij: 'Mijn god, wat is het eenvoudig.' Hij zegt: 'Ja, het klopt.'

Ik zeg: 'Kijk.'

'Voel je dat nou?'

Ik zeg: 'Nee, ik zie het. Ik ben één nu, ik zie. Ik zie het.'

Wat is nu helderziendheid? Die helderziendheid, als u dat nu leest van Jeus daar in de garage met dat Karelkje, daar hebt u telepathie; maar gelijk door de telepathie, ze gaan het je vertellen, ga je het zien. Ik zeg: 'Dat heb je gedaan. Toen ben je daarheen gegaan. Toen ben je hierheen gegaan.'

'Nee, ik heb niet gejat, ik heb niet gestolen.'

Ik denk: Ik heb het nog niet, het werkt nog niet. Wachten totdat het werkte. Maar toen kwam het.

Bent u al zover?

Toen kwam dat, die Willem. En zo honderdduizenden, meneer. Toestanden. Zelfs, een hond had ik alweer. Zo'n klein ding. Ik zeg: 'Ga naar de vrouw. Heb je honger?' Ik zeg: 'Blaf drie keer en dan krijg je eten, dan doet ze de deur wel open.' En dan boorde ik me op hem, en dan liep hij zo lekker scheef, met zo'n hangend oor, langs de Esdoornstraat, en dan ging hij de trappen op, en dan zei ik hem nog: 'Nu, nou, nu moet je naar boven.' En dan keek hij zo: o ja, nog verder. En die hond die wist het natuurlijk niet, maar

dan had ik alweer zo'n halve Fanny. En hij naar boven: wroef, wroefwroef. De deur gaat open: 'Heb je honger?' Ja. En dan kreeg hij te eten. Dan kwam hij weer terug, en ik zeg: 'Was het lekker?' En dan kwam hij zó. Telepathie? Eenzijn met het leven. Ziet u?

Mijn helderziendheid, bijvoorbeeld, die ging zo griezelig ver. En dat kunt u allemaal krijgen, dat kan ik bij u allemaal ontwikkelen als we tijd hadden. Dat wil zeggen, dan moest ik u eerst binnenstebuiten keren. En dan ging u werkelijk door het zien, door dat op te bouwen ... Dat kan ik. Ik kan u, ik kan van u een genezer maken, een mooi mens maken, ik kan van u een bewuste maken, ik kan van u profeten maken al, naar die en die graad natuurlijk. Ga er maar heen en praat wat u hebt geleerd, en vertel het daar, en de mensen staan te duizelen. Zou u beleven.

Maar die helderziendheid die gaat zover en zo diep, dat is heel eenvoudig. Ik ben eens ergens, en ineens manifesteert zich, ik ben zo'n vijftienhonderd kilometer van huis af, maar ineens manifesteert zich daar iemand om me heen die ik ken. Ik denk: Niemand weet dat ik hier ben. Hoe kan die man mij hier vinden? En dan zult u nu eens ... Want daar kunt u van leren, hoe uw gedachten zichzelf opbouwen; haal maar rare streken uit, maar in de 'wet mens-geest' ligt dat vast op een film en u draagt het zelf uit. Ik heb daarvan allemaal de bewijzen, de bewijzen, de bewijzen.

Ik schreef direct naar huis, ik zeg: 'Wat is er met die man gebeurd? Want die man die loopt hier pertinent om me heen.'

Ik zeg: 'Ga je weg!' Hij weg. Ik verbrak het koord.

Geestelijk manifesteert zich iemand, nou. Ik schrijf. Ik zeg: 'Pertinent wil ik weten wat die man doet momenteel.' Ik zeg: 'Want die voert iets met mij uit.' Die voert iets met mij uit, want anders kwam die man niet bij mij.

En dan kunt u leren, meneer, hoe goddelijk denken wordt. Maar hoe onfeilbaar uw eigen gedachten zich manifesteren, dat God pertinent weet, en uw film vastlegt: dat heb je voor dit en voor zus en voor dat en voor zo bedacht. En dan kunt u wel zeggen tegen uzelf in dit leven: 'Nou ja, ik heb u dat wel vergeven.' En het is weer weg. Meneer, u ontkomt er niet aan. Daar moet u stuk voor stuk aan beginnen. Uw geroddel en geklets van uw man, van uw vrouw, ook al zegt u: 'Ja, ik ben geslagen en getrapt.' Dat geklets ligt vast. En die afbraak ligt er. En we zullen kleur moeten bekennen voor elkaar. Ik heb daarvan de bewijzen.

Ik kreeg terug: 'Ja, nu moet ik het je dan maar vertellen. Maar dat was al jaren en jaren geleden. Je bent voor drieduizend gulden bestolen.'

Ik zeg: 'Zie je wel.' Dus de dief die manifesteerde zich bij mij, het ging niet eens om mij, het ging nog om een ander. Zo pertinent manifesteert zich de mens als het gaat om het leven van een ander. En dat is zién. Dit is nog maar

natuurtelepathie, waar u zondag al iets van hebt gehoord door meester Zelanus. Dat daar een student uit de ruimte komt. Hij zegt: 'Meester, meester, ik hoor u.' Die hoorde me.

In de oorlog heb ik duizenden mensen kunnen opvangen, joden, christenen, dominees, godgeleerden, die allemaal aan het jammeren waren. En dan stuurde ik ze terug: 'Hooft u mij?'

'O god, u bent er.'

Díe dacht dat Christus het was, en díe dacht: God is er. En díe zei: 'Ach, nou heb ik weer contact met mijn vader.' En ik was het. Meester Alcar zegt: 'Ik zal eens iets laten doorkomen, dan kun je zien hoe de eenheid voor ons wordt.'

En dat krijgt u straks allemaal te horen als meester Zelanus dit vertelt in Diligentia. Dat wordt heldervoelen, en dat heldervoelen is sensitieve mediamiteit, nee, mediamikiteit, nee, dat is het eenzijn met hetgeen erop u afkomt, met de mens, met het leven. Helderziendheid gaat eerst dan tot u komen, die krijgt gestalte, die krijgt glans en persoonlijkheid, wanneer u het waarachtige leven beleeft en raakt. Ziet u? Eén verkeerde gedachte in u, of het ook van de mens is, en of u ook wordt geslagen en getrapt, zeg ik u altijd weer, kunt u niet helderzien, dame en meneer, dan verprutst u, verduistert ge uzelf. U verduistert uw innerlijk gevoelsleven door verkeerd te denken van de mens. Ook al wordt u vergiftigd, ook al wordt u opgehangen, dan mag je nog niet verkeerd denken over het leven, maar dan moet je eerst eens gaan denken Wie daar sprak van: 'Heb lief alles wat leeft en ge hebt Mij.' En als je in dát leven komt, begint u te zien en te voelen; maar de mens vertikt het.

Hoe diep gaat helderziendheid? Als een mens een dingetje ziet: howahuh, lopen ze vier dagen over hun eigen hoofd, zijn ze van streek. Mijn god, mijn god, denk ik dan, u moest Gene Zijde maar eens zien. U moest nu werkelijk uw moeder eens zien.

'Ik praat met mijn moeder.' 'En ik schrijf met mijn moeder.' 'En mijn moeder zei dit.'

Kletspraat, mevrouw. Uw moeder bemoeit zich niet met die dingen, meneer. Uw moeder kán niet meer zo denken.

Want u krijgt door de boeken, krijgt u te zien en te beleven: u moet van de stof wégdenken. Maar in uw gevoelens en uw zien liggen nog stoffelijke fundamenteën. Mijn zien komt altijd vanuit die wereld naar de aarde; en niet van hier daar naartoe. En nu moet u luisteren. U kunt het onmiddellijk aanvoelen en begrijpen, dat zien van die geestelijke mens is altijd barbaars stoffelijk. Ze bemoeien zich altijd weer met de mens op aarde. Dan staan ze stil. Het gaat hier in, het gaat daar uit. Ze komen niet vooruit, het gaat hier in, het gaat daar uit. Ik zeg: 'Mevrouw, meneer, laat dat los, want u staat stop, u legt

een remmend punt op uw gevoelsleven.' Het gaat hier in, het gaat daar uit.

Wat komt er dan, meneer Götte?

De 'droedels'. De 'droedels', meneer, zoek het maar uit. Ze willen niet. Ze willen zien, ze willen contact. Mevrouw, krijgt u toch niet. U gaat dezelfde weg op, meneer, als al die occultisten, spiritualisten.

Ja, er was hier iemand in trance, ik heb dat ook meegemaakt, en toen was er ... Daar in de zaal zat er ook eentje, en u leest het alweer in 'Geestelijke Gaven', en die pakt een bloemetje: 'Mag ik u dit aanraken, om dat u te geven, omdat u zo goed voor mij bent geweest op aarde.' Díé is aan Gene Zijde, en die dáár kwam ook. Hier zat een zuster in, en de broeder kwam daar. Ja, de dominee. 'Wat bent u goed voor me geweest.' Dat moest zich hier in deze zaal afspelen, konden ze niet achter de kist. In die oneindigheid konden ze niet eens even praten met elkaar. Dat moesten ze hier voor die vierentwintig mensen doen. Die spiritisten.

Meneer, voelt u die gebakken koek?

Keihard, droog. Geen kruimel gevoel ligt erin. En zo gaat het maar door.

Mensen, laat het spiritualisme los. Ik laat het ook los. We moesten er eerst door. Maar waarvoor? Tafeldans, eigen contact; u wordt er niet wijzer van. U moet zich verruimen. U moet zich ontwikkelen. U moet eerst eens proberen om normaal stoffelijk te leren denken. U moet nog aan geestelijk, universeel, ruimtelijk denken beginnen. U bent altijd nog aards, maatschappelijk bezig, om te denken. U hebt het over dit en de dat en zus en zo, u komt niet verder, u komt niet vrij van uzelf, van die maatschappij. En wanneer wilt ge nu geestelijk gaan denken? Denkt u nu dat een universeel iemand, een geestelijk astraal wezen u maar zo uit uw stoffelijk denken kan optrekken en u daar geestelijk laat waarnemen? Die helderhorendheid komt eerst voor de dag als het zien zich manifesteert. En dat zien zijn we nu zelf? Wie is het nu? Die kletspraat die daar komt? Die onzin die de mensen beleven?

Ja, daar liggen boeken. Helpt het, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Wel voor vele anderen.'

Merci.

Ja, dan zullen we het daar maar op houden.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'Ik wou hierover nog een vraag stellen.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Die persoon die u die drieduizend gulden schuldig was, was die over?'

Nee meneer, die liep hier op aarde.

(Meneer in de zaal): 'En uit welke grond der reden werd juist dit helder

gezien? Ging dat vanuit die persoon of een wroeging voor hem uit, of als een waarheid voor uzelf, of is dit ontwikkeling voor de persoon die dit kenmerkt?’

De wapenen. Christus zag, was een helderziende, niet? Een goddelijk bewuste. En Christus had van die dingen, Die zei ... Weet u hoe ver dit gaat?

Ik heb u verleden verteld hoe mijn zien was over een moedertje, niet? Diegenen die hier waren. Vandaag kijk ik in die ogen, morgen zijn ze veranderd, het moederschap ligt erin. Kunt u dat zien, meneer? Weet u wie dat kon? Kon Boeddha niet eens, kon Mohammed niet, kon geen Socrates, geen Plato. En dat konden er maar enkelen. En ik verbeeld me niet dat ik een Christus ben, maar dat konden er maar enkelen, meneer.

En dit, wat daar gebeurde, die dingen, meneer, konden er ook maar enkelen. Ja, er waren ingewijden in het Oosten die zeiden: ‘Waarom komt ge tot mij met een lach, en ge hebt mij gisteren nog bedrogen?’ Die oosterlingen, met die wonderbaarlijke taal en uitlegging en spraak, die zeiden: ‘Kind, zet u neer, maar gij besmeurt mijn gewaad.’ En dan ging die mens daar zitten en dan zegt hij: ‘Wat heeft die nou? Wat is dat voor een gek geklets.’ Maar toen hadden ze die meneer, die ziener, die ingewijde, die hadden ze alweer bezoeeld en dat wist hij, dat zag hij. En dat wandelde die mensen zo vooruit.

Dat kunt u bij mij ook, meneer. Dat kan ik ook. Dit bedrog, dat gaat van u ook uit, ook al vangt de andere dat nog niet op. Maar dit bedrog, dat geklets van u in de maatschappij over de andere mens en de afbraak, dat gaat regelrecht naar die mens, alleen hij weet het nog niet en hij ziet het nog niet.

Maar de geestelijke film, het leven zelf, legt dat geroddel en geklets en bedrog en het gemoord vast. En dan krijgt u uw levensfilm te zien achter de kist. Want daar móét u hem zien. Daar leeft u erin. Maar ik kan het hier. En als ik dat niet had, kunt u alles aan de kant gooien. Maar zover ging die ontwikkeling om te zien en te beleven. Daarvan zeg ik: ‘Ik kom nergens aan.’ Ik moet dat niet.

Er zijn mensen die genezen, mensen die klampen zich momenteel aan dingen vast. Die denken: ja, god, ik kan een mens helpen, ik heb kracht. Meneer, elke hond en kat kan dat. Maar het gevaar, het enorme gevaar om dat te doen, meneer, dat is ontzettend, als u daaraan begint. Omdat u de wetten niet kent. U ziet niet. Ja, ja, een beetje, o ja. En moet u horen wat een gezwam daar uit komt. En wat een kletspraat. Ze voelen zich geroepen als genezers. Ik waarschuw de mensen maar altijd. Want ze lopen toch vast. U maakt uw persoonlijkheidje kapot. Want de mensen gaan kletsen, gaan vertellen: ‘Daar hebt u weer zo’n hoogmoedswaanzinnige.’ Is het niet zo?

En als u doodeenvoudig de boeken neemt, en u wilt leren en u doet uw best in de maatschappij, dan krijgt u uw geestelijk fundament. En dat is meer

waard dan al uw handenuitstekelij. Want ik, meneer, mevrouw, ik ben God dankbaar dat ik het niet meer behoef te doen.

En dan zeggen ze weleens: 'Goh, wat jammer dat u niet genas, is toch veel mooier?'

Jazeker, mooier. Ik heb me afgebeeld tot in het oneindige om die mensen te dragen en straks krijg je ze weer; dat is nog niet erg, dat heb ik allemaal aangekund. Maar, meneer, wat je vandaag in die mensen giet, breken ze morgen zelf weer kapot. Dát is het. Dát liep zich in mij te pletter. Ik zeg: 'Mijn zien, mijn genezen, mijn liefde, en het dragen van die mensen heeft geen cent te betekenen, want de mensen geloven het niet.'

Mevrouw, door één afsnauwing, en een trap, en een gekraakt-zijn, een kletspraat, en al dat geroddel maken ze de krachten van mij die daar in liefde in die mens afdaalden weer kapot. En dat zag ik. Ik denk: mijn god, mijn god, mijn god, wanneer kom ik daar uit? Mooi, hè? En ik was een enorme genezer. Met mijn zien? Ik had de naam in Den Haag: ja of neen. Als hij zegt: 'ja', krijgt u het. En als het 'nee' is is het nee. Het was streng, hè? Nee meneer: waar of niet waar. Ik heb voor vijf, tien, twintig doktoren gestaan, en ze konden kleur bekennen. En à la Christus ging het al, toen werd ik helemaal angstig. Ik denk: Nu wordt het goed.

Wat is nu helderziendheid? Wat is voelen en denken? Wat is wijsheid, wat is uittreden, en wat is alles? Ik ben met al die gaven tot de universele graad gekomen. En ik heb geen gaven, dames en heren, want ik heb nog altijd niets in handen, alleen dat wat ik heb geleerd. En dat geef ik u. Meester Alcar die heeft de gaven in handen. Die ziet. Die hoort. Die schildert. Die schrijft. Die treedt uit.

(Meneer in de zaal): 'Die liet u eigenlijk ontwaken.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Die gaf u toen het beeld van die persoonsvorm waarvoor u zich moest waken.'

Die liet me zien dat ik werd bedrogen.

(Meneer in de zaal): 'Dat bedoel ik ermee.'

Ja. Ik zie mensen die komen bij mij, en dan heb ik al gezien hoe ze mij beroddeld hebben. 'Ja. Ja meneer.' 'Goed, meneer.' Ik denk: Moet je toch dergelijke huichelaars zien. Ik zal me in acht nemen om het te zeggen. Maar ik kan het zo vertellen: 'Meneer, wat bent u toch een vuile huichelaar.' Ik zeg: 'Want dáár heb je gisteren dat verteld en nou kom je nog bij mij hier met een mooi smoesje?' Meneer, de mens durft alles. Ze kwamen toch ook in Jeruzalem bij Christus. En ze komen bij ingewijden, komen daar met een heerlijk smoesje om te kijken hoe ze die tempels in brand kunnen steken. Pythagoras zijn hoogste leerling stak zijn tempel in brand. De beste leerlingen

van Rudolf Steiner staken zijn tempel in brand.

Hoe hoger de mens komt, meneer, des te gevaarlijker wordt de mens voor dit goddelijke bezit. Als u denkt dat u er al bent, bent u er glad naast, want u bent er niet. Ik ben er niet als de meesters er niet zijn, nu. Wat ik heb geleerd, kan ik mee vooruit nu. En als u die boeken allemaal gaat lezen, en u kent woord voor woord, dan hebt u een aardig woordje in u om dat aan andere mensen die nog nergens van afweten te geven, te schenken. Dan zeggen ze: 'Wat is dat voor een weldoener in de geest?' Kunt u. Maar wanneer het nu komt om nóg hoger te gaan, meneer ... Ziet u, ik ben nóg instrument. Nog, nog, nog. En godzijdedankt, weer, dat ik geen gave in handen heb. Meneer, dat had ik niet kunnen verwerken. Het is al ontzagwekkend wat ik moest verwerken, beleven. Maar had ik dat zelf in handen gehad, meneer, dan was ik in twee maanden kapot geweest. Je loopt je te pletter, want je kunt het niet aan. Maar moet u ... Volg het eens daarzo. Ja?

Nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Dank u.'

Merci.

Ik heb hier: 'Naar aanleiding van de lezing van jongstleden zondagmorgen waarin de meester ons een overzicht gaf over de lezingen van het vorige seizoen,' ja, dat was wat, hè? 'En tevens mededeelde waar dit seizoen mee begonnen zou worden, namelijk dat de Almoeder aan haar taak zou beginnen, de maan dan, laten we hopen dat er vele toehoorders juist daardoor zichzelf zullen leren kennen en aan zichzelf kunnen beginnen.'

Ja. Door het Al? Door die lezingen?

(Meneer in de zaal): 'Ja, die lezingen die zullen voor verschillende mensen zo'n grote invloed hebben, dat ze zelf móeten gaan denken, ook al hadden ze anders gedacht. Het brengt ons juist en wijst naar een middel, het geeft ons eigenlijk het middel om iets te kunnen bereiken voor jezelf. Die mening ben ik. En als het niet waar was, dan waren hier vanzelfsprekend niet zoveel toehoorders die naar uw woorden gingen luisteren en dan waren er niet zoveel toehoorders in Diligentia om op die lezingen ... (niet te verstaan). Daargelaten hoe ze er zelf nog over denken, maar dat moet nog ontwaken.'

Wij staan er niet slecht op dan?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat vind ik niet.'

Nee. Wij staan er niet slecht op. Ze zeggen ook: 'Als je bij Jozef Rulof komt, die heeft de meeste mensen.' Ik weet het niet. Er zijn mensen die gaan overal kijken. Maar hier hebben we altijd mensen. Nou goed.

Maar, meneer, de Kosmologie in Diligentia, die is ontzettend, dat is godgeleerdheid wat u daar krijgt. Dus: Wie kan dat allemaal verwerken? En het moet gebeuren want de meesters leggen dat extra voor vast, het genootschap

zal die rollen (draadrollen waarop de lezingen destijds zijn opgenomen) bezitten. We hebben al, meneer Van Straaten heeft al een kost ... Hè?

(Meneer in de zaal): 'Vijfenvijftig.'

Vijfenvijftig lezingen.

(Meneer in de zaal): 'Van Diligentia.'

Van Diligentia alleen? Van anderhalf uur. Dus vijfenvijftigmaal kunt u, vijfenvijftigduizendmaal kunt u die lezingen beluisteren, dan weet u nog niet alles. En dat ligt er nu al. En dit seizoen erbij. Dat doen ze ergens voor.

Maar dacht u nu werkelijk dat ik de mensen zou vragen: 'Hoe vindt u het? En hebt u er wat aan?' Als ze gaan denken, goed gaan denken, zoals ik het zou willen, dan zeg ik: 'Mijn god, mijn god, mijn god, is dat niet te zwaar en te veel?' Maar het wordt voor de Universiteit van Christus vastgelegd. En u hebt daar twintig boeken nu, en dan kunt u een fatsoenlijk stootje maken, want u kunt ze lezen en als u dat opneemt, dan krijgt u verruiming. Vergeestelijking is er nog niet, want ik zie te veel ups en downs, ik zie te veel afbraak weer voor de mens zelf. Vandaag bouwen ze aan zichzelf, en morgen zeggen ze vier dingen, en zeg je: Nou ja, daar heb je het weer.

En dan, meneer, na twee, drie, vier, vijf jaar ... Ja, stelt u zich iets voor van de mens die bezig is aan zichzelf te werken?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik stel me daar zeker iets van voor, als ik het voorbeeld bij mezelf moet terughalen. Zeker. Ook al viel het nog zo langzaam. En dat was ook voor elk ogenblik, voor elke dag of avonden iets neergelegd, ook dat zal moeten ontwaken, ook al zijn we er op dat moment nog niet vatbaar voor.'

Ik heb u op een avond gezegd, en er waren mensen misschien die dachten: Wat een kreng van een kerel is dat. Want ik zei: 'Ik wil met u niets te maken hebben.' En dat begrepen ze niet.

Maar, meneer, de onfeilbaarheid daarvan is dat ik ook uw denken en voelen ... want ik hoor zoveel, en dan zou je zeggen: de mensen leren niets, helemaal niets, in geen vijf en in geen zeven jaar, want ze laten hun vervloekte verlangentjes maar niet los, en ze laten die vervloekte dingen maar niet los, want ze beginnen niet te denken, nee meneer, ze willen er nog iets bij hebben waardoor ze iets bezitten. Ze willen die gaven ook nog hebben. En ze willen contact bezitten. Dat krijgen ze nooit. En dan vraag jij je af: Waarom zijn wij daarmee begonnen? Er zijn mensen die het waarachtig waard zijn.

En waarom wil ik niets met u te maken hebben? Meneer, dan loop ik toch met uw denken en voelen rond, en dan ga ik mijn toestand maar versnipperen. Ik wil niet met u te maken hebben omdat ik u liefheb, heb ik eens een keer gezegd. En dat hebben de meesters mij geleerd. En dat wil zeggen, meneer: Ik bemoei me niet met uw denken. Maar ik denk ook niet verkeerd

van u. Want nou hoef ik niet verkeerd te denken. Modder maar raak. Ik ga verder. En wat u ervan maakt moet u zelf weten. U hebt de mogelijkheid hier. En daarom kan ik zeggen: 'Ik wil niet met u te maken hebben.' Meneer, ik sta voor het leven open. Maar ik mag me nog niet verbinden met die karakters en persoonlijkheidjes. Dat heb ik eens gedaan. En als ik het doe, krijg ik altijd een klap midden in mijn gezicht. Want dat gaat even: Baf, liggen ze al. Nog eens even: Póm, daar liggen ze. Ze kunnen nog niet wáár zijn, niet goedgevoelt. Ze kunnen het nog niet? Nee meneer, want die kracht en het gevoel is er nog niet.

Er kwam iemand bij mij, en die lachte onze mensen uit. Ik zeg: 'Meneer, bent u zover?'

'O, kan mij niet gebeuren, die lui zijn allemaal gek.'

Ik zeg: 'Zo.' Ik zeg: 'Meneer, waaraan doet u? U doet natuurlijk aan kachels.' Hij deed ook toevallig aan kachels. Ik zeg: 'Maar wanneer u die kachel loslaat en u gaat beginnen om in Utrecht een studie te maken in wijsbegeerte, wordt u gek.' Ik zeg: 'Dan komen die ups en downs.' Ik zeg: 'Die kachel die verliest u.' Ik zeg: 'Maar Onze-Lieve-Heer en God heeft meer werelden dan alleen maar kachels.' Ik zeg: 'U zegt: 'Ik ben zo sterk, het kan mij niet gebeuren.' Ik zeg: 'Meneer, begin eens met een studie over kosmologie en psychologie, psychiatrie, godgeleerdheid. Dan word je alleen al, u wordt beslist al een godsdienstwaaninnige daarginds in de verte. Meneer, maak u eens een taal of tien eigen, en u bezwijkt al door het taaltje. Maar u blijft niets anders behouden en bezitten dan kachelbewustzijn.' En toen rende hij de deur uit.

Hij zegt: 'Van mij krijg je nooit een kooltje.'

Ik zeg: 'Heb ik ook niet nodig, want die van u die geven geen vuur en geen warmte.'

Ja, die waren morsdood, meneer.

En hij weg. Hij zegt: 'Wat een brutale schoft.'

Ik zeg: 'Ja, als u zegt dat de mensheid gek is, begin ik met u.' Ik zeg: 'Bewijs het.' Men zegt: 'Jozef Rulof is gek.' Ik zeg: 'Kom hier, laten we beginnen. Laten we beginnen wie gek is. Wat is het woord gek?' Puh, puh. Ja meneer, gaat u maar door.

Wat leert de mens in Diligentia en hier? Meneer, de kosmologie van de maan keer ik hier in u binnenstebuiten. En wat meester Zelanus daar vertelt in opdracht van meester Alcar en nog hoger, dat kunt u hier ontleden 's avonds. En dan krijgt u kosmologie. In Amsterdam geeft meester Zelanus kosmologie door het antwoord, door de vraag. En dan krijgt u maatschappelijke, geestelijke, ruimtelijke kosmologie. U wilt vooruit. De mens zegt: 'Nee.' Ik erger me niet, maar ik vind het zo intens droevig als ik zie hoe de mens die op deze weg is zijn gevoelsleven verprutst. We beginnen ergens aan,

we leren denken. Meneer, u kunt niet denken. U kunt niet geestelijk denken. Ja, u kunt al een beetje fundamenteën leggen, enkelen, om geestelijk te leren denken, en dat heet: er is geen dood. Dus u kijkt al zomaar achter de kist. Waar of niet? Nu, nu gaan we beginnen. Maar een ander staat nog vóór dat graf. Dus dat is al abstract denken. Concrete verschijnselen hebt u in handen door de boeken, door de lezingen, deze avonden. U kunt uzelf, uw gevoelsleven verruimen. En dan krijgt u met elkaar, ik zeg het u zo vaak, met vriend en vriendin en zuster ... Ja, dan moet u alleen naar de geest kijken, hoor. Want dan wil de een de ander alweer op het paard zetten en helpen, en de een wil de andere weer overtuigen hoe diep of ze zijn, en uiteindelijk hebben ze allemaal niets. Dan zegt er een: 'Ik zal het u wel verklaren.' Hij was er glad naast. Hij was er zo nu en dan wel dichtbij, maar hij was er weer naast. Zo gaat hier de mens, de een de ander al – van mij – gaan elkaar ontwikkelen. En ik heb ze hier gehad, meneer, die zaten daar, en die doen het nu zelf, kunnen het nu ook. Die richten zelf een leer op. Ga je gang, meneer. Ga je gang. Ja, en nu staan we.

Hoe moeten wij beginnen te denken ten opzichte van de kosmologie? Denkt u nu niet, meneer ... Ze zijn boven niet krankzinnig. Maar dacht u nu niet dat ik mij afgevraagd heb in al die jaren: Mijn god, mijn god, waar gaan we nu aan beginnen? Over kosmologie. En de mens kent zichzelf niet eens. Maar nu het mooie. Ik heb het geleerd, ik heb het gezien. Meester Alcar, ziet u het? Doordat gij het universum leert kennen, krijgt u eindelijk kosmisch fundament, en u begint hier uw leven in deze maatschappij om te zetten en naar die ruimte te voeren, in embryonale en kosmische afstemming. De moeite waard?

(Meneer in de zaal): 'Jazeker.'

Mijn hemel, hebt u ... U kunt met een radijsje beginnen en droog brood, geen boter erop, maar dan moet u dat leven van die radijsjes ... Ik had die radijsjes lief, nu nog. Want wat zijn dat geen mooie kindertjes. En ga eens denken hoe een bloem geboren is, u weet dat nu allemaal. Maar ga eerst de dingen die werkelijk kosmologie bezitten, ga die volgen.

(Tot iemand in de zaal): U doet aan elektriciteit, nietwaar?

(Meneer in de zaal): 'Ja, een beetje.'

Meneer, als u zo'n ding vastpakt, en u denkt: als ik er nog een bijleg, sla ik dood op straat neer. Wat is dat? En dan gaat u dat allemaal na. Ik moest door de garage heen, door de machine heen, ik moest de motor uit elkaar halen die ik nooit had gezien, en weer in elkaar zetten, door de eenheid van de geest. Kosmologie. In de aarde leeft het, in de maatschappij. U wordt alleen nú mooi als u hier begint. En dan zeg ik weer: ja, mijn mensen, u leeft hier achter de kist. Er is geen 'kist', geen dood, hÍér is uw eeuwigheid. En het

blijkt nu zo ontzettend moeilijk te zijn om geestelijk reëel, concreet te leren denken. Ik moet terug, heel ver terug, wil ik weer als jongen van vijftien ... en dan kom ik er nog niet, ik moet terug tot in de tuin van tante Trui, op mijn rug, daar moet ik terug, om te leren denken zoals moe'der en de andere hebben gedacht, want moeder ging ook nog te ver.

Hoe krijg ik mezelf te zien en te beleven door de kosmologie? Ja, dan hebt u iets aan die lezingen in Diligentia, want dat is goddelijke wijsbegeerte daar. Door natuurwetenschappen. Niet? Het hoogste, meneer, wat u nu door de meesters op aarde kunt krijgen, want nergens op aarde is het te beleven. Nergens, dat weet ik nu. Dacht u van niet, ingenieur?

Nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Nee, voorlopig niet.'

O, voorlopig niet. Ja, ik kan niet veel kwijt, meneer, hè? Ach, ach, ach, wat zou ik jullie, als ik straks achter de kist kom, en wij allemaal, nou, dan krijg ik je, wacht maar. (gelach) Dan moet u nog eens in mijn buurt komen met eh, met, met eh, met ... jazeker. Maar dan hebben we iets te vertellen aan elkaar, meneer. En je gáát aanstonds. Ach, het mooie geluk. Ik heb hier mensen gehad, hier, die waren hier, nu zijn ze weg. En hier: 'Nou ja, nou ja. Nou ja, ik weet het niet, moet je toch maar bewijzen.' En dan zijn ze zes maanden over, en toen liet ... meester Alcar liet ze zo in mijn huis kijken. Toen zegt hij: 'Moet je niet even praten met die man, want die zat vroeger in de zaal daarzo.'

Ik zeg: 'Nee.'

Ik zeg: 'Nog twijfel?'

'Nee. Och, ja ...!'

Ik zeg: 'Vertel dát maar aan Petrus.' (gelach) Ik zeg: 'Want ik ben aan het schrijven.'

Hij weg. Nou, waar naartoe? Daar gaat die arme mens. Hij wou mij vertellen wat hij nu werkelijk wist. Goh, goh, goh, goh. Hier heb ik hem dood moeten slaan en toen geloofde hij het nog niet. En dan komt hij me die blijdschap vertellen nu, vanuit die wereld? Sam, Sam, Sammetje. Blij, meneer? U kunt het straks zien.

U leest het toch, de bankier kwam terug, hè: 'Ooh, ik. Ja ...!'

Ik zeg: 'Ach, meneer, vertel dat Onze-Lieve-Heer.' Ik zeg: 'Heb je nu je lol?' Ik zeg: 'Nou gaat uw anderhalf miljoen heerlijk naar de baas.' En dat moest hij me nog vertellen.

De mens, meneer, het fanatieke weten om hiervoor alles in te zetten. Wij moeten het toch opbouwen met geld, nietwaar? Ik heb op eigen kracht twintig boeken uitgekregen, met de laatste jaren wat hulp van de mensen. Mensen, die hier briefjes neerlegden, hierin, en in huis in de bus gooiden. Al

dat geld zit nu in 'Jeus III'. We hebben er twintig uit. Weet u wat dat kost? Iemand die gaf verleden een boek uit. Had zich doodgelopen, zegt hij. 'Ik ben in Antwerpen terecht gekomen', zegt hij. 'U weet wel wat dat is, want u staat er toch ook voor?'

Schreef ik hem heerlijk terug: Nee, meneer, want ik gaf ze zelf uit.

'Hoe?'

'Met dubbeltjes en kwartjes.'

'Hoe dan, meneer?'

'Ja, ik weet nu ook niet hoe het voor elkaar is gekomen, meneer. Maar ik woon nog altijd op de tweede etage.'

'Bent u de dienstbode van meneer Rulof?'

'Nee meneer, ik ben de vrouw van meneer Rulof, ja.'

Ze denken maar dat we op lanen wonen, in een kasteel, een paleis. Ze noemen mij daar, ze noemen ons daar de Esdoornlaan. Maar het blijft nog altijd 'street'. Ja. En dat is de mens voor de maatschappij. Dat is de mens die wil leren. Dat is de mens die gaat uitdijen? Ach, ach, ach, ach, meneer, wij kunnen honderdduizend boeken schrijven over en van de mens en onszelf, waardoor we hebben geleerd. Wat wilt u? Vragen stellen over de maatschappij? Voor alles: voelt u nu als u 'Jeus III' uit hebt of wij gereed zijn om u te kunnen antwoorden? Nou? Maar dat was ik in 1938 ook niet. En toen was ik al, in mijn gevoel ... 'Een professor', zeiden ze. Ik had ze in 1933 al onder mijn duim, die mij wilden duimen. Leest u. De geleerdheid, de intellectualiteit van Den Haag wilde me duimen en ik duimde ze na een half jaar zelf. Ik zeg: 'Mevrouw, mijn woord wordt wet.' En toen had ik mijn petje nog bijna op half zeven hangen, mijn chauffeurspet. Maar hoe konden ze nou, hoe kon nou zo'n douarière (adellijke weduwe), hoe kon die nou van een taxichauffeur aanvaarden: Ja, zó is het. 'En niet zo, maar zó, dame. Ja dame.'

Herkent u ... Haal de beleefdheid uit het leven en uit de maatschappij, uit uw goddelijke afstemming vandaan, meneer, en het wordt niet: 'Ja vrouw', maar het wordt: 'Ja dame. Jazeker dame.' Wat is dat kind beleefd. Wórd eens beleefd.

Waar wilt u het over hebben, meneer? Over kosmologie? Het gaat over beleefdheid, rechtvaardigheid, harmonie, begrijpen, verlangen. U zegt: 'Ik doe het niet.' 'En ik wil het niet.' Het zegt me niets.

De ander zegt: 'Ik dorst, ik dorst, ik dorst, ik dorst, ik wil ontwaken.'

Man en vrouw. De een zegt: 'Nee, het interesseert me niet.' Waarom? Waarom? Ja, ze leven hier op aarde, hier kunt u dat nog zeggen: 'Ik neem dat niet.' Omdat we aan elkaar vastzitten genageld door een geestelijk koord. Maar achter de kist, los en vrij van de stof, heeft de mens zijn oorzaak en gevolg beleefd en afgemaakt, dan moet u maar eens bij mij komen, bij mij,

en zeggen: 'Ik wil niet luisteren en ik wil nog niet dorsten.'

Voelt u, dat u, wanneer u weigert hier lief te zijn, rechtvaardig te zijn, te dorsten, honger te hebben, om uzelf te verrijken, dat u op slag, op hetzelfde ogenblik, uw liefde waar u nu van houdt al kwijt bent, voor God, voor de ruimte? Want die gaat verder. Hier kun je zeggen: 'Ja, dat zou je wel willen. Jij zou wel willen vliegen, maar je blijft hier zitten. Hier zal je zitten.' En dan zegt de man: 'Ja', nou gauw, 'je wilt het niet, dan blijf ik maar zitten.' Maar dan denkt die man: O wee, als ik zo meteen de 'kist' inga. Dán ga ik eruit. En dan moet je me nog eens commanderen: 'Word katholiek.'

Dat heb ik ook meegemaakt. Dat de reus bezwijkt in dit leven en dat dat klein duimpje daar als moeder, die heeft alles te zeggen, en dat grote sterke karakter dat gaat eraan. Waarom? 'Ja', zegt hij, 'waarom zou ik nu elke dag maar ruzie maken? Ik geef het maar toe.' Dat moet u achter de kist ook proberen.

Als u hier weigert te denken in de richting van uw kosmologie, mannen, vrouwen, dan krijgt u ook achter de kist, in uw astrale oneindigheid, uw geestelijke halt te zien: en dat is armoede.

En hier zeggen ze: 'Nou ja, wat kan mij dat schelen. Wat heb ik met die maan te maken, daarzo, met die ruimte?' En de maan is in u. Want dat is het embryonale leven voor de mens. En de mens zegt: 'Wat heb ik aan al die wijsheid? Wat moet ik ermee hier. Ik heb niet eens fatsoenlijk te eten.' Ja. Ja. Daar zit ook weer wat in, hè? Kijk, de moeilijkheid is dit: de mens heeft al genoeg in de maatschappij voor zijn eten en drinken. Waar of niet? En het allerhoogste wat u nu bent, en kunt doen is, als man: meneer, bewijs wat u kunt als u kindertjes hebt en een vrouw en een huis. Bewijs eens wat u kunt. En dan moet u de luizakken eens zien.

Ongelijk? Hard, heren?

Dan moet u eens dat heertje gaan bepalen, die zegt: 'Nou, ja, ik heb zat aan dat.' En er is nog zoveel voor een huishouden op te bouwen. Meneer, denk toch, ploeter eens, zak eens heerlijk van moeheid in elkaar. Er zijn mannen, die zijn in hun hele leven nog niet in elkaar gezakt. Is dat zo? En nu gaan we, moeten we beginnen, meneer, eerst eens uw eigen ikje – en dat van uw lieve moeder, mannen, vrouwen – op te bouwen, in harmonie te brengen, te denken naar eeuwigdurend eenzijn en de liefde. Maar, hoe kom ik aan rein, zuiver eten en drinken?

Ik heb overal mijn boterham in verdiend, dames en heren. Met voetballen had ik miljonair geworden als ik dat nog had kunnen doen. Maar u leest dat aan het eind van 'Jeus II', Jeus komt nooit meer op een voetbalveld. Ik heb nooit meer een voetbalveld gezien. En ik was er een, meneer. Ik dacht voor vijftien voetballers tegelijk. Meneer, helderziendheid? Daar liepen ze met de

bal, ik liep naar voren, dan zeiden ze: 'Waar loopt die gek weer naartoe?' Maar in twee seconden was de bal bij me en dan kwam ik even: Póém! Zat ie erin. Ik stond precies op de plaats waar de bal kwam. Ik wist het. Ja.

In die tijd met hardlopen? Ik heb hier in Den Haag gelopen, als u daarmee begint; allemaal denken. Toen waren we met 1800 militairen naar Den Haag gekomen, van Arnhem en Amersfoort uit, ik was nummer één in de marathon. Ik liet al die generaals ... ik beende ze uit, zo. Want ik had dat zelf opgebouwd, dat echte paardelopen, voelt u wel, die houden het uren vol, en die verliezen het nooit. Ik was net zo'n oude renner. Kon ik ook. Jaren later kwam ik voor de generaal te staan: 'Ik ken je.'

Ik zeg: 'Meneer, ik ken u ook.'

Hij zei: 'Bent u dat kreng dat mij dood heeft laten lopen in ...' (gelach)

Ik zei: 'Ja, generaal.'

Toen moest ik zijn beentjes behandelen, want hij had spataderen.

Ik zeg: 'U staat er niet best op.'

Hij zegt: 'Vind je het niet vreselijk? We hebben gesport, man, mijn god, nooit ben je uit mijn leven gegaan, want ik zie nog dat hert lopen.'

Ik was net een hert. Ja.

Wat lacht u? Dat ben ik nu nog, wil je zeggen. (gelach)

Meneer, door die dingen krijg je denken, denken, denken. Ik praat hier niet voor mijn broodje. Kom er toch. Morgen ziet u mij op de markt staan met bloemen. De mensen zeggen: 'Ja, maar Jozef Rulof praat daar voor zijn broodje.' Hèhèhè, ik had haast gezegd: 'Van uw knopen die ik 's avonds krijg.' Maar dat is niet waar. (gelach) Nou ja, een paar aardappelschillen zitten er altijd nog bij. Waar of niet? Ik ga u toch niet beledigen. Verleden week had er iemand honderd gulden op gegoooid. Dat is toch ook wel leuk, nietwaar? Dat zijn toch geen knopen. Van wie? Ik weet het niet. Ik dacht bij mezelf: Mens, dat geklets van jou krijgt nog waarde. Dat gekakel van Jeus van moeder Crisje, de redenaar, dat krijgt betekenis. De mensen gooien zo maar honderd gulden op de schaal. Ja.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof, ze zouden er haast een knoop op zeggen.'

Wat zegt u? Wat zei u daar? (gelach)

(Meneer in de zaal): 'Dat je er haast een knoop op zou zeggen.' (gelach)

Waarom? Daar hoeft je toch geen knoop op te zetten?

Waarom, meneer? Maar ik wil maar zeggen, meneer, wanneer u begint, mevrouw, begin dan in vredesnaam met uw kosmologie in de maatschappij. Leer eens ... Daar hebt u het weer. Pas op, daar heb je het. Leer eens geestelijk kussen. Kunnen ze niet eens. Kunnen ze niet eens. Daarom houd ik helemaal niet van dat gesmekker. Maar, meneer, daar zit wat in. Meester

Zelanus heeft in Diligentia eens gezegd: 'Hoe diep is uw kus?' Hier zitten nu getrouwde mannen en vrouwen. Mevrouw, hoe ... O nee, ja, dat zullen ze mij vertellen. 'Hoe smaakt die van hem?' Nee, eh. Nietwaar, daar gaat het toch naartoe? Zo? (gelach) Net als op de film. Ik doe het altijd nog zo. Dan maak ik eerst een vaart natuurlijk zo, een echte vaart, dan kom ik in het goddelijke, geestelijke gareel om mezelf af te stemmen op die liefde. Nietwaar?

Ik zeg u verleden: 'Ik laat mijn vrouw elke dag minstens viermaal lachen.' Ik heb ze vanmiddag wel tien keer laten lachen. En de hele morgen liep ze te lachen over één ding. Ik denk nu: te veel eigenlijk, want morgen is er weer een dag. (gelach) Maar we hebben pret, we hebben geluk, want we praten, we analyseren. Ik zorg dat mijn dingen af zijn, zij ook. En daar is gebrek aan in deze maatschappij. De mens kent zijn taak niet, is te lui, is te dit. 'Wat? Ik ben moe.' Wat moe? Hahaha. Moe, wat is moeheid?

Leest u 'Jeus' eens uit. Ik heb duizenden moeheden overwonnen. Ik ken geen moeheid. Na vijf boeken, mijn vrouw kwam, we zijn met 'De Kringloop der Ziel' klaar: 'Ben je nu nog bezig?'

Ik zeg: 'We moeten nog een nawoordje schrijven, kind.'

Moet je eens horen. 'Zij die terugkeerden uit de dood', klaar. Vier dagen daarna, een korte tijd daarna, direct kwam meester Zelanus, 'De Kringloop der Ziel', toen was dat direct klaar; beleefd, geschreven, klaargemaakt. Niet zo eenvoudig, meneer. Even rusten? Hèhè, in die tijd gingen de uittredingen door. Toen zegt ze: 'Wat ga je nu doen? Je gaat toch zeker even rusten? Je gaat toch rusten, het boek is net af.' Meneer, we gingen nog niet eens een extra kopje thee zetten omdat weer zo'n levenskind op de aarde was. Geen drukte erbij. Geen hoera. Ik liep daar, ik denk: Goh, ik heb er weer een, ik heb er weer een. Klaar. Zo meteen komt het uit. De mensen weer: 'O, meester Zelanus, praten, mooi hè, het is er weer.' Hij zegt: 'We hebben nog een paar dagen, dan gaan we weer verder.' En toen, de volgende morgen, meneer, na 'De Kringloop der Ziel' ... De uitgever zegt: 'Geef me eens een foto.' Toen moest ik gauw naar de fotograaf, gauw een foto, toen begonnen we al, de reizen werden gemaakt, door de krankzinnigheid, psychopathie. Ik zeg: 'Ja, ik moet nog een nawoordje hebben.' En toen kwam dat nawoordje zo hoog te liggen, want we schreven er gelijk maar vijf bij. Achter elkaar, zes stuks. In tweeënhalve maand, drie maanden 'Het Ontstaan van het Heelal', 'De Kringloop der Ziel', 'Zielsziekten'. De trilogie van 'Het ontstaan van het Heelal' erbij. Beleefd, geschreven en uitgegeven, meneer. En geen kreuntje. Wel vanbinnen. Héél erg vanbinnen, meneer Berends. En dat leest u nu in 'Jeus III'. En als u dat begrijpt, dan begint u bij het begin: Hoe maak ik mij in de maatschappij, voor mijn vrouw, voor mijn man gereed, om geestelijke fundamenteën te leggen samen zodat wij achter de kist in de eeuwige astrale

oneindigheid ook kameraden, zusters en broeders zijn. Ik praat niet gauw, graag, over kameraden, want dan zitten we dadelijk bij de bolsjewisten en blijft er niet veel meer van over ...(niet te verstaan) ...en dan is het woord reeds genezing.

Dames en heren, het is pauze, de thee staat klaar.

PAUZE

Dames en heren, wij gaan weer verder. Ik zei zo-even: in de maatschappij moet je alles opbouwen. In de pauze vertelde me iemand een verhaaltje, zo heb ik er al tien, twintig gehoord in de tijd. Ik heb er hier weleens iets van verteld in de jaren dat ik bezig ben. Mensen die de meesters's voeten zouden kussen, die ons koeien met gouden horens hebben beloofd, brandstapels. Je kunt het nu wel zeggen, goed: 'Ik ga ook.'

'Prachtig, dat moet u weten.'

Mensen die hun bloed lieten zien. Er kwam een tijd, dames en heren, toen gingen de meesters daar nog op in. Iemand die vertelde ook: 'Ik zet mijn bloed in, mijn leven in.' En op een avond, het was in 1934, 1935, nog jong was het, we waren pas bezig. Wat was het? Een vier jaar, vijf jaar. Op een avond kom ik zo voor die mensen te staan, ik zeg: 'Eer de haan kraait zult ge me driemaal verlooehenen.'

'Is dat voor mij?' zegt hij.

Ik zeg: 'Dat weet ik niet.' Ik zeg: 'Ja, ik hoor het ook, dat het gezegd is.'

Volgende week kom ik weer. Ik sta weer voor die mensen: 'Eer de haan kraait zult ge me driemaal verlooehenen.'

'Maar mijn lieve hemel, is dat tegen ons? Wij verraden de meesters niet.'

En wij doen dat niet. En wij doen dit niet. En wij doen dat niet. Maar die mensen die komen in een toestand dat meneer geen baan heeft, en nou kan hij voor de katholieke kerk een baan krijgen, en een goeie baan, en daar gingen de meesters en Jozef Rulof.

Er zijn hier mensen onder ons die staan in de maatschappij, en hadden een machtige taak. De pastoor, de Hoge Raad komt te weten dat die mensen naar Jozef Rulof toe gaan; de straat op. De kardinaal, en de bisschop komt erbij te pas. Want ze weten: Jozef Rulof dat is een geestelijk rebel. 'Eruit, u komt daar ook. Eruit.' Gaan ze de straat op. Zomaar worden ze op straat gezet. En dan verliezen ze hun betrekking omdat ze naar Jozef Rulof luisteren, omdat ze een geestelijk boek lezen. Zo'n macht heeft de katholieke kerk nog in eigen kring. Maar zo bekrompen en krankzinnig zijn de mensen die daar nog het woord in handen hebben.

We leven in de twintigste eeuw en nog kan de mens niet doen wat hij wil.

Hij is nog geknecht door zijn godsdienst. En dan kan ik wel zeggen hierzo ... Dat slingeren ze mij natuurlijk in mijn gezicht: 'Meneer Rulof, u hebt goed praten.'

Ja meneer.

'Wat vindt u, hoe denkt u over dit verhaal?'

En dan krijg ik dit verhaal te horen. De mensen zetten hun levens in. De jongen zegt: 'Ik ben ziek. Ik ga naar dát sanatorium – en ik wil dáár niet zijn – want dan kan ik de boeken nog lezen', de dokter die dáár leeft gaat hem al verraden, die gaat hem verraden.

We hebben er hier één die is katholiek en die leest de boeken van Jozef Rulof: 'Eruit.'

En nu ik. En nu u. En dan zeggen de mensen: 'U hebt goed praten, meneer, u bent daarin tot aan uw hals, tot aan uw keel, tot aan uw mond.'

Ja meneer. Het protestantisme, het gereformeerde is niet meer zo. Hoewel daar ook al: 'Wat doe je? En waarom lees je dat?' En als de baas dat weet en hij staat als ouderling in de kerk, nou, op dat kantoor wil ik weleens een morgen meemaken, vanbinnen in die man ten opzichte van u. En dan blijft er niet veel meer van u over. Van mij ook niet. En dan even 's avonds, als de heren bij elkaar zijn – hoe heet zo'n uurtje, als de ouderlingen met de dominee praten? – dan wordt u ontleed, en dan gaat u er ook uit, hoor.

En dan zegt u wel: 'U hebt makkelijk praten.' En: 'Als we daar vóór staan in de maatschappij ... We vechten voor leven en dood.'

Ja, ik kan u alleen dit vertellen, meneer, mevrouw: Wat doet u hier dan eigenlijk? U zit hier. En dan gaan wij vanuit die wereld naar de aarde kijken, en onszelf, en ontleden de wetten. Wat u ervan maakt, moet u weten, daar gaat het nu niet over, maar we hadden het over de maatschappij. In de maatschappij moet u het doen. En dan zijn we heus niet klaar. En dan krijgt u net als de NSB'ertjes, 'tjes, hoor, het waren geen NSB'ers, gaat u eerst ... Ze durven het niet meer, maar anders werden al die katholieken, die werden al gebrandstapeld, gingen de kerker in, net als Galilei. Omdat ze een boek lazen van Jozef Rulof? Nee, dan gaat u net als de NSB'ertjes, wordt u volkomen rustig uit uw baan getrapt, en of u nou vrouw en kinderen hebt, het doet er niet toe, of u ziek bent, het geeft er niet toe: u volgt niet meer de kerk.

Als die katholiek van verleden week hier is, dan zegt hij, kijk ... Nou, eet ze nu nog maar meer op, waar u aan begon, uit dat mooie gouden ding. Want dát is precies hetzelfde. Maar mensen ... En wat zegt dié man? Wat zegt er een, wat zeggen er tien? 'Het kan mij niet schelen, nu ben ik godzijdank die narigheid uit. Ik kan aan een nieuw leven beginnen.'

En zo arm, meneer en mevrouw, is onze mensheid, is ons gouvernement, is onze regering, is de kerk, is de godsdienst in Europa. De mens, de kerk, de

godgeleerde is onbewust. Ze hebben alleen maar een kuddedier: 'Als u dát niet doet, gaat u eruit.' Nou staat die man daar, en daar staat die vrouw, en dat heb ik al honderden malen gehoord. Ik zeg: 'Ja dame, ja meneer, ik kan er niets aan doen. Dat moet u natuurlijk zelf weten. Maar één ding, dat kan ik u wel zeggen: u bent momenteel stijgende, en wel bóven de hoofden van de katholieke kerk uit.' Maar daar hebt u geen eten en drinken voor. Ik kan die mensen ook geen eten en drinken geven. Ik kan alleen maar uw geestelijke honger doen oplossen. En dan heb ik een pracht van een roggebroodje, hoor. Een roggebrood die regelrecht is opgebouwd door het reine koren van de ruimtelijke kosmos, meneer, en dát, als u daar enkele korreltjes van neemt, hebt u voor tienduizend jaar te eten.

Maar die maag van ons, die stoffelijke maag, en de huisbaas, nietwaar, stukje goed, en nu begint het. Wie heeft er nu nog trek in geestelijke ontwa-king, geestelijk bewustzijn, dorsten, als je niet te eten hebt? Hèhèhèhè, wat komen we laag bij de grond te staan. En dat is de werkelijkheid.

Kosmologie beleven, meneer, in de stof, wil betekenen: ja, Paulus spelen, en uitkomen: ik lees een boek over het universum van Jozef Rulof.

Meneer, er zijn er in de jaren dat ik bezig ben al zeker een honderd mensen uit hun banen getrapt doordat ze mijn boeken lazen. Maar zover zijn we nóg. Waar moet u nu aan beginnen? En heerlijke grote taken. 'Eruit. Dulden we niet. U denkt niet in onze lijn, maar u bent eigenlijk een verrader. U bent een ketter geworden: eruit!' De bisschop komt erbij. Hèhèhè, meneer pastoor had het woord niet eens meer. Hier moet de bisschop al komen. 'U leest boeken van Jozef Rulof?'

Ze moesten eens weten hoeveel pastoors dat we nu al in ons midden hebben zitten, van buitenaf. Maar ja, de katholieke kerk voelt wankel, voelt zich wankelbaar. Zij gooien de mensen al de straat op die zomaar een boek lezen. De mens mag niet meer denken zoals hij wil. Maar daardoor staan we met beide benen in de maatschappij, dames en heren, dan moeten we er iets van maken, en dan moet u iets gaan zeggen, en dat is: Mens, bewijs wie u bent. Doe iets nu. Voor u heeft op dit ogenblik geen haan gekraaid.

Maar, leuk hè, als die dominee of die pastoor daar staat, en: 'God zegent de mens.'

Maar morgen, meneer? Eten? Overmorgen, meneer, moet ik huur betalen. En: 'De Vader zal voor u zorgen.'

'Want ik ben, door dat en dat ben ik uit mijn baan gejaagd.' Maar het was nog in het gareel van de katholieke kerk.

'Maar voor u wordt ook wel gezorgd.'

Maar het gebeurde nou net niet.

Die gebeden had meneer pastoor vergeten. Hij wou voor hem bidden en

haar ook, maar het hielp niet. Maar misschien dacht meneer pastoor – toen hij voor die mensen die hun baan hadden verloren omdat zij hadden gevochten voor de kerk, blijkbaar nog ... – misschien heeft Onze-Lieve-Heer het te druk? En komt het over een paar maanden, of een paar jaar? En misschien wel, mevrouw, wanneer meneer dood is. Kan toch ook?

Maar wat gaan we doen? Hier staat u voor een feit dat u nu niet alleen de moeilijkheid al krijgt om aan elkaar te beginnen, want een ander zei: 'Ja, voor te praten en voor te denken zijn er twee nodig.' Dat noemt men natuurlijk onmiddellijk het huisgezin, man en vrouw. Vrouwen, mannen, we hebben het daar vele malen over gehad. In de protestantse kerk is dat niet zo, want daar zijn ze allebei protestant, ze zitten allebei op de Bijbel. Hun kus is ook Bijbels, meneer, én verdoemd. Die kus, 'als hij maar dít doet', dan is die kus al verdoemd ook. Die ik vandaag geef, heeft geen universele betekenis. Meneer, ik moet maar even verkeerd zijn en ik ben al eeuwigdurend verdoemd ook. Zo diep is die kus en die liefde. Daar hebben wij het niet eens over.

Maar waar het ons om gaat, is dit. Dat het toch heus niet zo eenvoudig is om u te ontwikkelen, nu al ten opzichte van de maatschappij, uw taak, uw baan die u hebt. Bent u er vrij van, en u hebt uw taak voor uzelf in handen, dan kunt u doen en maken en breken wat u wilt. Maar er zijn nog mensen die afhankelijk zijn van hun geloof: en gaan nu de straat op. Dat is heel erg. En nu moet je maar bewijzen wat je wil. De mensen die dat hebben gekund, die zeggen: 'Nou ja, nu ben ik eruit, zullen we wel weer zien.' Goed, er zijn er ook verongelukt die geen baan meer kregen, en dan gaat het. Door de leer. 'Ja, wat krijg ik allemaal niet op mijn dak?'

Ik zeg: 'Ja, meneer, maar u moet het toch zelf uitzoeken. Ik kan u alleen maar geestelijk voedsel geven.' Maar nu breng ik uiteindelijk, zei er iemand, de mens van de wal in de sloot. Want ze verloren hun baantje.

'Nee', zegt u, hè? Als u morgen de baan kwijtraakt, meneer, bij de regering, die taak die u hebt, zeg dan tegen Willem Drees dat hij er ook glad naast is. Want dat neem ik niet van hem.

Maar goed. Er zijn mensen die nu zeggen: 'Als u die ontwikkeling wilt beleven, heb je er twee nodig.' Man en vrouw. Ja, dat is het volmaakte op aarde, als hij verlangt en zij verlangt, en zij zit er en hij zit er. En hij doet zo nu en dan: 'Zo, voel je het, kind?' En zij doet dan ook zo eventjes. Dan zijn de orchideetjes aan het ontwaken.

Ja. Ja, nou kijken ze elkaar alweer aan, ziet u? Dan denken ze: Ja, ik heb het toevallig. Maar, mevrouw, meneer, als u dat hebt, laat ons het maar niet zien, want er zijn miljoenen mensen die hebben het niet. Eerlijk is eerlijk.

En nu zegt u: 'Ontwikkel, ontwikkel, ontwikkel.' En: 'Dorst en dorst en dorst.' 'Maar ik kan niets kwijt. Als ik maar één woord zeg, dan is er al ruzie.

Want zij kan het niet verdragen.' En dáár is hij het.

En daar zegt hij: 'En je moest eens dáárin gaan kijken en lezen.'

Dan zegt zij: 'O, nou ja, dat is toch voor jou, dat is toch niet voor mij.'

En nu staan we voor de gevoelsgraden, u hebt dat in 'Het Ontstaan van het Heelal' al enigszins kunnen zien, maar in 'De Volkeren der Aarde' krijgt u de gevoelsgraden voor het huwelijk.

Waar we verleden week over hebben gesproken dat is maar een doodgewoon stoffelijk gekraakt huwelijk. U hebt, het begin ... Ja, het dierlijke ook al, want als we twee dieven hebben en twee moordenaars, en al die dingen erbij, zijn het dierlijke huwelijken, dierlijke mensen. Nee toch? Is een dief toch geen dier? Nee? Nee, dan zijn het jatters. Hij jat en zij jat. En nu gaan we aan geestelijke dingen beginnen, dat gaat niet.

Maar ik heb meegemaakt, en dat is zo: nu krijg je in elke maatschappij – ik zit in ene keer tot aan mijn keel in het huwelijk – nu krijg je in de maatschappij honderden, duizenden graden van huwelijks toestanden. En nu is elk huwelijk een eigen aparte wereld. Waar of niet? En dat is, nu krijgt u de graden te zien, daar is een boek over te schrijven over dat wat in 'De Volkeren der Aarde' staat, en dan krijgt u de graden te zien voor het menselijke huwelijk op aarde.

En boksten wij nu allebei, meneer, zij in de ring en ik in de ring, ja, dan konden we 's avonds tenminste nog onze blauwe plekken eens vergelijken. Maar nu boks ik niet, en zij wel; of hij niet en zij wel. Wij doen aan schermen, wij doen aan hardlopen. Fanny Koen (Fanny Blankers-Koen, Nederlands atlete, won in 1948 op de Olympische Spelen in Londen vier gouden medailles) moet verbazend gelukkig zijn, want hij is de trainer, waar of niet? Die hebben tenminste wat te praten met elkaar. Daar moest nu eens een dominee naast zitten. Ja, kan toch?

Of een tuinman, een doodgewone nuchtere tuinman. Een man die in bollen doet, en zijn vrouw zegt: 'Ja, maar ik moet naar België, ik moet vandaag de honderd meter lopen.'

Toen zegt hij: 'Jazeker, en mijn tulpen?'

Een boer met zijn koeien, en zij wil maar studeren en ze wil dichten. Ze staat op de bühne in Diligentia, in de Schouwburg in Amsterdam (Jozef begint theatraal): 'En het leven kwam, het zong, en het gaf mij inspiratie.'

'Ja', zegt hij, 'maar hier staan de koeien vol met melk in de uier, en die kan ze niet kwijt.' (Iemand lacht) Ruzie, meneer!

Ja, daar lacht u om, dame, maar de wereld is toch zo?

De maatschappij is, de maatschappij is een behanger, hij is bezig geweest om een gedootje, een paleisje op te trekken, maar hij vergat zijn stijf sel. (gelach) Hij zegt: 'Waar is mijn kwast nu?' De mens trouwt, in de toekomst ...

U hebt boeken gelezen, maar u vraagt mij niets. Ik moet altijd zelf weer beginnen. U denkt niet. In 'De Volkeren der Aarde' staan honderd miljoen vragen. Dacht u ... Dat boek dat is al zo oud, nu al sinds 1940, sinds 1946, toen kwam het uit, dat is toch al zeven jaar. Dacht u dat één mens een vraag had gesteld over 'De Volkeren der Aarde' hier? Nooit gebeurd. In Amsterdam hebben wij er een lezing over gegeven. In Diligentia achttien, in het begin.

De graden van het huwelijk, meneer, de graden, de levensgraden van Golgotha, de levensgraden van een gezegde. Hóé zei u dat zo net daar? Waaróm zei u dat zó tegen mij? Hij schrikt, of zij schrikt. Waarom kun je dat nou niet zó zeggen? Waarom? Iemand die komt bij me, toen zegt hij: 'Het enige waar ik altijd in stik; en dan zou ik d'r.'

Ik zeg: 'Waarom maak je je eigen nu weer kwaad?'

Hij zegt: 'Ik zit daar. Mijn kantoor zit hier en dan kunnen ze zo daar naartoe lopen. Maar dan heet het van ginds in de verte: ETEN.' Hij zegt: 'Hoor ik niet, want die machine gaat, en de meisjes zijn bezig.'

En in ene keer wordt die deur los gesmeten: 'Hóór je nou niks?'

'Nou, ik heb je heus niet gehoord, kind.' Er stond nog een radio aan ook nog.

Toen komt die man bij mij, toen zegt hij: 'Wat zijn nu wijsgerige stelsels?'

Ik zeg: 'Moet je dat van mij weten?'

Hij zegt: 'Maar ik heb een boek gelezen van Socrates.'

Ik zeg: 'Hoe zou u dat doen?'

'Ja', zegt hij, 'ik zou het zo doen. Ik liep als het klaar was rustig over die plaats heen, ik tikte aan, ik zeg: 'Manlief, het eten staat klaar. Kom je?''

Hèhè. En dan zegt hij natuurlijk vanzelfsprekend: 'Kindje, kom even bij me, we gaan samen eten.' Nou, zo.

Meneer, Socrates, leeft tussen u in, tussen u en haar. Alleen het eten staat klaar.

Golgotha, mevrouw, Onze-Lieve-Heer.

Onze-Lieve-Heer Die liep met de apostelen over de straat. Toen waren ze het weiland doorgedaan, en toen zei er een daar in de verte, die zag dat stelletje daar, hij zegt: 'Wat een sufferds zijn dat daarzo.' Hij zegt: 'Nu hebben ze die man daar in het wit, daar ...' Dat was de Messias, dat was die Rabbi, want die keken ze maar aan als rabbi. Stel u voor, Christus loopt hier, loopt zo. Wie zei daar in die tijd: 'Dat is de Messias'? En nu ziet u daar een mens als messias. Toen zegt hij: 'Nu hebben ze al viermaal gewaarschuwd en nu hoort Hij nog niet dat Judas het eten klaar heeft.'

En toen keerde Christus Zich om, toen zegt Hij: 'Waarom bemoeit u zich met Mij? U bemoeit zich met Mij.' En toen keek Christus die man, die mens aan, het was een man van een jaar of zestig. Want daar was het goed, en daar

stond het verkeerd, vlak naast Christus. Hij liep tussen de mensen, en u kon zomaar gaan schelden. Dat heeft meester Alcar mij allemaal laten zien.

‘Waarom riep u Mij? Waarom stoort u Mij? Ik eet vandaag niet.’ Ja. ‘Waarom maakt ge Mij wakker? Waarom stoort u Mij?’

En toen zeiden de apostelen: ‘Daar hadden wij voor moeten waken.’

Toen zegt Christus: ‘Dat kun je niet eens.’

‘En waarom niet, Meester?’

‘Omdat wij in de afbraak wandelen.’

De mens denkt niet omhoog. Hij heeft het hun zo mooi gezegd. Maar als het de wereld in ging dan zei Christus dat in de beeldspraak, volgens de natuur.

En dat is pertinent en krek het eigeste, meneer, zoals wij dat zeggen: ‘Hé, héé.’

Waarom, meneer, waarom, meneer, waarom, mevrouw, doen we dat niet anders? Waarom leggen wij niet, zoals Socrates, de wijsgerige stelsels? Ze hebben het in de maatschappij, dame, over hoge wijsbegeerte: dat is dit. Hoeft niet geleerd te zijn. Die leert u zo in huis. Blaf niet, schreeuw niet. ‘Maak van uw mond’, zeggen de meesters, ‘geen roddel.’ Gij kreeg slechts het mondje om uzelf te voeden, maar niet om kwaad te spreken. En nu moet u onze rebbel eens zien, meneer. Rebbels. Roddelaars. ‘Ga uit mijn buurt’, zei iemand. Ja. Mmmm.

Meneer, als u daarmee begint, legt u kosmologie, dan begint u. En zo is nu uw gevoelsleven in die wereld als u uit dit kasteeltje vertrekt, u staat daar op uzelf. En dan zal ik u een beeld geven, wat u nu hebt. U bent hard? U wilt niet begrijpen? U doet uw werk? Ja. Maar dat is allemaal voor de aarde. Is dat goed? Prachtig. Maar waarom kunnen wij elkaar niet beleven door zachtheid, begrijpen en buigen. En als u dit loslaat ... Hier heb je nog licht, hier heb je zon, hier heb je licht. Maar daar staat u in een oerwoud van duisternis, geloof het en aanvaard het. Hier klampt u zich vast aan licht en maatschappij, we gaan naar de bioscoop, we gaan weer naar huis, we hebben eten en drinken, als je honger hebt eet je iets; en daar bent u stoffelijk voelend, u hebt geen geestelijke fundamenteën, want niet één gedachte is pertinent geestelijk, ruimtelijk af, is geen harmonie met die wereld, want dat is de geestelijke wereld. Dus u moet uw gevoelens tot uitdijning brengen en voeren, wilt ge in harmonie zijn met uw astrale ik, de oneindigheid waarin u leeft. Nou. En nu hebt u ... Elk woord nu krijgt afstemming op die wereld. Ik wandel. Nou ja, dat gaat geen mens aan, dat moet u weten. We leven met elkaar, we praten met elkaar, we werken voor elkaar. Hoeft u niet. U werkt voor uzelf, u zorgt dat u voor uzelf een bestaan krijgt. Bent u lui, bent u dit, bent u dat, bent u het nog, nonchalant? U voelt wel, waar gaat het allemaal naartoe? Wat wilt

u, wie bent u, wat doet u? Voor dit leven, eten en drinken. Maar nu komt de geestelijke rest. En dat is nu – meneer Berends is naar huis – de kosmologie voor nu. En dat is niet nu, dat is een universeel bewustzijn; uw persoonlijkheid, die krijgt een ruimtelijke betekenis.

En nu kunt u, daar begon Socrates mee, nu kunt u van een kleine gedachte kunt u een ruimtelijk bewustzijn maken. Socrates stond er, en zei: ‘Als u gelukkig bent, vrouw, wat voelt u dan? Wat is dat?’ Niemand wist het. En toen ging hij naar de man: ‘Wat voelt u als u blij bent?’ ‘En wat is liefde?’ Ze weten het niet. Niemand op de wereld weet wat liefde is, meneer. Geen godgeleerde, geen psycholoog. Daar moet u ingewijde voor zijn. U moet eenheid bezitten met de ruimte, met de macrokosmos, met planeten, zonnen en sterren. En wie heeft dat?

Wat is liefde? Ziet u? En dan staan wij voor ‘De Volkeren der Aarde’, voor de graden van het menselijke huwelijk, en Golgotha. En nu gaat elke gedachte en elke handeling, die dan buiten uw lichaam gaat, buiten uw eten en drinken ... en ook wel weer als u het klaarmaakt en u zegt: ‘Ja, de ‘droedels’, doe het zelf.’ Deugt ook weer niet. Als hij zegt: ‘En wat eten wij vandaag?’ ‘Dat gaat je niks aan, doe het zelf.’ En als ze daar staan te praten, meneer, een uur lang, en boven verbrandt de boel ... Ja, wat nu?

En nu moet u ... en dat is het gekke, meneer, en we willen altijd maar naar die kosmos, en we willen altijd maar het hiernamaals. Meester Alcar die zegt: ‘Haal ze eens een beetje van ons terug, want ze vliegen te ver.’ We móéten het hÍér doen.

Wie bent u? Wat wilt u? Waaraan gaat u beginnen?

Nu kunt u, ik heb het honderdmaal gezegd, u kunt een gesprek beleven, zo machtig mooi, want dan kom je tot eenheid. Maar de mens heeft geen gevoel. Zij heeft het, hij niet; daar is hij het, en daar is zij het. En daar zijn ze het samen; ja, dan gaat het vanzelf. Prachtig. Prachtig, meneer, dan kun je al meer opvangen in de maatschappij. Nietwaar? En dan ga je ruimtelijk denken. U ziet en u voelt de mensen anders, elke dag. U gaat afdalen in die mens en u gaat het ruimtelijk beleven, want u gaat, vanuit uw ruime gevoel gaat u met de mensen praten. En dan ben je niet meer zo hard.

Als je dat gaat voelen, en je gaat dan in de richting van Golgotha ... Goeie, goeie, goeie, goeie genade. Wie gaat er met zijn gedachten naar Golgotha? Wie legt ze daar op de schaal van Jeruzalem? Op dat jodengedoe, op dat rabbi-bewustzijn, zegt de maatschappij. Wij weten dat het de Messias is, dat het Christus is. Maar wie legt daar nu zijn gedachten op? Want onze gedachten, ons leven en denken, ons voelen, elke dag, elke dag, al die woorden, die duizenden woorden, ook al loop je langs elkaar heen, je hebt met elkaar te maken, die worden op Golgotha gewogen.

Ja dame. Wat een kierewieten zijn we nog, vindt u niet?

Wie bent u vandaag?

Ik zie de mensen al lopen straks, dan doen ze het weer, doen ze het weer verkeerd. Iemand die wou ook beginnen. 'Kom eens kijken', zegt hij, 'wat er nou gebeurt.'

Ik zeg: 'Goed, meneer, ik kom eens bij u op visite.'

Die was zo begonnen: 'Manlief, wat zou je nou willen?'

Toen zegt hij: 'Nou, geef maar een lekker borreltje.'

Toen zegt ze: 'O ja, zal ik het hier maar neerzetten, manlief?'

Toen zegt hij: 'Dat is me nu al een maand aan de gang zo.'

Een maand was zij al in een hemel, ze dacht dat zij het mooi moest zeggen. Maar 's avonds dan kon ze niet meer, dan smeed ze alles maar kapot, want ze hield het niet uit.

Toen zegt ze: 'Ja.' Zij had gedacht: je moet het mooi zéggén. Toen leerde ze echt dichterlijk praten, ze dacht dat het dáárin zat. Maar daar zat het helemaal niet in, meneer. Mevrouw, daar zit het ook helemaal niet in.

Het gaat alleen dat je de harmonie in het ding brengt. Ja, dan moet ik dagelijks met de mensen omgaan en dan moet je ze dat leren. En misschien doe ik zelf ook nog eh ... Ik let er wel op, maar misschien breek ik ook wel de nek over mezelf, wie weet het, maar dat zou u natuurlijk daarginder moeten vragen (hij bedoelt waarschijnlijk Anna, zijn vrouw, achter de boekentafel). (gelach) Maar ik tracht toch mezelf in harmonie te brengen. En ik kreeg het heel eenvoudig – ik kan het u zo verklaren; als daar wat gezegd wordt dan had ik toch nog een woordje, daar gaat het niet over – dan zei de meester: 'Kijk, je zult in mijn richting gaan denken, en eerst dan komen wij verder en zijn wij in harmonie, en dan behoef jij ... dan leg je daar voor je stof geestelijke fundamenten.'

En toen dacht ik altijd maar in zijn richting, hoe zij het zouden doen. 'En klamp je vooral daar aan Jeruzalem vast', zegt hij, 'want onze strijd gaat op leven en dood naar de ruimte.' En moet u 'Jeus III' maar eens lezen. En toen begon mijn denken. 'Ik wil niet verkeerd denken.'

En dan moet u eens kijken, meneer, wat er in een kleine huishoudentje van mensen, twee mensen, of drie mensen, wat voor ontzagwekkende problemen u daar kunt beleven, die niets te betekenen hebben, en toch kosmologie bezitten, want die gedachte dijt uit. Die wordt stoffelijk, die wordt eerst hard, krengerig hard, en dan wordt ie stoffelijk, en dan ga je het nog weer anders doen, en dan ga je het geestelijk doen, en dan ga je het ruimtelijk doen, en dan ben je al over Golgotha heen.

Hebt u dat niet, meneer – die zijn erbij – in het concentratiekamp meegemaakt? Hebt u niet geleerd hoe u moet gaan denken ten opzichte van de

maatschappij? Napoleon? Ja, u wilt geestelijk bewustzijn. Ik vertelde u verleden week: een jong meisje komt hier, leest mijn boeken, er zit een jongen bij. Ik zeg tegen die vader: 'Ze moet dát eens uitspelen.'

Toen zegt ze: 'Moet je dat boek eens lezen. Ik heb het ook gelezen, ik vind het prachtig.'

'Hèhèhè, huhwhuhuh ...'

'Moet je dit eens lezen.'

'Nee.'

'Ga eens mee naar een lezing.'

'Hèhèhè, ik heb mijn eigen wereld, o nee.'

Nog eens een keer, nog eens een keer, nog eens een keer. Toen zegt ze: 'Ik moet hem niet meer. Want ik sta nu al alleen op de wereld.'

En zo meteen wanneer wij uitgesproken zijn, nee, wanneer wij ons kringetje hebben beleefd, meneer, wat blijft ervan over?' Wat wilt u vandaag met elkaar beleven. Die zegt: 'Zeg, vriend, zoek jij eens iets anders.'

Dat meisje koerde reeds in de geestelijke graad. Vindt u niet, meneer Götte? En daar is het de jongen, en daar is het de vader, en daar is het de moeder. Maar de ouden van dagen hebben er meer behoefte voor, en van node, dan de jeugd. Want de mens boven de veertig begint eerst te denken. Maar ik ben nou niet van plan om hier vanavond een preek af te steken.

Wilt u leren denken en wilt u iets van uzelf maken, dan ziet u al, u staat al voor de maatschappij. Als u met een katholiek te maken hebt, gaat u de straat op.

En als u voor uzelf en uw huisgezin wilt beginnen, dan zal ik nog tegen die ene zeggen ... Omdat die man zei: 'Ja, daar zijn er twee voor nodig.' En daar heb je de afbraak, meneer. De verschillende graden voor het huwelijk.

In de toekomst, heb ik u gezegd, en dat komt onherroepelijk, want de psychologie gaat zover, dat de staat zegt straks over vijftig, honderd jaar, als ik ga trouwen: 'Komt u maar even bij ons.'

De moeder leert de kosmologie kennen. Dan zijn er geen marva's (leden van de voormalige vrouwenafdeling van de Nederlandse Marine) meer, meneer, mevrouw. Moet je zo'n armzalig moederschap zien staan van de week in de krant. Ik zeg: 'Mevrouw, pas op, anders word je dadelijk nog geopereerd.' Ik zou ze zo wel naar een ziekenhuis willen sturen, ik zeg: 'Daar ligt een mooie taak.' Nee, dat gaat soldaat spelen. De vrouw gaat soldaat spelen. De moeder gaat denken voor moorden. 'Geef acht', zei er een, was kapitein.

Ik reed eens over straat, ik kan er niks aan doen, maar ik moet die mensen niet. Ik moet die mensen wel, dat leven moet ik wel, maar die karakters ... Toen kwam ik zo uit de wagen. Ptt. Ja got, het nummer opgenomen. Ik zeg: 'Nou, kom.' De vrouw speelt in deze eeuw voor soldaat. Daarnaast

staat: meisjes gevraagd voor het ziekenhuis. Ziekenhuizen hebben geen verpleegsters meer. Daar staan we. In deze tijd. Nee, ze worden soldaat. Marva, kapitein worden ze, soldaat. Ze zitten daar met een blauwe marine-pet op, met mooie blauwe kousjes en grijze jakjes. En daar staat de vrouw tussen honderden soldaten, officieren. Moet u horen, ze gaan mee naar het front. Leuk? Dienen? Wilt u mij wijsmaken dat daar een graad, een korrel zaadje in leeft van de Messias? Als de moeder gaat begrijpen waarvoor ze op aarde is ... Om soldaat te gaan spelen? Daar hebben wij het niet over.

Maar u leeft in de maatschappij. Moet u eens om u heen kijken, en uw taak bepalen, uw denken en voelen. Meneer, hoe moeilijk wordt het niet. Dat is voor de mens die altijd maar in die ruimte wil naar die planeten. Breng mij met uzelf naar de maatschappij terug, en ik maak van u een mens. Ik leer u denken. U krijgt een juweel van een leven te beleven. U kiest ook een heel andere jongen, meisje; en de jongen een meisje. U gaat vragen stellen voordat de ongelukken geschieden. Is het waar of niet? En dat is de hoogste kunst voor dit leven. Kan u de universiteit, de psycholoog, niet geven, want die heeft geen ruimte. Hier krijgt u het. De boeken zeggen het u. Ja?

(Meneer in de zaal): ‘Meneer Rulof?’

Wat zegt u, meneer?

(Meneer in de zaal): ‘We hebben toch het geluk gekregen in de maatschappij, dat toch zo die rooms-katholieken die op straat zijn gezet, dat ze niet brodeloos zijn, daar heeft God toch voor gezorgd in de gang van zaken?’

Waar hebt u het over?

(Meneer in de zaal): ‘Over die rooms-katholieken die daar, door uw boeken, op straat zijn gezet, die brodeloos zijn’, ja, ‘dat ze toch nog niet helemaal brodeloos zijn, want in verband met de sociale verzorging’, daar zorgt Willem Drees tenminste nog weer voor, ‘in de hele wereld is dat.’

Ja, dat is al ... U kunt zeggen wat u wilt van het parlement, maar de regering kan nog niet leven zoals wij dat zouden willen. Ik heb u verteld: ‘Ja, maak van mij een minister van financiën’, en u krijgt elke morgen op béd: brood, krentenbrood met thee. U hoeft de hele dag niets te doen, alleen om één uur ga ik de mannen en de vrouwen roepen, en dan werken we een paar uur voor elkaar. En u gaat ’s avonds heerlijk met elkaar naar de bioscoop, of ik heb nog een schouwburgje voor u. (gelach) Hèhè, ja. Zeg, ja. Ja dame. Maak van mij minister van financiën, dan zijn er geen gevangenen meer. Ik zeg: ‘Jongens, nu moet je me beloven dat je niks meer kwaad doet. Vijfentwintig gulden, krentenkoek, ren maar raak. Kom morgen de rest maar halen.’

Mevrouw, ik hield nog geld over. Want vandaag gingen er weer honderdveertig miljoen weg voor kruisers. Ik wou haast zeggen: ‘Ik schrijf me bijna kleurenblind elke dag.’ Ik zeg: ‘Geef mij nou die twee miljoen van toen, van

die honderdveertig miljoen voor zoveel kruisers, dat zijn maar mijnenjagers, kan ik de wereld kunst, wetenschap, wijsheid en liefde geven.' Maar ik krijg het niet. Meneer, ze geloven mij niet. Zo arm zijn wij. Ik ben nog altijd aan het biologeren daar naar die kant uit. Maar die twee miljoen die krijg ik nog niet.

Meneer, die man krijgt van Willem II (tweede kabinet van minister-president Willem Drees) steun, nietwaar? Ja, die heet toch ook Willem II. Want wij hebben er toch eerst één gehad.

Er was verleden een Amerikaan, die ... Toen zegt ze: 'Wat is het toch eigenlijk voor een man die?'

Ik zeg: 'O, dat is William de Zwieger.' (gelach) 'Ja', ik zeg, 'dat is William de Zwieger', ik zeg, 'die zwijgt al duizend jaar'. Ik zeg: 'Je moet Willem de Prater hebben.'

Toen zegt ze: 'Waar staat die dan?'

Ik zeg: 'Dan moet je dat plein op.' En toen stuurde ik ze maar naar Jan de Wit. (gelach) Ik zeg: 'Ja, wat kan mij die Willem de Zwijger leren', ik zeg, 'wat kan mij die Willem de Zwieger en de Zwijger en Willem van het Hart ...'

We zijn er niet wijzer van geworden want we leven nog in een chaos. Want Willem de Zwijger was ook maar een protestant. Ja, een Bijbelgeleerde. 'In naam des Vaders en des Zoons en des Heilige Geestes, sla die man de kop maar af.' Ja meneer. En met de hand op de Bijbel. Als ik mijn hand neerleg, dan zult gij touwtrekken, of trap maar. En toen werd er een gehangen, en toen legde er iemand de hand op de Bijbel. In de naam des Vaders en des Zoons zal ik gerechtvaardigd straffen. Ik denk: O, o, o, ongeluk. Weet u waar Willem die en die nu leeft? Nee? In het Lamgroen (buurt in Den Haag). (gelach)

Ik heb hier: 'Zeer geachte heer Rulof ...'

Sinds wanneer ben ik dat, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Sinds gisteren dan.'

O, merci.

'Het is misschien de moeite waard om de stukjes uit het Haags Dagblad, 7 juni j.l. onder de loep te nemen. Waarna dan zij die de boeken van 'Het Ontstaan van het Heelal' of 'De Volkeren der Aarde' hebben gelezen eens een parallel kunnen trekken met hun bezit en de geleerde Engelsman Hoyle, dus die zogenaamd een beroering brengt in de astronomische kring. Natuurlijk met de meeste eerbied voor hun technische wiskundige wetenschappen.' Natuurlijk. Welja, laten we eens kijken. 'Uitdijende zon zou aarde opslokken.'

(Mevrouw in de zaal): 'Zo.'

Bwrr. Ja, nu zeggen ze wel: 'Ja, meneer Rulof, Jozef Rulof die zegt maar:

‘Dat is kletspraat.’ Bewijs het.’ Ja, dames en heren, als u nog zo denkt en u kunt van mij geen gelijk krijgen, u krijgt van mij nooit meer gelijk in dit leven, als het om dát gaat. En dat is het weleens, dan zeg ik tegen mezelf: ‘Meester Alcar, ja, u gaat wel te ver, want de mensen krijgen van ons geen gelijk meer.’ En nu zegt dat een astronoom. En nu gaan wij verklaren in Diligentia: de planetenstelsels, zon en maan ... En we vertellen hoe het in elkaar zit. Maar dan zeggen ze daarna toch: ‘Wie kan het bewijzen?’ Ja, een profetie. En dan is Jozef Rulof ... Nou, ik ben het nog niet. Maar, o wee, als ik zo meteen gelijk krijg. Wacht maar.

(Meneer in de zaal): ‘Dat komt wel.’

Ja meneer, dat zegt ú weer.

(Jozef leest verder:) ‘Is de aarde een kind van de zon? ‘Neen’, zegt Fred Hoyle. En als men deze Engelse astronoom vraagt of hij in het kort kan zeggen hoe de aarde dan wel is ontstaan, antwoordt hij in twee zinnen. Er was eens een ster die zich om de zon bewoog en op een gegeven ogenblik met enorm geweld uiteenspatte. De explosie was zó hevig, zó hevig ...’ Ja meneer, dat kan ik me indenken, want als je al een kachel uit elkaar hoort ploffen, dan lopen wij de deur al uit. Maar nu een zon. En die was zó erg die explosie, ‘... zó hevig, dat het puin van ...’ (gelach) Ja, dat komt uit de pan. ‘... van deze ster werd weggeslingerd.’ Het puin, ziet u? Haha. (gelach) Het puin ver van de ... Nou ja, ik ga weer opnieuw beginnen want het is te kostbaar, het is te kostbaar. (gelach)

‘Er was eens een ster ...’ hij bedoelt niet de ster van Bethlehem, daar heb ik het niet over, ‘... die zich om de zon bewoog, en op een gegeven ogenblik met een enorm geweld uiteenspatte.’ Ja, dat kan, nietwaar? Want daar kun je het zien hiernaast. Kijk maar. Hierzo. ‘De explosie was zó hevig dat het puin van deze ster werd weggeslingerd ver de ruimte in, met uitzondering van een dunne sliert gas ...’ (gelach) Dat was zeker het uitstervende rammenas. ‘...sliert gas waaruit door de condensatie de planeten ontstonden.’

En nu weten we het. De bioloog van heden zegt: ‘De mens is in de wateren geboren.’ Ja meneer, dat weten we nu. Maar hoe? Dus er is een embryonaal stadium begonnen op eigen kracht, dat embryonale leven was de mens, en dat was de maan, en was een planeet. En nou komt, die geleerde komt daarmee voor de dag. Er was een zon die spuwde het uit. Hier zeggen ze ook: ‘De aarde heeft eerst op een tijd, op een goede morgen de maan uitgebraakt.’ Ik zeg: ‘Dan heeft de aarde zeker slechte rolmops gegeten.’ (gelach) ‘Anders kan het niet.’

Die wetenschap, meneer, kunt u vermaledijden en vermaliseren, want er blijft niets van over. Want deze man is volkomen krankzinnig. Dat zal ik u bewijzen. Ik laat mij kastijden voor mijn leer; moet hij eens wagen, moet hij

eens zeggen. Voor het mijne zeg ik: 'Nou, ik krijg toch gelijk.' Moet u horen, we hebben nog meer, het is de moeite waard, meneer. Wij kunnen nog eens pret hebben. De mens moet wat metmaken. (gelach) Dat zegt Fanny Koen weer, dat was Fanny Koen niet, dat was Corrie de Honk, ja, stof.

(Jozef leest verder:) 'Lange tijd is de toon in dit opzicht aangegeven door de theorie van Hoyle's landgenoot Jeans.' Jants, Jeans, hè, Jeans. Een e en een a is een Jean. Ja, leer ik vanavond tenminste weer iets. 'Dat ...' Wat zegt u? 'Dat de planeet, de materie uit de zon werd gescheurd ...' moet u horen, '... door de aantrekkingskracht van een passerende of botsende ster.'

Hoe bestaat het? Dus die zijn zo met lawaai, en echt slaan en trappen en schreeuwen: 'Hóét, eruit', (gelach) is er toch nog een aarde ontstaan. Wat een ongelukkige boel moet dat geweest zijn in het begin van de schepping. God zegt in de Bijbel ... En het is toch waarheid? Meneer, maken wij nu dat belachelijk? Dat is toch niet waar. We maken dat niet belachelijk. Want kijk, ik hou me maar aan één ding vast: God zei: 'We zullen een licht maken voor de nacht, en een licht voor de dag. En het zij zo.' En toen was het de vierde dag.

(Meneer in de zaal): 'En het was goed.'

En het was goed. (gelach)

God schiep hemel en aarde, zonnen en sterren, en dat ging allemaal in harmonie. Het één verdichtte het andere: de elementale wetten, en de middelpuntvliedende verdichtingstijdperken. De hartkamer en de bloedsomloop van het universum, de hersens, de persoonlijkheid, het gevoelsleven, dat was God, en dat dijde uit, langzaamaan, en duurde miljoenen jaren.

En nu komt daar zo'n zon in z'n plaats, moet u horen, in dat universum, dat draait daar, en dat staat allemaal op elkaar ingesteld. Maar in ene keer krijgt de aarde rolmopsen te eten en ze braakt de maan uit. En dat spuit ... Nou moet u horen, als ik mijn brilletje, ja, ik waag het niet, (gelach) als ik mijn brilletje de hoogte in gooi, nou, dan kan ik morgen een nieuwe kopen, want die zegt: Páts. Terug, kapot. En die aarde die spuwde de maan uit, ook zoiets, ook zoiets macrokosmisch. Meneer, en dat kwam niet terug, wat dacht u, dat ging lekker weg. (gelach) Dat ging heerlijk een eigen baan beschrijven. En dat trok zich van de aarde niets meer aan. En het zij zo. De vijfde dag. (gelach) En toen kwam Adam, nee, Eva was het, die zei: 'Maar ik ben er ook nog.' Ja, aldus, tot hier, en niet verder. We gaan verder.

Meneer, wat zou ik daar een poppenkast van kunnen maken. Geef mij eens een zaal in het Scala, dan laat ik u lachen, dat u in tien jaar niet meer lachen kunt. Alleen door de wijsheid. Omdat ik het ken, omdat dit belachelijk is. Ik zou Buziau gaan spelen. Nee, ik ga Newton, Newton, ik ga Galilei spelen. Omdat ik het weet. En ik ga de hedendaagse Galilei's zo midden in het gezicht timmeren. Zo, sjiit. Maar ernaast, hoor, dame. Ik eet een paar

rolmopsen en ik jaag ze de ruimte in. (gelach) Foei. De statistieken hebben het uitgewezen. Maar ze hadden een misrekeningetje van een paar miljoen tijdperken. En toen was het de zesde dag, meneer. (gelach) Ja. Einde der aarde. Alsjeblieft. O nee, ik ben er nog niet. Dat zou jammer wezen, dat ik u dat onthield.

Als ik het al gelezen heb, meneer, moet u me maar helpen. ‘Verder voert Hoyle aan dat het botsen, of rakelings passeren ...’ nee, dat is toch nieuw, ‘...van twee sterren in het heelal een grote zeldzaamheid is, terwijl daarentegen de dubbelster een veelvoorkomend verschijnsel is.’

Mevrouw, moet u dat mierennest eens zien in het universum. Daar is, als u in die ruimte komt ... Hebt u al eens een mierenhol gezien?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Nou, dat kruipt over elkaar, in elkaar. Maar ik zou het nog anders kunnen zeggen. Een pannenkoek die nooit gaar wordt, als u die ziet, allemaal van die motgaatjes, voelt u wel, en toch is elk gaatje afgesloten. En zo was in het begin van de schepping, en later, miljoenen tijdperken later, waren die sterren, die zaten zo op elkaar, en toch konden ze elkaar al niet meer krijgen. Voelt u wel? En dat schuurde rakelings naar elkaar. Elke ster, meneer de ingenieur, u kunt me grijpen, en die meneer die kan me ook pakken ... Toen de middelpuntvliedende krachten, de hartkamer uit de ruimte, begonnen, kwam in elk dingetje ... In elk stoffelijk deel leeft hart, ziel, geest, God, middelpunt-, elementale verdichtingswetten, door God geschapen, aan het ding gegeven als zelfstandigheid, ligt eraan vast. Is toch zo? Nu moet u ... Dat is begonnen, en dat had dadelijk al werking. Het embryo in de moeder zorgt zelf al dat het niet aan de moeder vastgroeit, en dat dijt uit en het embryo zorgt voor de wateren in de moeder, opdat het blijft zweven.

En die geleerden die zeggen, die moeten zich vastklampen ... Als zo’n sterretje daar rakelings voorbij schoot, donderde het in het Noorden. En toen scheurde zo’n ijsblok van elkaar? Nee meneer, toen spoot de ene planeet de andere uit. De zevende dag. (gelach) Goh, goh, goh, och, och, och, en dat is nu een geleerde. ‘Verder voert Hoyle aan dat het botsen of rakelings passeren van twee sterren in het heelal een grote zeldzaamheid is.’ Mijn god, mijn god, mijn god, meneer. Meneer, kom eens hier, op welke tijd slaat dit, wat u daar zegt?

(Meneer in de zaal): ‘Dat mag de hemel weten.’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Dat mag de hemel weten.’

Ik weet het, meneer.

(Meneer in de zaal): ‘O.’

Ik weet dat. En als ik u voor het feit stel, en dan zeg ik: ‘Meneer, weet u

het ook?’ Ik heb het hier weleens gehad. Op welke tijd slaat dat, meneer, wat u daar schrijft? Ja. Nu. Meneer, dan zet ik u schaakmat. Op nu? Ja, dat kan. Nee meneer. Dat gaat miljoenen jaren terug. Ik zeg: nee meneer. Want weet u waarom een ster een weg plaatst, meneer, een ster zich schiep, en een meteor door de ruimte dondert, en snelt en vliegt? Weet u dat? De dood. In die tijd was er nog geen dood, meneer. Daarom vraag ik hem: in welke tijd is dat, meneer? Prehistorische tijdperken? Even kijken. Ja, het kon, toen stierf er al een ster, want dat is de dood. Dat wordt door de andere zonnen aangetrokken, die wordt uit zijn baan gerukt, alles wat uit de baan wordt gerukt, meneer, is de dood.

Als u sterft; u bent alleen uit uw baan gerukt vandaag. En dan zakt u neer, maar u gaat eruit. Uw lichaam gaat de grond in, en dat is de dood voor u, u bent gestorven, maar u krijgt ‘vleugelen’. Want de geest van de zon, en de ster, en de meteor, keert tot God terug. Weet hij dat? Tot welke tijd, over welke tijd hebt u het? Leuk, meneer. Ik wou eens graag met die mensen praten. Ik krijg de eer natuurlijk niet. Einde der aarde. En het zij zo. Houd dat vast, meneer Götte.

‘Niet alleen het ontstaan, ook de ondergrond (ondergang) van onze aarde komt ter sprake in Hoyle’s lezingen ...’

Ik ga naar Londen, ik laat u in de steek. Ik wil die man opzoeken. Dan zeg ik: ‘Meneer, ik ben doctor, professor, astronoom Dzijoe Dzijoe.’ Wie zegt mij dat ik geen professor ben? En dan ga ik met hem beginnen, en dan zet ik hem schaakmat. En dan zeg ik, aan het eind van ons gesprek en gevecht zeg ik: ‘Meneer, ik ben het niet eens, ik kom uit de klei.’ Dat gelooft hij toch niet.

‘Niet alleen het ontstaan, ook de ondergang van onze aarde komt ter sprake in Hoyle’s lezingen. Dat einde zal volgens hem plaatshebben over circa tien miljard jaar.’ Nou, dan kunnen we nog een tijd vooruit. ‘En de zon zal de daderes zijn.’

De zon is geen daderes, maar de vader. Want de zon is hij. Uitstralend licht is scheppend. U zegt dat dat zon is, maar de zon is het vaderschap voor de ruimte. En de aarde is het kind van zon en maan. Waarom zou de vader, de vader van de ruimte is de zon, meneer, waarom zou de vader het eigen kind vernietigen, terwijl dat allemaal voor elkaar geschapen is? Kan dat? Omdat hij het universum niet kent, omdat hij voor een zon staat en omdat hij tegen hij zij zegt, weet hij het ook niet. Want de terminologie van God wil zeggen dat de zon vaderschap betekent, en een planeet die leven bezit moederschap tot uitdijning brengt; en dan is hij al schaakmat, dat moet hij aanvaarden.

Ja meneer. Dat is geen bluf, meneer, dat is alleen ergernis dat je het hebt. En ik heb die reizen gemaakt. U kunt het niet geloven, u zult het zo meteen zien. Dan zeg je: ‘Mijn god, mijn god, Jozef Rulof, hoe heb je het hier uit-

gehouden?’ Ik heb die reizen gezien, ik ken de planeten. Ik weet dat de zon vader is. En nou sta je voor een kosmisch geleerde, een onbewuste, maar hij is voor de aarde professor en hij zegt dit.

(Tot de geluidstechnicus): Heb ik nog maar drie minuten? Mijn hemel. Doe er dan nog een kwartiertje bij alsjeblieft.

(Jozef leest verder:) ‘Naarmate dit proces duurt, zal de temperatuur van de zon steeds stijgen. Tegen de tijd dat de zon ongeveer eenderde van haar huidige voorraad waterstof heeft verbruikt, zal het klimaat op aarde zelfs aan de polen te heet zijn voor elke vorm van leven die wij kennen.’

Meneer, u gaat wel enigszins op de weg, maar zover komt het niet, want de zon, de aarde, onze atmosfeer in het Westen dijt uit, krijgt geestelijke uitstraling te beleven, ons groen wordt veel mooier, en de Noordpool verandert, natuurlijk. Maar dat? Zover komt het niet. Want dat zou de ondergang zijn voor dit goddelijke universum en de mens. En dat bestaat niet. Want het laatste embryo zal tot God terugkeren.

‘Nog later zullen de oceanen alleen kokend water bevatten.’

Nee meneer, nog later drogen de oceanen op. Die koken niet weg, meneer, die drogen volkomen op. Dat lost langzaam op. Waarom, meneer? Omdat ook de oceaan sterft. Het water sterft. De oceanen worden straks als een modderpoel. Het water gaat rotten. Er komt een tijd, meneer en mevrouw, dat de oceanen, over miljoenen jaren, dat de mensen op een water zijn: alles rot en stinkt op de oceaan, want Moeder Water is stervende. Vind je het niet leuk, meneer? Is dat niet beter? Want het gaat sterven. De dieren lossen op, die krijgen de ‘vleugelen’. De mens gaat naar Gene Zijde. De natuur verandert, al het leven van God gaat naar het goddelijke Al, de wateren sterven, alles ziet u veranderen.

U hebt een klein beeld gekregen, het einde der aarde, het einde der mensheid in ‘De Volkeren der Aarde’. Maar daar konden wij tienduizend pagina’s over schrijven. Wat kun je die geleerden leren? Niet zoveel.

En zo gaat het maar door. ‘Kokend water bevatten ...’ god, god. ‘...zal vernietigd worden.’

‘Met toenemende snelheid zal het zonnelichaam uitdijen totdat één voor één de dichtstbijzijnde planeten worden opgeslokt.’ Hèhèhè. ‘Eerst Mercurius, daarna Venus, dan de aarde, Mars, en volgens Hoyle waarschijnlijk de laatste planeet die dit lot zal ondergaan, hoewel hij een nog verdere uitdijning van de zon tot waar zich nu Jupiter bevindt, mogelijk acht.’

Dus die goeie, machtige, mooie zon, die we nu hebben en die al het leven uitdijning geeft en volmaking, leven, die slokt ons toch straks maar weer op. Wij krijgen wel leven, maar de mensen van straks, die hebben geen leven meer, want de zon slokt die mens op.

Waar leven wij? Mensen, wij leven onder Stalin? Bwhuh, nee. We hebben het toch goed? We hebben het toch prachtig, want de mens ... Laat dit dan mijn laatste woord wezen, meneer, maak ik er nog lekker iets leuks van, en dan gaan we naar huis. Nog maar vijf heb ik er, meneer. Nog maar vijf heb ik er. Wie moet de laatste? Wie zal het laatste woord ontvangen? Wat zal er nu komen, meneer? Wat wil ik nu zeggen? Weet u het al?

De mens in deze tijd kankert, slaat en trapt, en de mens steelt, rooft, moordt en brandsticht. Mevrouw, meneer, doe het maar, want de God is geen liefde, de God is onrechtvaardig, want Hij laat straks de planeten, de sterren, dier, mens en Moeder Natuur volkomen uit dit universum verdwijnen. Hij slokt ons op. God, de vader die slokt ons op.

Wij hebben het niet slecht, dames en heren, dat is niet voor ons, dat is ook voor de tijd, dat is voor over miljoenen tijdperken, de mens die over miljoenen jaren op aarde leeft, meneer, die wordt niet door de nazi's, en door andere dingen vermoordt of opgeslokt, maar door zon, maan en sterren. En als u daar vannacht nu een mooie droom van maakt, meneer, nou, wie weet krijgt u nog een woordje erbij, en dan danst u morgen, en vanavond al, van blijdschap de straat over, want dan zegt u tegen uzelf en uw vrouw en de kinderen: 'Kinderen, vrouwlief, we moeten blij wezen dat we tot déze eeuw behoren, en niet tot die andere gekke, die straks komt, want dan worden we bewust door de ruimte verkracht en opgegeten.'

Dames en heren, ik weet niet of u er wat aan hebt, maar ik zeg u: tot de volgende week.

En bedankt voor uw aandacht.

Gaf ik u een kleinigheidje?

(Zaal): 'Ja.'

Welja.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 9 oktober 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Is dat even lief, dames? Hé, wat een schatje. Dat zal ik meester Alcar geven vandaag.

Ik heb hier de helft van meneer Berends. Bent u hier?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

En ik zal het nog even voorlezen van het begin nog, dan weten we waar we gebleven zijn. 'Naar aanleiding van de lezing van j.l. zondagmorgen, waarin de meester ons een overzicht gaf over de lezingen van het vorige seizoen, en tevens mededeelde waar dit seizoen mee begonnen zou worden, namelijk dat de Almoeder aan haar taak zou beginnen, laten we hopen dat er vele toehoorders juist daardoor zichzelf zullen leren kennen en aan zichzelf kunnen beginnen.' En toen heb ik gezegd: wanneer wij kosmologie beleven door de meesters in Diligentia, dat wil zeggen, de opbouw van ons planetenstelsel waarin wij leven, wij leven in de ruimte, wij zweven door de ruimte, dan wil ik die planetenstelsels – dat is mij ook trouwens opgedragen om te doen, en daar leert u door – ontleden door en in de mens, want al die wetten en machten leven in de mens. En als ú dan wilt denken om die vragen te stellen, u kunt dat prachtig doen als meester Zelanus u daar een beeld geeft van universeel macrokosmisch denken voor de mens op aarde, waaraan gij nu reeds aan zijt begonnen, dan krijgt u ook een enorm beeld.

(Tot iemand in de zaal): Mevrouw, hierzo hebt u vier mooie plaatsen, vlak voor de tribune.'

(Tot iemand in de zaal): De dames gaan weer niet naast meneer zitten. Meneer, dat is verdacht, hoor.

Dan krijgen wij de ontleding voor ziel, leven, geest, gevoel, persoonlijkheid, vader- en moederschap voor onze maatschappij, want dan hebben wij daar iets aan. Weet u dat nog? Dat zei ik.

En nu begint u weer: 'Dectar was in de tempel van het oude Egypte een ingewijde, die door meditatie, op eigen kracht de wetten van de ruimte wilde leren kennen en een zekere hoogte voor dat ingewijd-zijn behaalde.'

Begrijpt u dat? Want als u nu het verschil neemt – maar dat antwoord dat komt hier nog – met nu, ja, dan zijn er alweer een tien, twintig levens volbracht. En ook weer tempel, tempel, tempel, tempel, studie, studie, studie. En dan uiteindelijk krijgt de mens zijn gevoel, zijn denken, en komen wij tot de levenswetten van God waardoor wij leven.

'Vraag: Hoe moeten wij verklaren dat Dectar in zijn volgende levens nooit

die hoogte weer heeft bereikt, en eindelijk als André-Jozef het weten van de occulte wetten weer naar voren moest ...' Nee, hier staat dat, 'als André-Jozef het weten van de occulte wetten weer naar voren bracht.' Moest brengen, kunt u erbij zeggen.

Hoe moeten wij dat verklaren, meneer Berends?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik heb het zo gezien: het astrale bewustzijn van die Dectar ...'

Noemt u het maar geestelijk bewustzijn.

(Meneer in de zaal): '... het geestelijk bewustzijn van Dectar zal eenmaal weer tot het kosmische weten moeten terugkeren.'

Moeten kómen, niet terugkeren. Want in Egypte, 'Tussen Leven en Dood', in het boek 'Tussen Leven en Dood', meneer Berends, daar hebben wij nog slechts maar contact.

De Egyptische cultuur is zo ontzagwekkend, dat wij er een faculteit van hebben gemaakt. De Egyptoloog ... Ik had in de jaren 1940, '39, nee, in '40 kwam hij bij mij, professor Schuurleer, die Egyptoloog. Hij zegt: 'En telkens en telkens komen mijn studenten bij mij en zeggen: 'Ga naar Jozef Rulof, professor, want u weet het ook niet.' En toen hadden ze mijn boek al gelezen. En telkens weer staat professor Schuurleer voor die Jozef Rulof.

En eindelijk dacht hij: nu ga ik die knaap eens bezoeken. Hij was niet lekker. Ik zeg: 'Kom binnen.' Ik zeg: 'Dag professor.'

Toen zegt hij: 'Kent u mij?'

Ik zeg: 'Meneer, ik heb u nog nooit gezien, maar u bent het.'

Hij zegt: 'Ja, ik ben het.'

Ik zeg: 'Ga zitten. Wat is er?'

Hij zegt: 'Ik ben niet lekker. Men zegt dat u alles weet.'

Ik zeg: 'Ja, uw zenuwen zijn een beetje in de war.' Ik zeg: 'Die Egyptische stof, die mummies die lopen u achterna.'

Hij zegt: 'Maar, geef mij dan maar een krachtje van u.'

Ik behandel hem. Hij gaat heerlijk zitten als een klein kind. Ik zeg: 'Nu moet uw geleerdheid maar eens even aan de kant.'

'Doe ik ook.'

En hij was een bijzonder mooi, gevoelig mens. Net een klein kind. Toen wij klaar waren begon hij te praten. Mijn patiënten die kwamen, ik zeg: 'Professor, u gaat eruit.'

Hij zegt: 'Dat doe ik ook.' Hij weg.

Maar precies op tijd, geen minuut te vroeg en te laat stond de professor om half vier voor me. 'Gaan we direct praten?'

Ik zeg: 'Wij gaan praten.'

Het was al lekker koud, bij dat kachteltje zo, hij op de hurkies en ik. Ik zeg:

‘Die baksillen ...’

Hij zegt: ‘Dat moet jij niet zeggen, je bent veel te ruim, dat heet bacil.’

Ik zeg: ‘Bedankt, professor.’ Ik zeg: ‘Aan de garage gaf ik een jongen een kwartje.’ Want toen zei ik ... Toen vroeg hij mij: ‘Baas, waar bent u naartoe gegaan?’ Dat hoort u, die Willem daarzo, in ‘Jeus III’.

Ik zeg: ‘Naar Diligentia, daar gaven ze een résietal.’

Toen zegt hij: ‘Baas, dat heet recital.’ Een jongen van veertien.

Ik zeg: ‘Hier heb je een kwartje. Bedankt.’ Ik zeg: ‘Ik kom uit de klei, wil ik wel weten.’

Maar ik ga eens luisteren.

En toen zei meester Alcar al: ‘Luister, luister, luister toch, dan hoef ik het niet te doen; vanbuiten. Vanbinnen, dat is mijn werk.’

(Tot mensen in de zaal): Ga zitten, dames, heren.

Goed, wij kwamen tot de Egyptologie. En toen moest hij kleur bekennen, dat hij dat allemaal niet wist. Hij zegt: ‘Vier jaar lang praten ze me gek. Was ik maar gekomen.’ Op een avond, op een middag komt hij, en zegt: ‘Vanacht had ik een machtig visioen.’

Ik zeg: ‘Vertel op.’

Hij zegt: ‘Zó stond ik in Egypte. Ik ben een Egyptenaar, want ik heb me daar zelf gezien’, zegt hij.

Ik zeg: ‘Dat kan.’

Hij zegt: ‘Ik stond daar als een reus, zo hoog als de kosmos, en ik hield de Italianen tegen. En ze kwamen niet verder.’

Ik zeg: ‘Zo.’ Ik zeg: ‘Nu heb ik géén visioen. Ik ben momenteel niet in contact. Maar nu zet ik onmiddellijk mijn eigen visioen ertegen. Een voor-spelling voor je, een profetie.’ Ik zeg: ‘Ik ben momenteel Duitsland, en ik ren je allemaal ondersteboven. En dat gebeurt straks.’

Toen zegt hij: ‘Dan is mijn visioen natuurlijk geen cent meer waard.’

Ik zeg: ‘Nee, dat zijn je eigen gedachten.’

Meneer, mevrouw, na zes weken kwamen de Duitsers. En toen ging professor Schuurleer met zijn Egypte ondersteboven. En toen zegt hij: ‘Goh, goh, goh, goh, wist de wereld maar wat jij weet. Dat zei jij.’

Ik zeg: ‘Ja.’ Ik zeg: ‘Omdat ik ‘De Volkeren der Aarde’ klaar heb.’ Ziet u? Het is gebeurd.

We hebben gepraat en gepraat, zes maandenlang. Hij was allang beter, hij zegt: ‘Mag ik dan komen, dan betaal ik dat uurtje wel. Alleen om te praten.’

Ik zeg: ‘Kom jij maar.’

Zijn dochter kwam, net zo verlangend als hij. Hij zegt: ‘Ik heb meer eenheid met mijn kind dan mijn vrouw, dan met de hele universiteit, want de ziel, de mens die openstaat, die wil leren denken, dat is een machtig concert,

als je dat tezamen door het woord kunt beleven.' Hij zegt: 'En dan horen en voelen we de stilte van de ruimte. Niet, kind?'

'Ja pap.'

Ik denk: Wat een mooie mensen zijn dat.

Ik heb hem dolgepraat. Hij zegt: 'Dat ga ik allemaal uitspelen op de universiteit en als ze dan allemaal ook dol zijn, mijn collega's, dan zeg ik wie mijn leermeester is.' En die kans heeft hij niet gekregen, want acht maanden daarna lag meneer in het kistje.

Ik zeg: 'Denk erom, als je dat doen wilt, moet je vlug wezen.'

Hij zegt: 'Ga ik dood?'

Ik zeg: 'Dood is er toch niet voor jou?'

'Nee, maar', zegt hij, 'dan moet ... Meen je het?'

Ik zeg: 'Zoek het zelf uit.'

Maar drie weken daarna, plotseling was meneer foetsie. Daarna kwam hij terug bij mij. Nog geen vijf dagen later, meneer, mevrouw, bracht meester Alcar hem bij mij, en toen zat hij op mijn stoel en naast mij met de hand om mij heen. Hij zegt: 'Ik mag even beleven hoe jij je boeken schrijft door de geest. Want ik ben er.' Net als die Rozanov waar ik u van vertelde. Moet u nog meer bewijzen?

Honderdduizend bewijzen hebt u door 'Jeus III'. Leer denken. Schuurleer leeft nóg. Vanmiddag zag ik hem nog.

'Het gaat goed, hè?'

Ik zeg: 'Het gaat best.' Ik zeg: 'Wat doe jij tegenwoordig?'

Hij zegt: 'Moet jij eens kijken.' Toen zat hij op Mars te prutsen. 'Ik heb een glij gemaakt', zegt hij, 'van Saturnus. De ring van Saturnus ken ik nu. Dat is meer waard dan Egyptologie, om die mummies te doorgronden. Ik glij naar beneden, en met mij honderd miljoenen, en dan vliegen we zo, als die Saturnus een beetje zwenkt, zo naar Jupiter, Venus en Uranus.' Hij zegt: 'Het uiteindelijke leeft in mijn hart en in mijn bewustzijn. Hoe vind je het, Jozef?'

Ik zeg: 'Enorm.' Ik zeg: 'Maar ik kan het ook. Ik heb die roets ook al eens gemaakt.' Een roets, zo achter elkaar. Weet u wel? Zo mannen, de beentjes vooruit, mannen en vrouwen, met zo'n honderdduizend achter elkaar, en dan maar op onze zitjes, zomaar om die Saturnus heen roetsen. Dat is het spel van de ruimte.

Ja, daar zitten ze nu. Dat is nog mooier, meneer, dan een kermistent. Schaukelen. Nietwaor, Bernard? Wij gaon vanaovond naor de kinomato-graaf, dames en heren. En dit is ook een cinematograaf, dit, dit alles. Met de lichtbeeldjes van Onze-Lieve-Heer. Ziet u?

En toen kwamen we vanzelf bij die Dectar, bij 'Tussen Leven en Dood'. Dat boek at hij, heeft hij twintigmaal gelezen. Kon ik ... En die Dectar die

ging maar weer verder. En toen heette hij weer anders, en weer anders, en weer anders. En toen kwam dan uiteindelijk het Westen, Crisje. Want als Dectar kwam ik in Crisje, en niet als André. Voelt u dat? Dectar was de gevoelsmens. Ik was er honderdduizenden, miljoenen net even voor. Dat krijgt u in 'Het Ontstaan van het Heelal'. Voor deze eeuw. Ik had net het gevoel, een grammetje niet eens, een miljoenste gram, een miljoenste kracht maar in mij om uiteindelijk toch niet te bezwijken – leert u nu door 'Jeus III' kennen – om net eventjes niet in elkaar te zakken. En niet van het dak af te springen, en me niet kapot te maken, omdat de ruimte sprak. Zon, maan, sterren, het leven van God was pratende. En had ik net iets – voldoende – meer dan die andere miljoenen, die onder de eerste sfeer leefden? Nee, die nog naar de aarde moesten om nog een leven te beleven. Voel je dat?

En daarna kwamen wij in Engeland, en gingen we door, toen waren we aan Gene Zijde, en toen werd ik bewust voor dít geboren. Nu kan ik u, toen dat gevoel bewust werd ... Nu komt er iets moois, en daar kunt u aan beleven, mensen, dat ge uw eigen uitdijning in handen hebt. En dat is kosmologie. Ik hamer er altijd op – als u het zelf niet wilt, u moet het zelf maar uitzoeken – u kunt krijgen wat ik bezit. En dat is ontzagwekkend! Dat is een geluk, mensen, en een liefde en een ruimte en een persoonlijkheid. Ik krijg van alles maar geluk. Ik maak ook van alles ruimte, rust, vrede, geluk.

En als u maar één verkeerde gedachte aan de mens geeft, aan uw vrouw, en aan uw man, en u wilt ze niet begrijpen, dan staat u ook voor een volslagen duisternis en een dood punt, hoe ver of u ook bent. En u krijgt het niet. Hier moet je altijd alles kunnen opvangen, het pak slaag, uw rammel, uw beroddeling, de kletspraat van de wereld. Want wat kan het u schelen, u bént niet te vermoorden. U moet alles kunnen opvangen en dan eerst ga je beleven en voelen wat de Christus, de Messias, in Golgotha, tijdens Zijn reis heeft gewild en heeft beleefd. En dán gaat uw hart naar buiten, uw bloed loopt weg.

Dat kleine gevoel toen ik in het schemerland aankwam, en Van Dyck, toen de zuster bij me kwam, dat is zo werkelijk alsof het nu gebeurt, dat is allemaal beleefd. 'U bent gestorven op aarde.' Ik zeg: 'Laat me niet lachen.' Want je mankeert niets. U praat zo. U hebt uw eigen pak nog aan, dames. Alleen het permanentje is eruit. Uw nylons zijn weg. Uw schoentjes. Als een verdronken kat, neem me niet kwalijk, kunt gij uzelf daar zien. En de heren, behoef ik helemaal niet over te praten, want die zien er akelig uit. Nog veel erger. Heren. Dames, u wint het natuurlijk weer. Want naar uw gevoel, bewustzijn, handelen, denken, is dat uw licht, uw leven, uw wereld. Uw wereld, uw ruimte. En denk je maar even verkeerd, dan kun je absoluut niet in het harmonische licht zijn, in die ruimtelijke rechtvaardigheid, wetgevende machten en krachten, denken en leven; want u bent niet in het harmonische

eenzijn voor die gedachte. Zoals God Zijn eigen leven door de universums, door de mens heeft vergeestelijkt en verstoffelijkt. Dat werden planeten. Dat is de mens geworden. Dat is Moeder Natuur en dat is het dier.

Toen kwam de zuster en zegt: 'Hebt gij uw moeder hier?'

Ik zeg: 'Mijn moeder hier?'

'Ja, moeder is hier.'

Maar moeder en vader die moesten naar de aarde terug, die konden ze niet vinden. Toen zagen ze in mijn aura dat die moeder en vader niet in het hiernamaals leefden. Die vraag die ligt hier ook al onder. Ze zagen in mijn toestand, dat die ouders van mij ... het directe contact, want mijn aura kreeg ik als lichamelijke aura van vader en moeder. Is dat duidelijk? Dus daarin zag de bewuste geest daarzo, die meester, dat mijn ouders alweer terug ... nog leefden in de wereld van het onbewuste. Misschien zitten ze nu wel op de troon van Rusland. Dat mag Joost weten. Waar zullen ze leven? Interesseert mij geen cent.

Wat hard, hè?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Wat hard wordt het voor de gewone mens van de straat. Als je zegt: 'Ja, kijk eens hier, mensen, u scheidt nu wel op met uw vrouw en uw man, en u bent rijk, maar dat is maar geleend goed.' Dat hebben meer kosmisch bewusten gezegd. En dat is zo. Zei Christus ook. 'Wat gij vandaag bezit, behoort u morgen niet meer toe.'

En zo gaat het met de ganse wereld, de ganse mensheid, alles wat u hebt. De Titiaans die konden hun kunst, hun gevoel ... Rembrandt, Van Dyck, Beethoven, Bach, Wagner konden hun gevoel meenemen, maar hun kunst niet. Voel je dat? Alles blijft op aarde.

En toen ik daar wakker werd, ik zeg: 'Ja, maar ik heb mijn vriend, die is gestorven.' En dat was Anthony van Dyck. En u leest het, hij kon daar zo tussen de struikjes door, door de palmboompjes ... maar hele mooie boom-pjes zijn dat, met bloemetjes eraan, en stil, en de vogeltjes zongen. Hij had al tien vogeltjes naar me toegestuurd. Ik denk: Wat moeten die mooie beestjes toch daarzo? Ik zat daar op zo'n mooi rustbed. Je kunt daar ook rustbedden beleven, want je ligt in Moeder Natuur, een donzen bed van kracht en energie. En die vogeltjes die sjilpten, en fluiten: dat was hij, hij had ze al naar me toegestuurd.

En daar staan we. En toen begonnen wij aan het onderzoek. Eerst mijn dood. Toen mijn levens, vijf, zes, zeven terug. De laatste als astronoom, waardoor ik me te pletter liep. Maar al die astronomen vangen we momenteel op. Want de Galilei's die hebben geleefd, die leven nu achter de kist verder en zijn ruimtelijk bewust. Wij klampten ons onmiddellijk aan Galilei vast en

zeggen: 'Wijs ons de weg. Hoe heeft God dit alles geschapen?' Toen terug naar het ontstaan, het eerste begin, waar we zondag mee beginnen, over drie, vier weken natuurlijk, want u krijgt nog eerst in Diligentia de inleiding. En dat heeft honderdvijftig jaar geduurd. Honderdvijftig jaar. Altijd maar reizen. Dus ik ken de reizen aan Gene Zijde. Voordat ik hier kwam, was ik er. Toen bereikten we daardoor, door het vechten, door het denken, door de mensen te helpen, bereikten we de eerste sfeer, in honderdvijftig jaar. En in die tijd het verlangen, het verlangen op te bouwen, het ontzagwekkende verlangen, het uitschreeuwen, het bloed zetten we dadelijk in om de mens dit te geven, want de mensheid op aarde is onbewust en leeft in de chaos, en weten niet dat wij leven.

Dat ontzagwekkende verlangen van Mozes toen hij daar kwam – wie is Mozes? Niemand weet het – en die in een moeder kroop, in de baarmoeder afdaalde, in die machtige tempel voor de wedergeboorte, naast het eitje zich neerlegde. En na drie maanden werd hij er volkomen uitgedrukt, en leefde hij ernaast. Want die cel van die moeder was voor een ander, niet voor Mozes. Dat hebt u toch gelezen? Stond je daar niet even bij te schreien? Moest nou de psychologie, de faculteit, psycholoog mij eens horen, en moeten ze straks aanvaarden dat het allemaal mogelijk is. Dat is God. Wie zijn we dán? Wie zijn we dan?

En welk geluk krijgt nu de mens? En dat beleefde Dectar. Maar toen heette ik Dennis Lefton, toen was ik een Engelsman.

Toen in Amerika mijn eerste lezing kwam, toen zeiden ze daar tegen mijn broer, nou ja, dat is heel eenvoudig: 'Hoeveel jaar leef jij hier, Antoon?'

Toen zei die: 'Zestien, zeventien, achttien.'

'Nou', zegt hij, 'dan kun je het Engels niet wat je broer net gepraat heeft.'

En ik had maar een paar van die prullige woordjes uit het boek moeten nemen. Meester Zelanus zegt: 'Ik haal het er straks wel weer uit.' 'Don't you think ...' En ik kreeg een aardappel in mijn keel. Hoe vond u het? Net als die echte Engelsen. Met zo'n pruillip, nietwaar, meneer? Echt, echt, echt dat oude. Nou. Ik denk: Hoe bestaat het!

Toen zegt mijn broer: 'Heb jij dan helemaal geen zenuwen in je lichaam zitten?' Want ik was een kwartier voor de lezing in slaap gevallen. Het was er zo lekker rustig. Ik dacht niet aan Amerika. En ook niet dat ik een lezing moest geven 'about reincarnation'. Ik denk, ik zat in zo'n hoek, ik denk: goh. U had het moeten zien. En ik denk: Leuk, ik ga in het hoekje zitten. En in ene keer doezelde ik in.

Toen komt mijn broer, toen zegt hij: 'Mijn god, die zit te maffen. En je moet opkomen!'

Ik zeg: 'Waar opkomen? Voor wie?' Ik zeg: 'Verroest, ja, ik ben in Ame-

rika. Ik moet een lezing geven, in het Amerikaans. Dat is waar ook.'

Nou, ik de bühne op. En daar stond ik. En toen begonnen we. 'My sisters and my brothers ...' Hoe bestaat het, ik vergeet het nooit. 'First of all ...' Meneer, ik klets niet vanavond bij u. Maar toen kwam die aardappel naar boven uit het verleden. En toen had meester Zelanus iets in dat slaapje daar, wat ik maar zo beleefde, had hij in dat slaapje, mijn gevoelsleven en persoonlijkheid teruggevoerd tot eventjes maar een paar honderd jaar terug naar Engeland. En daaruit putte hij zijn Engels.

En dat is waar, mensen.

Toen meester Alcar schreef, en mij meenam naar zijn huis waar hij schilderde, en toen ik bij hem kwam, in die tijd dat ik ... Hij zegt: 'De bewijzen zul je beleven.' Hij zegt: 'Je gaat mee en je zult het straks zien.' Toen hadden we die reis gemaakt voor 'Het Ontstaan van het Heelal', het derde deel, tweede deel. Toen kom ik terug, en ik liep maar, ik was in die tijd van Dennis Lefton, van die Engelsman, leefde ik weer, en ik liep daar 's morgens in huis te draaien zo, hè. Ik zeg: 'I like to have a nice horse.' Want ik was altijd een paardrijder, ik had eigen paarden. En ik wou een wijntje hebben in ene keer. En het pak wat ik had dat deugde niet. Ik moest iets anders hebben. Toen zegt die andere helft van mij: 'Nu wordt het mooi.' Ik zeg: 'Ja. Maar als ik even terugdenk', ik zeg, 'dan ben ik het volkomen.'

Ik heb nergens erg in, meneer, mevrouw. Waardoor kunt u niet beïnvloed worden? Dus wat een wetten, wat voor levens, wat voor een psychologie beleef je? Ik zat de hele dag hier maar te klungelen aan die kin van me.

Ze zegt: 'Wat zit je toch, het is al helemaal rood?'

Ik zeg: 'Die sik hier, dat sikje dat zit me in de weg.' Want ik had weer de jeuk zoals de moeder die voelde in 'Maskers en Mensen'. Toen zegt ze: 'Dokter, u vindt het misschien gek, maar toen ik mijn kind droeg toen had ik hier jeuk op mijn kin. En toen zei ik tegen mijn man: 'We krijgen een jongen', en het wás een jongen.' En toen zegt Frederik: 'Wist die vrouw, wist dat kind reeds in die moeder', en zover gaat het, dames en heren, 'wist dat kind reeds in de moeder waar je de scheermesjes kunt kopen als je oud bent?'

Kosmologie, mensen.

Maar waar kreeg Dectar dat alles vandaan? Als Dectar werd ik geboren, meneer. Dat was het gevoelspunt, de kracht, de wereld voor meester Alcar, want dat hebben ze nagegaan, en dat hebben ze kunnen volgen: die is klaar. En toen we dan aan Gene Zijde kwamen en ons gereedmaakten voor de macrokosmos, was het tot die toestand, toen ging het zo ver, hij had alles alleen maar weer open te maken, en voor de dag te brengen. Anders was ik al in 's-Heerenberg bezwaken, meneer. Nee?

Dus daaruit put André, nee, Jozef Rulof zijn kracht. Jozef Rulof die loste

op, we hebben Jeus gekregen, Jozef, André, Dectar. Vier persoonlijkheden.

Maar die hebt u ook, meneer, mevrouw. Vandaag heet u wel Mientje of Anneke, maar over veertien dagen hebt u plotseling van die gekke allures, en dan begrijpt uw man u niet meer want dan is het: mevrouw Anna. (Jozef praat deftig.) Dan zegt ze: 'Ik wil iets anders.' Dan komt er iets hoogs, iets van adel komt er voor de dag.

En dan zeg je: 'Zeg, hoe kom jij aan die gekke gedachten?'

'Centjes!'

En als de man me dan niet begrijpt en zij begrijpt het niet, dan komt dat nog sterker tot bewustzijn, en dan krijgen we ruzie. Dan zegt ze: 'Ga weg, gierigaard.' En als de vrouw niet sterk in haar liefde is voor het huisgezin, dan kijkt ze naar de ander die wel centjes heeft. En dan zeggen wij: 'Wat een mirakel, of een merakel is dat. Ze loopt zomaar weg.' Meneer, maar het kan haar verleden zijn. Want ze begrijpt zichzelf niet.

Nu zul je wel denken: Die praat alles goed. Maar zo diep is de mens.

Nog iets?

(Meneer in de zaal): 'De maatschappij wil zoiets nog niet aanvaarden.'

De maatschappij kan het toch ook niet aanvaarden.

(Meneer in de zaal): 'Nee, natuurlijk niet.'

De psycholoog zegt: 'De mens is voor het eerst op aarde. Als een kind geboren wordt, is dat voor het eerst. Want God maakt nog altijd nieuwe zieltjes.'

De psycholoog staat machteloos en kan de wedergeboorte niet aanvaarden. Zo arm en naïef en bekrompen is de mensheid, meneer, is de faculteit psychologie en godgeleerdheid. Nou?

'Hoe moeten wij verklaren dat Dectar in zijn volgende levens nooit die hoogte weer heeft bereikt en eindelijk als André, Jozef, het weten van de occulte wetten naar voren kwam?' Dat weet u nu. 'Toen André zijn reis naar het universum beleefd had en weer in zijn stoffichaam terugkeerde, André, voelde hij zich ouder worden doordat hij de goddelijke ziel beleefd had. Betekent dit ouder geworden, bewuster geworden, dus weten. Is dat juist?'

Meneer Berends, dit is het weten. U bent al stokoud geworden voor de naïeve onbewuste maatschappij. U allemaal. Als u de boeken had gelezen dan bent u al, dan stijgt u boven het bewustzijn van de hele mensheid uit, dan komt u al in een ontzaglijke wereld terecht. Want u weet enorm veel. Ik heb verleden gezegd: jullie leren niks. Maar ik moet wel aanvaarden. Telkens hoor je weer dit, en telkens hoor je die mens weer, en dan denk ik: Mijn god, hoe komen ze daaraan? Hoe komen ze aan die wijsheid? En dan is het van mij. Hij zegt: 'Ik heb het daar eventjes een verteld.'

En dat is waar. Indien wij wilden, indien de meesters dat wilden, dan kon

je mannen en vrouwen over de wereld sturen als profeten naar de mens die onder u staat. Hou daar rekening mee. Kom je tot de goddelijke wijsbegeerte, of tot een ingewijde, of tot een andere priester, die zou jullie wel eventjes ondersteboven slaan door zijn weten en voelen en denken. Maar u zou hem toch heel ver kunnen opvangen. U kunt miljoenen mensen opvangen en daarvoor meester zijn. Dat garandeer ik u. Speel het maar uit.

U moet eens, zei ik u verleden – maar u doet het toch niet, of doet u het soms? – hand in hand naast elkaar zitten, in de lichtjes van uw ogen kijken, en dan zeggen: ‘Vrouw ...’ Als je tenminste met elkaar bent. Als je alleen bent dan zoekt u het maar ergens anders natuurlijk, komt u maar bij mij. Dan sta je voor de deur en dan moet je weer weg, helaas. Maar dan zegt hij: ‘Vrouw, wat weten wij nu allemaal?’

‘Ja, man’, ‘we weten dit, we weten dat, we weten zus, we weten zo.’

Moet je eens kijken wat een lijst of dat wordt. Ongelofelijk, meneer. U moet eens andere boeken lezen. U moet eens naar andere mensen gaan die wat zeggen. En dan kunt u het verschil zien. Ik vertelde u verleden week: ik ben het zelf gaan doen. Mijn hemel, mijn hemel, mijn hemel, ik stik daar natuurlijk, ik hou het niet uit. Want ik moet te lang op een geestelijk waarachtig woordje wachten. En hier smijt ik de hele avond met goddelijk bewustzijn.

En dan hou je het niet uit.

U schrijft hier nog: ‘Wat betekent, het Albelevan moet nog verstoffelijkt worden? En, de reïncarnatie moet nog verstoffelijkt worden?’

Ja meneer, het Albelevan moeten wij vergeestelijken en verstoffelijken. Het is al gereed. Houd daar rekening mee. U kunt het Albewustzijn als stoffelijke wereld beleven. Heb ik gezien. Hoe is de Vierde Kosmische Levensgraad, een universum, door dit universum ontstaan? De andere schiep weer nieuw. Moet toch, u bent momenteel nog niet in het Al hier; want als u werkelijke liefde bezit, beleven kunt, en u zoudt achter de kist zijn straks in de eerste en tweede sfeer, dat is nog geen goddelijk Al. Want daar liggen ook nog mensen die ziek zijn en uit moeten rusten – en in het Al rust de mens niet meer – die doodgeslagen zijn door hun levens en al mediterende neerliggen om dat alles wat ze daar eventjes in een korte tijd hebben moeten opvangen, door hun meesters gekregen hebben, te verwerken. Maar waar het ons om gaat is dit: Jeus werd Jozef. De stadse, nietwaar? En elke aanraking ... Hooft u straks in de kosmologie, zegt André tegen Jeus: ‘Toen jij voetbalde, Jeus’, zegt hij, Jozef hebben we nu niet mee te maken, die heeft in de stad hier te doen, ‘toen jij voetbalde, zag jij toen dat het bij ons op de zolder, toen Teun daar met lucifers aan het spelen was, dat het daar brandde? Of was ik dat?’

Toen zegt Jeus tegen André: ‘Hèt het bij ons op de zolder gebrand?’

Toen zegt hij: ‘O, dat weet je niet. Dat was mijn leven, mijn aanraking.’

‘Wie van ons twee, Jeus, vond dat geld in het bos? Jij?’

Toen zegt Jeus ...

‘Ik ging naar de kermis’, zegt André, ‘met de guldens en de kwartjes die ik had.’

Toen zegt hij: ‘Heb jij dan geld gevonden in het bos?’

Toen zegt André, in de Kosmologie, mensen, houd daar rekening mee: ‘Jeus, dat was de aanraking voor onze nieuwe persoonlijkheid. Je hebt er wel mee te maken, maar ik zou dat worden, André-Dectar, nu. En Jozef, de stadse, die moet dat allemaal opvangen, en verwerken.’ Hij zegt: ‘Wij moeten weleens ...’ Als u straks de Kosmologie leest, meneer, daar zijn duizend boeken over te schrijven. Hij zegt: ‘Wij moeten wel een beetje rekening houden met die Jozef. Als jij eens wat centjes hebt’, zegt hij tegen Jeus, ‘versnoep het dan niet, en laat hém dat sigaretje roken. Want hĳ is begonnen om niet meer te roken zodat de meesters konden tekenen, konden krabbelen met een potloodje.’ Ik heb niet alleen radijsjes en brood gegeten, maar ik heb mijn centje die ik had, gegeven. Ik rookte niet meer. Omdat ik het niet wilde? Nee, omdat ik het niet had. Want die centjes waren voor de meesters.

Als ik met een rijke graaf naar buiten moest, met de mensen, en we kregen vijf gulden, mensen, zo: ‘Chauffeur, neemt u ook maar een dinner.’

‘Ja meneer.’ En dan kocht ik een stuk worst met een broodje, en de rest was voor potloodjes. Voor dĳt wilde ik hongeren, meneer, mevrouw. Want hoe meer u hongert ... u hoeft het niet te doen, maar de wil toont dat er werkelijk karakter in u leeft om van uzelf iets te maken. Het fanatistische gevoel om te willen dienen, om iets van uzelf te zijn, dat de mens kan zeggen: ‘Dat is toch een pracht van een mens, dat is een vrouw om te stelen.’ Dan hoeft je ze nog niet te hebben. ‘Maar dat is een man waar je van kunt houden.’ Want zeggen dat de mensen niet: ‘Dat is een mooie vent?’

Een oude man loopt in de straat, meneer, zeggen ze: ‘Dat is een pracht ... Moet je die goeie oude ziel eens zien?’

Ik zeg: ‘Ja, daar heb je nou iets.’

‘Zie, dat volgt, dat loopt u vanzelf vooruit.’

Als u weten wilt dat u ontwikkelt, meneer, óf u ontwikkelt, mevrouw, moet u het nooit aan uzelf gaan vragen. Maar moet u afwachten, heb ik ook beleefd, totdat de mens vanbuiten zegt: ‘Zo en zo.’ Dat komt naar u toe.

Toen we de eerste diagnose moesten stellen voor het genezen, zei meester Alcar: ‘Vraag om niets en maak geen reclame. Maar over vijf jaar krijgen we onze eigen woorden terug.’ Maar toen had ik al zoveel mensen, want de mensen brachten mijn woorden terug, mijn praten, mijn denken, mijn handelen. En dan maar één foutje, meneer, van mijnerzijds, en al die mensen waren weer overboord geweest. Eén verkeerde gedachte van de magnetiseur. Ik zeg:

‘Ik kan van u een genezer maken. Ja meneer. Als ik zie dat u in de geest en uw gevoelsleven onfeilbaar liefde bent, ‘bent u het’, zei Christus.’ En dan bent u het, zijn we het. En dan kan een hond en een kat genezen. Mannen willen liefde beleven, mannen willen een karakter opbouwen, mannen willen goed zijn; klungels zijn het nog.

Ja, sla er mij maar af hierzo. Ik zal het u bewijzen. Want het woord dat de mens zegt, is zijn gevoel en persoonlijkheid, en als je daarnaar luistert, je hoort een jaar, twee jaar, drie jaar, vier jaar hoor je ze mooi praten, en dan in ene keer is het gebeurd. Net efkes te veel. Bezwijken ze. En, meneer, en dan kunt u wel zeggen: ‘Het is maar een kleinigheidje, het is dit’, maar uw ganse persoonlijkheid is weg. U moet weer vier, vijf jaar wachten – moet u horen hoe dat leven uitdijt, maar ons verkeerde ook – totdat we weer kunnen bewijzen dat we op dat ogenblik blijven staan, en níét bezwijken. Is dat zo? En eerst dan is het ons bezit geworden. Heb ik aan Gene Zijde gezien. Niet leuk? Moeilijk, hè?

Meneer, ik heb de mooiste, machtigste mensen ontmoet, hebben mij nooit niks gedaan. Maar om die ganse kleine prutsdingen te kunnen overwinnen, weet ik dat ik een leven moet wachten, want ik kan ze nooit meer – zoals ik ze liefheb gehad, hou ik nog – maar ik kan ze nooit meer aanvaarden. Waarom niet? Want het leven is ervoor nodig, zestig, zeventig, tachtig jaar, om zo’n klein pruts verkeerd karaktertrekje, te bewijzen dat het geestelijke fundament er ligt. En als u weer bezwijkt, en we zeggen: ‘Stik.’ Ja, ja. Als je het niet meent geeft het niet. Maar, o wee, als die persoonlijkheid spreekt. We zeggen weleens meer dingen.

Ik klamp me altijd maar vast aan ‘de droedels’. Want dat begrijpen ze niet en het zegt toch ook alles. Eerlijk is eerlijk. De mooiste mensen die heb ik uitgekafferd. Ik zeg: ‘Meneer, de ‘droedels.’

Toen zegt hij: ‘Wat is dat?’

Ik zeg: ‘Zoek dat zelf uit. Ik zeg niks.’

Er was eens een boer, die had twee kippen, een witte en een ...

Meneer Berends, gaat u zelf maar door.

(Meneer in de zaal): ‘Een zwarte.’

Nee, ik lust geen zwarte.

Maar hier heeft u nog een lelijk kaartje. Ik zal de dames van dit jaar eens echt onder het hart porren. En de heren ook. Ik zal van de heren iets moois maken. Ik zal van de mens zoiets moois maken dat de buurman zegt: ‘Vrouw, wat is er met u aan de hand?’

En als je dan zo tegen je buurman, ontmoet, en zegt: ‘Dag, meneer.’

‘Dag, meneer.’

Dan zegt hij beneden zo: ‘Die vent boven is gek.’ Hij zegt: ‘De beleefdheid

kijkt je de deur uit hierzo.'

Maar veronderstel dat u dat allemaal kunt opvangen. En dat moest ik doen. Moest ik kunnen. 'Er mocht niemand zijn', zegt meester Alcar, 'die van jou iets te zeggen heeft.' En er is toch wel wat modder over me hoofd gegaan, meneer. Zoiets fantastisch, dat ik op straat stond te lachen, net toen prins Bernard binnen werd gehaald, en met Juliaantje zich ging verloven, stond ik op de Groenmarkt. En mensen, een lawaai, en ik was net met het heelal bezig, en ik hoorde mijn meester en ik keek naar de ruimte, ik zag van dat hele gedoe op straat niets. En ineens hoorde ik: 'André, wat doe je?' Toen stond ik bijna midden in het lawaai en ik trok ook mee, zonder dat ik er erg in had. Ik zeg: 'Hebben ze me toch nog te pakken.'

Ik wist niet eens meer dat ik hier leefde. Ik liep maar te dromen. Dromende naar de ruimte, verijling. En ach, ach, ach, meneer, als u eens mee had kunnen gaan zo. En dan toch op straat staan, zo, zo stond ik op de Groenmarkt. Zo begon ik te kijken, en in ene keer loste ik op, en: 'Ach, ach, wat is het toch prachtig, hè?' En iedereen die denkt: Die man heeft ook geluk van dit hier, hè? Ik had bijna een anjer in mijn jas gehad. Ja, maar dat hoort niet in dié tijd, meneer, maar dat hoort bij deze tijd.

Ik heb hier: 'Geachte heer Rulof, is het mogelijk dat iemand die een ander heeft gedood toch bij het overgaan naar het hiernamaals afstemming heeft op de eerste sfeer van licht?'

Goeie genade, mevrouw Zwaantje, zuster Zwaantje, weet u dat niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik kan het me niet voorstellen ...'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik kan het me niet indenken.'

Wat kunt u zich niet indenken?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat je dan toch nog een eeuwig leven hebt.'

Heb ik hier niet honderdduizendmaal over gepraat? U wordt toch niet oud, hè?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik ben oud.'

U bent niet oud. Wie is er oud? Tachtig, negentig jaar, dame, dat is geen oud-zijn. Er bestaat in de ruimte geen oud-zijn. Uw lichaampje, uw organisme, uw tempeltje wordt een beetje griezelig. Griezelig, ook niet eens.

Maar wist u dat niet? Wist u dat niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Nou, dan hoeft ik u ook niet over de wereld te sturen.

(Mevrouw zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik ga ook nog niet.'

Als u dat niet weet, dan hebben we nog geen profeten onder ons. Want u

hebt al heel wat gehoord.

Dame, dat kan niet. En waarom niet? Als de moord waarlijk overgang betekent door de mens en voor de mens, zoals u in de 'Kringloop der Ziel' hebt gelezen, dan kan het zijn dat een moord zelfs dit wegdrukt en de mens net voor zijn tijd, vier uur, of vijftien uur, of vier weken, of twintig dagen, twee jaar ... Dan zit u, dan hebt u die moord begaan, maar dan zit de mens in zijn wereld en moet terug, maar u moet dat goedmaken voor twintig dagen, of vier weken ook nog.

Maar de eerste sfeer, dame, die ligt nog ... dat is een heel andere wereld. Ik zei net, dat is de wereld van harmonie, van goddelijk, geestelijk eenzijn. Hoe willen we daar nu met worstelende handen binnentreden? Met klei aan onze voeten?

Er komt een mens daar met een mooi wit laken aan en zit als een slager onder het bloed, en toen zei iemand daarboven: 'Waar wil jij heen, vriend?'

Hij zegt: 'Ik wil de Christus zien.'

Toen zegt hij: 'Is dat door de varkens die je hebt geslacht?'

Hij zegt: 'Nee, ik heb allemaal mensen afgeslacht. En ik heb het in Zijn naam gedaan, want ze wilden niet naar Hem luisteren.'

En weet u wie dat was, zei meester Alcar tegen mij? Dat raadt u nooit. En die slager kwam er. Een menselijke afslachter. Nou? Wie denkt u?

(Iemand in de zaal): 'Hitler.'

Ach, Adolf Hitler. Moet je weer die goeie Adolf hebben (zie artikel 'Hitler' op rulof.nl). Heeft hij nog niet genoeg op zijn dak? Nee, Adolf was het niet.

Wie denkt u dat het was?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

(Mevrouw in de zaal): 'Een paus.'

Dat was waarachtig een paus van Rome. Want hij had duizenden en duizenden mensen op de brandstapel gesmeten die een geestelijk gedichtje met een geestelijke inspiratie aan de mensheid doorgaven. Want de mens die door Rome is gebrandstapeld, vergeet het nooit, die lopen allemaal met kruisjes voor hun hoofd.

Frederik van Eeden die zei toen hij bij mij kwam, hij zegt: 'Ik ben ook gebrandstapeld, en nu ga ik ze allemaal na, één voor één. Ik weet precies waar ze leven.'

De ganse goeie goddelijke rest, meneer en mevrouw, zit nog te schreeuwen in het land van haat en duisternis. Want er is er nog niet één die waarachtig de goddelijke Alwetten heeft kunnen vertegenwoordigen. Want dood is dood? Nee meneer, de verdoemdheid staat boven hun graad. En als u over verdoemdheid praat, dame, kunt u God niet zijn, want God verdoemt niet. En omdat u verkeerd denkt, en omdat u dat de wereld instuurt, en de ont-

wikkeling en de smart van de mens tegenhoudt ... Want er zijn massa's mensen die door uw verdoemdheid godsdienstwaaninnig zijn geworden. En dat leed en smart is er voor u ook nog, en zult ge eens aan al die mensen moeten doorgeven om ze weer op te vangen naar de goddelijke reine klaarte zoals God zijn zielen heeft afgeleverd voor Moeder Aarde. Ja.

Weet u wie ik was toen ik kwam? Want ik kon iets zeggen toen meester Alcar begon. Ik zeg: 'Bewijs mij.' Ik zeg: 'Want ik ben niet van plan om leugens te vertellen.'

Hij zegt: 'U zult uittreden en de werelden zien.'

Want er was gevoel in mij door Dectar. Ik zeg: 'Bewijs het.' Ik ben zo fantastisch kritisch geweest, moest ik zijn. 'Bewijs het.' En ik kreeg mijn bewijzen. En ik kan niet buiten die wetten om praten, want zo is het.

Begin te verlangen. Maar dat kunt u niet eens. Maar, dame, zuster, een moordenaar komt niet in die eerste sfeer, of hij zal het leven van die mensen die hij het leven heeft ontnomen terugschenden door het moederschap. U kent die wetten. U leest nu 'De Kringloop der Ziel' maar en de andere.

Had u nog iets?

Maar u wist het wel, hoor.

Nou, we hebben weer meneer Berends.

'Nadat de planeet aarde,' begint hij, 'zijn bestaansvorm had aanvaard in het universum, en de verharding plaatsgevonden had ...'

(Tot de geluidstechnicus): 'Hoeveel minuten heb ik nog, meneer?'

(De geluidstechnicus): 'Nog een kwartier.'

Een kwartiertje nog?

'...ontstonden er verschillende tijdperken als evolutieproces.' Ja. 'Vraag een: Waardoor ontstonden die ijstijdperken in die tijd?' Waardoor? Meneer, weet u dan niet wat de Noordpool is?

(Meneer in de zaal): 'De noord- en Zuidpool zou ik kunnen vergelijken als een denkbeeldige lijn die naar het middelpunt van de aarde gaat ...'

Ach, denkbeeldige lijn, door het middelpunt van de aarde. Nee meneer, dat is het niet. Anders duurt het zo lang, dan zijn we dat kwartiertje alweer kwijt. Nee meneer, dat is het niet.

Maar waaraan, waaraan zien wij dat? Waardoor? U kunt het nu nog zien, meneer. U hoort en u leest over kosmologie. Wij hebben het hier ook al over die toestand gehad. Het is allemaal weg. Vindt u dat niet leuk? Ik weet elk woord nog wat ik in al die jaren hier heb gesproken. Het ligt vast. En u weet het niet meer. Weet u het niet?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Geen mens? Niemand weet het? Nee? Heus niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Heeft het iets met de zon te maken?'

Ja dame, u bent al dichtbij.

(Meneer in de zaal): '...warmtestralen staan in de schuine richting.'

Nee. Dat is het wel, maar dat is het ook niet. Zij is er dichtbij, deze dame.

De zon was nog niet zover. En toen had je dus koude, koude. En toen dat ging evolueren, kreeg je de afschaduwing. Toen kreeg je het opbouwen van noord, zuid, oost en west. Want dat moest allemaal opgebouwd worden, meneer. Er was in het universum maar één toestand, één verhittingstijdperk, toen brandde alles. Toen zeiden ze: 'Ja, toen hebben er nog geen mensen op aarde geleefd.' Maar wij hebben gezien, toen hier die evolutie kwam ... En dat is ook weer waar, meneer. Waarom spuwt het daarginds nog en hier niet? En waarom komt er nu ineens weer uit de oceaan een eiland? Nietwaar? Hebt u dat gelezen? Evolutie, meneer. Nóg! Door de ijstijden en afkoeling, weer zeven opvolgende ijstijdperken en zeven opvolgende verhittingstijdperken, verhardingstijdperken. Want de aarde bezit hetzelfde broei- en groei- en atoomproces als de zon, als halfwakend stoffelijk leven. En dat is nu de zon die het licht uitstraalt, maar Moeder Aarde heeft dat vanbinnen.

Weet u het nu?

(Meneer in de zaal): 'Ja, gedeeltelijk.'

Het zal wel.

(Meneer in de zaal): 'Ja, gedeeltelijk.'

Dus doordat het universum zich verdichtte, kreeg u verschillende tijdperken te zien: afkoeling en verhitting. Dat is toch duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dank u.

Gelooft u dat ook, meneer?

Dat kunt u in uw staal beleven. Dezelfde wetten.

Neem mij morgen als bedrijfsleider, meneer, verdien ik er nog iets bij.

(Meneer in de zaal): 'Kom morgen maar beginnen.'

Morgen? Ik heb een baan vanavond gekregen!

Goed meneer, ik zal u de bewijzen geven, meneer, dat het staal dezelfde levenswetten bezit als God in al Zijn lichamen heeft verdicht en geschapen, licht gaf. Ik zal u precies vertellen, meneer, wanneer uw staal pertinent de verharding bezit. U kent dat, ik niet. Maar ik zal het, aan het licht van het staal zal ik het u zeggen.

Doet u ook niet aan het lichtje? Zo'n beetje?

(Meneer in de zaal zegt iets.): 'Ja natuurlijk.'

O ja, maar ik wist het nog niet. Ik zei u het nu.

Maar afijn. Ja, maar dat neem ik zomaar niet, dat kost tweevijftig. (gelach)

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Ik betaal maar eens in de week uit.'

Legt u hier ook een kwartje op de schaal? Vanavond kost het u een gulden. Goed zo, meneer.

Wij gaan door. 'Vraag één: Waardoor ontstonden de ijstijdperken in die tijd?' Hebben we. 'Eén gedachte kunnen de meesters aan Gene Zijde vastleggen in een schilderij, dus verstoffelijken. Een gedachte kan geestelijk of stoffelijk zijn.'

Wat is dat? Wat bedoelt u daarmee?

(Meneer in de zaal): 'Ja, leest u maar verder.'

Nu gaan we zomaar uit de ijstijdperken, dames en heren, naar een schilderij.

(Meneer in de zaal): 'Nee ...'

Nee meneer, ik zal het voor u voorlezen, wacht maar even.

'Vraag: Waardoor ontstonden die ijstijdperken in die tijd? Eén gedachte kunnen de meesters van Gene Zijde vastleggen in een schilderij, dus verstoffelijken. Een gedachte kan geestelijk en stoffelijk zijn.' Ja, weten we ook. 'Vraag twee: Wat is een gedachte?' Ha! 'En waar ligt de bron van het denken?'

Nu krijgen we tenminste dingen die de moeite waard zijn. Nog even voorlezen, dame, anders weten we het niet.

'Wat is denken? Wat is een gedachte?'

(Meneer in de zaal): 'Daar gaat het om.'

Weet u dat niet?

(Meneer in de zaal): 'Gevoel.'

(Meneer in de zaal): 'Niet om wat ...'

Daarom praten die mensen zo hard, dame. De mannen kunnen voor de moeders niet denken. En de moeders voor de man niet. Wij praten maar langs elkaar heen, en we zijn niet anders dan hard, bekrompen en naïef. U moet ook de mooie, lieflijke woordjes verstoffelijken, meneer, door het denken. En dat kunt u niet eens als u zichzelf en uw leven niet kent.

Neemt u dat?

Als u vanavond ...

Wat is denken, meneer? Wat is een gedachte? Wat is het denken voor de gedachte? Als u gedachten hebt, meneer, bent u er dan al, of bent u bezig te denken? Wat is een gedachte? Is dat toekomstige tijd, verleden tijd, of beleven wij nu het huidige stadium? Wat wil de gedachte zeggen, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Het is een uiting van het gevoelsleven.'

Meneer, een gedachte is reïncarnatie, is verleden. Ik heb gedacht. Nu krijg ik van de schooljufvrouw en de meesters gelijk hier vanavond. Ik heb gedacht. Dus, nu moet u eerst gaan denken of u dat denken niet met het verleden verbindt, het vorige. U kunt tienduizend miljoen jaar teruggaan nu. Ik heb

gedacht. Wat is een gedachte? Zover gaat één woord reeds.

Wat is denken? Ben ik door mijn denken in harmonie met God, met de ruimte? De mensheid kan niet denken. De mens weet niet waaraan hij moet beginnen om te denken. Wij praten maar raak. Wat is nu een gedachte? Ja.

(Tot iemand in de zaal): Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Concentratie.'

Een gedachte is concentratie, mevrouw. Ziet u, dit is nu de school voor wijsbegeerte. Goh, goh, goh, ik word nog schoolmeester ook.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'Mijn gedachte is zo over dat ijstijdperk.'

Ja maar, meneer, wij gaan nou niet naar het ijstijdperk. Meneer, wij blijven: wat is denken?

(Meneer in de zaal): 'Nou, daar gaat het om.'

Nee, maar niet te ver van huis. Laten we nu maar nemen: wat zijn een paar klompen? En wat moet ik morgen doen? En wat gaan we vanavond doen? En waar hebben wij het vanavond over?

(Meneer in de zaal): 'We praten over ijstijdperken ook.'

Ja, maar dat is te ver van de Wagenstraat af. Laten wij nu vanavond eens dicht in de Venestraat zijn, op de Groenmarkt.

(Meneer in de zaal): 'Anders komen we in de Albron terecht.'

Anders komen wij in de Albron terecht. Mensen willen allemaal weer naar de bron waar ze vandaan komen.

En dan vraagt er iemand: 'Wat doe ik straks als ik God ben? Wat dan?'

Ik zeg: 'Dat kan ik je dadelijk vertellen, meneer. Elke morgen krijg je snert met kluiven.' En toen schrokken ze en toen renden ze de deur uit. Ik denk: Daar ben ik voorlopig vanaf.

Ja meneer. Ik krijg, verleden was Petrus bij mij, hij zegt: 'André ...' Nee, Petrus was het niet. Gabriël was het. Dat is dan voor de pauze, en dan gaan we daaraan beginnen.

Wat kijkt u?

Hij zegt: 'André, hoe is het met de mensheid? Denken ze nog al? God heeft me naar de aarde gestuurd om te kijken.' Ik zeg: 'Nou, pvt', ik zeg, 'maar daar is iets losgebroken, en dat nemen ze niet meer.' En ik vertelde hem zoiets ... (Jozef fluistert iets.) Ik zeg: 'Vertel het maar.' En hij weg. Zulke vleugels. Gabriël had immers van die grote vlerken. En hij weg. Ik keek hem na, ik denk: 'Wat kan die man vliegen.' En hij hoger en hoger en hoger, en los uit onze dampkring, hoger, de kosmische graden – ik kon hem zo volgen – en tussen de zesde en de Zevende Kosmische Graad, begon Gabriël al te lachen en te lachen, en hij zwaaide eens naar links zo, weet je wel, dat doet zo'n

zeemeeuw ook. En dan heb je zo, dan nemen ze zo'n vlucht en dan doen ze zó. Maar God, God Zelf, de Vader, Die staat zo aan het hemelse paradijs, Hij denkt: Is dat Gabriël niet daarzo? Toen zegt Hij: 'Wat lacht die? Die lacht. En wat zwiept die.' En die vleugels die gingen op en neer zodat Onze-Lieve-Heer wel moest denken: Die Gabriël die mankeert iets. En eindelijk komt hij daar aangezwiept zo. En heb je al eens een meeuw zien zakken? En dan kom je in ene keer: pats. (gelach) En dan gaan de vleugels zo vanachteren en dan even nog dat wrijven zo, weet u wel? En Gabriël die wrijft zo met zijn vlerken. Toen zegt Onze-Lieve-Heer: 'Het duurt dit keer lang voordat je rust hebt.' Toen zegt Hij: 'Wat had jij daar onderweg te grinniken?'

Toen zegt Gabriël: 'Ja, ik was aan het lachen, Onze-Lieve-Heer, want ...'

Toen zegt Hij: 'Wat is er aan de hand?'

Hij zegt: 'Nou, ik heb daar iemand gesproken die daar hard voor U aan het vechten is.' Hij zegt: 'Maar, er is iets aan de hand.'

Hij zegt: 'Wat is het, Gabriël?'

Hij zegt: 'Onze-Lieve-Heer, de mannen die zijn een rib kwijt.'

'Wát zeg je? Zijn ze erachter gekomen?'

Hij zegt: 'Ja. Het gaat over de aarde dat de man een rib kwijt is. En daarom zakken er zoveel in elkaar. Ze zijn te spoedig moe', zegt Gabriël.

Onze-Lieve-Heer Die staat zo te kijken en gaat weg. Hij zegt: 'Zo.' 's Morgens, de volgende morgen komt Gabriël; die verzorgt Onze-Lieve-Heer ...

(Tot de geluidstechnicus): Hoeveel minuten heb ik nog? (gelach)

Toen zegt ... Nou, stil dan even, dames en heren.

Toen zegt hij, toen staat hij zo, hij komt met de soep voor Onze-Lieve-Heer. Onze-Lieve-Heer eet ook soep, hoor. Geen tuutesoep, maar hemelse soep. Want die mensen moeten toch eten daarzo. Ik lach me een aap als vanavond ons de godgeleerden horen. Dan sta ik op de brandstapel. Maar ik zit er al op.

En die Gabriël ... Onze-Lieve-Heer Die proeft zo, Hij zegt: 'Het smaakt best, hoor, Gabriël.' Toen zegt Hij: 'Wat sta je te draaien?'

Toen zegt hij: 'Niks, niks. Ik heb niks.' Gabriël weg. Toen zegt hij: 'Hèhèhuh ...' Hij heeft zo'n zacht stemmetje. 'Hèhèhuhwé, huhuhuh.' Gabriël is meestal, vanbinnen is hij aan het janken. En dan vertolkt hij de hele dierenwereld bijvoorbeeld, want Gabriël die weet alles. Maar dat gaat vier, vijf, zes, zeven dagen door, veertien dagen, drie weken. En Gabriël komt weer 's morgens, hij was een beetje laat, het was al tegen elf uur.

Toen zegt Hij: 'Wat moet je toch, Gabriël?'

Toen zegt hij: 'Ja, U zégt niks. U práát niet. En op aarde is het een chaos.'

Toen zegt Onze-Lieve-Heer: 'Gabriël, maak je niet dik. Maak je niet kwaad, Gabriël.' Hij zegt: 'Want straks komen de Eva's ook nog en dan zeg-

gen ze: 'Wij zijn niet uit Adam geboren, want dat is kletspraat.' En dan ligt de hele boel in elkaar.' Hij zegt: 'Gabriël, we hebben waarlijk een chaos geschapen daarzo. Daarom is er ook altijd oorlog. Ze weten het niet', zegt Hij. 'Maar wij hoeven het de mensen niet te bewijzen, Gabriël. Laat ze het voor zichzelf maar uitzoeken. En wanneer ze dat gaan doen, Gabriël' ... en nu komt het, en toen had Gabriël toch zijn pret, Hij zegt: 'Want daardoor breng ik ze allemaal aan het denken. Want dat gat aan de linkerkant, waar ik die rib uithaalde, jeukt altijd.'

Dames en heren, en nu gaan we thee drinken.

PAUZE

Dames en heren, ik ga door met datzelfde van zo-even. Niet van Gabriël natuurlijk. Maar: 'Wat is denken?'

Waar moet u beginnen? Denken is, nu komt het ... Daarom heeft God, om daar even op terug te komen, bij de man een rib weggenomen, omdat, dat prikkelt altijd, dat is de bezieling, dat maakt u altijd wakker. Daarom zoekt de man, de vrouw, naar goddelijke wijsheid; aardigheidje.

Maar: 'Wat is denken?'

Als u toch waarachtig 'Jeus I' hebt gelezen, meneer Berends, dan moet u het toch al weten.

(Meneer in de zaal): 'Evolutie.'

Als u toch 'Jeus I' en 'Jeus II' ... Toen Jeus de waarachtige Christus van het stenen beeld in de kerk los dacht – moet u mij nu nog vragen? U leest toch wel boeken maar het is toch eigenlijk allemaal weg – daar ligt het mooiste bewijs in: hoe leert een mens, leert een kind denken. Met de krullen op mijn nek, de zagerij uit en de zagerij in, naar de ketel. Denken, denken, denken, denken, denken. Ik denk dag in dag uit door en maak iets af. U maakt niets af. Als u waarlijk 'Jeus II' had gelezen, had u mij die vraag niet gesteld. Het is zo ongelofelijk jammer dat dergelijke boeken niet gelezen worden. Want u vliegt alleen daar door om het verhaal te horen. Waar of niet? Maar sta eens even stil bij één zin.

'Wat is denken?'

Jeus begon ... – dat fantastische denken – vader is dood. Vader is níét dood, want ik heb de Lange in de kist zien liggen. Hij stond naast mij toen hij achter de kist kwam. Vader is dood. Vader is niet dood. 'Hahaha, de Lange leit in het graf.' Toen zei ik tegen Crisje: 'Maor dèn, dèn is toch dood, wâ? Maor den Echte is nie't dood.' En Onze-Lieve-Heer is het niet die in dat beeld zit, en ook Maria niet. Je kunt wel bloemen neerleggen voor het beeld. Kan ook.

Dan ga je naar de Echte toe. Maar dat kun je allemaal heel anders doen. Met de krullen op mijn nek, twaalf jaar, begon het, meneer. En als u nu 'Jeus II' weer leest, dan stelt u die vraag niet: Wat is een gedachte?

Een gedachte: Wat is God? Hier komt een andere vraag. Wat is God? Wat is Christus? Wat is de mens?

Nog eenvoudiger: Hoe worden uw kinderen geboren, meneer?

Kent u dat probleem?

Ga door. Nu weet u van ons nog zoveel erbij: om het kind te baren – want de ziel hebt u nog niet eens nodig – moet ik dat en dat doen, en krijgt u splitting voor de schepping. Nu gaat u door. Nu weet u al van ziel, geest en leven en gevoel en persoonlijkheid af. Dat leest u in de boeken. U weet van het hiernamaals. U weet van de wereld van het onbewuste, de wedergeboorte. U daalt terug tot het embryonale leven. Een groot probleem, een grote gedachte, een wereld, een ruimte, God is het. Hoe word ik geboren? Bedenk dat nu eens allemaal. Maar bedenk erbij: Hoe kom ik in harmonie met mijn man, met mijn vrouw, met mijn vrienden, met de maatschappij? En dat is veel noodzakelijker, want dat hoort er ook bij. Kunt u doordenken, dan bent u het genie. En dan komt u tot uitdijning. U verstoffelijkt iets. De taak die u doet, kan alleen ontstaan, en krijgt alleen ruimte wanneer u doordent.

Een vlug iemand ... Een man, die zegt: 'Die man kun je nu overal voor gebruiken, die man die denkt.'

Een ander zegt: 'Ja, ik heb er al tien gehad; nergens voor, te dom om te leven.' Ja. Die man gaat de deur uit en verdient niets. 'Ik heb mijn ontslag.'

Ach, ach, ach, dat bestaat er voor mij niet, meneer. Ik ben zo ontzettend hongerig om iets te leren. Maar ik vergeet ook nooit niets meer. Omdat ik het beleef. U beleeft het niet.

Je kunt duizendmaal hetzelfde zeggen; men komt weer terug. Bewijst: de mensen willen niet denken. Het is zó ontzettend jammer als u niet wilt denken. Je vertelt ze de machtigste dingen; morgen is het weg. Overmorgen? Is er niet meer. En u móét eraan beginnen, zeg ik u. U ontkomt er niet aan.

Verlangen. De mens dorst. Dorsten is een gedachte, is gevoel, en gevoel is denken.

Waarom dorst een mens niet? Er komt een meneer bij me in de pauze en zegt: 'Ja, ik ben altijd zonder gedachte, ik kan niet denken.'

Ik zeg: 'O ja.'

Toen had ik hem dadelijk kunnen nemen, maar ik moest weg.

Ik zeg: 'Meneer, wat is dit?'

'Thee.'

Ik zeg: 'Hoe wordt dat geboren?'

'In Indië.'

‘Goed, meneer.’

‘In de grond.’

Ik zeg: ‘Dat is een soort kruiden, meer niks.’

Een blad van een boom – we blijven bij de thee – dat wordt klaargemaakt, wij gooien er water op, en nu drinken wij het. En nu kunt u nog meer volgen. Wat gaat er nu gebeuren als ik dat in mij heb? Nu ga ik die evolutie volgen van dat water, die thee. Straks weet u het. Maar dan weet u het ook nog niet. Want daar ligt de hele schepping momenteel in. Alle zoutzuren van de ruimte liggen erin. Al de planetenstelsels worden vertegenwoordigd door de nieren van de mens. Omdat de nieren van de mens het lichaam zuiveren. En dat is Jupiter, Venus, Saturnus en andere planeten. Als het plantje voor het aquarium zuiveren zij de levensadem voor de macrokosmos. Nu kan ik zover gaan; ik verplaats mij onmiddellijk maar weer van dat theetje naar de ruimtelijke thee, naar de ruimtelijke klaarte, het reinigingsproces voor de ruimtelijke levensadem, dat organisme, want het is een lichaam. Weten de astronomen niet.

Wat is denken, meneer?

Nu moet u allereerst beginnen, en dat heb ik u al honderdmaal verteld: ga toch eens voor het woordenboek zitten op een avond, en lees niet allemaal die boeken ineens uit. Lees ze ineens uit, maar ga dan bij het begin beginnen. Moest ik ook doen. En dan gaat u beginnen, dan begint u: aap. De a van aal. En als u even verder komt, meneer, staat u voor de aap. En zegt u: Wat heb ik daarvan? Een aap. ‘Haha’, zeg ik, ‘Darwin, dat ken ik allemaal al.’ Dat kan ik nu zeggen. Daarvoor wist ik het niet. Maar nu gaan we beginnen. Hartstocht. Hè? O nee, want de A, er komt nog zoveel van die A’s: aapachtig, angstig. Nou, ga eens door. Wat heb ik van angst? Wat is angst? Angst. Achterlijk. Heb ik dat? Ik ben niet meer achterlijk. Ik heb ook geen angst ook meer, want ik ken de dood, ik ken mijn leven, ik ken de maatschappij, ik ken mijn wedergeboorte, ik ken God, ik ken Christus. Angst is er in mij niet meer. Sla me maar dood, meneer, het zegt me niets. Angst, dat ze mij bestelen? Moet hij weten, ik heb toch niks.

Nu gaan we beginnen, meneer. Wat is angstig zijn? Wat is angstvallig? Wat is een angeltje in ons hart? Een angeltje? Met de P van Pietje, onzijdig, of het vrouwelijke, of het mannelijke? Wat is het nu eigenlijk? Wat is een angeltje? Wat is een aal? Nou, en nu gaan we beginnen: A, B, de B van boos. Ben ik boos? Barst, bast, bark. Wat leuk, vindt u niet? En toch zit er een hoop in. Ga dat eens na. Moest ik allemaal doen. Wat heb je van dat, van dat, van dat, van dat? Ik denk: goeie grut, wat moet ik toch allemaal doen. Dat begon in 1930. Niet om een taal te leren. Mocht ik niet eens. Ik mocht geen taal leren. Ik mocht alleen een taal bevoelen. Ik mocht het niet in mijn hoofd nemen,

want dan stond meester Alcar stil. Dan had ik wat geprutst.

Nu gaan we denken. En dan kom ik eindelijk ... Denken. En dan komen we daarna: een gedachte.

Ja. Wat is denken, meneer?

Het ding beleven waar u het over hebt. Van voren tot A. Van a tot z. Nu kunt u beginnen – en dat is uw geluk – voor uw lichaam, voor uw ziel, uw geest. Uw ziel kunt u toch niet bedenken, want dat is de God in u. Dan krijgt die meneer dadelijk antwoord. Dat is de God in u. U gaat beginnen om al die karaktertrekjes te ontleden, door het denken. Iets afmaken. En wat u bedacht hebt, meneer, het is zo wonderbaarlijk, dat is hetzelfde als de taal-leraar in u drukt. Nogmaals: A. En dan zit je daarzo. En eindelijk gaat het vanzelf. 'Yes', zeg je dan. Niet 'ja', maar 'yes'. Nietwaar, meneer? U hebt er moeite mee. Nou, slabberdewasky. Wat is het, meneer? Wat is een gedachte?

Meneer, pak 'Jeus II' van de week nog eens. Neem 'Jeus II' nog eens en dan moet u eens kijken. Daar werden de wijsgerige stelsels uitgerafeld. Want een gedachte, meneer, ontleed op de weg naar boven en naar de astrale wereld, is de weg bewandelen van Socrates.

Neemt u dat?

Daardoor zijn de wijsgerige stelsels ontstaan, en hebben de mensen een universiteit van gebouwd. Door denken. Wie ben ik? Wat ben ik als ik gelukkig ben? Wat is gelukkig zijn? En toen zei Socrates, vroeg hij aan de mens: 'Moeder, u bent gelukkig, maar waarom bent u zo gelukkig?'

Wat is liefde? Weet u dat, wat liefde is? Ik heb het u op een avond hier eens verteld; toen wij voor het eerst begonnen te koeren, zei ik, toen dachten wij dat wij koerden, maar we waren het niet. Want de God in ons koerde. De schepping, de evolutie. En wij liepen er achteraan. Nietwaar? Wanneer is het koeren, is de liefde voor en van de mens bezit, dame, heren, bezit? En dan krijgen wij te zien straks dat onze liefde spreekt, dame, waarvoor Christus naar de aarde kwam. En dan is het: hebt elkaar, hebt een ander lief gelijk uzelf. En nu gaat het naar de hartelijkheid, naar de welwillendheid, het begrijpen. Maar niet het verkeerd en vals denken van elkaar. Dat is psychopathisch, satanisch en duivels gedoe. Maar wij doen het. Dag in dag uit doen ze het. Als ik zeg: 'Ik ga, ik moet voor een half jaar weg.' En dan zeggen ze: 'Nou, nou wil ik toch weleens kijken hoe die terugkomt.' Dan ben ik al neergeslagen tegen de bodem. Maar ik ga. Want ik word vertrouwd? Nee, de ander heeft mij lief.

De mens doet iets, en dan zeggen we: 'O ja.'

Ja, er zijn mensen die hebben dat niet. Ik zeg: 'Mijn lieve kind, dat is waar.' Wij moeten eerst proberen om het algehele, in alles, voor alles, wat we ook doen, het vertrouwen te bezitten voor de mens. En dat moeten we bewijzen,

en dat is alleen door de hartelijkheid en de liefde. Maar niet door het lichaam en het organisme, meneer en mevrouw, maar juist als wij op beide benen staan en in de maatschappij ons denken en voelen moeten verstoffelijken, de taak. Nu staan we voor de geestelijke liefde – en het heeft niets meer uit te staan met de lichamelijke liefde, want die is zo dood – en die kan altijd en eeuwigdurend geestelijk zelfs blijven want dat kan ik u allemaal bewijzen.

Meneer Berends, gaat u weer aan 'Jeus II' beginnen?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

'Wat is denken? Wat is een gedachte? En waar ligt de bron?'

Dat bent u zelf. U bent de bron. Uw gevoelsleven is het geestelijke lichaam voor uw stof, uw dagbewustzijn, uw persoonlijkheid. Duidelijk?

Als ik ga denken – ik ben nu aan het praten, en ik heb het over u, en ik heb het over mezelf, of ik heb het over iets anders – dan put ik dat uit mijn bron als gevoel, door de miljoenen levens die ik heb gehad als man en vrouw. En dat is nu mijn persoonlijkheid. U hebt een eigen persoonlijkheid. En die persoonlijkheid laat zich zien door uw gevoel, dat je dat niet bezit, en dit niet, en dat niet, en zus niet. U vertikt het om lief, en hartelijk, zacht te zijn. U hebt het gevoel niet. We weten wel, we hebben bewuste en we hebben onbewuste psychopaten. Maar de mens die in de maatschappij wandelt en waar hij mee omgaat, die zo op de tram zitten, en overal ziet u die mensen, die slaan u zomaar in het gezicht als u ze even benadert; en dat is de bewuste psychopaat, de bewuste krankzinnige, want die mens die slaat zichzelf naar de goddelijke disharmonie. En dat is krankzinnig gedoe.

Neemt u dat?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Ja? U kunt er toch niet aan ontkomen, want het is toch zo.

(Meneer in de zaal): 'Gelijk die dokter die in het hiernamaals kwam. Gelijk die dokter in 'Jeus III', die ...'

Ja. Ja. Ja, zoiets bijvoorbeeld. Nou, daar staat een knuppel voor hem klaar. Niet van mij, meneer.

(Meneer in de zaal): 'Van hemzelf.'

Van hemzelf. Hij beknuppelt zichzelf. Die man die kwam, ik heb het u eens op een avond verteld, die kwam na zeven jaar weer eens bij me. Gebeld. 'Hèhè', ik zeg, 'wat moet u hier?'

'Kent u mij?'

Ik zeg: 'Kent u mij? Bulldog.' Doctor Rademaker, van het Vaderland. Ik zeg: 'Meneer, kom binnen.'

Hij wil gaan zitten. Ik zeg: 'Dáár gaat u zitten.'

'Waarom?'

Ik zeg: 'Dáár gaat u zitten, meneer.' Hij wou daar. Ik zeg: 'Hier. Hier gaat

u zitten.’ En ik ging zitten, ik keek zo in zijn gezicht. Ik liet hem lekker in de zon kijken. Toen was hij al uitgeschakeld voor mij. Dat is ook een machtige kracht, weet u dat? Ik sla alles ondersteboven in de wereld, de grootste persoonlijkheid, als ik hem in het licht zet, en ik in de schaduw. Want hij zit zo te knippen. En ik kijk lekker vanuit de schaduw naar het licht. Is veel makkelijker, heel eenvoudig. En ik had hem zo aan het knippen.

Hij zegt: ‘Een sigaar?’

‘Als u een goeie hebt, want anders rook ik uw smekkers niet.’

Toen zegt hij: ‘Wat een brutale hond bent u.’

Ik zeg: ‘Meneer, als u nog een keer hond zegt ligt u buiten.’ Ik zeg: ‘Kent u mij?’ Ik zeg: ‘Lelijke boef.’ Ik zeg: ‘Lelijke weggelopen dominee.’

Want hij was eerst dominee, hoor.

Ik zeg: ‘Wilde ú mijn boek kraken, en nu nog een boek van mij? Wat doet u eigenlijk?’

‘Ja, ik wilde eerst ‘Tussen Leven en Dood’ lezen – hebben ze mij verteld – maar ik kan het niet kopen.’

Ik zeg: ‘Haha, arme kerkrat.’ Ik zeg: ‘Meneer, ik ...’

‘Uw boeken gaan door.’

Ik zeg: ‘Ja meneer, dacht u dat u mij uit mijn evenwicht had kunnen timmeren?’

‘Nou’, zegt hij, ‘ik heb ontzag voor u. En ze zeiden, en ze zeiden ...’

Ik zeg: ‘Wat zeiden ze?’

‘Ja, dat u niet op uw mondje gevallen bent.’

Ik zeg: ‘Zo, gah.’ Daar zat hij.

Mijn vrouw die zegt: ‘Wat heb jij te kaffen?’

Ik zeg: ‘Die krijgt een pak slaag vandaag.’

Meneer komt naar me toe, in het hol van de leeuw.

Ik zeg: ‘Meneer, wie stuurde u hierheen?’ Ik zeg: ‘Daar heb je een paar afgedankte boeken van mij.’ Ik zeg: ‘Nieuwe bent u niet waard. Anders kreeg u die.’ Ik zeg: ‘Maar er staat een knuppeltje voor u klaar, meneer.’

Mens, mens, mens, ik heb die man geen pak slaag gegeven, ik heb hem de waarheid verteld.

Ik zeg: ‘Ik wil u alleen waarschuwen, meneer.’ Ik zeg: ‘Hou op met uw vieze vuile pen als u God en Christus niet kent, want u vermoordt uzelf.’

En die komt bij mij terug. Toen zegt hij: ‘Nou’, toen ging hij weer ergens naartoe, toen zegt hij: ‘U moet me nog eens vertellen dat dat een sufferd is.’ Had hij tegen die man gezegd die zegt: ‘Ga die boeken maar bij hem halen.’ Hij zegt: ‘Mijn god, mijn god, wat heeft me die kerel uitgekafferd.’

Ik zeg: ‘Stuur die vriend van u ook maar. Meneer, ik ben niet bang voor u. Ik ken u.’

‘Kent u mij?’

‘Vanbinnen en vanbuiten, meneer.’ Ik zeg: ‘Want u bent maar een grote bende zwakte. Christus verloochenen.’ Ik zeg: ‘Een beetje bezieling vroeger’, ik zeg, ‘en toen bent u gaan bakkeren met die pen.’

‘U kent me wel?’

Ik zeg: ‘Ik lees al uw fantastische verhaaltjes, meneer.’

Goeie genade.

Meneer, die man ... Daar hebt u het nu. Wat dacht u? Als ik waarheid ben, als ik werkelijk de werkelijkheid bezit en er is een hiernamaals, meneer, en u maakt dat hier kapot, dan zult ge al die duizenden mensen die dat gelezen hebben, die zult u weer tot God brengen. En dat is uw knuppeltje. En dat is niet zo eenvoudig, meneer. Bloedend wordt u geslagen, meneer. Het bloed loopt weg.

Ik heb een meneer gezien daar, heb ik u verteld, die had een vies roman-
netje geschreven, en die was nou aan de overkant, en een goed mens nu, hij had zijn strijd al beleefd.

Ik zeg: ‘Heb je het erg?’

‘Goh, goh, goh.’

Meneer ... Meester Alcar zegt: ‘Moet je die horen kreunen.’

Ik zeg: ‘Wat is het dan?’

‘Een schrijver’, zegt hij.

Meneer, je gaat toch, met uw vuile, vieze, satanische, hartstochtelijke, haterlijke innerlijk gaat u toch naar de overkant? U komt toch in die wereld met uw boekje? En jonge meisjes en jongens die lezen het en anderen lezen het ook, en al die vieze boel loopt u achterna. Dacht u nu werkelijk ... Die man ging zich verrijken, hij had het goed hier, en toen kwam hij daar en toen had hij niks, toen zat hij in zijn eigen viezigheid. Door zijn boekje. Nou?

Of dacht u dat daar ook nog gelezen wordt? En dacht u waarlijk – dat is de geestelijke moord – dat die u maar geschonken werd? Hèhè. Verrijk u op aarde door het leed en de smart van duizend anderen, meneer, achter de kist zul je die duizend anderen toch weer moeten verrijken door uw geest.

Is het niet eerlijk, dame?

‘Het is zo hard als een kei’, zeggen ze. Nee, het is de rechtvaardigheid van God en de ruime.

Meneer. Die man ook, die hele grote meneer.

Meester Zelanus zegt: ‘Geef hem een fatsoenlijk pak slaag.’

Ja meneer, ik noem haast geen namen, want ik heb er nog veel meer. Maar die, die kan ik rustig noemen want die, die ... Misschien leert hij erdoor. En als hij hier komt zal ik me wel verdedigen.

Ik zeg: ‘Meneer, ga daar zitten dan gaan we een gevecht maken.’

Nou. 'De graad van een gedachte is afhankelijk van de graad van het gevoelsleven van de persoonlijkheid.'

Ziet u, die Berends is er, is erin. 'De graad van een gedachte is afhankelijk van de graad van het gevoelsleven.'

Hij hoeft die graad van het gevoelsleven er niet bij te nemen. Hij zegt gewoon: De gedachte komt vanuit het gevoelsleven naar de persoonlijkheid. U zegt het zelf.

Ziet u, u bent er altijd weer in, en u gaat er zo weer uit.

'Elke uitdijning geeft een overwinning van de gedachte. Is dit juist? Elke uitdijning geeft een overwinning van de gedachte.'

Een uitdijning van de gedachte geeft u een overwinning, als u dat woordenboek er weer bij hebt en uiteindelijk kunt zeggen: mijn gedachten gaf ik geestelijke ruimte en licht en liefde. En dan dijt uw gevoelsleven, die gedachte dijt uit. U kunt vandaag een goddelijke gedachte beleven. En dan eerst, meneer, mevrouw ... Wanneer maakt u iets los van uw goddelijk ik? Wanneer trekt u iets van uw goddelijke ziel af en ... Want die ziel, die goddelijke mens – dat is de mens – in ons, dat zijn wij, die moeten we wakker maken.

Dus wanneer u het nu vertikt om te leren, boeken zeggen u niets, en u hebt niet zo'n interesse om iets van uzelf te maken, staat u ook pertinent in een klein, klein kringetje, en daar komt u niet uit. Is dat zo? U ontkomt niet aan uzelf. U moet uzelf willen verruimen tot het Al terug. Uw gedachte moet geestelijke fundamenteën krijgen, bezieling, verruiming, een eigen ruimtelijk karakter. Elke karaktertrek, elke gedachte, ieder woord, het kleinste ding moet geestelijke afstemming krijgen en bezitten. Duidelijk? Doodeenvoudig, hè?

Is het niet doodeenvoudig? Is het zo moeilijk om hartelijk te zijn? De mensen doen iets. Die zeggen: 'Láát het in vredesnaam, want u gaat kapot.' Lichamelijk en geestelijk. Geestelijk, het krankzinnigengesticht in, en lichamelijk krijgt u schelvissoogjes. U lost op hier. Uw dagbewustzijn gaat u uit, dan stralen die oogjes nog. Maar kijk nu maar eens in de ogen van een psychopaat, en een krankzinnige. Staan ze voor u, zien niets, zijn dagbewust blind. Duidelijk? En het is zo. Dat wil zeggen: als u maar even uit de harmonie komt van de ruimte dan krijgt u al schelvissoogjes. Uw eigenlijke natuurlicht, voor de dag in de maatschappij hier, verwaast omdat u innerlijk verwaast, en de ogen geen innerlijk licht krijgen. En dan zegt nog een geleerde: 'We denken door de hersens.' Uw gevoel is het levenslicht voor uw ogen.

Je hebt ook van die mensen die kijken heel scherp, dan moet je oppassen, meneer, als er zo'n felle kracht uit die ogen komt. Nou, kijk dan maar uit. Dan zeggen de mensen: 'Moet je die katogen eens zien.' Maar ik heb weleens katogen ontmoet, dat was de liefde zelf. Toen zeiden ze: 'Maar hoe is dat nu?'

Ik zeg: 'Ja, dat moet je nu zien.' Wat spreekt nu in die ogen van die vrouw? Die katogen? Het gevoel? De persoonlijkheid? En toen was het kunst. Een kleine en een grote K. Maar kunst was het. En daarna was het ook wel weer onbeholpenheid, dat lag er ook bij. Want de menselijke ogen vertolken miljoenen karaktertrekken. En daar kunt u toch doorheen kijken. Ik kijk door die miljoenen levens heen, heb ik u verleden verteld.

Hoe is mijn helderziendheid? Ik zie, als de reine klaarte van het meisje of de jongen verdwijnt, zie ik in de ogen of hij vader, en zij moeder is geworden. Kunt u niet, hè?

Ja. 'Volgens mij is de gedachte een uiting van het innerlijke leven.' Prachtig. 'De graad van een gedachte is afhankelijk van de graad van het gevoelsleven ...' Dat weet u nu ook. 'Elke uitdijning geeft ... de verruiming van de gedachte ...' Ook juist. Nu komt het. 'Vraag: Kan men de snelheid van de gedachte in verband brengen met de snelheid van de aarde?' Bwwhuh.

Jaren geleden toen plaatste Einstein de mensheid voor een probleem, en de hele mensheid lachte hem achter zijn rug uit. En ik zei hier in Den Haag: 'Einstein heeft gelijk.' En toen was er een doctor bij mij, toen zegt hij: 'Dat moet jij dan maar eens bewijzen.'

Ik zeg: 'Zoek het eerst eens een week zelf uit, en dan krijg ik jou wel op de knieën.'

En na een week kwam hij weer, hij wist het niet. Ik zeg: 'Wat ben je toch dom.' U zegt het: verruiming. Einstein zei: 'Als u met de trein honderd kilometer rijdt en ik loop ernaast – honderd kilometer, en ik loop ernaast, ik trein niet, ik loop – ben ik nog vlugger aan het adres dan u met uw trein van honderd kilometer.'

Ja, zeggen wij in 'Maskers en Mensen', vanbinnen. Maar daar dacht de wereld niet aan. Dat was de geestelijke rem. Vanbinnen. Vind je het niet leuk en eenvoudig?

En toen zei Einstein, hij liet de hele wereld op zijn hoofd staan, de hele universiteit, hij zegt na drie maanden: 'Vanbinnen.' Frederik zei ook ... Wat zei hij ook al eens weer, meneer?

(Meneer in de zaal): '...die reis, die storm, gaat over de storm.'

Zie je, nou hebben ze het toch. Nou hebben ze het. Toen Mohammed kwam, hè, die reis ... En toen hij aan Erica vertelde ... Die avond was spanning want Karel die moest naar de zieken, dan kwam er een kindje op de wereld, of een vrouw die ging sterven. En toen had hij dat hele verhaal verteld, dat hij met Mohammed in de woestijn was, en toen was hij uitgepraat en stak een lekkere sigaar op, ging zitten denken zo, Frederik.

'Maar', zegt Erica, 'meen je dat nou, Frederik?'

Toen zegt Frederik, als Einstein: 'Ja, Erica, vanbinnen. Vanbinnen was de

storm neergeslagen, en we gingen verder.'

En dat zei toch de Christus. Nietwaar, meneer de Groot? Gaat het goed met u?

(Meneer in de zaal): 'Uitstekend.'

Prachtig. Dames en heren, als u nog eens graag over de Bijbel wilt praten, daar hebt u ook weer zo'n echte prater, machtige Bijbelkenner. Daarginds zit er nog een. Ik heb prachtige Bijbelkenners hierzo. Machtige mensen die de Bijbel kennen en nu de boeken lezen.

Meneer de Groot, ik heb van de week uw verhaaltje nog eens gelezen, dat eerste dat u hier ... Dat is prachtig nog.

Mensen zeggen: lezingen, lezingen, lezingen.

Dat van u: prachtig!

Meneer, we hebben ze nog. Ik ging het weer lezen, ik denk: kijk nu eens.

Iemand vroeg: 'Kan dat niet op papier worden gezet, meneer? En kan dit niet?' Wij hebben duizend lezingen van Diligentia van de meesters moeten verscheuren, want wat zeggen de mensen: 'Pvwtt.'

Mooi blijft mooi, meneer. Had u daar maar een dik boek van, hé? Had u maar naar mij geluisterd voor jaren terug. Is dat waar? Een zoen krijg je.

Hadden we vandaag drie, vier boeken gehad.

Nietwaar, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Jazeker.'

Dank u. Bedankt hoor. Maar ik denk er vaak aan.

'Kan men de snelheid van de gedachte in verband brengen met de snelheid van de aarde?' Ach, meneer. Wat wil de aarde met ons. Ik vlieg, in de miljoenste seconde ben ik op de maan. Ik ben nu op de maan, nu, nu ben ik daar. Wat wilt u van de maan weten? Ik hoor ze praten.

'Ach', zegt ze, 'André, kom je even aan mijn hart?'

Ik zeg: 'Ja, ik ben even een lezing aan het geven daarzo, maar ik ga toch even naar je toe.'

Weet u dat ik hier op een avond eens gepraat heb, dat lichaam was aan het praten, praten, praten, en die mond ook, en ik was in de ruimte met meester Alcar. En dit ging maar door. Toen controleerde hij iets. 'Als er soms eens iets met dat hartje zou gebeuren', hij zegt, 'dan kunnen we op die wijze nog doorgaan.'

Want ik heb me weleens in Diligentia ... zijn ze weleens te ver gegaan, dat meneer van Straaten dacht, dat ik de bühne afkwam: die sterft direct. Geel, groen, blauw. Moest die bloedsomloop weer beginnen. En dan konden we het daardoor opvangen. Ja.

Meneer, u kunt in een miljoenste seconde u door de ganse ruimte verplaatsen indien u weet hoe u vooruit moet gaan. Anders loopt u zich toch weer

door uw eigen onbewuste denken te pletter.

Is dat zo?

Ja. En nou moet u leren: geestelijk lopen, geestelijk denken, geestelijk vliegen. Vanbinnen. Ja. Weer zo'n wijsgerig stelsel waardoor de relativiteitswetten ontstonden. En toen begon Einstein te denken voor iets anders. Maar de hele wereld had hij te pakken. Mij niet. Mij niet. Nu gaan we weer verder.

'Als iemand door roekeloosheid zijn dood veroorzaakt, is dit bewuste zelfmoord?' Ja meneer. 'Gelijk als iemand die zich door gas om het leven brengt?'

Nee meneer, dat is weer iets anders. Ik was van de week op de film, en een man die gaat daar met een boot en vliegt over het water met driehonderdzeszig kilometer, en even, nog even, nog even, pats zegt het ding, en hij vloog eruit, had zijn nekje gebroken. Dat is zelfmoord door sport. Maar die man zocht de dood niet. Dus hij zit momenteel niet vast aan de rotting, maar hij heeft zich te vroeg uit zijn leven geslingerd hier. En nu krijgt hij het beeld te beleven dat Lantos Dumonché beleefde toen hij loskwam van zijn skelet. Is dat niet eerlijk?

Maar ga je bewust de moord in, en je zegt: 'Ik maak me van kant', dan zit je ook vast aan je lichaam, want je bent direct denkende vanuit dat lichaam.

Die man die is aan het vliegen, die wil sport beleven. Een vliegenier beleeft dat ook. En nu wordt het roekeloosheid. En daar hebt u het al, u zegt het zelf: 'Ik ben te roekeloos geweest.' Want je weet vooruit, al die straalvliegers gaan allemaal kapot. Het zijn allemaal ... Die jongens, zo'n jongen van twintig, die daar vliegt, drieëntwintig, die kan misschien zestig, zeventig jaar worden, en nu loopt hij zestig, zeventig jaar op aarde, in de sfeer, want hij komt niet los, want de aarde laat u niet gaan naar de wereld van het onbewuste, je blijft in de sfeer der aarde. En zestig, zeventig jaar leeft hij niet in het werkelijke, en ook niet in het zichtbare, hij leeft tussen leven en dood in. En daar zwalken ze nu maar door.

Je kunt er honderdmiljoen ontmoeten daar. Lopende, schreeuwende, volkomen alleen. Niemand naast zich. Die satanische smart, meneer, mevrouw, van een jongen, van zo'n jong mens, zo'n vlieger, die man die met zo'n boot, de motorsport ... Hoeveel mensen vliegen zich dagelijks en rijden zich dagelijks niet te pletter omdat ze aan sport willen doen? Die smart om zestig, zeventig jaar lang, moet u nu eens luisteren, volkomen in een wereld alleen te zijn, geen sterveling, niks, niks, niks. Doe de ogen maar dicht en ga in een duisternis, en loop maar, u kunt, u botst nergens tegenop, want daar is niets: u hebt het leven, u hebt uzelf uit de geestelijke wereld en de stoffelijke geschakeld. Moet u eens nagaan. U komt dus in een onbestaande wereld, die niets bezit. U bent ook niets, en u hebt ook niets. Maar daar zit je nou zeventig jaren lang. Je wordt honderdduizendmaal hartstikke krankzinnig daar, al-

leen van het denken. Maar je komt weer wakker, en dan begin je maar weer.

Die ontzettende smart van een mens die zich door sport en alles uit het leven rukkt, door zo'n ding, dat is ... Meester Zelanus zegt het zelf, hij zegt: 'Dan heb je nog liever de rotting van je eigen wormen in je ogen, en die voel je, en die maak je bewust mee', hij zegt, 'want dat is nog pijnigender want je hebt niets. Je wordt van voren, van achteren, van links en rechts, vanbinnen en vanbuiten word je geslagen en getrapt en uit elkaar gewrongen en je kunt niets doen. Niets, niets, niets.' Ja. Dat had hij er al bij kunnen schrijven. Maar dan was 'De Kringloop der Ziel' zo groot geworden.

Meneer, doe ook aan een ... Neem een bootje. En doe ook aan straalvliegen. Vlieg toch tweeduizend mijl, meneer, dan bent u ook het eerste dood. U bent heerlijk ... Er heeft iemand gisteren tweeduizend mijl gevlogen per uur. Nog sneller dan het geluid, meneer. Hij was ook het eerste uit elkaar gespat. Haha. Verdriet? Ik niet, meneer. Die moeder: 'Huhu, och, wat een ellende toch!' En bloemen, bloemen, bloemen. Och meneer, ik kan er niks aan doen, meneer, maar ik loop erdoor.

Ik zeg: 'Is er een dood? Ja? Is hij doodgevlagen?'

'Ja, ja, het is toch wat, hè?'

Ik zeg: 'Ja, eet nu maar rammenas, dan voelt u dat u nog hier bent.'

Ja. Hebt ú daar medelijden mee?

Meneer, medelijden bestaat er niet. Maar een mens die zich pertinent bewust kapotmaakt, die zich bewust voor alles, voor elke goddelijke wet, voor geest, gevoel, persoonlijkheid, licht en leven, uitschakelt, en om wil brengen ... Meneer, mevrouw, gaat u gang, wat kan mij dat schelen, voor mijn part doet u het vanavond nog.

En nu zal ik u wat anders geven, dan leert u tenminste een beetje. Een mens hier op aarde, een mens wil niet luisteren, een mens vertikt het. Ik heb mensen duizendmaal gewaarschuwd ... Ik zeg: 'Joh, laat het.' 'Vrouw, doe het niet.' Ik zeg: 'Meneer, u gaat kapot.'

'Nee, ach, eruit die kletserij.'

Na vier maanden kapot.

'Ja maar, ik kon het toch niet. Ik was het toch ...'

(Jozef maakt een gek geluid.) Hij is wakker. (Jozef maakt blafgeluid.) Wakker? Nou slaapt hij nooit meer in. Zie je. Geeft niks, hè? Meneer, ik heb meneer de Wit ook weleens ... Als ik 's avonds zo blafte ... Als meneer de Wit hier was, en ik blafte ineens ... Ik denk: met praten krijg ik hem in slaap, want daar gaat iets vanuit, hè? En ik heb één keer geblaft als Fanny en hij heeft nooit meer geslapen. Vier weken daarna zat hij nog zo te kijken. Ik denk: die Fanny die heeft nou meer bewustzijn en kracht dan ik. Maar het is waar. Maar dat is een hulpje, ziet u? U hoorde me tóch. Van verre. Vanbin-

nen. Vanbinnen.

Meneer, weet u nu wat het wil zeggen als u zichzelf lichamelijk te pletter vliegt, te pletter loopt? Ja? Ach, ach, ach, ach, ach. Wat is het toch mooi. Ga eens boksen. Ik heb ze ook graag gezien. Alleen al om de techniek van dat denken van die mensen. Het is, ik zeg: 'Hè, o ...' Een rib open, half oog kwijt. Ik zeg: 'Jammer?' Ik zeg: 'Meneer, van mijn part hangen ze u op vanavond, wat kan mij dat schelen?' 'Hard, meneer?'

Ik zeg: 'Ga toch houthakken. Doe toch iets anders, meneer.' De sensatie van de mens. De mens verongelukt door sensatie, meneer. Dat is allemaal zelfmoord. Maar het verschil is: als u pertinent een druk op uw lichaam legt, op uw geest, en zegt: 'Ik maak me van kant want ik hou het niet meer uit', dan zit u ook aan dat lichaampje vast.

Duidelijk, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Goed zo.

Nou, waar ben ik nu?

(Meneer in de zaal): 'Bij de laatste vraag.'

Alsjeblieft.

'Als iemand door roekeloosheid zijn dood veroorzaakt ...' Ja. Ja. '...die zich door gas om het leven brengt.' Net zo. Dan is het zo. 'Dus de ziel blijft zolang bij het lichaam tot de natuurlijke dood intreedt.' Ook dat. 'Maar geheel anders is dit ...' Ach, daar hebben ze 'Jeus III' te pakken. '...geheel anders is dit bij Irma uit 'Jeus III'. Zie, dacht ik het niet?...(niet te verstaan) nou krijgt zij ook een pak slaag. 'Doordat Jeus niets met haar te maken wilde hebben en zij toch voor honderd procent liefde gaf,' puh, 'ging zij door haar eigen zwakte naar de astrale wereld en volbracht haar leven voor de aarde.' Voelt u niet, meneer, dat mijn hele hebben en houwen momenteel naakt op straat ligt?

Iemand die zei tegen mij van de week: 'Wat was jij toch hard.' Ik zeg: 'O ja?' Ik zeg: 'Meneer, ik laat mijn Crisje sterven als zij ongelijk had.' En ik laat mijn broers ook sterven. Als ze gelijk willen hebben, en het komt erop aan, laat ik de mens sterven. Want ik gun ze ontwaking. Ik ken immers de mens en de wet? Ik ken de mens en zijn wetten. En als ik 'ja' zeg, dan is het 'ja', meneer.

Ik ben niet te koop, meneer, door liefde. Wel als u mij zelf kapotmaakt. Dat moet eerst bij mij sterven. Alles moet sterven, meneer. Ook een gedachte. Een liefde sterft ook. Daar kunnen mensen van meepraten, meneer.

Als ... Denk erom, ik zeg het je nog een keer: schluss. Nog een keer. Liefde: prachtig, prachtig, prachtig. Honderdduizendmaal, nog een keer, nog een keer, nog eens, nog eens. Maar is het nu niet waar, meneer, mevrouw, dat u, omdat u toch niet naar die waarheid hebt geluisterd, hebt gij uw contact

kapotgemaakt. U bent die echte liefde, dat vertrouwen van vroeger bent u kwijt, want u hebt nu alleen nog maar wantrouwen over. U hebt uw eigen naakte heilige ik volkomen versnipperd voor elkaar. Want zij gelooft niet in u, en u niet meer in haar. Want het is alleen maar praten, praten, praten, praten, praten. Alle mooie dingen die de mens het vertrouwen geven, en het goddelijke ruimtelijke eenzijn, zijn foetsie. En dat begint bij de eerste liefde, meneer.

Ik ben momenteel, en later, zo dankbaar. U hebt het toch gelezen? Wat een machtig iemand is die meester Alcar. Want ik was als een mummie voor liefde. Ga weg. Mij te gevaarlijk. Hè, geld. Jazeker, zeker weer om me de hals af te snijden, nietwaar? Mij niet gezien. Ik ben wel gek.

Nee meneer, mijn woord is wet, mijn woord is: ja, ja, ja, ja. En dan kunt u sterven. Ik heb met u niet mee te maken. Met geen mens anders als met: mijn woord is 'ja'.

En dan vonden ze mij hard? Ik zeg: 'Meneer, dat is mijn bezit geworden.' Moet u meester Alcar eens vragen, of meester Zelanus, wat dat te zeggen heeft. Maar u houdt u niet aan uw woord. Als je de zwakkelingen ziet: 'Nou ja, nou ja.' Ach. Nee meneer, dan bent u alweer weg. Ik gun u geen gedachte meer van mij indien u mij, met mijn gedachten en mijn liefde, eens hebt belazerd. Niet bedrogen, maar belazerd. Krijgt u me nooit meer. Ik blijf van u houden, maar ik ben nooit meer te bereiken, meneer. Want ik weet het: u moet mij eerst die bewijzen geven. U kunt mij, heb ik u verteld ... 'Ik hou van u', maar dat begrepen ze toch niet. En dat is Socrates. Dat is Christus. Dat is de ruimte.

Ik hou van u, meneer, allemaal. U zult wel zeggen: 'Ja, hij doet niks, allemaal woorden.' Jazeker meneer, jazeker mevrouw. Woorden? Dat zal ik u achter de kist bewijzen. Ik heb het leven lief, meneer, maar het karakter? Ja, dat is heel iets anders. En als ik het leven liefheb, meneer, dan vang ik het karakter op, dan vang ik die persoonlijkheid op. Maar u struikelt allemaal over die karaktertjes, over die persoonlijkheidjes, over dat snauwen. Ja, tuurlijk, tuurlijk. Over het snauwen en grauwen, en dat trappen, dat niet willen, dat niet willen verruimen, daar struikelt u over. Het zal mij een zorg wezen of u zich niet verruimen wilt. Doet u zich allemaal zelf aan.

Zei Christus dat niet, meneer de Groot?

Ziet u, dit zijn de wijsgerige stelsels, elk woord kun je tot de Messias voeren. Dacht u dat de Messias de smarten had van de wereld omdat de mens het vertikt om Hem uit te dragen? Hij heeft toch ook die reis moeten maken en Zelf moeten verdienen, meneer? U komt zover, als uw kind straks klaar is, en de jaren heeft bereikt – weet u het zelf niet dame, en moeder? – dan kun je ook de 'droedels' krijgen, zij doet toch wat zij wil. En als ze sterven, meneer

... Ik heb godzijdank de mensen zo ver gekregen ...

Er stond een kind voor de vader met een revolver.

Hij zegt: 'Is het niet vreselijk, meneer, liegen, bedriegen, stelen wat los en vast zit; de gevangenis. Nou zit meneer weer voor drie maanden.'

Ouders, ik heb die mensen hier gehad. 'Maar u hebt mij geleerd, meneer', die moeder, 'dat ik er niet aan kapot ga. Anders ga ik ook nog kapot, van smart.'

Ik zeg: 'Moeder, doe het niet. Ga er niet op in.'

Hij zegt: 'Ik heb geleerd dat hij een eigen persoonlijkheid bezit – meneer, hoe kan ik u danken? – door de boeken die ik gelezen heb.'

Mevrouw, dan is het waard dat ik nog langer doorpraat, klets.

Ik zeg: 'Ga niet kapot door het leed van een ander.' Maar de mens laat zich kapotmaken, al is het dat niet waard. De krankzinnigengestichten, dames en heren, zitten vol, alleen door gebroken mensen. Hahaha, ga toch weg. Ik ga op gesnauw in, op trappen en slaan in van de wereld. De mens ... Kom toch, meneer, u krijgt mij toch niet kapot. Ik blijf u liefhebben, meneer. Ik blijf, die slaanman en die trapvrouw blijf ik liefhebben, maar ik wil er niet mee te maken hebben. Ik zeg ... Ja, ik blijf toch niet in die mestput zitten, meneer, in die duisternis. Daar ga ik dagelijks niet mee om. Ik blijf in die ruimte voortvliegen. Jazeker, ik ga bij die narigheid plaatsnemen, op een stoeltje, en maar praten, drukken. Mmm, echt drukken.

Meneer, ik lach om alles. Er zijn voor mij geen zorgen. Zorgen? Narigheid? Wat is narigheid? 'Ja, je moet maar niet kunnen', zeggen ze. Ja, ik heb god-dank geen tbc anders lag ik natuurlijk in het ziekenhuis. En dan kon ik niet praten, kon ik niet werken.

Er zijn mensen, meneer, die hebben de strijd aanvaard, het pak slaag dat ze een ziek organisme hebben. Daar zit een goeie jongen, die is op de Bezuidenhout gebombadeerd; een oog kwijt en een arm kwijt, en hij had al een arm en een been. Volkomen gekraakt. En een half jaar drukken, drukken, drukken, hij zei: 'God, ik weet het, ik ben blij dat ik gekraakt ben, want nu begin ik te denken.' En nu moet je de dankbaarheid nou eens horen van zo'n geslagen, getrapte mens, door Adolf Hitler.

Ga nu maar door om die Adolf Hitler te vervloeken elke dag: dié is het, dié is het. Maar denk toch ook eens aan je eigen oorzaak en gevolg, aan je karmaatje. En voor die mensen, meneer, heb ik ontzag. Die hebben me altijd; als ze weer geen stukken en brokken maken, hebben ze me altijd. Heb je God, heb je de meesters, heb je Christus. Ja.

Kom bij mij niet klagen, meneer, als het niet zo en zo is, want ik krijg geen prikkels vanbinnen. En u bent net zo, hoor. U bent precies hetzelfde. Want je zegt ook tegen de andere: 'Houd nu maar eens op, en pak het leven nu

maar eens aan.'

De zwakken zullen ontwaken. En de psychopaten zullen een keer ook gaan werken en brood bakken voor de andere mensen. Nu eten ze het nog op.

We moeten voor onszelf zorgen. En u kunt elkaar niet helpen. Is het niet zo? Je moet er zelf aan beginnen. Duidelijk? Ja. Wat klets ik toch weer vanavond.

(Jozef leest verder): 'Als iemand in de fysische trance is, dus uitgetreden is, en de stoffelijke organen maar op twintig, vijftwintig procent werken voor het in stand houden van het lichaam, en dit lichaam zou aangeraakt worden, zouden er ongelukken kunnen gebeuren. Houdt dit verband met het fluïdekoord?'

Meneer, dat houdt verband met uw bloedsomloop, uw hersens, uw hart, uw lever, uw gal en alles. Want u bent in schijndood, en u rammelt het in elkaar.

Ik was bij Tenhaeff in Amsterdam, en toen had hij daar zo'n halve onbewuste dokter naast zich, een zenuwarts uit Haarlem, dokter Franken. En toen lag ik daar in trance, en toen zat die dokter, die wou me al terug hebben ... 'Word eens wakker', zegt hij.

En achter de kist met meester Alcar, ik zeg: 'Kijk daar eens even.' Meester Alcar die vliegt in dat organisme en houdt die stelsels vast, met nog, dr. Franz nog, de hoogste erbij. Ik word langzaam wakker. Ik zeg: 'Ploert, blijf van dit lichaam af.'

En toen komt Tenhaeff, toen zegt hij: 'Heb jij dat lichaam aangeraakt?'

Ik zeg: 'Jaag dat onbewuste wezen de deur uit hier.' Ik lag in zo'n stalen keten.

Hij zegt: 'Heb je hem aangeraakt?'

Hij zegt: 'Ja.'

En toen hebben ze me helemaal onderzocht; had ik hier maar een klein plekje op de rechterkant van mijn borst, dat leefde nog. Maar hij stak zo'n pijl in mijn mond en ik slikte niet meer, niks meer. Dat was nou vijftwintig procent. Maar dat moest leven blijven. Maar het was nog minder. En toen hebben ze tweemaal dieper dan de normale slaap mijn trance opgenomen. Dus ik had twee slapen dieper dan de normale slaap.

Hij zegt: 'Je bent het grootste wonder voor de wereld dat er is.'

Ik zeg: 'Ja.'

'Wij gaan door, Jozef.'

Ik zeg: 'Ja, als je geen ruzie krijgt.'

Een week daarna, ik heb u dat geloof ik verteld, toen had meneer Tenhaeff al ruzie met zo'n zenuwarts hier. Hoe heet hij? Diets. Wie het nu moest zijn:

hij of zij. Want ze loerden allebei op het professoraat. Toen kregen ze ruzie.

Ik zeg: 'Bonjour, meneer.' Toen kwam de oorlog en we hebben niks meer gehoord.

Maar ik was het fenomeen, het wonder voor de wereld. Hoor jij er wat van? Hij loog met alles. Hij verloochent alles nu. Jozef Rulof kent hij niet. Ja, hij weet het wel, maar de spiritisten hebben hem verprutst.

Meneer Berends, tot kijk.

(Meneer in de zaal): 'Dank u wel.'

Ik heb hier: 'Gaarne zou ondergetekende ... Is en was Jezus een bemiddelaar om tot God te komen? Zo ja, in welke mate en hoe? Zo niet, wat is of wat was Hij dan?'

Meneer, dat kunt u lezen door al de boeken die we hebben, twintig stuks.

Bent u al begonnen? Nog niet één? Dan, meneer, geef ik u ook geen antwoord, want dan eis ik van u, als u dat wilt doen, om te gaan lezen.

Ik heb me dood geploeterd om ze op de wereld te krijgen, om ze te verwerken, en als u dan uit die dingen wilt gaan vragen, dan kan ik zeggen: 'Ga dat nu eerst maar lezen.'

Vindt u het erg lui van mij?

Anders kan meneer de Groot u wel op de weg helpen. En daarginds zit er nog een.

Dan gaat u maar eens even vertellen, meneer de Groot, Bijbels, wat de Christus dan heeft gewild. En dan last u dat van ons er maar bij.

(Tot de geluidstechnicus): Hebben we nog een kwartiertje zo?

Mooie avond hebben we, meneer? Gelukkig, heerlijk.

Maar breng meneer een lekker pakje sigaretten mee, want hij rookt ook wel sigaretten. Nietwaar, meneer de Groot?

(Meneer in de zaal): 'Jazeker.'

Geld kost het niet, hè? Lekker sigaartje.

Lekker sigaartje, meneer. Rookt u ook?

(Meneer in de zaal): 'Een beetje.'

Nou, geef hem dan een lekker pakje sigaretten. De vrouw zorgt wel voor thee, meneer de Groot, is het niet?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Meneer, ga eens naar hem. Nee, eerlijk is eerlijk, maar dan krijgt u een avond, meneer, van ongekend geestelijk genot. Zal hij u eens vertellen wie de Christus is. En dan komt u bij mij terug. Dan krijgt u van mij de kosmische, goddelijke – ja dat kan meneer de Groot ook wel vertellen – de goddelijke Christus.

(Jozef gaat verder.) 'Zo wij uit God zijn, en God alwetend is,' ook alweer iets voor meneer de Groot, 'wat voor bedoeling kan God dan gehad hebben

om ons op aarde als mens te plaatsen aangezien we in de beginne zonder zonden waren? Dus wist God dat we zonden zouden doen.'

Foei, foei. Ja. Meer mensen struikelen daarover.

Meneer, er zijn geen zonden op aarde. Meneer de Groot doet de rest wel. Maar er zijn geen zonden. U kunt moorden en brandstichten, meneer, wij praten toch alles weer goed.

Moet je eens nagaan hoe rechtvaardig God is. Maar zonden zijn er niet. U kunt niet één klein zondetje doen. Ook al steelt u alles wat los en vast zit, u kunt geen zonde doen. Ook al liegt en bedriegt u, ook al bent u een demon, u hebt nog nooit één zonde gedaan, meneer.

Vindt u dat nou niet gek? Nu ben ik toch wel een beetje gek vanavond.

Meneer, er zijn geen zonden, er is alleen evolutie. Want als er zonde was – nietwaar, meneer de Groot? – zaten we vast aan de straf, maar die is er ook niet. Ja. God straft niet. Hoe kan hij over zonde praten? Hebben ze allemaal Christus op de lippen gelegd. Hoe kan God over zonde praten indien Hij weet dat Hij toch niet hoeft te straffen?

Als ik mijn nek breek, ik doe iets verkeerd, ik ga van kant, ik vlieg nou met die motor ... Vroeger, ik zat – ik heb een mooi beeld gekregen – ik zat op een middag heerlijk buiten te kijken in de natuur, en het verwaast allemaal. En ik zit alleen, even terug, ik denk: wat word ik behaard. En toen zat ik op een oude boomstam van vroeger. Ik zag mijzelf terug in het oerwoud lekker op een menselijk beentje te kluiven, toen was ik een kannibaal. En het smaakte nog lekker ook.

Meneer, ik was een moordenaar, want ik at de mens. Dat hebben we allemaal gedaan. Doen we nog. En ik ben niet gestraft, want ik had eigenlijk al eeuwig veroemd moeten zijn, eerlijk is eerlijk. Maar er is geen veroemdheid.

Voelt u wel waar we naartoe gaan?

Er is alleen evolutie, meneer. God begon door embryonaal leven in de wateren, en hebben we later als visjes gegeten. Zo. En toen buiten. Landelijk bewustzijn, waterlijk bewustzijn. En in al die levens hebben we gegeten, gedronken, diertjes vernietigd, onszelf ook. En we hebben toen van zonden en van slangengedoe, meneer, en van bomen met appeltjes, met een bittere en een zure en een bruine smaak ... Nee meneer, we zijn ook niet geboren door klei en wat levensadem, meneer, maar vele miljoenen jaren terug reeds waren wij aan het zwemmen. Net als kwabollen (kikkervisjes).

Nietwaar, Bernard? Kwabollen (kikkervisjes), daar vissen wij bij ons.

Toen waren we in de wateren, meneer, en gingen we op het land en gingen we door. En zo is de mens ontstaan.

Maar zonden en veroemdheid is er niet. Want de moord, de verkeerde ge-

dachte, meneer, die maken wij weer goed, omdat we een moederlijk lichaam beleven, en we zijn scheppend. We baren die zonden weer uit op aarde als stoffelijk mens. Vind u dat niet eerlijk? En dan hoeft God niet te straffen.

Maar ik ga niet zover met u want u vertikt het om boeken te lezen. Ik heb uw snuitje hier al meermalen gezien, ik denk: die leest allemaal boeken, maar ik moet nu wel aannemen dat u het niet doet.

(Meneer zegt iets.)

Twee keer bent u pas hier geweest? Nou, maar dan heb ik uw snuitje toch goed opgenomen.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Meneer, gaat u lezen? Ja? Ja, u moet het zelf weten.

(Jozef gaat verder.) 'Als ik goed heb begrepen is God liefde. Liefde veroemt niet. Hoe staat u tegenover de zondvloed? En het teken, de regenboog, dat God de aarde niet meer zal doen vergaan door water, maar door vuur?'

Meneer? Ja. Hebt u de film gezien 'Grazige weiden'(1936), meneer? Dan wordt het tijd dat die weer voor de dag komt.

God had ruzie met Noach om drie vaatjes cognac. (gelach) Dat is gebeurd. Noach zegt: 'Ja Meneer, ja God', zegt hij.

(Meneer in de zaal): 'Ja Meneer.'

Ja Meneer. En Onze-Lieve-Heer staat als een grote neger (toen deze contactavonden gehouden werden van 1949 tot 1952, was het woord 'neger' een gebruikelijke aanduiding van iemand met een donkere huidskleur) aan tafel, lekkere krulletjes hierzo. En Noach, die kleine man – het waren allemaal negers in die film – hij zegt: 'Ach, maar met drie vaatjes cognac, die lange reis ...' Want wanneer komt er een eind aan? Toen zegt hij: 'Geef me er nou vier.'

'Nee, Noach, drie is zat, anders ben je elke dag lazerus.' (gelach)

En meneer, dat hoort er ook bij, dat kent meneer de Groot ook.

(Jozef leest verder): 'Ik had zondag jongstleden nog even een gesprek ...' het laatste staaltje, '...een gesprek met een verpleegster uit een krankzinnigengesticht. 'Zij vertelde dat daar tot verbazing van dokters en verpleegsters een jongen en een meisje in aanraking met elkaar zijn gekomen met gevolg dat er een kind werd geboren ...' Huh, twee gekken dus? '...dat nog gekker als de ouders is. Het kind is nu drie jaar en wordt veel in kokers opgesloten omdat ze zo wild is. Moeder is niet bewust dat ze een kind gebaard heeft, ze noemt het 'haar zusje'. De dokter van het gesticht vertelde dat de harts-tocht van krankzinnigheid meer als dierlijk was, wat bij normale mensen niet voorkomt.' Daar heeft hij gelijk in. 'En dat de ouders veel de schuld was van deze ongelukkige.' De ouders niet. 'Ik was benieuwd en vroeg: 'In wat voor opzicht dragen deze ouders de schuld?'' Aan niets, dame. 'Omdat de ouders en voorouders dronkaards zijn, en waren er gevallen die de vrucht weg wil-

den maken met vergif, en niet gelukte. Vraag: Moesten deze krankzinnige kinderen een ziel aantrekken?’

Van wie is dat?

(Mevrouw in de zaal): ‘Van mij.’

Mevrouw, die kinderen die moesten geen krankzinnige ziel aantrekken, maar ze hebben een wereld aangetrokken waarin ze zelf leven, zij zelf. Dus hun eigen graad die is al abnormaal, die is onbewust, en nu hebben ze nog een onbewuster gevoelsleven aangetrokken. Want je kunt ze zo erg aantrekken, dame, die al als baby van vier, vijf maanden de boel, alles kort en klein trappen, als het kon.

Dus u kunt zeven verschillende diepten als werelden beleven voor krankzinnigheid en psychopathie. Dus het is helemaal niet vreemd. En het was natuurlijk veel mooier geweest nu, voor de wereld, als dat kind nu, als die twee gekke kinderen, of die onbewuste kinderen, die jongen en dat meisje, eens een Beethoven naar de aarde hadden gestuurd. Maar dat kan nu eenmaal niet, want die mensen trekken hun eigen afstemming en wereld aan. Duidelijk? Het is een mooi geval, een heel dik boek is het.

Zeg, mijn lieve mensen, heb ik u vanavond een kleinigheidje gegeven?

(Zaal): ‘Ja.’

Zondagmorgen spreken de meesters, en dán kunt u iets beluisteren, meeneer, mevrouw, want Jozef Rulof is nog maar een prutser.

Goedenavond, dames en heren, tot de volgende week.

Tot zondagmorgen.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 16 oktober 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Ik begin vanavond met een vraag: 'Geachte eigenaar, of eigenaresse, van dit boek ...' O, dat gaat zeker over zondag, is dat niet zo? '... hartelijk bedankt voor het lezen. Ik heb in mijn achtenveertigjarige spiritualistische loopbaan nog niet zo'n wondervol, indrukwekkend boek gelezen.'

Van wie is dat? Van welk boek, dame, want we hebben er twintig.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat blijft u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik had het boek uitgeleend aan een vriend, en die vond het boek zo mooi ...'

Welk?

(Mevrouw in de zaal): 'Wat ik uitgeleend heb.'

Welk boek is dat?

(Mevrouw in de zaal): 'De Kringloop der Ziel.'

O ja. Op die manier. U geeft hem die andere ook maar, dame.

(Mevrouw in de zaal): 'Als ik ze had wel.'

Als ik ze had?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb er maar een, meneer.'

Hebt u er maar een?

(Mevrouw zegt nog iets.)

U kunt ze toch uit de bibliotheek krijgen?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat kom ik ook doen volgende week.'

O ja. (Jozef gaat verder.) 'Indien u nog iets moois voor me hebt zou u mij daar een groot plezier meedoen.' Dus die meneer komt zelf. 'Ik heb het heel netjes behandeld.' Het is me geraaie ook, vindt u niet? (gelach) Nou ja.

Ik heb hier: 'Wat is de waarheid over erfelijkheid? Kan een moeder een ziekte, die onbewust is, bij zich dragen, die dan na drie of vier geslachten pas tot openbaring komt?' Een hele mooi vraag, kunt u een boek over schrijven. 'De wetenschap beroemt zichzelf erop dat een ziekte na drie ...' even kijken, want ik heb er iets van stuk gescheurd, '...na drie of vier geslachten weer terugkomt. Maar zijn daar stelregels voor? Ik geloof van niet,' zegt deze meneer, 'maar ik weet wel dat bijvoorbeeld kanker in onbewuste toestand bij een mens aanwezig is, en die dan jaren nodig heeft om bewust te worden, als die mensen dan lang genoeg te leven hebben.'

Meneer, van wie is dat?

Als u zegt, 'als die mensen lang genoeg te leven hebben', dat hebt u van

mij. Want u kunt dat zelf niet weten. Want toen heb ik erbij gezegd: dit is een profetie voor de medici. Want de diepte van het bloed, menselijk bloed, is niet te peilen, meneer, als u de schepping niet kent. Hoe oud denkt u dat uw bloed is?

Als u hier vragen over stelt, ik heb niet zoveel briefjes, dan kunt u daar een hele avond mee bezig zijn, want dit is de moeite waard.

Hoe oud denkt u dat het menselijke bloed is? Ik moet alles bewijzen, anders hebt u er niets aan. En ik kan het ook bewijzen. Wel?

(Meneer zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Vanaf de maan.'

Vanaf de maan.

Neemt u dat, mensen?

(Zaal): 'Ja.'

(Mevrouw in de zaal): 'Nog verder.'

Nog verder?

(Er wordt door elkaar gepraat.)

(Mevrouw in de zaal): 'Nog verder terug.'

Nog verder? Nog, nog verder dan verder. U bedoelt: toen God Zich nog niet had gemanifesteerd, was het bloed al aanwezig. Ja. O, wat leren we weer een hoop. Niemand weet het.

Wat zegt u?

(Iemand zegt): 'De ouders ...'

Nee meneer, die vader en die moeder hebben het ook weer gekregen, en dat is uw eigen ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl).

Kijk, ik heb eens op een avond verteld, en zo diep is uw bloed, dat, er is geen mens op aarde, bijna, of u hebt die man en vrouw als vader en moeder beleefd. Miljoenen levens hebt u gehad. Neemt het maar gerust aan. De toekomst zal het ons bewijzen, dit zijn allemaal profetieën, ja, profetieën; het bewustzijn van de wetenschap is nog niet zover.

Dus het is heel eenvoudig, dame, we kwamen uit de ruimte als geest naar de aarde. Dus we brachten geen bloed mee, heus niet. Weet u het nu al? Dus de aarde, het begin van het embryonale leven op de aarde ... Nu moet u eens nagaan, meneer, nu kunt u miljoenen tijdperken terug, u kunt een half miljoen jaar gaan praten over miljoenen tijdperken, dan bent u er nog niet, zo oud is de aarde. Zo oud zijn we. En dan de ruimte weer in. De wetenschap weet het niet. En waarom niet? Ze zeggen: 'Ja, het kan tien miljard zijn, jaren, eeuwen, maar we weten het niet.' Meneer, het gaat veel en veel en veel en veel verder terug; omdat de schepping langzaam gaat, om te evolueren en te verdichten.

Dus het menselijke bloed begon in de wateren zich te verdichten. En dat kunt u aanvaarden, want als u een heerlijk visje het keeltje doorsnijdt, komt er nog bloed. Een beetje, nietwaar, meneer, een beetje maar. Maar het is bloed. Bewijst: dat dáár het bloed begon te vormen. En wij in onze toestand hadden veel meer bloed, want we waren zo'n heerlijke zeehond. Weet u wel, zo. Als u zo'n ...

De wetenschap ... Nog iets, ik zal het er weer even tussenlassen, dan komt u onmiddellijk maar weer tot het huidige stadium om te denken.

(Er komen mensen binnen.) Die twee kinderen moeten nog een stoel hebben. Hier hebt u nog een stoel. Mevrouw ... Meneer van Rossen, haal nog eens even een stoel. Lekker heerlijk bij de kachel, kost vijf cent meer. Nietwaar? Ja, dat kost vijf cent meer, dame, vanavond.

Maar de wetenschap is nog niet zover. En de wetenschap stelt vast: zo, zo, zo, zo, zo. Maar gaan wij terug, we moeten terug. Ik wilde u dat verklaren, ik wilde dat erin lassen. Bijvoorbeeld, als u in een circus komt en u ziet een zeeleeuw, en u ziet een chimpansee ... dat zijn twee dieren uit de mens ontstaan, uit de mens. Dat wil zeggen, alles is uit de mens geboren. Nu praat Darwin: 'Wij zijn uit de apen ontstaan.' Wij zeggen: 'Darwin, je stond er vlak- en dichtbij en bovenop.' En het is uit de mens ontstaan, maar dat gaat ook alweer miljoenen jaren terug, maar kunt u terugvoeren tot het huidige stadium. Gisteren nog is er een kindje geboren, vanmorgen, en die wetten beleven wij nog, bij de geboorte, bij het aantrekken, bij de vorming van de cel, en bij alles. Maar elke zelfstandigheid schiep leven. Leven. Geen leeuwen, maar leven. Elke zelfstandigheid. Dus de wateren hebben een organisme geschapen, met als hoogst bewustzijn, wat? Wat nu? Als hoogst bewustzijn. Naar de mens. Moet u eens voelen en bedenken hoe eenvoudig die zeeleeuw die al die kunstjes ... Wij kunnen immers ook zo balanceren in het leven, niet? Wij vallen, we slaan weleens een keer ondersteboven, maar wij kunnen toch een beetje balanceren. Maar zo'n zeehond die heeft gevoel. Of het temperament is? Maar gevoel. Het is een jongleur van de hoogste soort. En past zich aan bij menselijk voelen en denken? Nee, het is het instinct dat zich afstemt op die en die graad, uit die en die stof ontstaan. De aap is net zo. Maar daar gaat het ons nu niet om. Maar ik wil u maar zeggen, dat, in de wateren is dat allemaal geboren.

En nu krijgt u al een beeld te zien van onszelf. Wij zwommen en leefden in de wateren. Dat neemt de wetenschap nu aan, en is wetenschappelijk nu bewezen: de mens moet in de wateren zijn geboren. En nu valt er veel.

Er was een astroloog, een astronoom, de man waar wij het verleden over hadden. Er kwam iemand bij mij, hij zegt: 'Ja, Jozef, dat is niet zo gek.' Hij zegt: 'Hij komt dichtbij je.' Maar die man schelden ze al uit in de wetenschap

voor ketter. Hij komt toch daar naartoe. Hij zegt: 'We moeten aanvaarden dat het zo en zo en zo is.'

En dan kom je zuiver tot de verdichting van de nevelen. En zo is Moeder Aarde begonnen, meneer. Wij kwamen uit de ruimte. De aarde heeft het hoogste bewustzijn voor de ruimte, dat moet ook nog worden vastgesteld. De astrologen die zoeken het nog altijd boven bij Jupiter, Venus, Saturnus, in dat en dat huis, en die en die ster. Morgen moet je oppassen of je breekt je benen. En in de loterij spelen. En vooral wanneer je in die en die tijd, meneer, op laantjes loopt, dan heb je geluk in de liefde. Als je erbij miauwt, natuurlijk, echt miauwt. Koert, goed koert, dat ze u in de stad kunnen horen, anders komt er niemand. Maar zie, dat kan allemaal.

En daardoor krijgen wij een beeld te zien van de werkelijkheid en die is: het menselijk bloed is ontstaan bij het begin der aarde. Eerst in de wateren. Dat bloed heeft zich verdicht, heeft een kleur gekregen, omdat de weefsels gingen veranderen, en eindelijk kregen we landelijk bewustzijn, werden het dierlijke mensen, behaard en alles, in die oerwouden, en hadden we menselijk lichamelijk bloed. En van daaruit, meneer, hebben wij miljoenen levens gehad. Hoe diep is nu uw bloed? Er komen momenteel nog ziekten hier op aarde in onze maatschappij tevoorschijn. Als de dokter de kennis had van de ruimte, kon hij onmiddellijk zeggen: 'Hé, kom eens mee, moet je eens kijken wat een vreemd verschijnsel dat is.'

En als je nu de ontwikkeling van het menselijk organisme kon volgen, en je kent die wetten, ligt de ziekte nu, nog uit prehistorische tijdperken, open en bloot voor je open. Maken ze dagelijks mee.

Ik had een dokter, hij zegt: 'Ik heb een patiënt. Kom jij eens kijken.' Toen zegt hij ... Die had een gaatje zo, achter hier, het rechterbeen, boven de enkel. Hij zegt: 'Ik krijg het nooit van mijn leven dicht. Ik weet niet wat het is.' Hij zegt: 'Je kan er zo inkijken. Morgen is het dit en morgen is het dat.'

Ik zeg: 'Ja meneer, wat zou het wezen?' Ik zeg: 'Dit is alleen, niet met koeienpoep, hoor, maar toch wel met zoiets, met kruiden is het te genezen.' Ik zeg: 'Meneer, dit is een beenfistel.'

Hij zegt: 'Maar het loopt door het vlees.'

Ik zeg: 'Ja.'

Er was een merkwaardige toestand ontstaan, het was net een holte, het had zichzelf weer afgesloten. Hij zegt: 'Dat begrijp ik niet.'

Ik zeg: 'Heel eenvoudig, elke cel krijgt een nieuwe ruimte, en hier zijn een aantal cellen ziek.' En dan liep er een gaatje, daar kon je bijna een pink insteken, en het was allemaal afgesloten, en daarachter was het aan het ontsteken. Vanbuiten was er een wond.

Hij zegt: 'Ik heb nog nooit zoiets meegemaakt.'

Ik zeg: 'Ja.'

Nu moesten we de schepping door. En toen moest ik uren en uren met de man praten om dat te verklaren. En toen kregen we het zover.

Hij zegt: 'Dagelijks sta je nog soms voor dingen die we niet kennen, en dan geven we die ziekte een naam, maar ze weten het niet.'

Wat is nu kanker? En wat zijn al die andere processen voor ziekten? Meneer, ze hebben een naam gekregen. En wat is kanker en wat is tbc? En wat zijn al die cholera's en lepra's en melaatsheid? Wat is dat allemaal?

Wat is bloed?

Maar ons gaat het daar niet om, om vanavond voor dokter te gaan spelen, het gaat ons: Wat is het waardoor de ziekte tot bewustzijn komt?

Als u het weten wilt, er is niemand van ons die volkomen, honderd procent voor zijn bloed gezond is, natuurlijke gezondheid bezit. Want het bestaat niet. En waarom niet? Omdat onze eigenlijke kern als natuurwet ... Goed verstaan. Dus ik had vroeger een lichaam in het oerwoud, maar wij hebben ons verbonden met lagere graden. Ik zei u verleden: we gingen de bergen over en dan haalden we daar zo'n paar vrouwen weg. Of we stalen een paar mannen. Ja, u schrikt misschien, maar die gingen de soep in. We hadden 's zondagsmorgens altijd een heerlijk boutje. Dan kwamen zij ook wel weer om onze mensen weg te halen. Want we leefden als kannibalen, meneer. Of is het niet zo, mevrouw? Schrikt u ervan?

Ziet u, maar daarachter hebben wij onze eigen graad geschonken aan een ander organisme. En dat organisme bezat onze graad en natuurlijke goddelijke afstemming niet, zodat wij hierdoor ons lichaam, en ons – ons gevoelsleven was niet mogelijk – maar ons bloed hebben versnipperd, en duizenden goddelijke levenswetten aan kracht, aan verdichting verhard zijn, meer, die daardoor zijn verzwakt. Is het niet eenvoudig?

Nu gebeurt het immers nog. Als u zei: 'Nee meneer', neem ik u gauw even mee. Er zijn hier vrouwen en mannen van Engeland; die heeft een Française, en die heeft een Indische, en die heeft een Rus, een halve Rus, een halve Duitser, nou, en zo gaat de mens over de wereld heen. Hij zegt: 'Ja, ik heb een, mijn vrouw is een Hongaarse.' En mijn vrouw is een Wienerin, en die vrouw komt uit Turkije. Hebben wij onze eigen graad nu? Er is nog niemand in de wereld die zegt: 'Zeg, meneer, maar u trouwt niet met dít leven, nee, u moet háár trouwen, want zij bezit uw graad, uw eigen bloed.'

U voelt wel, tot in het oneindige is de mens versnipperd. Niet alleen geestelijk, maar ook nog, hoofdzakelijk lichamelijk. En nu is dat bloed voor en van de mens kosmisch diep. Daar zit iets in wat momenteel in ons korte leven voldoende levenskracht bezit om normaal te blijven, om te voeden. Maar u merkt al waar het naartoe gaat. Plotseling komt er iets, een orgaan, een weef-

sel wordt aangetast, en daar staat meneer. 'Ja, maar, kijk eens hier, meneer, mevrouw ...'

'Meneer, ik heb het gisteren pas.'

'Ja', zegt de dokter, 'dat kan wel, dame, maar u hebt, u zit vol met galsteentjes.'

Ik heb mensen bij me gehad in die tijd: 'Meneer, ik kreeg het gisteren pas.'

Ik zeg: 'Mevrouw, ik stel er toch zeker driehonderd vast die u er hebt. Dat is al voor twintig jaar terug begonnen. U hebt nu niet, op slag ...'

Meneer, morgen krijgt u pijn, de dokter stelt vast: galstenen, operatie. Halen er vijftig, halen er driehonderd ... Er zijn er al dertienhonderd uitgekomen. En dacht u nu waarlijk dat dat gisteren was begonnen? Meneer, dat is al begonnen toen u nog in uw moeder leefde, toen begon het al.

Een steentje, een galsteentje, die zijn zo hard als staal. Die krijgt u zomaar niet verhard, meneer. Dat begint als een vlies. Als een slijmerig iets begint het. En in een korte tijd, als het eenmaal gaat verdichten, dan is het gebrek aan zuurstof en alles al in het lichaam verdwenen, dan gaat de gal beginnen, geen voeding genoeg, en nu krijgt u vorming van afbraak. Dat moet allemaal verschilleren, dat moet mee uit het lichaam, het komt er niet uit: stenen.

Wanneer is dat begonnen? En dat is nog niet eens zo erg, want dat gaat nog. Een galsteen is nog lang geen stoffelijke ellende. Waardoor is de galsteen opgebouwd, meneer? Kanker is veel erger als galstenen. Maar wat is kanker? U voelt al, we krijgen nu al de graden van verdichtingen te zien. En rotting. Want galstenen is geen rotting; is verharding. Dat is toch een ander centrum in het organisme die weigert, en die verharding niet kan tegenhouden. Voelt u wel? Maar kanker is rotting. Is afbraak. Is de bloedaafbraak. Is zuivere rotting. Het verschil van twee ziekten, meneer. Dit verhardt, en dat slijmt weg. En in één organisme. Ja?

Als je dergelijke gesprekken met dokters hebt, dan heb je er plezier aan. Hij zegt: 'Mijn god, je had dokter moeten worden.'

Ik zeg: 'Wat dan nog?'

'Ja, dan had je de wereld een stoot gegeven.'

Ik zeg: 'Nou niet, zeker?' Ik zeg: 'Ik heb meer aan één boek voor de geest als aan tien doctortitels.'

Waar of niet?

En nu vraagt meneer ... Ja, ik ga dat allemaal niet vertellen anders krijgen we college voor de dokter.

(Jozef leest verder): 'Ik geloof van niet. Maar ik weet wel dat bijvoorbeeld kanker in onbewuste toestand bij een mens aanwezig is ...'

Meneer, 'De erfelijkheidstoestand', zegt een dokter bij mij, 'die bestaat niet meer.'

Ik zeg: 'Sinds wanneer, meneer, gooi jij de erfelijkheid weg?'

Toen zeg hij: 'Ja, ik heb in Zürich gesproken bij tweehonderdveertig dokters, en er waren erbij die gaven me gelijk.'

Ik zeg: 'Maar je kreeg toch van de rest niet gelijk? Dat bestaat niet.'

Hij zegt: 'Alles wordt geestelijk door de mens zelf opgebouwd.'

Ik zeg: 'Ja, nú zeker, sinds gisteren.' Ik zeg: 'Kom, kom, meneer.' En toen ben ik met hem gaan rauzen. Ik had hem daar gauw, daar in de hoek en daar in de hoek, en hier en hier. Ik zeg: 'Waar zit je nu eigenlijk?'

'Ja, ja, nu zijn we nog niet zover.'

Ik zeg: 'Nee meneer, nee meneer de dokter', ik zeg, 'dat kunt u nu wel zeggen en een nieuwe theorie opbouwen, en er zijn nog meer van die stemmen gehoord in de wetenschap, maar dat kan nog niet, meneer, want kijk eens hier, u zegt ... Dan moet u ook een schoon organisme hebben, zuiver rein bloed, en alles.' Ik zeg: 'En waar halen we dat vandaan, meneer?' Ik zeg: 'Meneer, laat een mens leeglopen, volkomen leeg, en geef hem acht liter of zes liter nieuw bloed, is het bloed nog rot. Dat wil zeggen, niet helemaal, maar toch zit er zo'n koekie onder dan. In dat bloed, meneer, leeft uw verleden. In dat bloed leeft het prehistorische tijdperk nog.' Want we zijn er nog niet zover uit, hoor. Wij denken wel, wij zijn wel wat kleiner geworden. Als u zo'n roos van een man ziet, met een mooi snuitje ...

Er was hier een dame, die zegt: 'Ik ben ook nog in het prehistorische tijdperk, want ik ben zo groot, en mijn man is maar zo hoog.'

Ik zeg: 'Wat geeft dat?'

Maar de prehistorische mens was heel anders. De prehistorische mens, dat waren reuzen, wilden. Ja, als je zo'n mens ontmoette, meneer, dacht u, dacht u ... Ja ... Nee, duivels waren het niet, maar ze aten u toch op, maakten koek van u. We hebben bewustzijn gekregen, onze lichamen zijn ontwikkeld, meneer, maar het bloed in de mens is nog altijd onzuiver omdat het prehistorische tijdperk, en ver terug, nog aanwezig is.

We hebben het hier gehad over de bloedgroepen, over de bloedstoestand. Iemand zegt: 'Nou', is geopereerd, 'nou heb ik lekker bloed van een neger (zie artikel 'Anti racisme en discriminatie' op rulof.nl) gekregen.'

Maar ik zei: 'Dame, het bloed van een neger is niet zwart.'

Ze dacht: nou krijg ik vlekjes natuurlijk, hè?

Een blanke juffrouw uit Den Haag kreeg het bloed van een neger. En ze werd niet zwart. Er klopt iets weer niet, ziet u? Nee, ze werd niet zwart. En ze voelt zich nog sterk, o, alleen een beetje andere allures, want ze slaat en trapt een beetje zo (Zoals uit de hierna volgende verduidelijking van Jozef blijkt, bedoelt hij dat de juffrouw uit Den Haag tijdelijk karaktertrekken overnam van de donor van het bloed dat ze ontving; het 'slaan en trappen' heeft niets

te maken met de huidskleur van de donor maar alles met het karakter van die specifieke donor; zie artikel 'Orgaandonatie en transplantatie' op rulof.nl). Ze kijkt anders, hè? Want dat bloed moet nog ...

Als de persoonlijkheid zeer sensitief was, zeer gevoelig, ik garandeer het u ... Ik hoef het niet te proberen, dan ga ik veel liever foetsie. Als ze mij vijf, vier liter nieuw bloed moeten geven, ik zeg: 'Geef mij maar van de waterkraan. Dan heb ik tenminste nergens last van.' En als je die sensitiviteit hebt ... Ik kan u weleens iets vertellen van sensitiviteit.

Iemand die zegt – ik was in de tijd van garage nog – : 'Wil je een mooi pak hebben, Jozef?'

Ik zeg: 'Ja.'

Ik trok dat mooie pak aan. En ik liep, al een paar dagen later liep ik ... (Jozef doet wat voor.) En toen stond ik zo, weet je wel. Toen zegt mijn vrouw: 'Wat mankeert jou?'

Ik zeg: 'Niks, niks.'

En toen zat ik daaraan te trekken, hier weer te trekken. Ik denk: de 'droedels', dat zit in dat pak. Ik heb het gauw aan een lorrenboer gegeven, want ik had de stuipen bijna. Alleen van dat kostuumpje. En nu moet ik het bloed van zo'n man er nog eens bij nemen, meneer. (gelach) Nou, dat gaat niet, hè, dat gaat niet. Ik heb het lelijk te pakken gehad. Bijvoorbeeld, we waren alleen aan het schrijven over 'Het Ontstaan van het Heelal'. We gingen terug naar Engeland. Ik heb het u verleden verteld. De hele dag zat ik hier, mijn vrouw zegt: 'Wat heb je toch?'

Ik zeg: 'Dat sikje hier', want ik leefde in die tijd. Dat sikje, ik had toen een sikje en een klein snorretje. Ik zeg: 'Ik voel me veel dikker. En ik ga eens heerlijk uit wandelen, en al die dingen meer.' En ik wou een horse (paard) hebben, een horse. Ik had een eigen paard, maar nu wou ik in Holland ook een horse hebben. Toen heb ik me maar uiteindelijk op de carroussel neergezet, en toen had ik er een voor twee cent, hè? Toen ben ik naar de dierentuin gegaan, ik zeg: 'Nu moet ik vandaag een horse hebben, want ik hou het niet meer uit.' En toen heb ik me uitgehorset. En toen ik thuiskwam toen was ik weer Jozef. Ik zeg: 'Nou', ik zeg, 'die Engelsman is er vandaag uit.'

Maar o wee, als u dat niet kent, want ik was bewust bezeten door een vorig leven. Ja. En daar sta je, meneer. Maar nu nog het bloed van die andere man erbij, meneer. Daarom is het: u hebt die gevoeligheid niet. En dat bloed geven voor de mens, dat gaat allemaal nog prachtig. Dat is later ook niet meer nodig, omdat de wetenschap zover komt dat ziekten kunnen worden overwonnen. Kanker en tbc dat wordt allemaal overwonnen. Dus wij hebben daar straks geen last meer van.

Meneer, wat hebt u zelf nog te vragen? En zijn er nog andere vragen hier-

over?

(Meneer in de zaal): 'Ja meneer Rulof, u zei daarnet: de prehistorische mens die was veel groter, veel grover. Maar toevallig veertien dagen geleden hebben we naar een andere ... (niet te verstaan) geluisterd, en die gaf een vergelijking, dat de prehistorische mens kleiner was, dat de mens nu wat groter werd, weer een periode kleiner werd, want dat bewezen ook de harnessen. De harnessen die waren over het algemeen kleiner als van de mens van vandaag aan de dag.'

Ja meneer, dat kan allemaal, dat is allemaal prachtig. Dat is niet de prehistorische tijd die wij ... Weet u waar de prehistorische tijd nu leeft?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Toen waren er geen harnessen.'

Toen waren er geen harnessen. Maar het is veel dichterbij te zien en te beleven, u kunt hem zelfs voelen. Weet u het niet? Meneer, de prehistorische tijd die halen ze in Limburg uit de mijnen; die is verhard en verdicht. Kooltjes zijn het geworden. Daar zitten die mensen allemaal in, en is pikzwart geworden, meneer. Maar wat ze nu nog vinden, meneer ... U voelt toch, die aarde heeft zich honderd miljoenmaal omgegooid. Dat was een warmte; en wij maar aan de ren. Maar die prehistorische tijd waar de meesters het over hebben, meneer, daar stoken we nu onze kachel mee aan. Meneer, dat geraamte dat zit in de kooltjes, dat is opgelost allemaal. De mens die ze nu voelen, dat is een mens van een tijdperk die reeds tot de onze behoort. Maar er zijn honderdduizenden tijdperken weg. Die zijn volkomen opgelost, meneer. En waardoor kunt u dat zien? Een enkele maal ziet u nog weleens iets in de natuur, dat het prehistorische tijdperk om is, weg is, verdwenen is.

(Tot iemand in de zaal): Ja?

(Meneer in de zaal): '...aan de skeletten ...'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Dat kun je toch zien aan de skeletten van die voorwereldlijke wezens, de mensen ... (niet te verstaan) zo klein moeten zijn.'

Meneer, u bent in Indië geweest, u ziet daar nog echt oud moeras, prehistorische bomen. Hier in het Westen hebben wij dat niet meer, meneer. Maar het Westen was net zo. Nietwaar? Dat is, we hebben vruchten gekregen, bomen gekregen, bloemen gekregen, meneer, allemaal voor deze eeuwen.

En prehistorische tijdperken; och, een enkel gruisje, een dingetje, dat heeft zich toch geëvolueerd, dat moest toch verfraaid worden, en dat kreeg toch een andere schors, een nieuwe evolutie? Waar is het gebleven, meneer? Dat stoken wij nu in de kachel. Dat is de olie die we krijgen, als levenssappen bezield olie en gas en alles. Die stof heeft weer een universeel bezit gekregen.

We kregen kooltjes als verharding, in de grond. Wat van boven is gebeurd, zit nu beneden. We hebben gassen gekregen, we hebben het bloed en de niertjes, en al die dingen erbij. Dat is nu de olie waar we mee over de straat rijden, en voor de schepen, dat is de olie; die sappen die heeft Moeder Aarde naar voren gebracht.

Al die miljoenen verschillende organismen zijn opgelost. Ook het bloed. Wij hadden toen wel een paar kilo vet op onze ruggen zitten. Waar of niet?

Maar dat wil niet zeggen, meneer, dat daardoor de olie is ontstaan, hou dat even vast, anders dan ga ik weer de straat over: 'Jozef Rulof zegt: 'De mens is een oliekoek.'

Maar, meneer, u ziet het, u kunt nu wel zeggen van 'groot' en 'klein'; dat behoort allemaal reeds tot deze tijd.

U nog iets daarginds, meneer, met uw vraag?

(Meneer in de zaal): 'Nee ...'

Nee doctor? Ik ben toch geen doctor. 'Nee doctor', dat zegt u toch niet, meneer. Ja, dat mag toch niet?

Wie van u nog iets van dat erfelijkheidstoestandje?

(Mevrouw in de zaal): 'Mag ik u iets vragen, meneer Rulof? De karaktertrekken die we gekregen hebben van vader of moeder, hoe komen we daar dan mee?'

Ja, ook geërfd. Men zegt in de psychologie, dat als uw vader of moeder talent heeft, krijgt het kind het ook. Mevrouw, wij zeggen: dat bestaat niet. Er is wel beïnvloeding. En dat is heel eenvoudig. Er zijn zelfs mensen die tot zeventig jaar nog onder de invloed van de ouders zitten, en hebben niet die zelfstandigheid, dat gevoel, die karaktertrekken, die wil om zich los te maken van ouders. Wij zitten er nog. Ik denk nog zeker voor vijfenzeventig procent uit het bewustzijn, het gevoelsleven van mijn moeder. Onherroepelijk. En daardoor krijg je die geweldige eenheid te beleven. En zegt de dokter: 'Ja, dat is van uw vader. Ze aardt op moeder, ze aardt op vader.'

Mevrouw, u hebt uw eigen karakter, zie, want ... U hebt een ruimte. De mens bezit met vele mensen een ruimte. Dat is de eigen graad voor uw organisme. En dat is een ruimte. Dat wil zeggen, u kunt in die toestand aantrekken en opbouwen. Maar u raakt altijd weer uw graad van denken en voelen. Omdat u met die levens hebt te maken. Voelt u wel? En nu trekt u natuurlijk vanzelf een gevoelsleven aan dat op het uwe afstemming heeft. En dan heet het: 'Ja, dat lijkt op vader.' Zie je. En dan, komt een kind. 'Ja, dat kind snap ik helemaal niet; waar dat op aardt?' Ziet u?

Er zijn toch bewijzen dat we gelijk krijgen, dame. We hebben hier vanavond mensen zitten, die moeder zegt het zelf: 'Al mijn broers, doodgewoon, normaal. Ik kom op de wereld. Ik ben bijna een negertje (toen deze con-

tactavonden gehouden werden van 1949 tot 1952, was het woord ‘neger’ een gebruikelijke aanduiding van iemand met een donkere huidskleur), mooie krulletjes. Toen zegt mijn moeder: ‘Ja, als ik er zelf niet bij was geweest ... hoe komen wij aan die neger (zie artikel ‘Anti racisme en discriminatie’ op rulof.nl)?” Een negerkind, onder een blonde familie, waar komt dat vandaan? Dan gaat u toch, als u niet zeker bent, dame, ga je twijfelen aan elkaar. Er is al ru-zie door ontstaan, hoor. Want er zijn meer van die problemen. Ja, u lacht wel, maar het is de heilige waarheid. Als die moeder zegt: ‘Ik weet het, mijn goeie Hendrik doet zoiets niet.’ ‘En mijn Bartje.’ Maar wat nu? Waar komt dat kind vandaan, dame? Als ik zeg: ‘We moeten terug tot het oerwoud.’ Dan zeggen de mensen: ‘Belachelijk.’ Maar daar heb je zoiets. Je kunt terug tot aan de negers (zie artikel ‘Anti racisme en discriminatie’ op rulof.nl). Halen wij ons leven terug. Hoe diep is dat niet. Dat bloed is opgebouwd, dat bloed bouwde dit organisme op. Dus in die cel van die vader kwam iets omhoog.

Maar, meneer, nu moet u eens kijken. Zo’n dik boek wordt het, van die muur tot hier, duizenden pagina’s, wilt u alleen verklaren waardoor dit alles is ontstaan. En dan moet u honderdduizenden rassen (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) van uzelf, de hele familie eerst weer uit, en dan duizenden families weer in, en weer duizenden families in, om die groep voor uzelf te volgen, uw leven. En dan moet u eens kijken waar u vandaan komt. Wat is nu uw bloed? Vanwaar komt het dat ik half blond, bruin, zwart ... Dat is Europees, dat is dit. We hebben het verleden gehad over: Wat zijn de kleurtjes van uw haren? Men weet het niet. Waarom blond? Waarom bruin, goudbruin, goudrood? Nou? Mooie kleurtjes hebben we erbij. We kunnen ze nu zelf wel maken. Maar de natuur heeft ze geschapen.

Waar komt dat allemaal vandaan?

Zo diep is het menselijke bloed. En nu denkt u nog, nu denkt vader, en moeder, in deze eeuw ... Moet u eens horen wat er allemaal komt, en dat is verbazend wetenschappelijk en leerzaam. Wij gaan trouwen, we huwen, krijgen een kindje, en dan zeggen ze: ‘Dat is mijn kind.’ Nietwaar? Het is toch uw kind? Mevrouw, daar hoort van u niets bij. Maar ook niet lichamelijk, en niet geestelijk, niets, niets, niets, niets. Het kan weleens zijn dat er iets van u bij is, maar dan is het één op miljoenen. Want uw kind krijgt uitstraling door uw geest, daar is iets van u bij. Daardoor krijgt het uw gezichtje wel. Maar zo nu en dan, dame, krijgt u daar een gelaat te zien, dat heeft niets met uw ganse familie uit te staan. Lijkt nergens op. En nu is het die miljoenste overgrootvader die zich momenteel in het dagbewustzijn van vandaag manifesteert.

Er komt dus iets uit ons. Die cellen die wij bezitten, mevrouw, die zijn miljoenvoudig, universeel ruim. En het zijn allemaal mensen. Het zijn al-

lemaal maatschappijen. Het zijn allemaal rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Die zitten in die cel, van ons. Of de moeder, of de vader. U trekt de cel ... Wij geven de bevruchting. U ontvangt het. En in dat zaad leven mil-, miljoenen geslachten. Maar de laatste, die nú komt, die morgen geboren wordt, is die van u? En van mij? Dat zou toch wel toevallig zijn. Vindt u wel? En dan moet u eens naar uw dokter gaan vragen en zeggen: 'Dokter, is dat kind nu werkelijk van mij?' Ja, zo mag u het al niet vragen. Ge moogt dat niet doen, want anders gaat hij alweer verkeerd denken. Nee, maar: 'Dokter', geen onzin, 'maar ik heb ergens gehoord van een gek', zegt u er maar bij, 'die man zegt: Ons bloed en ons sperma dat is mil-, miljoenen jaren oud.'

Mevrouw, het is zo waar. En er zijn reeds vele doktoren die komen al, hij zegt: 'Waar gaat dat naartoe?' En dan zeggen ze: 'Ja, ik weet nog niets.'

Ik heb een professor doctor in Delft gehad, voor jaren terug al, in 1935, 1936, hij had boeken gelezen, hij zegt: 'Had ik me nu in mijn leven niet zoveel verbeeld, dan ging ik vrij en gelukkig in een taxi zitten, en dan ging ik naar die man toe. Maar ik durf hem nu niet in zijn ogen te kijken.'

Dat was ik. Ik zeg: 'Had toch gekomen, meneer.'

'Och, och, och, och, och', zegt hij, 'wat verbeelden wij ons een hoop daar-zo.' Als dat beje voorkomt, weet u wel? 'Zitten', vanmorgen, hè. En de colleges beginnen.

Ja, ik heb een groot voorrecht: ik heb die wetten gezien. Wie heeft ze nu gezien? Hoe zou ik aan al die verklaringen, aan al die boeken, en aan al die wijsheid komen als ze mij niet achterna hadden gezeten? Niet? Ja, het is wat, hoor, als je erin komt word je angstig. Dan vraag je je nog af, hoe bestaat het dat je nog normaal rustig de maatschappij kunt beleven, heel kalm, heel doodgewoon. Het is ook heel doodgewoon. Want wijsheid maakt u niet gek. Hier kun je niet gek van worden. Dan zeggen ze weleens: 'Dat is allemaal zwarte magie, daar word je gek van.' Dame, die geleerden die dat zeggen die kunt u onmiddellijk opvangen. Ik zeg: 'Meneer, was u nu maar niet met uw godsdienst begonnen, dan hadden wij die krankzinnigengestichten niet nodig gehad.' Want hoeveel godsdienstwaan-zinnigen zitten er nu niet in Rosenburg?

Frederik zegt het zo mooi in 'Maskers en Mensen'.

Hij zegt: 'Dat is een dominee', hij zegt, 'ja, hoe zie jij die?' Hans vraagt dat.

Toen zegt hij: 'Ja', zegt hij, 'die is naar Jehova gaan zoeken en die heeft een ladder vergeten.'

Heb jij dat ook in 'Maskers en Mensen' gelezen? Je lacht je een aap als je dat leest. Maar het is waar, meneer, hij zweeft nu tussen hemel en aarde, is godsdienstwaan-zinnig. Om zo'n gekke Jehova. Die man die gaat naar Jehova

zoeken. 'O, Jehova.' 'Maak u gereed, morgen gaat de wereld stuk.' Jehova.

En die wereld die moet miljoenen jaren blijven bestaan. Had die man maar bij ons gekomen, mevrouw, hier, dan waren er geen gekken meer. Maar een theoloog begrijpt het. Een theoloog smijt dat niet van zich af. Maar godsdienstwaaninnigen zijn er. Een mens die naar God zoekt is gek geworden. Vindt u dat niet verschrikkelijk?

Als je je uitleeft of we slaan stukken en brokken, en we zeggen: 'Nou ja ...' Dat is knap, dat kan. Maar een mens die bidt, bidt, bidt, bidt, bidt, dag in, dag uit, want het zijn vrome zielen, moeten aanvaarden, meneer, dat ze krankzinnig worden geslagen. En dag en nacht, en vroom, en mooi, en mooi, en kuis, och, och, och. En ze gaan foetsie. Vind je het niet vreselijk? De realiteit van het gebed heeft die mensen niet kunnen helpen. Het ontzagwekkende dat die mensen hebben moeten aanvaarden, door het denken en het bidden zijn ze lamgeslagen, zijn ze uit hun evenwicht getimmerd. Dat is nu het geloof. Godsdienst, godsdienst. Nou, is het niet erg?

Maar het dringt niet tot die theologen door dat ze met diezelfde waanzin doorgaan. Een student kan niet onder die knoet vandaan, hij zal beginnen met de Bijbel: en daar stond een boom, en er kwam een slang, en God maakte, uit een rib van Adam maakte Hij Eva. Wat klei, ffft, blaasje erbij, lekker in de ogen kijken, en: 'Nú lopen.' (gelach)

Ja, daar beginnen we weer, meneer, hè? Daar snakken ze alweer, dame, als ik begin over het paradijs. Maar vanavond krijgt u geen kermis.

(Mevrouw in de zaal): '...dan sla je dat stukje maar over.'

Ja. Ja. O, de dominees. In de oorlog had ik zo iemand. Toen zegt hij: 'Ja', hij zegt, 'maar de Heer zal ons steunen.'

Ik zeg: 'Ja.'

Hij zegt: 'Want ik ben nergens bang voor.'

Maar twee dagen daarna toen stond hij op ... Ik kom weer op de hoek. Ik denk: kijk daar, die arme dominee, niet? Toen stond hij zo: 'Och, och, och', zegt hij, toen stond hij bij een vrouw te jammeren, 'och, wat heb ik een honger.' Ik ging maar een straatje om, anders had ik hem iets moeten zeggen. Hij zegt: 'Ik heb zo'n honger, ik heb zo'n honger.'

Ik zeg: 'Meneer, had toch de Heer even geroepen, dan had je toch wat gehad.'

Maar ze wisten het niet, mevrouw. Sla nu maar stukken over. Men spreekt tot de jeugd. Moet u ze horen kermen. O, wat gaan ze tekeer. Onze tijd komt. Geloof u het niet? Het is hard bezig, mevrouw, overal vallen er slachtoffers. De theoloog, de godgeleerde: 'Ja, hij kan nog wel draaien ...' Maar ze zeggen hem onmiddellijk alweer: 'Maar, meneer, kan dat nu wel? De bioloog zegt toch dit?' En het is waar, meneer. Waar moeten we naartoe?

‘Ja, niet ineens. Niet ineens, zie je? Sla dat stukje maar over, want straks krijgt u de rest wel.’

En de mensheid wacht. De jeugd valt om van honger. Zulke kinderen van vijftien en zestien, die je zo machtig kunt opvangen, waar je zo machtig mooi mee kunt praten, beter nog dan met oude mensen, volwassen mensen. Maar zo’n meisje, die dat getureluur en die onzin, en dat gezoek, wat is het geen gekerm ... Hebt u die pijnen niet meegemaakt? Ik heb me gek gezocht tussen vijf en zes jaar. Ik was er gauw bij. Op zesjarige leeftijd stormde ik bij Crisje binnen, ik zeg: ‘En nou wèt ik het.’

Toen zegt ze ...

‘Gij hoeft me niks meer wies te make, aij weer een kind krieg dan komt ’t uut oe eiges, wâ? Maor we kriege nou een meid.’

Toen zei Crisje: ‘Dan hè-je zeker honger nou?’

Ik zeg: ‘En of.’

Nou, ik was klaar. Maar dan moet u dat gekerm, dat vreselijke gezoek, en dat geflierefluiter, laten we maar zeggen, van onszelf ...

Bent u er ook niet zo bezig geweest, dame?

Ik wilde alles weten. Maar wat een gekerm is het. Nee, vader sluit zich af.

Verleden was er een mooie Italiaanse film. Hebt u die gezien? U had kunnen lachen. Een meisje zegt, klein meisje: ‘Hier komen de kindjes uit.’ Had ze een kappes, zeggen wij buiten, een boerenkool, witte kool. En nu dat gezoek naar het kindje. Moederschap, vaderschap. Prachtfilm was het. Aan het eind, aan het eind is er bijna nog een dooie bij, een meisje verongelukt bijna. Maar die hele film door, die kindertjes: zoeken, zoeken, zoeken. Vaderschap, moederschap. De film werd weer bestormd.

Vindt u het niet vreselijk?

Dag en nacht was die film uitverkocht. Ja, dat zegt de mens iets. Mevrouw, het bloed gaat zover, de geboorte gaat zo diep, dat wij mensen allemaal leven in datgene wat wij voor eeuwen terug reeds hebben gekregen, en een ander voor ons heeft opgebouwd. Wat u vandaag hebt, dames en heren, als u heel mooi en heel prachtig bent, wees dankbaar met een gezond organisme. Want alles is er nog in. Want wij ook, wijzelf hebben ook schuld aan die afbraak. Als u gezond bent ... De schepping gaat al ontzettend hard vooruit. Er zijn nog veel zieken, en als die er niet meer waren, dames en heren, geloof het, leefden we allang in het koninkrijk Gods. Maar zover zijn we nog niet.

De wetenschap, de medici maken enorme sprongen. Als straks de atoom-energie daarvoor wordt gebruikt, ik garandeer u, over vijftig jaar, ja, dan is de kanker en de tbc allang overwonnen. Maar nu vechten ze al. Meneer, mevrouw, dat duurt misschien nog veel korter, want de middelen die vliegen de ruimte uit momenteel. We krijgen machtige, machtige technische instru-

menten voor verschillende ziekten, en die lossen volkomen op. Straks krijgen we nog machtige, sensitieve instrumenten. We krijgen straks de directe-stem en dan valt het woord onherroepelijk uit het bewuste Al naar de aarde. En dan hebben ze zich allemaal maar te buigen.

Een ander zegt: 'Dat duurt nog eeuwen, eeuwen, eeuwen.'

Ach mevrouw, dat gebeurt in één nacht. We leven in een wonderbaarlijke tijd. Als we niet in die tijd leefden, hadden wij dit ook nog niet gekregen.

Nog iets? Wie van u?

Daarachter. Mevrouw?

(Mevrouw in de zaal): 'Heeft de rode kleur van het bloed nog betekenis voor de ruimte?'

Ja dame. Waarom bent u blond en zwart?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik heb een ...'

Ziet u, de afstemming van bloed is de atmosfeer van de ruimte. En die krijgt kleur. En dat is waar, dame. Dat is de atmosfeer van de ruimte. Atmosferische toestanden. Wetten zijn het. Verdichtingen die daardoor, door uitdijning en verharding en alles, zijn opgebouwd. De kleur van de mens. Als het licht van de zon en van de ruimte geen uitstraling en kleur had gekregen, dan zagen wij het immers niet?

Dus het bloed heeft dezelfde vorm, de ontwikkeling gekregen die uw haren ook hebben gekend, en uw huid. We hebben bruin, we hebben zwart, we hebben verschillende rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Indianen: weer ander bloed, weer andere mensen. Dus die uiterlijke en innerlijke toestand heeft zich volgens het kleurenrijk Gods aan levenskracht, bezieling, stuwing ... Bloed is eigenlijk protoplasma, verstoffelijkt protoplasma. Als u dat kunt ... We moeten nu kosmologie gaan beleven, en dan moeten we terug tot het Al en dan helemaal door de ruimte, willen wij tot het menselijke bloed komen. En dat gaat weer weg. En omdat het weer weggaat en verdwijnt, kunt u rustig aanvaarden dat het ook met de ruimte heeft te maken.

Op de Vierde Kosmische Graad hebben we die kleur bloed niet meer. Dus dat bloed is nu nog, men noemt het ook – weet men dat? – dierlijk. Die kleur verdwijnt, en lost op, dat wordt een violetachtige uitstraling straks. Het geestelijke bloed voor de mens op de Vierde Kosmische Graad is roze, bijvoorbeeld. Kun je doorkijken. Want de organen zijn niet meer zo dierlijk. Wij kijken door onze handen heen bij wijze van spreken.

(Tot iemand in de zaal): Ja mevrouw?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb toen indertijd gevraagd aan u waarom of de aarde in het begin van de schepping rood zag. En toen zei u: 'Dat ligt aan het onbewustzijn nog van de aarde.' In het begin van de schepping ...'

Ja, nu moet u ... Goed, als ik dat heb gezegd, dame, dan bedoel ik ermee, de aarde was nog onbewust, dat wil zeggen, de aarde moest nog beginnen zich te verdichten. En de zon voor de ruimte had die en die uitstraling aan kracht en licht eerst bereikt.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar nu zegt u: als we naar boven gaan dan krijgt onze bloeditstraling ook een andere kleur. Dus deze rode', ja, 'bloedvorm dan', ja, 'is dan ook een teken van onbewustzijn ...'

Ja dame, ik zeg toch, dit universum is opgebouwd door drie levenswetten. Dat is de Eerste, de Tweede, en de Derde Kosmische Graad, aarde. Dit universum. Dat is een dierlijk bewustzijn, het hele universum. Dat is geen geestelijk universum; dat is de Vierde Kosmische Graad. Dus vanzelf ... Dat is het bewijs nu, dame, dat ik gelijk heb, en dat het ook zo moet zijn. Want h  r dierlijk; het m  t oplossen. Hoe hoger wij komen, moet het oplossen, anders komen wij die dierlijke graad niet uit. Wij krijgen geen verruiming. Onze organen krijgen geen verruiming omdat de dierlijke essence, het protoplasma, de voeding dierlijk is. Dat is het fundament voor elk weefsel.

En nu komen wij hoger, hoger en hoger. Wij zijn vrij van, kijk, wij zijn vrij van verkeerd denken en voelen. Ons lichaam is nu geestelijk opgebouwd. Want u voelt wel, de Vierde Kosmische Graad die is vrij van dierlijk denken, onbewust denken. Er is geen besmetting meer, want dat lichaam d  r is zuiver gehouden. Daar trekt u aan die tot uw bewustzijn en lichaam behoort. Wij gaan immers naar het Albestaan? Wij blijven daar altijd wakker, eeuwigdurend wakker. Mevrouw, dat zijn we hier al, hoor.

Als ik u duidelijk kan maken, dames en heren, en dat leeft in en onder uw hart, dat gij eeuwigdurend hier reeds leeft, krijgt u een goddelijk geschenk. Want dan ga je anders leven, anders denken. En dan is er geen katholieke kerk meer nodig, geen Bijbel meer nodig. Want dan maakt u God in u wakker, als u hier aanvaardt: u bent eeuwigdurend. Want u slaapt nooit, dames en heren. U gaat natuurlijk zo meteen heerlijk weer slapen. En dan: 'O, wat heb ik lekker geslapen.' En u slaapt nu; uw geest is eeuwigdurend wakker.

Kunt u het nog volgen, meisje?

Mooi hoor, hou maar vast. Kun je lekker zo meteen met mama praten. Met een kopje thee, een koekje erbij. Papa erbij halen.

U bent en blijft wakker. Op de Vierde Kosmische Graad. Moet u dat leven eens beleven. Wij hebben toch die lezingen meegemaakt. Ik heb die reizen meegemaakt. Ja mensen, hoe houdt u het nog uit hier?

Ik heb wandelingen gemaakt met mensen van de eerste, de tweede, derde, vierde, vijfde, zesde en zevende sfeer. Moet u een mens zien uit de eerste sfeer. Zo'n heiligheid van een moeder moet u daar eens zien. Die vrouw hier ... Mijn Crisje, die was vierenzeventig. U zag wel dat ... Die grote gaten hier

in dat hoofd – hebt u dat op de foto ... – daar kwam een liefde uit, en een wijsheid, daar werd ik bang van, uit die ... Wij noemden het maar ... Ik zeg: 'Crisje heeft net twee gaten in het hoofd', zo diep waren die ogen. Ik zeg: 'God, god, god, wat is dat mens mooi, hè, die ziel mooi.' Als ik thuis kwam, zat ik ze uren en uren stiekem aan te kijken. Dan zegt ze: 'Wat zit je toch te kie'ke?' Ik zeg: 'Ik mag toch wel effe kie'ke.'

Die vierde kosmische ... Die is nu. Ik wil je dit vertellen. Crisje is nu al, ik heb ze verleden week nog gezien, zondagmorgen stond ze op de bühne, dame. Hebt u haar gezien? Stond ze met de Lange Hendrik, met meester Alcar; Miets was erbij, anderen waren erbij. Vaak is ze even kijken. Want de Lange is trots, hè. De Lange zegt: 'Kijk, kijk, kijk.' Hij zegt: 'Ik heb het toch gezegd tegen Crisje, ik breng ze naar de bühne. Maar één heb ik er dan toch.'

Toen zegt Crisje: 'Ja, dèn hèt het gedaon zonder ow.'

Ze kiften daar niet, maar zo nu en dan zo'n smoesje. Ik keek de Lange zo in de ogen, ik gaf hem een knipoogje. Ik zeg: 'Moet je dat zien, Lange.'

Ja, we zijn nu allebei adepten. Ik zeg: 'Kom eens op. Ik ben nog hier, jij bent daar. Kom eens op, kom eens op. Kom, dan gaan we een beetje praten, echt 's-Heerenbergs nog eens efkes.'

Maar u voelt het. Crisje is nu zevenentwintig, achtentwintig jaar. Een jong mooi stralend wezen zie je. U ziet uw vader en uw moeder ook als ze dat geluk, die liefde, dat gevoel hebben gehad, als ze zichzelf hebben verruimd. Wat is een mens dan niet mooi, hè? Ach, wat is een mens dan machtig.

En nu gaan we naar de tweede sfeer, de derde, de vierde. Moet u met die koninklijke persoonlijkheden te maken krijgen. En nu een wezen van de Vierde Kosmische Graad. Ik heb daar in het Al de mens gezien, meneer. Ik heb de Albewuste mens gezien. De mens dus die hier op aarde, door de ruimte, door deze macrokosmos, Gene Zijde, de Vierde Kosmische Graad, Vijfde, Zesde, werelden, werelden, enorme universums door God geschapen, daarin leeft de mens nu, en zegt: 'Dat is allemaal van mij.'

Toen zegt iemand die dat hoorde zo, hij zegt: 'Nou, wat heb ik eraan? Wat voeren we daar uit? Is er nog een borreltje te drinken daarzo? Is er nog een borreltje te drinken in het Al?'

Ik zeg: 'ja', ik zeg, 'maar van zwavelzuur.'

Hij zegt: 'Maar hebben wij nog schoenen nodig, een pak nodig? Zijn er nog kleermakers?'

De dames zeggen: 'Is er ook een coiffeurtje?'

Mevrouw, we hebben een gewaad. We hebben de sandaaltjes, nietwaar? 'Maskers en Mensen' hebben we. U weet precies hoe u een sandaaltje opbouwt, een gewaad, een geestelijk gewaad. Moet je zo'n geestelijk gewaad zien. Niet dat smekertje op 'Jeus III' van mij, want dat is nog niks. Meester

Alcar heeft een veel mooier gewaad. Maar ik heb toch maar een mooi wit hemd aan. Vindt u niet? (gelach)

(Mevrouw in de zaal): 'Nou.'

O.

Ik heb reeds een hemd. Maar dat straalt. Daar ligt uw wijsheid in. Daar ligt uw moederschap, vaderschap, ruimte, uw bewustzijn. Zit in dat gelaat, in die ogen. Moet u zo'n schoon mens zien. Mevrouw, meneer, wij slapen niet meer, wij zijn niet ziek meer. We eten en drinken niet meer, want onze levensadem is ons eten en drinken. Wat wordt het niet machtig mooi.

Ik heb een vrouw in behandeling gehad, die had in zeven jaar niet gegeten. Mijn mensen weten het nog. Haar zuster zegt: 'Je liegt. Je liegt.' Toen zegt ze: 'Kom maar eens bij mij op visite, want ik zal die leugens er weleens uitslaan.' En toen was ze al drie maanden op visite, en ze at nog niet. Toen lag de zuster van angst in het ziekenhuis.

En zegt: 'Nou, zie je het nou?'

'Ja', zegt ze, 'meneer, maar dat kan toch niet. Ja', zegt ze, 'ik word angstig. En ze eet maar niets en ze eet maar niets. Een paar druppeltjes thee.'

Die dame leefde zeven jaar zonder eten. Ik heb met doktoren gepraat. Ik zeg: 'Meneer, hier hebt u het wereldwonder. Ik kan het u verklaren, als u eerst maar begint.'

Mevrouw, elke dokter lachte die vrouw midden in haar gezicht uit. Er was geen garen met die mensen te spinnen. Er was die mensen niets te geven, die mensen zeggen: 'Dat is allemaal koek, dat zijn leugens, dat is bedrog. Ga toch weg, daar gaan we niet op in.'

Die vrouw, ik heb ze toch anderhalf jaar verzorgd, man erbij. Alleen op mijn kracht leefde ze. Ik zeg: 'Denk erom want nu gaat u hikken.' Als ik maar zo eventjes in de buurt kwam ... Ik zeg: 'Nou hebt u al genoeg.' 'Hukgh, hukgh', begon ze al. Half uurtje, dat was haar voeding, want ik maakte die maag aan de gang. Er zat niks in. Niets. Ze kon niet eten. Maar ze lééfde. Blééf in leven. En dit nu ...

Ik vroeg aan meester Alcar: 'Wat is dat voor een diagnose?'

Hij zegt: 'Hier hebben we al een organisme die afstemming heeft op de Vierde Kosmische Graad. En dat organisme werd reeds door de Vierde Kosmische Graad gevoed. Er waren dus cellen in dat organisme die reeds met de Vierde Kosmische Graad hadden te maken. Nog geen verbinding, maar ze werd erdoor beziel. Hebt u een bewijs dat het mogelijk is, want die vrouw had moeten sterven, móéten sterven.'

Ja dame, wij gaan hoger en hoger. En ons bloed wordt roze, blijft altijd een kleurtje behouden totdat de mens een gouden stroming heeft van levenswater in zich. Want weet u, dame, mevrouw, waarom we nog geen ... – we hebben

wel adonissen, wel van die mooie mannen, maar dat is nog geen kosmische schoonheid – maar waardoor de huid, de mens verfraait? Wilt u heerlijke schoonheden zien als moeder dan moet er een andere bloedstroming komen, een ander voelen en denken, dan moet de geest de stof overstralen. En dan eerst is de moeder mooi. Waar wij mannen, wij heksenketels natuurlijk naar kijken. Moet je ze maar eens zien loeren, dame, de heren dan.

Nog iets, mevrouw?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee meneer, dank u.’

Tot uw dienst, dame.

(Meneer in de zaal): ‘Meneer Rulof, zit er dan voor ons geen gevaar in bloedtransfusie?’

Ja. Ja meneer. Ja. Maar hier hebben ze mij de vraag gesteld. Kijk, hij zei: ‘Wat zou u doen?’

Ik neem nooit een transfusie, meneer, of ... Ja, als het noodzakelijk is. Ik ben niet van plan om egoïstisch te zijn. Ik breek morgen bijvoorbeeld, ik verlies mijn arm, ik heb bloed verloren, en als ik het verstand heb, hou ik hem zelf vast die hand, knijp het bloed af, ader af, maar goed, ik heb nou pertinent bloed nodig door een ongeluk of wat dan ook. Als ik een normale ziekte krijg, meneer, ja, die zegt mij niets, hè? Als ik ziek ben, ben ik mooi ziek, want mij zegt die ziekte niets, als ziekte. Het kan zijn ... Want ik verlang niet naar pijnen, meneer. Ik ben niet zo’n hoogmoedswaanzinnige die zegt: ‘Nou, er is iets aan het etteren, of wegbranden daarzo, en het kan me niet schelen.’ Nou, het is waanzin, moet je meemaken. Ik net zo goed als u. Maar goed.

Maar het gaat om die bloedtransfusie. Als het niet noodzakelijk is, meneer, neem ik het niet. Maar u bent niet in die wereld waar ik in ben. U kunt niet denken en overgeven wat ik kan. U kunt ook niet beleven dat wat ik voel, want elk mens is anders. U moet naar uw eigen bewustzijn handelen. Voelt u wel? Als u dat van uzelf niet achter de kist gezien hebt, kunt u ook niet volgens die wetten gaan leven. Dus u bent hier nog mens. En als er dan bloedtransfusie is, en u hebt het nodig, dan laat u zich maar rustig een bloedje geven, er gebeurt niets.

Maar nu komt wat u vraagt, en dat is: kan dat gevaar? Ja. En nu zal ik u dit zeggen, in de eerste plaats, en dat zegt die man weer daar, heeft hij hier gehoord, en dat is zo, heb ik moeten aanvaarden van de meesters: Elk bloed dat u krijgt is in die en die graad, tot zover bewust, werkend. Als ik nu één bloeddruppeltje neem, dan heb ik, in dat bloeddruppeltje dus, miljoenen krachten die mij regelrecht naar kanker, tbc, lepra ... alle ziekten van de wereld kunnen er nog in aanwezig zijn, in die druppel bloed, want daarin leeft het. En nu kan de dokter, de dokter is nu momenteel zover dat hij kan zien, dat bloed is tot die en die graden volkomen zuiver, en krijgt u het.

Het dagbewustzijn van dit bloed kunt u misschien niet eens over tweehonderd jaar beleven, zo oud wordt u niet; dat zegt hij, deze meneer. Dus u krijgt bloed voor vijftig, zestig jaar, voor dertig, veertig. Meneer, het bloed is duizenden jaren diep. Dus die paar uur dat u met dat bloed van een ander leeft, is er geen gevaar. Voelt u wel?

Maar nu wordt ... Wat is de kosmische tijd voor de mens als lichaam? Men zegt hier dertig, al veertig, we hebben nu al vijftig jaar. Maar de mens die kan tweehonderdvijfenzeventig jaar oud worden. Volgens deze kosmische berekening honderdvijfenzeventig, en dan gaat u al naar het geestelijk organisme. Want wij hebben immers het lichaam afgebroken. Er is geen cel meer in ons lichaam, of het is ziek, het is abnormaal, het is besmet. Onze levensduur is niet meer kosmisch verantwoord, meneer, want we hebben het zelf versoept, versoept. We hebben er soep van gemaakt van onze levensduur. We hebben het opgegeten, meneer. We hebben aan moord gedaan en gebrandsticht. Die levens, die goddelijke levenswetten voor dat organisme ... Er is er niet één meer op aarde of die leeft in afbraak. En dit is nu de vroege dood reeds voor de normale mens die niet met raketten gaat vliegen, geen vliegtuigbestuurder met duizendtwaalf kilometer, die weten allemaal: ze gaan eraan. Wij gaan gewoon over de straat, doen ons best, zijn angstig voor dit, letten op, en toch gaan we op tijd over. Meneer, voor het lichaam minstens zeventig jaar te vroeg, en voor de geest, voor ons gevoelsleven zijn we al miljoenen jaren te lang op aarde. Want we hadden allang de hemelen kunnen bezitten als we niet aan oorzaak en gevolg, aan afbraak en vernietiging waren begonnen. Meneer, wij nemen allemaal de plaats in van de mens die ons lichaam nodig heeft.

Is dat niet leuk?

Er is niet één mens op aarde of hij loopt hier al een paar miljoen jaren te lang. Wat weet de wetenschap daar vanaf? Niets. Maar wat is het machtig eenvoudig en rechtvaardig, vindt u niet?

Wij zijn allemaal bezig, nu nog, rekeningen te betalen. Meneer, er zijn er die zijn rekeningen aan het maken. En daarvoor wil ik de mens nu waarschuwen. Daarom praat ik zoveel. Maak in vredesnaam er geen rekeningen bij, meneer, mevrouw. U bent al in diskrediet hier, u moet al – disharmonisch – de rekeningen voor God en Moeder Aarde vereffenen. Nee, wij maken er nog wel een bende bij. Nou moet je de heren en de dames maar eens bekijken. Arme donders zijn het. Armoedigen van geest. Ze kennen niet, ze weten niet ... zij leven en denken dat ze het zijn. Meneer, daar zit de ellende in. Ze staan er bovenop. Wat een geluk is dat, hè? Als u niets weet, dan ben je zo arm als een kerkrat.

En als je nu bij elkaar gaat zitten, met man en vrouw, en rustig, en je gaat

eens allemaal bedenken, wat wordt dan een gesprek mooi. Och, meneer, dan is ze blij dat u komt, want ze heeft weer wat ontdekt. Als kinderen zijn we achter de kist, en hier vertikken we het.

Ik ben vanaf het begin, dat heeft geen mens geweten, maar, fantastisch verlangend geweest toen ik de eerste tik kreeg, op die meester. Wanneer komt hij terug? Wanneer komt hij terug? Geef me nog eens een stootje. Het ontzettende verlangen nog, als een mens me iets vertelt, hang ik hem aan mijn lippen als ik er nog niets van weet. Dít is verruiming.

Meneer, het bloed kunt u aanvaarden, zoals ik zeg, dus ik zal maar niet te ver uitdijen, kunt u aanvaarden, moet u aanvaarden als het noodzakelijk is, want u kunt het toch niet verzieken noch beleven, want uw tijd is hier te kort. Maar dat weet de dokter niet.

Nog iets?

Wie van u nog een vraag? Geen vraag?

Ja meneer?

(Meneer in de zaal): 'Over de ribkwestie ...'

Over de rib van Adam?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

O ja.

(Meneer in de zaal): 'Dat zit me nog een beetje dwars.'

Ja, dat zal wel. Zakt u ook zo vaak in elkaar? Maar daarom hebben die mannen allemaal zo'n last van de rug. Voelt u wel? U kunt in deze tijd geen man horen of die klagen over die rug. Dat is die rib die wij kwijt zijn. En die dames die lopen maar, hè, en ze doen maar, en ze zeggen niets. En ze putten ons maar uit. En wij zijn één rib kwijt, mevrouw. Ja. Hebt u geen medelijden met ons?

Meneer, wat had u?

(Meneer in de zaal): '...bij de geboorte in de moeder, nietwaar, dat bestemd is dat je als man of vrouw ter wereld zal komen', ja, 'en dat reeds in die vrucht', ja, 'die', die rib weg is, 'meer of minder aanwezig, nietwaar', wat zegt u? 'Dat die rib dan meer of minder aanwezig zal zijn.'

Hahahahaa. (gelach)

Ja, nou moet ik toch werkelijk lachen ook, ja. Goh, goh. Dus, ja. (Er wordt hartelijk gelachen.)

Meneer Götte, je kunt weleens onzin verkopen, maar, u hebt zeker de hele week gedroomd over Gabriël? Dus u wilt zeggen, dat die ene rib die wij missen, volgens de Bijbel, die missen wij al in de derde en de vierde maand in de moeder.

(Meneer in de zaal): 'Inderdaad.'

Weet u waar dat aan ligt, meneer Götte? In die tijd krijgen de moeders

altijd van die stootjes. Dan gaat die rib naar ... Dan komt die eruit, zie?

Maar hoe komt u daarbij?

(Meneer in de zaal): 'Nou, dat is eh ...'

U dacht toch nog dat de moeder die rib kreeg tijdens de derde en vierde maand?

(Meneer in de zaal): 'Nee nee. Ik zeg u, dat moet dan in die moeder aanwezig zijn. Je hebt vrouwen die niets anders als vrouwelijke persoonlijkheden kunnen baren, en je hebt er die jongens kunnen baren, nietwaar? En dus: dat hele stel is dan in de moeder aanwezig. Nietwaar?'

Meneer Götte, u brengt een leuk verhaal terug tot de werkelijkheid. Belazert u mij, of wat doet u? (gelach) Want ik geloof niet dat u dat niet weet. Fopt u mij nu werkelijk?

(Meneer in de zaal): 'Nee, nee, nee.'

Meent u dat? Is het heilige ernst?

(Meneer in de zaal): 'Ja, hoor.'

Dan gaat u vanavond over de knieën.

(Meneer in de zaal): 'Goed zo.'

Meneer Götte, dat verhaal van Adam en Eva uit de Bijbel is de grootste waanzin die de mensheid beleven kan.

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat weet ik.'

Dus wat moet u nu met die waanzin bij de moeder in die derde en vierde maand? Daar hebt u het toch over?

(Meneer in de zaal): 'Ik heb het niet over de derde en vierde maand, ik heb het over ...', ja, doet er niet toe, 'het beginstadium van de vrucht, dat de vrucht alleen bepaalt: man of vrouw.'

Ja. Maar u haalt ... We hadden het over die rib. En die rib die kwam er ook tussenin.

(Meneer in de zaal): 'Dat zit dan toch ook in de vrucht.'

Nee, dan moeten we eerst die rib er weer uithalen. Meneer, de ziel ...

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u? Wat zegt u? Gaat dat goed worden? Dat is helemaal niks.

Die ziel is reeds in de wereld van het onbewuste gereed en weet of het moeder of vader is. Maar niet in die derde en vierde maand. Dan was het net te laat, ziet u?

(Meneer in de zaal): 'We hebben het niet over de derde en vierde maand gehad, meneer Rulof.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Ik heb het niet over een derde of vierde maand gehad.'

Maar goed, maar in de moeder dan.

(Meneer in de zaal): 'In de moeder.'

Ja, ja. Nou ga ik even terug. Wanneer u als man en vrouw een kindje wilt baren, is dat dan van uzelf? Zijn dat uw gevoelens en is dat uw liefde? Wij hebben het hier eens op een avond ... Ik had het met een theosoof aan de stok. En dan zegt hij: 'Nou, neem ik niet.' Het is jammer dat die jongen weg is, want we konden zo lekker heen en weer praten, want dan leren we iets. Bent u dat dan die een kindje baart? Moeder ook, en papa?

(Meneer in de zaal): 'Normaal gedacht wel, hè?'

Normaal.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Maar u bent het lekker niet, hoor.

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat zal wel.'

Nee, God zelf is het. God is het. Ik laat nu de mens even los. God zelf baart Zichzelf door de mens. Want wij zijn goden, als mens.

Ik heb hier op een avond iets moois gezegd. Als het kind, als wij als jongen van vijftien, zestien, zeventien jaar gaan verlangen, gaan koeren, zijn wij dat nu? Kunt u zien hoe dom de mens nog is. Maar hoe mooi ook. Zijn wij dat? Als je wilt gaan kussen, meneer, dame, bent u dat dan in die tijd? En waarom niet? Dan denken ze: Dat zijn wij toch? De wereld zegt toch: 'Wilt u mij wijsmaken dat ik niet gezoend heb gisteravond?'

Ik zeg: 'Meneer, daar gaat het niet over.'

'Hebt u een kind gebaard? Hebt u het verlangen gekregen om dat éénzijn in te gaan?'

'Ja, dat ben ik.'

'Meneer, u bent het niet. Nee meneer, de persoonlijkheid als gevoel loopt de scheppingsdaad, dat God is, achterna. Dat moet u allemaal nog verdienen, meneer.' Dat krijgt u trouwens nooit in handen. Dat krijgt u nooit in handen. Nooit niet.

U zegt, meneer ... Wat moet de mens nog leren? Wat is de psychologie van de ruimte? De ruimtelijke psychologie zegt: 'Dát', meneer, 'is God Zelf. En u daarna beleeft slechts het schaduwbeeld.' Ja? En dat is waarheid, meneer, want u krijgt Gods schepping nooit in handen. Als de mens dat voelt, dier, bloem en natuur, en die knoppen springen open, wie is dat? God is dat. Als wat? Als vader en moeder. Ja meneer. Kosmologie.

Ja, u moet die man eens waarschuwen, want ik ben er bijna, anders moet ik u de duisternis injagen. Maar u voelt wel, meneer Götte, de ziel is reeds – en nu komt het weer op: de vonk Gods splitste Zich als myriaden delen – dus de mens is, in het hiernamaals niet meer, maar in de wereld van het onbewuste, de wereld voor de wedergeboorte, is de mens als embryonaal leven al gereed, want de mens heeft immers het moederschap beleefd en gaat nu vanzelf naar het vaderschap. Dat is al klaar.

(Meneer in de zaal): 'Dat is het idee ook, meneer Rulof, waarom of ik dacht dat het in de moeder aanwezig moet zijn. Want wij zijn een persoonlijkheid, en dán zijn we man, dán zijn we vrouw.'

Hoe vaak, hoe vaak bent u nu man in het leven?

(Meneer in de zaal): 'Ja ...'

Of dacht u maar één keer?

(Meneer in de zaal): 'Net zoveel malen ...'

U bent zevenmaal volgens de schepping ... Als er geen zeven sferen waren, meneer, had u ook geen zeven overgangen, waren de graden van slaap niet zo diep. Geen overgangen: dan kon u ook onmiddellijk vanuit het moederschap naar het vaderschap gaan, hè? Maar dat is er niet, meneer. Want u hebt volbloed-moeder, honderd procent. En dat is een gesmeek, meneer, om dat te beleven; dat is het echte moederschap. Maar dat is die persoonlijkheid niet, dat is het lichaam zelf. Dat is dat lichaam dat voor honderd procent moeder is. En nu moeten wij ons dat als geest en gevoel en persoonlijkheid eigen maken. En nu staan we buiten die goddelijke lichamelijke liefde, en staan wij voor de Messias, Golgotha, want nu krijgen we de universele persoonlijkheid als liefde te zien en te beleven. Voel je dat? Weet u hoeveel boeken of dat zijn? Een kleine honderd. Honderd boeken kan ik u ontleden, door de meesters.

Maar, dames en heren, daar hoort een kopje thee bij. Alstublieft, daarzo.

PAUZE

Dames en heren, ik ga verder met: 'De laatste weken is er nogal eens door u naar voren gebracht dat wij moeten leren denken. Ik heb eens gelezen dat niet iedereen eenzelfde geestelijke hoogte kan bereiken omdat dit samenhangt met geboorte.' Nee, dat hangt samen met uw gevoelsleven. 'Dikwijls moet ik bij mezelf constateren, dat, waar ik juist wil denken, een tegenovergesteld feit plaatsvindt, waarvoor ik geen andere benaming weet als: leegzijn.' Dat is het ook. 'Kunt u mij dit weer uitleggen?'

Van wie is dat?

Meneer, ik geloof dat hier onder ons, al deze mensen, er niet één geestelijk kan denken. En waarom niet? Ze kunnen het. Er liggen daar twintig boeken, om te leren denken. Maar zondag ...

Was u zondag in Diligentia?

...als romannetjes, meneer. Ook hier als romannetjes. Die dame daar, zegt meester Zelanus, dat bent u, maar ze lezen ze als romannetjes. Want, dan hadden ze toch, dan hadden ze toch veel meer moeten weten. Als u mij een vraag stelt uit één van die twintig boeken, ben ik onmiddellijk gereed om door te gaan. Merkt u dat niet? Dus ik heb ze alle twintig, en duizenden

andere nog, in mij. En nu de meesters. Maar ik móét denken.

En wat is nu denken?

Als u ergens aan begint dan komt er iets in u, en in ene keer bent u afgeleid, nietwaar? Ik kan boeken gaan schrijven momenteel, ik ga hier zitten, we gaan schrijven, dan kunt u een jazz opvoeren, en u kunt schreeuwen allemaal, links om me heen en achter me heen, meneer: we gaan zitten, en ik hoor u niet meer. Zo ver schakelen wij ons uit.

(Meneer in de zaal): 'Is dat aan te leren?'

Ja, dat kunt u in vier weken al leren.

(Meneer in de zaal): 'Kunt u mij daarbij helpen?'

Ja. Dan moet ik u 's morgens en 's middags en 's avonds een uurtje les geven. En dan gaan we praten, praten, praten. Waarom maken we ons zo druk in de maatschappij? Ik heb verleden al gezegd: laten we toch een mooi kasteeltje buiten kopen met zijn allen. Vandaag werken de mannen en morgen de vrouwen. Thee op bed, dames en heren, 's morgens komen wij, we hebben cake en we hebben alles. 'Wat willen de dames eten vanmiddag?' Alleen maar denken, denken. We doen iets, we gaan een paar aardappel-, stukjes grond maken, een klein dierentuintje erbij. Nee. Nou, Poeldijk? Een paar druifjes en al die dingen meer. Een paar komkommertjes, rammenas – houdt u van rammenas, dame? – rammenas, komkommer, en al zo meer. We hebben te eten en te drinken.

Maar Frederik van Eeden wilde eraan beginnen, een mooi paradijs voor de mens om te denken.

We moeten eten en drinken in de maatschappij. We gaan ons splitsen. Die heeft dit, die doet dat, die doet dat. En niemand heeft het naar zijn zin. Als je werkt voor jezelf of voor je baas, kun je wat doen. Je kunt denken, denken, denken. Maar u kunt – we hoeven het niet te hebben – u kunt door alles denken, leren denken, meneer. En dan moet u beginnen ...

Ik heb met mensen gepraat, meneer, die krijgen in dit leven van mij nooit meer een antwoord. Zover heb ik ze uit moeten schakelen. Ik probeer het wel dertigmaal bij de mensen, en dan geef ik het op. Ik probeer altijd nog terug te komen bij mensen. De mensen komen bij mij, praten, praten; ze weten het niet. Ik zeg: 'Zo', en dan luister ik maar. Komen ze er niet, dan volg ik. Nee, ze beginnen niet; dan schei ik ook uit. Hou ik op. Maar ik probeer het vaak. Ik denk: nou, kijk, kijk, kijk, wat hebben ze ervan gemaakt?

Als je een mens waarschuwt, heb ik u eens een keer verteld, worden ze boos. Als je mensen op fouten tikt, en je zegt hem de pertinente heilige waarheid, worden ze kwaad. Je neemt ze iets af. Een mens die werkelijk een mens waarschuwt, kan je niets afnemen, want dat is liefde, dat is ontwaking, dat is wijsheid. Wat doet een prof, meneer? Wat is theologie? Wat is psychologie?

Wat is pedagogie? Wij zijn pedagogen voor elkaar.

Wanneer beginnen we te denken? Meneer, dít is het waarover de mens altijd maar weer struikelt. De mens vertikt het om te denken. En u moet eraan beginnen. U luistert. U komt toch hier niet voor niets. U leest toch de boeken niet voor niets? En dat wil niet zeggen, meneer, dat ik meer gevoel heb als u. Ik heb wel meer gevoel, maar elke hond en kat kunt u wat leren.

Ik heb hier een dame zitten, mevrouw van Straaten, die kon een hond dressereren voor de mensen. Ik zeg: 'Als je dat hebt, kun je meer ook.' Haar hond was het hoogste voor Nederland, meneer. Dat zat in die dame. Kijk ze maar aan, zij kon het. Een liefhebberij? Nee meneer, van gevoel tot gevoel één. Kunt u een hond leren denken, dan kun je het ook zelf. Is het niet? En dat is waarheid, meneer. U kunt een kannibaal, een indiaan kunt u nog leren, indien die man maar voelt dat je het goed met hem voor hebt.

Elk dier wordt gedresseerd, meneer, een leeuw en een tijger, en alles is te leren. En de mens kan het niet? Ach, kom, vertikt het! Er zijn instincten. Ik zal niet zeggen dat we met koeienmensen te maken hebben. Kuddedieren, zegt men, dat is een kuddedier. Och, mevrouw, wie is het niet, meneer? Verbeeldt u zich maar niets. Praat toch niet over het kuddedierinstinct. Over zo'n protestants, katholiek kindje. Noemt u dat kuddedier, een mens die daar de Christus beleeft door een geloof en denkt: zo is het. Dat is het heiligste wat er is. Ik maak de katholieke kerk zó niet kapot. Daar zit werkelijk Christus in. Maar je kunt Hem ... Als het op die en die dingen aangaat, dan gaan ze, de mens zelf weer, ze gaan de mens verduisteren. Er zijn dingen die niet kloppen, want de mens gaat vragen, vragen, vragen, vragen, en nu kan de mens niet vragen, en nu willen de mensen niet denken, en nu kunt u zeggen: 'Ja, dat mensje, dat gevoel aanvaardt net wat meneer pastoor zegt.' En zo is het voor het protestantisme, en zo is het voor de ganse maatschappij. Het is niet alleen het geloof. En nu zegt u: Hoe kom ik nu ... Ik ben aan het denken, en in ene keer komt er iets en dan waait het zomaar uit me weg. Meneer, u haalt het terug. Terughalen. Terughalen. En wat is het nu waaraan u denkt? Zijn het erge, diepe problemen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Zijn het werkelijk problemen waardoor u de ruimte in komt, in moet? Is het psychologie waarover u denkt? Doodgewone aardse dingen.

Als wij vanavond nu eens met zijn allen een voetbalwedstrijd beginnen en u bent scheidsrechter, zou u ons dan niet kunnen fluiten wanneer u weet wanneer we fout doen? Nee? Niet nou eens even zo: pff, pff. Dat niet doen? (gelach)

Ja. We gaan dammen. Ga een partijtje dammen, meneer. Neem dinges, en dan zeggen ze: 'Ja. Vasthouden.' Dat is een studie, u moet die hersens in het

gareel dwingen. Misschien hebt u altijd vroeger, in een ander leven, uit de natuur gedacht en nu loopt u er altijd uit. Uit het normale. Nu moet u terug naar het normale. En nu kunt u met verschillende dingen beginnen. Vooral met dammen. Neem een bord, en nog iemand: en concentreren. Dan kunt u direct en onmiddellijk vaststellen hoe diep of uw gedachten gaan. U wordt toch wel geen Piet Roozenburg (wereldkampioen dammen in 1948, 1951, 1952 en 1954), maar goed. Want die denken twintig zetten en honderd zetten vooruit, die knapen. Dat is ook wat, hoor. De kunst van een schaakmeester is – niet? –: denken. Alles is denken, denken, denken. Wie niet denken wil, meneer, bezit ook geen liefde, die is leeg. En u loopt allemaal vast omdat de een voor de ander niet wil en niet kan denken. U kunt denken naar uw gevoel. Maar ik zeg u erbij: Als u een walvis, een walvis niet, maar een zeehond en een zeeleeuw, en een wilde kat, een tijger en een leeuw en een aap, en allemaal, die kunstjes kunt leren, en een hond, en een kat, en een konijn, en een varken toe ... Een varken. Iemand die had een varken gedresseerd. Hij zegt: 'Piet, kom, we gaan een borreltje drinken.' En dan ging Piet, een varken van driehonderdvijftig pond, bij ons buiten, en dan kwam Jantje met zijn varken aan, en het varken. 'Ga liggen, Piet.' En het varken ging liggen. Hij zegt: 'Hoe heb je dat nu in het varken gekregen, Jan?'

Hij zegt: 'Hij luustert naor mie'n.' Het varken. Dat was een varkensbewustzijn. Maar het varken ging met hem mee, en luisterde. Wat is dat? Van gevoel tot gevoel één.

U kunt een dier in het gareel voeren. Waarom zoudt ge dat niet met uw eigen gevoelsleven kunnen doen? En dat is voor alles, meneer, dat is God. Nu krijgt u de graden, de ruimte. Een schilder die zijn verf niet bedenken kan, kan hem ook niet op het palet smeren, op het doek. Er komt een schilder bij mij, en toen zegt hij: 'Ja, ik ... En als ik dat nu maar kan, en dat maar kan.'

Ik zeg: 'Meneer, dan moet je niet gaan smeren, maar dan moet je eerst gaan denken.' Als ik leraar zou zijn in kunst, meneer, dan kregen ze het eerste half jaar geen doekje te zien. Ik zeg: 'Eerst denken.' Want het kost allemaal geld wat ze wegsmeren. Zulke dikke klodders, voor tien en twaalf gulden verf gaat erop, en ze hebben nog niks. Maar we moeten dat dingetje verkopen. We moeten ervan leven, meneer. Wat verprutsen. Waarom vóór die tijd niet? Waarom vóór die tijd niet?

Iemand aan de film. Die man die maakte dertienmaal een tafereel. Ik kom daar binnenlopen. Ik keek zo rond, ik zeg ... Die dachten: Die man weet toch niets. Ik keek zo rond, overal zag ik van die drellen (slierten) films.

Ik zeg: 'Meneer, ik ken uw bewustzijn.'

'Waarom? U hebt ja nog niets gezien, meneer.'

Ik zeg: 'Het ligt daar in de prullenmand. Allemaal film. Gedraaid. Voor

niks, meneer. Voor niets, niets, niets. Dertienmaal.'

'Nou ja, dertienmaal. Hollywood doet het twintigmaal. Wij dertien.'

Meneer, dertienmaal zoveel guldens. Meneer, die film kostte tweehonderdvijftigduizend gulden. En er was voor vijfenzeventigduizend gulden alleen maar film verknoeid. En daar had ik ze voor kunnen waarschuwen. Later moesten ze mij eens aanvaarden. Ik zeg: 'Ú bent de regisseur, meneer?'

Hij zegt: 'Ja.'

Ik zeg: 'Doe eens iets.' Ik zeg: 'Wilt u het zien, meneer?'

'Goed, meneer.'

Ik zeg: 'Ik zal u iets voorspelen, meneer.'

Ik zeg: 'U bent de dame.' 'Speelt u ook mee, mevrouw?'

O ja, ik ga beginnen. En weet u waar ik mee begon? Zomaar ineens.

Ik zeg: 'Waarom heb jij mij gisteravond belazerd? Jij was niet thuis.'

'Hè?'

Ik zeg: 'Ik kwam thuis, en je was er niet. Waar was je?'

En die oogjes gaan knipperen, had ik ze nog onder hypnose ook. Ze werd sneeuw wit. Toen zegt die man: 'Mijn god, wat gebeurt er?'

Ik zeg: 'Pff, niks, meneer.'

Toen zegt ze: 'Wat is dat?'

Ik zeg: 'Gewoon hypnose, mevrouw.' Zo spelen wij.

Ik zeg: 'U brengt iets binnen.'

'Goed.'

Ik zeg: 'U moet kloppen. U bent bijvoorbeeld een huismeisje. Klopt u maar.'

(Er wordt getikt.)

'Kom binnen.'

Ik zeg: 'Doe je dat zo?' Ik zeg: 'Nu gaat u natuurlijk draaien.'

'Ja. Mooi. Heel mooi.'

Ik zeg veertienmaal: 'Nog een keer.'

Ik zeg: 'Meneer, waarom laat u ze het niet eerst zo doen totdat ze leegbloedt? Dat kost tenminste geen geld. Meneer, Hollywood komt daar allang van terug. Gary Cooper en al die anderen laten zich niet doodfilmen. Greta Garbo ook niet. Die zegt: 'O ja, twintigmaal?'

Ze hebben in Hollywood uitgevonden, meneer, dat het eerste en tweede denken honderd procent bewustzijn betekende op de film, en de handeling, en het karakter, psychologie, en daarna hadden ze allemaal fout. Allemaal geld, geld, geld, geld. En dat kun je de maatschappij leren.

Psychologie, denken. Ik heb honderd ... Ik heb gaven voor schrijven, schilderen en genezen, de meesters, maar wat ik voor mezelf heb gekregen, meneer, er is geen kunstenaar, geen psycholoog meer op de ganse wereld die mij

aankan. Weet ik. Geen bluf, ik zal het u bewijzen. Door het denken, denken. Ik maak alles af. U moet beginnen met een klein ding. Wat is een peer? Goed, nu komt u al tot de kosmos. Een peer is een kosmisch product. Als u die levenssappen en dat weefsel wilt ontleden, meneer, blijft er niets anders over dan ... Wat dan?

Weet u het? Snuitje? Wat? Wat blijft erover, dame? Nou?

Protoplasma.

Alles, de goddelijke ziel komt er weer uit. Is dat niet waar? Uit alles. Maar dat is te ver weg. Maar ga beginnen met doodgewone aardse dingen. Meneer, het mooie, geestelijke maatschappelijk denken is in de eerste plaats al – daarvoor denken wij, en dat wilden de meesters – : Wat is vriendschap?

Wilt u mij wijsmaken dat u iets van uw kameraad-zijn bezit voor de mens? U bent een kameraad voor de mens, en u belazert die vriend: 'Koekje. Heerlijk.' Zie je niet, hoor, meneer. Als de dames beginnen dan hebben ze dit en dat. Ik denk: nou ja. Ja, ik doe aan telepathie. Ik weet het direct. Maar u kunt het ook.

Wij zijn bezig om ... Als je werkelijk geestelijke vriendschap krijgt, meneer; staat veel hoger dan het menselijke huwelijk. Want wij zijn geen kameraden meer voor elkaar. Want we zijn dit kwijt, en dat kwijt, en dat kwijt, en dit kwijt. Ik wil u terugvoeren tot het begin van de tijd, maar dan zitten we alweer in een ander probleem. Tóén hielden wij van elkaar. En waarom nu niet? Waarom kun je nu niet, nu je ouder bent geworden, met elkaar praten? Mensen kunnen met elkaar niet praten. Hebben er geen tijd voor. Ze jakkeren zich in de maatschappij uit, zijn doodmoe. 'Och, kind, praat me niet van die onzin.' En het geestelijk denken is uw bewustzijn, meneer. Op kantoor krijgt u vandaag of morgen opslag, want die baas van u heeft het onmiddellijk in de gaten. Iedereen ziet het. Iedereen voelt het. Gek is dat, hè?

Wij maken dus ons gevoelsleven zelf. Nu kan ik niet beginnen om duizend van die dingetjes naar voren te brengen: hoe leer ik denken? Nu moet u mij de problemen géven, dan gaan we de psychologie voor het denken ontleden.

Wat struikelt er in u?

Waardoor wordt uw gevoelsleven afgeleid, afgestuurd? Waardoor?

Het wordt een waas, u kunt het niet vasthouden. En nu moet u langzaam aan beginnen. Want als u dat met geweld doet, krijgt u alleen maar maagzuur. En straks een maagzweertje. Nu moet u het nog kalm aan doen ook. Want met geweld gaat het niet eens. Spelenderwijs. Zoals je een taal leert.

Hier zit een taalleraar, dames en heren. Ik heb, verleden week had ik een advertentie, die had hij bij mij in mijn hoofd geplaatst, zie u? Hij, ja. Kost hem trouwens vijf gulden die advertentie vanavond. Maar als u Frans, Duits en Engels wilt lezen, dan moet u bij die man wezen daarzo, die goeie Jean

van ons, die in Bezuidenhout bijna uit elkaar is gespat, en zo'n prachtkarakter heeft. Zeg ik, omdat hij het is. Als je nog eens, dames, jongedames, Frans, Duits ... Spaans ook nog, hè?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

O nee, maar Frans en Engels en Duits. Hierzo. En dan heerlijk gaat hij u Frans leren met: *pourler-quoi de Paris*. Of hoe heet dat? En dat zegt hij, en dan gaat hij met u leren denken. Want hij wringt u in dat 'Oui monsieur.' 'Bonsoir. Bon- ...' Net als de 'Peace Palace', zoiets. (gelach) Hij begint zo fantastisch, en dan moet u dat vasthouden, en door iets te leren, krijgt u grond om te leren denken. Uw geest, uw gevoelsleven laat dat niet meer los.

Ik weet wel wat dat is, meneer, want het houdt pertinent verband met zwakkere zenuwen, hier en daar in de hersens, en het houdt geestelijk verband met vorige levens, waardoor de mens aan niets ander meer mocht denken dan aan één ding. En dat was óf dit, óf dat. En maar lopen zo.

(Iemand in de zaal): 'Huh.'

Huh. Wat zegt u, 'huh'?

Ja mevrouw, dan denken wij ons uit de schepping, en uit het normale vandaan. Gaat u maar zo'n nonnetje zien, zo'n mooi, mooi, mooi nonnetje; ze zijn levend dood. Niet vanbinnen, hoor, want, poeh ... Vanbuiten zo. Er leeft niets meer. Als u komt daar in zo'n ziekenhuis, dan zien ze u voor een mummie aan. Een mens bent u niet. Als man tenminste niet. Mummie-achtig zien ze u aan. Maar achter die oogjes zien ze iets anders. Ja. Gek, dat wij dat allemaal in de gaten hebben, dame, vindt u niet?

Maar hoe leer ik denken?

Nu kunnen we menselijk, lichamelijk, maatschappelijk leren denken. We kunnen geestelijk gaan denken. Miljoenen, biljoenen processen, die bedenk ik, bevoel ik, en heb ik van a tot z voor de kosmos, voor de ziel, voor het leven, voor het gevoelsleven, voor krankzinnigheid, psychopathie, voor de planeten en sterren, allemaal beleefd, beleefd, beleefd, verruimd, afgemaakt. Ik ben zo zwaar kosmisch geladen, meneer, er is niet één verkeerd gedachtetje in mij dat mij zou kunnen storen. Ik ben zo leeg als wat. Ik ben volkomen leeg, leeg. Op z'n 's-Heerenbergs: hartstikke leeg. Ja.

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Hoe kunt u dan denken als u leeg bent?'

Hoe kunt u dan denken als u leeg bent? Mevrouw, u zit allemaal vol. U bent duizendmaal vol van iets dat u niet af hebt gemaakt. Er zijn zoveel fantastische dingen in u, die we als man en vrouw ... Het mooiste wat er is, man en vrouw. De grootste genade is te leren denken. De grootste genade is het huwelijk. Het huwelijk is zo fantastisch machtig mooi indien u ... Natuurlijk, er zijn ... Ja, daar hebt u het alweer, er zijn er twee voor nodig. Maar wanneer

die twee gaan denken op dit gebied, met onze boeken, met de meesters en de ruimte, en je gaat praten en je hebt vriendschap, kameraadschap, je acht elkaar, je hebt eerbied voor elkaar ... 'Ja, smijt ...' De een zegt: 'Ga weg, ga jij weg met die rommel. Ik wil met die gek niet te maken hebben.' Daar staat de mens. En dan is het ook waar, dan sta je ook alleen. Moet je alleen beginnen. Maar dan kun je nóg alleen bezig zijn. Want in u leeft de eeuwigheid. En die neemt u niemand af. U kunt doorgaan.

En dan moet u eens kijken hoever de één achter is bij de ander. De mens wil niet denken. Maar de mens die niet wil, staat op een dood punt. Voor duizenden dingen, meneer. Allemaal problemen. U maakt uw gevoelsleven als verstoffelijking voor maatschappij, voor dat en dat en dat en dat, maakt de mens niet af.

Nou, is het niet zo?

En nu, meneer? Wat nu?

Ja meneer?

(Meneer in de zaal): '...dagelijks ... goddelijke gedacht ... en je hebt je bezigheden ...'

Is het hoogste geluk wat er is. U hoeft niets anders op aarde te doen dan denken, mooi denken, prachtig denken. Maar hoe wilt u ontwaken, hoe wilt u verruiming krijgen als er niets anders dan roddel, kletspraat, afbraak ... Moet u horen hoe er over een mens wordt gedacht. Daar gaat zo'n mens over de straat. Niet? Is dat ontwaking? Nee.

Wilt u ontwaking krijgen dan moet u de schepping bewandelen zoals God de dingen als stof, als mensen en dieren en bloemen en planten heeft vergeestelijkt en verstoffelijkt. U voert het van de aarde tot Hem terug.

En dan is het leven mooi, meneer. Want iedereen zegt: 'Wat een goed mens is dat. Moet je die man nu eens horen, die vrouw.' En dan is de mens machtig mooi. En is dat dan niet de zaligheid, de rust, als u daar in die stoel plaatsneemt? Dan voelt de andere mens uw rust. En nu koeren, meneer, vindt u niet?

Nog iets, meneer?

Dit is denken. Meneer die de vraag heeft gesteld, maak met geweld, en zet de kracht erop, maak de dingen af. U leest de boeken, nietwaar? Hebt u ze allemaal al gehad? Maar toch een stuk of vier, vijf, zes? Begrijpt u 'De Kringloop der Ziel'? Kunt u dat vasthouden als u dat leest?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Geen van allen.'

Ja, ik geloof ...

(Meneer in de zaal): 'Ik kan het niet verwerken.'

Ja meneer, maar dat kunnen ze allemaal niet.

(Meneer in de zaal): 'Ik wil het niet lezen als een roman.'

U wilt dat verwerken? U wilt dat allemaal beleven? U bent een beetje aan het Frederik spelen in die boeken. Pas op, meneer, of u krijgt vandaag of morgen uw tik. Nee, dat kan geen mens. Dat kan geen mens nog. Dat kunnen ze hier niet. Want dan zou u dat boek moeten schrijven, moeten beleven, en u zou die persoonlijkheid bezitten. U gaat in uw denken al te ver. Als u 'De Kringloop der Ziel' lezen kunt, u leest wat daar staat ... En dan hebben wij het over 'de kist', over de moord, u weet wat een moord is, u gaat de grond in met Lantos Dumonché, nietwaar? En dat voelt u.

Dan bent u er nog altijd bij. Maar nu wilt u ook voelen wat hij beleeft. Ja, dat gaat niet. Ziet u, nu gaat uw denken al, nu leren we al iets, u gaat nu al te ver. U vraagt nu al te veel. En er zijn gewone dingen, en die gaan zo aan de kant? Nee, die hou je vast. Want wat Lantos Dumonché beleeft, meneer, als hij daar ligt en die wormen vreten z'n ogen weg, die rotten weg, daar zit rotting in, wilt u dat beleven? Word je stapelgek. Kijk, nu gaat u al te ver. Veel te ver. Want dat is de occulte leer, meneer. U leeft, u bent nu – nou wordt het leuk, moet u horen – u bent nu op de bodem, normaal eigenlijk, en nu wilt u als het ware begraven worden, want u moet daar een rotting ondergaan. Dat moet u toch niet volgen? Het is al bibberig en slijmerig en schreeuwend genoeg daar onder die grond als je daar Lantos Dumonché hoort schreeuwen. Blijf in vredesnaam in dat boek op de aarde. En nu is uw denken heus niet zo kinderachtig, want nu bent u al een heel eind op weg. Voelt u nu? Nu gaat u al te ver. Dus praat nu maar ...

Nu heb ik u vanavond al duidelijk kunnen maken dat u niet te weinig denkt, maar u gaat al te diep. En als u dat nu allemaal met zichzelf ...

We hebben ze hier gehad die wilden voor Frederik spelen, en in tijd van een week zaten ze in de Ramaerkliniek (psychiatrische inrichting). Dat moet u niet doen. U moet ... Ik zei ... U wordt hier niet gek van, als u niet wilt bezitten wat ik ben. Kan niet. Want dan zet ik u allemaal op een stoel, en dan gaan we, over één week gaan we ons uitgeven voor chauffeur. Er zijn er wel die het kunnen, maar dan moet ik de mensen hebben die het niet kunnen. Wil ik weleens kijken of u ook chauffeur bent. Want nu wordt u automobiel. En als u nu sterven wilt, dan wordt u, dan gaat u door de dood. En wilt u dat ... Bedenkt u dat ook? Wilt u daar ook doorheen? Wat gebeurt er nu als u in slaap bent? Denkt u daar ook over? Ja. En dat kunt u niet vasthouden, is het niet?

Meneer, wees blij dat u het niet vast kunt houden. Want anders bent u op slag, plotseling, als u dat vasthoudt, en u bent daarin, u daalt hier af, op slag ligt u voor de grond, en dan bent u bewusteloos. En de dokter die u oppakt

zegt: 'Die man heeft epilepsie.' Maar u was even uit uw dagbewust voelen en denken weggezakt. Nu bent u, volgens dat bent u nog meer dan de rest, dan honderdduizend andere mensen, meneer. U komt hier voor de dag, u leert. We leren iets, voelt u? U komt hier voor de dag: ik kan niet denken, ik kan het niet vasthouden; u gaat veel te diep, veel te diep. Blijf bij het dagbewuste. En dan zult u eens kijken hoe eenvoudig of u denkt. En dan kunt u de kracht van uw gevoelsleven, uw wil, uw denken bepalen, zelf volgen en beleven.

Nog iets? Is het u duidelijk?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat ik zeg, móét u duidelijk zijn. Als u nu weer denkt aan het denken daar en daarover, daar hebben wij het niet over. Hetgeen ik u zeg, als u de dingen volgt en beleeft tot daar en daar, dan moet u niet willen dat u Gene Zijde, en de geest, en het gevoelsleven van een boom, en van al de andere dingen maar even beleven wilt, en volgen wilt; dat kunt u niet. Dat is een occulte studie. Begrijpt u dit?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dat bedoel ik nu.

(Meneer in de zaal): 'Maar afgelopen zondag, na de lezing, dan kom ik thuis, en dan wil je daar eens over door gaan denken', ja, 'je wilt het nog eens terughalen', ja, 'maar het gaat niet meer.'

Meneer, dat kunnen er ...

(Meneer in de zaal): '... hoe komt dat toch?'

Meneer, ik geloof niet dat er van de tweehonderd mensen ... Nee meneer, ik geloof niet, ik weet wel zeer zeker dat er niet één mens is – dat bestaat niet, meneer – die die lezing volkomen in zich heeft.

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Er wordt te veel gezegd, meneer. U bent dat niet alleen, dat kan geen mens. Enkele dingen die u geraakt hebben, ja, die laat u nooit meer los. Meneer, als u ook waarlijk alles opnam wat wij daar hebben verteld, de meesters, dan brak uw gevoelsleven, en hielden uw zenuwen dat niet uit. Wat u in dat boek leest, meneer, houdt u ook niet vast. Al die boeken zijn weer nieuw voor u, en zijn altijd nieuw, lees maar. En dan ga je steeds meer ontdekken, want u haalt er steeds meer uit, omdat er ook meer ín is – een roman die smijt je zo weg, die ligt daar – die sterven ook nooit, die blijven nieuw.

Maar dat van die lezing, meneer, nadenken, meneer, dat kunt u niet.

Toen ik hem maandagavond hoorde, ik denk: mijn god, mijn god, wat is dat machtig. Heb ik dat gezegd? Kan ik ook wel zeggen. Ik heb het geestelijk beleefd. Maar ik wilde het stoffelijk horen. Nou, dame, ik heb gezegd: die rol is honderdduizend gulden waard. Als de mensheid dat nog eens een keer te leren krijgt als wij er niet meer zijn, meneer, kunt u ... Dan geven ze graag een

kaartje van f 1,10 om dat eens te beluisteren. Dat is bezit voor de mensheid, wat daar op staat. Machtig is het.

En ik ... denkt u nu dat ik die hele lezing van meester Zelanus in mij heb? Ik zuig alleen dát terug als gevoel, wat hij verbruikt heeft van mij, en dan krijg ik terug, anders zou er een gat zijn. Ik weet waar hij het over heeft, ik zie wat hij doet, en wat hij zegt. Maar nu hoeft ik dat niet eens meer, meneer, want alles wat u daar krijgt, heb ik allang verwerkt. Dus ik kan er heerlijk zo op mijn gemak nu bijzitten. Ik put al op mijn verleden, ik zit al op het verleden. Want die kosmologie is al beleefd, is al bedacht. Want hij ligt toch vast, niet? Dat hoort u. En dan zult u zien, hoe ik heb gedacht als André.

Maar alles, daar en daarin, meneer, dat kan geen meneer van Straaten ...

(Tot iemand in de zaal): 'Kunt u dat, meneer?'

(Meneer in de zaal): 'Nou, nee hoor.'

En dat geven ze u allemaal. Kunnen ze niet, meneer.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Wel die machine, die kan het wel.'

Die kan het wel, ja.

Ja. Maar de mens kan dat niet. Nu ziet u al, wat u denkt, dat kunnen de anderen ook al niet.

(Meneer in de zaal): 'Blijkbaar.'

Blijkbaar. Nou ziet u het. U bent heus niet zo achterlijk, meneer. (gelach) Als ik u die knoop vanavond in uw jas mag steken, meneer. Dat kost bij een psycholoog heel wat.

Hebt u nog vragen?

Nu gaan we kalm beginnen. Niet te ver. Rustig aan, zo.

Wie van u, dames en heren?

O, ik heb hier nog iets.

Dat moet ik aan elkaar plakken, zie ik.

(Jozef leest voor): 'Op het festival ... ' Is dat door iemand hier neergelegd? '...voor gewijde muziek, de Perucia, heeft Mascine ...' Hoe heet dat? '...Masciné, dat is ...' Wie heeft dat hier kapot neergelegd?

(Dame in de zaal): 'Meneer, dat heb ik gedaan.'

'...een nieuw ballet ten doop gehouden, waarin Christus' geboorte, dood en verrijzenis wordt uitgebeeld. Op de generale repetitie voor een pauselijke commissie ten Vaticaan, is de oorspronkelijke versie bekritiseerd aangezien de voorstelling de boodschap van de engel Gabriël, die gepaard ging met paukenroffels en een geschal van trombones, onverenigbaar werd geacht met de christelijke ootmoed. Mascine heeft zijn ballet dienovereenkomstig gewijzigd.'

Ja, moet je Christus ook al gaan bedansen? Moet je de geboorte van Christus en het leven van Christus gaan bedansen?

Ik vind, als ik een pastoor was, of een kardinaal, ik had in Rome iets te zeggen, nou, ik bonjourde die ballet-idioot met al zijn gedans ... Alsof er niets anders te bedansen is op de wereld.

Meneer, komt u eens met uw ballet. Ik wil u vanavond een tijger laten bedansen. Die komt zo uit het oerwoud, en die laat ik kwaad worden en alles, in handeling. En dan zult u rillen en beven, alleen door de gang. Dat is toch ballet, nietwaar? Ze kunnen de ganse natuur, ze kunnen een vogel in vlucht ... Nou, hoe heten ze? Anna Palowna? De stervende zwaan. Dat is kunst. En nu gaat, zo'n hoogmoedswaanzinnige die gaat de Christus bedansen. Vindt u dat ook niet erg? Is er niets anders in de wereld? Rome had die man de deur uit moeten gooien.

(Meneer in de zaal): '...ambtenaar.'

Ja. Rome is nu, noch de paus en kardinalen zeggen: 'Meneer ...'

Ja, zo'n man kan toch doen wat hij wil, natuurlijk. Maar een beetje kritiek hierop ... Ik vind dit pertinent Christus weer vernietigen. Christus bedansen! Als je een film van Zijn leven maakt, en je wilt de mensen brengen hoe Hij geleden heeft en wat Hij heeft bedoeld, dan is het de moeite waard. Maar je gaat toch ... Hoe wil je Christus bedansen in godsnaam? Dat is ja een vloek.

De mens weet het niet meer, meneer, waar ze aan beginnen moeten. Neem toch eens een bij die van bloem tot bloem gaat, danseres, en huppel eens over de bühne, en maak je eens echt bij-achtig.

Wat zou ik die dames wat leren, hè? Zouden ze wel willen. Echt.

'Komm mal auf, bitte (Kom maar op, alstublieft). Jetzt wirklich stampen (Nu echt stampen).'

Ja, moet je maar zien, hupsa, hupsa.

Het duurt mij te lang, hoor.

Ik heb weer wat anders. Nee, we maken geen danseres van Onze-Lieve-Heer.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof, mag ik wat vragen?'

Ja meneer?

(Meneer in de zaal): 'Ik had destijds zelf het idee over die Passions ...'

Mattheus Passion?

(Meneer in de zaal): '...daar was wel over gesproken, maar ik heb toch altijd de indruk gehad van, het past eigenlijk niet om de Christus daar te vertegenwoordigen ...'

Er is in de Mattheus Passion, als u dat hoort allemaal ... En dan staat Christus daar. Willem Ravelli (bas bariton, 1892-1980) heb ik gehoord, mooi, prachtig. En dan zingt de Christus. Prachtig, prachtig.

Ik heb een altzangeres, die zong de Mattheus Passion, voor de oorlog, in Amsterdam. Toen zegt ze: 'Toen ik 'De Volkeren der Aarde' en 'Het Ontstaan van het Heelal' had gelezen, kon ik niet meer zingen.' Hoe vindt u het? 'Want toen kende ik de werkelijkheid en nou sta ik daar maar leugens te bekraaien. Nonsens.' En een smart, en een smart, en een smart, en gezocht, en allemaal smart. Ziet u, Bach heeft hem dogmatisch op de wereld vertolkt. Zuiver uit het gevoelsleven: Bijbel. En nu is de Christus daar ... Daar is wat anders in te leggen. Als je Hem nu had beleefd en je had de muziek geschreven waardoor het verraad van de mensheid erin kwam. Ja, dan is dat geen kreunen meer, maar dan komt er heel wat anders uit. En nu blijft het maar. Ziet u wel? Ja. En daar gaan ze ook al aan tarnen, hoor, want ze voelen zelf: daar zit iets in. De Mattheus Passion is elk jaar niet meer die belevenis van voor vijftien jaar terug. Weet u dat al? De mensen gaan al zeggen: 'Ja, god, nou, nee, ik heb het al vaak genoeg gehoord.'

Maar goddelijke kunst, meneer, sterft niet uit. Op de Mattheus Passion ligt een druk, een ontzettende druk, een stervensproces, waardoor de mens in deze tijd zegt: 'Maar, mijn god, de Christus is daar niet gestorven voor de zonden van de mens.'

En toen zegt die dame: 'Toen ik de eerste lezing van meester Zelanus hoorde in Amsterdam', toen zegt ze, 'ik heb onmiddellijk ...' Met Willem Mengelberg. Toen zegt ze: 'Ik zing niet meer.' In die tijd gezongen. Toen zegt ze: 'Och, och, ik stik vanbinnen. Ik kan dat gekreun van Maria Magdalena niet meer over mijn lippen krijgen.' Toen zegt ze: 'Want het is te ... daar komt dat en dat.' En toen heb ik ze aangekeken. En toen zegt ze: 'Toen ben ik weg-gelopen.' Door de boeken.

En het is waar, meneer. Die vrouw kon niet meer zingen. Waarom niet? Omdat ze al die jaren niet heeft gevoeld en beleefd: daar kleeft iets aan, daar. Men heeft de Christus daar naar Golgotha gestuurd alsof de Christus, de Messias daar een offer had te brengen. Ze hebben Hem doodgewoon verraden en vermoord. Maar dát ligt er niet in. En kon Bach ook niet krijgen.

(Meneer in de zaal): 'Dus hij loog eigenlijk.'

Bach die zat wel op kunst, maar hij zat niet. Er is mij eens gevraagd: Waarom was Bach nog zo onbewust? Bach was zover, die groef zich in in de kunst. Men zag hem daar wroeten, hij was al aan de overkant, men zag hem daar denken, denken, denken: Als ik dat leven van de Christus kan vertolken. Maar Bach had nog geen kosmisch bewustzijn. En de Mattheus Passion is alleen maar Bijbels vertolkt. Dogmatische kunst is dat maar.

De Mattheus Passion die je later krijgt, meneer, die komt daar met verraad, en dan moet je de Christus horen. Als je dan tegenover de wereld gaat staan en Pilatus: 'En waarom wilt gij Mij niet aanvaarden?'

Dat is niet zo van dat nootje en dat balkje, en dat timbre. Meneer, dat is een geluid dat dondert tegen de kosmos op. En dan krijg je psychologie, kunst. Dan moet je die stemmen eens laten uitdijen. En nu zegt de helft van de wereld: 'Nou ja, nee, je wordt zo eng.' Komen ze thuis, vier uur lang, naar, honger, zitten te knabbelen nog. Eh, nou ja, wat blijft? Wat blijft? Alles staat op een dood punt.

Nog iets, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Die stemmen die druisen al tegen de werkelijkheid in.'

Ja, voor u, maar nog niet voor een theoloog die daar vastzit aan het ganse geval, aan het ganse gebeuren. Die man die dat: 'Hohoho ...' Moet je maar eens horen, dat orgeltje, er komt geen ander geluidje in. Ach ach ach.

(Meneer in de zaal): 'Daar krijg je wat van.'

Daar krijg je, de kriebels? De 'droedels' ook. Ja.

Ja, dat is, kijk, de mensen die dat hier voor het eerst beleven, zeggen: 'Daar maken ze de Mattheus Passion kapot.' Nee mevrouw, nee meneer. Maar Mengelberg heeft zelf in zijn jaren hier nog gezegd, hij zegt: 'Ja, er is iets waar we nooit overheen komen.'

En toen zeiden ze: 'Professor, wat is het?'

Hij zegt: 'We zitten vast aan de Bijbel.' Want Mengelberg was een halve theosoof.

We zitten vast aan de Bijbel. Hij kon het niet allemaal zeggen want dan hadden ze hem het concertgebouw uitgetimmerd. Dat grote genie van ons hebben ze toch uit het land gejaagd. Dan zal de mensheid ... Dat is net weer zoiets van ons heilig kuis bewustzijn.

Mengelberg zei: 'Ik speel voor de duivel ook; het is kunst.' En toen had hij voor de nazi's gespeeld, en moest hij eruit. En toen hebben ze hem geslacht. Een schandaal. Morgen gebeurt het weer.

Meneer, geef u uit voor profeet, dan hangen ze u hier op, dan kom je in het Oranjehotel (gevangenis, berucht in de Tweede Wereldoorlog). Omdat we hier zo rein zijn, zo kuis. Landverraders hebben we, ja.

En die grote genieën, net als Rembrandt, hebben ze laten verhongeren. En nou sjacheren ze met zijn kunst. Voor tien en twintig miljoen. Is het geen schandaal? Hij en zijn arme Saskia kregen de tbc. En de mensheid vreet nou zijn bloed nog op. Moet je dat vervloekte gezuig en dat rond-, het heen en weer slingeren van zijn kunst over de wereld, moet je eens lezen! Wordt u dan niet beroerd? Dan staat onmiddellijk de werkelijke Rembrandt naast u. Hij zegt: 'Gifmengers! Ik kon mijn huis niet betalen, werd ik eruit gezet. Mijn vrouw is zuiver verhongerd.' Ja, en nu ...

En dat scharrelt momenteel, vergeet wat er allemaal gebeurd is. Is het geen

godsgruwelijk goddelijk ruimtelijk schandaal, dat ze onze Willem Mengelberg, die voor duivel en kind en voor dier speelde ... Hij zegt: 'Kunst is van God.' En toen namen ze het hem kwalijk dat hij daar voor de Duitsers speelde. 'Kunst is kunst', zei Mengelberg. En omdat hij dan gespeeld heeft, moest hij verbannen worden. Nou is hij dood. En nu laat hij voor de kunstenaars nog een huis en zoveel geld na. Ze hebben zijn trompetjes nog versjacherd. Wat een mooie mensen zijn wij allen. Vindt u niet? Och och. Geef mij eens een half uurtje, dan zal ik heel Holland erbij slepen. Maar ik krijg het niet.

Wat hebben we hierzo? Weer zoiets moois. (Jozef leest voor): 'De rooms-katholieke aartsbisschop van Milaan, kardinaal Schuster, heeft dinsdag de Italianen gewaarschuwd voor de gevaren van het protestantisme. Hij zei ...' Nu krijgen wij zeker weer een oorlog met Luther. 'Hij zei: 'De eenheid van ons volk wordt in gevaar gebracht door godsdiensten uit het buitenland''

Zie, toen verleden jaar, of voor twee jaar terug, over de ganse aarde de theologen bij elkaar kwamen hier in Amsterdam – weet u dat? Toen zat ik in Amerika – toen kwamen de kattelak-, kakker- ... de kakkerlakken die kwamen, (gelach) toen kwamen de kakkerlakken ... de katholieken die kwamen niet, want hun hadden het niet nodig, want zij hebben het enige geloof, het zaligmakende geloof.

Ik ben ook katholiek opgevoed, dus ik weet er iets van. Maar van ons kregen ze niks. We hadden geen geld.

Ik heb een dame gehad, dat geluk heb ik eindelijk meegemaakt, dames en heren, dat kan ik die kardinaal eventjes zeggen. Er komt een dame bij mij, toen zegt ze: 'Meneer Rulof, ik kom met bloemen voor u, voor uw meesters dan.'

Ik zeg: 'Hoezo, dame?'

'Ik heb een paar boeken van u gelezen, 'Een Blik in het Hiernamaals.'

Ik zeg: 'Komt u binnen, mevrouw.'

'Ja, ik wil nog een paar boeken hebben.' Toen zegt ze: 'Maar weet u wat er gebeurd is?'

Ik zeg: 'Gaat u maar zitten.'

Toen zegt ze: 'Mijn man en ik zijn hevig, voor honderd procent katholiek. Toen hij ging, liet mijn man al pertinent tienduizend gulden voor de kerk achter, voor mis, en al die dingen meer. Ik was er niet zó onder, dus hij als volbloed kon dat doen. Ik had toch niets te zeggen daarin. Maar goed. Maar nu is hij aan de overkant. En wat gebeurt er nu? Nu krijg ik een boek van u in handen. En ik ga lezen. En ik zit daar zo in mijn eentje. En ik denk: Goh, dat had ik moeten hebben, in mijn handen, toen hij nog leefde. Want dan had ik die twintigduizend gulden nog gehad. Nou zijn we ze kwijt.'

Maar wat is het geval? Ze heeft net twee boeken uit. Daar komt meneer

pastoor. 'Dag mevrouw.'

'Komt u binnen.' Toen denkt ze: Nu zul je het hebben. Toen zegt ze: 'Ja.'

'Hoe gaat het met u?'

Toen zegt ze: 'Nou, het gaat best.' Maar ik voelde wel ... Ik denk: het komt wel. Toen zegt ze: 'Wat zit u te drukken, meneer pastoor? Zeg het maar ineens, dan is het eruit.'

Hij zegt: 'Ja, er moeten nog enkele missen worden gelezen. Hij is er nog niet helemaal.' (gelach)

Toen zegt ze: 'Meneer pastoor, hangt hij soms met één been buiten de hemel en de andere erin?'

Toen zegt hij: 'Zo is het.'

Zij zegt: 'Dan moet hij maar blijven bengelen. Van mij geen cent meer.'

Toen zegt ze: 'Meneer Rulof, dat wil ik u komen brengen als dank voor het lezen van uw boeken, anders hadden ze me weer voor twintigduizend gulden gehad.'

Ze zegt: 'Maar nu geen cent meer. Ik geloof dat ik hem nu een lachje op zijn gelaat tover. Maar van mij geen cent meer.'

Toen zegt hij: 'Dan ben jij met de duivel bezeten.' En toen zag hij daar een boek staan, en toen zegt hij: 'Lees jij die boeken, van dat kreng?'

Toen zegt die dame: 'Kent u die meneer?'

'Ja', zegt hij, 'die duivel kennen wij.'

Toen zegt ze: 'Nou, dan schiet die meneer heerlijk in de richting.'

Want Rome weet dat Jozef Rulof in Den Haag woont. Vindt u het niet leuk? Daar maakt zich de paus elke morgen ... Elke morgen als hij wakker wordt, en ik heb er één overtuigd, zit ik aan zijn rok te trekken. (gelach) En elke morgen en elke nacht, 's morgens om zeven uur, dan kruip ik daar omhoog, en dan trek ik ergens aan. Is er weer een zieltje van God voor mij bij.

Mevrouw, dat is geen haat. Maar dat gaat om een eerlijk gevecht. En tussen hem en mij staat er een Christus. En wie heeft er nu gelijk? Ik verdoem niet, hij wel. Nou? En ik ben gek? Nou ja.

Maar, mevrouw, ik heb geen brandende hellen. Ik heb een God Die rechtvaardig is. En als u een moord begaat, dame, gaat u rustig de gevangenis in. U zit uw straf uit. U krijgt een nieuw leven, zegt men in de ruimte, en u zult het weer goedmaken. Voor de kerk en voor meneer de paus bent u altijd en eeuwigdurend krakend, verbrandend, totdat er niets meer van u over is? Nee mevrouw, dat kan niet. Want ze hebben daar een apart vuurtje. Ze hebben daar een vuurtje waar u in brandt, die u nooit verbrandt, maar u blijft er toch in.

Iemand kwam er eens bij mij, toen zegt ze: 'Ja, één ding, en dan ben ik ineens klaar: Is er echt vuur in de hel?' Hij zegt: 'Want ze komen er niet uit.'

Ik wil alleen maar weten hoe ze dat vuur daar aan hebben gestoken.' (gelach) En de andere mens die kwam, hij zegt: 'Meneer, maar wat is dat voor een vuur, want je leeft daar, je verbrandt erin en je verbrandt nooit. Want je bent eeuwigdurend aan het verbranden.' Hij zegt: 'Daar klopt iets niet.'

Nee meneer, daar klopt iets ook niet. Want vuur is er niet. Alleen uw vuur in uzelf, uw geestelijk gevoel.

Maar ik ga nu even naar die meneer kapelaan toe. Daar komt een gevecht van Luther. O ja. (Jozef leest voor): '...de eenheid van ons volk ...' Van welk volk? Van het katholieke volk? '...in gevaar gebracht door godsdiensten uit het buitenland.' Horen wij ook bij. 'De waarschuwing van de kardinaal werd gepubliceerd in het Vaticaanse blad 'Observatoire Romano'.' Ja, dat kan. 'Hij behandelde hoofdzakelijk de toeneming van het aantal protestanten in zijn eigen aartsbisdom. De protestantse propaganda onder de katholieken wordt herhaaldelijk gebaseerd op laster en smaad jegens de kerkelijke hiërarchie. Aldus de kardinaal. De kardinaal drong erop aan dat de regering aandacht zou besteden aan de ernstige varen ...' zal wel gévaren wezen, 'die hij had genoemd. Er is verschil tussen vrijheid van geweten en persdienst. Die buitenlanders voeren een trouweloze propaganda, aldus Schuster.' Dat is der alte Spehrfache, der Schuster. Dat is natuurlijk een schoenmaker geweest. Schuster is schoenmaker. 'Door de publicatie in het 'Observatorium Romano' draagt het artikel,' goh, ik ben er nog niet, 'volgens Ruiter stilzwijgend het stempel van goedkeuring door het Vaticaan.' Nou ja. En zo gaat het maar door.

We krijgen weer een oorlog tegen Luther. Luther begon met het protestantisme.

Ik heb in Amerika ruzie gehad met de lutherse mens. Ik zeg: 'Ja mens, het is allemaal prachtig, allemaal mooi. Mijn broertje was het ook nog.' Ik zeg: 'Maar jij leeft nog altijd op de verdoemdheid. En ga nu eens denken.'

Er zijn hier mensen onder ons die diezelfde oorlog in zich moeten beleven. Er zijn katholiekjies, protestanten, theosofen, rozen- ... We hebben van alles. Maar veel katholieken. Mensen, neem toch een aambeeld, nee, geen aambeeld, ja, sla er maar op. Neem een beeld aan mij. Ik ben katholiek opgevoed. We hebben het gevecht op leven en dood als kind al afgesproken. Hier, die jongen daar, die katholiek daar, hij zegt: 'Ik ben misdienaar geweest.' Moet u díé man eens horen praten, daar die vader van vijf kinderen. Dat is een kermend gevoel. Ik heb die jongen, die meneer verleden week laten praten. Moet u horen. U lacht erom, hè? We hebben gelachen, nietwaar? Maar voelt u die afschuwelijke smart dan niet die die man mee heeft gemaakt voordat hij kan zeggen: 'Nu weet ik het.' Zijn ganse familie scheldt hem uit voor gek omdat hij zich wil verruimen. Hij denkt anders. Ja?

Die enorme strijd van de mens moet u niet belachelijk maken. 'Ik kan nog niet ... Ja, veronderstel dat ik verkeerd doe. Vandaag moet ik naar de kerk, en ik ga naar Jozef Rulof.' Och, och, och. Ja. Ja, wat nou? Neem het ze maar niet af. Laat ze naar de kerk gaan. Maar laten ze u ook niet dwingen dat u weer prehistorisch gaat denken. Geef elkaar dan de ruimte. Vertel elkaar hoe zij het voelde, hoe hij het voelde, hoe hij dat weer beleefde, en u hebt nog een koninkrijk. Langzaamaan lost toch de katholieke kerk op in uw eigen bewustzijn. Maak er toch nog iets moois van. En dat is alleen maar weer denken. Hoe vangt u de mens op? Hoe beleef je dat? Oorlog met Luther. Waarom heeft Luther zo'n heksenketel verstoffelijkt? 'Luther, och, die arme Luther heeft zo geleden', zeggen ze dan.

Ik hoorde zo'n dametje, zo'n vrouwtje van vier- of vijftientig, voor de V.P.R.O.; heb je die Luthermiddagen, weet u wel? En dan leert ze dan die kindertjes. 'En o ... en de goeie Luther heeft zo geleden, kindertjes, en laten we nu nog samen voor hem gaan zingen.' En dan zingen ze een paar psalmen, moesten voor Luther die kinderen lekker gaan zingen, een paar psalmen voor Luther. En toen ging zij vertellen: 'Hij heeft zo geleden, onze arme Luther.'

Maar, mijn lieve god, waarom is hij eraan begonnen? Wij zitten nog met zijn verdoemdheid. Luther heeft ons geen hel gegeven zonder vuur.

Kijk, die mensen, de geschiedenis is opgebouwd, er zijn momenteel nog mensen die voor de afbraak dienen. En dan hebben ze God, God, God, God. De katholieke kerk ook weer. Een kardinaal, die bemoeit zich momenteel met het protestantisme. Zijn God is het weer. En die God van Luther is niet hetzelfde?

Mevrouw, meneer, er zijn miljoenen goden op de aarde, en ze hebben er allemaal een snippertje van. En de Echte, staan ze bovenop. Die leeft hier. Hoe wilt u God, de mens, de ruimte, uzelf, uw levens liefhebben indien ge het geloof van een ander kapotmaakt?

Ik zet er altijd iets voor in de plaats. Ik maak hetatholicisme niet belachelijk. Wel wanneer ze zeggen dat Hendrik nóg met een been buiten de hemel bengelt. Want dat gaat regelrecht om de centjes. Ik heb geleerd en ik heb moeten aanvaarden dat ik, met kaarsen kan ik geen hemelrijk bezitten, dame. En bidden? Ik heb u verteld, in 's-Heerenberg was een baron en die had, geloof ik, een half miljoen, want de hele omgeving hoorde meneer toe. En toen kwamen we later uit de stad, na zoveel jaar terug, ik zeg: 'Crisje', mijn moeder, 'bidden ze nog voor die baron daar?'

'Ja', zegt ze.

Ik zeg: 'Nou, dan zit die wel in het Al, in de hemelen.'

Toen zegt ze: 'Ja, het gaat ons nou ook vervelen.'

Elke zondagmorgen een heilige mis voor baron Van Hagepoot. Ik vergeet

die naam nooit, Van Hugenoot. Ik zeg: 'Poot hem nu ergens anders, dan krijgt hij bladeren.' (gelach)

Maar ja, ja. Maar, dames en heren, kijk, waar gaat het over? Het gaat om de werkelijkheid, het gaat om één God. En Die onze verdoemt niet. Die is noch katholiek noch protestant. Hij is een boeddhist. Hij is een mohammedaan. Hij doet aan de islam. Hij kent de koran. Hij kent de jood. Die van ons bezit leven, geest en persoonlijkheid, is een Vader van liefde en rechtvaardigheid. De mens zal en moet die Ene eens aanvaarden. Wat zegt u, meneer?

Heb ik nou genoeg gezegd, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Voor mij wel, hoor.'

O, dan mag ik ophouden, dames en heren.

Dames en heren, ik dank u voor uw mooie gevoelens. Ik hoop dat ik u iets gaf.

Tot de volgende week.

En nu: anders leren denken.

Ik dank u wel.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 23 oktober 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Wij gaan beginnen met de eerste vraag.

'Kinderen die doofstom geboren worden, is dit een lichamelijke of een geestelijke stoornis? Bij verschillende ouders zie ik weleens kinderen die niet helemaal normaal zijn. Het zijn van die mongooltjes, mongolentypen.'

Dat noemen ze mongolen. Wat een gekke naam is dat toch, mongolen. Waarom noemen ze die nu mongolen? Mongolen. Waarom niet apathisch, halfbewust? Ze geven die kinderen maar een naam. Een mongool, mongoolse rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl); is dat omdat dit kind soms te maken heeft met de mongoolse rassen daar achter in Siberië? Een mongooltje hebben wij. Hè, dan moeten we maar vragen wat dat is, een mongooltje. Ik vind die naam verschrikkelijk.

'... mongolentypen. Ze lijken allemaal op elkaar, zeggen ze. Ze hebben van die spleet oogjes. Hoe komt dat?'

Van wie is dat?

Mevrouw, dat kind heeft dezelfde oogjes als ik. Maar spleet oogjes hebben te maken met iets, dame. En nu wil ik u vanavond weleens, na al die honderden lezingen over die psychologie ... Er zijn mensen die doen aan magnetiseren, en die hebben ook kracht, en dan zijn ze het, en dan gaan ze, en dan doen ze het. Die genezers die zou ik weleens willen vragen: Wat is dat voor een verschijnsel? Een mongooltje met spleet oogjes. Waarom hebben die kinderen zulke smalle oogjes? Ik geloof dat de dokter het ook niet weet, hoor. Alleen maar even zo'n prikkel. Weet u het niet? U weet het niet. U weet het allemaal niet.

Een mongools type, een kind dat door die toestand op de wereld komt, dames en heren, is half bewust. En ook nog niet eens half bewust. Want, u gelooft toch zeker wel, deze ziel, dit leven, heeft miljoenen malen geleefd. Maar hier op aarde komt dit leven, en is apathisch, psychopathisch. Dit zijn psychopathische kinderen, en lijden momenteel aan geestelijke abnormaliteit, geestelijk onbewustzijn, maar hebben hun volslagen normale lichaam. En dan, de ene heeft dit, en die heeft dat.

Bij mij van de zomer daar beneden in de tuin lag ook zo'n jongen van een jaar of tien. En dan: 'Wrluh, wuh.' O, en dan die handjes en die beentjes. Ik denk: Ja, ik kan me indenken als zijn moeder ... Er zijn moorden genoeg gebeurd. Ouders die zo'n kindje ... konden het niet meer aanzien, maakten zo'n kind dood. Lieten hem inslapen, dan was het weg.

Maar dat doe je zomaar niet; als je een beetje gevoel hebt niet, en moeder bent, doe je het helemaal niet. Want die moeder is gelukkiger met dat lamme kind als met de gezonden die ze heeft. Toen zegt ze: 'Want ik krijg veel meer liefde van dat kind.' Daar heb je het alweer.

We hebben hier een meneer gehad, die kwam altijd, die zie ik niet meer, hij was in die tijd een beetje droevig, toen kwam hij, toen zegt hij: 'Ja, ik heb er drie. En er loopt, een zo'n stomme loopt erbij. En van de week viel die van boven, van de tweede etage, zo naar beneden op een platje, nou twee, drie meter hoog. Ik denk: nou, nou is het gebeurd. En wij zijn er vanaf. Want het is geen leven, meneer.' Zo praatte die man. Maar het kind mankeerde niks. Hij zegt: 'Maar die andere die valt van de stoel af en breekt een enkel.' Hij zegt: 'Je kunt ze nog niet eens kapot krijgen.'

Ik zeg: 'Joh, praat niet zo. Man, praat niet zo: kapot krijgen.' Ik zeg: 'Kom maar eens een keer luisteren.'

'Ja, dat hebben ze me al verteld.'

Toen heb ik hem hier op een avond die wetten voor dat kind verklaard. Hij schilderde. Hij keek zich de ogen uit naar mijn schilderijen. Toen stond hij bijna te schreien, hij zegt: 'Och, och, och, als ik dat nou eens had, misschien geeft het me steun.'

Ik gaf hem een ding. Goed. Ja, het heeft hem wel iets geholpen, het gaf hem wel steun. Maar ze blijven toch voor die mongolen staan, die apathische toestanden, en ze weten het niet. Ze kijken er elke dag naar. En de halve maatschappij, dames en heren, is psychopathisch. Die spleetogjes komen ... Weet u het nog niet? Het is allemaal zo doodeenvoudig. Die kosmologie, dit is kosmologie ...

Ja dame?

(Mevrouw in de zaal): '...het dagbewustzijn ... die naar boven zijn gekomen, daarvan ...'

U bent er wel dichtbij. Als een arm al verwrongen is, en het lichaampje niet kan, en dat en dat heeft, dan moet het toch op andere organen ook slaan? En ze kijken door die ogen, en die hebben niet het – moet u horen hoe eenvoudig – die hebben niet het volle bewustzijn. Dus dat trekt weg.

Als Jongchi door mij schildert, die Chinese monnik, na een korte tijd ben ik ook een Chinees; dan gaat het ... dus alleen door die invloed, dan trekken die ogen hier ook al. Dan spant het. Ik lijk net zo'n halve Chinees, met een Haags gezicht.

Maar dit zijn soorten van levens, mevrouw, die hun karmische wetten beleven en hun oorzaak en gevolg, en de wetten van de ruimte, de levenswetten van God hebben overschreden.

En wat is nu: overschrijden van de wetten? Ziet u? In dit leven, als u be-

wust bent, dan kunt u tekeer gaan zo sterk en zo hard en zoveel als u wilt, dan moet er al heel wat gebeuren dat u zichzelf naar het apathische terugstuurt. U kunt krankzinnig worden door borrels, en door: Leef u maar uit. Bijvoorbeeld, je hebt bewuste krankzinnigheid en onbewuste krankzinnigheid. Ook bewuste bezetenheid en onbewuste bezetenheid. Je hebt kunst ... Je hebt bezetenheid door kunst. Ziekelijke en gezonde psychopathie, krankzinnigheid. Het is allemaal waarheid en te ontleden, want die wetten zijn er.

Maar wanneer zo'n kind op de wereld komt, dan heeft dat zieleleven ... dat gevoelsleven drukt het organische leven, de weefsels, in die cellentoestand, dat embryo, stuk. En nog niet stuk, want dan krijgt u een misgeboorte. En dat gebeurt ook. Want er kan geen miskraam ontstaan indien die moeder in harmonie is met en voor de geboorte. En u trekt geen psychopathie aan indien u geen afstemming hebt, als ouders al, op die ziel, op dat gevoelsleven. Dat moet de wetenschap allemaal nog vaststellen. Maar dit is geestelijke psychologie. De ruimtelijke psychologie is direct kosmologie omdat dit leven, die ziel ...

(Jozef onderbreekt): Laat die mensen maar binnenkomen als ze hier moeten zijn.

...omdat dit leven onherroepelijk ...

(Tot degene die binnenkomt): Mevrouw, neemt u plaats.

...onherroepelijk aan nieuwe levens begint. En nu krijgt u voorstadia, dat wil zeggen, u krijgt toestanden waardoor de ziel dus een aanraking beleeft met de moeder, het eitje, de cel, en dóór het gevoel, dóór dit ontwaken wringt het gevoelsleven die cel stuk. En dat gebeurt vijf-, zes-, zevenmaal, totdat die persoonlijkheid, die nu wakker wordt, in harmonie blijft, enigszins, met het lichaam; maar volkomen psychopathisch, disharmonisch denkt en voelt. En nou groeit toch de vrucht door, u krijgt het kind, en dan hangt dat kind zo in elkaar. Een verwrongen gevoelsleven ziet u, en zo is het lichaam nu ook van uw mongooltjes (zie artikel 'Psychopathie' op rulof.nl).

Kent u ze nu? Open, glashelder ligt dat leven, ligt dat organisme nu voor ons open. En nu kan de mens beginnen.

Dat kind leert niets, dame. Nietwaar? Maar duizenden psychopaten leren meer dan de mens die boeken leest, lezingen volgt, en zich iets eigen wil maken. Waar zit dat nu in? Socrates heeft een keer gezegd: 'De gekken lopen op straat, dat zijn de geesteszieken. Maar de normalen zijn opgesloten.' En dat is onherroepelijk waar.

U zit hier nu wel, en u kunt denken. Maar ga nu eens voorspelen wat ik doe, ik moet doen, klim eens in dit gevoelsleven van mij, bent u in een nacht, in een uur denken bent u volkomen krankzinnig en van de kaart. Dat kunt u niet verwerken. Ik weet wat het mij heeft gekost. En ik weet hoeveel levens

daarvoor nodig zijn om u daarvoor gereed te maken.

Nu kunt u zeggen, vandaag ... U komt terug straks naar een ander leven, en u hebt zich niet uitgeleefd, u bent nog in harmonie, u kunt u staande houden in de maatschappij ... Want wat u allemaal bezit is niet anders dan maatschappelijk gevoelsleven en bewustzijn, u hebt niets méér.

Neemt u dat?

U bent ook niets méér. Maar u kunt, met dit maatschappelijke kunt u geestelijke fundamenteen leggen indien u de wetten van God en Christus aanvaardt en beleeft. En dan houdt u vanzelf al op – ik heb het er altijd over – met kletspraat en roddel, leugen en bedrog. Dan vergrijpt u zich niet aan dingen die u niet bezit. En dan gaat u niet van boven in een jurkje om een moeder op het buikje te magnetiseren; dat doet u op een afstand. Die mensen zijn er. En dan ga je niet zo en zo praten, maar dan ga je de dingen beleven, u beleeft de wet zoals die geschapen is, in harmonie. En dan moet u eens kijken wat er allemaal overboord gaat van de mens, voor de mens. En wanneer u daar niet aan begint, dan krijgt u ook niets anders te zien en te aanvaarden dan maatschappelijk bewustzijn achter de kist. En hoe die wereld is, kan ik u onmiddellijk vertellen: dan pakt u maar deel III (Een Blik in het Hiernamaals), en dan leeft u direct aan de grens van het land van haat, als u tenminste nog zo, vrrt hier ergens zo, zo, en liegt en bedriegt en kletst. Ja, u lacht wel, maar het is de waarheid, dame. Dit zijn de dingen waardoor de mens kan ontwaken. En die psychopaten, die apathische mensen, dame, zijn allemaal bezig om te ontwaken. Maar dacht u – zei ik zo-even, in het begin – dat die niet ergens een prinsesje of een adellijke titel hebben gedragen, gekregen, en dat ze een taak ergens op de aarde hebben verricht? Die kwam u vroeger misschien tegen, als het een meisje is, als een prachtige prinses, een mooie vrouw. Een meneer, een priester. En nu zijn ze bezweken. Die hebben zich volkomen uitgeleefd door honderdduizenden dingen. Het hele woordenboek hebben ze beleefd. U voelt wel, met welk een chaos staat dit gevoelsleven voor die goddelijke reine, zuivere, kristalheldere cel als stof in de moeder. Daar mankeert niets aan, want het organisme van de mens is goddelijk rein en zuiver gebleven. Alleen wij hebben die deurtjes en die raampjes dichtgesmeten met mooie dingen en lelijke dingen. Er is geen uitzicht meer. We hebben ons opgesloten in narigheid en duisternis. En dat is het leven van de mens. Is het niet zo? Maar de cel in de moeder mankeert niets, is niet te beïnvloeden, blijft rustig doorgaan; en dat is de goddelijke reine klaarte voor de moeder en de geboorte op aarde.

Over uw vraag kun je natuurlijk wel weer vijftientig boeken schrijven. Zo diep is dit. Want nu gaan we al de karakters na, de gevoelslevens na van zo'n kind, in vergelijking met de andere toestanden weer. De ene heeft dit

bewustzijn, de ander heeft dat bewustzijn; bewustzijn is er nog niet. Maar nu gaan we de reïncarnatie volgen, levens zien, en dan uiteindelijk gaan we er nog eens vijf en tien à twintig levens, vijf, zes, zeven levens bijleggen, en dan krijgt u weer het normale menselijke leven terug.

Die mensen, die psychopaten, dames en heren, die mongolen – al de volkeren der aarde lijden eraan, hebben er duizenden, duizenden krankzinnigen, ook godsdienstwaaninnigen – die zijn allemaal herstellende en beleven zichzelf. Om op Socrates terug te komen, Socrates zei het: ‘De gekken lopen op straat, en de normalen die hebben ze opgesloten.’ Die zijn pertinent ruimtelijk goddelijk normaal, want die mensen beleven hun normale toestand.

U ook? Wij allemaal? Bent u werkelijk bezig harmonisch, geestelijk te denken?

Ja? Daar zitten we weer, hè? Wat is het moeilijk, wat is het toch moeilijk om te denken. Wat is het moeilijk om doodgewoon eenvoudig hartelijk, wáár te zijn. Nou? Ja? Ja.

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘We zijn allemaal hartelijk.’

Wat zijn we allemaal, hè?

Wat?

(Meneer in de zaal): ‘Dat zijn we allemaal, hartelijk.’

We zijn allemaal hartelijk. Ja.

Mijn hemel, wat zijn we goed, vindt u het niet? En als we straks achter de kist komen, wij gaan uit dit lichaampje, en dan zeggen we maar daarboven: ‘En zeg niets van mij, want ik was goed. Ik sta er best op. Wanneer komen de taartjes?’ (gelach) En dan komt daar weer zo’n tweedehands Gabriël. Want de echte die zit ... (Er wordt hartelijk gelachen.)

Wat lacht u nu weer, meneer?

Want de echte Gabriël die is bij Onze-Lieve-Heer, en die smijt ons de eerste sfeer uit. Hij zegt: ‘Ga weg, broekje.’ En die mens, of die engel, die kijkt in ons gelaat en dan hebben we nog van die spleetoogjes, ziet u wel, van die kleine smalle oogjes, en de krulletjes uit de dames’ haren zijn weg. En wij hebben geen vouw. Wij hebben een pak aan, ja, nu zijn we nog meneer, en we zijn gepoetst. Maar daar zijn we kleverig. Het lijkt wel van die oude, echte oude vooroorlogse lijmpotten zijn die mannen. (gelach)

Moet je eens tegen een theosoof zeggen, of een soefist, of wat dan ook. Ja dame. Maar ik ben dat hele ding (microfoon) maar weer aan het poeieren. (gelach)

Dame, dat zijn de wetten voor leven en dood, voor de wedergeboorte, de reïncarnatie. En, u voelt wel, ik kan er wel iets van maken, maar ik kom al in

die gekken terecht, en dan vertel ik onzin, ziet u? Het is merkwaardig, maar die beïnvloeding van dat papiertje stuurt mij al naar het mongoolse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). En aanstonds sta ik onzin te vertellen hierzo. Ik neem het onmiddellijk over. Ik heb het toch verteld, als het al in een pak zit, zit het in het papier ook. Grafologie werkt onmiddellijk op mijn gevoelsleven. U moet maar niet zoveel van die dingen hier neerleggen, want dan spring ik ook uit het raam, ziet u?

Maar dat is het. Nog vragen, dames en heren?

(Mevrouw in de zaal): '...doofstomheid is dat een ...'

Mevrouw, krek het eigeste. Dezelfde wet, afbraak. U kunt niet doofstom zijn. Nu kunt u wel beleven – u bent doofstom – dat dit door een stoffelijke stoornis is. Want ik heb een doofstom kind behandeld voor het blinde darm-pje, en dat kreeg ik aan het spreken. Weet u hoe? Vanbinnen.

De moeder zei ... Als de moeder verlangde, die snakke al als ik kwam dinsdag, dinsdag 's morgens. Toen zegt ze: 'Meneer Rulof, gaat u weer praten met mijn kind?'

Ik zeg: 'Ja.'

En dan gingen wij met elkaar praten. Dan zei ik geestelijk tegen haar – telepathie, hè? – ik zeg: 'Geef je moeder dat rode bloemetje daar eens even.'

En dan keek ze me aan. Dan liet ze voelen, dan zat ze, dan sprong ze onder me weg en dan nam ze: '... Mmmm, mmm, mmm-mm?'. Dan stond ze zo.

En dan, die moeder die schreide al emmers vol water. Toen zegt ze: 'Ja', zegt ze, 'had ik nou maar een beetje van u, dan kon ik tenminste met het kind praten.'

Ik zeg: 'Mevrouw, dat is het geestelijke eenzijn. Als u nog meer schreit ... Schreien alleen helpt u niet.' Ik zeg: 'Maar voelen en denken. U schreit zo vlug, zo spoedig.'

Als een mens bij mij schreit, dames en heren, kijk ik onmiddellijk naar de kleur van die tranen. Een gevaarlijk mens ben ik, vindt u niet? Er staat een moeder te belken bij mij. Ik zeg: 'Ja mevrouw, ik ga er toch niet op in', ik zeg, 'want die tranen zeggen me niets.'

'Waarom niet?' En zij; schreien.

Ik zeg: 'Mevrouw, de kleur mis ik.'

Later kwam het wel uit, want het was niets, hoor. Het was een gemaakt schreien. U kent van die mensen, die dadelijk maar schreien. Een gewoon woord zeggen en al belken. Je kunt voor werkelijke smart niet eens schreien. Nee.

Maar die dame die moest schreien, en ik zeg: 'Geef uw gevoel aan dat kind. Word liefde. Word liefde, dan gaat haar gevoel in u over. Zij volgt u vanzelf. En u moet niet aan haar denken.'

Ja, en wij denken de hele dag. En wij willen zelfs praten. U moet uit dat leven gaan, dame.

De spiritisten ook, komen bij mij. Ik heb veel geleerd in 1930, '40. 'Och ja, mijn man is weg.'

Ik zeg: 'Mevrouw, als u doet wat ik wil dan krijgt u uw man onmiddellijk terug, na een tijd.'

'Ja meneer? O, fijn. U praat dan zeker tot hem?'

Ik zeg: 'Nee, ik wil hem helemaal niet zien. Ik speel geen contact voor u. Maar nu moet u hem loslaten, dame. Pertinent moet uw man van de kaart momenteel. U moet hem verbannen vanbinnen. Want uw denken is menselijk en niet geestelijk. U zit nog altijd met hem aan tafel. En hij moet weg. Dat glaasje wat daar staat en het bordje ...'

'Ja, dat doe ik dan, dan heb ik tenminste nog iets.'

Ik zeg: 'Mevrouw, daaraan zit u vast, aan dat lege bord.' Ik zeg: 'Gooi er een heerlijk ... Ja, wat nu? Een ijsje of zo ... Zet er iets leuks op, misschien komen er dan diertjes. Maar uw geest-man komt niet.' Ik zeg: 'Want die eet geen bal gehakt meer. Of hij staat er slecht op daarginds, zie je?' Ik zeg: 'Ik ken wel van die tentjes met gebakken vis daar daarginds.' Ik zeg: 'Maar die staan er ook niet best op, die om een visje en een borreltje vragen daarzo.' Je kunt er ook nog een bioscoop beleven. Poeh. 'Dame', ik zeg, 'laat hem vrij, laat hem gaan, laat hem gaan. U hebt een mooi gevoel, en het is mogelijk. Maar denk niet aan hem, laat hem volkomen vrij, want dan kan hij een weg opbouwen om anders tot u te komen dan ú vroeger met hem sprak. Want dié persoon moet weg. Want als hij denkt dóór u, dan bent u het zelf weer.'

Hebt u 'Geestelijke Gaven' goed gelezen? Voor alles wat ik doe, moet ik altijd in de epileptische slaap. Ik moet volkomen níets zijn voor de meesters, dan kunnen ze werken. En nu klopt het weer – hebt u 'Jesús III' gelezen? – ik mocht niets leren. Maar dan ook geen woord. Later toen ik maar even iets kon gebruiken, met die jongen aan de garage bijvoorbeeld, die zegt: 'Waar bent u geweest, baas?'

Ik zeg: 'In Diligentia, daar gaven ze een résietal.'

Toen zegt hij: 'Dat heet recital.'

Ik zeg: 'Hierzo, een kwartje.'

'Meent u het, baas?'

Ik zeg: 'Koop een pakje sigaretten. Als je nog eens meer hebt; ik leer graag.'

Maar goed, dat kon ik zo in mijn zak steken. Maar ik moest niet proberen om het te leren; was ik al weg. En dat moet je de mens afnemen, wilt u contact krijgen.

Wilt u genezen? zei ik u. U doet toch niet wat ik doe. Want u kunt het niet eens, want in u zitten nog die stoffelijke, maatschappelijke gedachten. Dus u

moet volkomen, in uw onderbewustzijn al ... Moet u horen. Wanneer trekt u bezieling aan – moet u mij eens vragen – op genezing bijvoorbeeld, contact? Dan moet u in uw onderbewustzijn al volkomen harmonisch geestelijk, liefdevol zijn, of die stroom gaat niet uit u weg, want hier zitten gaten. Nou, nu moet u een nieuw contact opbouwen, en dat kan alleen wanneer u zich volkomen vrijmaakt van uw geliefde. En dan krijgt u hem geestelijk terug. Maar dat contact is natuurlijk anders.

En dat is precies hetzelfde als die moeder met dat kind. En na vier, vijf weken – ik had die blinde darm, die had ik al in drie behandelingen beter – toen zegt meester Alcar: ‘We gaan haar zenuwtjes nog een beetje helpen.’ En toen kwam ik daar nog een tijdje zo voor mezelf als ik in de buurt was. Want dat kind miste me al, ziet u? Ik zeg: ‘Mevrouw’, ik zeg, ‘ik heb uw kind nog maar van buitenaf behandeld, anders was u het werkelijk kwijt.’ Ook dat gevaar is er. De moeder was haar kind kwijt geweest, dame. Want het kind had met mij contact, en met de ouders niet.

Ik heb eens buiten met vrienden gespeeld, en daar was ook zo’n kind bij, jaren geleden, voor de oorlog. Kunt u zien hoe waar of dat allemaal is. Ja, u kunt het me toch niet afnemen, want ik heb alles zelf beleefd. Ik praat alleen uit dat wat ik heb leren kennen, maar wat ik heb beleefd. Ik heb dus een machtige school gekregen. Ik speel buiten. Het was in 1937. En we zitten daar in Wassenaar, en daar heeft, die man die heeft een meisje en een jongen bij zich, en die jongen die was ongeveer een jaar of vijf. Ik ga met die jongen spelen. Ik ga me verstoppen. Die vader die had dat kind maar bengelen. Die ouders die gaan niet op hun hoofd staan. Ik ging op mijn hoofd staan voor een ander zijn kind. Ik ben nu eenmaal zo gek. ‘Maar ik ben gek, en door die gekkigheid krijg ik ook iets, en u niet, vader.’ Ziet u? Als mannen zo zijn, dan zeg ik: ‘O ja?’ Dan zeggen ze weer iets anders.

Onthoud dat ik terugkom, want ik raak zoveel problemen aan dat ik er vier vergeet vanzelf.

Maar een ander die zegt: ‘Ik wilde dat ik eens een visioen beleefde, of een aanraking.’

Ik zeg: ‘Meneer, dat kunt u morgen al krijgen als u dat wilt.’

‘Meent u dat?’

Ik zeg: ‘Ja.’ Ik zeg: ‘De goddelijke wetten werken altijd.’ Ik zeg: ‘Stop een vijftig, zestig gulden in uw zak en loop eens in een arme buurt, dan bent u het zo kwijt. Maar alleen door een geestelijke aanraking. En dan krijgt u ook van die andere te horen: ‘Meneer, ik heb erop gerekend.’ Dat kan iedereen wel zeggen, maar nu raakt u de goede.

Toen zegt hij: ‘Ja, maar dat kost me centjes.’

Ik zeg: ‘Meneer, ik heb me nooit van geld iets aangetrokken, zie?’ Ik zeg:

‘Ik heb liever de geestelijke aanraking en het beleven dan die centjes.’ Ik zeg: ‘Ik moet ook niets in mijn zak hebben, of ik ben los. Ik ben direct los.’

Daar lacht u om, maar het is zo, dame.

Ik ben onmiddellijk los. Ja, daarom wil ik ook geen visioenen meer hebben want ik heb er genoeg beleefd. Ik ben straatarm geworden door mijn visioentjes. Maar vanbinnen klinkt het ... Een bank heb ik opgebouwd van geestelijk bezit en bewustzijn. Maar ik heb mijn stoffelijke centjes er ook voor moeten geven, dame. Geloof u het niet? Bewijzen voldoende. Dat krijgt u straks in de Kosmologie in Diligentia. Mooi wordt het.

Maar nu op die dame, op dat kind. Ik ben aan het spelen en ik ga me steeds meer verwijderen, ik ben buiten, en die zitten daar te kletsen met elkaar – mijn vrouw was er ook bij, dus ze kan dadelijk zeggen of ik lieg – en ik weg. Ik ga toch zeker van hier tot aan de Laan van Meerdervoort, door struiken en bomen en alles, en dan ga ik in een kuil zitten. En toen dacht ik aan hem. En in ene keer staat hij boven de kuil: ‘Haha, ome, ik heb u lekker gevonden!’

Ik zeg: ‘Jongen, je bent een schat.’

Wij gaan terug. Ik denk: Nou moet ik ophouden.

’s Nachts wordt het kind wakker en vraagt naar ome Jozef. Wat zeggen de ouders, wat zegt die man? ‘Die vervloekte vent heeft mijn kind behekst.’

(Zaal): ‘Ooh.’

Weg mensen. Ik zeg: ‘Nu was ik eens lief voor zijn kind, wat hij niet was, en nu ben ik nog behekst ook.’ Mevrouw, meneer, zo gevaarlijk is dit te weten. Ik mag me nergens mee bemoeien. Meester Zelanus zei in Amsterdam een keer tegen de mensen: ‘André heeft geen vrienden.’ Heb ik ook niet. Al gaat u dag en nacht met mij om, hebt u mij nog lang niet. Want u krijgt me nooit, meneer. Want als ik op u ga denken, dan doet u het anders, zoals u het móét doen. Dus ik mag nooit op vrienden ingaan. Weest u maar blij dat ik u niet aankijk, want u gaat zo onder mijn invloed handelen. Geloof u dat? Het is mooi. Maar toen was ik alweer bezeten.

En dat is nu contact, dame. Denken, denken, denken.

Ik heb tegen die moeder gezegd: ‘Mevrouw, ik heb het nog maar op vijftien procent gedaan, anders was u uw kind kwijt.’ En dat kind van die mensen bleef drie dagen vragen naar ome Jozef, ome Jozef. En: ‘Vader, waarom speelt ú dan niet met mij?’

Dat was geen spelen, meneer, mevrouw. Als u werkelijk contact met uw kinderen wilt hebben, dame, moeder, kan ik het u leren. Maar ik krijg altijd voor mijn gezicht: ‘Ja, omdat je ze zelf niet hebt.’

Als ik tegen de mensen zeg: ‘Is dat een opvoeden?’

‘Nou ja, dan moet je ze eerst zelf maar hebben.’

Ik zeg: 'Ja, zelf.'

Dan sta je. Dan kun je niks meer kwijt, niets meer. Want zij zijn het. Zij hebben het. Maar ze praten niet innerlijk met die kinderen, meneer. Meneer, de vader en de moeder kunnen het zelf niet. En als u nog iets wilt leren ... En u hebt er ook geen tijd voor, want dit is ruimtelijke, geestelijke psychologie. Maar u staat er vóór. Dat kind staat vóór u, en is door uzelf geboren, moeder, maar u hebt niet eens een geestelijk contactje. Wat zijn we arm, vindt u niet, meneer? Ja, de moeder en de vader die zijn nog – zal ik het op zijn 's-Heerenbergs zeggen? – hartstikke arm.

En dat is waarheid, meneer, want u kunt het dagelijks leren. Ik kan de moeders opvoeden, ik kan de vaders opvoeden, het huisgezin opvoeden. Maar ze nemen van mij niets. Ik ga er ook niet over beginnen, want u voelt, het wordt een chaos. Ik heb geleerd om me juist uit dat altijd te houden dat me niet aangaat. Ik praat heel weinig. U krijgt van mij zomaar geen orchideetjes. Omdat ik heb geleerd eerst dán te mogen spreken wanneer de wet zelf zegt: Kom maar.

Maar hoe praat ú? Als ik de mensen hier zo volg, dan praten ze veel te veel, hè. Gingen ze maar denken, denken, denken. En gingen ze maar iets laten. Ik waarschuw ze zo vaak. En ik heb het tegen u allemaal. Maar – ik wil vanavond geen preek afsteken – maar daar komt het op aan, als je die vragen gaat beantwoorden en u krijgt die machtige lezingen. En u wilt zo meteen achter de kist iets zijn, dames en heren: dit is het hiernamaals. U leeft eeuwigdurend. Er is geen Magere Hein. Wat wilt u direct, zo meteen beginnen?

Ja. Daar zitten we nu weer. Ik zal maar ophouden anders slaapt u vannacht niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja dame.

(Mevrouw in de zaal): 'Mag ik u nog even iets vragen over een doofstom kind?' Ja. 'Ik heb kennissen die hebben ook een doofstom kind, en die dame vertelde mij: dat kind is doofstom omdat ze zo slecht leeft met haar man.'

Dat is klets, dame. Klets. Dat is onzin. Slecht leven met haar man. Dat kind is zo geboren. En het is, negenennegentig procent is het een geestelijke toestand en geen stoffelijke stoornis, ziet u? Maar er zijn stoffelijke stoornissen bij en die manifesteren zich, of die gebeuren tussen de derde en de vierde maand. Maar hoogstens, laten we zeggen, vijf procent op honderd is een stoffelijke stoornis. De rest is geestelijke afbraak. Dat is de persoonlijkheid. Het is de lichtste graad voor de psychopathie. Duidelijk?

U krijgt nu zeven overgangen naar de laagte. Zevenmaal dalen, en dan staat u eerst voor de echte psychopaat. En gaat u daar nog overheen, dan krijgt u dus de scheuring tussen geest en stof, scheuring, en dan liggen ze zó,

trekken ze, hebben geen gevoel, zijn verlamd.

Wie zei daarginds iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik zal die dame dat even vertellen.'

Maar juffrouw, u moet zeggen tegen die dame: 'Laat Piet, of Herman, die zij heeft maar kletsen. En zorgt u alleen maar voor uzelf en het kind.'

We hebben hier iemand onder ons die had zo'n kindje, hij zegt: 'De mooiste die ik had, hè, die is weg.' Die werd versteend. En toen kwamen er nog een paar. Maar dát kind was het. En dat is het ook. Want nu krijg je eenheid. En die man die ging op dat kind in, op het gevoelsleven. Hij zegt: 'Zonder dat je er erg in hebt ...' Ziet u, dan krijg ik allemaal gelijk. Van die mensen krijgen onze boeken betekenis. 'Zonder dat je het wilt en er erg in hebt, is het kind al in je gekropen en praat met je. En dan zit je te belken.' Hij zegt: 'Ja, had ik het kind nog maar, alleen om ze elke dag zo vast te houden en om tot mezelf te komen.'

Ja, waar de mens zich al niet aan vastklampt, vindt u niet?

Nog iets over dat mongoolachtige?

Meneer?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'U zei zo-even dat, het onderbewustzijn moet een geestelijk, harmonisch contact bezitten.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Het onderbewustzijn moet een geestelijk, harmonisch contact bezitten om op die wetten in te kunnen gaan.'

Op welke wetten?

(Meneer in de zaal): 'In dit geval, met het doofstomme kind, om dat gevoelsleven van dat kind te raken waardoor het innerlijk kon beleven, kon merken wat een ander wilde.' Ja. 'Hoe staat dat verband in elkaar? Hoe moeten we dat bezien, dat kind ten opzichte van deze persoon die zijn onderbewustzijn daarin wil neerleggen?'

O, wilt u er ook aan beginnen?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat vraag ik nu.'

Hèhè. Nee, kijk, meneer, hoe moet u dat doen? In de eerste plaats moet u zich duidelijker uitdrukken. Dat is niet om u op de vingers te tikken, maar: hoe heeft dat onderbewustzijn en dat dagbewustzijn en dat gevoelsleven, hoe hebben die met elkaar te maken?

Nou moet u beginnen: onderbewustzijn is gevoel. En het gevoelsleven reageert in dagbewustzijn. Men spreekt wel van onderbewustzijn, maar in wezen is het er niet, hoor. Want het gevoelsleven vertegenwoordigt het onderbewustzijn, beide. Maar omdat wij dat geleerd hebben door de meesters,

omdat ... daar en daar liggen de graden van slaap, daar komt het losscheuren van de stof, en daarachter liggen de graden, dat zijn de miljoenen levens die wij hebben gehad, miljoenen levens. Wat hebben wij ons in die levens eigen gemaakt? En dat ligt daar allemaal in.

En nu wilt u weten, hoe dat in dagbewustzijn voor een doofstom kind reageert?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Meneer, het reageert helemaal niet. Als er van reageren sprake is, moet de stof zich kunnen openbaren. Het kind reageert, voelt vanbinnen. Maar het is geen reageren. Er is geen afreageren mogelijk omdat het kind doofstom is, de middelen, de stoffelijke organen mist om af te kunnen reageren, iets door te geven. Dus, er is innerlijk bij een doofstom kind wel voelen en denken, maar geen afreageren. Want die mogelijkheid is er niet. Duidelijk?

Nog iets?

Want dit is interessant.

Ik heb hier: 'Iemand geeft op doktersadvies Opialsputjes aan een zieke. Doet deze persoon daar goed aan?' Van wie is dat? 'En mag men wanneer kanker vastgesteld is de bestraling weigeren?'

Mevrouw, iemand geeft op doktersadvies injecties. Waarom? Er zijn suikerzieken, dame, die zichzelf behandelen. En dat kan hier ook mee. Maar dit is mijn behandeling niet, dat moet u aan de dokter vragen.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik wilde een geestelijk antwoord hebben en niet een medisch antwoord.'

Ja, maar, kijk eens hier, dame, als u bij de dokter in behandeling bent, dan kunnen wij niet naar Petrus gaan en zeggen: 'Wat denk jij ervan?' En dan komt Gabriël weer voor de dag en zegt: 'Weg, maak dat je wegkomt uit onze buurt.'

Ja, u lacht, meneer, maar Gabriël is het opperhoofd vóórdát u die planeten kunt betreden. Is toch een wacht nodig? Of dacht u dat ze in de hemelen geen wachters hadden? Moet u die boeken, die oude boeken, occulte boeken maar eens lezen. Daar hebben ze die oude wachters met speren en harnassen, en die smijten u de hel in? Nee, u komt er niet uit. Want er is maar één deurtje. (gelach) En die deur gaat zó hoog, ziet u? Maar ik kroop eronderdoor. Ze hebben daar geen mollenbewustzijn.

Ja dame, maar dat hebben wij, hoor. Want wij kruipen altijd zo onder de fundamenteën door. En dan gaan we even om de hoek kijken, en als het safe is, nietwaar, alles klaar, dan: wrm, erin, of eruit.

Dame, die suikerzieken doen dat ook. En dit is een vraag die moet u aan de dokter voorleggen.

'Mag men wanneer kanker vastgesteld is de bestraling weigeren?'

Mag men ... Dame, als u nu allemaal kanker hebt hier vanavond ... We zullen het maar niet hopen. Ik zal maar niet aan kanker denken, anders hebt u het misschien nog over veertien dagen, en dan ben ik het weer, zie. Dan zeggen ze: 'Hij geeft je nog kanker ook. Want anders praat die man er toch niet over?' Kan dat, dame? U bent in het ziekenhuis, u moet het toch wel weten. Be-einflussung (beïnvloeding), von Gladiatoren.

Dame, deze kankerspecialisten zullen heus nu wel weten wat u verdragen kunt: ja of nee. Maar wanneer er, wilde ik u zeggen, wanneer al deze mensen werkelijk onder invloed waren, dan bent u ook allemaal verschillend. Dat zijn die gladiatoren die in uw gevoel zitten. Dan bent u allemaal niet te bereiken door dié graad, maar de ene moet een dosis meer hebben. Nog dieper, nog dieper. En die bestraling kan u heel zeker verbranden innerlijk.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat heb ik meegemaakt met iemand.'

Ja, meegemaakt. Mevrouw, er zijn vrouwen bij mij geweest voor de oorlog, en dat is natuurlijk doorgegaan. Maar de dokters op de Zuidwal, en al de ziekenhuizen ... Voor bestraling, eerst operatie, of dáár voor bestraling. U hebt 'De Volkeren der Aarde' gelezen. Maar de meesten liepen daar en waren innerlijk, stoffelijk, volkomen verbrand. En dat is nog erger als de kanker. Meneer, dat is een brandende pijn en alles. We hebben ze gehad die gilden het uit. En mijn stroom, of de stroom, de krachten, het magnetisme van de meesters was nog sterker dan de radium. En het koelde af. Toen zegt ze: 'Och, och, och, het is net of ik in een lauw, tegen koud aan, bad kom; nu is alles weg. En wij hebben het na drie maanden overwonnen. Moet u eens nagaan wat een mens kan bereiken. De aura van de mens kan sterker zijn dan de radium.

Maar die doktoren kennen uw graad van weefsel niet, kennen uw gevoelsleven niet ten opzichte van die organen, uw sensitiviteit kennen ze niet van de persoonlijkheid, daar moeten ze rekening mee houden. Want naar gevoel werkt die stof in. En nu verbrandt de een, en de ander die kan nog meer hebben. En zo is alles verschillend, en moet u weer aan uw dokter vragen.

Dit is dus een algemeen antwoord. Anders loopt u maar bij de dokter weg, en ik krijg mijn schuld weer.

Dus de dame die wordt bestraald, moet de dokter vragen: 'Dokter, wat denkt u? Ik heb die en die verschijnselen.' En dat zal die man ook wel vragen. Want daardoor, ze hebben zoveel geleerd in die jaren toen de radium kwam, zo ontzettend veel geleerd door die bestralingen; want elk mens piepte daarna. Nou, dat zijn er duizenden die met een radiumkater, zoals de doktoren dat noemden, rondliepen, en geen uur rust meer hadden. En er zijn er duizenden. En hier in Europa zijn het al een paar miljoen. Dus van die miljoenen mensen hebben die dokters wel wat geleerd. En langzaamaan stellen ze

zich in nu, momenteel, op het gevoelsleven van de mens, de man, de moeder. En dan zeggen ze: 'Ja.'

Het is al zover, dan komt er een dame bij mij in die tijd, die zegt: 'Meneer Rulof, wat is dat nu? Die dokters, meneer Rulof, die gaan vooruit.'

Ik zeg: 'Zo, dame.'

'Ja, ze vroegen mij of ik soms mooie lectuur wilde hebben. 'Houdt u van geestelijke boeken?' Ik zeg: 'Ja dokter, ik lees de boeken van Jozef Rulof.' 'Ja, dat hebben er meer hier.'

Nu houdt de dokter al rekening met de bestraling. Ziet u, zuiver het gevoel al afpeilen. En dat moet hij van u horen. Hij kan u niet aanvoelen. Ik ga, we zien uw aura, wij komen voor u ... Als ik nu een baantje wilde hebben, en ik zou naar de Zuidwal gaan of naar een dokter en ik zeg: 'Dokter, mag ik u even de bewijzen geven dat ik die dame precies kan bestralen zoals u de kennis heb?' Ik zeg: 'Want ze krijgt zoveel, de aura is dat en dat en dat, het gevoelsleven is zo: dát kan ze hebben, zoveel tijd.'

Toen zegt hij: 'Hoe kom jij daaraan?'

Ik zeg: 'Ja, ik heb het van Onze-Lieve-Heer. Waar hebt ú het vandaan?'

En het klopte als een bus. Men gaat al denken voor het gevoel. En naar bewustzijn, gevoel ...

De danseres, komt een danseres, ook iets. Toen zegt ze ...

'Doet u aan kunst?'

'Ja, ik dans.'

Zij kreeg alweer een andere bestraling.

(Tot iemand in de zaal): 'Zeg, meneer, we zijn er toch nog niet. Is het een beetje te heet? Dan dalen we in de hellen af.'

Dus, dame ... In de hel is het ook warm, maar anders ... U gaat die dame zeggen dat zij zich aan de dokter overgeeft.

Ik dacht dat we al zover waren, maar dat gaat een beetje te hard. Of hebt u nog vragen? Hebt u hier nog vragen over?

Mevrouw, u bent aan het praten; ik ben ook aan het praten. Had u nog een vraag?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik zeg: 'Vraag het dan.'

(Andere dame): 'Ja, maar hoe?'

(Weer een andere mevrouw in de zaal): 'Wat bedoelt ze?'

(Mevrouw in de zaal): 'Dat zij die insputingen doet. Ik zeg: Vraag het dan. Dat zit zeker niet erg lekker.'

Ze zoeken het al met elkaar uit.

Mevrouw, die injecties kunt u rustig ... Een zuster kan het u even voordoen

– zeg het maar tegen die dame – en dan krijgt u die spuitjes, want de dokter weet precies wat u inspuut. Dus dat is geen kwaad, dat is geen gevaar. Als u ze maar op de plaats geeft waar ze wezen moeten. Wat zegt u, dame? U kunt ze hier niet geven, in de oogjes.

Wij gaan door.

Ik heb hier: ‘In achter ons liggende tijdperken waren meest alle rechten voor de man en de vrouw ... leefde in de schaduw van de man.’ (Jozef heeft moeite met het uitspreken van de zin.)

Dat moet ik toch eens even bekijken.

(Rumoer in de zaal.)

Alles komt in beweging. Hebt u die brief allemaal geschreven?

‘In achter ons liggende tijdperken waren meest alle rechten voor de man en de vrouw leefde in de schaduw van de man.’ Dat is toch, dat kan toch niet kloppen dit. ‘Althans op officieel terrein.’ Ook dat nog.

Van wie is dat dan?

Nou, dame ... Nu weet ik dan dat het een dame is. Dan word ik natuurlijk een beetje voorzichtig, zie. Maar nu moet u me toch even helpen wat u bedoelt. ‘In de achter ons liggende tijdperken waren meest alle rechten voor de man én de vrouw ...’

(Vanuit de zaal): ‘Nee, nee ...’ (gelach)

Ben ik nu ... Nou, ik zal het nóg eens zeggen.

‘In achter ons liggende tijdperken waren meest alle rechten voor de man en ...’

(Zaal): ‘Nee.’

Wat lacht u toch? (gelach)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Achter ‘man’ moet een komma.’

Ja, maar dat stáát er niet. Dat kunt ú wel zeggen. Ik mag niet buiten die letters om gaan. Ik moet het lezen zoals het er staat.

Dame, u bent toch niet, het geeft toch niets? U hebt natuurlijk iets vergeten.

‘In de achter ...’ Nou, nog een keer. ‘In de achter ons liggende tijdperken waren meest alle rechten voor de man ...’

(Mevrouw in de zaal): ‘Zo. Punt.’

(Zaal): ‘Komma.’

O ja, ja, ja. ‘...en de vrouw leefde in de schaduw van de man.’ Nu ben ik er. Althans op officieel terrein. Is het nu nog niet zo?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, zo is het goed.’

‘In onze tijd ijvert de vrouw op alle gebied voor gelijkstelling met de man en heeft op zeer veel gebieden deze gelijkstelling reeds bereikt. Hoe verklaart

u deze verhoogde activiteit der vrouw in onze eeuw? Heeft dit te maken met de meerdere incarnaties als man die de vrouw van nu heeft meegemaakt?’

Dame, dit is doodeenvoudig maatschappelijk voelen en denken. Bijvoorbeeld verleden ... Moet u horen hoe krankzinnig – en die vraag komt eropaf – hoe krankzinnig onze maatschappij is. U hebt toch allemaal die enorme strijd meegemaakt – wij buiten niet zo erg, maar hier in Den Haag toch wel, en overal – dat er gevochten is voor het menselijke, huiselijke gezin, man en vrouw? De moeder moet bij de kinderen, nietwaar? En de moeder moet de taak aanvaarden van het huisgezin. Toen liep ook alles vast waar de moeder de deur uitging. Weet u dat niet meer? Moet u nu eens lezen in de bladen, dame, nu willen ze de dame weer naar de fabriek hebben, en naar het kantoor. De wereld wordt zuiver omgedraaid.

Voor de radio verleden week, de Vara had het. Ik zeg: ‘Daar heb je het nu.’

Aan het eind zegt hij: ‘Moet je zelf weten wat je doet. Maar wat wil je toch op jouw leeftijd beginnen?’

‘Ik wil dienen.’

Hèhèhè, dan gaan ze dienen. Waarom dienen ze dan niet volkomen voor honderd procent voor die arme wurmen die ze in huis hebben? Nee, dan moeten ze naar kantoor, of ze moeten dit nog doen of dat nog doen. Die moeders moeten nu de deur uit. De vrouw moet ook iets gaan doen. Waar twintig jaar, vijftig jaar voor gevochten is op leven en dood, wordt nu zomaar weer naast zich neergelegd. Omdat deze tijd krankzinnig is, moet de moeder ook maar weer een baantje gaan zoeken.

Toen zegt hij: ‘Je hebt het toch niet nodig, we hebben volkomen genoeg.’

Nee, zij wilde het: zij doet het ook en zij deed het. En dan kreeg je vrouwen en een paar mannen, maar hoofdzakelijke een paar moeders, die vertelden wat ze dan deden. ‘Ja, en eh, ach eh, je kunt nog eens wat doen.’ Ja, waar gaat het om? Om een automobiel bij elkaar te sparen, een bioscoop, ja apart zo, ja. Ja, ik heb er wellicht geen verstand van. Misschien ben ik achterlijk. Maar u voelt wel, hier de heren die daar vroeger voor gevochten hebben. En de dames voor de society, die daar veldslagen voor geleverd hebben, want het ging om de moeder. En de kerk, dag en nacht schrijven maar in die kerkblaadjes over: De moeder moet in huis, en de moeder voor de kinderen, en de moeder ... Dat gaat nu zomaar weer overboord.

Mevrouw, wat zoudt u nu willen? Wat zoudt u met dit, met deze vragen willen? Wat zegt het? Ik verklaar u alleen dit: de tijd waarin u leeft is absoluut krankzinnig.

(Mevrouw in de zaal): ‘Hoe komt het dat het tegenwoordig zo is?’

Dat kan ik u in twee minuten vertellen, dame. Kent u Picasso? Die was vroeger schilder. Nu is het een prutser. Maar die prutsdingen van hem ... Het

komt ... Verleden stond er weer iets in de krant, had hij daar zo'n paar strepen, had hij daar zo'n stuk fort. Komt daar zo'n andere meneer, een kunstkenner, hij zegt: 'Dat is honderdvijftigduizend gulden waard.' Ja, wie het ervoor geeft.

Picasso zegt zelf tegen een Italiaans schrijver, hij zegt ...

(Tot de dame in de zaal): Ik heb dat van u er ook in.

...hij zegt: 'Meneer, hoe voelt u zich als u naar die schilderijen kijkt?'

Hij zegt: 'Dan ben ik net gek.' Hij zegt: 'En ik voel me zo ellendig. Als ik maar even naar die afbraak kijk, en al die dingen, die krassen', hij zegt, 'dan braak ik van ellende, en onwil, omdat de wereld zo krankzinnig is.' Hij zegt: 'Maar ik heb er geld aan verdiend, en ik ben nu beroemd.' Hij zegt: 'Dit is geen kunst. Ik ben een leugenaar en een bedrieger. Maar de wereld slikt het.'

Wie is er nu gek? Picasso? Omdat Picasso miljoenen maakt voor die onzin, is die gek? U ziet alweer, dame, de gekken die schilderen niet. Nee, dat zijn de normalen. Maar de gekken die kopen die onzin. Het is altijd weer waar.

Maar de dame, mevrouw, de dame, de moeder ... Waarvoor leeft de dame momenteel in de maatschappij, en waarvoor heeft God eigenlijk nog moeders geschapen? Ik weet niet of u kwaad op mij bent, maar ... Ik ben ook geen hatelijk iemand, maar zo'n marva, die zou ik zo in het gezicht kunnen spuwen. Daar zie ik een stuk krant met foto's en daar staat de moeder, de kaptein dan, of de luitenant, weet ik het, de majoor, en dan staat er zo'n andere moeder bij en dan moet ze de eed afgenomen worden. 'Zowaar helpe mij God almachtig.' God, god, god, mijn god, mijn god, waarom heb je die niet krankzinnig geslagen?

Ja, dat moest de wereld horen. Maar ik wil het op de Groenmarkt uitschreeuwen: 'Vrouw, moeder, denk aan baring en schepping.' Maar ja, wij hebben ...

Ik was in Amerika, dame. Hier in Holland zijn we nog kuis, en de dames, de moeders die zijn waarlijk moeder. Maar ik heb daar eens voor de televisie een wrestling-moeder gezien. Twee dames in de ring. Die gingen net als die mannen vrij worstelen. Hebt u dat al eens meegemaakt? Doodeenvoudig. Dat kunt u in Amerika overal zien. Ik ben er de hele week ziek van geweest. Die draaide zich zomaar de borstjes af. Trapte zich zomaar. Rukte zo'n been uit, mevrouw. En de haren sleepte ze zo ... één werd er zo met de haren over die Bühne geslingerd. Als dieren werden ze daar afgemaakt en gekraakt. En dan kwam er nog zo'n juffrouw zo en die had daar zo'n mager vrouwtje. Ik denk: 'Kind, wat ga je beginnen?' En die komt daar in dat ... Ziet u, zúlke ellebogen. En zo'n halve Chinese die pakt die wurm beet, ik denk: och, och, ze maakt gehakt. Ik zeg: 'Oeh, ik kan het niet meer zien, ik kan het niet meer zien!' Ik heb vier nachten niet kunnen slapen. De duivelen uit de ruimte

kwamen op me af. Het is daar doodgewoon; dat zijn móéders.

Maar ja, dame, dat is nog maar sport. We hebben in de oorlog moeders gehad die hadden stenguns voor zich en zeiden: Rrrrrrrrrrr. 'Het zijn er vijftien?' 'O ja, vijftien.' 'Hop.' Dat waren nazi's, dat waren NSB'ers. Hollandse dames, Hollandse moeders liepen met stenguns, en knalden de rest van de wereld tegen de grond. Dan is worstelen nog niet zo erg.

Kijk, en die vergelijkingen hier met de aarde, met de maatschappij, met Europa ... kunt u aanvaarden, dan staat de Hollandse moeder er nog niet zo slecht op. Maar wat wilt u in de maatschappij beginnen? Moet de moeder ... Wilt u naar geestelijke opbouw? Mevrouw, ik zal het u maar vanavond vertellen, ik heb in huis helemaal niets te vertellen. Zij is de baas. Ja, waarom? Omdat dit karakter ook geen fouten daarin maakt, heb ik me daar niet meer mee te bemoeien. Het gaat allemaal vanzelf. Het is maar net hoe het wil. Ik kijk weleens over een trapje daar bij ons. Komt die vrouw ...

Ik zeg: 'Wat heb jij het goed bij mij, hè?'

Toen zegt die man ... Die vrouw komt binnen: 'Zeg, Nico', ja, Nico van Rossen is dat niet, 'zeg, geef me eens gauw achttien cent, ik moet nog suiker hebben, want eh ...' Volgende dag toen moest ze twee dubbeltjes hebben, want ze wou een paar bokkingen kopen. En ik hoor dat allemaal. Ik zeg: 'Mevrouw, hier hebt u ...' O, nee, ik mag het niet doen, anders zou ik zeggen: 'Hier hebt u vast die twintig centen.'

Maar daar ligt de geleidehond, dame.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Ik zeg: een schaapje.'

Daar loopt de slaaf. Maar, meneer, mevrouw, die man had nog gelijk ook. Als zij de portemonnaie had, en nu gaan we toch beginnen bij het laagste, eenvoudigste, doodgewoonste, dan was ze in twee dagen al los, en dan kreeg hij niet te eten. En hij betaalde voor een hele week. (gelach)

Dame, dit zijn maatschappelijke problemen die de mens zelf moet oplossen. En nu kun je ze ... in elk huisgezin kom je ze tegen. Ik ken mensen, die dame die krijgt van die meneer, die goeie man, krijgt ze honderdvijfentwintig gulden in de week. Donderdag 's avonds: 'Ja, ik weet niet. Het is weg.' 'Maar, ik had het toch ...' Ja. Wat gebeurde er? Hij wou er nog ... Het ging niet hard genoeg, zijn verdienste. Toen deed hij dít. En toen ging hij het kuipje in, en zij verongelukte, helemaal, door een paar centjes. En nu is de mens zichzelf aan het afbreken, omdat zij, de moeder, niet met geld om kon gaan.

U wilt allemaal, u wilt allemaal kosmologie, geestelijke ontwikkeling, niet-waar? Hele en halve ... nee, hemelen en hellen wilt u leren kennen, God en de ruimte. Maar, dame, het ligt in huis. En als u dat verwaarloost, verwaarloost

u uw ganse innerlijke geestelijke ik. Want dat is degene die de centjes uitgeeft. U bent die stoffelijke moeder niet die daar met geld omspringt, dame, vanbinnen zit het. En vanbinnen mankeert er iets aan, en dát is geestelijk. En als u dat niet in harmonie kunt brengen met Gene Zijde, dame, dan heb je daar ook gaten en zijn er slachtvelden te beleven. Want hebt u geen dubbeltje voor de tram, dame, dan moet je lopen. En een dubbeltje is veel geld.

De psychologie begint hier, dame, waar u het over hebt. U ziet wel, ik kan van alles iets maken. En in alles leeft ook de goddelijke kern voor opbouw, ontwaking. Waren de mannen maar zover, maar waren de moeders ook maar zover, dat ze zichzelf begrepen en dat ze niet zo hoog gingen vliegen, maar dat het doodgewoon al begint met het matje voor de deur. Als u binnenkomt, weet u het. Dat is geen huis, dame, maar dat is uw persoonlijkheid die daar ligt. Foei. Klop dat ding eens uit, want het is een half jaar niet bij de deur weggeweest. Ja, het is toch zo?

Is het zó diep, meneer? Ach, het ligt doodgewoon in de straatgoten van de stad, maar u ziet het niet. U kunt hier kinderen leren. Volwassen mensen denken: dat stijgt boven mijn hoofd. Meneer, ik kan met kleine kinderen van zeven jaar beginnen te praten, en ontleed ik de wetten van God, zo doodgewoon durch das Spielzeug (speelgoed). En het is heel eenvoudig. Maar u kunt nog niet denken. U moet eerst huiselijk lichamelijk beginnen om orde te scheppen voor uw geest. En als u dat niet doet, dame, u gaat net zo aan Gene Zijde; daar staat u voor uw stoffelijke afbraak, dat matje, die stoel, die tafel.

Ik heb het er nog eens een keer over gehad. Ik kom ergens, ik ben een beetje vroeg, ik moet die meneer helpen, maar die mevrouw is daar bezig aan de ... Hierzo, maar altijd weer over dat daar. En hierzo, weer daar in die hoek. (Jozef doet iets voor; de mensen lachen.) Ik denk: ja, die denkt, die vent die ziet toch niets. Maar ik zag dat. Weer zo ... en dan maar in die hoek. Maar in ene keer weer naar die toe. (Jozef blijft doorrommelen.)

Ik zeg tegen die man: 'Gaat het goed met u beiden?'

'O ja', zegt hij, 'best.'

Ik zeg: 'Dan zeg ik maar niks.'

Maar toen kwam er de volgende keer wel wat. Ik zeg: 'Ja dame, u moet, kijk eens hier', ik zeg, 'u versnippert uw persoonlijkheid.'

Toen zegt ze: 'Ik wil graag wat leren.'

Ik zeg: 'Mevrouw, waarom krijgt dat dan op een morgen alles, en die stoel die kreeg niks.' Ik zeg: 'Maar nu nog iets mooiers, dame, doe dat eens met hartelijkheid, welwillendheid.'

Praat eens met de mensen, en leg dat cadeautje er eens overheen, dat glansje, over een karaktertrekje, meneer. U praat over kameraadschap en vriend-

schap; bepoets die nu eens zacht zo met dat ding, dag in, dag uit, dame, en u hebt kosmologie. Zo waar als een koe, vindt u niet?

(Jozef reageert op het lichtsignaal van de geluidstechnicus.) Ja, het licht gaat aan. Hoeveel minuten heb ik nog?

(De geluidstechnicus): 'Een minuut of wat.'

Kijk, dat zijn de dingen, dame, in de maatschappij. De vrouw moet, in de maatschappij ... Ik kan honderdduizenden dingen aanvaarden en beleven, en ik zie alles, maar ik zeg maar niets. Ik zeg het de mensen nog eens een keer, nog een keer, en dan nog een keer, mevrouw, en dan kunt u poetsen en doen en maken en breken wat u wilt; het gaat mij niet meer aan. Maar, o wee, als het mij geld kost. Ziet u? En nu krijgt u opbouw in huis. En nu verandert dat hele huis? Neen, die ganse persoonlijkheid gaat veranderen. Die moeder krijgt kleurtjes, dame. Orde. In de eerste plaats plichtsbetrachting. Die moeder die gaat het zo harmonisch doen, ze gaat het zo geestelijk waarachtig, maatschappelijk, stoffelijk verdelen, en het is een kunst als je dat zo ziet gaan, het is altijd netjes, geen drukte, het gaat vanzelf, het spreekt vanzelf, als ook hij maar zorgde dat hij door zijn taak dat leven een beetje kon dragen. Maar dan komt zo'n hummel thuis 's avonds, dan zegt hij: 'Ach, praat toch niet, ik ben doodmoe.'

Nou ja. Er zijn moeders die dag en nacht sjouwen; vijf, zes kinderen. Nou. Er komt eens iemand bij mij – ja, ik ben een raar kereltje, ziet u? – en dan ... De mensen denken: die vent ziet toch niks. Maar ik zie griezelig veel, voel veel, want ze zeggen het me zelf. Ik sta zo met zo iemand te praten. Ik zeg: 'U bent, geloof ik, graag veel van huis weg?'

'Het is leuk zo eventjes.'

Ja, als meneer thuiskwam 's avonds, dan zit hij daar tegen zijn kroost te kijken, zes, zeven, acht. En dat valt niet mee na een taak. Maar nu de hele ... En dan, hij er maar uit, hè? Voor de leukste kletspraat; weg. 'Ik moet nog even daar naartoe.' Maar die druk.

En als de kinderen al lekker in bed waren, dan kwam de lord boven. En dan soms nog met een lang gezicht. En nooit denken aan die moeder, dame. Maar nu die moeder, van 's morgens tot 's avonds laat, met al die kinderen. Maar hij, die schoft, die schurk, die ploert, loopt weg. Ja, voor een ander was meneer, en is mevrouw liefde. 'Goh, wat een aardige vrouw, een goeie vrouw is dat, hè?' En daar is het meneer. 'Goh, die man die staat overal voor klaar.' Ja, om de deur uit te komen.

Mevrouw, ze zeggen het me zelf. Ziet u? En dan wacht ik er misschien tien jaar mee, maar komen doet het. Misschien kan ik de mens iets leren. En, meneer, en dat is de maatschappij.

Dame, ik kom aanstonds bij u terug, en dan ga ik hier nog mee beginnen.

Maar ik heb vóór de pauze ...

(Tot de geluidstechnicus): Heb ik nog een paar minuten?

Ik zal u voor de pauze nog iets geven om te denken. Vooral voor de mens die katholiek opgevoed is, is het heel mooi.

Het gebeurde in 1942, dame, meneer. De mensen lopen op straat, en er is ook een joodje. Plotseling gaan de sirenes en dan moet iedereen, moet eh, de kelder in. De jood die loopt daar, heeft een ster op zijn borst.

Hij komt naar die meneer toe, hij zegt: 'Ga eruit hier.' Dat was natuurlijk een NSB'er, hè?

Hij zegt: 'Waarom moet ik eruit?'

Hij zegt: 'Eruit!'

Nou, hij wordt eruit gesmeten. Maar aan de overkant staat de kerk open, en hij loopt de kerk in. Hij vliegt weg, want die sirenes die loeien en de agenten vliegen over de straat. Het is iets, de moeite waard om te leren. Hij komt binnen, en gelijk staat hij voor meneer pastoor.

Hij zegt: 'Wat doe jij hier, kind?'

Toen zegt hij: 'Meneer pastoor, ze willen mij daar niet binnenlaten. Ik mag me toch hier wel even beschermen?'

Toen zegt hij: 'Natuurlijk.' Meneer pastoor die kijkt zo naar zijn jas, hij zegt: 'Jij bent een jood, hè?'

'Ja.'

'Zou jij je niet willen bekeren?'

Toen zegt hij: 'Ja, dat gaat zomaar niet.'

Hij zegt: 'Nou ja, je kunt het niet weten, ons geloof is mooi, prachtig. We hebben een God die rechtvaardig is.' Maar goed. Meneer pastoor die kijkt hem nog even zo aan, hij zegt: 'Hier heb je een rozenkrans en ga daar nu maar even zitten. En bedenk het eens. En als het straks voorbij is, dan ga je rustig naar huis. Je kunt nooit weten.'

Wat is het geval? Dat joodje zet zich daar neer, en gaat bidden. Hij neemt het eerste kraaltje in zijn vingers, en hij zegt: 'Mijn God, mijn God, als er een God bestaat, van deze kerk, laat mij toch die rechtvaardigheid zien, want ik ben ook mens. Waarom word ik daar uit die schuilkelder getimmerd?'

Ja, dat is gebeurd, meneer. En dat is hier in Den Haag gebeurd.

Hij zegt nog iets, hij zegt: 'Mijn God, mijn Vader, als het kan, geef me toch een bewijsje. Wij joden worden zo geslagen en getrapt.' Hij laat dat eerste kraaltje los en pakt zo tussen zijn vingers zo die rozenkrans, het tweede, hij zegt: 'Ja ...' Verroest, denkt hij, die kraaltjes geven je inspiratie. Hij zegt: 'Vader van liefde, als dat dan liefde is, waarom worden wij zo geslagen in het leven? Waarom worden de joden afgemaakt, moet ik met die ster lopen? Ik ben toch een kind van Uw bloed, van Uw geest? Ik heb wat gelezen en

gestudeerd.' Hij wacht. En hij wil juist het derde kraaltje nemen, en ineens komt er een voltreffer buiten, juist op die schuilkelder. En de hele boel kapot. Meneer pastoor die komt eraan gevlogen.

Hij zegt: 'Mozes, Mozes', schreeuwt de jood, hè, 'Mozes, Mozes, acheneb-bisj, achenebbisj, ik ben nog niet aan het derde kraaltje; wat een geloof is dit!' (gelach)

(Mevrouw in de zaal): 'Hij is goed.' (gelach)

PAUZE

Ik heb hier nog even de vraag van deze dame. Ze schrijft hier: 'In onze tijd ijvert de vrouw op alle gebied voor gelijkstelling.' Ziet u, dat is sociaal bewustzijn. Weet u, u voelt dat zelf ook wel, mevrouw, dit gaat over sociaal bewustzijn. Maar ik heb het over het geestelijke eenzijn voor de mensen. En dat is ook sociale bewustwording in huis. En als het daar niet lukt, lukt het nergens. Maar wat zal het u, en wat zal het mij kunnen schelen, of ze morgen wel mogen stemmen of niet, en of ze wel daar binnenkomen. De vrouw mocht ...

Ik ging altijd vroeger naar De Witte (De Witte Sociëteit op het Plein in Den Haag) weet u wel? (gelach) De witte sociëteit. Ja, u lacht. Ik ben aan die club verbonden, ziet u? Maar mijn vrouw die mocht er nooit in. En nu hebben wij onder elkaar, wij heren, jonkheer van die, en baron van die, die was er ook nog bij. Ik zeg: 'Kijk eens, lui, we willen de dames ook eens meenemen.' En nu mogen de vrouwen ... Ik heb er ook een goed woordje voor gedaan. Nu mogen de vrouwen eens in het jaar met ons mee. Verleden week hadden we nog een bal. (gelach) Verleden week hebben we boven gegeten en beneden hebben we ons uitgedanst. Ik heb nog gedanst met een ... O nee, dat gaat u eigenlijk niet aan. Want ik mag niet uit de club praten.

Maar, dame, dat is nu sociaal bewustzijn. De dame wil daar de rechten hebben die de man bezit. U voelt wel, als ik zo bezig ben, maak ik alles belachelijk. En ik ben een geestelijke komiek. Want ik maak alles wat maar even abnormaal is, dame, en het reële rechtvaardige ... U moet mij maar goed leren kennen hier, en zult u zien straks dat in de onzin mijn diepe smart en de werkelijkheid ligt, voor u ook. Want als het maar even abnormaal wordt, dame, maak ik die toestand belachelijk. En dan pluk ik daar de realiteit voor ons mensen uit. En dat is kunst, hebben ze mij eens verteld. En daarom is het ook zo, want we hebben komieken gehad met wijsheid, en die waren onbetaalbaar. En als ik morgen een baantje krijg voor de radio, laat ik u heus zitten, want ik verdien geld ermee; met onzin, werkelijke onzin. En dan ga ik doodeenvoudig beginnen, en dan praat ik na wat de mensen zeggen. Hebt u

het niet gehoord, dame, we leven in 1952. Ik ga het zo vertellen. ‘Zeg, momenteel is er al een rechtspraak van het gouvernement, ons parlement, dat als er oorlog komt, dan moeten wij pertinent vrij zijn, anders sluiten we geen vrede, hoor!’ Dat leest u nu al. En dat is erdoor, en het werd voor de radio uitgezonden. Gisteravond las ik het. En het stond werkelijk in de krant. Als er oorlog komt in Europa, meneer, dan moeten wij eerst vrij, hoor, anders sluiten wij geen vrede. Zie je? Waar komt dat vandaan? ‘Voelt u de nuances?’ zegt iemand. Voelt u de stakkerigheid?

De mens hier heeft een God en Christus, en nu zijn ze al aan het uitmaken, dame, dat staat in de krant, de heren die daar zitten, dat zijn ministers: Als er oorlog komt, dan sluiten wij lekker geen vrede, want dan moet België ook vrij. Is dat even wat?

En als er nu over vijftig jaar een oorlog komt, of over vier, vijf jaar ... Ze denken ... Moet u horen. We hebben in de oorlog gezien, wat een naïeve mensen! En dat zijn ministers, dat zijn professoren. Er loopt er één bij met het hele universum, er zit geen ster meer op, en geen planeetje is er te zien, met zo’n voorhoofd als verstand, want die schedel maken ze ook open. En die zit er ook bij. (gelach) Ja dame, die schedel gaat open om te kijken of die man hersens heeft. Want die schedel die ... Hij heeft zo’n kadetje hiervoor. En dat is allemaal verstand. En die mensen hebben het zo prachtig uitgerekend, dame, in 1940, 1945. Holland lieten ze onder water lopen. En nu gaan ze weer beginnen. Dus Holland lieten ze even onder water lopen, en dan stond daar zo’n generaal, zo, met vier sterren. ‘Komen ze nooit overheen’, zegt hij. Hij zegt: ‘Want dan verdrinken ze immers?’ ‘En ze komen er nooit overheen.’ En daar gingen ze extra vier dagen naar kijken. En die was er, en die was er, en die was er, ik vergeet het nooit. En toen kwam Adolf. En toen wás er geen water. En toen hadden ze er – moet u horen – toen hadden ze twee planken op de weg gezet, om die tanks tegen te houden. Stond daar zo’n oud schuurtje. En toen moest daar de generaal voor salueren.

Ik heb me in dienst – u hebt toch ‘Jeus II’ gelezen? – ik heb me gek gelachen, als die man begon: ‘Geef acht!’

Ik zeg: ‘Ga weg, meneer.’

Hij zegt: ‘Wat moet jij weer?’

Ik zeg: ‘Meneer, ‘wat moet jij weer?’” Ik zeg: ‘Ga toch weg. ‘Geef acht.’ Wat is dat? Achtmaal, wat moet ik achtmaal doen?’ (gelach)

Als die man zich al druk maakte om niks, om niets, meneer, om ... Met die poppen, er waren poppen. Ik zeg: ‘Oohohoh.’ En dan ging die pop schreeuwen. Zegt ze: ‘Vuile schoft.’ Zie, de werkelijkheid in mij ging praten.

En dát laat Holland onder water lopen. En dat is krek het eigeste. En dan lach ik, in ene keer ... Gisteren ook weer. Zegt mijn vrouw: ‘Wat moet je nou

...' De buren konden het horen. 'Wat lach je?'

Dan lach ik de hele dag. Ik zeg: 'Moet je horen, wij sluiten lekker geen vrede als België nog onder de Russen zitten, hè?' Hahaa, ik neem morgen een plakkaat op mijn rug. Ik zeg: 'Over vier dagen is er oorlog.' En dan zijn ze allemaal weg. (gelach)

En dat zijn professoren, doctoren, dames en heren. Daar moet je Minister van Oorlog voor worden. Een Minister van Buitenlandse Zaken moet je ervoor zijn, want anders heb je het verstand niet. En ik kan het niet helpen, maar ik ben ermee geboren. Als iemand zijn hoedje recht zou zetten, zó ... Dan heb je van die mensen, en die hebben een hoed op, en die zetten ze zó op het hoofd, ik denk: Nou, die ken ik, hè? En dan zeggen ze: 'Meneer, wat lach je?'

Ik zeg: 'Nou, meneer, zo zet je toch geen hoed op? Er zit ook helemaal geen leukigheid in u.'

Toen zegt hij: 'Wat wil je dan?'

Ik zeg: 'Een beetje op half zeven, dan heb je dadelijk een ander karakter.'

Nee, het is waar, hoor. En dat, meneer en mevrouw, en daar moet ik nu om lachen, en dan haal ik ... Misschien lacht u. Er was eens een dame hier, toen zegt ze: 'Ik ga naar meneer Rulof, heb ik nog eens een leuke avond, ook al krijg ik op mijn kop.'

Ik zeg: 'Dat is een eer voor me.' Want ik ben zelf zo.

Ik heb u zelf verteld: In de hemelen lachen ze ook. Ik heb u verleden die mop verteld van Gabriël. Maar ik had hem eigenlijk heel anders moeten vertellen, want die mop die was eigenlijk zó. En ik haal uit alles ... De meesters doen het ook, en dat is bewustzijn. Ik moet lachen om zo'n gekke minister, met zo'n groot voorhoofd, en een professor, en doctor, die zegt nu al: 'Ja, kijk eens, maar wij, wij sluiten geen vrede, hoor. Want dan moet België, en Frankrijk, ook vrij wezen.' Lekker, nu zijn we het toch maar eens. Ze hebben het in de oorlog al gedaan, daarom zeg ik: Ze hebben Holland onder water gezet. Ze hebben daar zo'n schuitje neergezet, toen moesten ze tanks tegenhouden. En dát bewustzijn is nu alweer een oorlog aan het maken? Die oorlog is alweer voorbij. En ze zitten maar ineens aan de groene tafel en ze vertikken het. (gelach)

'Nee', zegt hij, 'we hebben het toen, in 1952 hebben we dat besproken, waar of niet, toen waren we op het plein bezig en nu zijn we in die werkelijkheid.' Nu zit België er nog onder, en nu sluiten we geen vrede met Stalin. Gah, gah, gah, gah. En dat leeft in 1952? Mevrouw, dat heeft studie gemaakt, dat is generaal geworden. Ja, het is wat, vier van zulke pollepels, hierzo. Dat is professor doctor in de economie, dat zijn Ministers van Oorlog, en maken nu al uit wat er misschien over vijfduizend jaar zal gebeuren. Dan zeggen ze:

‘Ik doe het lekker niet.’ ‘Mij niet gezien.’

En dat maak ik belachelijk. En zo is het ganse universele bijeen, dat is onze maatschappij. Daar moet ik om lachen. Ik had u dat andere nog willen vertellen, maar ik schei er maar uit. Want je komt niet tot reine klaarte. Waarom niet? Het is dierlijk bewustzijn. Zo loopt de mens zichzelf voorbij. Nietwaar?

Samen gepraat, meneer. Er moest een generaal ... die ging aan de kant. Nu zit ik er alweer in, u ziet het. En die man die was nou bij mij in huis. Hij zegt: ‘Mag ik eens een half uurtje met je praten?’ Dat was de opperbevelhebber van land- en zeemacht, generaal ... (Jozef noemt een naam.)

Ik zeg: ‘Wat wil je?’ Ik zeg: ‘Als je weer hier komt, kom dan in burger.’ Ik zeg: ‘Want de mensen denken nog dat ik in het cachot moet.’

En toen zegt hij: ‘Wat denkt u van de toestand?’

Ik zeg: ‘Dat ze jou weggagen, meer niks.’ (gelach)

En na vier weken moest hij eruit. Hij weg. Hadden ze weer een ander. Nou. Ik zeg: ‘Meneer, ziet u het wel.’ Ik zeg: ‘Hoe bestaat het?’ Het opperhoofd van de indianen uit ons volk komt bij mij, bij een kaartlegger, om te weten hoe het zaakje voor elkaar komt. Dat is sociaal legerachtig bewustzijn. Maak er maar wat van, dame.

Ik weet wel dat ik een rebel ben. Maar het is leuk, hoor, dame, het is waar. Moeten ze dat nu al in de bladen zetten. Heel Holland is er naar van geweest. Want de radio zei het ook. Ik ben het heus niet alleen. Maar een weldenkend mens zegt ... Kijk, de mensen zeggen in Amerika ... Hele dagen hoor je daar niets anders dan: Oorlog, oorlog, oorlog.

Maar wij hebben het nu ook. Het is naar Holland gewaaid. De psychose, het hypnotisme zit er al in. De massa staat al onder de invloed, want elke week krijgen we een regeringsuitzending, en dan worden ons de kanonnen en de geweren verklaard, hoe ze het willen doen.

En als u dit buiten de deur, in de stad vertelt, bent u een communist. Maar dat ben ik niet. Ik wil met het communisme niet te maken hebben. Maar ik haal dat nuchtere, onbewuste, psychopathische denken, daar maak ik maligheid van. Want het is de heilige waarheid. En het wordt nu kunst.

Hèhèhè, ik heb ze midden in het gezicht uitgelachen, de heren.

Ik heb van alles bij me. Admiraals, de hoogste persoonlijkheid, geen schout-bij-nachtje, zo, nee, nog hoger, die kwam: ‘Mag ik ... Wat een eer voor mij dat ik eens een half uurtje met Jozef mag spreken.’ En die zat twee weken daarna naast de koningin. Maar bij mij kwam hij ook. Ik zeg: ‘Vertel haar eens dat je bij mij komt. Dan komt zij misschien ook. Of ik kom, en dan krijg ik mijn twee miljoen.’ (gelach) Ja, maar nu is het afgelopen. Ziet u, dat is denken, dat is denken. Dat is de onzin zien, de werkelijkheid beleven, en van die onzin iets maken.

Er was een dame bij mij, die zei: 'O, ik wou dat die man maar een kleinigheidje van u had, dan had ik tenminste ook een beetje opgewektheid.'

Ik zeg: 'Als je hem inspireert, doet hij het.' Ja.

Als de dames beginnen om de heren te inspireren en te bezielen, dan bruisen wij van geestelijke vitaliteit.

Hoe zei ik dat?

En dan krijgt u uw Dichtung und Wahrheit. We zijn 's morgens om acht uur bij de thee al aan het dichten, dat krijgt u onmiddellijk ... Wij verklaren de wetten, dame. En als u mij krijgt, dan is die thee allang koud, want ik ga het terugvoeren naar de maan. En dan smaakt het natuurlijk niet.

Heb ik u dat verhaaltje verteld? In de keuken, toen zegt mijn vrouw: 'Kijk even naar de melk.' En ik stond er zo bovenop. Ja, de mensen weten dat wel. Maar toch wel weer leuk voor de andere mensen. Ja hoor. En ik sta zo te kijken, en ik denk: Wat is dat prachtig, want zo heb ik het in de ruimte gezien. De ruimte dijde uit. En toen kwam er splitsing en persoonlijkheid. En toen liep ik in ene keer naar de kamer, ik zeg: 'De melk kookt over!'

Toen zegt ze: 'Waar sta je daar nou voor?'

Ik zeg: 'O ja, ik was op de maan bezig.' Weg.

Als u zo'n man hebt, dame, lukt het ook niet, dan lijdt u armoe.

Maar nu, we gaan verder. Dat heb ik dus verklaard.

(Jozef gaat verder): 'Hoe verklaart u deze verhoogde activiteit der vrouw in onze eeuw?' We zijn nu al zover, dame ... U voelt wel, we gaan heus nog niet vooruit. Zeker, als een moeder alleen wordt gelaten met twee kindertjes, en dat is er ook bij, dan moet de moeder wel werken. Als de man de moeder alleen laat ... Ik begrijp niet hoe het mogelijk is. Ik kan me niet indenken dat een mens, een man of een moeder of een vrouw, hun bloed, of hun leven ... Ik heb me daar eens ingewroet. Er kwam zo'n meneer bij me, ik zeg: 'Maar, meneer, mijn god, mijn god, hoe bestaat het. Ik begrijp niet dat het kan.'

Kunt u dat? Als u soms ook weggelopen bent, meneer, dan is het niet zo leuk. Meneer, dan is het niet zo leuk. Dan krijg ik toch geen gelijk van u, ziet u, dan krijg ik toch geen gelijk.

Maar die moeders die moeten de maatschappij in om voor die kinderen te zorgen. En ik heb van die moeders bij me gehad, die hadden dat gedaan en gekund. En toen het kind dan eindelijk eenentwintig jaar was, toen kreeg ze een klap midden in haar gezicht. Toen zegt ze: 'Nou ben ik nog een schoft ook.' En toen was die jongen door dat en dat en dat beïnvloed op dat kantoor. En toen had ma, die dan zo bloederig met haar kinderen om was gegaan, had ze niets meer te zeggen. En toen kreeg ze een tik, en toen zakte ze in elkaar. Toen kwam ze bij ons, had ze een boek gelezen. Ik zeg: 'Ja kind. Ja moeder. Ga zitten. Wij gaan praten.' Ik zeg: 'Je hebt mij toch nog. En er

zijn toch nog andere mensen die u begrijpen en voelen.' Koppie thee erbij. Lekker de hele middag weg. Maar ik had ze weer op de been. Zij weer weg. Ik zeg: 'Laat gaan, die zal straks dat wel goedmaken.'

Maar het is niet zo eenvoudig als de moeder het pak slaag op die en die manier krijgt, van haar eigen kinderen. Dat krijg je door vriendschap en door alles.

Maar wanneer de moeder ... Ik zeg het weer. Daar heb je weer zo'n marva'tje, ik kan ze niet uit ... Dat mag natuurlijk niet. Maar wanneer ze daar staan, en dan willen ze ook dit nog doen, dan moet ik maar lachen, want dan kijk ik altijd maar naar de rokjes. Ik stond er eens bij een te kijken, zo, en ik keek maar naar die rok. Ik denk: Daar klopt iets niet. Zie.

Ze zegt: 'Wat moet u?'

Ik zeg: 'Is het nog geoorloofd in deze maatschappij, te kijken?' Ik zeg: 'Maar iets klopt er niet. Want ik ben ook in dienst geweest.' Ik denk: Dat hadden wij in mijn tijd moeten hebben. (gelach)

Toen zegt ze: 'Nog een keer, en ik ga naar de politie.'

Ik zeg: 'Dame, het is nog altijd geoorloofd om in de natuur te kijken. Maar de natuur is hier weg.' Het is maar ene grote duisternis. Ja. En dat zijn dan soldaten.

Mevrouw, voelt u er niets voor morgen? Met zo'n spuitje?

Ziet u, de moeder wordt verbrast. Ze wordt sociaal opgevoed. Terwijl, moet u horen, terwijl er honderdduizenden mannen, jonge kerels, niets te doen hebben. Daar hebben ze de vrouw voor nodig. Het huwelijk? Hèhè. Moederschap? Mevrouw, wij leven nog in een dierlijk bewustzijn. De maatschappij is nog niet anders. Ik maak die dames ... Ik wil ze niet belachelijk maken, want ze moeten trouwens zelf weten wat ze willen. Maar ik zeg: 'Mevrouw, uw natuur is weg.'

'O, is het hem dat.' Nou, zij weg. Goed zo.

Ik geloof dat ik op die ...

(Jozef gaat verder): 'Heeft dit te maken met de meerdere incarnaties als man die de vrouw van nu heeft meegemaakt?'

Mevrouw, wij hebben evenveel levens gehad, u als vrouw en als moeder, want ik ben meer moeder dan schepping. Want wilt u medium zijn, of instrument voor iets, wat moet u dan doen? Als u goed piano wilt spelen ... Ik kan u allemaal nog iets leren.

Er was een juffrouw bij mij, en die speelde viool. Toen zegt ze: 'Ik krijg geen gevoel.'

Ik zeg: 'Nee, je bent het zelf niet. Je moet die man in je eens vergeten. Je moet moederlijk die snaren betasten.'

En nu leeft er in de moeder het scheppend bewustzijn, want ze is nog niet

moeder. Zij is zojuist uit dat lichaam vandaan gekomen en staat nu met een viool in de hand, heeft gevoel voor kunst. Maar het is kurkdroog. Nee, het is mannelijk. Dat is veel te hard. Ze pakt het zo aan. Maar ze moet terug. Ze moet dit gevoel – weg – moet ze kunnen vergeten, wil zij de moederlijke snaar aanraken. En dat is de pedagoog voor kunst, viool, muziek, piano.

Er zat een meneer te timmeren als een dame, zo. En toen zegt die vrouw: ‘Sla er dan eens een keer op.’

Ik zeg: ‘Mevrouw, wees toch dankbaar dat die man zo zacht speelt.’

‘Ja’, zegt ze, ‘het lijkt mijn grootmoeder wel.’

Maar hij zat te tingelen als, zo ...

Maar dan moet je een ander zien. Een vrouw die komt: wrham. Dat is toch – de recensent – dat is toch pedagogie, dames en heren? U kunt zien, het leeft allemaal in de mens. Het is vader- en moederschap. Maar wanneer de moeder zich als reëel moeder uit de baring verwijdt, blijft er niet veel meer van over. Ook al maken ze van u, als moeder, morgen, een schout-bij-nacht – of heet het misschien anders omdat je moeder bent? – maar dan bent u voor de ruimte nóg niets. En daarom heb ik geen ontzag voor die levens, daar kan ik niets aan doen. Voor mij zijn het pertinente moederlijke Sinterklazen.

Hèhè, ik heb gelachen, neem me niet kwalijk. Kom ik bij een stel mensen, hij was majoor, en zij was luitenant. Ze had het de hele avond, hoe een geweer schoongemaakt moest worden. En zij zegt: ‘Ja, ik heb er natuurlijk vier gestraft.’ Ze hadden het niet over kunst. Ze hadden het niet over God en Christus. Ze hadden het over stenguns, hoe je die dingen schoonmaakt. En hij gaf haar les, en zij deed dat natuurlijk ’s morgens weer. Mooi, hè? Mooi huwelijk. Die kussen alleen door granaten. Goh, goh, goh, goh.

Meneer, voelt u er iets voor, om zo’n kaptein naast u te hebben?

Ja, ik maak het belachelijk; meneer, het is belachelijk, want de hele maatschappij is belachelijk. En deze zijn veel gekker dan Picasso. Moet u ze maar eens goed aankijken. Och, och, och. Een mens, een man op dit gebied, met een klein beetje gevoel voor geestelijke ontwaking, hartelijkheid en liefde ten opzichte van Jeruzalem ... Er blijft niets meer van over, meneer. Als u denkt dat u een hart, een warm kloppend hart in uw handen hebt, zit er een tank tussen, (gelach) is er een tank aan het kloppen. Of er komt een ... Ze is plotseling aan het dromen, en toen maaide zij zomaar vierduizend Russen weg. Eerlijk. Geef mij een ... Ja, ik kan de hele avond wel aan de gang blijven, maar ik schei eruit.

Ik heb hier: ‘Een Blik in het Hiernamaals’, deel II, pagina 106. Een moeder daalde uit de sferen neer om haar ernstig ziek kind te bezoeken.’ Dat is mooi, hè? ‘Zij, de gelukkige, leed, omdat haar kind zich had vergeten.’ Mevrouw, en dat zien wat moeders. ‘Ze zag namelijk dat haar kind ging sterven,

en naar de donkere sferen zou gaan, en dus lang gescheiden zou zijn.' Dat is het ergste wat er is. 'Vraag: Heeft men als gelukkige geest nu evenzeer leed als de aardse mens?'

Mevrouw, u bent geest. Uw gevoelsleven is achter de stof precies hetzelfde. U bent moeder. En nu komt u aan Gene Zijde ...

Ik heb hier verleden, een meneer, een vader en moeder, en die meneer die zit hier, die kan dat dadelijk beamen, hij zegt: 'Ja, nu zit meneer in de gevangenis. Vier maanden.' En of je nu zo of zo praat, dame, het helpt u niet.

In de oorlog, ik kende die mensen, toen zegt de jongen die thuiskwam: 'En nu moet je nog eens wat zeggen. Nou ben ik het.' Hij had zo'n mooi kleedje aan. Toen zegt die vader – ik heb het u verteld verleden – hij zegt: 'Joh, ga jij eens mee naar boven, ik heb iets moois voor je.' Hij zegt: 'Het klopt als een bus.'

'O ja, vader, hebt u iets voor me?'

Hij zegt: 'Ja, ik heb voor jou iets moois.' Maar hij schoot hem boven zo voor zijn kop. Hij zegt: 'Moeder, ik kan er niets aan doen, ik ga nu maar naar de politie toe, maar anders gaan we er toch aan, want hij is bezeten.'

Ja, dat doet niet iedereen. Maar nu moet u de smart eens gaan voelen van deze geest. Die man ... Ik had gezegd hier op aarde ... 'Ja', toen zegt ze, 'kijk eens, we hebben je opgevoed, we hebben dit gedaan. Maar zouden we één geluk mogen beleven?'

'Ja, wat willen jullie?'

'Verdwijnt hier, en laat ons met rust.'

Dan moet u al heel sterk zijn. Er zijn zoveel, zoveel miljoenen drama's, dame, ten opzichte van ouders en kinderen, waardoor de ouders worden geslagen. Dus u hoeft niet zover te gaan zoeken. U beleeft het hier reeds.

En als die kaptein kan zeggen: 'Zeg, jongen, ik heb iets voor je ...' Hij moet het goedmaken, want die vader moet terug voor zijn kind om hem weer nieuw leven te geven. Hij moet moeder worden. Die man daar, die kaptein, die leeft, die moet minstens veertig-, vijftig-, zestigduizend jaar wachten voordat hij zover komt. Want miljoenen toestanden gaan voor. Daar sta je. Zijn ontwikkeling ... De tijd, die veertigduizend jaar, leeft hij in de wereld voor de wedergeboorte. U bent dus ... veertigduizend jaar schakelt u zich volkomen uit het leven. U hebt geen leven meer en geen dood meer. U hebt helemaal niets. U leeft niet alleen in een ... u leeft in een geestelijke lege atmosfeer, want u hebt de bestaanswetten overschreden. Is het niet vreselijk?

Nou, nu een moeder aan Gene Zijde. De moeder, dame, nu komt het, de moeder ... We hebben daar geschreven over mensen die al in de eerste sfeer leven. En nu kan ik u vanavond iets leren bij het leuke wat u kreeg. Maar als het bij mij komt ben ik ontzettend hard. En dat is geen hard-zijn. Ze hebben

mij nu alweer verweten.

Ik zeg tegen iemand: 'Word toch een beetje zacht, meneer. Ga dat toch eens vaderlijk doen.'

'Ja', zegt hij, 'maar jij gaf die Irma nog niet eens een uurtje.'

Ik zeg: 'Je moet mij niet terugslaan, meneer. Want ik heb het over jou.'

Nou, die man zeg ik mijn hele leven niets meer. Slaan ze terug.

Er was iemand, die heeft iets en gaat dan koning spelen. Hoe wilt u koning op de fabriek gaan spelen wanneer die mensen iets moeten leren van u? Ik wou hem dat maar vertellen.

'Word eens een beetje vaderlijk. Vang die mensen eens op.' Kunnen ze niet, dame, slaan ze terug. Ik zeg: 'Ja.'

Maar, dit is het, dame. Als ik 'ja' zeg wordt het nooit meer 'neen'. Als het om goddelijke zaken, om het woord, wet 'ja', gaat dan krijgt u van mij geen 'neen'. Dan kunt u mij doodschieten en levend verbranden, maar u krijgt geen 'neen' van mij.

Als u bij mij hier de boel verprutst, dame, meneer, en ik geef u mijn vriendschap en u maakt die vriendschap stuk, krijgt u mij nooit meer. Ik sta wel open, maar u krijgt mij niet. Ik ben met u aan het praten, meneer, en u kunt alles van mij krijgen, en denkt: Goh, het is toch maar vergeten. Meneer, ik begin er niet meer aan, want tussen ons ligt altijd nog dit. Want ik ken de wetten: U móét dat eerst oplossen. Als u verkeerd hebt gedaan ... U hebt wel een leuk half uurtje gehad, en dan zal ik u eens een beetje bang maken vanavond, ook, dan komen die weegschalen weer bij elkaar.

Ik heb het niet tegen u, dame, ik heb het tegen de massa en de wereld. Maar elke verkeerde gedachte die op de persoonlijkheid van de mens slaat, het gevoelsleven van God, en er is nariigheid, moet u die nariigheid verzachten door uw eigen gevoelsleven, en dat heet: liefde.

Ik zag u wel kijken van de week, meneer, boven. Ja.

Ziet u, maar nu de geest. En de mens die op aarde leeft, en die niet zo is, dame – dat is het gevoelsleven van deze moeder – en die lijden ontzettend. Verleden ... staat er. Meneer schrijft een mooi stukje. De dokter, de huisdokter die zegt: 'Ik kom bij een zieke.' En dan zegt ze: 'Ja, ja, ach, mijn goeie, mijn goeie beste jongen.' Och, meneer, toen zat ze, toen was die moeder tegen het jasje aan het praten, van haar zoon. Die hadden ze in de oorlog doodgeschoten. En die vrouw was nu kinds, kind. Aan het einde van dat hoofdstuk, zegt die dokter: 'Als u eens tijd hebt, meneer en mevrouw, praat eens een kwartiertje met dat kind.' Kind ... weg ... Van smart in elkaar gezakt. Psychopathisch. 'Och, die verschrikkelijke wereld', zegt ze. 'En waarom moet mijn kind dat dan doen? En waarom? Mijn kind wilde niet. En waarom hebben ze nou mijn kind, mijn goeie jongen doodgeschoten? En hij wilde

toch niet aan dat vieze gedoe ... Hij wilde niet schieten. En waarom hebben ze hem nou dood ...' En dat gaat maar door. Dat is in 1943 gebeurd. En nu loopt die moeder nog zo, in 1952.

Dame, die moeder is onbewust. En kon u die moeder nu maar bereiken, dat u zegt: 'Dat kind van u dat leeft, en leeft daar.'

Maar waardoor zijn er godsdienstwaan-zinnigen ontstaan? Hadden wij die jongens van de kerk, die dominees en die kinderen die door een beetje liefde gebroken worden ... Als het bewustzijn, het sociaal voelen en denken er niet is voor de maatschappij, uzelf, en de liefde, het huwelijk en alles, God, Christus, dan voelt u wel, dan is het kind, de geest verkeerd ingelicht, en dan krijgt u stukken en brokken. En hadden wij met deze leer die mensen allemaal kunnen opvangen, meneer, dan waren er geen krankzinnigen. Want dan waren ze immers doorgegaan.

Die dominee die nu nog in Rosenburg (psychiatrische inrichting in Den Haag) zit en het laddertje kwijt is, die was allang bij Jehova achter de tafel geweest. Want hij kende hem. Maar dit leed en smart, dame, kunt u niet oplossen, omdat het gevoelsleven van de mens, die persoonlijkheid onbewust is. En nu lijdt de mens door zijn eigen gevoelsleven.

Meester Alcar zegt ook: 'Later, voor de Kosmologie, moet ik alles opnieuw weer verklaren en dan weet je dat ook, André.' Hij zegt: 'Maar dit zijn de bewijzen, want die mensen leven hier. En ze zijn nog niet zover dat ze kunnen zeggen: Ja, mijn kind moet zelf maar weten wat dat kind doet.'

Maar nu krijgt u weer iets moois en dat staat hoger. Een moeder gaat over en het kind ligt daar te ... een kind ligt daar in het ziekenhuis, of in huis, en het kind heeft een enorme strijd met het zenuwstelsel of een innerlijke verzwering, de pijnen zijn heel erg. En dat weet de moeder, en voelt de moeder, en voelt de vader, en vanzelfsprekend, die band is er, die liefde is er. En ze komen terug om te trachten om die pijnen te doen oplossen. En dan lijdt een moeder net zo goed als dat u het hier hebt. En dan kijken ze er nog door, door dat karaktertje – vroeger niet – en nu hebben ze nog meer verdriet. Waarom? Omdat ze zien wat erna nog komt.

Vandaag zijn de mensen weer goed, sterk en gelukkig. De dokter heeft hen klaar. En morgen vertrapt de mens zichzelf weer. Omdat ze verkeerd denken. Jazeker – die studie die komt nu – de mens maakt zichzelf stuk door zijn verkeerd denken. En nu heeft die moeder verdriet. Maar komt u tot de geestelijke waarachtigheid, dame, lost het verdriet op, want we weten nu: u bent een eigen persoonlijkheid, u moet voor uzelf die dingen tot de ontwaking voeren. 'Ik kan u niet helpen, kind, het is beroerd; je bent mijn kind, ik heb je gebaard, maar ik heb er hier, waar ik nu leef, zijn er miljoenen van mij. Ik kom met honderden moeders en vaders tot je terug. En we heb-

ben je allemaal lief.' En nu lost, die kleine, kleine, nietige aardse menselijke liefde lost op in de universele liefde, dame, en nu is er van kermen en dragen ten opzichte van de aardse mens geen sprake meer. En dat is dan hard. Als wij zeggen: De geest trekt zich nergens niks van aan, omdat u hier loopt te kermen en innerlijk te beven. Dat is nog allemaal dus menselijk, lichamelijk gezien. Maar de geestelijke persoonlijkheid die wordt hard. Nee dame, die wordt waarachtig. Is dat niet de moeite waard? Die wéét dat ik u die strijd, innerlijk ... Ik zou de mensen kunnen optrekken, en dat en dat en dat en dat, en zoiets machtigs kunnen geven, indiën zij er zelf aan begonnen. Ja. En nu maar denken. Denken, denken, denken.

Begrijpt u dit, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Bedoelt u dan dat deze moeder nog niet zover was?'

Nee. Die moeder is in de eerste sfeer, heeft het licht bereikt, maar heeft nog geen kosmisch voelen en denken. Want in de eerste sfeer kermen er nog heel wat, dame. Hebt u dan niet gelezen dat ik daar, als André, heb moeten spreken, ik zeg: 'Ik ben van de aarde. Wat willen die mensen?'

Hij zegt: 'André, hier kun je overal van die clubjes zien. Die denken nog aards, maar hebben gevoel, en leven, en licht.' Hij zegt: 'Daar zullen we de mensen overtuigen.'

En dat doet u allemaal. Het is net als op aarde, maar dan bent u nog aards, stoffelijk denkend en voelend. Wat eenvoudig is het.

Maar komen wij tot de ruimte, tot de kosmologie, ja, kijk eens hier, dan is mijn woord wet. Als iemand mij bedriegt, en slaat, en trapt, en zo, en je hebt hier met dingen te maken, die maak je af voor God en Christus, maar wanneer iemand zelf de boel breekt, de boel kapotmaakt ...

Er was iemand anders bij mij, en die zegt ... Ja. Nu, na vijf jaar heeft die meneer zulke tikken gekregen, en toen wilde hij wel weer bij dat goeie vrouwtje terug, hè? Toen zegt ze: 'Wat zal ik nu doen, meneer? Ik heb uw boeken gelezen.'

En dan mag ik niets zeggen. Maar ik kan ze dadelijk antwoorden. Maar ik mag het niet zeggen, anders doet ze het op mijn kracht. Gevaarlijk, vindt u niet? Maar dan moet u eens horen hoe die andere kakelaars en psychologen praten, en die hebben dadelijk maar een oordeel. Hier moet een mens zelf besluiten, anders doet ze dat op mijn gezag, op mijn denken en voelen. En ze heeft de wetten niet. Ze heeft het gevoel niet. Ze moet het zich nog eigen maken. Voor God, mevrouw, praat de mens nooit. Indien er geoordeeld moet worden, dan zwijgen de meesters.

Mooi, meneer, niet?

Is dat niet wonderbaarlijk, geestelijk, ruimtelijk rechtvaardig? Ik zeg: 'Dame, ik kan u niet helpen.'

‘Nou’, zegt ze, toen begon ze te schreien, toen zegt ze, ‘dat is vreselijk.’

Ik zeg: ‘Ik mag u niet helpen.’

En toen was ze link. Toen ging ze een verhaal vertellen. Ik keek ze aan, ik denk: die is goed. En toen ging ze een verhaal vertellen van iemand anders, en plaatst haar toestand daarin: ‘Wat zoudt u doen indien u ... Die en die mens heb ik ontmoet en ...’

Ik zeg: ‘Kijk’, en toen gaf ik haar pertinent, ik zeg, ‘u krijgt in de eerste plaats een tien.’ Ik zeg: ‘Dame ...’

Toen zegt ze: ‘Meneer Rulof, u wordt bedankt, ik koop twee boeken. Maar ik weet het momenteel.’

En toen had ze het zo heerlijk naar de wereld gebracht, toen waren we in het algemeen aan het praten en toen gaf ik háár geen antwoord. Ik zeg: ‘Ik mag die wet ontleden.’ En toen wist ze het toch. Maar ik mocht het haar niet geven. Maar zij wás het. En toen wist ze het.

Toen zegt ze: ‘Die komt er bij mij nooit meer in.’ Ze zegt: ‘En nu is mijn woord ‘nee’, maar het blijft ‘nee.’’ Toen zegt ze: ‘Hij kan nu wel jammeren en schreeuwen en schreien, maar ik sta over twee maanden ... En al zou hij ... Nu ja’, zegt ze, ‘ga ik die man helpen.’ Toen zegt ze: ‘Weet u wat ik krijg, meneer? En wat voor een liefde dat hij mij geeft? Die weet nu hoe goed of hij het bij mij had.’

Ja dame, en zo komen al die kakelaars, die heren. Als u zo bent dan liggen we morgen aan uw voeten. Nietwaar, mannen? Maar morgen buigen wij ons hoofd, dame, indien u laat weten dat persoonlijkheid alles is. Want de persoonlijkheid, het woord is wet. Maar de persoonlijkheid heeft de aarde en de mensheid.

Is dat niet zo, meneer? Meneer Reitsma, is dat niet zo?

U moet maar eens boeken lezen van de grootste schrijvers, de grootste denkers, de wijsgeren. En dan is het: een woord is wet. En dan bent u zo hard, mevrouw. Want we hebben met die narigheid, daar niet mee te maken, dat is voorbij. En dan moet u horen hoe fataal het wordt indien het medelijden spreekt. Hoe ontzettend die mensen nu opnieuw worden geslagen. Toen zeggen ze: ‘Och och och, was ik er maar niet aan begonnen, nu begint dat kreng alweer.’ En nu is het veel en veel en veel erger. En had u nu maar gezegd: ‘Nee, en mijn nee is nee.’ De mens is te koop voor vijf cent, dame. Niet wanneer er medelijden gevoeld wordt en gegeven wordt, en de mens uit medelijden iets doet, want dat gaat naar liefde. Voelt u wel? Maar medelijden, staat in onze boeken, is zwakte van persoonlijkheid. En die keldert, en breekt alles, verduistert alles. Daarom was ik zo hard. Want ik had mijn woord gegeven aan een ander, en dan krijgt een ander het niet meer. Mijn woord is ‘ja’. Als u het zelf kapotmaakt, kan ik het niet meer houden; dan

sterft mijn woord in u, maar niet in mij.

Wat wordt het huwelijk mooi, meneer, vindt u niet?

Hè, nu kussen wij anders, zeiden ze daar in de ruimte, en toen ging de mens omhoog, en ging hij naar Golgotha. Ja. En toen was er stilte. Hand in hand ging hij, en zij. Maar er was ook eens een keer een stel mensen bij mij, dame, en toen kwam hij mij vragen: 'Zeg, meneer Rulof, doet u nu eens een woordje voor mij aan mijn vrouw; ik zal onherroepelijk mijn best doen.'

Ik keek hem zo in de ogen. Ik zeg: 'Dat kost u', hij had geld genoeg, ziet u? Ik zeg: 'Dat kost u drieduizend gulden, meneer, wat ik nu doe.'

Toen zegt hij: 'Hier heb je het onmiddellijk.'

Ik zeg: 'Prachtig.' Ik zeg: 'Meneer, één ding spreken we af: als u straks weer weigert, schiet ik u voor uw kop. Ik heb het er nog wel voor over. Ik weet met die wetten raad. Maar voor mij ga jij eraan.'

En toen nam ik die drieduizend gulden, voor zekerheidje. Want hij kreeg ze toch terug. Ik gaf ze aan haar, ik zeg: 'Leg dat eens weg.'

Toen kwam ze twee dagen erna bij me, ik zeg: 'Kind, probeer het.'

Toen zegt ze: 'Nou, u legt me anders wel wat op. Als u het zegt, of de meesters ...'

Nee, de meesters willen dat niet. Ik zeg: 'Ik heb al drieduizend gulden voor je.' Ik zeg: 'Als hij weer begint, jaag je hem weg, dan heb je tenminste dit nog.' (gelach)

Ja, ik was niet zó gek.

Maar die man leeft nog, en zij ook; kregen nog twee kinders, en leven in de zaligheid des Heren. Zijn woord heeft hij nooit meer gebroken. Elke dag krijgt hij van mij nog mijn orchideetjes. Ik loop ze voorbij zo nu en dan, ik kijk ze niet eens meer aan. Ik zeg: 'Ga nu je gang maar, van mij zie je niets meer.' Maar ik had weleens willen vragen: 'Heb je die drieduizend gulden nog?'

Zo heb ik de mensen in elkaar gezet. Ik heb ze in elkaar gezet, dame. Hij: 'O, ze is zo mooi.' En zij: 'Ja, het is een prachtkerel, maar, we hebben elke dag ruzie.'

Mevrouw, wat is dat voor een psychologie? Knappe mensen, hebben gestudeerd. Hij had nog een titel, was nog doctor ook nog, maar hij wist het niet. En zij was een kunstenares, een goeie moeder. Ik zeg: 'Dame, in één week heb ik u beter, en hem ook.'

'Wat moet ik doen?'

Ik zeg: 'U zwijgt.'

En toen kwam hij. Ik zeg: 'En u zwijgt ook.' Tegen hem.

Toen waren ze tegen elkaar aan het zwijgen. In vier dagen. Ik zeg: 'Alleen zeg je 'ja' en 'amen'. Moet je eens kijken wat een narigheid jullie tussen het

doodgewone menselijke op aarde ... wat je daar tussen brengt. En van een hemel maak je een hel en een duisternis. Wat heb je met die onzin, en met die geprikkeldheid te maken? Wees eens een kameraad tegen elkaar. En beleefd.'

Nou. Na een week zegt hij: 'Mijn god, mijn god, vrouw, wat zijn we stom, hè?'

Zij zegt: 'Heb je het in de gaten, man.'

Er kwam een fles champagne bij, en een schouwburgje. En ze kregen nóg een kindje. Ook zij leven voort, dame, in geluk en vrede. Je zou zeker willen weten waar ze wonen, maar dat zeg ik niet.

Maar zo kun je de mens in een klein ding, door iets, als je maar weet hoe het moet, kun je de mens opvangen, en kun je ze tot de reine klaarte, kun je ze tot het denken voeren, indien de wil en het gevoel en de zekerheid er is, dame. En dat niet de een door de ander zichzelf mismaakt. Want de mens gaat kapot door medelijden, door zwakte van persoonlijkheid. En dat is ook precies aan Gene Zijde, maar hier kunnen wij het leren. Begrijpt u dit?

Ik vlas die dingen er maar in, dan kunt u het zien, hoe die mensen, hoe dat leed allemaal is op te vangen; want er wordt heel veel leed geleden in de maatschappij. En vooral het huwelijk is zo machtig mooi. Maar de mens begrijpt het niet. Je moet de moeder klaarmaken voor de man, en de man voor de moeder. Ja.

En nu maar spelen met beschuitjes met muisjes. 's Zondags 's morgens heerlijk naast elkaar. Ja, ja. En de dominee laten praten over verdoemdheid. Dan is het weer kapot. Dan blijft er weer niks van over.

(Jozef gaat verder.) 'In de donker sferen, waar André oneindig veel leed ziet, vraagt hij: 'Komt hier eens een einde aan?' Meester Alcar antwoordt: 'Eens zullen hier heiligen leven.' Ja, dan is de duisternis opgelost. 'Vraag: Behalve dat de mens dan volkomen veranderd is, zal daar dan ook een zonnestelsel zijn?'

Nee dame, nu bent u ernaast. De hellen lossen op. Er zijn geen psychopaten meer. De wereld, deze macrokosmos beleeft eens dat er mensen zijn die nooit meer verkeerd denken, want ze kennen de wetten. Over honderdduizend jaar steelt men niet meer, want men hoeft niet meer te stelen, want de mens heeft dan alles. Agenten en politie, die zijn niet meer nodig, want de mens doet geen kwaad. En vanzelfsprekend lost nu de disharmonie tussen de wereld van het onbewuste en de aardse mens op, en krijgt u weer licht te zien in die duisternis. Maar dat zijn geen zonnestelsels, dame. Dat zijn geen stoffelijke zonnen. Maar die geestelijke zonnen, die geestelijke zon in de mens straalt nu zijn licht uit, en is er geen duisternis meer. Begrijpt u dit? Is dat niet mooi, dame? Mooi, hè? Weer zo'n orchideetje. Kost u tien cent vanavond, hoor. O nee.

(Jozef gaat verder): 'Een paar jaar geleden heb ik eens gevraagd hoe de schepping zonder leiding feilloos mensen, dieren, planeten enzovoort, kon voortbrengen. Toen heb ik begrepen dat dit kon omdat alles goddelijk was. Is het dan ook zo dat alles in beginsel aanwezig was? Er kwam immers verscheidenheid, en niet één soort, zoals bijvoorbeeld uit een goudsbloemzaadje alleen een goudsbloem voortkomt.'

Dame, hebt u in Diligentia verleden jaar de lezingen meegemaakt over de schepping? En nu gaat u dat natuurlijk menselijk analyseren, en dan komt u op deze vragen, en dan zegt u: 'Hoe is die goddelijke onfeilbaarheid gekomen?'

Dame, de mensen die hier zitten, en zo hebben wij in Europa miljoenen mensen, zijn van één kleurtje. Voelt u wel? Dus miljoenen mensen vertegenwoordigen het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). En als we nu gaan dalen vanuit dat hoogste, dat is het hoogste organisme, met de kleurlingen ... De negers (toen deze contactavonden gehouden werden van 1949 tot 1952, was het woord 'neger' een gebruikelijke aanduiding van iemand met een donkere huidskleur) die zo mooi kunnen zingen ... Een oerwoudbewoner heeft de stem niet van een Robeson (Paul Robeson, Amerikaanse bas, 1898-1976). Er zijn timbres ... Meester Zelanus gaf in Amsterdam, voor veertien dagen, een machtige lezing over het timbre van de stem. Niet, meneer? De mensen zeiden: 'Och, och, och, dat is weg; hadden we het maar opgenomen.' Nu zijn ze het weer aan het opnemen daarzo. Die negers hebben het timbre van de mens reeds, zegt u: dat de neger het volwassen stadium, organisme, van Moeder Aarde heeft gekregen en beleefd, net zo rein kristalzuiver als de blanke mens (zie artikel 'Anti racisme en discriminatie' op rulof.nl). En is waar, meneer.

Als u even teruggaat nu naar het oerwoud, hebben ze alleen dit: hèhèwuhuhuhuh (De eerste mensen in de eerste lichamelijke levensgraad hadden nog geen taal.). Maar ze komen niet ... Die klank heeft precies het bewustzijn en het timbre van het gevoelsleven. Maar het zit in het organisme.

Maar een neger niet. Moet u horen. Moet u Robeson horen, en al die verschillende negers. Een timbre zoals de natuur alleen kan scheppen, zeggen ze. Maar ze kennen de toestand niet, de diepte niet, waarom die neger een stem heeft, en waarom wij een stem hebben om cokes te kloppen. Dat zegt dat de mens vanuit het hoogste afdaalt, terugkeert naar lager bewustzijn. En zo is het organisme. Dus u krijgt de splitsing voor natuur: uit één graad, heeft weer nieuwe graden; de natuur is miljoenvoudig diep. De dierenwereld is veel moeilijker te ontleden dan de mens met zijn onderbewustzijn, gevoelsleven, vader-, moederschap, wedergeboorte. De dierenwereld is honderd miljoenmaal dieper.

Wij hebben geen naschepping. Maar de dierenwereld ... het is verschrikkelijk. De mens heeft dat niet eens.

Hebben wij naschepping, meneer?

(Het blijft stil.)

Wij hebben naschepping; wanneer de mens vervuult krijgen we luisjes. En dat is naschepping. Ik bedoel dit: de dierenwereld heeft zich miljoenvoudig verdicht en verruimd. En de mens kan zich maar in één toestand verruimen. Voelt u dit? Moeten de biologen, moeten de geologen niet zo, maar de psychologen weten van dit alles niets, niets niets. En dat is godgeleerdheid. Dus vanzelfsprekend heeft God Zich gesplitst als zelfstandigheden. Begrijpt u dit nu? God heeft Zich gesplitst ...

Ik heb hier nog een grote brief van meneer Berends, maar daar kom ik natuurlijk niet aan.

...God heeft Zich gesplitst door zelfstandigheden, en dat is een graad van organisme, met een gevoelsleven, en dat dijde weer uit, voor de eigen soort, voor de familie, maar dijde uit, en zo is toch elke zelfstandigheid te zien en te beleven.

Duidelijk? Weet u het nu?

Dan dank ik u waarlijk.

Ik heb hier: 'Men moet iets van de persoonlijkheid verliezen om de goddelijke wetten te willen beleven.'

Nee meneer, dat zou u wel willen.

Wat blijft er dan van die persoonlijkheid over, als u dat wilt verliezen? U moet het anders zeggen. U moet het zó zeggen ...

Wij moeten iets van de persoonlijkheid verliezen om de goddelijke wetten te willen beleven.

...men moet door de persoonlijkheid de goddelijke wet in ons wakker maken. En indien we nu boven menselijk voelen, maatschappelijk eenzijn stijgen ... Als u uw best doet voor uw baas en uw taak, meneer, dat zal die goddelijke ziel als goddelijk leven in u een zorg zijn. Want wij werken nog altijd maar door eten en drinken, vóór ons eten. Wanneer maken wij nu iets in ons wakker waardoor ons goddelijk voelen en denken, nee, dierlijk denken en voelen, hoger bewustzijn krijgt? En dat is alleen: door harmonisch liefdevol uzelf te geven in de maatschappij. Waar men u voor betaalt. Mij ook.

Ik geef u vanavond mooie dingen. Ik hoop dat er een knoop bij komt, ziet u.

Wat een geldduivel is eigenlijk die ... Maar dat ben ik niet, dame. Dat is die Jeus. Jeus wil naar de kermis, in mij. Ik heb altijd ruzie met Jeus. Jeus wil naar de kermis – en dan praat hij, hij is beleefd – en dan loert hij altijd op een paar centjes extra. Dacht hij het niet?

Meneer Berends, begrijpt u ... Wij moeten iets van de persoonlijkheid verliezen. Nee, men moet de persoonlijkheid bezieling geven, ruimte geven, kracht geven, liefde, om de goddelijke wetten te willen beleven. Duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Prachtig.

(Jozef gaat verder): 'En de ziel moet wakker gemaakt worden door de meesters.' Nee meneer, door uzelf. '...de ziel moet wakker gemaakt worden door de meesters om het innerlijk leven te beleven.' Er moest eens een meester aan mij komen om mij vanbinnen ... Hij kan mij niet wakker maken. Wie wil mij wakker maken? Wie? Ik moet het doen. Ik ben die zelfstandigheid God. U ook. Waarom voert u de meesters naar de ziel van de mens, zijn goddelijke vonk?

(Meneer in de zaal): 'Ieder mens is eigenlijk in staat wel om van zichzelf dat te maken wat u zo door de meesters heeft gekregen.'

Meneer, ik heb het bloederig moeten verdienen. Wij zijn door krankzinnigheid, dood en leven gegaan, meneer, wij hebben ons gekild. Daar, daar, daar, daar. Ik ben door tempels getrokken, ik ben daar gegaan, en daar gegaan.

U ging naar de katholieke kerk. U bent misschien een keer een paus geweest. Nu eruit. Want als u het hoogste hebt beleefd en u komt achter de kist, meneer, of u bent daar en daar geweest, en u gaat werkelijk goddelijke liefde voelen, en rechtvaardigheid betreden, meneer, dan loopt u daar weg, want u hebt met verdoemdheid te maken. En daar kunt u toch niet in geloven? Dus al die priesters zijn nóg onbewusten. Maar wanneer het bewustzijn komt, meneer, loopt u weg. Totdat ge voor een God staat Die rechtvaardig is en niet meer verdoemt.

Maar meesters kunnen mij niets geven. Ik ben u met zoveel gram gevoel vooruit. En ik wás er reeds. Daarom heb ik dit fantastische bewustzijn en gevoel, omdat ik die ganse macrokosmos opvang. Ik daag de hele psychologische wereld uit, meneer, elke faculteit, elke universiteit, godgeleerdheid en alles, daag ik uit, en dan kunnen ze colleges krijgen hierzo. En dat zal ik u bewijzen.

Heb ik het u bewezen?

Ja.

En we hadden hier, we hebben hier knappe, intelligente mensen gehad, ik heb hier de universiteit gehad, ik heb hier van alle soorten mensen. Maar ze moeten eerlijk zeggen: 'Ja, mijn prof komt niet zo. En u hebt gelijk.' En als u met gevoelskracht, en verdichtingswetten, en waar u maar over begint ... Ik heb het toch bewezen. We hebben nu bijna een achthonderd, achthonderdvijfenzeventig lezingen gegeven, ik heb mijn twintig boeken, ik heb er

nog honderden in mij, ik heb u hier een paar honderdduizend vragen beantwoord, en u hebt mij nog niet eens schaakmat kunnen zetten. En dat krijg ik alleen, meneer ... Ik heb u al eens gezegd, u kunt goed denken, maar u verprutst uw eigen gedachten. U maakt van een machtig mooi beeld, maakt u weer zoete koek.

Is dat zo?

(Meneer in de zaal): 'Dat is zo.'

Dank u.

(Meneer in de zaal): 'Maar daar staat weer dit tegenover: als ik dat nu weet dat dat gebeurt, of dat ik weet dat het niet gebeurt, laat ik het zo maar zeggen', ja, 'welke mogelijkheid is er dan in de mens ingesloten om dat juist niet te doen, en daar die wetten of die harmonische kanten volkomen, voor honderd procent', ja, 'in het leven op te trekken?'

U bent nog niet, en dat zijn ze allemaal, meneer Berends, ze zijn nog niet waarlijk een gevecht met zichzelf begonnen. En dat kan ik u zo verklaren. Als ze dat zijn, en ze zijn al bezig maatschappelijk, sociaal, en met 'dag, mevrouw', 'dag, meneer' ... Maar u bent nog geen gevecht met uzelf begonnen.

(Meneer in de zaal): 'Dat geloof ik.'

Dat zie ik overal, meneer.

Ik praat er niet over. Maar begin eens echt met uzelf te vechten. Ach, u bent nog nooit eens heerlijk in elkaar gezakt omdat de maan met u sprak. Ik was heerlijk blij toen ik in elkaar zakte in 1938, toen mijn hartje kapot ging. Ik zeg: 'Ben jij even gek?' Ik moet nu niet slaan, want dan gaat het kloppen, maar toen sloeg ik het weer in het gareel. U had gezegd: 'O, dokter, dokter ...' Ik zeg: 'Ga weg met die dokter.' Wat wil dat hart van mij: kapot of leven?

Daar zit een meneer, die was in het begin als kind lam. Met hem moet je eens gaan praten over genezing, en over denken en voelen. En toen zei die op een goeie dag: 'En nou is het godverdikke afgelopen: kapot of beter!' Die jongen bidt dag en nacht, de dominee is aan huis, bidden, bidden, bidden. Meneer, het hielp geen cent. En toen hij eens goed tekeer ging, was het ineens weg. Vreemd? Meneer, dat is een lijdensgeschiedenis geweest. En toen ging ik het hem verklaren, toen zegt hij: 'God, god, god, had ik in die jaren moeten weten.' Maar dát is het gevecht. En als u dat nog niet hebt, meneer, een gevecht met uzelf ... U vecht nog niet. U bent nog zo zwak. Het gaat hierheen, 'leuke avond' ...

Ik ben nu eenmaal opgewekt, ik ben een tintelende persoonlijkheid, ik heb de zevende sfeer gezien. En toen zei een van die machtige meesters daarzo tegen mij: 'André, André, je kunt je alleen staande houden door Jeus, hou daar rekening mee. Ik ben krek het eigeste als jij.' En toen hoorde ik mijn dialect in de zevende sfeer. En het was van doctor Franz, een van de hoogste mees-

ters, die met Cesarino de mensheid door de oorlog hebben gesleept. En dan sta je voor een persoonlijkheid van dertig jaar. Die had in Leuven gestudeerd. Maar een geweldig, geweldig iemand; maakte van duisternis licht, en van afbraak blijheid en geluk. Maar door het gevecht. Ziet u, door het gevecht.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Nou zijn we lekker bezig en nou heb ik maar een minuutje zeker?

(Meneer in de zaal): 'Dat is nou jammer.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Dat is jammer.'

Nee meneer, jammers bestaan er niet. U kunt me nog meer vertellen. Ik schei eruit, meneer. Meneer, ik kom volgende week met dit briefje van u terug ...

(Meneer in de zaal): 'Graag.'

...en dan zal ik eens kijken of u waarlijk begint te vechten.

Dames en heren, vanavond zitten we weer vol met mensen. Zondagmorgen spreken de meesters. Zondagmorgen gaan we door in Diligentia met kosmologie, dames en heren, dát moet u horen en beleven, want Jozef Rulof is nog maar ... Jazeker, dat zou je wel willen.

Dames en heren, ik bedank u voor uw mooie gevoelens.

Tot zondagmorgen.

Dag lieverds.

Er wordt geklapt.

Donderdagavond 30 oktober 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Ik moest verleden ophouden met de vragen van meneer Berends. En, ik zal het maar even voorlezen, en dan gaan we verder.

Ik heb hier: 'Men moet iets van de persoonlijkheid verliezen om de goddelijke wetten te willen beleven.' En dat heb ik behandeld. 'En de ziel moet wakker gemaakt worden door de meesters,' zegt meneer Berends. Maar dat heb ik hem verklaard. 'Om het innerlijke leven te beleven.' Innerlijk leven, als u dat nog even aanvaardt en voelt, innerlijk leven te kunnen beleven, is een boek van duizend pagina's.

Wat is het innerlijke leven?

Na al de boeken, en het lezen, en de lezingen zijn de mensen toch nog altijd in de war. Wat is nu eigenlijk onderbewustzijn? Wat is gevoel? Men spreekt over vier dingen, zaken. Het leven, nietwaar, wat is dat? Dat weten ze eigenlijk niet. Dat weet niemand, zegt men. Men spreekt over de ziel, over de geest, het gevoelsleven en de persoonlijkheid. Dat is dat ganse uurwerk. En dat is de mens. En dan hebt u er nog een organisme bij, dat is de tempel, huisje, dat is het uiterlijke. En het innerlijke dat is die motor, en dat is leven, ziel, geest, gevoel, persoonlijkheid.

(Tot iemand in de zaal): Komt u binnen, meneer en mevrouw. Daar hebben we nog twee stoelen. Vlakbij de kachel. Kost alleen tien centen meer. Komt er niet zo op aan, op een dubbeltje, meneer, hè?

(Meneer in de zaal): 'Ze zijn wel een kwartje waard.'

Een kwartje waard? Kijk eens aan, meneer. We gaan weer vooruit.

We gaan vooruit, meneer, want als ik dit nu eens even ... We hebben het over geld. Maar zondagmorgen, voordat meester Zelanus kwam, lagen er tweeduizend gulden op tafel. We kwamen thuis, en toen lagen er vijfhonderd in de gang. En maandagmorgen kwamen er vijfhonderd over de post. Dus we staan er niet slecht op. Dat zijn drieduizend gulden. Kregen de meesters van, niet van hun klanten, maar van hun adepten. Ik mag die mensen wel bedanken. Daar zijn geen namen bij, niets bij. Als ik het zo vasthoud dan tintelt er wel iets, maar daar gaan we dan niet op in. Alweer iets, een stootje moet eraf voor 'Jeus III', eerlijk is eerlijk. Maar de rest gaat alweer beginnen, en op te bouwen ... Laten we hopen dat we de kosmologie nog eens uitkrijgen. Want als u dát nu in handen had, ja, dan hebt u nog meer aan de lezingen in Diligentia. Meester Zelanus, dat zie ik, dat zag ik, en hoorde ik, die maakt er alles van, nietwaar? Hij voert u tot in het oneindige. Hij zegt:

‘We zullen er drama’s van maken.’

Maar u voelt en u hoort ... Ik heb weleens gezegd: ‘Ja, de mensen leren niets.’ Maar dan moet ik toch mijn hoofd buigen, nietwaar, we krijgen hulp. Nu nog eentje met vijfenzeventig miljoen, staan we er ineens bovenop. (gelach) Als ik die twee miljoen maar krijg en mijn droom uitkomt. Kent u hem nog, meneer?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Ja, goh. ‘Wer weiß’, zegt men im Ruhrgebiet. ‘Wer weiß.’ Kan gebeuren. Het kan gebeuren. Maar u ziet het, meneer, dat kwartje komt er ook bij. Ja, ik vergeet dat kwartje niet, hoor. Ze zeggen toch wel dat ik een gelddief ben. Maar als u er maar rekening mee houdt, dames en heren, het is op de goeie plaats en het gaat onherroepelijk de boeken in. Ik vraag zelf niets, en we vragen ook zelf niks. Zo nu en dan een mooi strikje. Eerlijk is eerlijk. Eerlijk is eerlijk.

Maar hier, meneer Berends, daar gaat het over: Wat is leven? Wat is gevoel? Wat is ziel? Wat is geest? En wat is de persoonlijkheid? Dat zijn ... voor de persoonlijkheid alleen een boek. Het gevoelsleven is ontzagwekkend diep, maar dat is ook weer de persoonlijkheid. Maar de ziel ... Ze zitten altijd nog te haspelen, te zoeken naar de ziel. Er is geen godgeleerde en geen professor die onfeilbaar kan zeggen: ‘Zo, dat is van de ziel, dat is van het leven, dat is van het gevoel.’ En dan is er dat verschrikkelijke onderbewustzijn, de persoonlijkheid. Dat is allemaal de mens. Daar kan ik wel, meester Zelandus kan daar wel duizend lezingen over geven.

Kijk, de ‘Kosmologie’, de eerste vijf heb ik in handen. Er waren er zeven, maar die zijn ingekort. Maar de ‘Kosmologie’ alleen over het gevoelsleven van de mens, voor de mens, persoonlijkheid, onderbewustzijn, daar moeten wij aan beginnen wanneer wij ... Deze boeken eindigen met het einde van de oorlog, deze vijf. En dan moeten we beginnen aan de persoonlijkheid. Neen, eerst de dierenwereld. En dan Moeder Natuur. Want laat je dát los, dan kun je de mens niet volgen. Dan weten we weer niet: Hoe is die mens verder gekomen? De geologen, biologen weten het ook niet. Ze zeggen: ‘Ja, ja, ijstijden, ijstijdperken; er is een tijd geweest toen stond de hele aarde in vuur en vlam. En toen waren er nog geen mensen.’ Dus, omdat de bioloog, en de geoloog, het begin van de schepping niet kent, is dat verhaal van Adam en Eva uit de Bijbel, en het paradijs, en slang, en boom dat ging er nog in als koek, want ze hadden geen fundamenten. Want ze zeiden: ‘Er is een tijd geweest toen waren er onherroepelijk geen mensen op aarde. Niets was er, het was één vuurzee. En dan heet het dat een of andere planeet, of een zon, heeft de aarde uitgespuwd, en dan is het weer net andersom. Het is geen wonder, want die mensen die moeten, de geleerden moeten terugzien, en fundamen-

ten leggen. En zo staan we nog voor: Wat is ziel? Wat is leven? Wat is geest? Wat is gevoel? Onderbewustzijn?

Dat onderbewustzijn, denken de mensen, dat beleef je nooit. Maar onderbewustzijn is dagbewustzijn. Als het kind begint, dan heeft dat kind al gevoel, en dit en dat, en doet al iets, weet al iets. Net als een eendje; die gaat het water in. Maar de mens die even wakker wordt, kind groeit op, en u ziet het verschijnsel. Dat zou ... Kijk, dat zou miljoenen eeuwen, tijdperken terug moeten gaan, want waar is het eerste gevoel opgebouwd? Wat wás het eerste beleven voor de ziel als goddelijke vonk? Dat krijgt u te beleven, wonderbaarlijk straks, als wij in ... – ik raad u aan, maak die lezingen mee nu die komen – wonderbaarlijk straks, wanneer wij de maan gaan beleven. Vader- en moederschap heeft zich gesplitst op die vorige reis die we hebben gemaakt in Diligentia, dat eerste deel. En nu hebben we nog het nabeleven. En, u voelt wel, dat moet u ook meemaken, niet? Want dan krijgt u het eenzijn met die wetten straks, en dan bent u klaar, en dan kunt u een hoop opvangen. Want dat is universeel denken.

Nu kunnen de meesters natuurlijk vanzelf direct naar dat beginstadium van de maan gaan, en dan krijgt u het eerste beleven als mens, als embryo-naal leven, dat is de mens in de wateren. Wat is daar nou gebeurd? Wat heeft zich daar opgebouwd? En dat werd het gevoel. Gevoel, gevoel, gevoel. Toen het eerste leven voorbij was, het tweede, het tiende, het dertiende, het twintigste, het honderste, op de maan ... We hebben daar miljoenen levens gehad. Op één planeet heb je miljoenen levens. Want je komt zómaar niet van die planeet vrij en dan heb je een planeet beleefd, neem me niet kwalijk. Een planeet beleven, meneer, men weet er niets van. En als u de opvolgende graden ziet, dat zijn de rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) voor de aarde. Dat de mens uit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) moet, om het hoogste van de aarde te beleven, nietwaar, hoe eenvoudig toch eigenlijk, dat kan de wetenschap nog niet aanvaarden – want het zijn doodgewoon rassen – want zij bezien de mens op aarde, en die rassen, uit hun eigen tijd. En terug kunnen ze niet. Van prehistorische tijdperken; weg. Nou, zo arm is het nu.

Als ze mij moeten aanvaarden ... Ja, mijn lieve god, mijn lieve mensen, dan krijgen we van heel de wereld zo ontzettend veel, dan weten wij er geen raad meer mee. Want dan wordt het ineens weer te veel, hè? Dan moeten ze mij, voor elke geestelijke faculteit moeten ze me het goddelijke doctoraat geven. Want dat bezitten wij. Bewijs ik u. Bewijzen de boeken.

Als ik er zo nu en dan aan denk, dan duizelt het mij niet meer, maar dan moet ik me heel erg inspannen om niet uit elkaar te spatten. Het zijn alle faculteiten, geestelijke faculteiten.

U hebt gestudeerd, meneer, u weet wat uw ingenieursschap ook gekost heeft.

En nu al de goddelijke faculteiten in één hand, in één gevoel, in één brein, één persoonlijkheid. Ik heb dat allemaal moeten verwerken. Lees 'Jeus III' maar eens. Ja, dat is nog niets, meneer. Dat is volkomen niets, dat zijn maar kruimels. Wat daar in staat, dat is helemaal niets. Ik kan u niet vertellen wat ik heb beleefd, en hoe ik daartegen moest vechten. Ik kan u er wel iets van vertellen. Maar dan moet ik nog een boek schrijven van duizend pagina's, en dan ben ik er nog niet. Maar wat weet de wetenschap daarvan? Ja. Dit zijn ... Als u daarover gaat vragen straks, en ik ben klaar, mijn lieve man, daar kunt u een tiental avonden door beleven die honderd procent zijn. Daar kunt u van leren. Dan kent u zich ineens en dan gaat u voelen wat er eigenlijk aan de hand is. Ik heb dat veel liever als die ... Nou, ja, elke vraag gaan we beantwoorden. In elke vraag zit ook iets in als wij er iets van maken.

En ik heb hier dan: 'Jeus is met meester Alcar in de Albron, en beleeft daar de vóórschepping als goddelijke wet. Dus de ziel moest de goddelijke wet worden.'

De ziel moest de goddelijke wet worden. Nee, de ziel moest niet wórdén, de ziel ís. Ziet u, daar heb je het weer.

'Jeus ... Jeus (heeft) de Albron beleefd door de voorschepping.'

Voorschepping, wat bedoelt u daarmee?

(Meneer in de zaal): 'Al datgene wat vóór de schepping geschiedde.'

Al datgene wat vóór de schepping, vóór de vergeestelijking, de verstoffelijking van God ... Nietwaar?

Toen er nog niets was, bedoelt u?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Toen was er alles.

(Meneer in de zaal): 'Dat was er reeds.'

Ja. Als u in die bron komt, meneer ... ben ik in geweest, vier-, vijf-, zes-, zevenmaal. En die kunt u hier ook beleven. Maar dan moet u zich honderd-duizendmaal kunnen verliezen. Maar toen er nog niets was, was er alles. De schepping is, God is zo diep als Zijn werelden zijn aan geest en stof. Maar hoe diep is dat? Er zijn andere universums ontstaan. Maar als u daarin komt, in 'Het Ontstaan van het Heelal' en 'De Volkeren der Aarde', maar als u daarin komt ... U gaat eerst door déze wereld.

De volgende lezing in Diligentia dan maken we ons vrij, en dan komen we eerst in de stoffelijke aarde, stoffelijke macrokosmos. We gaan van de aarde weg.

Je ziet de aarde als een sikkél. Het is morgen. Nee, de aarde is nou verlicht. En dan gaan we de stof verlaten, de stoffelijke wereld lost op. We komen uit

die stof – moet u horen hoe machtig – en het is doodeenvoudig als u dat beleeft straks, dan komt u in de geestelijke wereld. Heb je geen licht, dan zie je geen licht, dan is die wereld duister, donker. Want duisternis is er niet, alleen onbewustzijn. U moet zich dus dat licht nog eigen maken. En waardoor? Dat heb ik u verleden verteld. Toen zegt u: ‘Gaaf u maar door.’ Maar toen hadden we nog maar tien minuten. Dat is het gevecht met uzelf. Het werkelijke beginnen. Want er wordt u geen gedachte geschonken. Niets. Want het kan niet. Want als u verkeerd denkt, en u gaat maar altijd tegen die werkelijkheid en draad, normaal reëel denken in ...

Meneer, ik hoor de mensen praten en dan heb ik al dolksteken gehad, alleen omdat ik een mens hoor praten. En ik moet me met geweld daartegenin verzetten. En anders zet ik veel liever een mes onder, zo in mijn hart, dan het gepraat van een mens tegen de draad in. Dat is vreselijk. Onbewuste koeien, zegt men. Koeienbewustzijn. Maar mensen van ons die tegen de draad en de kern in praten. Waarom?

Ja. Je moet je onherroepelijk willen verliezen. U moet zich duizendmaal willen verliezen, hoofden buigen, buigen, buigen, buigen. Want u krijgt iets door dat buigen, u leert iets. Ongelofelijk wat u krijgt als u zich wilt en kunt buigen. De evolutie voor de mens is niets anders dan buigen, buigen, buigen. Het makkelijkste wat er eigenlijk is. Ik zeg tegen meester Alcar: ‘Sla me maar kapot’ toen ik zag wat ik kreeg, wat ik zag.

Ik stond nog aan de garage, ik zeg: ‘Nou, ik ga schilderen, ik ga schrijven. Ik word een schrijver en een schilder.’ Een dag tevoren had ik daar een ‘twee’ op de wagen willen veranderen. Hebben ze me eraf getrapd. Ik kon die ‘twee’ niet goed krijgen, niet rond, met zo’n krulletje eraan. Nou, toen moest er een schilder bijkomen. Die zegt: ‘Ga jij maar weg met je gepruts.’ Maar drie dagen daarna kwam ik met een prachtige ornamenttekening voor de dag. Toen waren ze begonnen.

Maar buigen, buigen, buigen, buigen.

Ja meneer. Het gevoel, als u dit vasthoudt, onthoud het goed: buigen voor het gevoel. Wat gebeurt er wanneer u zich buigt, en aanvaardt en ontleedt? De mensen liggen met elkaar overhoop. Over wat? Ik begrijp het niet waarom dat ze met elkaar overhoop moeten liggen. En waarom de een de andere een mep moet geven en een pak slaag. Waarom, waarom, waarom? Dat zijn gevoelens, dat is de persoonlijkheid, de wil. Ja. En je hebt dierlijke willen, voordierlijke. Want je trekt ze er zomaar niet uit. Want je hebt honderdduizend levens nodig om een klein ding van jezelf te overwinnen. Waar of niet?

Maar daar zit de hele schepping in, in denken, denken, denken, denken, voelen, voelen, voelen, buigen, buigen. Ja.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Dat is juist de grootste moeilijkheid in de tegenwoordige tijd, dat buigen.'

Ja, dat zegt u.

(Meneer in de zaal): 'Nee, ik zeg het wel, maar ik bedoel ...'

Ja, het blijkt wel de moeilijkheid te zijn. Ik moet terug. Ik moet terugdenken, en anders loop ik die maatschappij uit. Ik moet terugdenken: o ja, ja, god, het is ... Dan denk ik ook maar weer: Kan dat nou niet? Kan dat nu niet? Is dat nu zó moeilijk?

(Meneer in de zaal): 'Het schijnt zo.'

Ik kan me niet meer indenken ... Ik moet het beleven, ik moet denken – anders sta ik stop – dat de mens het niet kan. Ja, ik kan de middelen voor u neerleggen. Er zijn handelbare gevoelens. Er zijn gevoelens die dorsten als ik weet niet wat en die zeggen: 'Sla mij maar kapot.' Ik heb het vroeger eens geprobeerd, maar dan was ik ze kwijt ook. Ik sla niet zo gauw meer, want ... Ik heb meer van die mensen gehad: 'Hak mij maar dood.' Enne, en toen gingen we met de hakken over de sloot. Hoe heet dat toneelstuk? Maar toen vielen we net achterover. Toen lagen we er nog in. Hakken, meneer, och, och, och. Ja, als u uw ziel en uw zaligheid kunt laten verbranden; wat is dat lichaam dat daar verknettert? 'En maak mij maar kapot.' Er zijn mensen nog hier, met tranen in de ogen: 'Nou, goh, ik wilde dat ik het mocht bewijzen.'

Ik zeg: 'Ik geloof het, meneer, u hoeft mij niets te bewijzen.'

Zijn die mensen die daar tweeduizend gulden neergooien daarzo, zomaar, met niets erop, lopen weg, zijn die dan ook gek? Ben ik het dan, of zijn die ook krankzinnig? Zijn die twintig boeken gek? Mijn god, ik kom uit de klei, ik heb niets geleerd. Dat wat ik ben ... Ik kan de hele wereld aan. En ik heb nooit een boek mogen lezen. Als ik voor mezelf nog moest twijfelen: Zou dat, zou dat wel? Dan slaan ze me dood met – de meesters – aan kunst die ik bezit. Schrijven schijnt toch nog niet zo makkelijk te zijn. Want als daar zo'n man met zo'n ding uitkomt, wordt zo'n boek daar gekraakt. Ze kunnen ... mijn boek kraken ze alleen, omdat, tussen dat boek en mij ligt 'de kist' en een andere God. Maar van de rest kunnen ze al niets meer zeggen.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, het is erg kinderlijk.'

Ja dame, omdat wij allemaal het kind-zijn hebben verloren. Wij zijn geen kinderen meer. We zijn grote mannen en vrouwen geworden. Het kind-zijn is er niet meer. Want als u dat gepraat volgt en hoort, dan is het altijd weer: dat is de mens, dat is die persoonlijkheid, dat is die wil. Ik moest in alles kind zijn. Ja, ik moest wel in de maatschappij van me afbijten. Dan zeiden ze: 'Nou, nou, die is ook niet voor de poes.'

Ik zeg: 'Ja, ik laat me doodtrappen, is het nu goed?'

Als ik me zomaar laat vergassen, en ik zeg maar niks, dan ben ik nog kind. Jazeker, maar ik trap eerst dat gasfornuisje ondersteboven. Nietwaar? Maar zo'n heilige? Ik ben helemaal niet heilig, ik ben maar een doodgewoon mens. Waar of niet? Ja, nou. En dan gaat het gevecht beginnen. En dan slaat de maatschappij terug. Nou, dan sla ik terug. Wie terugslaat, meneer ... Tja. Verleden zei ik tegen iemand ... Ik denk: Nou, moe, waar begin ik ook weer aan. Je bent al angstig om de mens iets te leren. Ik geef u hier veel te veel eigenlijk. Te veel, zeg ik. Ik ga al scherp op uw karakter in. Omdat ik met los, leuk, zo gepraat ... U hebt nog die aardigheidjes erbij. Maar met leuk gepraat, meneer, bereik ik niets. Ik moet erop inhakken, want u bent me straks dankbaar voor dat hakken.

Toen ik tegen iemand zei: 'Word toch eens een vader, meneer, vang dat toch eens op en word toch eens zacht.'

'Ja, maar dat was Jeus ook niet. Hij gaf Irma nog geen uurtje.'

Ik zeg: 'De 'droedels' met je Irma, en je uurtje erbij.' Nou, pats. Ik zeg: 'Meneer, het is niet voor mij, het is voor u.' Ik zeg: 'Wist je nog maar meer van mij, hè, dan had ik dat ook nog.' Ik zeg: 'Nou, ik ben een gevangenis-boef, en ik ben dit, ik heb flink gestolen. Wat wil je nog meer weten? Scheld nu maar.'

Ja. Nee, dat was geen aardigheid meer.

Maar leer de mens, meneer; u krijgt er zo een terug. En waarom? Als de werkelijkheid ... U hebt met die maatschappij en met die mens niet te maken, het gaat alleen over uzelf. Als u met uzelf en degene waar je mee te maken hebt, als u daar maar begint. U hebt één doel voor ogen.

Ik heb al die jaren maar één doel voor ogen gehad. Ik had geen Crisje meer, geen Lange Hendrik meer, geen broers meer. En als die mensen niet in het gareel voor die wereld willen lopen, zeggen mij die karakters ook niets. Je komt er allemaal van los. Want ik heb, de geestelijke mens heb ik te pakken. En die houd ik vast. Ik heb hem gezien aan Gene Zijde. 'Een Blik in het Hiernamaals', nou, meneer. Als u dat allemaal mee kon maken, dan gaat dat vanzelf. Ik heb u eens op een avond gezegd: 'Als mijn Crisje verkeerd zou zijn, en ze zou ertegenin gaan ... Ik zeg: Nou, sterf.'

Meneer, zo hard wordt u? Nee, omdat u weet – die rechtvaardigheid is er – : Indien de mens niet wil, moet de mens dan maar tegen de muur, loop u dan maar kapot, te pletter.

En daar hadden we het over verleden, we zitten er alweer in. En als u dat wilt weten, meneer, dan vraag ik me af: 'Waarom kunnen ze het niet?' Ja, voor twee uur. En dan zitten ze. Ach, ach. 'Ja. Ik heb het niet zo bedoeld.' En: 'Ik heb het niet zo ...'

Goed. Soit. Ik heb met karakters niet te maken. Ik hou van het leven. Jul-

lie kijken nog naar het karakter. Maar dat leven moet eerst klaar, meneer. Want dat leven is het goddelijke, en dat is de ziel. Het leven, professor, is de ziel, de kern Gods.

Nee meneer, want het woord 'god' ... U moet god nu weer helemaal aan de kant denken. Want men denkt onmiddellijk alweer aan de Heer die daar zit met zijn lange baard.

'En je krijgt maar drie vaatjes cognac, Noach.' En toen sloeg de Heer met de vuist op tafel. Klop, klop, klop.

Ook niks voor een godheid, vindt u? Als een godheid nog met de vuist op tafel moet slaan, en zich kwaad moet maken ... Die god in het Oude Testament die verliest zich elke minuut. Dat is maar een hummel tegen ons. Die haat daar en die slaat daar, en die trapt daar. En wat dat voor een pias is dat mag Joost weten, maar dat weet ik niet.

Maar dat moet je eens tegen een protestant vertellen, of tegen een dominee: 'Die god van het Oude Testament is een pias.' Ja. Ja. Ja, maar dat is juist nog veel erger. Ik vind het maar een groot kreng. Is het ook, een kreng. Want dat is geen God, dames en heren. Dat is een verhaaltje van die Bijbelschrijvers. Ze hebben er een meneer van gemaakt: de Heer is meneer. Met een kleine 'm' dan maar, nog niet eens groot. Maar die oude meneer daar uit dat Oude Testament, dat is een man die haat en slaat en zijn leven vervloekt. Wees toch eens even mens, en ga toch denken: Dat klopt toch niet met de werkelijkheid? En dat is nog faculteit, 1952.

Ja, ik ben te ver weg. Ik kan maar niet begrijpen dat de mens dat niet wil, en dat de mens dat niet kan; ik moet het elke dag weer zien. Ja, en kunnen jullie het wel, dan krijg je ook die gave, of dan gaat de ruimte ook spreken.

Maar ik had het over die Heer en die God, die God valt weg. Dat woord G, o, d, is door de mens uitgevonden. Dat hebben de mensen wel gekregen ergens vandaan. We weten waarvoor en waarom.

Maar die god die de Bijbel is en de god van de katholieke kerk en het protestantisme, dat is een naam. Maar het leven, ziel, geest ... De geest van de ruimte, planeten, sterren, dierenwereld, Moeder Natuur, dát is de werkelijke God. En die levenswetten door baring, moederschap, vaderschap te beleven, voert u naar het einde van de aarde, en dan hebt ge uw kringloop bereikt. En dan gaat u verder, in de geest. Maar dan valt die meneer met die baard weg, die is er niet meer. En dat heeft de maatschappij, dat hebben de universiteiten zich nog eigen te maken. Is het niet zo?

Ja, en hier heeft hij dus: '...voor de schepping ...' Dat weet meneer. '... om de goddelijke wetten innerlijk te beleven, is toch geheel iets anders als dat wij mensen, toehoorders, die wetten aanvaarden?'

(Jozef:) U zegt, kijk, u bedoelt hiermee, als u die boeken leest, dan beleeft

u die wetten niet. Nee, dat is ook logisch.

(Meneer in de zaal): 'Ik kan alleen lezen.'

(Jozef:) Kijk, ik heb ze beleefd. Maar u kunt ze net zo beleven als ik, met dat verschil: u hoeft die reizen niet te maken, u maakt ze met ons. U hoeft dat ook niet te verwerken. Maar wat er staat, kunt u beleven. U moet alleen proberen om niet occultisch te doen, want dan gaat u de krankzinnigheid in. Als u nu wilt uittreden ...

Dat woord, die boeken die u daar krijgt, 'Een Blik in het Hiernamaals' – en u gaat dat volgen, die reizen – als u die pertinent leest, en er niets bijmaakt, meneer, dan maakt u die reis met de meesters mee. En u kruipt maar in André. Want ik ben achter de kist niet anders. En er is ook niets anders gebeurd dan dat wij daar beleven en vertellen.

Maar wilt u nu ook eventjes uit dat lichaam komen en gaan zweven, nou, ga even vanavond op het dak, en probeer het – en spring eens even naar beneden – of u blijft zweven; dan weet u het in vijf minuten, in één minuut. Wij brengen u wel naar de Zuidwal (ziekenhuis in Den Haag). We hebben nog een paar wagens voor de deur staan, meneer Berends, en dan ligt u zo met een paar gebroken benen in het ziekenhuis.

Als ik nu van het dak af ga, en ik verbeeld mij, dat, meester Alcar die helpt mij wel, dan lig ik ook voor de grond, dan lig ik ook in het ziekenhuis. Ik hoef me nu niet te verbeelden: ik ga eens even van het dak af, en, ze vangen me wel op; dan lig ik ook zo pertinent op straat. Want ik hoef me nu niet verbeelden dat ze mij overal meehelpen, en dat ze mij maar eens eventjes opvangen. Ze hebben mij weleens ... Ik ben weleens voor een tram op de Laan van Meerdervoort gelopen en erdoor gegaan, en gedematerialiseerd, maar dat doen ze ook maar één keer. Dat is gebeurd. Dat staat niet eens in het boek, meneer, want ze zeggen: die man is gek. De machtigste dingen staan er nog niet eens in. Waarom? Allemaal te veel.

Maar, u voelt wel, als ik in dienst ben, en er moet voor de wereld, voor de universiteit van Christus wat gebeuren, dan kunnen ze met mij doen wat ze willen indien het uittreden betreft, schilderen, schrijven, en al die dingen meer, het praten nu. Maar ik moet geen eigen gedachten vormen: ik zal dat eens eventjes klaarmaken. Dan sta ik er net zo buiten als u. Ziet u?

Maar als u die boeken leest, 'Een Blik in het Hiernamaals' want dat zijn boeken, en dan krijgt u de hemelen en uw hellen te zien. En u hoeft mij niet te vragen, meneer: 'Wat is gevoel?' En: 'Wat is de persoonlijkheid?' En: 'Wat is wil?' U kunt daarin, als u die boeken goed leest, dame, meneer, dan weet u precies waar u daar terecht komt. Onfeilbaar ligt daarin uw sfeer, uw gevoel, uw karakter. Als u tegen de draad ingaat, bent u heus niet in dat lichtje, in die sfeer van harmonie en bewustzijn. Want dan zit u wel tot hier aan de keel

in het schemerland. En dat is heus niet zo leuk, hoor. Want, weet u, hier heb je vermaak, hier hebt u mensen, licht, zon. Maar die zon is weg. De mensen zijn weg. Hier heb je hartelijke mensen. U kunt uw eigen soort nog zoeken? Nee, u hebt nu andere soorten. U hebt hier nog harmonie, u ontmoet mensen waar u mee praten kunt; daar niet meer. U hebt daar uw eigen soort, uw eigen denken en voelen. En daarin stik je. Dat is een gekerm daar, dat is vreselijk. Omdat ze het bewustzijn hebben: dat had ik niet moeten doen, en ik moet het zó doen. En ze kunnen het niet. En daar zitten ze. Geen gras-prietje, meneer, een kale dorre vlakte. Want leven is er nog niet. Ja, die en die, die zegt daar tegen de een – ik heb die mensen daar gevolgd, boeken zijn weer zo groot – hij zegt: ‘Daar staat gras.’ Ik denk: Dat is een Hollander. Je hoort daar Frans, Duits, Spaans en alles hoor je daar, alle talen en alle dialecten nog van de wereld, daar in die sferen.

De geestelijke taal, dat is de eerste sfeer, dat is universeel, macrokosmisch, voelen, telepathie.

Maar dáár hoor je Frans, Duits en Engels door elkaar. Alle talen van de wereld. Er zit zwart, bruin, en licht, zit weer die chaos bij elkaar daarzo. En dan zegt iemand tegen de ander: ‘Dat is gras, joh.’

Ik zeg: ‘O, die komt zeker uit Drente.’ Dan ben je achter de kist, en dan ligt Drente er vlak naast. Ja. En je kunt daar dialecten horen, je kunt daar ook nog die mensen met een aardappel in de keel zien. ‘Goh, waar kom jij vandaan?’ zegt hij. En dan kunt u zeggen: ‘Goh, dat is belachelijk, dat is direct aards.’ Meneer, u zit daar nog tot aan uw lippen in het aardse gevoel, denken en voelen, en er is niets veranderd, alleen met dit verschil: u bent uw huis kwijt, uw bedje. Johan hoeft u niet meer te roepen om thee, want die krijgt u toch niet. Er wordt niet meer gekookt voor u, en u blaft van honger en dorst. Ja. U staat daar hartstikke alleen.

Ik heb u verleden gezegd, hier – mensen, je bent toch getrouwd, nietwaar, je hebt toch huwelijken, je hebt toch mensen, je hebt toch vrienden – : ‘Indien u die Christus niet beleven wilt, u ziet elkaar daar niet terug.’ En dan zeggen ze natuurlijk: ‘Godzijdank, dat ik het kreng kwijt ben, hierzo.’ Ja, en dan bent u alweer verkeerd. Want u moet toch dat kreng aanvaarden. U moet dat kreng liefhebben. Als je het leven liefhebt, dan komt dat karakter en die persoonlijkheid vanzelf.

Toen het begon, toen zei ik tegen meester Alcar: ‘Wat moet ik opvangen om dat van de maatschappij, die karaktertjes.’

Hij zegt: ‘Heb het leven lief, dan vang je alles op.’

Het gaat vanzelf, als je het leven maar liefhebt, als je dat maar te pakken krijgt, ín je. En dan moet u die mensen daar zien zitten, zo ongeveer, zeg maar, zo’n vierhonderd miljoen mensen bij elkaar in één sfeertje. Want er

leven mensen, meneer en mevrouw, die leven al een honderdduizend jaar in die sfeer, komen er maar niet uit. Want u bent daar pertinent krek het eigeste als hier. Je praat, hèhè, ze gaan weer tegen de draad in. Ja, zo nu en dan, als ze het zien – wil je nu? – en dan krijg je de volgzame mens.

Weet u wat het geluk voor Gene Zijde is, en voor de mens, en hier op aarde? Als de mens iets kwijt kan aan de ander. Is dat niet voor uzelf ook? Als je voor elkaar, van elkaar iets kwijt kunt, is dat toch het bezit? De mens leert niet, de mens vertikt het. Als we de waarlijke school zouden hebben, ik zou een school opzetten hier ... Och, meneer, u loopt een jaar lang en u maakt geen vorderingen; want u moet, bij dat eerste buigen moet u blijven, en dat moet eruit. Ik moet die fundamente van het karakter kapot hebben, die moeten eruit, die alles kapotmaken en alles maar vasthouden. En dat zijn vaak maar kleine, enkele karaktereigenschappen die ik bij mensen zie, en die zijn dan zo, die volkomen de ganse persoonlijkheid vernietigen.

Zie dat kasteel, en juwelen van mensen; en als het karakter even spreekt, is het net stokvis. Neen, hyena's zijn het. Weg mens, van de kaart. Het mooie is weg. Ja?

Meneer, het voorbeeld is er toch? Er was verleden in de krant, die meneer van der Bult, had al vijf vrouwen gehad, allemaal mooie aardse engelen. Ik weet niet wat voor type of hij is. Nou ja, meneer, u kunt uw geluk niet vinden. En u kunt het ook niet kopen, meneer. Er zal wel wat bij geweest zijn, bij die vijf. En die man, dat is ook een klungel, want de werkelijke, werkelijke persoonlijkheid, meneer, die zoekt zich niet verkeerd, die gaat niet van het ene in het andere leven. Weet u dat? Dat is een vrouw, die zegt: 'O, nou, ik heb mijn leven gekend, mijn man was goed.' Kan ik mij indenken. En dat is wellicht de liefde voor eeuwig, voor Gene Zijde.

Maar mensen die hier nu in elkaar zakken, meneer, en over drie maanden direct getrouwd zijn, en 'omdat, ja, ik kan niet alleen leven', wat is dat voor een persoonlijkheid? Wat zijn dat voor gevoelens? Meneer, die weten het niet. Als u werkelijk voor uzelf zegt: 'Ik heb waarde, ik heb betekenis, ik bezit iets', meneer, dat legt u zomaar niet in handen van de mens, want het wordt gekraakt. Voelt u wel?

Er zijn weleens mensen: 'Die Rulof, die heeft wel tien vrouwen. En twintig.' Kinderen heb ik, tien, twintig lopen er rond van mij. Maar, meneer en mevrouw, niemand krijgt mij in deze wereld. Ik ga nu begrijpen dat ik te kostbaar wordt. Ik neem dat domme gekakel al niet eens meer. Want je zet mij in een gevangenis. Ik ga liever naar het oerwoud om daar met een dier te gaan praten, dan hier zo'n prinses te huwen met tien miljoen. Als ik zo'n getierelantijn kon huwen met tien miljoen, dan kon ik toch wel iets doen, meneer. Vindt u niet? Meneer, ik ging dood. Ik werd gek.

Zover gaat uw denken en voelen dat u nog niet eens, nog niet één verkeerde gedachte inzet voor tien miljoen. Meneer, zo kostbaar wordt uw gevoel, uw denken, en uw liefde ten opzichte van rust, vrede, welvaart, evolutie. Ik denk: die mensen die kennen mij niet, die weten niet eens wie Jozef Rulof is. Maar aardse liefde zegt ook niets, meneer. U moet de geestelijke zien te krijgen. En dat is weer, wat Christus zei: Het leven liefhebben. Ziet u?

Ik praat, en u kent mij, maar u kent mij niet. U zult raar opkijken, u zoudt raar opkijken als u mij nu eens ... ik stond alleen in het leven, zult u toch raar opkijken hoe ik zou handelen. Mij zegt die hele, hele mensheid niets; en álles, indien het om het leven gaat.

Dus u krijgt zuiver geestelijk denken en voelen, vanuit die wereld hier naartoe. Voelt u dat? En van hier daar naartoe, dat doet ú. Door die aanrakingen maakte meester Alcar mij vrij, en dat is door Gene Zijde gegaan in het begin, nu naar de macrokosmos. Toen naar het Al. Meneer, dan raakt u toch zo'n klein sterretje, zo'n klein stukje grond, dat de aarde is aan gevoel, raakt u kwijt. Ik heb dat gevoel aarde hier in mij, met de macrokosmos er nu al bij. Dat heb ik me eigen gemaakt, alleen omdat ik van het leven hou. Anders lig ik er weer uit zometeen. Ze hebben mij studie gegeven. Meester Alcar zegt: 'Aan u om er iets van te maken.' Hij kan me meenemen naar het Al, maar ik heb het nog niet. Ik sta er net zo best op als u, meneer. Ik moet het verdienen. En nu weet ik wat er te verdienen is, laat ik mij dat niet meer, door geen mensheid uit mijn vingers tikken. Het is te kostbaar. Het is machtig.

En dat allemaal, dat kostbare dat leeft pertinent in uw hart, onder uw hart. Het is uw gevoel. Het is uw persoonlijkheid. Wat wilt u? Ik zou de mensen weleens over de knieën willen nemen, zei ik tegen iemand.

Toen zegt ze: 'Gaat uw gang maar.'

Ik zeg: 'Ja, maar met een pook.'

Toen vonden ze het nog leuk ook. Ik zeg: 'Maar dat zult u toch niet leuk vinden, want ik maak hem gloeiend.'

'Nou, het kan me nog niets schelen.'

Ik denk: dat is knap. Ik zeg: 'Doe er dan maar een tientje bij.' 'Leg de centjes maar op de trap', zeiden ze vroeger.

Maar goed, meneer, u begrijpt wat ik bedoel, meneer Berends, er zijn er die willen geslagen worden. Maar ja.

'Vraag is: Wanneer worden die wetten aanvaard door het dagbewuste ik? En die nog bewust moeten worden?'

Gaat u nu maar eens weer beginnen met 'Een Blick in het Hiernamaals'. Rustig zo 's avonds, lekker sigaartje erbij, en maar weer door die hellen heen, naar de hemelen: prachtig, prachtig, prachtig. Pvv. Net als Rozanov: 'Prachtig, prachtig, prachtig. Jozef, ik vrij, zweven, vliegen.' Wat een bewijzen, niet?

De man zegt mij: 'Vannacht, half vier, ik sterven. Vrij nu. Meester hier.'

Ik zeg: 'Goh, goh, goh.'

'Ja, allemaal waar. Mensheid, u aanvaarden.'

Ik zeg: 'Ja, ja, ja, ja.' Ik zeg: 'Ga nou maar weer terug.'

En toen gingen die oogjes, die astrale oogjes gingen weer – toen werd hij moe – en die gingen dicht, en meester Alcar nam hem zo op, en dan bracht hij hem zo naar zijn lijkje, dat lag te sterven, kanker.

Wat wilt u nog meer voor bewijzen? Hoeveel miljoenen bewijzen liggen er niet in de boeken? De wereld – ik heb het u gezegd – moest alleen al bezwijken, alleen al door de centjes die Jeus vond in het bos. Dat was een bewijs. Dat was voor de wereld: 'Nou ja.' De mensen leren niets. Voor de wereld, voor de universiteiten.

Hoe kon dat kind dat geld daar vinden? En zoveel andere machtige bewijzen. En of je nu door een bewijs leert, ik weet het niet; maar ik geloof het niet. En of je nu verandert door een bewijs? Ik begrijp nu Christus, dat Hij ophield met wonderen doen, en dat Hij ook niet terugkomt om wonderen te doen. Want wonderen, meneer, helpen u niet. Die gaan hier in en daar uit. Die voelen wij nog wel even ... U had, na 'Jeus III' had u allemaal heilig moeten zijn. Nou, maak voor uzelf uit ... Iemand die zegt daar: 'Ik heb 'Jeus III', en ik heb een flink pak slaag gehad voor mezelf.' En die, ik wil u nu ... godbewaars me, ik wil u niet aan het losmaken brengen. Maar die man zegt: 'Ik heb een flink pak slaag gehad daarzo.'

Ik zeg tegen de mensheid en de maatschappij: 'Hebt u geen hiernamaals?' U hebt geen hiernamaals straks. U hebt met een hiernamaals niets te maken, niet? Ja, het zal meneer Stikker kunnen schelen of wij een hiernamaals hebben, die meneer die nu in Engeland ambassadeur is geworden. Jazeker.

Ik loer erop of ik prins Bernhard niet een keer te pakken kan krijgen en zeggen: 'Jij hebt ook een hiernamaals.'

Dan zegt hij: 'Wat bedoelt u?'

'Ik word op straat aangevallen', zegt hij, 'zet die man eens vast.'

Ik zeg: 'Meneer de rechter, ik heb alleen maar gezegd dat hij, dat meneer de prins ook een hiernamaals heeft. Mag toch wel?'

O, wat zou ik ze graag uitdagen. Maar boven remmen ze me nog een beetje. Het is toch zo?

'Wanneer worden die wetten aanvaard door het dagbewuste ik?' U voelt wel wat u bewust moet maken. Maar ja, daar kan ik wel op doorpraten, maar ik heb nog meer te doen.

Weer iets anders: 'Jeus bevindt zich aan de waterkant en staat op het punt zich met Moeder Water te verenigen,' dat was op Scheveningen, 'wat de stofelijke dood ten gevolge zou hebben. En juist verschijnt dokter Franz en hem

tot de realiteit terugvoert. Wilt u dit eens nader verklaren?’

Meneer, ik wilde het water in.

(Meneer in de zaal): ‘...er zondagmorgen ...(niet te verstaan).’

O ja. Als u vandaag of morgen plotseling hoort: ‘Jeus is dood. Jeus is weg. André is weg. Jozef is in het water gelopen, is verdronken’, is dat heus geen ... is dat een doodgewoon overgaan van mij. Ik kan elke dag vertrekken als ik wil. Ik kan vanavond om een uur of tien ... Ik kan er hier wel uit als ik wil. (gelach)

(Jozef reageert op iemand in de zaal): Is daar iemand geschrokken?

Ziet u, de hellen die zijn daar al aan het knetteren. (gelach) Maar u kunt er onherroepelijk uit.

Ik wilde er daar uit omdat ik alleen vocht tegenover het universum, het ontstaan van het heelal. Tegenover mil-, miljoenen werelden, geesten, gevoelens, werelden, persoonlijkheden. Alleen. Volkomen alleen. Met niemand kon ik praten. Niemand kon mij ook volgen, want dat gaat niet. En toen gaf ik het op. Ik heb het honderdmaal opgegeven, hoor. Honderden malen stond ik ervoor. En dan dat gekerm. En dan dat beleven. Dan ging ik ’s avonds weg, naar een bioscoop, rustig de deur dicht, ik zeg: ‘Tot straks.’

En dan maar, toen door de duinen, naar de haven. Alles, alles was open. De nacht werd licht. Meneer, zó’n boek is het. Zó’n boek, zo dik, wat ik daar heb beleefd. Hebt u ook opgevangen ... U neemt dát wel, maar hebt u ook opgevangen dat ik op de boulevard stond, en uit de stad iemand vroeg: ‘Jozef, Jozef, Jozef, Jozef, ik heb je nodig?’ Uit Den Haag kwam dat naar de boulevard. Ik stond zo tegenover de vuurtoren. Toen zegt dokter Franz ... Dokter Franz was erbij, want dat was alweer hoger; meester Alcar die kon me niet eens bereiken, die keek ik niet eens meer aan. Hij zegt: ‘Wat is dát dan? Hoor je dat?’ Ik zeg: ‘Ja.’ Daar heb je die geestelijke eenheid. Als dat niet waar was, meneer ... Maar ik toch door.

Meneer, ik zal u eens wat anders vertellen. Dokter Franz zegt: ‘Jeus’, hij liet André weg, ‘Jeus, kom. Gij bunt toch nie’t zo gek.’ Maar dat vond André weer niet goed. Hij zegt: ‘Kom, dan gaan we een glaasje bier drinken.’ En dat is gebeurd. Ik ga naar het Gevers Deynootplein daar, het was zomer. En ik ga daar ergens zitten en ik kreeg mijn glas bier.

Hij zegt: ‘We zullen je bewijzen dat we hier zijn.’ En ineens ...

Ik zeg: ‘Nu, goed.’

Ik zit zo te kijken, en ineens, ‘sshht’, slaat dat bier naar beneden, tot zover. ‘Dat is voor jou.’

En toen dronk ik dat kleine beetje, meneer, toen was ik net dronken, maar het was een en al fosfor. Dat was gedematerialiseerd.

Toen zegt hij: ‘Je bent niet alleen in deze strijd. Want wij ... het gaat óns

aan. Wij zijn het. En als je gaat ... Niemand heeft dit nog zover gebracht, die het uithoudt. Het oude Egypte niet. Er is er nog niet één gekomen die de wetten zo diep heeft beleefd.'

Anders hadden we toch op de wereld die boeken gehad, meneer? Was de theosofie toch zover geweest? Niemand heeft het nog beleefd.

Nee, goed, daar doorheen, tot half Katwijk, toen terug. En toen naar die dame daar. Tot 's avonds half acht gepraat om dat zaakje daar recht te zetten. Dus de hele nacht niet geslapen, met honderd miljoen problemen, en toen 's morgens als een leeuw er bovenop om dat eens eventjes in elkaar te zetten, tot half acht 's avonds. En toen ging ik naar huis, toen ging ik slapen. De volgende dag begon ik weer opnieuw. En dan weer beginnen. Nou, nou, nou, nou. Als Onze-Lieve-Heer wat te zeggen heeft, dan trap ik de hele hemel in elkaar.

Ja, het is toch zo?

Maar ik durf ook iets tegen Hem te zeggen, meneer. Ik bid nu anders. Ik vraag Hem momenteel zo – in die tijd al –: 'Hebt U geen interesse meer voor Jeruzalem? Is dit wat wij hier doen Uw leven of het onze? Van wie is het nu eigenlijk? Waar vechten wij voor?'

Ja, dat heb ik ook gevraagd toen daar, voor de kosmologie, toen we aan het eind waren, de trappen op, kruipende, naar de machine, ik kon niet meer, het laatste anderhalve boek; toen waren we volkomen als een skelet. 'Interesseert U Zich niet meer voor Jeruzalem? En U zegt: 'Ik ben het', en, 'Wie zijn leven wil verliezen die zal het Mijne ontvangen.'

En als dat maar kletspraat is ... Nou, meneer, ik had, die hele kosmologie had ik zo de asemmer in gesmeten. En toch kom je altijd weer voor het feit: je bent nog maar mens, maar je bent nog geen Onze-Lieve-Heer. Ja. Dus je moet je weer buigen. Ook al ben je dat en dat, en al kun je dat, en dan krijg je dat en dat en dat, moet je nog denken: ja, ik ben hier.

Maar je mag wel zeggen: 'Interesseert U dat niet meer?'

Meneer, dat is al waanzin. Maar ik wilde de realiteit hebben. En toen begon dat, beleven, beleven, beleven. Erdoor, erdoor, opvangen; en terug naar huis, en beginnen, opnieuw, opnieuw, opnieuw, opnieuw. Honderd-duizendmaal opnieuw, opnieuw, opnieuw, opnieuw. Buigen, vallen, in elkaar zakken.

Ja meneer. Maar dat hoeft ú immers niet te doen. Maar wanneer u morgen begint te vragen: 'Laat mij ook eens wat doen', bent u morgen al volkomen gekraakt. U gaat, onherroepelijk gaat u kapot. Dat kun je niet aan. En u doet domme dingen. Ik zou de mensen willen waarschuwen, meneer: Blijf met vingers – u hoort mij het zo vaak zeggen – blijf met vingers van gaven af als ze u niet van boven zijn gegeven. Want je slaat zoveel voor jezelf kapot.

Mensen die genezen ... Als je de dingen hoort dan ... nou. Ik zou in staat zijn om ze zo uit het leven te knallen. Dat doe je natuurlijk niet. Maar zoveel zie ik dat ze voor zichzelf kapotmaken, alleen omdat ze handen uitsteken naar gaven. Als je die spiritisten hoort, dat gezwam in de ruimte. 'O, ze zijn in trance.' Een dominee kan het duizendmaal beter. En dat houdt de ontwikkeling tegen. Want de spiritualisten ... die 'u' hebben ze nog niet verdiend. Het is maar een doodgewone chaos in die wereld. Die spiritisten houden de geestelijke evolutie tegen. Die spiritisten die willen niet mee, die willen zelf knoeien. En nu zegt daar die Felix Ortt: 'Reïncarnatie bestaat er niet.' Zomaar.

Ik moest, ik moet vechten tegen madam Elise van Calcar, die zegt: 'Er bestaat geen reïncarnatie.' We hebben haar gesproken, en ze zegt: 'Ja, een enkeling weleens zo.' Nou komt ze weer door bij de spiritisten: Elise van Calcar spreekt nu vanavond. En dan hetzelfde verhaaltje zoals hier. Maar die mensen zijn het. Die Elise van Calcar die kreunt daar tot in het oneindige.

Ik heb Mary Baker-Eddy gezien, Blavatsky ontmoet. Ik zeg: 'Ik moet jullie allemaal over de knieën nemen.' Ja. Ja. Tenslotte hebben we allemaal fundamenten gelegd. Maar die Elise van Calcar is mijn te pletter lopen hier voor die gekke spiritisten. Ze kunnen die reïncarnatie momenteel niet aanvaarden. Want: 'De reïncarnatie bestaat er niet', heeft madam Elise van Calcar ... Een prachtige persoonlijkheid, maar maakt zich voor God en het universum, het hiernamaals volkomen kapot doordat ze zegt: 'Ja, reïncarnatie is er niet.' Want zij was ook medium.

Daar sta je, meneer. Zegt u maar eens zo wat leuks. Maar, o wee, als het de wereld over gaat.

Al die spiritisten ... Elise van Calcar die kreunt daar en schreit daar, een verdriet, want ze zit nu aan die onbewuste spiritisten vast, en aan haar eigen woord. Ik hoor toch dagelijks, meneer, dat de spiritisten: 'Die vent is gek met zijn reïncarnatie.' Wat hier in dit huis gebeurd is met de spiritisten, u krijgt het er niet meer uit. Veronderstel dat die mensen zich konden buigen, met de theosofen, en met andere mensen, wat zouden we niet, voor heel de wereld, hier kunnen optrekken?

Meneer, maar dat getimmer dat zit op een paardje, en dat zit daar, doet de ogen dicht, dat heeft morgen niet te eten. Maar er zijn maar één op miljoenen mensen, nog niet eens één miljoen, honderd miljoenen, heb je niet één goed, echt medium, meneer, want het is een zeldzaamheid. Het wordt er allemaal voor geboren. En nou lopen er hier, alleen in Den Haag lopen er al vijf-, zes-, zeven-, achthonderd.

Toen Harmonia vroeg: 'Opgeven. Wie heeft dat? Wie heeft iets?'

Ik gaf me niet op. Seven niet, was ook ... Akkeringa ook niet.

Toen zeiden ze: 'We scheien er maar uit. We hebben er al achthonderd; dames en heren. En Rulof, en Akkeringa, en Mansveld, en die ... – we waren erkend, die gaven – die hebben niet eens geschreven. Nou, de rest die kennen we wel.'

Achthonderd, alleen in Den Haag. Wat een gemodder. En zo gaat het door. Vertelt u maar iets. En als u zich nu vergrijpt, als u dat doet, dit doet, dat doet ... Maar de mensen die nu daar, in Diligentia, en al die kleintjes ... Je kunt wel zeggen: 'Ze doen goed', meneer, maar ze houden de evolutie stil. Dat zijn, de mensen ... En dan kunt u zeggen: 'Ja, ja, ja, ja. Och ja, het is toch ook wel leuk.' Meneer, het is prachtig. Ze komen toch op een goede dag hier. Maar ze houden de evolutie stil, en tegen, die kleintjes nog. Want ze komen niet, en willen niet tot de kern, tot de massa komen. Daar sta je.

Wij zijn te ver weg. Van mij zeggen ze: 'Ja, die vent is te ver weg.' Als je nu werkelijk contact hebt ben je te ver weg.

(Meneer in de zaal): 'Maar eigenlijk is dit de machteloosheid van al die mediums ...'

Ja, ze staan allemaal machteloos.

(Meneer in de zaal): 'Alleen, ze doen net alsof.'

Ze zouden mij wel kunnen vermoorden, meneer. Waarom? Omdat ik zoveel heb. Hier kunt u toch niet meer onder vandaan. En ik ben de enige, meneer. Niet alleen in Europa, maar ook voor Amerika. Ik ben in die andere landen nog niet geweest. Maar ze zijn er niet. Hier komt niemand overheen. Er zijn krachten die kosmisch kunnen denken, jazeke. Maar u ziet het. En zo is het met alles. Ja, ik heb dat allang gezien en gevoeld, en ik weet. Ik maak me niet meer druk. Maar wat zou je niet kunnen? Ja, dan maak je even een sprong van vijftig jaar vooruit in één dag; dat gaat ook niet. Maar wat zou je niet, wat zou je niet, wat zou je niet? Ja.

Ja, dan komt mijn droom ook uit. Dan komt morgen prinses Wilhelmina en zegt: 'Kom, je krijgt er niet twee, maar je krijgt er tien. Zet nu eens dat mooie tempeltje neer.'

Ik zeg: 'We gaan een mooi dingetje maken, mevrouw, voor de mensheid.'

Ach ja, god, of ik me nu gek denk of niet, het helpt je toch niet.

Dat helpt ons wel, want dat hebben we zondag gezien, meneer, en dat kwartje van u. (gelach) Ja.

Nou, meneer, ik heb dat meegemaakt als Jeus daar, als André en Jeus. In het boek is het Jeus, nietwaar, het gaat over Jeus. André en Jeus, en Jozef, maar André, en daar zijn we bezweken. En we hebben het gewoon overwonnen. Ik liep heerlijk tot aan de knieën, 's nachts om half twee, zo langs de zee, zo, en toen koelde ik een beetje af. Heerlijk zo langs het water. Aan mijn knieën erin, ik tuimelde nog een keer ondersteboven ook, want ik kwam in

een gat terecht. Nou, toen rende ik al hard weer naar huis toe.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Heeft allemaal geholpen.

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Nee, dat heb ik niet gedaan.

Nou, meneer Berends, dat weet u.

En dan krijgt u hier: 'Moeten we aanvaarden dat in de klank ...' O, nog weer wat anders. Ja, ja, ja, ja. 'Meester Alcar kon door middel van een telefoongesprek met iemand in Arnhem een diagnose vaststellen. Moeten we aanvaarden dat in de klank de ziekteprocessen zich kenbaar maken?' Dat zou wat voor de wetenschap zijn.

Meneer, dat hebben wij bewezen. In de klank van de stem leeft de persoonlijkheid. En de persoonlijkheid die is ziek. Die is één met het lichaam. Dit is het geestelijk vaststellen van een diagnose, het ruimtelijke eenzijn. Meester Alcar maakte zich één, en die zoog dat even naar zich toe; en toen wisten we het. Probeer het eens.

Als u díé eenheid beleeft dan spreekt het leven tot u. Dezelfde toestand als toen, wat meester Zelanus heeft verteld, met dat strikje van die meneer in Arnhem. Toen kwamen we onder het water. En aan al die machtige wonderen heb ik Gene Zijde leren kennen, meneer. Niet alleen daar, maar ook nog als mens hier. En dat kunt u ook. Maar ik laat u nu los. Als u straks nog wat te vragen hebt, meneer, dan houd ik mij aanbevolen.

Ik heb hier: 'Kan verdoving bij het trekken van tanden krankzinnigheid veroorzaken?'

Van wie is dat?

Mevrouw, er was zondag een dame in Diligentia, die was niet goed geworden. En dat was alleen omdat zij bijna eenzelfde probleem heeft gehad als Loea (zie 'De Kosmologie van Jozef Rulof'). Want haar kind is ook psychopathisch. En die heeft dat erg beleefd. En ineens zonk ze weg, en toen waren haar benen verlamd. Weet u ... Ik weet niet of u erbij was?

(Zaal): 'Ja.'

Maar weet u wat ik in die minuut deed? Anders had die dame naar het ziekenhuis gekund. Ik werd ineens haar benen. Ik kroop in die benen. En ik zette die benen op strak, want ze ging er nog bijna door. Ik had even mijn wil losgelaten, ik nam ze mee. Dat is streng. Als u dat niet begrijpt, dan denkt u: wat is dat hard. Ik zeg: 'Sta nu!' Dat is een zuiver ... Dan gaan we ook enigszins met wil en hypnose werken. Maar ik moest ineens in die benen, zag ik. En meester Alcar was er ook bij. Want als dat zover komt dan gaat het al omhoog. En ik kroop ineens in die benen, in die persoonlijkheid, ik

zeg: 'En nu opstaan, nu vasthouden en ademen.' En gelijk: 'Hhhhhh.' Dus een zuivere trance.

Dus ik moet ook dadelijk gaan ademen. Als ik uit die trance kom in Dili-gentia, moet ik gaan ademen.

En dat was: ze was weggezonden in haar smart. En daar had ze maanden en maanden in kunnen liggen, als je dat niet verbreken kunt.

En dat is hetzelfde, dat is niet hetzelfde, het is de geestelijke toestand, dat is dus door smart. En dit, wat ú bedoelt, dat is door pijn. Door stoffelijke pijn kun je eenzelfde toestand beleven, waardoor je het dagbewustzijn, door pijn, even verliest. En als je nu sensitief genoeg bent, dus je bent eigenlijk ... Die mensen die mediamiek zijn of zo, dan kan ... onmiddellijk worden die aangevallen, want we leven in miljoenen, miljoenen werelden van mensen. Het is nog een wonder dat de mens die zich openstelt voor dit werk, boeken leest, dat die mensen zo weinig worden aangevallen. Je moest veel meer drama's horen. Bij wijze van spreken, u stemt zich af, u gaat lezen, en dan ga je denken. En daar kunt u al aan zien hoe al begenadigd u bent, dat u rustig een boek kunt lezen. Maar er zijn er genoeg, vroeger, daar en daar, die een boekje lezen, en langzaam wegzingen, en die gingen door het boek naar een zenuwinrichting. En dan zeiden ze: 'Zie je wel, dat is allemaal duivelsgedoe.'

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Och, dat hoor je dagelijks. En dat is nu heel eenvoudig het wegzinken van het dagbewustzijn – voelen, sensitiviteit – en dan kruipt er direct iemand van die wereld, kruipt er in u. En dan verwondert het mij nog dat er nog zo weinig onder ons – tussen twee haakjes, voor de wereld hoeft je dat niet te zeggen – nog niet kierewiet zijn, zie. Want dat krijgt Jozef Rulof allemaal op zijn dak.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, ...(niet te verstaan) ... een kind, krankzinnig geworden, een jaar lang, en toen is ze naar Zwitserland gegaan, en na drie jaar, drie jaar daarna is ze opnieuw krankzinnig geworden. Van zeventien jaar.'

Ja, dan is het natuurlijk het gevoelsleven, ziet u dan ... Door het kiezen trekken, door een auto, een ongeluk niet zo erg, want dan is het ineens te erg ...

(Tot de geluidstechnicus): 'Kijkt u nu alweer naar ... Is dat nu alweer gebeurd? Wat gaat dat hard.'

Dan krijgt u door smart, door pijn krijgt u het in elkaar zinken. Dat is net hetzelfde, dame, als dat iemand met een gloeiende pook komt, en die houdt dat even op uw ruggetje. En dan: van de pijn zakken ze in elkaar. En bent u nu gevoelig, kruipt er iemand in, in die persoonlijkheid, die is nog vatbaar, en gaat mee. Dat is een medelijdende geschiedenis, een lijdenskwestie. En

dan bent u bezeten, en dan kunt u krankzinnig zijn, krankzinnig ook al, omdat de smart u zo diep wegslaat. Het kan ook bezetenheid zijn.

(Mevrouw in de zaal): ‘...in het ziekenhuis ... malaria ... en toen kreeg ze hele hoge koorts en tijdens de koorts ... en toen de koorts wegging toen kreeg ze het.’ Ja.

En dat begrijpt de dokter niet?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Begrijpt dat de dokter niet?

Moet u eens nagaan wat voor een ... ja, nu zal ik een mooi woord gebruiken, maar wat voor een stomme honden zijn het toch. Stom. Als ik het u verklaar dan moet u allemaal zeggen: ‘Hoe bestaat het?’ Hoe doodeenvoudig. Maar dan kunt u toch zien wat voor arme, arme hummels of het zijn, die doktoren.

Als u koorts krijgt, wat gebeurt er dan met u? Dan is er lichamelijk iets aan het overheersen. Nou mevrouw, dan gaat het gevoel mee. Die koorts is precies als de shock die u krijgt. En dan gaat het gevoel mee, en bent u normaal. En gaat de koorts weg, zakt u ook weer terug. En dat begrijpen ze nu niet. Doodeenvoudig, kinderlijk naïef ligt de wijsheid van God open. Als u maar door die geest kunt zien. Is dat niet machtig eenvoudig?

Hebt u het begrepen?

De koorts: was het kind normaal. Gaan de koortsen weg: ja, eenvoudig, zinkt die geest, dagbewustzijn weg. Maar door koortsen – is toch werking? – en door die werking gaat het gevoel mee naar het dagbewustzijn, met de koorts naar het dagbewustzijn, want koorts *is* dagbewustzijn.

En nu heb je bewuste koortsen, en je hebt onbewuste koortsen. Je hebt dagbewuste koortsen, dan is het ziektebeeld klaar. Hebt u gelezen in ... Honderden van die toestanden. Want ik zou knap kunnen dokteren, hoor. Nu nog. Beter nog dan vroeger? Kan niet. Maar nu zie ik ontzettend scherp.

Met Wim, die nu dokter is in Leiden, in ‘Een Blik in het Hiernamaals’. Die vader, een kapper, had geeneens geld. Ik zeg: ‘Uw zoon wordt dokter.’

Toen zegt hij: ‘Wie betaalt dat?’

Dat waren onbewuste koortsen, want de koorts was er, maar geen ziektebeeld. Dus de dokter, zoeken, zoeken, vindt niets. Ik geef een tekening, door meester Alcar: hier, daar, die long, daar, die punt, daar, daar.

Hoe bestaat het?

Neem maar een foto. Daar, daar, daar, en daar. Toen zegt hij: ‘Nou ...’ Dus we kijken door die longetjes heen. Nog geen bewijzen genoeg. Dokter: ‘Ja, nou ja, die vent die kan zien. Heeft met Gene Zijde niet te maken.’ Sta je weer.

Maar toen ik er kwam, dame, priesnische omslagen (priesnitzverband is

nat verband), eerste behandeling ... Mevrouw, als u dat gezien had: er kwamen twee emmers water door het bed, naar de grond. En dat was het geluk. Toen was het gebeurd. En toen moest ik de deur uit.

‘Ik kom niet meer’, zegt die vent, zegt die dokter, ‘wat moet die vent hier?’

Toen zegt hij: ‘Nou, dokter, hoepel nu maar op, want díé heeft ons kind gered. U bent acht dagen aan het zoeken gegaan.’

Nou, daar staat meneer. Ik zeg: ‘Laat die man toch, het is gebeurd. Het geeft niet.’

Maar u ziet het. Dus die dokter die weet het niet. Die dokter die kijkt. Dus de verschijnselen liggen er, vóór hem, is geestelijk en stoffelijk een wereld, een universele eenheid; en zij kijken er niet doorheen. En is het niet doodeenvoudig?

Het wonderbaarlijkste was altijd voor mij ... Komen we bij een zieke, en we kijken daar, en zo, meester Alcar kijkt daar weer: ‘Heb je het al gezien, André?’ Dan liet hij het mij zien. En zo, in een seconde voor de zieke: ‘Mevrouw, u hebt dat en dat.’ Dan hoefden we helemaal niet te beginnen.

Maar, dames en heren, u hebt daar de thee, dan hebt u ook dat en dat.

Tot straks.

PAUZE

Dames en heren, ik heb hier: ‘Ongeveer een jaar volg ik uw lezingen, en lees ik uw boeken. Tot nu toe heb ik geen antwoord of inzicht kunnen krijgen van de verhouding van mijn kinderen ten opzichte van de godsdienst. Ik bezit drie kinderen, respectievelijk, 2, 5, 10 en 11 jaar.’ Dat zijn er vier, nietwaar?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

‘...bezit drie kinderen ...’ O, ja. ‘Ze gaan op de Openbare School, waar ze ook godsdienstonderwijs genieten. Moeten wij dit zo door laten gaan? Of: hoe moeten wij als ouders handelen?’

Van wie is dat?

Mevrouw, u laat ze maar rustig ... U kunt ze momenteel al naar verschillende scholen sturen.

U hebt hier nog: ‘Ook dit gezien ten opzichte van de maatschappelijke toestanden zoals je dat op het platteland hebt. Dus waar je ze niet zo gemakkelijk kunt afzonderen.’

Nee dame, dat kunt u ook niet. Ik zou u de raad geven, als u daar zo’n protestantistisch of katholiek schooltje ... Ja, als ze naar de katholieke school gaan, dan zit daar weer zo’n ... – we hebben dat zelf meegemaakt – zo’n angst en beven in. En als u gaat praten en u leest de boeken, en u gaat het kind wat

zeggen, dan is het al zo gebeurd, dan sturen ze dat kind zo weg.

Dus de katholiek, die pastoor of die kapelaan ... Mij sloegen ze de bank uit, en een ander maakten ze bang, angstig, met die hellen, en dat eeuwige verdoemd zijn. Als u ze naar een vrij schooltje ... Maar buiten is dat niet zo eenvoudig, hè? Een vrij schooltje, een protestantistische school ... Ja dame, eens komen wij toch tot zover, dan gaat het kind vragen, en dan gaat u beginnen. Ontneem het kind in vredesnaam al dat gezoek. Ga uzelf maar na: hoe zijn we begonnen? Een enorme smart is het, en pijn, dat gezoek naar God, naar de problemen, en vooral naar vader- en moederschap. Ga toch in vredesnaam ... De doktoren die praten er nu ook al over, voor de radio al. Moeders, moeders en vaders die moeten we in ontwikkeling nemen, want de ouders weten nog niet eens te vertellen aan een kind: Zo en zo staan wij ervoor. Dat is een gekerm. De vaders, de ouders die moeten nu in het bankje gaan zitten. Om ze klaar te maken voor het kind. Zover is het nog. Hoort u dagelijks.

Maar het beste is, dame: u laat ze gaan, en als ze vragen gaan stellen, gaat u onmiddellijk beginnen, en dan gaat u het verklaren. Komen ze op school terug en ze gaan praten, dan krijgt u vanzelf wel te horen wat er aan de hand is. Maar hier, er zijn nog zoveel mensen ... Mij hebben ze zo vaak gevraagd: 'Wat moet ik met mijn kinderen doen?'

Ik zeg: 'Stuur ze er naartoe. Er zijn katholieken die lezen mijn boeken ook.'

En toen zei de zuster: 'Hoe kom jij daar aan?' Want de zuster vertelde van het vagevuur, en al dat gebrand. En toen begon er eentje van vijf, zes, die begon te lachen, want vader en moeder lazen de boeken elkaar voor, de kinderen erbij. Toen zegt ze: 'Wat lach jij?'

Toen zegt ze: 'Dat is toch klets?'

Toen zegt ze: 'Hoe weet je dat?'

Toen zegt ze: 'Van ome Jozef.' Toen zegt ze: 'Ome Jozef die schrijft boeken, en die weet het.'

En toen ging meneer de pastoor naar meneer toe, naar de ouders.

Toen zegt hij: 'Ja', zegt hij, 'vindt u het gek, vreemd? We sturen ze nog naar u toe. Laat ze dat ook maar leren. Wij vangen ze wel weer op.'

'Ja', zegt hij, 'ook een middel.'

Hij zegt: 'Maar u gelooft toch zeker ook niet aan die verdoemdheid en aan dat vagevuur?'

Toen zegt hij: 'Ja, het zit er nog bij, meneer, maar we worden wel iets ruimer, maar het kan er nog niet uit, want anders lopen ze weg. En dan, en dan, ja, dan, dan hebben wij niet meer te eten.'

Ze hebben nu nog ontzag. Die meneer pastoor krijgt nu nog een lekker glaasje wijn, alleen omdat ze angst voor hem hebben. En als die angst weg is,

dan zeggen ze: 'Jazeker. Jazeker. Meneer, u gaat maar lekker werken. U gaat ook maar eens de boer op. Ga naar het land, en doe iets.' Want mensen naar het vagevuur brengen, ach, dat is zo'n kunst niet.

Mevrouw, ik geef u dus de raad: laat ze rustig gaan, u vangt ze later wel op. Lees de boeken, en u bent zelf sterk, en dan weet u pertinent wanneer u moet gaan spreken met de kinderen. Vertel ze zo vlug mogelijk ... U stopt ze, als ze gaan lezen stopt u ze maar 'Jeus I' in handen. En dan hoeft u al niets meer te zeggen. Dan komen ze op een goede morgen ook bij u binnenstormen en zeggen ze: 'Nou wèt ik alles. Gij hoeft me niks meer te vertellen, wâ?' En dan kijken ze gelijk naar beneden, of er nog iets nieuws komt.

Moeder zei tegen mij: 'Dan hè-je zeker honger?'

Ik zeg: 'Jao, ik verrek van de honger.'

De mens ... En het is jammer. Ik heb dominee Spelberg en diegene ook 'Jeus I' gestuurd, maar u ziet wel, dat krijgt u niet. En dan hebben ze daar: 'Ja, we moeten de jeugd, we moeten de jeugd, we moeten de jeugd ... opbouwen, opvangen.'

Meneer, is er nog iets schoners dan 'Jeus van moeder Crisje I', om uw kind te laten lezen? Waar ik net over sprak, over die mensen ook, die kinderen lezen 'Jeus I', en toen keek die kleine zo, stil. Toen zegt de vader: 'Nu is ze er bijna, zeker?' En de volgende morgen, kijken: 'Wat heb jij?'

'Niks.'

's Middags: 'Wat heb je toch?'

'Niks.'

Maar ze keek heel anders naar vader en moeder. Want ze wist het in ene keer. Ze wist het in ene keer. En toen begon ze in ene keer te smilen, en zij de deur uit.

Toen zegt hij: 'O, die is aan het verhaal begonnen.'

Was vijf jaar. Vijf jaar. En zo spelenderwijs, met de hond erbij, Fanny, en Jeus, komt u tot de schepping. Waar een koe al niet goed voor is. Als u maar kijkt. En dat zijn de grootste drama's, vaders, moeders, om uw kinderen op te vangen. Stop ze 'Jeus' in de handen, en ze zijn zo stil, stil. Ze sluiten zich op en lezen stiekem dadelijk maar weer het boek. U hebt een ... een film maakt u mee, en ze komen zo langzaam achter de waarheid. U hebt helemaal geen strijd. Want ineens staan ze voor u, en hebben andere lichtjes in de ogen. Ze zijn ineens een twintig jaar ouder geworden, voor dát tenminste. Maar dan weten ze alles, en ze hebben geen strijd meer. Want dat is een afschuwelijke strijd, neem me niet kwalijk.

Niet, meneer? Had u er ook zo'n last van, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Ik heb er nooit moeite mee gehad.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Ik heb er nooit moeite mee gehad.'

O, wist u het al zo vroeg?

Ha ha. (gelach) Dat is nog het beste wat er is, meneer, maar er lopen er anders wat te hakkelen. Ze staan gewoonweg op straat te hakkelen.

Het is een enorme strijd op de wereld, en vooral in Europa. In het oerwoud is het veel makkelijker, want daar maken die kinderen alles mee.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Maar het is juist ...

(Jozef reageert nog op iemand): Hè?

(Meneer in de zaal): 'Daar zien ze het zo.'

Ze staan er bovenop.

Maar dat akelige onbewuste Westen hier, en 'mag dat wel?' en 'mag dat niet?' 'En dan maak je de kinderen onkuis.' Weten ze te veel. Ja god, als we alles hadden verteld aan Crisje, was ze in elkaar gezakt. Zo vroeg waren wij al aan het kijken. Bernard die zei ...

Bernard, vertel het eens.

(Er wordt hartelijk gelachen.)

Bernard die zei: 'Ja, ik zal gek zun.' Toen zegt hij: 'Ga maor naor Johan toe.'

Als ik die verhalen nog terugdenk van vroeger, lach ik me nu nog een aap. En Johan die was al ouder, hè, die wist het allemaal. Dan moest je weer 'aap, wat heb je zoete broodjes' bakken bij meneer.

Ik denk: Nu ... Later – ik heb het u al verteld, hij is hier vanavond, hij denkt ... – als hij me nu iets vraagt dan laat ik hem ook vier dagen lopen. (gelach)

Maar Bernard ... 'Bernard, waarom wud moe'der zo dik?'

'Hè?'

Toen had ik net ruzie met hem gehad, zie. En toen lag ik er helemaal uit. Als ik 'Jeus I' ... daar geniet ik nog elke minuut van. Vanmiddag zat ik er nog in. Ik zeg: 'Bernard, Bernard', ik zeg, 'Bernard, waarom wud moe'der zo dik?'

'Mô je maor aan Johan vraogen.'

Ik naar Johan. Dèn? Johan. (gelach)

Ja dame, dat is nog allemaal voor uw kinderen, hoor.

Hij keek dadelijk vanuit de ruimte naar me neer. Ik zeg: 'Nou?' 'Nou, zeg het eens.'

'Mô je maor eiges uut ow kop kie'ke', zegt hij.

Ik zeg: 'En ik kie'k al dag en nacht, en ik wèt nog niks.' (gelach) 'Ik bun al veertien dagen aan het kie'ken, Johan, en ik wèt niks.'

Toen zegt hij: 'Dan mô je nog maor langer kie'ken.'

Ik was het vanmiddag aan het lezen, en ik heb een heerlijke, heerlijke paar uur gehad. Ik heb me een aap gelachen om Bernard omdat hij zo vrech was. Geniet ik elk ogenblik nog over.

Waarom zou dat een kind niet beleven, moeder? Stop ze 'Jeus I' in handen. Dan heb je nog een leuk kleurtje erbij. Ja.

(Je hoort de regen buiten.) Onze-Lieve-Heer is Zich aan het splitsen. En dat kunt u alleen maar opvangen als u een paraplu bij u hebt, dame. Maar Onze-Lieve-Heer is Zich nu aan het splitsen. Zie? Zo begon de schepping.

Ik ga maar weer verder. Ik heb hier: "Een Blik in het Hiernamaals, deel II", pagina 141, het gaat daar om de gevolgen van de crematie. 'Zij die overgaan en die nog roze wangetjes vertonen, wat men zo vaak kan waarnemen,' en dat is waar, 'bevinden zich in die vreselijke toestand. De stof is door het leven verlaten,' of het leven is vrij van de stof, 'het geesteslichaam heeft zich vrijgemaakt van het stofkleed, en de levensaura houdt het afgelegde kleed in leven.' Vraag: 'Dit lange in leven houden van het afgelegde kleed, duidt dat op een zekere geestesgesteldheid, bijvoorbeeld, op een gebonden zijn op aarde?'

Mevrouw, die mensen, die persoonlijkheid die zit nog aan dat lichaam vast. Dus, dat lichaam kan nog niet normaal sterven, en wordt nog door het leven, de geest, gevoed, omdat er nog geen scheiding is gekomen. Want een pertinent sterven ... Maar dat kunt u ook hebben, elk lichaam gaat direct maar niet in het sterven over. Een zware zieke bijvoorbeeld, een lichaam dat veel heeft geleden, gaat onmiddellijk tot rotting over. En dat is het afsterven. En je hebt ook toestanden, mensen, lichamen, dat je eerst na twee, drie dagen krijgt ... vier dagen, en ligt, de kist is al in het graf, en dan krijgt u eigenlijk pas dat afsterven. Dat ziet u niet eens meer. Maar u ziet dan toch nog dat ... Je zult zeggen ... 'Ze zijn net of ze slapen', hoor je weleens. En dat is, het slapen, dat is de aura die nog het weefsel voedt, omdat er nog eenheid is. Want de geest, het gevoelsleven, de persoonlijkheid is nog niet vrij van de stof.

Is dat duidelijk?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Dat is, dat komt door het leven dat u hebt gehad.

(Mevrouw zegt nog iets.)

Ja, het is, als u een zwaar, verschrikkelijk leven hebt gehad – dat hoeft nog niet eens zo verschrikkelijk te zijn – maar dan bent u zomaar niet los. Want dan houdt ...Kijk, als we vrijkomen ... Ik heb maar raak geleefd, en al die dingen meer gedaan, gelogen en bedrogen, en gehaat, en al die dingen meer, dat is al het gevoelsleven en de persoonlijkheid. Maar raken we het lichaam, raken we andere wetten, dan kom ik maar niet ineens vrij van dat lichaam. Ook al moet ik terug naar de aarde, houdt die toestand, dat sterven

daar, houdt mij nog even vast. Kan zelfs twee, drie, vier weken zijn. En dan ga ik ook al het graf in; ook al beleef ik dan niet de rotting, want dan zit u er helemaal in. Maar nu bent u eruit. U staat ernaast, en u kunt gaan al waarheen u wilt. Ja, u voelt wel, u wordt teruggezogen, iets trekt u terug. En dat is nog de toestand, het eenzijn met dat lichaam. En daarom ziet u, als iemand sterft, dan ziet u nog weleens van die roze kleurtjes. En dan is het altijd, meestal verdacht.

Maar ik heb ook mensen meegemaakt, mevrouw, en dat was een geestelijk kleurtje. Dan moet u dáár nog doorheen kunnen kijken.

Ik zeg, ik kwam ergens, ik zeg ... Goeie genade, denk ik, dat staat er ook niet best op.

Toen zegt meester Alcar: 'Wacht even, zie je dat?'

'Ja.'

En toen gingen we dat controleren, en toen was het weer iets anders. Toen was het een werkelijke overvloed van gevoel ten opzichte van boven, en het sloeg op het lichaam terug, ziet u, het sloeg terug. Dus het lichaam nam ook nog iets van die heiligheid mee. En dat was waarlijk inslapen.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): '...willen sterven?'

Nee, ja, niet willen sterven, dat ... U hebt niets te willen. Er zijn duizenden mensen die hebben een angst voor de dood, en duizenden, zeg maar, bijna, hier in de stad ... Nou ja, die iets van het leven weet, die geeft zich over. Maar we hebben hier nog mensen onder mij, en overal lopen ze nog, die boeken lezen, en hebben nog angst voor die dood. Want ze weten nog niet wat er allemaal gebeurt. En dat is zuiver de gevoelswereld, het bewustzijn van de mens die sterft, die beleeft het sterven. Je beleeft het sterven niet volgens het lichaam. Is dat niet leuk? Maar ú beleeft het sterven. Dat lichaam gaat vanzelf wel. Maar ú bent degene die sterft, en het lichaam niet. Dat moest ... weer iets voor de wereld. U, 'de mens sterft', zegt men, ja. Ja, dan denken ze aan het lijk. Ze denken aan die stofmens, maar ze weten toch, van dat geestelijke sterven weet de wetenschap en de mensheid eigenlijk nog niets. Wat weet men hier in Europa van geestelijk sterven af? Nietwaar? Niets.

Meneer de ingenieur?

(Meneer in de zaal): 'Men zegt: de geest sterft niet, de geest is onsterfelijk', ja, 'het lichaam sterft. En nou sterft het lichaam niet, en dan sterft wel de geest.' Ja. 'Daar kan ik niet bij.'

Nee. Dat bestaat ook niet. Het lichaam sterft, zeg ik, en de geest niet. Maar ú sterft, omdat ú degene bent die het sterven beleeft.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Nou, dan bent u er toch?

Het lichaam sterft.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

En dat zegt niets. Dat sterft eigenlijk niet, nee. Waarom sterft dat? Omdat u eruit gaat.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Weet u het nu?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dus u bent degene die het sterven tot openbaring brengt.

(Meneer in de zaal): 'Ach zo, ja.'

Ja, nee, maar dat is het.

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar nu zegt u het weer even anders.'

Nee, ik zei het krek het eigeste. (gelach) Zie? En dan zeggen ze: 'O, dat bestaat niet.' Maar meneer, voelt u ... Daarom zeg ik: 'Dat weet de universiteit nog niet.' De meeste mensen zeggen: 'Ja, die man is gestorven.' Maar gaan we het kosmisch zien, dan gaan ze ook zuiver met die man het graf in. Wij gaan er immers uit?

Maar het lichaam dat sterft wel. Maar dat sterft niet, meneer. Ja, rotting, natuurlijk. Maar daar hebben wij het niet over. Het eigenlijke stervensproces, dat zijn we zelf. En nu sterft u geestelijk. En geestelijk sterven, meneer ... Ze lachen mij uit! En wat is het niet eenvoudig. Het lichaam gaat naar beneden, gaat het graf in; van stof tót stof. Maar wij ... Daar komt die dame met die vraag: waarom hebben die mensen nog kleurtjes, dat lijkt nog? Dat is, zeg ik, omdat er nog eenheid is met de geest. Dus de geest is bezig (zich) vrij te maken. Zich vrijmaken is het sterven voor de geest, het loskomen van de stof.

(Meneer in de zaal): 'De tweede dood.'

En dat noemen ze Magere Hein.

(Meneer in de zaal): 'De tweede dood.'

De tweede dood.

En nu heb ik nóg een ander sterven, meneer. Er is nóg een sterven. Nu zult u zeggen, als we nu met kosmologie beginnen, dan zult u zeggen: 'Nou, dat lichaam is gestorven.' U sterft daar; u belééft het sterven, want dat is de wijsheid voor u, het is evolutie. Het is wedergeboorte nu voor de geest. En dan krijgt u uw wedergeboorte voor de stof.

Maar nu hebt u ook nog geestelijk afsterven aan Gene Zijde. Is er ook. Een mens heeft liefde. Ik zal u het ineens verklaren, hoe machtig, duidelijk en natuurlijk dat is. Er zijn mensen, u hebt bijvoorbeeld – dat hoor je in de maatschappij – u hebt iemand waar u enorm veel van houdt, en die gaat u een been uittrekken, die slaat en trapt; dan gaan die gevoelens sterven. Dat is zuiver sterven.

Verleden in Amsterdam komt er iemand naar me toe, en die man die had die vrouw zo vreselijk getiranniseerd, al jaren. Ik zeg: 'Wat ga je doen?' Ja, nou zijn ze weer aan het schreien, nou zijn ze weggelopen, maar nu zijn ze aan het schreien, zie je, nu weten ze het, hoe goed of ze het hadden. Ik zeg: 'Ja, dat moet je zelf weten. Ik durf niets te zeggen, want dan ga je op mijn kracht beginnen.' Ik moet zo voorzichtig zijn met woorden, met raad. Ze willen van mij wel raad hebben, maar dan mag ik niks zeggen. Als ik zeg: 'Ja ...' Ik kan onmiddellijk zeggen: 'Dat mag je doen, dit kan je doen.' Niet? En dan doen ze het. Ben ik verantwoord. Maar ik mag dat niet doen, want dan leren ze niets. Dat heeft meester Alcar mij geleerd. En dat is een goddelijke wet.

Maar nu krijg je ... Toen zegt ze: 'Ja, maar, dat mooie, wat ik zo voelde, dat is zuiver gestorven.' Is ook gestorven. En zo sterft er zoveel in de mens. En dat komt alleen omdat die man, en daar dit, en daar dit, die man heeft dat, die liefde volkomen onthalt, gemarteld, geslagen, getrapt. Bewust voor je ogen kapotgemaakt. Geen fundamentje is er meer over. Zij zegt: 'Het is zuiver gestorven, want al schreit hij zich dood, ik moet hem niet meer. Ik voel ook – ik heb het gedaan, ik heb het kunnen doen, jarenlang, vijf-, zes-, zeven- of tienmaal – ik heb het volbracht.'

En dat voelt u allemaal, en dat is nu, kan ik ook vertellen, weer kosmisch, dat is de geestelijke dood van iets. Van iets. En dan krijg je ook het geestelijke sterven ten opzichte van het lichaam, dame, en dan gaan die kleurtjes zakken. En dan trekt de geest zich terug. En dan is het zuiver stoffelijk en geestelijk sterven; afmaken.

Is het niet eenvoudig, meneer?

Mooi. Weet u wanneer ik, wanneer u van mij iets leert, meneer, weet u waar ik het meeste van geleerd heb? Toen wij hand in hand door de kerkhoven gingen, lijk na lijk gingen bezoeken. We kropen onder, we daalden in een kerkhof af ... en in 's-Heerenberg ben ik geweest, want ik heb de Lange Hendrik in het graf zien liggen. Als je dat leest in deel III, in deel III hebben we dat gelezen, gingen we terug, en toen zag ik moeder en de Lange Hendrik daar weer terug, maar ik zag hem ook in het graf liggen. En ineens stond vader náást me.

Ik zeg: 'Vader!'

Hij zegt: 'Ja', hij zegt, 'hoe vind je mijn beentjes?'

Ik zeg: 'Ze zijn nog krek zo lang als je daar was.'

Er was nog niet een beentje van hem weggesleept. Maar hij had geen lood vlees meer op zijn botten.

Ik zeg: 'Wat een mooi gat hebt u in uw hoofd.'

Maar dan sta je daar naast de geest, naast, dan leert u dat ineens, en dan

weet u dat. En dan staat de werkelijke geestelijke schoonheid, dat beeld van die Lange die die nu is, een jonge man van achtentwintig, met diezelfde fonkelende ogen, alleen zijn snorretje was een beetje kleiner geworden ... Hij zegt: 'Anders ga ik Onze-Lieve-Heer voorbij, want Die is zo groot, maar ik mag maar zo'n kleintje hebben.' En dan kun je nog gekheid maken en dan kun je nog even denken. Alles is pertinent gewoon menselijk, aards. Maar daar ligt het lijk, en daar sta je naast. En daar leeft de wijsheid. Want de wijsheid en de ruimte die ben je zelf.

En als u dan door al die lijken gaat daar, die botjes en die beentjes, en u ziet die schedeltjes, en dan ga je zo naast zo'n graf zitten, vooral als je zo iemand gekend hebt, en dan zeg je: 'Druktemaker, toen was je een echte druktemaker, wat heb je nu nog te zeggen?' En dan, gelooft u maar, meneer, dan gaan de hoofden naar beneden. En rustig is het daar onder de grond, meneer. En rustig. Je hoort er geen speld vallen. En helemaal niet bang was ik. Ik keek zo in het magere gezicht van een doodskop. En ik wist wie het was, want de snor was weg. Ja, zijn snor lag er nog naast. De haartjes lagen er ook nog.

Wat zult u vannacht dromen. Daar moet u dóórdromen. Als u iets beleven wilt, moet je pertinent door zo'n grafkelder gaan, en brommen, bang worden een beetje zo. Maar dan moet je de werkelijkheid ernaast zien, en toch zeggen ze: 'Bwwwuh. Er zit iets op mijn rug.' Bent u toch bang? Nee, maar dan ziet u de werkelijkheid. Daar ga je doorheen, en daar kruip je doorheen, en dan ga je door honderd miljoenen graven, en dan zie je niets anders dan schedels en beenderen. En de werkelijke mens, moeder, staat ernaast, áls je licht hebt, áls je goed bent, lief, hartelijk, leuk.

Nietwaar, moeder?

Ja, zie je wel. Daar gaan we van snoepen. Dat is tenminste de moeite waard. En dat houdt allemaal verband met geestelijk en stoffelijk sterven. Maar daar leerde ik het meest van, meneer. De mens die je kent, je ziet ze daar nog liggen, en dan moeten ze daar ... Waar zijn die? Die zijn niet te vinden. Kunt u er nog meer vinden? Ja. Die aan Gene Zijde zijn kunnen we allemaal vinden. En we nemen een vaart, een concentratie. 'Houd mij maar vast', zegt meester Alcar. En dan ga je als een orkaan. In een seconde sta je aan Gene Zijde? Nee meneer, dat trekt zich zo op, en de wereld verandert, en dan weer even kijken, instellen, en daar, nou, daar lopen ze, daar zijn ze; met sandaaltjes.

Er zijn er ook, die staan dan voor een spiegel, staan hun haren nog te kammen. En daar is een man, die vraagt nog: 'Heb je een beetje tabak voor me?' Hij had zijn pijp ook nog in zijn zak. Dat is niet veel soeps natuurlijk. Dat is geen groot bewustzijn, want ze zitten aan de tabak vast, en ze hebben dit vast, en dit vast, en dat vast, en de hele wereld vast, dame. En als u dat mee-

maakt op aarde, en die mensen gaan sterven, en al die duizenden verlangens, dame, waardoor ze nog aan de aarde, aan dat stoffelijke lichaam en leven vastzitten, dat bezorgt allemaal van die kleurtjes.

Weet u het nu? Ziet u, en daar kunt u van leren.

Ik heb hier: '144, André is daar met meester Alcar in de ontwakings sfeer.' Ja, 'dan zweven vele wezens hen voorbij ...' Als u de ruimte zoudt zien, dame, in de maatschappij, dat kunt u hier ook al zien, miljoenen mensen zweven mij, zweven je voorbij, en niemand ziet ze. En dat is hier ook. 'Dan zweven vele wezens hen voorbij, en meester Alcar legt uit dat het de helpende geesten zijn uit hogere regionen. Vaders en kinderen, broeders en zusters bijeen, allen uit hogere sferen, bewuste werelden, om te helpen, daarvoor dalen zij af.' En nu vraagt u: 'Helpen ook kinderen in de lagere sferen?'

No dame. No dame.

Wat moet een kind ... Aan Gene Zijde heb je kinderen, dat weet u, om even op te groeien. Korte tijd, lange tijd. Naarmate het gevoelsleven ... Als een kind het hiernamaals heeft bereikt, en het gaat niet terug naar de aarde. Want het merendeel, van een kind, moet allemaal terug, allemaal terug naar de aarde. Dat is een afbreken, voelt u wel? Dat is niet normaal. Een kind sterft; dat is niet normaal, want een normaal leven, een normale geboorte krijgt tijd om uit te dijen. Als een kind nog moet sterven, is allemaal nog afbraak. Allemaal chaos-tisch, chaos-tisch. Dat is allemaal onbewustzijn. Of, dat kind, die ziel, is een andere persoonlijkheid, en moet verder. En is het al in het geluk, dan is het ook niet meer nodig, want u leert hier op aarde toch niets.

De mens maakt zich alleen maar druk om maatschappelijk iets te leren, maar geestelijk leert de mens niets. En dan moet u eens kijken: wanneer blijft er iets in u over en achter, hier op aarde, als u die gevoelens en gedachten waarvoor u werkt en leeft, als u dat eens op een weegschaal gaat leggen? En dan moet u eens kijken, dan kunt u pertinent kijken, want daar zijn gedachten bij die hebben licht. En alles daarin is volkomen duisternis. En dan ziet u maar een paar van die kleine vonkjes, en dat bent u dan zelf. Die behoren u toe. Die neemt u mee voor uw geest. Is toch zo? Goede daden die maken deel uit van uw persoonlijkheid, dus die persoonlijkheid heeft zich al opgebouwd. Maar wat maken wij ons eigen in één zo'n kort leven?

Als je ziet en hoort dat de mensen ... Van twintig is niets, en dertig jaar zegt ook nog niets, want eerst tussen veertig en vijftig beginnen we menselijk te denken. Ga het maar bij uzelf na, u kunt met een mens van dertig en vijfendertig jaar nog niets beginnen, u moet eerst over die veertig heen. En dan komt die persoonlijkheid voor de dag. En dan krijgt u zo'n fanatisme te zien. Wat vroeger nog makkelijk ging, van afstappen bijvoorbeeld. Dan zeg

je: 'Nou ja, waarom doe je dat nou?'

'Nou ja, je hebt eigenlijk gelijk.'

Maar dat krijgt u na veertig niet meer. Want dan gaat de mens ertegenin. Dan is alles volwassen en bewust. En dan sta je voor de naakte persoonlijkheid. Wat is het niet ontzettend moeilijk om een mens duidelijk te maken, met geloof ... Wat is er geen chaos, en wat is er geen oorlog, alleen al door twee mensen; die houdt daar van en die daar van, en dan heb je al ... Het huwelijk gaat volkomen kapot, alleen om een God. Beiden verlangen, die volgt dit, hij volgt dat, en zij volgt dit, en zij heeft dat weer, en dat komt maar niet tot eenheid, want ze vertikken het om één God te beleven. Ruzie. Ja? Daarom is het zo wonderbaarlijk. Ik zou jonge mensen willen uitroepen: 'Kijk toch in vredesnaam uit je ogen. Als je er één kunt pikken hier bij mij, pik er dan één. Want dan heb je tenminste, dan sta je tenminste allebei tenminste nog op 'De Volkeren der Aarde'.' Maar o wee, als de ander op de Bijbel staat, op het Oude Testament, dan ben je nog niet gelukkig.

Voelt u? Twee bokkers: prachtig, meneer, als je maar geluk hebt. Wat ze ervan maken moeten hun weten. Neem twee mensen ... die Fanny Blankers-Koen; nou, die man die traint haar, zij rent. (gelach) Zij rent. En hij zegt: 'Goed zo, kind. Nu dát nog. Prachtig.' Ja, en dan ... Als ze dan flink heeft gelopen, kussen ze elkaar. Dacht u dat die kus niet smaakt van die twee?

Puh, Luuk van Dam ging boksen, en zij zat bij de ring: 'Vooruit, Luuk, sla erop, sla erop!' En 's avonds gingen die twee lekker naar huis. Waren ze gelukkig.

En nu krijg je wijsheid. Je krijgt schilders. Je krijgt kunstenaars, toneelspelers. Wat moet een toneelspeler nu beginnen met een hardlooperster? Dan zegt ze: 'Ja, er is iemand, die staat daar, en die heeft de hele dag dit.' Een dominee, nou, en een ander die is acrobate. Hoe kan een dominee nu met een acrobate gaan trouwen? Die hangt boven in het circus, en hij hangt tussen leven en dood. (gelach)

Nou, dames en heren, u voelt wel ... Ja, het is toch zo? Het is toch de waarheid? Een dominee kan toch niet, hij kan toch ook niet ... Ja, hij hangt wel tussen leven en dood. Maar hij zoekt Jehova in het rúímtelijke circus. En zij is acrobate. Nou ja. En weet u wat hij zei? Hij zegt: 'Ik moet naar de kerk, ik moet bidden.' En zegt ze: 'En ik moet studeren.' Nou, en zij hing boven in het rek, en hij ging de hoogte in. Ruzie. Ruzie, meneer. Dat gaat niet.

Of ging het wel? (gelach)

Ik wil maar dit zeggen, als u even gaat doordenken ... Bijvoorbeeld, hier, verleden komt er iemand bij mij ... Daar hebt u het al, ik moet die brief nog afmaken. Maar het heeft er toch allemaal mee te maken, meneer? Verleden zegt hij: 'Ja, ja, ja, die ouders die moeten mij niet, want ik ben protestant, en

het meisje is katholiek, maar we houden van elkaar.'

Ik zeg: 'Jongen, jongen, jongen, kijk uit.'

'O ja.'

Goed. Maar, het zat hem in zijn hoofd, hè? Toen zegt die vader: 'Daar is niets mee te beginnen, want ...'

Ik zeg: 'Breng hem eens mee.'

Ik zeg: 'Jij hebt lezingen van mij meegemaakt, hè?'

'Ja.'

Ik zeg: 'Je bent zo onbetaalbaar momenteel al dat je dit weet.' Ik zeg: 'Je hebt al zoveel.' Een jongen van twintig jaar. Ik zeg: 'Je bent al zoveel. Lezingen, de boeken heb je gelezen, je hebt de lezing gehoord van de meesters.' Ik zeg: 'En nu ga je, nu ben je, nu heb je een meisje. Goed.' Ik zeg: 'En nu ga je daar kijken.' Ik zeg: 'Gekoer? Pvrt, overal kunnen ze koeren.' Ik zeg: 'Vraag eens of ze ook van die boeken houdt.' Ik zeg: 'En houdt ze er niet van', ik zeg, 'meneer, neem de benen. Maak dat je wegkomt.'

'Hé', zegt hij, 'dat zal ik uitspelen.'

Hij met een boek.

'Wat lees je daar? Doe je ook al aan die gekke dingen?'

Toen denkt hij: Dat moet je me nog eens een keer vertellen.

Tweede keer: 'Dat moet je eens lezen.'

'Ja, zeker, ik ben gek, dat duivelse gedoe?'

Toen zegt hij: 'Ik weet het al. Het is uit.' Punt eronder.

Toen zegt hij: 'Vader, maak je maar geen zorgen, want ik heb ze afgeschreven.'

Ik zeg: 'Meneer, daar heb je het nu.'

De mens zoekt, zoekt, zoekt. Maar meneer, als de mens ... Moet u nagaan hoe dom wij zijn op twintig, vijfentwintig. Je kunt nog niet denken, want je bent niet volwassen.

En meester Alcar zegt weleens: 'De mens moest eigenlijk eerst dertig jaar zijn om te huwen.' Nee meneer, wij moeten met vijftien jaar beginnen om het karakter op te bouwen. Want tien jaar geluk zijn er weg, twintig jaar geluk is er weg. En werkelijk, als je beiden, met beide ... zij staat op 'De Volkeren der Aarde' en hij staat op 'Een Blick in het Hiernamaals' en 'Tussen Leven en Dood'; meneer, dat zijn een paar fundamente die klinken als een klok, en daar vang je heel veel, heel veel door op. Want we zien het bij de volwassenen, meneer. Is dat niet zo?

Nou, ik zou maar zeggen tegen de jonge mensen: 'Je moet hier veel meer koeren.'

Veronderstel, Bernard, dat hadden wij vroeger moeten weten, zeg. Dat hadden we vroeger moeten weten, dan hadden we niet op de verkeerde weg

gekoerd.

Wat zijn we dom en wat moeten we allemaal nog leren, meneer. Heb u dat niet gelezen daar, toen Bernard bij me kwam in Arnhem? Toen zegt hij: 'Wat hebben ze ons belazerd.' En toen zegt hij: 'Nou ja, we hebben toch ook nog wel tien minuten kunnen koeren.' Dat vindt hij misschien niet eens leuk, maar ik zeg het dan toch maar. (gelach)

Nou, eerlijk is eerlijk, Bernard, eerlijk is eerlijk.

Maar daar gaat het om, dames en heren. Ik ga maar weer door. Maar het hoort er allemaal bij. Kijk, dame, en dan krijgt u vanzelfsprekend, u hebt het hier over de kinderen, dat ál dat gepraat en ál dat denken, dat doet de oude en de volwassen mens nóg. Dat is hier op aarde precies hetzelfde als aan Gene Zijde. Híér moeten wij beginnen.

Die vraag van u: 'Helpen ook kinderen in de lagere sferen?'

En dan ben ik daar maar weer een vaart gaan nemen, en dan kom ik vanzelf weer bij de oudere mens terug. Maar hier is het het beleven van die wetten. Dat we daar aankomen als kind betekent dan vanzelfsprekend weer, dat heb ik u verklaard, is nog een gaping, of het is een kind, of het is een bewustzijn en een gevoelsleven dat reeds met Gene Zijde heeft te maken.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

En dan zal ik u iets moois vertellen, dame, en dat is er ook bij. Als u nu straks ... Ja, dan is het misschien niet meer nodig. Maar hier – er zijn toch altijd moeders die hebben een kind verloren – hier is een dame bij, heeft haar kind kwijt, andere mensen zijn het kwijt. Als u dát nu kon meemaken, als u ook direct meeging. Maar dan moet het kind daar opgevangen worden, en u weer door iets anders, want u hebt een ander bewustzijn, en u krijgt precies dat gevoel naast u, zoals u zelf voelt. Met andere woorden: uw kind wordt daar opgevangen door een andere persoonlijkheid. En als u dan later komt dan is dat kind al tot rust. Als het kind tenminste, als die ziel tenminste als kind sterft en dóórgaat, vijf, zes, zeven jaar. Dan is het al een volwassen mens. En dan moeten ze weer terug naar het verleden, om te laten zien: 'Ja moeder, ik ben ook gegroeid.' En dat is ook logisch, als een kind van u van zeven jaar weggaat, en over veertig jaar komt u aan Gene Zijde, dan is dat kind ook oud en volwassen. En daar ben je heel oud; als u geen gevoel, geen liefde en geen ruimte bezit, bent u daar stokoud.

Als u licht hebt dan daalt u onmiddellijk naar het kind-zijn, het jeugdige, en dan komt u tot vijfentwintig, achtentwintig. Er zijn daar meesters ... als u meester Alcar nu zou zien, dan is dat een jongen van achtentwintig jaar, dertig jaar, met een enorm wijs gezicht natuurlijk. Uit die ogen komt een enorm bewustzijn.

Maar het kind groeit op, en het kan jaren en jaren duren, dan is het nog

een kind, want dan moet dat gevoelsleven nog ontwaken.

Dus naar uw voelen ... en dat is weer precies hetzelfde als hier de mensen dat beleven. U, u bent volwassen. De een komt erin, een ander kan er niet in komen, en een ander zegt: 'Ja, ik begrijp niet wat nu zo moeilijk is. Waarom is dat zo moeilijk? Ik begrijp dat onmiddellijk.' En een ander die ploetert daar maanden en maanden en jaren over, en komt er maar niet in. En dat is alweer, de sensitiviteit van uw gevoelsleven voor dat en dat en dat.

Begrijpt u dit?

Is dat duidelijk?

(Mevrouw in de zaal): '...kinderen bij waren die afdalen?'

Dan laten ze ... Als een kind, als een kind, een kind, vrijkomt van u, uw kind zit vast aan de moeder en de vader, maar vooral aan de moeder, en het gaat het kistje in, het kind komt vrij, dan kunt u dat kind in de sferen zo maar niet tot rust brengen. En dan neemt men het kind mee, als ze sterk al zijn – dat kan alleen wanneer ze dat verwerken kunnen, dat ziet men in dat gevoel, en in de uitstraling van het kind – dan neemt men het kind pertinent mee naar de bron waar de toestand leeft. En een kind is niet zo'n kind meer, dame, om daar niet op in te gaan, want het ziet onmiddellijk de fouten, en dan kan de meester dat, of de moeder die dat kind tot evolutie brengt, behandelen, en dan krijgt dat kind zuiver te zien waardoor het verdrietig is. En dan zakt het weg. Hij zegt: 'Straks komt moeder.' En als er meer wijsheid komt straks in dat kind, in dat gevoel, dan zegt de meester: 'Je moet universeel liefhebben en dan ... want ik zal je nog eens een andere moeder laten zien.' En dat is al een moeder die ernaast staat, en dan krijgt dat kind de reïncarnaties te zien, en dan staat ze voor tien, twintig, honderden moeders. En dat krijgt u te zien naarmate u die ene moeder kunt loslaten.

Komt u niet van uw eigen moeder van de aarde los en vrij, dan blijft u er ook arm vóór staan. Is dat zo? U moet universeel leren liefhebben. En dat leert men dan een kind.

Duidelijk?

Mooi. En dat is mooi werk, dame, kinderen opvangen. Maar het mooiste werk is eigenlijk ... Hier is het niet leuk, want ik kan me wel doodblaffen, en ik kan u alles wel verklaren, maar daar staan we – ziet u, wat ik u zostraks vertelde – heerlijk, we staan bovenop een graf, en we dalen erin af, we zien daar het lijk liggen, de beentjes en de botjes, en de schedel, we aaien die schedel nog eens even, en je hoort geen geblaf meer, en ze bijten niet, slaan niet, trappen niet, en daarvan leert de mens. En dan eet de mens uit je hand, zegt men.

Ik heb van de week tegen mijn vrouw gezegd ... Ach, ik begon in ene keer te lachen, toen zegt ze: 'Wat lach je?' Toen zegt ze ...

‘Ach, ach, ach’, zeg ik, ‘wat zal ik ze straks te pakken krijgen achter de kist. Eén voor één ...’

Toen zegt ze: ‘Wat zeg je dat hatelijk ...’

Toen zeg ik: ‘Ik zeg dat helemaal niet hatelijk.’ Ik zeg: ‘Maar ik weet wat jullie allemaal meemaken zometeen. Daar heb ik nou al lol van.’

Ik weet hoe die hoofdjes naar beneden gaan. En hoe ze daar: ‘Ach ach ach, kom toch terug en help me nou, en help me nou’, en dat weet ik al. Ik weet precies wat u allemaal zometeen krijgt; en daar heb ik lol in. Dat is het enige genoegen dat ik heb. Waarom niet?

(Mevrouw in de zaal): ‘Als ik dan iemand hoor lachen, dan zeg ik: ‘Hé, Jozef Rulof.’

(Er wordt hartelijk gelachen.)

Ja, zeker. Ja dame, ja. Mijn vrouw die zegt eens op een goede middag: ‘Als het niet waar is, dan sleep ik je met de haren erbij.’

Ik zeg: ‘Kind, dan valt er niks te slepen.’

‘Als het niet waar is allemaal wat je me daar vertelt, dan sleep ik je bij de haren, slepen wij jou daar naartoe.’

Ik zeg: ‘Kind, dan is er niks te slepen.’

Als het niet bestaat valt er niets te slepen.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee.’

Heel eenvoudig. Ja, ze krijgt nooit gelijk van mij, hè? Ja, het valt ook niet mee, dame, het valt heus niet mee. Maar dat is het. Maar dan kun je lachen? Ja. Nee, dan krijgt Onze-Lieve-Heer zo’n heerlijk gevoel. Hij zegt: ‘Op aarde konden ze Mij slaan en aan het kruis timmeren. Maar hier kunnen ze het niet meer.’

En dan sta je naast de mens, en dan eten ze uit je hand, als ze leren willen. Dat wat daaronder beleeft, wat daaronder in die ... Ga maar naar beneden toe, er leven daar zo’n honderdduizenden, miljoenen mannen en vrouwen, en die daar nog dieper, nog dieper, o god, meneer en mevrouw, die worgen u, en die zuigen u zo leeg. Daar hebben we het niet eens over.

Maar we hebben het over ons zo. Wij willen al een beetje doen. Eh. Wat hebben we daar een knuppel staan voor onszelf. Knuppeltje zo.

Maar ik ga door, want ik ben er nog niet.

Ik vertel gaarne van die leukigheden erbij. Ik moet zien dat ik die skeletten weer wegpraat vanavond, ziet u? Want dromen doet u toch. Vannacht krijgt u de kriebels. En als die baas van u dan niet goed slaapt, krijg ik het weer op mijn dak.

Er kwam iemand. Iemand die had een mooie avond meegemaakt, maar daar had ze moeten lachen, maar er was ook een angst bij, en toen had ze zó gekomen. Toen had hij met de vuist tegen het bed aangeslagen. En toen zegt

hij: 'Nou is het afgelopen. Want je krijgt nou al de kriebels.'

Toen zegt ze: 'Ik heb het gedaan van geluk, man, want ik dacht dat ik vleugels had.' (gelach)

Toen zegt ze de volgende dag tegen mij: 'Maar het was niet zo. Ik zag in ene keer dat lijkt voor me.'

Ik zeg: 'Daar heb je het al.'

En toen heeft ze er dát maar van gemaakt, hè? Toen zegt hij: 'Nou ja, ga dan je gang maar.'

Ja. 'Op 139, pagina, van datzelfde boek.' Ja, u voert me er zelf naartoe, ik kan er niks aan doen. 'In de donkere sferen,' daar heb je het alweer, 'waar André aangevallen werd, vraagt hij aan meester Alcar: 'Hebt u hier geleefd?' Het antwoord is: 'Ik aanvaard dat wij allen, wie dan ook, in deze toestanden hebben geleefd.' Vraag: Bedoelt meester Alcar dat alle mensen de donkere sferen moeten beleven?'

Mevrouw, we hebben honderd miljoen levens gehad. Moet ik u morgen het eten nu weer bederven? Dan moet ik weer met u in de soep, in de pot, want we waren kannibalen.

Kannabalen of kannibalen?

(Zaal): 'Kanni ...'

Een kanientje.

Ja, we hebben een mens ... We hebben gemoord, gebrandsticht, we zijn er net uit, mevrouw, we zijn er nog mee bezig, geestelijk. Maar in die duisternis hebt u nog niet geleefd. Maar waarom niet?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Anders zat ik er nog.'

Ja, daar heb je het nou, anders zat ze er nog in. Dan zat ze niet hier.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Ben ik een leuke schoolmeester, meneer? Ik wilde weleens een echte schoolmeester zijn, want ik liet de kinderen nog weleens lachen. Bij mij zult u nooit narigheid beleven, meneer, want ik ben het zelf niet. U moet eerst zorgen dat u ...

Ik heb u verleden verteld, heren, ik laat mijn vrouw elke dag eens of tweemaal lachen. Ja, ze moet er ook weleens op wachten. Maar nu ben ik al vier weken vooruit. Dus ik kan nu vier weken niets zeggen.

Maar, meneer, dat is het. Dat is de pret, dame, dat is het geluk, de tinteling van uw eigen persoonlijkheid. Ik heb het u verleden verteld, ik moet om al die narigheid die er niet is, daar moet ik om lachen. En dan heb ik ook onmiddellijk een ander beeld, en dan ga ik er maar op door. U wordt komisch. U wordt vanzelf tintelende blijheid. Ik ben blij, ik ben altijd blij.

Al zeg ik het zelf.

Toen ik daar op het strand liep, meneer, was ik nog gelukkig. Want dat was geen narigheid. Dat was alleen het vechten om ... die zon, die was met mij bezig en de maan en de kosmos. Ik kon zo in twee minuten weer lachen. Ik lachtte ook vanbinnen. Maar hier ging het om ernst, om pertinent uitdijen. En dat gevecht, meneer ... Hahaha, dan lach ik, ik lach er nu nog om. Maar zometeen zegt die maan: 'Wacht, dan zullen we die schreeuwerd eens weer pakken.'

En nu zeg ik: 'Donder op, moeder.'

Als u straks komt in de Kosmologie ... O nee, dat is al gebeurd, in het eerste deel, hebt u in Diligentia gehoord. Ik liep bijna de Suezkade in. En toen stond ik, ik zeg: 'Vuil lelijk wijf, je laat me verzuipen.'

Toen zegt ze: 'Wijf?'

Ik zeg: 'Ja.'

Toen zegt ze: 'Ja André, maar hoe kun je dat nu zeggen?'

Dat was ... Ik had, ik had ... ik was verdronken. Ik was zuiver ... 'Zelfmoord', zeggen ze. Nee meneer, de ruimte zuigt u op. Maar in ene keer heb ik ze uitgescholden voor 'vuil wijf'. Want ze zei toch dat ze moeder was? Nou, ik vond ze daar niet zo lief in. En toen heb ik ze uitgescholden voor 'vuil wijf'. En iemand die dat niet begrijpt, die zegt: 'Hé, die Rulof die heeft dat tegen water. Dat is een wijf, zegt hij, dat is een vrouw.'

Meneer, komt u maar, dan zullen we het u even verklaren. Moet u allemaal nog door.

En, dame, dat is precies hetzelfde voor dit. Ziet u, dat is denken, denken, denken, en beleven. Ik had u voor uw vraag willen stellen; u bent er nog niet geweest, dame, want anders was u niet hier, maar dan leefde u in de astrale wereld.

(Mevrouw in de zaal): 'Ze zeggen toch weleens dat je uit de dood kunt ... naar boven kan gaan en dan weer naar de aarde terug.'

Ja. Ja ja. Ja, maar dan had u wel wat anders, dan zat u daar niet, maar dan stond u hier.

Als u die eerste bewuste wereld, sfeer, niet hebt bereikt, nou mevrouw, dan hebben ze u voor de hellen nog niet nodig, want u weet het zelf niet. Dus u komt uit een bron die u zich eigen hebt gemaakt, en dan is het al: hebt u gevoel om geboren te worden?

Ik was er, honderd miljoen mannen was ik er voor. Door Egypte. En dat is ook heel eenvoudig. We waren daar met een paar mensen in Isis, niet? In die tempels. En dat in vergelijking met de hele wereld. Die paar mensen. Dus één maar is daar klaar, want wij beleefden occulte wetten en die andere mensen toch niet?

Dus die mensen die hier werkelijk iets van bezitten, komen allemaal uit die tijd. Er zijn wel van die nalopers die dan daar en daar een boek lezen, en dat, en dan gaan ze ook beginnen. Laat ze de gang gaan. Maar u was daar geweest.

En dan krijgt u hier nog: 'In de donkere sferen waar André aangevallen werd, vraagt hij aan meester Alcar: 'Hebt u hier geleefd?'' Ja. Dat heb ik nu beantwoord. Het antwoord is ... Ziet u. 'Bedoelt meester Alcar dit: dat alle mensen de donkere sferen móéten beleven?'

U hebt momenteel in dit leven een ongelofelijke zegen: u hoort, wij horen daar nu van. Meneer, dat is nog maar kort, hoor. Moet u eens nagaan wat die mensen daar, vanaf Jeruzalem, vanaf Christus, die en die tijd, maar al die eeuwen, en die honderdduizenden eeuwen ... Maar neem nu bijvoorbeeld maar tweeduizend jaar, van Christus af tot nu, wat weet men van een hiernamaals af? Ga eens in de stad praten, meneer, ze lachen u nog uit.

(De geluidstechnicus): 'Een minuut of drie.'

Een minuut of drie? Goeie genade.

Ziet u, dat is toch de ontwikkeling?

'Kan er eigenlijk een betere wereld komen?' Dame, nu praat u, nu moet ik u een beetje op de vingers tikken, want u hebt 'De Volkeren der aarde' gelezen. Is dat zo?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Ja, en dan gaat u het nog maar een keer lezen, want daar staat het in.

(Jozef leest verder): 'Wanneer de mens zijn kringloop heeft volbracht, of wanneer hij geestelijk zover is, komt hij niet meer terug.' Dat weet u ook. 'De mindere goeden blijven altijd achter, en kunnen die een betere maatschappij opbouwen?'

De evolutie van de volkeren der aarde is in 'De Volkeren der Aarde' ontleed. Is dat zo? Dames en heren?

(Zaal): 'Ja.'

Ziet u. Dat gaat u lezen.

Ik heb hier nog: '140. Hier wordt gesproken over de levensaura die de geest steunt bij zijn aankomst in het hiernamaals. Er staat: verscheidene geesten ontnemen aan het stoflichaam,' kunt u ook weer lezen in 'Een Blik in het Hiernamaals', 'na vijf en zeven dagen de levensaura, wanneer de stof in het eerste stadium van ontbinding overgaat.' Ja dame. Het kan ook langer duren, het hangt af van de afstemming van de mens. Heb ik u verklaard. Is dat zo? 'Wordt er bedoeld dat de mens na zijn heengaan soms nog wel vijf en zeven dagen ...'

Ik heb u dat met de eerste vraag verklaard. Duidelijk?

Dank u.

Ik heb hier nog: 'Wij komen van de Albron, en gaan terug tot het goddelijke Al. Zijn wij in die periode veranderd?'

Van wie is dat?

'Zijn wij in die periode veranderd?'

Mevrouw, u gaat lezen: 'De Volkeren der Aarde', 'Een Blik in het Hierna-
maals', 'De Kringloop der Ziel', 'Tussen Leven en Dood'.

'Zijn wij veranderd in die ...'

De hele avond heb ik u over die karweitjes en die zaken en wetten verteld.
U bent God daar, nu als moeder. U wordt ook man.

En bent u veranderd? U hebt miljoenen levens gehad op aarde. En wat wilt
u nu aan verandering aan uzelf zien? U bent momenteel al bezig, u woont in
Den Haag, u leest boeken van de meesters, en u leeft niet in het oerwoud.
Dus u bent al op weg om tot uitdijning te komen. Is dat duidelijk?

(Mevrouw in de zaal): '...bij de eerste splitsing.'

De eerste splitsing op de maan, toen u in het embryonale leven begon? Wat
wilt u daarvan weten, dame?

(Mevrouw in de zaal): '...Albron. En we gaan naar de Albron terug.'

O ja. Maar dan moet u wachten tot de lezing in Diligentia, want daar gaan
wij aan beginnen. Kunt u 's zondags niet?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Waarom niet?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Dat is jammer.

Maar leest u 'De Volkeren der Aarde' van het begin, het begint zo. Niet-
waar, de eerste hoofdstukken van 'De Volkeren der Aarde'. Daarom krijgt u
... Om de volkeren te kunnen ontleden, te willen ontleden, moet ik u per-
tinent het begin geven, anders weet de mens het nog niet. Meester Alcar moest
terug, meester Zelanus moest terug tot het begin van de schepping om de
volkeren der aarde, voor Adolf Hitler, en deze tijd, te ontleden. Anders had-
den de mensen dat niet begrepen. Het is wat.

Ja dame, ik moet 's zondags in die tijd lezingen geven, anders ... Als u nog
eens een oppas wilt hebben, wil ik wel oppassen. (gelach) Maar dan krijg ik
ruzie met die andere mensen.

Ja.

(Jozef leest verder): 'Waar komen onze slechte neigingen vandaan? Deze
moeten dan toch in de kern in ons aanwezig zijn.'

In de goddelijke kern zijn we zo blank als kristal. In onze diepe goddelijke
kern, dame, zijn we allemaal zo zuiver als goud. Maar wat is goud? Maar wij
hebben een karakter opgebouwd, en die persoonlijkheid van nu, die wij nu
zijn, die wil nog niet. En dat is geen kwaad. Je moet nooit kwaad zijn op een

mens. Ook al zijn ze nog zo, nog zo tegen de goddelijke draad in. U moet, zeg ik, het léven liefhebben. Ja, je hoeft geen moordenaars te omhalzen. En er is iemand die zegt: 'Zeg, eh, ik moet dat geld van je hebben', en al die dingen meer. Daar hoeft u helemaal niet naar te verlangen. Daar hebben wij het ook niet over. Het gaat erover, om met de mens waar u mee te maken hebt, om het leven te peilen, en lief te hebben.

'Goedendag, dame', zegt u maar. Wees erg beleefd, het kost toch niets. Wat zij ervan maken moet de mens weten. Ik trek me nooit niets aan van de mens, wat ze van mij denken, als ik maar zorg wat ik ben. En dan gaat u denken. Nu bent u nog mens, maar we gaan terug tot het Albewustzijn. Dus u bent bezig. Er zijn voor mij geen zonden op aarde. Er zijn voor mij ook geen slechte mensen, dame. Ja, ik zeg u erbij, ik ga ook niet om met gevangenisboeven, met dieven en moordenaars en al. Ik wil met die graad van leven, dat karakter, wil ik niet te maken hebben. Ik zoek mijn rust, mijn eigen kleur op. En dan hebt u rust. En dat is heel eenvoudig.

(Tot de geluidstechnicus): 'Meneer, krijgen we nog een paar minuutjes?'

Wat een gierigaard is dat, hè?

Als het op tijd aankomt, heeft hij geen tijd meer. Nou ja, wat heeft dat ding dan te betekenen. Als het erop aankomt, meneer, dan hebt u niets meer voor ons.

Meneer, schaakmat.

Mevrouw, dat kan mij niet schelen. Ik zoek mijn rust. Ik zeg u, als mijn eigen bloed, mijn eigen leven, en mijn eigen dat, en het wil niet; meneer, mevrouw, u loopt zich toch te pletter. Als uw kind niet wil, mevrouw, dan loopt het zich toch te pletter en 'gaat het kapot', zegt men. Ja, u schreit. Ik schrei niet eens meer. Want het is een persoonlijkheid. Ik weet, dat kind, die ziel heeft miljoenen levens gekend en is nu bezig te evolueren; door kwaad, door het hoofd te stuiten, te pletter lopen, zal de mens moeten veranderen. En het is toch zo?

Dus er zijn voor mij geen zonden. Voor de kosmos zijn er geen zonden. En dan zegt u: 'Stelen is een zonde, vloeken is een zonde.' We hebben verleden jaar hier 's avonds genoeg gevloekt, en er is niks gebeurd. Niets is er gebeurd. We zijn nóg bezig.

(Iemand lacht.)

Ja. Wat lacht u? Het is toch zo? We hebben gevloekt hier. Iemand die zei: 'Wat is een vloek?'

Ik zeg: 'Ja, dan moet je niet schrikken, maar nu ga ik vloeken.'

En een mevrouw: 'Eh, hè. Ja, het klonk wel hard.'

Ik zeg: 'Wat?'

Daar heb je het alweer, dat bestaat niet. Je hoeft het niet te doen. Maar

het gaat erom, dame, hoe wij nu het leven gaan beleven. Nu we dit weten, nu gaan we anders denken en voelen, we gaan anders handelen, en we voeren onszelf naar die reine klaarte, waar Frederik het over heeft in 'Maskers en Mensen'. En dan krijgen we ontwaking, verruiming, liefde, leven en geluk.

En nu hou ik op.

Ik kan het niet zo mooi zeggen als meester Zelandus, maar het is krek het eigeste.

Dames en heren, tot de volgende week. Ik hoop dat u nu begint te denken.

Meneer Berends, op de volgende vragen: Wat is gevoel? Wat is ziel? Wat is geest? Wat is leven? En wat is de persoonlijkheid? Dat houd ik me aanbevolen, want dan kan ik eens iets anders vertellen. En dan krijgen we diepte. Als u daar allemaal over begint, vragen stellen: 'Wat is gevoel? Wat is leven?' dan kunt ge leren.

Dames en heren, bedankt voor uw mooie gevoelens en een aangename nachtrust.

(Er wordt geklapt.)

Einde

